

ՄԱՐԻՆԵ ԽԵՄՉՅԱՆ

ՆԿԻՐԱՏՈՒՆ
ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆ
ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ
ՀԵՔԻԱԹՆԵՐՈՒՄ

НАЦИОНАЛЬНАЯ АКАДЕМИЯ НАУК РЕСПУБЛИКИ АРМЕНИЯ
ИНСТИТУТ АРХЕОЛОГИИ И ЭТНОГРАФИИ

МАРИНЕ ХЕМЧЯН

ДАРИТЕЛЬ И СОВЕТЧИК
В АРМЯНСКИХ НАРОДНЫХ СКАЗКАХ

ИССЛЕДОВАНИЕ И УКАЗАТЕЛЬ

NATIONAL ACADEMY OF SCIENCES OF THE REPUBLIC OF ARMENIA
INSTITUT OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY

MARINE KHEMCHYAN

ADVISER AND DONOR
IN ARMENIAN FOLK FAIRY TALES

RESEARCH AND INDEX

ИЗДАТЕЛЬСТВО ИНСТИТУТА АРХЕОЛОГИИ И ЭТНОГРАФИИ
ЕРЕВАН 2021
PUBLISHING HOUSE OF THE INSTITUTE OF ARCHAEOLOGY AND ETHNOGRAPHY
YEREVAN 2021

8(97.925)

7u-41

h2

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱԿԱԴԵՄԻԱ
ՀԱԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԵՎ ԱԶԳԱԳՐՈՒԹՅԱՆ ԻՆՍՏԻՏՈՒՏ

ՄԱՐԻՆԵ ԽԵՄՉՅԱՆ

ՆԿԻՐԱՏՈՒՆ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆ
ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՀԵՔԻԱԹՆԵՐՈՒԽ

ՈՒՄՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՆՃԱՑԱՆԿ

6360

ՀԱՆ ՀՐԱՏԱՐԱՎՅՈՒԹՅՈՒՆ
ԵՐԵՎԱՆ
2021

**Տպագրվում է ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության
ինստիտուտի գիտական խորհրդի որոշմամբ**

Խմբագրական խորհուրդ՝
Պ. Ս. Ավետիսյան, Լ. Հ. Արրահամյան, Տ. Ս. Դալայան
Թ. Լ. Հայրապետյան, Ս. Գ. Հորոսյան

Պատասխանատու խմբագիր՝
ՀՀ ԳԱԱ թղթակից անդամ, բանասիրական գիտությունների
դոկտոր,
պրոֆեսոր Ս. Բ. Հարությունյան

Խմբայան Մարինե
Խ 410 Նվիրատուն և խորհրդատուն հայ ժողովրդական հեքիաթներում.
ուսումնասիրություն և նշագանկ / Մ. Խեմյան, - Եր.: ՀԱԻ հրատ.,
2021. - 240 էջ:

Մենագրության մեջ տիպահամեմատական քննության են առնված հայ
ժողովրդական հեքիաթի հերոսի գործողություններին նպաստող նվի-
րատուները, խորհրդատուները, բնաշխարհը ներկայացնող ու գեյ-
բնական հատկություններով օժտված օգնականները, հրաշագործ
ատարկաները՝ իրենց առանձնահատկություններով, գործառույթներով,
ծիսակրոնական և առասպելաբանական ակունքներով: Ըստ հեքիաթ-
ների տիպերի միջազգային դասակարգման՝ ներկայացված են հեքիաթ-
ի հերոսի օգնականներին առնչվող մոտիվների գուգահեռները:
Մենագրությունը նախատեսված է բանագետների, ազգագրագետների,
բանասերների, բանահյուսություն ուսումնասիրող ուսանողների և ժո-
ղովրդագիտական-հայագիտական հետաքրքրություն ունեցող ընթեր-
ցողների համար:

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ներածություն	7
ՄԱՍ Ա ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՀԵՔԻԱԹՆԵՐԻ ՆԿԻՐԱՏՈՒՄԵՐՆ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՄԵՐԸ	15
ԳԼՈՒԽ ԱՌԱՋԻՆ ՆԿԻՐԱՏՈՒՄԵՐՆ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՄԵՐԸ՝ ՈՐՊԵՍ ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ԳՈՐԾՈՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻՆ ՆՊԱՏՏՈՂ ԿԵՐԱՐՆԵՐ	16
1.1. Հայկական հեքիաթների նվիրատուների ու խորհրդատուների դասակարգումը	16
1.2. Մարդ և մարդակերպ նվիրատուներ և խորհրդատուներ	24
1.2.1. Աստված	25
1.2.2. Ծերունի	35
1.2.3. Դերվիշ	46
1.2.4. Թագակիր անձ	47
1.2.5. Պառավ	55
1.3. Կենդանի և թռչուն նվիրատուներ և խորհրդատուներ	64
1.3.1. Ձի	65
1.3.2. Վիշապ	69
1.3.3. Ոչխար	76
1.3.4. Այլուծ	77
1.3.5. Կով	78
1.3.6. Նվիրատու և խորհրդատու այլ կենդանիներ	79
1.3.7. Թռչուններ	82
1.4. Բնաշխարհը ներկայացնող օգնականներ	91
ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ԳԵՐԲՆԱԿԱՆ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐ	100
2.1. գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք	100
2.2. Հրաշագործ ատարկաներ	105
2.2.1. Մատանի	107
2.2.2. Տիկնիկ	109
2.2.3. Սփռոց	114

ԳԼՈՒԽ ԵՐՐՈՐԴ	
ԼԿԻՐԱՏՈՒ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒ ԿԵՐՊԱՐՆԵՐԻ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱԿԻ ԴՐՍԵՎՈՐՈՒՄՆԵՐ	119
3.1. Նվիրատուները և խորհրդատուները Գ. Սրվանձոյանցի գրառած հեքիաթներում	119
3.2. Խորհրդատվությունը և նվիրատվությունը երազներում	132
ՄԱՍ Բ	
ՅԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ԶԵՔԻԱՅԵՐԻ ԶԵՐՈՍԻ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐԻ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԻ ՆՇԱՑՆԿ	143
Բ.1. Հեքիաթի հերոսի նվիրատուների ու խորհրդատուների տիպերն ու գործառույթները	144
Բ.2. Հեքիաթի հերոսի գերբնական օգնականների տեսակներն ու գործառույթները	191
Բ.3. Հեքիաթի հերոսի օգնականների քանակական վերլուծության արդյունքները	203
ԱՄՓՈՓՈՒՄ	211
PEZIOME	215
SUMMARY	219
Հապավումներ և համառոտագրություններ	223
Օգտագործված գրականության ցանկ	224

ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

Հեքիաթը մարդուն ուղեկցել է հնուց ի վեր. մարդու սոցիալական կարգավիճակը, երազանքները, բնության անեղծվածային երևույթները, կրոնածիսական և առասպելաբանական պատկերացումներն իրենց բազմազան դրսևորումներն են գտել հրաշապատում, իրապատում և կենդանական հեքիաթներում, որոնք հյուսվելով, պատմվելով և փոխանցվելով սերնդից սերունդ, տարածաշրջանից տարածաշրջան, հասել են մեր օրերը և երբեք չեն կորցրել իրենց արդիականությունը: Հայ ժողովրդական հեքիաթները բանահավաքների, հրատարակիչների և ուսումնասիրողների ուշադրության կենտրոնում հայտնվել են 19-րդ դարի կեսերից:

Հայ հեքիաթագիտությունն ընդգրկում է հեքիաթների գրառումը, հրատարակությունը և ուսումնասիրությունը, որոնք երբեք տարանջատված չեն եղել. գրառմանը զուգահեռ դրանք հրատարակվել և ուսումնասիրվել են: Հեքիաթների գրառումը մեզանում սկսվել է դեռևս 19-րդ դարի երկրորդ կեսից, որի հիմքը դրել է բանասեր, բանահավաք, ազգագրագետ Գարեգին Սրվանձոյանցը, ում գործունեությունն ազդակ է դարձել հայ ժողովրդական բանավոր ավանդության հետագա գրառման և պահպանման համար: Գ. Սրվանձոյանցն իր գրառած 35 հեքիաթները հրատարակել է «Մանանայ» (1876) և «Հանով-հոտով» (1884) զրքերում¹: «Մանանայի» «Հայրենեաց վեպը և գրոյցը» բաժնի ներածական խոսքում նա ասում է. «Վեպն ու գրոյցը, որ ժողովրդեան բերնով «հեքեաթ» է, յօրինումը կը լինի բարոյական խրատու համար. և իբր դիցազներգութիւն՝ քաջաց քաջութիւն հոչակելու կամ այլոց օրինակ տալու համար: Հեքեաթներու շարադրութեան մէջ միշտ կարգ մը կայ. ուղևորութիւն. հեռաւոր և անձանօթ աշխարհները. հրաշալի և ահռելի նկարագրութիւնք վայրաց և անձանց. դիպուածք. արկածք՝ ի

¹ Սրվանձոյանց 1876; 1884:

ներագրվել են ընկերաց կամ եղբարաց, երբեմն ևս 'ի ծնողաց»²: Այս խոսքերը վկայում են, որ Գ. Սրվանձտյանը սկիզբ է դրել ոչ միայն հեքիաթների գրառմանն ու հրատարակությանը, այլև ուսումնասիրությանը: Նա շրջանառության մեջ է դնում ժանրի ժողովրդական հեքիաթ անվանումը և տալիս է հեքիաթի տեսակների նախնական բնորոշումը, որը հետագայում զարգացվում և ընդլայնվում է տարբեր հետազոտողների կողմից: Ըստ արժանվույն պետք է գնահատել նրա և իր հաջորդների՝ Տիգրան Նավասարդյանի (**Նավասարդեանց Տ.**, Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, I-X գրքեր, Թիֆլիս, 1882-1903), Գևորգ Տեր-Աղեքսանդրյանցի (**Տեր-Աղեքսանդրեանց Գ.**, Թիֆլիսեցոց մտադր կեանքը, Մասն Ա, Թիֆլիս, հայոց հրատարակչական ընկերություն, 1885), Գևորգ Շերենցի (**Շերենց Գ.**, Վանայ սագ, Հուարածոյր Վասպուրականի ժողովրդական երգերի, հեքեաթների, առածների և հանելուկների: Առաջին և երկրորդ մասեր, Թիֆլիս, 1885, 1899), Գրիգոր Խալաթյանցի (**Халатянц Г. А.**, Общий очеркъ армянскихъ сказокъ, Москва, 1885) (19-րդ դարավերջ) և Երվանդ Լալայանի (**Լալայեան Ե. Ա.**, Մարգարիտներ հայ բանահյուսության, Թիֆլիս-Վաղարշապատ, 1914-15, Գիրք Գ), Ալեքսանդր Մխիթարյանցի (**Մխիթարեանց Աղ. Մ.**, Հեքեաթներ // Էմինեան ազգագրական ժողովածու, Փշրանք Շիրակի ամբարներից, Կ. Ա, Մուսկուա-Ալեքսանդրապոլ, 1901), Սարգիս Հայկունու (Հայկունի Ս. Գ., Ժողովրդական հեքեաթ // Էմինեան ազգագրական ժողովածու, Կ. Բ և Գ, Ժողովրդական վեպ և հեքեաթ, Մուսկուա-Վաղարշապատ, Լազարեան ճեմարանի արևելեան լեզուաց հրատ., 1901, 1902), Մարիետա Շահինյանի, Հակոբ Խաչատրյանցի (**Хачатрянц Я. С.** (сост.), Армянские сказки, Перевод и примечания Я. Хачатрянца, Введение М. Шагинян, Москва-Ленинград, 1930, 1933) (20-րդ դարակիզբ) ներդրումը հեքիաթագիտության մեջ³:

19-րդ դարավերջին մեկը մյուսի հետևից լույս տեսած բանահյուսական ժողովածուներն ի ցույց դրեցին պատմական Հայաստանի գավառների բազմազան ու հարուստ հեքիաթային ժառանգությունը, որի հրատարակումը տվյալ ժամանակաշրջանի անհետաձգելի խնդիրն էր: 20-րդ դարակիզբին, պայմանավորված Արևմտյան Հայաստանում ահագնացող բռնաճնշումների և կոտորածների նոր ալիքով, այդ հարցն ավելի կարևորվեց: Ռուսի հնուտ ազգագրագետ-բանագետ Երվանդ Լալայանը 1910 թվականին սկսում է ազգագրական-բանահյուսական նյութեր գրառել Արևմտյան Հայաստանի Վանի, Տոսպի և Հայոց Ձորի գավառներում, որն ընդհատվում է վերահաս պատերազմի և ցեղասպանության պատճառով: 1915 թ. սեպտեմբերին Հայոց ազգագրական ընկերության կողմից կազմակերպվում է մի արշավախումբ (ղեկավար՝ Ե. Լալայան, անդամներ՝ Ա. Բարսեղյան, Ե. Պեղազյան, Ս. Շալջյան, Ս. Կոմիկյան, Ն. Մարտիրոսյան), որի նպատակն էր ցեղասպանությունից մազապուրծ արևմտահայ փախստականներից գրառել նրանց բնօրրանի (Վասպուրական, Էրզրում, Բասեն, Մուշ, Բիթլիս, Ալաշկերտ և այլն) բանահյուսական նյութերը: Արշավախումբը գրեթե երկու տարի Արևելյան Հայաստանի և Կովկասի գյուղերում ու քաղաքներում գրառել է մեծաքանակ բանահյուսական նյութեր: Գրառված նյութերը կենտրոնացվել են ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի բանահյուսական արխիվում, որոնց մի մասը տպագրվել է «Հայ ժողովրդական հեքիաթներ» մատենաշարի հատորներում: Խորհրդային տարիներին արխիվի նյութերը համալրվել են արհեստավարժ բանագետ-բանահավաքներ Արամ Ղանալանյանի, Վարդ Բոդյանի, Գեղամ Թարվերդյանի, Սարգիս Հարությունյանի, Արազ Կարապետյանի, Ալվարդ Ղազիյանի, Վերժինե Սվազյանի, Միքայել Առաքելյանի, Արուսյակ Մահալյանի, Սվետլանա Վարդանյանի, Ռոզա Գրիգորյանի, Էսթեր Խեմչյանի, Ռաիսա Խաչատրյանի, Թամար Գևորգյանի, Թամար Հայրապետյանի և այլոց կողմից գրառված նյութերով: 50-ական թվականներից սկսած՝ բանահյուսական արխիվը⁴ համալրվում է նվիրյալ սիրող բանահավաքներ Սարգիս Իսրայելյանի, Անուշավան Գևորգյանի, Հրաչ Սկրտչյանի, Եղիշև Խաչատրյանի, Մուշեղ Հակոբյանի, Ալեքսանդր Դարբինյանի, Ավետիս Բարսեղյանի և այլոց հավաքածուներով: Մերօրյա հեքիաթ ուսումնասիրողներին համար նրանց գրառած հեքիաթներն ունեն սկզբնաղբյուրային բացառիկ արժեք:

² Սրուանձտեանց 1876, 149:

³ Հարկ է նշել Առաքել, Ալեքսանդր և Գրիգոր Բահաթրյան եղբայրների ավանդի մասին հեքիաթի գրառման գործում: 1860 թվականին նրանք հեքիաթներ են գրի առել Շուշիից և շրջակա գյուղերից, որոնց մի մասը հրատարակվել է Տիգրան Նավասարդյանի «Հայ ժողովրդական հեքիաթների» VIII, IX և X գրքերում:

գությունը, որի հրատարակումը տվյալ ժամանակաշրջանի անհետաձգելի խնդիրն էր: 20-րդ դարակիզբին, պայմանավորված Արևմտյան Հայաստանում ահագնացող բռնաճնշումների և կոտորածների նոր ալիքով, այդ հարցն ավելի կարևորվեց: Ռուսի հնուտ ազգագրագետ-բանագետ Երվանդ Լալայանը 1910 թվականին սկսում է ազգագրական-բանահյուսական նյութեր գրառել Արևմտյան Հայաստանի Վանի, Տոսպի և Հայոց Ձորի գավառներում, որն ընդհատվում է վերահաս պատերազմի և ցեղասպանության պատճառով: 1915 թ. սեպտեմբերին Հայոց ազգագրական ընկերության կողմից կազմակերպվում է մի արշավախումբ (ղեկավար՝ Ե. Լալայան, անդամներ՝ Ա. Բարսեղյան, Ե. Պեղազյան, Ս. Շալջյան, Ս. Կոմիկյան, Ն. Մարտիրոսյան), որի նպատակն էր ցեղասպանությունից մազապուրծ արևմտահայ փախստականներից գրառել նրանց բնօրրանի (Վասպուրական, Էրզրում, Բասեն, Մուշ, Բիթլիս, Ալաշկերտ և այլն) բանահյուսական նյութերը: Արշավախումբը գրեթե երկու տարի Արևելյան Հայաստանի և Կովկասի գյուղերում ու քաղաքներում գրառել է մեծաքանակ բանահյուսական նյութեր: Գրառված նյութերը կենտրոնացվել են ՀՀ ԳԱԱ հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի բանահյուսական արխիվում, որոնց մի մասը տպագրվել է «Հայ ժողովրդական հեքիաթներ» մատենաշարի հատորներում: Խորհրդային տարիներին արխիվի նյութերը համալրվել են արհեստավարժ բանագետ-բանահավաքներ Արամ Ղանալանյանի, Վարդ Բոդյանի, Գեղամ Թարվերդյանի, Սարգիս Հարությունյանի, Արազ Կարապետյանի, Ալվարդ Ղազիյանի, Վերժինե Սվազյանի, Միքայել Առաքելյանի, Արուսյակ Մահալյանի, Սվետլանա Վարդանյանի, Ռոզա Գրիգորյանի, Էսթեր Խեմչյանի, Ռաիսա Խաչատրյանի, Թամար Գևորգյանի, Թամար Հայրապետյանի և այլոց կողմից գրառված նյութերով: 50-ական թվականներից սկսած՝ բանահյուսական արխիվը⁴ համալրվում է նվիրյալ սիրող բանահավաքներ Սարգիս Իսրայելյանի, Անուշավան Գևորգյանի, Հրաչ Սկրտչյանի, Եղիշև Խաչատրյանի, Մուշեղ Հակոբյանի, Ալեքսանդր Դարբինյանի, Ավետիս Բարսեղյանի և այլոց հավաքածուներով: Մերօրյա հեքիաթ ուսումնասիրողներին համար նրանց գրառած հեքիաթներն ունեն սկզբնաղբյուրային բացառիկ արժեք:

⁴ ՀՄԻՍՍԻ FAI-FAVII; FEI; FEII; FFI-FFXIII; FG; FRI; FS:

Հեքիաթների հրատարակությունը մեծ թափ է ստացել 20-րդ դարի երկրորդ կեսից և շարունակվում է առ այսօր: Արդեն հրատարակվել է «Հայ ժողովրդական հեքիաթներ» ակադեմիական մատենաշարի 18 հատոր⁵: Քիչ չեն նաև «Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն» մատենաշարով⁶ և Հայաստանի տարբեր պատմաագագրական տարածաշրջանների բանահյուսությանը նվիրված ժողովածուներում⁷ հրատարակված հեքիաթները: Հեքիաթների գրառմանը և հրատարակությանը զուգահեռ՝ ընթանում է նաև հեքիաթի ժանրի ուսումնասիրությունը:

Հայ հեքիաթագիտության մեջ 20-րդ դարավերջին և 21-րդ դարակարգին մեկը մյուսի հետևից կատարվել են հեքիաթի ժանրին նվիրված շատ արժեքավոր ուսումնասիրություններ: Մյուզան Գուլակյանը հանդես է եկել մի շարք հոդվածներով, որոնցում անդրադարձել է հայկական հրաշապատում և իրապատում հեքիաթների սյուժետային կազմին, հրաշապատում հեքիաթների գործող անձանց՝ ըստ դասային պատկանելության և արհեստների, ինչպես նաև, ուսումնասիրելով «Հայ ժողովրդական հեքիաթներ» մատենաշարի 10 հատորներում ընդգրկված 567 հրաշապատում և իրապատում հեքիաթները, կազմել է հեքիաթների սյուժեների ու մոտիվների նշագանակերը⁸, որոնք մեծ արժեք են ներկայացնում ոչ միայն հեքիաթի՝ հայ ուսումնասիրողների համար, այլև օգտագործվել են Հանս-Յորգ Ութերի՝ հեքիաթների միջազգային տիպերի դասակարգման⁹ ժամանակ: Հարկ է նշել, որ Ութերը հեքիաթների տիպերը դասակարգելիս օգտվել է նաև ռուսերեն, անգլերեն, գերմաներեն, ֆրանսերեն լեզուներով հրատարակված հայ ժողովրդական հեքիաթների այլ ժողովածուներից (Macler F., Contes Armeniens/traduits de l'Arménien moderne par Frédéric Macler, Paris, 1905, Ma-

⁵ ՀԺՀ 1-18, 1959-2016:

⁶ Մովսիսյան (Բենսև) 1972; Ավագյան 1978; Գևորգյան 1980; Միքայելյան 1980; Գրիգորյան 1983; Ղազիյան 1983; Սվազյան 1984; Խաչատրյան 1999; Գևորգյան 1999; Խենյան 2000; 2008:

⁷ Ղանալանյան 1950; Հակոբյան, Սահակյան 1980; Վարդանյան 1981; Թողաքյան 1986; Սվազյան 1994; 2000; Ղազիյան, Վարդանյան 2004; Վարդանյան 1981; 2003; 2004; 2009ա; Հովսեփյան 2009; Կարս 2013; Մուկ 2015; Մարգարյան 2015:

⁸ Гуллакян 1979; 1983; 1990; 1991:

⁹ Uther 2011:

cler F., Contes, légendes et épopées populaires d'Arménie, Paris, 1928, Tchéráz Minas, Légendes et traditions arméniennes, grecques et turques recueillies et traduits, Collection de contes et chansons populaires, Paris Ernest Leroux, 1912, Khatchatrianz I., Armenian Folk Tales, Philadelphia, 1946, Hermann A, Schwind M., Die Prinzessin von Samarkand: Märchen aus Aserbeidschgan und Armenien, Köln, 1951, Hoogasian Villa Susie, 100 Armenian tales, Detroit, MI, 1966, Levin Isidor, Armenische Märchen, Düsseldorf ; Köln : E. Diederichs, 1982):

Հեքիաթների հրատարակմանը զուգահեռ՝ հայ հեքիաթագետները հանդես են եկել տեսական հետազոտություններով՝ նվիրված հեքիաթի ժանրի տարբեր խնդիրներին:

Բանագետ Մարինե Գալստյանն ուսումնասիրել և վերլուծել է պատավի կերպարը հրաշապատում հեքիաթներում¹⁰, իրապատում հեքիաթների ժանրային և տիպարանական համակարգին է անդրադարձել Նվարդ Վարդանյանը¹¹, Էսթեր Խենյանը քննության է առել Տավուշի հեքիաթների ժանրը և ներկայացրել հեքիաթների կայուն բանաձևերի համակարգը¹², Եվա Ջաքարյանը տվել է հեքիաթներում հանդիպող հիվանդությունների ու դրանց բուժումների նկարագրությունների վերլուծությունը, բուժման ծիսական բնույթը, հիվանդությունների մասին առասպելաբանական պատկերացումները¹³, իսկ Գոհար Մելիքյանն անդրադարձել է ժողովրդական հեքիաթների բանասացի դերին¹⁴: Ալվարդ Ջիվանյանը հայկական հեքիաթի նյութի հիման վրա ուսումնասիրել է հրաշապատում հեքիաթի պոետիկան¹⁵, իսկ Թամար Հայրապետյանը՝ խորհրդանշային ցուցիչների համակարգը հայ ժողովրդական հեքիաթներում և վիպապատմական բանահյուսության մեջ¹⁶: Ներկայումս ՀԱԻ հայ բանահյուսության տեքստաբանության բաժնում քննության են ենթարկվում հայ ժողովրդական հեքիաթները՝ ըստ գոյություն ունեցող միջազգային հեքիաթների տիպերի նշագանակի, և շարունակ-

¹⁰ Գալստյան 2004:

¹¹ Վարդանյան 2009:

¹² Խենյան 2020:

¹³ Ջաքարյան 2016:

¹⁴ Меликян 2011:

¹⁵ Ջիվանյան 2008:

¹⁶ Հայրապետյան 2016:

վում են հայկական հեքիաթների՝ սյուժեների տիպերի կազմման աշխատանքները, որոնց վերջնական արդյունքը մեծ արժեք կարող է ներկայացնել ոչ միայն հայկական, այլև միջազգային հեքիաթի ուսումնասիրողի համար: Հայ միջնադարյան հեքիաթի ուսումնասիրությանն է անդրադարձել Արծրունի Սահակյանը¹⁷, իսկ ժողովրդական հեքիաթների գրական մշակումներին՝ Լուսինե Հայրիյանը¹⁸: Հայ հեքիաթագիտության զարգացմանը նպաստում են նաև արդեն շուրջ 10 տարի Ավարդ Ջիվանյանի կողմից կազմակերպված ամենամյա հեքիաթագիտական գիտաժողովները, որտեղ հանգամանորեն քննարկվում են հեքիաթի ժանրին առնչվող բազմաթիվ խնդիրներ՝ արդի հեքիաթագիտության պահանջների համեմատ¹⁹:

Ինչպես նշել է ռուս անվանի հետազոտող Վլադիմիր Պրոպր, «Հեքիաթն այնքան հարուստ է և բազմազան, որ ուսումնասիրել հեքիաթի բոլոր երևույթներն ամբողջությամբ, ողջ ծավալով և բոլոր ժողովուրդների մոտ անհնարին է»²⁰: Այս խոսքերը վկայում են այն մասին, որ հայ հեքիաթագիտության վերոհիշյալ ուսումնասիրությունները, իրենց տեսակի մեջ լինելով շատ կարևոր և արժեքավոր, չեն կարող լիակատար ներկայացնել հեքիաթ-երևույթը, և հեքիաթի ժանրն իր բազմազան խնդիրներով ունի դեռևս չուսումնասիրված շատ հարցեր, որոնք կարևոր են հեքիաթագիտությունն ամբողջացնելու համար: Հեքիաթն իր տեսակներով (կենդանական, հրաշապատում, իրապատում), առեղծվածներով, բազմատեսակ ու բազմաբնույթ գործող անձանցով, սյուժետային անհավանական զարգացումներով, ասույթաբանական տարրերի ընդգրկումով, ծիսակրոնական և առասպելաբանական աղերսներով, միշտ կարիք ունի ուսումնասիրության:

Սույն հետազոտության հիմքում ընկած է հեքիաթի սյուժեից բխող, գլխավոր հերոսի գործողություններին աջակցող և նպաս-

¹⁷ Սահակյան 2017:

¹⁸ Հայրիյան 2015:

¹⁹ Գիտաժողովների զեկուցումները տպագրվում են «Ոսկե դիվան» հեքիաթագիտական հանդեսի պրակներում (գլխ. խմբագիր՝ Ջիվանյան Ա.) այս հանդեսում տպագրվել են սույն թեմային որոշ չափով առնչվող հոդվածներ (Հայրապետյան 2009; Գալստյան 2010; Ջաբարյան 2011; Վարդանյան 2012-2013; Համբարձումյան 2014-2015 և այլն):

²⁰ Пропп 1946, 7.

տող նվիրատուների, խորհրդատուների, գերբնական հատկություններով օժտված կիսաառասպելական ուղեկիցների ու հրաշագործ առարկաների ուսումնասիրությունը՝ տիպահամեմատական քննությամբ:

Հեքիաթը բազմաբնույթ ու բազմաշերտ ստեղծագործություն է, որի մեջ ընդգրկված են մարդկային իմացությունների, բնածնաչողական կարողությունների, հարաբերությունների, սովորույթների ու հավատալիքների մասին դարերով ամբարված գիտելիքները: Հեքիաթի կառուցվածքը որոշակի սխեմա է՝ սկզբնամասով, միջնամասով և ավարտով, որը տարածվում է հեքիաթների բոլոր տեսակների վրա: Թեև հեքիաթները ստորաբաժանվում են հրաշապատում, իրապատում և կենդանական տեսակների, սակայն դրանց սահմանները հստակ չեն, և դրանք կարող են հանդես գալ փոխներթափանցումներով: Հետևաբար հրաշապատում հեքիաթի տարրեր կարող են հանդիպել թե՛ իրապատում և թե՛ կենդանական հեքիաթներում և հակառակը՝ կենդանական և իրապատում հեքիաթների տարրեր կարող են հանդիպել հրաշապատում հեքիաթներում: Ուսումնասիրության համար եղակետ ընդունելով նվիրատու և խորհրդատու հերոսների առկայությունը հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում՝ պետք է նկատել, որ իրապատում և կենդանական հեքիաթները գերծ չեն նմանօրինակ հերոսների ներկայությունից:

Հեքիաթի հերոսն ունի գործողությունների որոշակի հաշորդականություն՝ կախված նրա առջև դրված խնդրի իրագործման բարդությունից: Հայ ժողովրդական հեքիաթը սովորաբար սկսվում է գործող անձանց թվարկումով, այնուհետև գլխավոր հերոսը տարրեր պատճառներով (հրաշագործ առարկա ձեռք բերելու նպատակով, հմայական արգելքը խախտելու պատճառով, անեծքի հետևանքով և այլն) հեռանում է տնից, տարրեր փորձություններ հաղթահարելով, հասնում իր գերագույն նպատակին և վերադառնում ելման կետ: Առանց կողմնակի օգնության հերոսն ի գորու չէ միայնակ իրագործել իր առջև դրված բազմաթիվ ու բազմաբնույթ փորձությունները:

Անդրադառնալով հայկական հեքիաթի՝ մինչ օրս կատարված ուսումնասիրություններին՝ կարելի է հավաստել, որ սույն աշխատանքում առաջադրված խնդիրները հայ հեքիաթագիտության մեջ առաջին անգամ են քննության ենթարկվում:

Ուսումնասիրության համար օգտագործվել են ցայսօր տպագրված բոլոր հեքիաթները, ինչպես նաև արխիվային որոշ հեքիաթներ:

Աշխատանքի առաջին մասում («Հայ ժողովրդական հեքիաթների նվիրատուներն ու խորհրդատուները») դասակարգվել են հայ ժողովրդական հեքիաթների հերոսի օգնականները, դրանք ներկայացվել են առանձին տիպերով, բացահայտվել դրանց առանձնահատկությունները և դերը հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում, տրվել են ծիսակրոնական ու առասպելաբանական ակունքները, ինչպես նաև ներկայացվել են դրանց առնչվող մոտիվների գուգահեռները՝ ըստ հեքիաթների տիպերի միջազգային նշացանկի: Առանձնահատուկ տեղ է հատկացվել նվիրատու և խորհրդատու կերպարների մասնակի դրսևորումներին Գարեգին Մրվանձտյանցի գրառած հեքիաթներում և երազներում:

Աշխատանքի երկրորդ մասում («Հայ ժողովրդական հեքիաթների հերոսի օգնականների գործառույթների նշացանկ»), ուսումնասիրությունն ավելի ամբողջական դարձնելու նպատակով, հանգամանորեն ներկայացված է ուսումնասիրված հեքիաթների հերոսի օգնականների ամբողջությունը՝ տիպերով ու գործառույթներով, ինչպես նաև տվյալ հեքիաթի գրառման տարածաշրջանը, հեքիաթի համարը տպագրված ժողովածուում (տե՛ս Աղյուսակ 1 և Աղյուսակ 2): Աղյուսակներում տեղ են գտել նաև դասակարգված այն օգնականները, որոնք ուսումնասիրության մեջ քննության չեն ենթարկվել առանձին ենթաբաժիններով:

Հեքիաթի հերոսի օգնականների քանակական արդյունքները ներկայացված են Աղյուսակ 3-ում:

ՄԱՍ Ա

ՔԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՅԵՔԻԱԹՆԵՐԻ
ԼԿԻՐԱՏՈՒԷԿԸ
ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԷԿԸ

ԳԼՈՒԽ ԱՌԱՋԻՆ

ՆԿԻՐԱՏՈՒԼՆԵՐՆ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԼՆԵՐԸ՝ ՈՐՊԵՍ ՅԵՔԻԱԹԻ ՅԵՐՈՍԻ ԳՈՐԾՈՂՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻՆ ՆՊԱՍՏՈՂ ԿԵՊԱՐՆԵՐ

1.1. ՀԱՅԿԱԿԱՆ ՅԵՔԻԱԹՆԵՐԻ ՆԿԻՐԱՏՈՒԼՆԵՐԻ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԼՆԵՐԻ ԴԱՍԱԿԱՐԳՈՒՄԸ

Հայկական հեքիաթների տպագիր նյութի ուսումնասիրության արդյունքում առանձնացվել են այն հեքիաթները, որոնք հիմք են հանդիսացել նվիրատուների ու խորհրդատուների տիպահամեմատական քննության համար: Մեր հեքիաթներում նվիրատուների, խորհրդատուների, ինչպես նաև հերոսի գործողություններին նպաստող գերբնական հատկություններով օժտված օգնականների և հրաշագործ առարկաների ամբողջության (այսուհետև՝ օգնականներ) ընդգրկվածությունը լայն է ու բազմազան: Մարդը ծնված օրվանից, որքան էլ շրջապատված լինի սիրով, հոգատարությամբ ու բարությամբ, մշտապես կրում է միջավայրի ու բնական երևույթների բացասական ազդեցությունը՝ ստիպված լինելով առաջացած խնդիրների համար լուծումներ գտնել: Կախված գիտակցական կյանքի զարգացման աստիճանից՝ մարդը տարբեր կերպ է ընկալել բնության առեղծվածային երևույթներն ու իրեն շրջապատող առարկաները, ոգեղենացրել դրանք, որոնք իրենց դրսևորումներն են գտել կրոնաժամանակյա պատկերացումներում, առասպելներում ու հեքիաթներում: Ջեյմս Ջոյս Ֆրեզերի վկայմամբ՝ ժողովրդական հեքիաթներն աշխարհի պատճենն են այն տեսքով, ինչպես որ պատկերվում էին նախնադարյան մարդկանց գիտակցության մեջ, և կասկած չկա, որ բոլոր պատկերացումները, որքան էլ դրանք անհեթեթ թվան, ժամանակին եղել են ամենատվորական համոզմունքներ²¹: Ուստի հեքիաթի հերոսի գործողու-

²¹ Фре́ззер 1986, 624.

թյունները խարսխվել են մարդու բազմադարյան գիտելիքների վրա և ուղեկցվել են հարակից կերպարների շարքով, որոնք նպաստել են հեքիաթի գլխավոր խնդրի լուծմանը:

Հայկական հեքիաթների հերոսի օգնականներին դասակարգելիս առավելապես առաջնորդվել ենք հրաշապատում հեքիաթների ուսումնասիրությամբ և քննությամբ: Դասական հրաշապատում հեքիաթի համար բնորոշ է հերոսի նախնական փորձությունը (ստուգումը), որն ավարտվում է օգնական կամ հրաշագործ միջոց ստանալով (նվիրատվությամբ): Եթե հերոսն ի ծնե օժտված չէ հրաշագործությամբ, ապա նախնական փորձության ընթացքում օգնական ու հրաշագործ միջոց ստանալը մեծ դեր ունի նրա հետագա գործողությունների կարգավորման հարցում, իսկ եթե հերոսն օժտված է հրաշագործ հատկություններով, ապա դա արդյունք է նրա մեռած նախնի-նվիրատուի կողմից տրված շնորհի: Նախնական փորձության ընթացքում հերոսը դրսևորում է իր իսկական արժանիքները՝ դրանով իսկ հնարավորություն ստանալով վաստակելու հրաշագործ միջոցը: Բերենք հրաշապատում հեքիաթի մի օրինակ²², որում ցայտուն կերպով արտահայտված են հերոսի նախնական և հիմնական փորձությունները: Թագավորը (խորհրդատու) մեռնելիս որդուն պատվիրան է թողնում՝ ցրացել սենյակներից մեկի դուռը: Արգելքը խախտվում է հերոսի կողմից, և հերոսը, այդ սենյակում տեսնելով մի գեղեցկուհու նկար, ուղևորվում է նրան փնտրելու: Հերոսի նախնական փորձությունը կատարվում է ճանապարհին՝ աղբյուրի մոտ՝ սպիտակամորուս ծերունու (նվիրատու, խորհրդատու) կողմից: Հերոսը դրսևորում է մարդկային բարձր հատկանիշներ (աղքատ ծերունուն կերակրում և փող է տալիս), որի համար պարգևատրվում է թալիսմանով և խորհուրդներ ստանում: Հրաշագործ միջոցը՝ ծերունու նվիրած թալիսմանը, մինչև հերոսին փնտրվող սուրբեկտին հասցնելը, կատարում է նրա անբասիր վարքագծի ստուգումը (մրջյուններին չտրորելը, ձկների թագավորի աղջկան փրկելը, մեծ գիշատիչ թռչունին մացառներից ազատելը): Ենթատեքստում ըմբռնվում է, որ օգնություն ստացած երախտագետ կենդանիները հետագայում փոխհատուցելու են հերոսին: Փնտրվող աղջկան՝ արքայադստերը, ստանալու համար հերոսը ենթարկվում է հիմնական փորձությանը, այն է՝ կատարել

6360

²² Մարգարյան 2015, 118–123 [(«Թագավորին տղան», № 1(8))]:

թագավորի երեք պայմանները. «Ա՛յ տղա, դե իրեք պայման օնիմ, առաջինը է՛ն ա, վեր տու բիդի իմ ըխճըզանըս իրեք օրունը շօռ կյաս քըթէնաս, թա կըրըեցեր, էրկունջի պայմանը կասիմ, թա չէ, վեզըտ կըկըտըրիմ»²³: Իր հնարամտությամբ (նա ոսկերիչին պատվիրում է ոսկուց մի մեծ խոյ պատրաստել, իրեն թաքցնել խոյի փորում և տանել դնել պալատի առաջ, որպեսզի այդ ձևով մուտք գործի աղջկա սենյակ)²⁴, ինչպես նաև մրջյունների, ձկների և թռչունների երախտապարտ թագավոր-նվիրատու-օգնականների օգնությամբ հերոսը հաղթահարում է հիմնական փորձությունը և հասնում իր նպատակին:

Հայկական հեքիաթներում շատ հաճախ կան նաև լրացուցիչ փորձություններ՝ հերոսի՝ կեղծ հերոսի հետ նույնականացման առնչությամբ: Քաջագործություն կատարող և հեքիաթի գլխավոր օբյեկտը ձեռք բերող հերոսը պետք է ապացուցի (կեղծ հերոսի մարմնի վրա կատարած դրոշմի, թագավորական թևկապի, սպանած դևի ականջների, քաչալ ձևանալու, տիկնիկի միջոցով և այլն), որ ինքն է այն կատարել, ոչ թե հակառակորդ-ինքնակոչ հերոսը (եղբայր, քննակալ, ուղեկից, դրածո հարսնացու և այլն): Եթե փնտրվող առարկայի ձեռքբերումը կամ քաջագործությունը կատարվում է անդրաշխարհում, ապա կեղծարարության մերկացումը իրականանում է այսրաշխարհում: Այս առումով դիտարկենք Կարսի հեքիաթներից մեկը²⁵, որտեղ առկա է օգնականների հետևյալ փոխկապակցվածությունը. աստված ↔ դերվիշ ↔ խնձոր, ձի ↔ հերոս ↔ առյուծ ↔ կաթ, հերոս ↔ թագավոր, թագուհի ↔ պառավ: Աստծո հրամանով դերվիշն անժառանգ թագավորին խնձոր է տալիս և պատվիրում, որ խնձորի կճեպներն էլ ստերջ ձիուն տա: Թագավորը որդի է ունենում, իսկ ձին՝ իմաստուն և խոսող քուտակ: Քուտակը, մեծանալով և ձի դառնալով, իր խորհուրդներով արքայազնին օգնում է հաջողությամբ դուրս գալ փորձություններից: Այս հեքիաթում գլխավոր հերոսի համար լրացուցիչ փորձություններում մեծ դեր են խաղում արքայազնի ծպտվելը ոչխարի շուռ տված

²³ Սարգսյան 2015, 122:

²⁴ Ջուզահեռը տեսնում ենք «տրոյական ձիու» հանրահայտ սյուժեում (Կուն 1979, 450): Այս արտահայտությունը ձեռք է բերել թևավոր խոսքի արժեք, որն այլաբանորեն նշանակում է նվեր թշնամուն՝ նրան խաբելու նպատակով:

²⁵ Կարս 2013, 66–73 («Շահ Յուսուֆի հեքիաթը», №7(7)):

մորթիով մազերը թաքցնելու միջոցով, հակառակորդի մարմնի վրա մատանիով դրոշմելը և թագավորական թևկապը:

Մեկ այլ հեքիաթում²⁶ գլխավոր հերոսը որսորդի տղան է, իսկ նրա հիմնական խորհրդատուն և նվիրատուն՝ մայրը: Հերոսի նախնական փորձությունը կատարվում է անտառում. գիշերը նա անտառում (անուղղակի նվիրատու) ձեռք է բերում լույս տվող մորթի, որի պատճառով էլ ընթանում է հեքիաթի սյուժեի հետագա զարգացումը մինչև հանգուցալուծում: Ինչպես հայկական բազմաթիվ հեքիաթներում, այս հեքիաթում նույնպես կա մի խորհրդատու՝ թագավորի նազիրը, ում՝ թագավորին տված խորհուրդների պատճառով գլխավոր հերոսը ենթարկվում է տարբեր փորձությունների, որոնք հաղթահարում է երախտապարտ ձկան, գերբնական հատկություններով օժտված ուղեկիցների (շատակեր, շատ խմող, արտակարգ խողովությամբ, շատ ուժեղ) օգնությամբ:

Հեքիաթի հերոսի բազմապիսի օգնականները հանդես են գալիս թե՛ նախնական, թե՛ հիմնական, թե՛ լրացուցիչ փորձությունների ժամանակ: Դիտարկված երեք հեքիաթներում նկատում ենք, որ գլխավոր հերոսին ուղեկցում են մարդ (ձերմունի, մայր, դերվիշ, թագավոր, թագուհի, պառավ, նազիր), մարդակերպ (աստված), կենդանի (ձի, առյուծ, ձուկ, մրջյուն), թռչուն (թավար դուշ), բնաշխարհը ներկայացնող (անտառ) նվիրատուներ և խորհրդատուներ, գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք, ինչպես նաև հրաշագործ առարկաներ (թալիսման, խնձոր, կաթ): Այսինքն՝ առկա է օգնականների մի ստվար խումբ՝ գործառության թագմագանությամբ:

Հայկական հեքիաթների հերոսի օգնականները դասակարգել ենք երկու աստիճանով. առաջին աստիճանը ներկայացված է նկ. 1-ում:

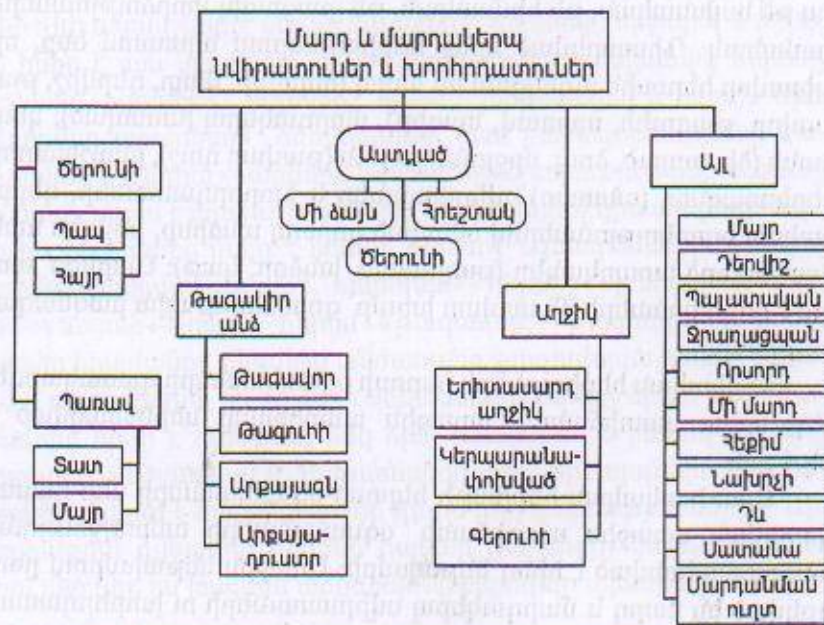
Ըստ հայկական հեքիաթի հերոսի օգնականների մեր դասակարգման առաջին աստիճանի՝ օգնականների ամբողջությունը ստորաբաժանված է հինգ ենթախմբի: Առաջին ենթախմբում ընդգրկված են մարդ և մարդակերպ նվիրատուների ու խորհրդատուների տիպերը (տես նկ. 2.): Մարդ և մարդակերպ գործող անձանց տիպերը նույնպես մասնատվել են՝ ըստ իրենց գործառույթների և

²⁶ ՀԺՀ-1 1959, 323–327 («Ավյու տղի հեքիաթը», №23):

Նկ.1. Հայկական հեքիաթի հերոսի օգնականների դասակարգման առաջին աստիճան

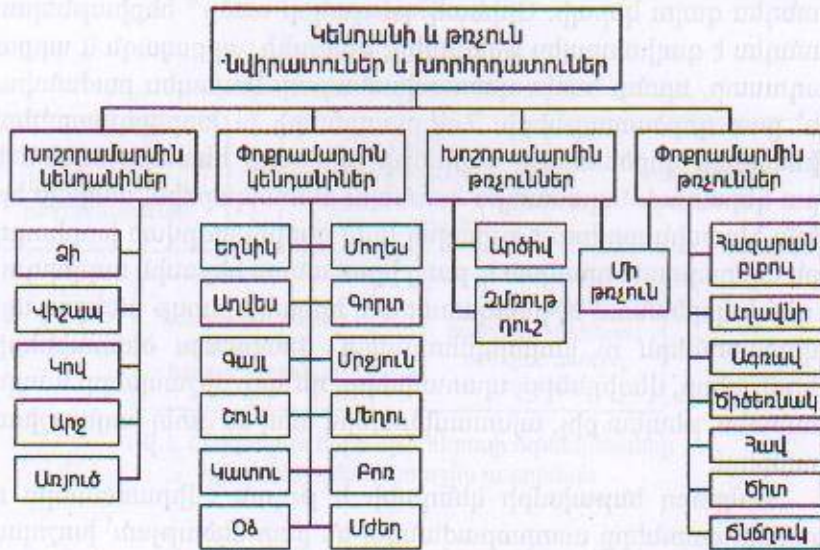
Նկ.2. Մարդ և մարդակերպ նվիրատուների և խորհրդատուների տիպերը

հանդես գալու կերպի: Օրինակ՝ թագակիր անձը²⁷ հեքիաթներում հանդես է գալիս որպես թագավոր, թագուհի, արքայազն և արքայադուստր, որոնք համապատասխանաբար նույնպես բաժանվում են՝ ըստ գործառույթների: Նվիրատուների ու խորհրդատուների հիմնական գործառույթը հեքիաթի գլխավոր հերոսին օգնելն է՝ նրա գերագույն նպատակին հասնելու ճանապարհին, սակայն երբեմն հերոսին տրվում է թվացյալ կամ գաղտնագրված խորհուրդ, որն արտաքուստ դրական է, բայց իրականում հերոսին ուղղորդում է դեպի կործանում և, բնականաբար, երկակի բնույթ ունեցող այդ նվիրատուներն ու խորհրդատուները՝ վսասատու ծերունիները, դերվիշները, վեգիրները, պառավները, դևերը, վիշապները և այլն, նույնպես, թեպետ քիչ, այնուամենայնիվ տեղ են գտել սույն աշխատանքում:

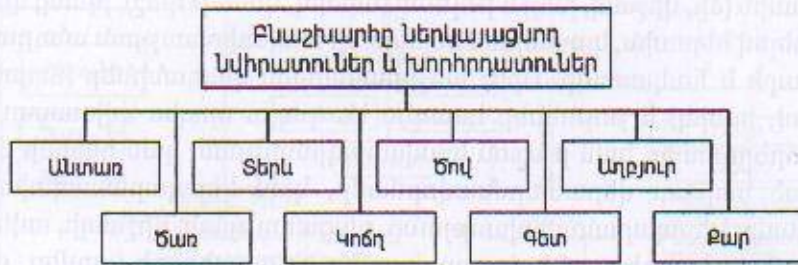
Երկրորդ ենթախմբի կենդանի և թռչուն նվիրատուներն ու խորհրդատուները ստորաբաժանվել են ըստ մեծության՝ խոշորամարմին և փոքրամարմին. այս բաժանումը պայմանավորված է դրանց գործառույթների տարբերությամբ: Խոշորամարմին կենդանին (ծի, վիշապ, խոյ) և թռչունը (արծիվ, գնդութ դուշ), իրենց վրա կրելով հերոսին, կատարում են հերոսի տեղափոխություն անդրաշխարհի և հակառակը: Որոշ խոշորամարմին կենդանիներ (առյուծ, կով, եղնիկ) և թռչուններ հանդես են գալիս որպես նվիրատու և խորհրդատու՝ կամ ի նշան երախտագիտության, կամ հերոսի մեռած նախնու վերամարմնավորմանը, կամ կերպարանափոխությանը: Կերպարանափոխությունը, բացառությամբ վիշապի, ավելի հաճախ հանդիպում է փոքրամարմին կենդանիների (աղվես, օձ, գորտ, ձուկ և այլն) ու թռչունների (աղաճի) մոտ: Ի տարբերություն կենդանիների՝ հայկական հեքիաթներում հաճախ չի կատարվում թռչունների տարբերակում (արծիվ, ագռավ, ծիտ, ճնճուկ և այլն), այլ պարզապես բանասացն օգտագործում է «մի թռչուն» (դուշ, քլբուլ և այլն) ընդհանրական անվանման ձևը, որի դեպքում թռչունի չափերի մասին պատկերացում է կազմվում պատումի ընթացքում՝ ըստ նրա գործառույթների: Կենդանի և թռչուն նվիրատուների և խորհրդատուների տիպերը ներկայացված են նկ. 3-ում:

²⁷ Հայկական հեքիաթներում հաճախ հանդես են գալիս օձերի, թռչունների, ձկների, մրջյունների թագավորները, որոնք դիտվում են որպես նվիրատու և խորհրդատու, և կենդանային օգնականների համապատասխան ստորաբաժանումը տալիս:

Նկ.3. Կենդանի և թռչուն նվիրատուների և խորհրդատուների տիպերը

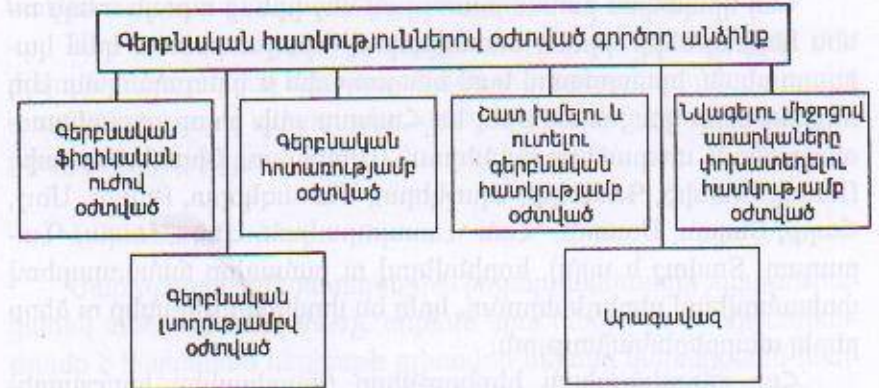

Նկ.4. Բնաշխարհը ներկայացնող նվիրատուների և խորհրդատուների մի քանի տիպ

Մարդու՝ շրջապատի առարկաների մասին ունեցած նախնական պատկերացումներով են պայմանավորված բնաշխարհը ներկայացնող տարատեսակ առարկաների և համակարգերի (քար, գանգ, տերև, ծառ, կոճղ, անտառ, աղբյուր, գետ, ծով և այլն) որպես նվիրատու և խորհրդատու հանդես գալու երևույթը հայկական հեքիաթներում (տե՛ս նկ. 4): Բնության առաջնային դերը մարդկային հասարակության ձևավորման ճանապարհին, անշուշտ, իր կարևորությունը պահպանել է հեքիաթաստեղծման ընթացքում և դրա հեռավոր արձագանքը առկա է քննության առնված հեքիաթներում:

Նկ.5. Հեքիաթի հերոսի օգնականների համախմբության չորրորդ ենթախումբ

Նկ.6. Հեքիաթի հերոսի օգնականների համախմբության հինգերորդ ենթախումբ

Հայկական հեքիաթի հերոսի օգնականների ամբողջության մեջ առանձին ենթախմբով ներկայացված են հրաշագործ առարկաները (տե՛ս նկ. 5), որոնք հերոսին են հանձնվում նվիրատուի կողմից ինչպես նախնական, այնպես էլ հիմնական և լրացուցիչ փորձությունների ընթացքում:

Երբ հեքիաթի գլխավոր հերոսին ի գորու չեն օգնել վերոհիշյալ նվիրատուներն ու խորհրդատուները և հրաշագործ առարկաները, նրան օգնության են հասնում գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք, ովքեր անսպասելիորեն հանդիպում են իր ճանապարհին, ուղեկցում նրան և օգնում դժվարագույն խնդիրները հաղթահարելիս (տե՛ս նկ. 6):

Հայկական հեքիաթների հերոսի օգնականների նմանօրինակ՝ եռաստիճան դասակարգումը թույլ է տալիս ավելի հստակ պատկերացնել նվիրատուների, խորհրդատուների, հրաշագործ առարկաների և գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձանց տիպերն ու գործառնությունները, միմյանց նկատմամբ ստորակարգումը, ներկայացնել հերոս ↔ վասաաաաա, հերոս ↔ օգնական, հերոս ↔ փնտրվող առարկա փոխադարձ կապերը և այլ հատկանիշներ, որոնք կքննվեն աշխատանքի հետագա շարադրանքում:

1.2. ՄԱՐԴ ԵՎ ՄԱՐԴԱԿԵՐՊ ԼԿԻՐԱՏՈՒՆԵՐ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆԵՐ

Հայ վիպական բանահյուսության մեջ իրենց ուրույն տեղն ունեն հեքիաթները՝ իրենց տեսակներով՝ հրաշապատում կամ կախարդական, իրապատում կամ կենցաղային և կենդանական: Այդ հեքիաթները կենցաղավարել են Հայաստանի բոլոր պատմաագագրական տարածաշրջաններում (Այրարատ, Շիրակ, Արցախ, Ուտիք, Սյունիք, Գուգարք, Ալաշկերտ, Մանազկերտ, Բաղեշ, Մուշ, Հարք, Տարոն, Սասուն, Վան-Վասպուրական, Մոկս, Կարս, Ղարաղաղ, Տավուշ և այլն), հորինվելով ու բանավոր ճանապարհով փոխանցվելով սերնդեսերունդ, կրել են փոփոխություններ ու ձեռք բերել տարբերակայնություն:

Հայ ժողովրդական հեքիաթները (հատկապես հրաշապատում), ինչպես աշխարհի բոլոր ժողովուրդների պարագայում, սխեմատիկորեն ունեն միանման կառուցվածք և գործող անձինք՝ իրենց համապատասխան գործառնությունով²⁸: Հայկական հեքիաթներում որպես գլխավոր հերոս կարող է հանդես գալ թագավորը, արքայազնը, արքայադուստրը, աղքատ մարդու (որսորդ, ցախավաճառ, ձիապան, մշակ), տերտերի, վաճառականի, աղքատ կնոջ կամ պառավի տղան, խորթ աղջիկը և այլն:

Համաձայն հայկական հեքիաթի հերոսի օգնականների տեսակների մեր դասակարգման՝ առանձնացված են մարդ և մարդակերպ, կենդանի և թռչուն, ինչպես նաև բնաշխարհը ներկայացնող (ոչ շնչավոր) նվիրատուներն ու խորհրդատուները, որոնք իրենց

²⁸ Հրաշապատում հեքիաթի գործող անձանց գործառնությունների մասին տես Սրբուհի 1969, 29-60:

գործառնությունով միմյանց նկատմամբ ունեն որոշակի փոխկապակցվածություն, օրինակ՝ աստված ↔ ձի, աստված ↔ ծերունի, աստված ↔ մրջյուն և այլն: Մարդկային բնույթ չունեցող անշունչ առարկաները, կենդանի կամ մտացածին էակները, այլ կերպ ասած՝ մարդակերպները, կարող են օժտվել մարդկային՝ ֆիզիկական և զգացմունքային հատկանիշներով, մասնավորապես, կարող են զգալ, արտահայտել ապրումներ, խոսել, մտածել, կատարել բանական գործողություններ: Հայկական հեքիաթներում մարդակերպ նվիրատուներն ու խորհրդատուները ներկայացնում են երկրային, երկնային և անդրաշխարհային ծագում ունեցող էակներ, որոնք ի թիվս մարդկային հատկանիշների, ունեն նաև մարդուն ոչ հատուկ հատկանիշներ (մարդակերություն, բրդոտություն, գերբնական ուժ, օդում սավառնելու հատկություն և այլն):

Մեր ուսումնասիրության շրջանակներում դիտարկենք այն մարդ և մարդակերպ նվիրատուներն ու խորհրդատուները, որոնք առանձնահատուկ տեղ ու դեր ունեն հեքիաթի հերոսի գործողությունների ընթացքում:

1.2.1. Աստված

Մարդակերպ նվիրատուների և խորհրդատուների շարքում բացառիկ տեղ ունի *աստվածը*. Երբեմն նրա անմիջական միջամտությամբ է հայկական հեքիաթի գլխավոր հերոսը կարողանում հաղթահարել նախնական, լրացուցիչ և հիմնական փորձությունները:

Մարդը գիտակցական կյանքի սկզբնավորումից ի վեր ապավինել է գերբնական ուժերի գործությանը՝ հուսալով իրականացնել դժվարիասանելի երազանքները, ստեղծել բարեկեցիկ կյանք ու կենցաղ: Մարդու երազանքներն իրենց արտահայտությունն են գտել հեքիաթներում, որոնք ստեղծվել և սերնդեսերունդ փոխանցվել են՝ հասնելով մեր օրերը: Հայկական հեքիաթների վրա խոր հետք են թողել մարդու կրոնադիցաբանական պատկերացումները՝ սկսած նախնադարյան տոհմացեղային ժամանակներից մինչև քրիստոնեություն՝ ներառելով զրադաշտականության և հելլենիզմի (հեթանոսության) շրջանները: Հայոց մեջ նախնադարից են ստաջ գալիս բնության անշունչ առարկաների ոգեղենացումը, տոտեմական նախնիների, բնության չորս տարերքի, ոգիների պաշտամունքը, աշխարհի, հոգու, մահվան և հանդերձյալ կյանքի մասին

նախնական պատկերացումները²⁹: Հայկական դիցաբանի ձևավորումից ի վեր հայ ավանդության մեջ իրենց արտացոլումներն են գտել մի շարք աստվածություններ (Հայկ, Արամ, Վահագն, Միհր, Անգեղ և այլն), այդուհանդերձ հեքիաթներում մեծամասամբ անվանակիր աստվածներ հանդես չեն գալիս³⁰:

Մեր նպատակներից մեկն է ներկայացնել տիեզերքն ստեղծող և կառավարող գերագույն էակի՝ աստծո դերը հայկական հեքիաթներում: Հայոց մեջ *աստված* բառը հանդիպում է և՛ գրական, և՛ տվյալ տարածաշրջանին բնորոշ բարբառային ձևերով (ասված, աստոձ, աստոժ, ասպած. աստվածություն և այլն)³¹:

Աստծո տեսանելի կամ անտեսանելի ներկայությունն առկա է Հայաստանի յուրաքանչյուր պատմաազգագրական տարածաշրջանի հեքիաթների գերակշռող մասում: Հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում հերոսը կամ ընդհանրապես ցանկացած գործող անձ բազմիցս առիթ է ունենում հիշել աստծո անունը՝ թախանձական («աստու սիրուն», «ի սեր աստու», «աստու խաթեր», «ասպած սիրես»), գոհունակության և բավարարվածության («փառք քեզ աստված», «փառք իրան», «փարքըլտ* շատ ինի, Մ'ատուժ»), բարեմաղթության («աստված քու հետ ըլնի», «աստված քու ճամ-

²⁹ Տե՛ս Հայությունյան 2001, 6–18, Арутюнян 1987, 105.

³⁰ Անվանակիր աստվածները (Հիսուս Քրիստոս, Մուհամմեդ) հաճախ հանդիպում են հայ իրապատում հեքիաթներում և հանդես են գալիս սոսկ որպես գործող անձ՝ չունենալով նվիրատուի և խորհրդատուի դերակատարություն: Վան-Վասպուրականի հեքիաթներից մեկում անվանակիր աստծո օրինակ է սարերի և ծովերի աստված Տեր-Ղոնդիոսը, ում նվիրատվությամբ հերոսն օժտվում է մեծ ուժով և իր ճանապարհին հանդիպած չար ուժերի նկատմամբ հաղթանակով է դուրս գալիս [ՀԺՀ-14 1999, 68 («Ծամոնու», № 4)]: Մեր կողմից ուսումնասիրված հայկական հեքիաթներում Քրիստոսը՝ որպես նվիրատու և խորհրդատու, հանդես է գալիս Տավուշի և Վան-Վասպուրականի տարածաշրջաններում: Առաջին դեպքում Քրիստոսի թաշկինակի միջոցով վերականգնվում են հերոսուհու կտրված թևերն ու կրծքերը, վերակենդանանում է երեխան [Խենյան 2008, 143 («Հորից հալածված աղջկա բախտը», № 33(33)), երկրորդ դեպքում, սուրբ Գևորգի խորհրդատվությամբ և Քրիստոսի անունն օգտագործելով, հերոսը լուծում է թագավորի կողմից իր առաջ դրված խնդիրները [ՀԺՀ-16 2009, 421, 422 («Դժխոյն Հեղինե և Գիքո», № 55)]:

³¹ Աստված բառի ծագման, գրական և բարբառային ձևերի դրսևորումների մասին տե՛ս Համբարձումյան 2002: Մեներոպյան 2016, 68–85:

* Մեջբերումներն աշխատանքում բերված են ըստ հրատարակության. այդ առումով բարբառային ձևերը տրված չեն գիտական տառադարձությանը, օրինակ՝ փարքըլտ-փարքըլտ, քյե-ք'ե, սյու-ս'ու և այլն:

փեն այնրի այնց անի») , գարմանքի և վարանման («տեր աստված», «մարդ աստու»), օրինանքի («աստված քեզ էլ օխնի», «աստծու օխնիթկ վրեստ էղնի», երդման («վիրն աստված, ներքև՝ դու»), աստծուն ապավինելու և օգնության («աստված քյե խե», «աստուն ամանաթ», «աստված քեզ ուժ տա, որ գուրզը քանըցնես», «աստված քեզ կենդանի ետ դարցընի», «աստված մենձ ա», «աստված ողորմած ա»), ասելիքը հաստատելու («մեյիվան, աստծու մեյիվան ի»), մեղադրանքը հերքելու («ես մեղ'աստու», «քու աստծուն մեղա»), գաղտնիքը խոստովանելու («ինչ քյեզնից պախես, ինչ՝ աստծուց») և այլ արտահայտություններում: Այս արտահայտություններից բացի հայկական հեքիաթներում հաճախ են հանդիպում «շատ գնաց, քիչ գնաց, աստված գիտի», «թե քնած էր, թե զարթուն էր, աստված գիտեր, մի ձեն հ'իմացավ», «ֆորըմը մնաց, շատն ու քիչը աստված գիտեր» և այլ հեքիաթային միջնամասային կայուն բանաձևեր³²: Հեքիաթի հերոսին՝ դժվարագույն խնդիրներն իրագործելու ճանապարհին ճիշտ ժամանակին և ճիշտ տեղում հայտնված նվիրատուներն ու խորհրդատուները (ծերունի, պառավ, աղջիկ, դերվիշ, դև, ձի, առյուծ, թռչուն, օձ, միջատ և այլն), տարաբնույթ օգնականներն (բնաշխարհը ներկայացնող և գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք) ու հրաշագործ առարկաները (լույս տվող ձու, սփոռց, գլխարկ, մոմակալ, շվի և այլն) մեծամասամբ ուղարկվում են աստծո կողմից:

Աստծո անմիջական նվիրատվությունն ու խորհրդատվությունը հայկական հեքիաթի հերոսին կատարվում է հետևյալ ձևերով.

- ա) լսելով հերոսի խնդրանքը («Արևհատ և Օձամանուկ», «Մարթակեր ախչիկ», «Օխձը տղան», «Խազգոլու հեքիաթը» և այլն)*,
- բ) նվիրատվություն և խորհրդատվություն՝ առանց հերոսի խնդրանքի («Գյուլշանի հեքիաթը», «Ասլան-Ղըռասլան», «Էյնա բունիզի» և այլն),
- գ) միջնորդավորված (ծերունի, հրեշտակ, դերվիշ և այլն) («Գյուլ-

³² Միջնամասային կայուն բանաձևերի մասին տե՛ս Խենյան 2011, 223:
* Փակագծերում նշված հեքիաթները ըստ կիրառության հղված են համապատասխան տեղերում, ինչպես նաև առկա են աշխատության երկրորդ մասի աղյուսակներում:

շանի հեքիաթը», «Վարդիթեր», «Արա Գեղեցիկ», «Աստուծ գյիդում ա՛ հինչ ա անում», «Աստված ձեր խերն ի» և այլն),

դ) հերոսի կերպարանափոխությամբ (եղնիկ, կով, օձ և այլն) («Եղնը ախչիգյ», «Թմննջուման խաթուն», «Բյանմ, բյանմ սև օձին» և այլն),

ե) հերոսի երագում («Արագը կաղարվալ ա», «Ղուշ փարին», «Բախտի հետևից ման եկողը» և այլն):

Հայկական հեքիաթներում զգալի մաս են կազմում անժառանգ թագավորի, անժառանգ աղքատ անուսինների, ջրաղացպանի կամ վաճառականի մասին մոտիվները: Ինչպես նշում է բանագետ Եվա Զաքարյանը. «...ամիությունը, մանավանդ թագավորինը, համարվել է հասարակական, սոցիալական հարաբերությունների աններդաշնակության արդյունք և դրա դիմաց աստծո սահմանած պատիժ»³³: Աստծո ողորմածությունը ստանալու համար հեքիաթներից մեկում թագավորին հետևյալ խորհուրդն են տալիս. «Թաքավոր ապրած կենա, քու խազինի դուռը բաց կանես, քու ամբարն էլ բաց կանես՝ սովածին հաց կտաս, տկլորին շոր կտաս, չունևորին փող կտաս: Աստված կքաղցրանա, քեզ մի տղա կտա»³⁴: Վեզիրի խորհրդով թագավորն առատաձեռն է դառնում, սակայն դա բավարար պայման չէր ժառանգ ստանալու համար: Թագավորը ժառանգ է ստանում դերվիշի նվիրատվության արդյունքում (դերվիշը թագավորին խնձոր է տալիս և պայման դնում, որ ծնված զույգ որդիներից մեկին իրեն տա): Այս հեքիաթում դերվիշ-նվիրատուն հետագայում հանդես է գալիս որպես վասսալու. նա թագավորի տղային օգտագործում է անդրաշխարհից կախարդական քսակը ձեռք բերելու համար, սակայն աստծո միջամտությամբ հերոսը կարողանում է խույս տալ դերվիշի նենգամիտ արարքներից և հասնել իր նպատակին:

Մեկ այլ հեքիաթում դերվիշը, տեսնելով, որ անժառանգ թագավորը ժողովրդին բաժին է տալիս, ասում է. «Դուք աստծու ճամփուցը ընկած եք, նահախ երդան տուտսաղ եք անում, կախաղան եք տալի, նահախ խեղդում եք: Ձեր տուտսաղները (բանտարկյալները) վեր թողեք, աստու ճանապարհին կացեք, մատաղ արեք, մոմ

³³ Զաքարյան 2016, 228:

³⁴ ՀԺՀ-3 1962, 140 («Ղահրաման-Ասլան թաքավորներ», № 10):

վառեք, թե քեզ երեխա չի ըլի՝ իմ վիզը կտրեցեք»³⁵, այսինքն՝ թագավորի բարեգործությունը չպետք է սահմանափակվի բաժին տալով, այլև նա պետք է վերջ տա իր անգթությանը: Բարեգործության դիմաց ժառանգ ակնկալելու մոտիվը նույնպես հայ ժողովրդական հեքիաթների առանցքային մոտիվներից է: Ժառանգ չունեցող անուսիններն առատորեն իրենց ունեցվածքից բաժին են հասնում աղքատներին՝ ակնկալելով. «Մենք շատ տալիս ենք, որ վերևից աստված տենա՝ ժառանգ տա, որպեզի մենք էլ ուրախանանք»³⁶: Սակայն ոչ միշտ է, որ ժառանգը տրվում է աստծու կողմից: Նշված հեքիաթում անժառանգ ծնողներին ծերունի մուրացկանի կերպարանքով կախարդ մարդակերն է չորս խնձոր տալիս և ծնված չորս տղաներից մեծին վերցնում իր համար: Խորհրդատու ձիու, երախտապարտ թռչունի և հրաշագործ առարկաների միջոցով հերոսը դիմակայում է նվիրատու-վասսալու փորձություններին և հասնում իր առաջ դրված խնդրի լուծմանը:

Երբեմն հեքիաթներում երեխա ունեցող թագավորն է պատժվում. այսպես՝ «Մարթակեր ախչիկ» հեքիաթում թագավորը չի բավարարվում իր ունեցվածքով ու երեք որդիներով և աստծուց աղջիկ է խնդրում: Որդիներից մեկը փորձում է հորը համոզել. «Տյու բեռյում ես, աստված քյե իրեքյ լաճ տվե, քյե թակավորութեն տվե, եփ որ տյու կուլաս, աստված պետք ի տփի վեր մեր գյլխուն, մեր թակավորութեն մեզնից առնի»³⁷: Թագավորն աղջիկ էր ուզում, որպեսզի նրան անուսնացնի ուրիշ երկրի թագավորի որդու հետ և սովելի հարստանա³⁸. աստված չի մերժում նրա խնդրանքը և տալիս է մարդակեր աղջիկ, որը հետագայում մեծ վտանգի առաջ է կանգնեցնում թագավորությունը: Սակայն ոչ բոլոր դեպքերում է, որ աստծո պատիժ ստացած անժառանգ թագավորն ազատ է և անզուր: Հայկական հեքիաթների զգալի մասում, աստված լսելով թագավորի խնդրանքը, նրան օձի ճուտ է ուղարկում: Օձ-երիտասարդ կերպարանափոխության մոտիվն առկա է Աարնե-Թոմփսոն-Ութերի դասակարգման 433, 433A, 433B, 433C հեքիաթների տիպերի տարբե-

³⁵ ՀԺՀ-8 1977, 201 («Երկինք գնացող տղեն», № 27):

³⁶ Խեմյան 2008, 106 [«Խեչոյի հեքիաթը», № 21(21)]:

³⁷ ՀԺՀ-15 1998, 240 («Մարթակեր ախչիկ», № 35):

³⁸ Այստեղ մթազնված կերպով առկա է անուսնության ծիսակարգում աղջկա ծնողների կողմից փետայից պահանջվող գումարային և առարկայական նվիրատվության սովորույթը (տե՛ս Լալայեան 1910, 148):

րակներում³⁹: Մեր ուսումնասիրած հայկական հեքիաթներում աստված անժառանգ ամուսիններին (միայնակ պառավին) օձ-գավակ է նվիրում կամ նրանց խնդրանքով. «Տեր աստված, ինչ կըլի, որ ինձ էլ մի գավակ տայիր, ես էլ սիրեի իմ գավակին. բա ես էս օցի դղար էլ կայի ոչ, որ մի օցի ճուտ էլ ա ինձ տայիս չես»⁴⁰, «Մատուձ, յանի հինչ կընի, մըզ էլ մին խոխա տաս... մունք էլ խոխու սնս ըսկանանք»⁴¹ և այլն⁴², կամ պարզապես ինքն է որոշում նվիրատվություն անել. աղքատ ամուսիններին օձ է տայիս⁴³, անժառանգ թագուհին օձի ճուտ է բերում⁴⁴ և այլն: Արցախի «Օխձը տրդան» հեքիաթում աղքատ ցախավաճառը թախանձանքների արդյունքում անտառում թռչնի երեք ձու է գտնում: Չվերից մեկից օձի ճուտ է դուրս գալիս, լեզու է առնում, ասում, որ աստված իրեն ուղարկել է նրանց համար որպես որդի: Օձը մեծանալով դառնում է շահմար օձ, խնդրում հորը, որ գնա թագավորի փոքր աղջկա համար խնամախոսության: Թագավորը, վրդովվելով ցախավաճառի հանդգնությունից, հրամայում է նրան կտոր-կտոր անել և թափել պալատի առաջ: Ի տարբերություն հայկական հեքիաթներում առկա մարդու մարմնի մասերն ամբողջացնելու և նրան վերակենդանացնելու այլ ձևերի (թռչունի՝ աղբյուրի ջրի մեջ թաթախած փետուրով, թռչունի թքով, աղոթքով, կախարհի կողմից կույ տալով վերադարձնելով և այլն)՝ այս հեքիաթում օձը «քյինսն ա հորը պըտեռնէրէն քըշտէն ծըլվիծանյ անում, էլ թա հինչ թիլիսիմ ա անում, թա հունց ա անում, մին էլ հիրըվանէրը լըռա էն ըն տըեսնում, վէր էս թիքի-թիքան տըեռած մարթը սըղացավ»⁴⁵: Թագավորը, տեսնելով օձի հմայական գորությունը, ցախավաճառին երեք անիրագործելի առաջադրանք է տալիս: Օձի խորհրդատվությանը ցախավաճառը կարողանում է

³⁹ Uther 2011, 95–97 (433, 433A, 433 B, 433C).

⁴⁰ ՀԺՀ-1 1959, 236 («Արևհաս և Օձամանուկ», №17):

⁴¹ Սարգսյան 2015, 167 [«Օխձը տրդան», №1(21)]:

⁴² ՀԺՀ-3 1962, 219 («Միթիլ խավք», №18); ՀԺՀ-4 1963, 195 («Միբա Մահմուտի հեքիաթը», №23); ՀԺՀ-6 1973, 77 («Օգ-մանուկին հարյաթը», №15):

⁴³ ՀԺՀ-4 1963 («Հաքրմանի», №1); ՀԺՀ-9 1968, 244–252 («Հաքրմանի հեքիաթը», №43):

⁴⁴ ՀԺՀ-3 1962 («Օձ-Մանուկ և Արին-Արմանելին», №14); ՀԺՀ-6 1973 («Օձ-մանուկ ին հարյաթը», №15):

⁴⁵ Սարգսյան 2015, 168 [«Օխձը տրդան», №1(21)]:

կատարել թագավորի պայմանները, և թագավորը ստիպված աղջկան կնության է տալիս օձին: Կախարդանքով օձ դարձած երիտասարդը, գաղտնիքը ուրիշների մոտ բացահայտելու դեպքում, վերադարձվում է այնկողմնային աշխարհ և միայն կնոջ յոթ տարվա դեզերումներից հետո կախարդանքը վերանում է:

Աստծո կողմից կերպարանափոխված գավակ ստանալու մոտիվների մեջ կարելի է առանձնացնել նվեր դրումի⁴⁶ և ձուկ ծննդաբերելու⁴⁷ մասին մոտիվները (ATU 409A)⁴⁸: Կենդանական կամ բուսական ծագում ունեցող ժառանգների մեջ մթագնված կերպով պահպանված է տարբեր ազգերի կենդանական կամ բուսական նախահոր գաղափարը: Համաձայն շոտլանդացի մարդաբան Ջեյմս Ֆրեզերի՝ տոհմի ամեն մի անդամի կյանքը կապված է կենդանական կամ բուսական որևէ տեսակի ներկայացուցչի կյանքի հետ, և կենդանուն սպանելու կամ բույսը ոչնչացնելու հետևանքը կլինի համապատասխան մարդու մահը⁴⁹: Մուսա լեռի տարբերակում դրումը կրակի մեջ գցելուց հետո վերանում է կախարդանքը, և կերպարանափոխված աղջիկը շարունակում է երջանիկ ապրել⁵⁰: Այլ է պատկերը Մանազկերտի տարբերակում. աղջիկը, ամեն անգամ դրումից դուրս գալուց հետո, այն փակում էր սնդուկում, որպեսզի իրեն վտանգ չսպառնա, սակայն «էսօր մոռցավ, չփակեց... թաքավորի տղեն աջալա հ'ելավ օջախ վառեց, պղինձ մի ջուր դրավ վրեն, տղմինին դրեց մեջ, խաշեց»⁵¹, արդյունքում՝ դրում-աղջիկն ապրում է մեկ տարի և մահանում:

Ինչպես տեսնում ենք, անժառանգ ամուսիններն աստծո ողորմածությամբ կենդանական կամ բուսական ծագմամբ ժառանգ ստանալուց հետո շարունակում են կախման մեջ մնալ նրանից: «Ձուկ տղան» հեքիաթում կատարվում է կրկնակի կերպարանափոխություն՝ ձուկ ↔ երիտասարդ ↔ աղամփի ↔ երիտասարդ: Հմայական արգելքի խախտման, այսինքն՝ ձկան կաշին կրակին տալու

⁴⁶ ՀԺՀ-9 1968, 238–243 («Տղում ախիկ», №42); Սվազյան 1984, 55–57 [«Տոմը», №9(9)]:

⁴⁷ ՀԺՀ-1 1959, 407–417 («Ձուկ տղան», №31):

⁴⁸ Uther 2011, 243–244.

⁴⁹ Ֆրեզեր 1989, 809:

⁵⁰ Սվազյան 1984, 57 [«Տոմը», №9(9)]:

⁵¹ ՀԺՀ-9 1968, 242 («Տղում ախիկ», №42):

հետևանքով վաճառականի տղան կերպարանափոխվում է աղավ-
նու և անհետանում: Երկար որոնումներից հետո (տարբեր խորհրդա-
տուների օգնությամբ) նրա կինը՝ թագավորի աղջիկը, կարողանում
է գտնել անուսնուն, սակայն ինչ-որ սխալ թույլ տալով (սրտի վրայի
թուղթը թաքս դնելով)՝ դարձյալ կորցնում է նրան: Անդրաշխարհից
հերոսի վերադարձը կատարվում է նրա որդու միջոցով, ով անմա-
հական խնձոր և անմահական ջուր բերելու համար հայտնվում է
այնտեղ: Աստված, ժամանակավորապես վաճառականին գրկելով
որդուց, նրան նաև թող է տալիս և երեք աղջիկ (աղջիկների կեր-
պարանափոխված աղավնիներ)⁵²:

Շերտը խնդրանքով դիմում է աստծուն ոչ միայն ժառանգ
ստանալու համար: «Մարդակերպ ձուկը» հեքիաթում. «Էս խեղճ
մարդը չորքավ աղոթք էրավ, արտասուներ թափեց, մեկ էրկու սիաթ
լալով, պաղառելով աղաչեց աստծուն, որ հոգի տա էդ փեսե
մարդուն»⁵³: Աստված չի անտեսում հերոսի աղաչանքը և հոգի է
դնում փայտե մարդու մեջ:

Հայկական բազմաթիվ հեքիաթներում հերոսի գործողություն-
ների ընթացքում ծագած խնդիրների լուծման համար երբեմն աստ-
ված չի սպասում, որ իրեն խնդրեն, այլ ինքն է որոշում նվիրատվու-
թյուն կատարել կամ խորհուրդ տալ: Աստծո տված այդօրինակ
նվերները բազմազան են՝ լույս տվող ձու⁵⁴, ձի⁵⁵, վագր, արաղաղ⁵⁶
և այլն: Աստծո կողմից աղքատ անուսիններին տրված լույս տվող
ձուն իր վրա է հրավիրում թագավորի ուշադրությունը՝ դրանով իսկ
ապահովելով դարձյալ աստծո կողմից նրանց ուղարկված զույգ
որդիների ապագան: Մեկ այլ հեքիաթում («Խոսքով շահ») աստծո
նվերը՝ ձին, պուժնի զարգացման ընթացքում դառնում է հերոսի
խորհրդատուն, իսկ «Ասլան-Ղըռասլան» հեքիաթում աստված հե-
րոսին մոտալուտ վտանգից՝ մարդակեր քրոջից փրկում է՝ արա-
ղաղ և վագրի ձագեր ուղարկելով:

Շերոսին նվեր տալով՝ աստված երբեմն դառնում է նաև
խորհրդատու: Այսպես՝ «Էյնա բունիզի» հեքիաթում աստված մի

⁵² ՀԺՀ-1 1959, 416–417 («Ձուկ տղան», № 31):

⁵³ ՀԺՀ-4 1963, 69 («Մարդակերպ ձուկը», № 4):

⁵⁴ ՀԺՀ-1 1959, 423–440 («Գյուլշանի հեքիաթը», № 33):

⁵⁵ ՀԺՀ-1 1959, 441–455 («Խոսքով-շահ», № 34):

⁵⁶ Հովսեփյան 2009, 105–110 [«Ասլան-Ղըռասլան», № 16(16)]:

աղքատ մարդու ծառ է տալիս, որի անունը նշանակում էր «օձի
գլխից բուսած»: Օձը, ըստ մարդու նախնական տիեզերական
պատկերացումների, գտնվում է տիեզերական ծառի ստորին մա-
սում⁵⁷: Օձի գլխից բուսած ծառը տիեզերական ծառն է, որը միաժա-
մանակ այս աշխարհի հետ ստորերկրայքի կապն է խորհրդանշում:
Աղքատ մարդու հարստանալու գրավականն էր գաղտնի պահել
ծառի անունը՝ *Էյնա բունիզի*: Փաստորեն հեքիաթի հերոսը տիրա-
պետում է աշխարհի մոդելին, այսինքն՝ նրան ընձեռված են բոլոր
հնարավորությունները՝ օգտվելու երկրային բոլոր բարիքներից:
Սակայն հարստացած մարդը խախտում է աստծո՝ իր առջև դրած
պայմանը. «Տու վեշ մինին ասիս վեշ ծառեն անընը, լուխնին նրեա
մնրժ կըկյաս, կասիս. «Հու վեր ծառէս անընը դնուգ ասէ, ծառըս էլ,
կընենգըս էլ, իլնձ-չիլնձըս էլ տաս ըմ նուսն, հու վեր սխալ ասէ,
հինչքան հըրըստօթուն օսէ, ինձ բիդի տա»⁵⁸ և գրկվում հարստու-
թյունից: Այնուամենայնիվ աստված ողորմած է. նա երկրորդ խոր-
հուրդն է տալիս այդ մարդուն և վերադարձնում նրա ողջ ունեց-
վածքը:

Վերոհիշյալ հեքիաթներում նվիրատվությունն ու խորհրդատ-
վությունը հերոսին կատարվում է աստծո անմիջական միջամտու-
թյամբ: Գոյություն ունի հեքիաթների մի այլ խումբ, որում աստված
գործում է միջնորդների միջոցով (ձերունի, հրեշտակ, դևրվիշ և
այլն)՝ ընդունելով նրանց կերպարանքը: Հաճախ հեքիաթներում
աստված հայտնվում է սպիտակամորուս ձերունու (ճամփարածա-
նի, սև-սպիտակ թելեր կծկող, ճակատագիր գրող և այլն) տեսքով:
Կարսի հեքիաթներից մեկում թագավորի աղջիկն ավագակի՝ Դա-
լի Հասանի ձեռքից ազատվելու համար օգնություն է խնդրում
աստծուց և խոստանում, որ իր ապագա ծնվելիք երեխային նրան
մատաղ կանի: Ծնվում է աղջիկ: 6–7 տարեկան աղջկան է մոտե-
նում սպիտակամորուս ձերունին և նրան ասում, որ մորը հիշեցնի
իր խոստման մասին: Մայրը աղջկան ուղարկում է (վերադարձնում
է) ձերունուն: Եվ ձերունին, գնահատելով կնոջ ազնվությունը, ի
պատասխան խոստման կատարման, աղջկան օժտում է շնորհնե-
րով. «Բելածդ վախտը ոտիդ տակի հողը օսկի դառնա, ծիծաղաս՝
չորս թարաֆդ վարդ-մանուշակ բուսնի, լվացվածդ տեղը յոնջա ու

⁵⁷ Топоров 19876, 398–406; Иванов 1987, 233–234.

⁵⁸ Մարգարյան 2015, 77 [«Էյնա բունիզի», № 1(1)]:

կորնկան բուսնի, եթե լաս՝ քարն կարկուտ գա, — էս կըսէ ու ըխտի-արը աներևույթ կէղնի»⁵⁹ և վերադարձում մտրը: Մեկ այլ հեքիա-թում աստված աղքատ ամուսինների նոր ծնված երեխային է միջ-նորդների (պահապան հրեշտակ, տատմեր, քահանա, քավոր) մի-ջոցով շնորհներով օժտում⁶⁰: Այսինքն՝ միջնորդավորված շնորհը նույնպես մարդուն տրվում է ի վերուստ, և պարտադիր չէ, որ դա լինի աստծո անմիջական մենաշնորհը:

Երեք եղբայրներին կամ երեք ընկերներին փորձության են-թարկելը հայկական հեքիաթներում սովորաբար կատարվում է հրեշտակի կամ ծերունու կերպարանք ստացած աստծո միջոցով: Կատարվում է նվիրատվություն (երեքին էլ), այնուհետև, փորձու-թյան ենթարկելով նրանց, նվերը (տունը, հոտը, այգին) թողնում է նրան, ով կարողանում է դիմակայել փորձությանը⁶¹:

Վերը նշեցինք այն կերպարանափոխությունների մասին, որոնք կատարվում են կախարդանքի միջոցով: Որոշ հայկական հեքիաթներում աստված կերպարանափոխություն է կատարում ապրուստի միջոցի կամ վտանգից փրկվելու համար: «Թանջյու-ման խաթուն» հեքիաթում աստված աղքատ գյուղացու կնոջը կար-միր կով է դարձնում, որպեսզի նրանք կարողանան իրենց ապրուս-տը հոգալ, խորթ մոր պահանջով կովը մորթելուց հետո ևս աստ-ված շարունակում է իր օգնությունը՝ կովին որպես միջնորդ օգտա-գործելով (նվիրատու և խորհրդատու կով)⁶²: Աստված երբեմն հերոսին փրկելու համար նրան կերպարանափոխության է ենթար-կում: Ղարադաղի հեքիաթներից մեկում հարուստ հովվի աղջկան դևերի ձեռքից ազատելու համար աստված նրան եղնիկ է դարձ-նում: Հերոսը սպանում է դևերին, եղնիկին աստված նորից աղջիկ է դարձնում⁶³:

Ինչպես արթուն ժամանակ է աստծո անունն անընդհատ մար-դու շուրթերին՝ իրեն օգնելու ակնկալիքով, այնպես էլ նիրհելիս կամ քնած ժամանակ երազում նրան է այցելում աստված՝ երբեմն

⁵⁹ Կարս 2013, 169 [«Թագավորի աղջկա հեքիաթը», №26(26)]:

⁶⁰ ՀԺՀ-1 1959, 355–366 («Վարդիթեր», №26):

⁶¹ Սոկո 2015, 145–147 [«Աստված ձեր խերն ի», №54(54)]; Սարգսյան 2015, 149–152 [«Աստուծ գլխիդ ա հինչ ա անում», №1(17)]; ՀԺՀ-18 2016, 68–69 («Երեք եղբայր», №9):

⁶² ՀԺՀ-14 1999, 194–205 («Թանջյուման խաթուն», №16):

⁶³ Հովսեփյան 2009, 144–149 [«Եղնը աղջիկ» №24(24)]:

միջնորդի տեսքով (ծերունի, մեռած նախնի, ինչ-որ մարդ, թոչուն, կենդանի, ինչ-որ ձայն և այլն) և խորհրդատվությամբ, երբեմն էլ նվիրատվությամբ օգնում հերոսին՝ լուծելու իր առջև ծառայած դժվարագույն խնդիրները⁶⁴:

Հայ ժողովրդական տպագիր հեքիաթների մանրակրկիտ ու-սումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ հեքիաթի հերոսին աստված ուղեկցում է ամենուրեք՝ արթմնի թե երազում, տեսանելի թե անտե-սանելի ներկայությամբ, իր տեսքով թե միջնորդավորված, խնդրանքով թե անխնդիր: Մեծ է աստծո դերը հեքիաթում որպես նվիրատու և խորհրդատու: Աստծո նվիրատվությունը միշտ ու-ղեկցվում է խորհրդատվությամբ՝ նվերը ճիշտ օգտագործելու նպա-տակով, քանզի սխալվելու պարագայում այն չի կարող ծառայել ի նպաստ հերոսի գործողությունների: Աստծո ներկայության բազ-մազան դրսևորումները հեքիաթներում ապացույց են այն բանի, որ մարդն իր կյանքը չի պատկերացնում առանց նմանօրինակ ան-սահմանափակ կարողություններով օժտված հզոր էության: Աստ-ծո հեքիաթային կերպարում խտացված և ի մի են բերված աստծո մասին ժողովրդական պատկերացումները, հավատալիքները, վե-րաբերմունքն ու սպասելիքները, երկյուղածությունն ու սերը:

1.2.2. Ծերունի

Հեքիաթի գլխավոր հերոսի գործողություններին նպաստող կամ խոչընդոտող, երբեմն էլ հեքիաթի հերոս հանդիսացող **ծերու-նին** ունի բազմաբնույթ գործառնություններ. նա կարող է լինել աստծո կողմից միջնորդավորված, ճակատագիր գրող, հերոսի մտքերը կարդացող, նվիրատու, խորհրդատու, խնամախոս, ծերունու կեր-պարանք առած հրեշտակ, հակադիր հերոս կամ սատանա և այլն:

Հայկական հեքիաթներում ծերունուն մեծամասամբ անվա-սում են *պեռոր* բառից ածանցված *հալիվոր*, *հալեռոր*, *հալեուր*, *հալ-վոր*, *հալուր*, *հիլիլր*, *խալիվոր*, *խնլիուր* ձևերով, երբեմն հան-դիպում են *բարա* (*բարո*), *պապիկ*, *դերվիշ* (երբ հեքիաթում ընդգծ-վում է դերվիշի՝ ծերունի լինելը), *ըխպիար* (ի դեպ, այս բառը մի շարք տարածաշրջաններում՝ Պոլիս, Պարտիզակ, Սուրմալու բա-

⁶⁴ Այս խնդրի քննությունը հանգամանորեն տրված է սույն աշխատանքի 3.2. ենթաբաժնում:

ցատրվում է՝ խորհրդատու)⁶⁵ ձևերը կամ պարզապես մի ծեր մարդ:

Մի շարք հեքիաթներում սպիտակամորուս ծերունին հերոսին անդրաշխարհ տեղափոխելու միջնորդ է, կամ հայտնվում է անդրաշխարհից՝ հերոսին օգնելու խորհրդատվությամբ կամ նվիրատվությամբ: «Ճակտի գյիր» հեքիաթում այնկողմնային աշխարհի սպիտակամորուս իմաստուն ծերունին (որոշ հեքիաթներում՝ ճակատագիր գրող) իր մոտ հայտնված թագավորին տեղեկացնում է՝ ում հետ պետք է նա ամուսնանա: Այդ տեղեկությունը շարժում է թագավորի ծիծաղը. «Տո էսա խալիվոր ինչ կասի, ես թակավորմ էլնիմ, էրթանմ նախըրչու ախչինկն առնեմ: Ընչի մեջ աշխըրին ախչիկ կիյամաթ էլամ. ես էն խալիվորի խաթրի խամար էլեր ի, պիտի էրթանմ էն նախըրչու ախչիկն ըսպանիմ գյամ»⁶⁶: Թագավորը ոչ միայն չի կարողանում սպանել նախրապանի աղջկան, այլև հանգամանքներն այնպես են դասավորվում, որ ամուսնանում է նրա հետ և փառք է տալիս աստծուն, ասում է. «Խալիվոր, մղորդ որ քո խաբըրներ մեյն էլ սուտ չեն, աստված ինչ որ գյրեր ի մարթու ճակատ՝ էն էլ պիտի էլնի, մարթ չի կանա աստըծու գյրթած ավիրի»⁶⁷:

Աշխարհի տարբեր ժողովուրդների առասպելաբանության մեջ ճակատագրի մասին պատկերացումները հոգեբանակենսաբանական և սոցիոլոգիական տեսանկյունից բացատրվում են «ծնունդ-մահ», «բարի-չար» երկհակադրությամբ և անձնավորվում տարբեր կերպ⁶⁸: Ճակատագրի հավատալիքը հին իրանցիների մոտ կապված է եղել աստղագարդ երկնքի հետ, բախտի անիվը պտտվում է երկնքում⁶⁹: Մանուկ Աբեղյանի հավաստմամբ՝ հայ ժողովրդական ավանդության մեջ սովորաբար «բախտի անիվը մտածվում է երկնքից անջատ»⁷⁰: Այս հանգամանքը դրսևորվում է

⁶⁵ ՀԼԲԲ-2 2002, 40:

⁶⁶ ՀԺՀ-14 1999, 144 («Ճակտի գյիր», №12):

⁶⁷ ՀԺՀ-14 1999, 149:

⁶⁸ Տե՛ս Kapex 1988, 471–474:

⁶⁹ Այս մասին հավաստում է ֆրանսիացի արևելագետ Ջեյմս Դարմեստետերն իր գրքի «Ճակատագիր» և «Ճակատագիր և երկնային շարժում» ենթագլուխներում (Darmesteter 1877, 317, 318):

⁷⁰ Աբեղյան 1975, 47–48: Այս պատկերացումը ակնհայտորեն երևում է «Մասնա ծոեր»-ում: Փոքր Միերը փակվում է Վանի մոտ գտնվող մի քարայրում: Մարդիկ հավատում են, որ այդ քարայրում գտնվում են անասանան գանձեր և բախտի անիվը, որը միշտ պտտվում է ու մարդկանց բախտ բաժանում:

նաև վերոնշյալ հեքիաթում. պեհեր ծերունին գտնվում է ոչ թե երկնքում կամ սարի գլխին, այլ թագավորի պալատի հետևում գտնվող փոսի մեջ, որտեղ հեքիաթի հերոսը՝ թագավորի տղան, հոր մահից հետո պետք է ամեն օր մի հաց գցեր (թագավորն էր մահից առաջ այդպես պատվիրել): Այս հեքիաթում անդրաշխարհի իմաստուն ծերունին ոչ միայն գուշակում է հերոսի ճակատագիրը, այլև այս աշխարհում կարգավորում է չարն ու բարին, լա՛վն ու վատը՝ հերթականությամբ դասավորելով սև և սպիտակ հացերը: Հայաստանի մյուս տարածաշրջանների հեքիաթներում ծերունին կծկում է սև և սպիտակ կծիկները՝ դրանով կարգավորելով երկրի վրա գիշերվա և ցերեկվա տևողությունը՝ անհրաժեշտության դեպքում երկարացնելով կամ կարճացնելով այն⁷¹: Հավերժական ժամանակը ևս հայ ժողովրդական բանավոր ավանդության մեջ անձնավորված է պեհեր ծերունու կերպարանքով: Հացերի և կծիկների գույների հակադրությունը խորհրդանշում է չարն ու բարին, գիշերն ու ցերեկը: Ծերունին հայ ժողովրդական հեքիաթներում, մասնավորապես այս հեքիաթում, փոխանցում է աստվածային որոշումներն ու իրագործման միջոցները, հավասարակշռում տարվա և օրերի ցիկլը, չարն ու բարին, գուշակում մարդկանց ճակատագիրը:

Աստված-ծերունի փոխկապակցվածությունը երբեմն ցայտուն կերպով դրսևորվում է այն հեքիաթներում, որոնցում հերոսը, հայտնվելով անելանելի իրավիճակներում, հայցում է աստծո ողորմածությունը և անսպասելիորեն նրա ճանապարհին հայտնվում է ճերմակամորուս ծերունին՝ պատրաստ իր խորհրդատվությամբ ու նվիրատվությամբ օգնելու նրան: Երբեմն ծերունու խորհրդատվությունը կամ նվիրատվությունը լինում է պայմանով կամ փոխանակությամբ: Այսպես, Վանի հեքիաթներից մեկում սպիտակամորուս ծերունին կարդում է աղքատ հերոսի մտքերը և օգնում նրան դառնալ թագավորի փեսա՝ նրա առջև պայման դնելով, որ ինչ որ անի, անպայման հիշի «խալիվորին»: Որպես փոխհատուցման միջոց պետք է ծառայի երախտագիտությունը, որը ենթակա չէ նյութակալանացման, այլ հոգեբանական կարգ է, և այս պարագայում պետք է անբաժան լինի մարդու էությունից: Մակայն պայմանը խախտվում է հերոսի կողմից, և նա հայտնվում է իր նախկին կարգավիճակում:

⁷¹ Տե՛ս նաև Աբեղյան 1975, 48, Հարությունյան 2000, 443:

«Բնալիվորն ի, կիմնա, որ էսա լաճ ինքյ ուր միտ չի պերե, չնոր կես կիշեր կաչկի, կասի՝ բնյքի մեղա գյա: Կտիսնա, որ հեչ իսկի էն տեխեր չի էլնե: Կես կիշերին էսա լաճուն ուր տեղաց մեչնն կիսանի, կտանի կտնի էլմէլ ուր խին անվերի-վերի տան մեչ, էլմէլ էն պատրուտաճ ճնթերաց մեչ»⁷²: Այս նույն ծերունին կերպարանափոխվելով, մեկ այլ ծերունու տեսքով հերոսին այնպիսի խորհուրդներ է տալիս, որոնց շտրհիվ նա վերադառնում է պալատ: Դրանից հետո հերոսն արդեն երբեք չի մոռանում ծերունուն և շարունակում է ապրել անհոգ ու երջանիկ:

«Զանցիլ կոան» հեքիաթում անդրաշխարհից հայտնված ծերունու (դերվիշի) նվիրատվությունը՝ շների տեսքով, օգնում է թագավորությունը կորցրած հերոսին պայքարել չարի դեմ և ձեռք բերել մեկ այլ թագավորություն: Տարբեր ժողովուրդների առասպելներում շունը պատկերացվել է որպես պահապան, միջնորդ և ուղեկցորդ այս և այն աշխարհների միջև: Նվիրատու դերվիշի շները խոսում են մարդկային լեզվով և իրենց խորհրդատվությամբ հերոսին բազմիցս դուրս են բերում անելանելի վիճակներից: Այս նվիրատվությունը դասվում է այն նվիրատվությունների շարքին, որոնք տրվում են ինչ-որ բանի փոխարեն. տվյալ պարագայում՝ շուն-ոչխար: Թագավորը մահից առաջ որդուն պատվիրան է թողնում, որ նա այլ թագավորների կողմից պատերազմի հայտարարություն ստանալուն պես անմիջապես կովելու պատրաստակամություն չհայտնի: Որդու կողմից խախտվում է հմայական արգելքը, և նա քրոջ հետ հայտնվում է ծայրագույն աղքատության մեջ՝ գրկվելով թագավորությունից: Իր տրամադրության տակ եղած և իրենց ապրուստի միակ միջոց հանդիսացող մի քանի ոչխարն արածեցնելիս տղան հանդիպում է երեք շնով մի դերվիշի, որը դուրս է գալիս աղբյուրից: Դերվիշը հերոսին առաջարկում է շները փոխանակել ոչխարների հետ: Հակառակ ավագ քրոջ՝ հերոսը կատարում է փոխանակությունը⁷³: Ծերունին շների հետ փոխանակած ոչխարներն իր հետ աղբյուրի միջոցով տեղափոխում է անդրաշխարհ: Այս հանգամանքը նույնպես խորհրդանշական է այն առումով, որ ոչխարն ընդհանրապես հայ ժողովրդական հեքիաթներում երբեմն հանդես է գալիս որպես կապող օղակ՝ հերոսին անդրաշխարհից

⁷² ՀԺՀ-14 1999, 283 («Հովն», № 24):

⁷³ ՀԺՀ-14 1999, 128-142 («Զանցիլ կոան», № 11):

լույս աշխարհի դուրս բերելու համար: Նույն մոտիվին, թեև նույն վերնագրով⁷⁴, բայց այլ դեպքերով և իրադարձություններով հանդիպում ենք մեկ այլ հեքիաթում⁷⁵, որտեղ հերոսը շների օգնությամբ և խորհրդատվությամբ վերադարձնում է նաև իր հոր թագավորությունը:

Անդրաշխարհի ծերունին հեքիաթի հերոսի կամ հակադիր հերոսի հետ երբեմն շփման մեջ է մտնում շիրմաքարի վրա եղած գրությամբ. «Ես շատ աղեկ աստվածավանի մարթ եմ, վով կընցնի կոննա, թող օղորմի տա»⁷⁶: Հեքիաթի հակադիր հերոս թագավորի տղայի անտարբեր և քամահրանքով վերաբերմունքն այդ գրությանը պատճառ է լինում, որ ծերունին նրան տեղափոխի անդրաշխարհ, որտեղ ժամանակային չափումը տարբերվում է այս աշխարհի ժամանակից⁷⁷: Անդրաշխարհի մի քանի ժամվա ընթացքում լույս աշխարհում շատ բան է փոխվում. այդ ժամանակահատվածում աղքատ հերոսը դառնում է թագավոր, իսկ անդրաշխարհում հայտնված թագավորի տղան, լույս աշխարհի դուրս գալով, դառնում է հարյուրամյա ծերունի և մինչև մահանալը հասցնում է իմանալ, թե ինչ է կատարվել երկրում իր բացակայության ժամանակ:

Հրաշագործ հատկություններով օժտված իրերն ու առարկաները (սփռոց, գլխարկ, գորգ, դուղուկ, մատանի, քսակ, փայտիկներ և այլն) հրաշապատում հեքիաթների գլխավոր հերոսին իր նպատակին հասնելու համար, տրվում են հեքիաթի ամենատարբեր գործող անձանց կողմից տարբեր եղանակներով: Որպես այդպիսի նվիրատուներ՝ երբեմն հանդես են գալիս ծերունիները:

Ծերունին Վան-Վասպուրականի հեքիաթներից մեկում⁷⁸ նվիրատվությունը հերոսին կատարում է ոչ անմիջականորեն. նա փո-

⁷⁴ ՀԺՀ-15 1998, 129-135 («Զանցիլ կոան», № 18):

⁷⁵ Այս երկու հեքիաթները գրավել են վանեցիներ Մարգար Խաչիկյանից և Դավիթ Գալստյանից տարբեր քանահավաքների կողմից (Արտաշես Բարսեղյան, Մենքերիմ Շալճյան): Հեքիաթը, այսպեսնեղով վերնագիրը, ունի կառուցվածքային և սյուժետային որոշ փոփոխություններ:

⁷⁶ ՀԺՀ-15 1998, 287 («Գյոռ Գուրն», № 25):

⁷⁷ Սյուժեների որոշակի խմբում հեքիաթի սյուժեի մեջ պարփակված գեղարվեստական ժամանակի հոսքը երկփեղկված է, և նույն ժամանակահատվածը տարբեր միավորներով է չափվում, որոնք միմյանց հավասար չեն և ապահովում են հեքիաթային ժամանակի մի առանձնահատկություն ևս (տե՛ս Խեմչյան 2015, 36-45):

⁷⁸ Լալայեան 1912, 123-151 («Ոսկի կանթեղ»):

դոցում խաղացող տղաներից ընտրում է ցնցուտիներով ու խղճուկ տեսքով մի տղայի և ապատակում է նրան՝ տղայի մոր ուշադրությունը հրավիրելով իր վրա և, որպեսզի մեղքերը քավի, տղային է նվիրում մի կանթեղ, երեք հավկիթ ու մի մատանի՝ պահանջելով, որ աղոթեն իր համար: Ծերունին տղային նույնիսկ չի ասում այդ իրերի հրաշագործ հատկությունների մասին: Սակայն այդ իրերի հրաշագործ լինելու մասին տեղյակ են լինում որոշ չար ուժեր և այդ իրերը ձեռք բերելու նպատակով մշտապես խոչընդոտում են գլխավոր հերոսի գործողություններին: Հեքիաթի պյուժեի զարգացման ընթացքում⁷⁹ այդ հրաշագործ իրերից յուրաքանչյուրն իր դերակատարությունն է ունենում հերոսին օգնելու առումով, ընդհուպ մինչև թագավորի աղջկա հետ հերոսին ամուսնացնելը և թագավոր դարձնելը:

Շարժումը հեքիաթի գլխավոր հերոսի բնական միճակն է. գործողությունների ակտիվությունը, որպես կանոն, ուղղակիորեն կապված է նրա տեղաշարժման աստիճանից⁸⁰: Հեքիաթի հերոսը դուրս է գալիս մի կետից և ուղղություն է վերցնում դեպի խնդրի լուծման նպատակակետը, որը գտնվում է մեկ այլ կետում: Հեքիաթների պյուժեի զարգացման ընթացքում մեծ դեր ունեն հերոսի ճանապարհին «պատահականորեն» հայտնված և, այսպես կոչված, ճանապարհանի ծերունիները: Նրանք հերոսին (հերոսներին) հանգամանորեն բացատրում են յուրաքանչյուր ճանապարհի վտանգավորության աստիճանը և հերոսի կողմից դժվարագույն ուղու ընտրությունից հետո նրան օգնելու նպատակով խորհուրդներ են տալիս՝ ինչպես հաղթահարել այդ դժվարությունները:

Այսպես օրինակ՝ «Բոչարը» հեքիաթում ծերացած թագավորը որոշում է իր երեք տղաներին փորձության ենթարկել՝ իր թագն առավել արժանավորին փոխանցելու համար: Թագավորի տղաները ճանապարհին հանդիպում են մի ծերունու. «Էսա խալիվորն ի կասի. — Էսա մեյ տարվա ճանապնիս՝ ոսկի տիր վեր գլխուտ. կընա, ըսկուն որ ապահով ի, մարթ մարթու չոռ չի կանա ասե: Իսա ճանապնիս, որ կա. վեց ամիս կերթա, էն էլ էն կանդար, կերթան

⁷⁹ Այս հեքիաթը, ինչպես հայ ժողովրդական բազմաթիվ հեքիաթներ, ունի կոնտամինացիոն կառուցվածք: Ունենալով ընդհանուր վերնագիր՝ «Ոսկե կանթեղ»՝ այն իր մեջ ընդգրկում է մի քանի՝ տարբեր պյուժեներ և մոտիվներ:

⁸⁰ Տե՛ս Мелетинский, Неклюдов, Новик, Сегал 2001, 72–76.

մարթ համան քիչ կերթան, էն ըսկուն ապահով չի, ինչ որ էսա մեյ տարվա ճանապնիս: Հանման էսա իրեթյ ամվա ճանապնիս, ես էս ա քյառսուն տարի ի, որ էսա տեղ կայներ իմ, անլն չյուր մկա էուն ճանապնիս նն մարթ ի կանցե, նն մարթ ի իկե, էրթանցող էլե, հանման տյուս չիկե, մնացե կես ճանապնիս»⁸¹: Անցնելիք ճանապարհի վտանգավորությունը հակադարձ համեմատական է ճանապարհն անցնելու ժամանակին. որքան մեծ է ժամանակը, այնքան անվտանգ է ճանապարհը: Սովորաբար հերոսն ինքն է ընտրում դժվարագույն ճանապարհը, սակայն այս հեքիաթում հերոսին այդ ճանապարհով գնալ դրդում է իր ծառան, որն էլ իր խորհուրդներով և ֆիզիկապես օգնում է հերոսին հասնել իր նպատակին:

Ճանապարհին նստած «էրթացող-գացողին» ճանապարհ ցույց տվող պապիկը հեքիաթներից մեկում սուկ ճանապարհ ցույց տվող չէ. նա նույնիսկ գիտի, թե հերոսին ով և ինչ նպատակով է մղել դեպի այդ ճանապարհը: Ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես հիվանդ ձևացած մոր համար ձեռք բերի հնդկական ընկույզը. «— Խա, — ասաց, — քյո մոր աչքեր քյոռներ, ոլա, ես կիտեմ ինչ խաղ ի խաղցե քյո գլխի քյո մեր. հալա կնա: Որ կերթաս, կերթաս, սարմ կը գյա քյո հառցե. էն սարի մեջ ապանմ կա, էն ասլան դայիմ կերթա վըր քյարե գրոանմ (ավազան) ջուր կը խամի: Տյու էն գրոան հառցե փոսմ փորի, ծածկի, մտի ինե: Ինչ էն ասլան կը գյա ջուր կը խամի՝ տյու զար, ինոր ոտաց յարեն փխթցու. ինչ էն կը պոռա, տյու մի ըլնե տյուս, չում ինոր յարի ցավ կը տատրի, կը խովնա. կասի՝ անլ, խողածին, տյու վով ես, էլի տյուս, ինչ կուզես, ասա տամ»⁸²: Այստեղ առկա է տրամաբանական պատճառահետևանքային կապը, որի պահպանման դեպքում ստացվում է ակնկալվելիք արդյունքը՝ ի նպաստ ապագա գործողությունների կատարման: Ասլանի օգնությունը պայմանավորված է երախտագիտությամբ:

Հեքիաթներում հաճախ **հրեշտակը** հայտնվում է հերոսի ճանապարհին ծերունու կերպարանքով: «Բախտով մարթը» հեքիաթում ծերունու կերպարանքով հրեշտակը երեք երիտասարդների փորձության է ենթարկում. նրանցից յուրաքանչյուրին տալիս է նրանց սրտի ուզածը (ոչխարի հոտ և այգի), այնուհետև, տեսնելով,

⁸¹ ՀԺՀ-15 1998, 109 («Բոչարը», № 16):

⁸² Լալայեան 1912, 180 («Դալի Տոպան»):

որ այդ երեք երիտասարդներից երկուսը իր արած լավության դիմաց խոստացածին հավատարիմ չեն, ձեռքներից առնում է ոչխարի հոտը և այգին: Ի տարբերություն մյուս երկու երիտասարդների՝ երրորդ երիտասարդը ծերունուն շատ լավ վերաբերմունք է ցույց տալիս՝ ընդհուպ մինչև իր երեխային գոհելը: Այս հեքիաթում ծերունին քրիստոնյա է. նա իր յուրաքանչյուր հրաշագործությունը կատարելիս ուզում է հավաստիանալ՝ արդյո՞ք տվյալ երիտասարդն իր խոսքի տերը կմնա, երեք անգամ կրկնում է հարցը, խաչակնքում և կատարում հրաշքը⁸³:

Լավություն լավության դիմաց գաղափարախոսությանը հավատարիմ հրեշտակը դարձյալ ծերունու կերպարանքով փորձության է ենթարկում պանդխտության գնացող երեք երիտասարդների, նրանց ունեցվածքի տեր է դարձնում, բայց տեսնելով, որ նրանցից միայն մեկն է հասկանում արած լավությունը, մյուս երկուսին զրկում է իր տված ունեցվածքից⁸⁴: Ինչպես երևում է քերված օրինակներից, փորձության ենթարկվողները երեք հոգի են: Այս պարագայում հեքիաթապատման բուն նպատակն է համեմատության և հակադրության հիման վրա ակնառու դարձնել երրորդ՝ երախտագետ հերոսի վարքը և միաժամանակ ունկնդիրների մոտ դաստիարակել երախտագիտության զգացումը:

Հարուստ կենսափորձով իմաստնացած այլեհեր ծերունին միշտ վստահություն է ներշնչում հերոսին, և այդ վստահությունը երբեմն ճակատագրական է լինում այն պարագայում, երբ ծերունու կերպարանք առած հերոսի ճանապարհին հայտնվում են չար ուժեր: Դերվիշի շորերով թագավորն իր ժողովրդի մեջ շրջագայելիս ակնատես է լինում իրեն հյուրընկալող աղքատ հողագործի տղայի ծնունդին և դառնում երեխայի կնքահայրը: Հեռանալիս թագավորը հերոսի համար խաչ է թողնում, որի միջոցով պետք է սանիկը գտներ իրեն. միևնույն ժամանակ ծնողներին պատվիրում է, որ ճանապարհին հանդիպած երեք մարդկանցից ջուր չուզի իր կամ ձիու համար: Հակադիր հերոսը տարբեր մարդկանց կերպարանքով ծարավ հերոսին ջուր է առաջարկում: Հերոսը՝ Գնգալարը, հրաժարվում է՝ պահպանելով կնքահոր պատվիրանը: Երրորդ անգամ հակադիր հերոսը ներկայանում է ծերունու կերպարանքով. հերոսը ծարավին

⁸³ ՀԺՀ-15 1998, 290-292 («Բախտով մարթը», № 41):

⁸⁴ ՀԺՀ-15 1998, 376-379 («Աղեկութեն աղեկութնից կյնի», № 61):

չի դիմանում, մտածում է. «Ըխթիար ի, ինչ կուզյն խորից, ես խորից ճյուր պիտի ուզեմ»⁸⁵: Խախտվում է հմայական արգելքը, և հիմնական հերոսը հայտնվում է հակադիր հերոսի բացասական ազդեցության տակ, որը ողջ հեքիաթի պոմեի ընթացքում հերոսին բազմաթիվ փորձությունների է ենթարկում՝ նրա տեղը գրավելու համար:

«Միրն Ջնանի ախչիկ» հեքիաթում թագավորն իր որդուն ուսումնաստության է ուղարկում յոթ ծովի կղզում գտնվող ծերունու մոտ: Յոթ տարվա ընթացքում տղային հաջողվում է բացահայտել խալիվորի՝ ծպտված սատանա լինելը, կարողանում է սպանել նրան և ձեռք բերել նրա կախարդական գիրքը: Որքան էլ հերոսը մեծ ուշադրությամբ և զգուշավորությամբ էր պահպանում այդ կախարդական գիրքը, այնուամենայնիվ այն խաբեությամբ նորից անցնում է սատանաների ձեռքը: Հուսահատված և խեղակորույս արքայազնի «դարդին ոչ ոք չի կարողանում դարման անել»: Այդ թագավորությունով շրջագայող մեկ այլ արքայազնի օգնությամբ նա կարողանում է վերադարձնել գիրքը⁸⁶: Վերոհիշյալ հեքիաթների պոմեետային զարգացումներից ակնհայտ է դառնում, որ ծերունու՝ վստահություն ներշնչող կերպարը հարմար միջոց է հերոսին մոլորության մեջ զգելու և չարիք գործելու համար: Հետևաբար, հակոտնյա չար ուժերի ներկայացուցիչները երբեմն կերպարանափոխվում և գործում են ծերունու տեսքով:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում սովորաբար հերոսի համար թագավորի մոտ խնամախոսության է գնում հերոսի մայրը կամ պատավր: («Թակավորու փեսեն») հեքիաթում խնամախոս է նախկինում թագավորի շախկաջի (զվարճացնող) ծերունին, որի մոտ հյուրընկալվել էր հերոսը: Ծերունին դառնում է հերոսի և թագավորի միջև կապող օղակ, որի միջոցով հերոսին հանձնարարվում են դժվարիքազործելի խնդիրներ, որոնք հերոսն իրականացնում է իր հորից ժառանգած կախարդական փայտիկների միջոցով⁸⁷:

Հայկական հեքիաթներում ծերունին հերոսին օգնում է ոչ միայն անմիջականորեն, այլ նաև՝ երազում: Երազատեսությունն ու երազահանությունը՝ որպես հեքիաթաստեղծմանը նպաստող կարևորագույն միջոց, մտել է հեքիաթների կառուցվածքի մեջ և լրաց-

⁸⁵ ՀԺՀ-15 1998, 293-297 («Գնգալար», № 42):

⁸⁶ ՀԺՀ-15 1998, 176-188 («Միրն Ջնանի ախչիկ», № 25):

⁸⁷ ՀԺՀ-15 1998, 223-228 («Թակավորու փեսեն», № 32):

րել խորհրդատու ծերունու գործառույթների զինանոցը, ընդլայնել հնարավոր խորհրդատուների սահմանները:

«Թակավորու ծառեն» հեքիաթում հերոսը (թագավորի ծառան) մի գեղեցիկ փեսուր է գտնում և նվիրում թագավորին: Նենգ վեզիրը ստիպում է թագավորին, որ նա ծառային ուղարկի այդ փեսուրի տեր թոչունի հետևից: Անելանելի վիճակում հայտնված ծառային մի ծերունի երագում խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես գտնի այդ թոչունին. «Ըխթիար կասա. — Ես ինչ օր կասիմ, իմ խոսքով էրա: Առավոտուն էլի, գյրնն սար, էտա խավք էնու պինն շիներ ա թըզի ծառի մեջ: Կը պաղկըվիս թըզի ծառի մեջ, եփ օր գյիշեր էնի կը գնն, կը նըստի էնու պըննն վերեն, ծեռ կը թնվես, էնի կը պըռնես»⁸⁸: Ծերունին հերոսին երագում երկու անգամ խորհուրդ տալուց հետո, երբ խորհուրդներն արդեն իրենց գործն արել էին, բայց հերոսի առաջ ծառացած դեռ շատ խնդիրներ կային, հայտնվում է նրա ճանապարհին (հիարկե հերոսը հետո է իմանում, որ նա երագի նույն ծերունին է) և նրան է նվիրում վանդակով ճնճող: Այդ խոսող ճնճողի⁸⁹ միջոցով ծերունին կարողանում է իր խորհուրդները հասու դարձնել հերոսին, որոնց արդյունքում հերոսը հաջողությամբ լուծում է իր առջև դրված խնդիրները:

Մի շարք հեքիաթներում ծերունին բազմագործառույթ է: «Էրկու ախպերներ» հեքիաթում նա հանդես է գալիս և՛ որպես նվիրատու, և՛ որպես խորհրդատու, և՛ որպես խնամախոս: Նվիրատու ծերունին ավագ եղբորը ձի է նվիրում, որի փոխակերպումների (ձի → էշ → ջորի → գոմեշ → մարդ → ձի) արդյունքում ի վերջո հերոսը գրկվում է այդ նվերից, քանի որ փայտով խփել էր գոմեշին: Գոմեշից մարդ փոխակերպվածը նորից ձի է դառնում և վերադառնում խալիվորի մոտ⁹⁰: Այսինքն՝ հորից ծառանգած ունեցվածքից իր իսկ ձեռքով կարող էր գրկվել, եթե մեկ այլ ծերունի նրան չբացատրեր դրա իմաստը: Միևնույն է՝ ավագ եղբայրը չի կատարում այդ ծերունու պատվիրանը, այն է. «Տին շատ հարուստ եք, վնդ թը ծեր խեր մեռի, թե տուք էտոր մալի կեսըն ցըրվեք աղքըտներուն, ծեր դնվլնթ տը վեղեք, թե չե, էնպես չենեք՝ տ'աղքըտանաք,

⁸⁸ ՀԺՀ-17 2012, 63 («Թակավորու ծառեն», №6):
⁸⁹ Փաստորեն այստեղ խոսող ճնճողի-նվերը նույնպես համարվում է խորհրդատու, թեև նա կատարում է ծերունու պատվերը:
⁹⁰ ՀԺՀ-17 2012, 241 («Էրկու ախպերներ», №31):

տ'էճնեք, լանգեմ կը գննեք ծեր դնվլըթին, դնվլնթ ծենն տը փախի՝ ինչըխ օր փետըմ գնրկիր գննշուն, գննեշ փախավ, գյրննց»⁹¹: Ի տարբերություն ավագ եղբոր՝ կրտսեր եղբայրը հոր ունեցվածքի կեսը բաժանում է աղքատներին և տեր դառնում հոր ծառանգությամբ: Այս հեքիաթում ծերունիները հերթագայում են միմյանց. նրանցից մեկը բացատրում է հերոսի ճանապարհին հանդիպած տարօրինակ երևույթներն ու իրադարձությունները⁹², մյուսը խորհուրդ է տալիս չգնալ այն քաղաքը և չանել այն, ինչի համար գնում է⁹³, երրորդը գնում է խնամախոսությամբ⁹⁴: Բոլոր դեպքերում էլ ծերունիների գործառույթները միտված են հերոսին օգնելուն:

Ինչպես տեսնում ենք, կյանքի բովում իմաստնացած սպիտակամորուս ծերունին հերոսի գործողություններին միջամտում է իր խորհուրդներով (ճամփաբաժանի ծերունի, աստժո միջնորդ, ծերունու կերպարանքով աստված, հրեշտակ կամ սատանա, անդրաշխարհի ծերունի, ճակատագիր գրող ծերունի, երագում հայտնված ծերունի և այլն), ինչպես նաև նվերներով (հրաշագործ հատկություններով օժտված կանթեղ, հավկիթ, մատանի, գիրք, փայտիկներ, ճնճող, շուն, ձի և այլն), առանց որոնց հեքիաթի գլխավոր հերոսը ի գորու չէ իրականացնել իր առջև դրված խնդիրը: Ծերունու կողմից տրվող խորհրդատվությունն ու նվիրատվությունը երբեմն կատարվում են պայմանով (հերոսին փորձելու նպատակով) կամ փոխանակությամբ, երբեմն էլ միևնույն հերոսին օգնության է հասնում երկրորդ կամ երրորդ ծերունին:

Հեքիաթի գլխավոր հերոսի համար որպես նվիրատու և խորհրդատու հանդես եկող գործող անձանց մեջ ծերունին առանցքային հերոս է, որի գործողություններով պայմանավորված է հեքիաթի պոեզի գարգացումն ու հանգուցալուծումը:

Ծերունու կերպարային դրսևորումները խարսխված են ծերունու անձի մասին ունեցած դարավոր պատկերացումների, վարքի նորմերի, սովորույթների ու հավատալիքների ամբողջության վրա, ըստ որոնց, ծերունին դիտարկվում է որպես կյանքի փորձով իմաստ-

⁹¹ ՀԺՀ-17 2012, 244:
⁹² ՀԺՀ-17 2012, 244:
⁹³ ՀԺՀ-17 2012, 243: Ծերունու այսպիսի գործառույթի հանդիպում ենք նաև «Մասնա ծոերի» Մոկաց պատումներում: Որպես օրինակ՝ մոկացի Մանուկի պատումում պլոտի խրատը Դավթին (Մասնա ծոեր 1936, 635):
⁹⁴ ՀԺՀ-17 2012, 261 («Էրկու ախպերներ», №31):

նացած անհատ, որի խոսքն ու խորհուրդները ծանրակշիռ են ու անբեկանելի և ըստ այդմ՝ ապահովում և ուղղորդում են հեքիաթի հերոսի գործողությունները՝ ի նպաստ հեքիաթի գաղափարախոսության:

1.2.3. Դերվիշ

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում ծերունի և դերվիշ գործող անձինք ունեն գործառությանին որոշ ընդհանրություններ: Մուֆիզմի⁹⁵ հետևորդ դերվիշը հայկական հեքիաթներում հանդես է գալիս տարբեր դրսևորումներով: Դերվիշի առկայությունը մեր հեքիաթներում պայմանավորված է արևելյան բանահյուսական ավանդույթից փոխառնված պոմժեներով, ինչպես նաև տարածաշրջանում քրիստոնեության և մահմեդականության հարևանաբար կենցաղավարմամբ, որի արդյունքում հեքիաթներ են ներմուծվել ոչ միայն դերվիշների գործառույթները, այլև նրանց՝ Մերձավոր Արևելքում օգտագործվող անվանումները (դարվիշ, դարվեշ, դավրիշ, դավրեշ, դըվրեշ, դէվրիշ, դովրիշ, դաբրիշ, դարբիշ և այլն)⁹⁶:

Խնձորի միջոցով անժառանգ ամուսիններին ժառանգ պարգևելու մոտիվը ծերունու և դերվիշի կերպարների ընդհանրություններից մեկն է: Մշո հեքիաթներից մեկում ծերունին թագավորին խնձոր է նվիրում, որ կեսը տա՝ թագուհին ուտի, կեսը՝ ձին, որպեսզի հոլիանան⁹⁷, իսկ մեկ այլ հեքիաթում դերվիշն է թագավորին խնձոր նվիրում, թագավորը մի տղա է ունենում, ձին էլ՝ քուռակ⁹⁸: Վերջին հեքիաթում դերվիշն անշահախնդիր է անժառանգ ամուսիններին զավակ պարգևում: Հայկական հեքիաթներում մեծամասամբ թափառական, ցնցոտիներով, մութացկանի տեսքով դերվիշի մեջ թաքնված է չարագործ կախարդը (մարդակերը⁹⁹), ով անժա-

⁹⁵ Մուֆիզմն իսլամում գաղտնագիտական (եզոթերիկ) հոսանք է, որն առաջ է քաշում աստծո առեղծվածային ճանաչողության գաղափարը: Պարսկերեն դերվիշ-ը մուֆիի ընդհանուր անվանումն է և նշանակում է «մահմեդական չքավոր կրոնավոր» (ՄԻՇ 1949, 199), իսկ արաբերենում՝ ֆակիր-ի (թափառական ձեռնածու) հոմանիշը (ՄԵՇ 2007, 175):

⁹⁶ Այդ մասին են վկայում պարսկական (ՄԵ 1958) և մերձավորարևելյան երկրների (Idries Shah 1967), հեքիաթները դերվիշների մասին:

⁹⁷ Խաչատրյան 1999, 39 [«Շահ Իսմայիլի հեքիաթը», № 1(3)]:

⁹⁸ Կարս 2013, 66 [«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը», № 7(7)]:

⁹⁹ ՀԺՀ-18 2016, 203 [«Միսակի խեչնաթը», № 33]:

ռանգ ամուսիններին երեխա է տալիս պայմանով, որ ծնված երեխային կամ երեխաներից մեկին իրեն հասնան: Դերվիշը երևիսային օգտագործում է անդրաշխարհից (սարի մեջ մտնելով) հրաշագործ առարկա (մոմ, մոմակալ, աշտանակ¹⁰⁰) ձեռք բերելու նպատակով՝ դառնալով հերոսի խորհրդատուն:

Հայկական որոշ հեքիաթներում նվիրատու և խորհրդատու դերվիշը դուրս է գալիս աղբյուրից. այս հանգամանքը վկայում է այն մասին, որ դերվիշն անդրաշխարհի հետ կապվում է աղբյուրի միջոցով. «Օրմ տղեն ոչխար տարավ մեյ չիման տեղ արածալու, էն տեղն ախայուր կեր: Էն ախայրից մեյ դնվրեշ տյուս էլավ, խետ իրեքջ շան»¹⁰¹: Նվիրատու դերվիշը կատարում է ոչխարների և շների փոխանակություն: Ծները դառնում են հերոսի խորհրդատուները, իսկ ոչխարներին դերվիշը աղբյուրի միջոցով տանում է անդրաշխարհ՝ իր նպատակներին ծառայեցնելու համար:

Ընդհանուր առմամբ հայկական հեքիաթի դերվիշն իր գիտելիքներով, քարությանբ, հմայական կարողություններով դառնում է հեքիաթի հերոսի նվիրատուն (երագում հերոսին զինի է տալիս, որի գործությամբ նա ուժեղանում է¹⁰², տալիս է հրաշագործ մատանի¹⁰³), ինչպես նաև խորհրդատուն (թագավորին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես չորացած այգին վերականգնի¹⁰⁴, հերոսին սովորեցնում է՝ ինչպես սպանի կնոջն առևանգող անմահ թզուկին¹⁰⁵)՝ դրանով իսկ օգնելով նրան հասնելու իր առջև դրված խնդրի լուծմանը:

1.2.4. Թագակիր անձ

Հայկական հեքիաթներում գլխավոր հերոսի գործողությունների ընթացքում մեծ դեր ունի **թագակիր անձը (թագավոր, թագուհի, արքայադուստր, արքայագն)**¹⁰⁶:

¹⁰⁰ Խելեյան 2008, 72 [«Ջումշուդն ու Մուշուդը», № 10(10)]; Կարս 2013, 114 [«Քաջիկի հեքիաթը», № 14(14)]:

¹⁰¹ ՀԺՀ-15 1998, 129 [«Ջննջիլ կուսն», № 18]:

¹⁰² Կարս 2013, 106 [«Յաշողանի հեքիաթը», № 13(13)]:

¹⁰³ Մարգարյան 2015, 158–159 [«Գագիկ թաքավերը», № 1(19)]:

¹⁰⁴ Հովսեփյան 2009, 19 [«Հազարան բուլբուլը», № 1(1)]:

¹⁰⁵ Կարս 2013, 109 [«Յաշողանի հեքիաթը», № 13(13)]:

¹⁰⁶ Թագակիր կենդանիները և թռչունները կրկնաբարվեն աշխատանքի սույն գլխի երբորդ ենթազվտում:

ժողովուրդը հնուց ի վեր ակնածանքով ու երկյուղածությամբ է համակված դեպի իր երկրի տիրակալը, ուստի ոչ միայն մեծարում է, այլև որոշ պատումներ հյուսում նրա անվան շուրջ: Հեքիաթներում թագավորը պետական, քաղաքական, իրավական առաքելությունից զատ հանդես է գալիս նաև որպես նվիրատու և խորհրդատու: Ի տարբերություն հեքիաթներում հանդես եկող քազմաթիվ խորհրդատուների և նվիրատուների (ծերունի, պառավ, դերվիշ, ձի, աղավախ և այլն)՝ թագավոր գործող անձը մեծամասամբ հեքիաթ է մուտք գործում սյուժեի սկզբում՝ հանձնարարականներ տալով հերոսին, որոնք երբեմն ուղեկցվում են նվիրատվությամբ:

Թագավոր-նվիրատուի գործառույթները կարելի է ստորաբաժանել հետևյալ կերպ՝

- անմիջական նվիրատվություն որդուն (որդիներին),
- հրաշագործ առարկայի կամ ձիու ժառանգաբար փոխանցում՝ մահից հետո,
- ստիպողաբար նվիրատվություն՝ որդու պահանջով (երբեմն այլ գործող անձի դրդմամբ),
- նվիրատվություն ապօրինի զավակին (թագավորական թեկապ),
- նվիրատվություն հերոսին, որն իր որդին չէ,
- նվիրատվություն հերոսին՝ նրան կործանելու նպատակով,
- նվիրատվություն աչքալուսի համար:

Թագավորի կողմից իր որդիներին կամ որդիներից փոքրին ձի կամ հրաշագործ իր նվիրելը հանդիպում է Հայաստանի գրեթե բոլոր պատմաագագրական շրջանների, ինչպես նաև աշխարհի ժողովուրդների հեքիաթներում (ATU 302B)¹⁰⁷: «Ղուշ փարին» հեքիաթում ծերացած և կուրացած թագավորն իր երեք տղաներին հանձնարարում է, որ գնան և իր աչքերի համար դեղ բերեն: Ավագ եղբայրներին դա չի հաջողվում: Փոքր տղային ուղևորվելուց առաջ քնի մեջ հուշում են. «Որթի, գնա հորդ ասա՝ «մատիղ մատանիքը տո՛ւր, վրիդ թուրք տո՛ւր, տակիդ ձին տո՛ւր, կէթամ բերեմ»: Էն հրոպալըն տեղիցը վե կացավ տղեն, էկավ հոր կուշտը, ասեց. —Ա՛փու ջան, տակիդ ձին եմ ուզում, վրիդ թուրք, մատիտ մատանի-

¹⁰⁷ Uther 2011, 181.

քը. կտաս՝ կէրթամ կրերեմ»¹⁰⁸: Թագավորի խորհրդով որդիները կարող էին իր աչքի դեղը բերել այնտեղից, որտեղ իր ձիու ոտքը չէր կպել: Եթե հերոսի եղբայրներին երեք, վեց կամ ինն ամիս պահանջվեց, իրենց կարծիքով, հասնելու այն տեղը, որտեղ թագավորի ձիու ոտքը չէր կպել, ապա փոքր որդին հոր նվիրած իմաստուն, խոսող և խորհրդատու ձիով մի օրում հասավ: Խորհրդատու ձիու միջոցով է հերոսը իրազեկվում հրաշագործ թրի և մատանու կիրառման մասին (երբ, որտեղ և ինչպես)¹⁰⁹: «Արա Գեղեցիկ» հեքիաթում որպես նվիրատու է հանդես գալիս նաև կուրացած թագավորը՝ Ապրահամը: Թագավորի փոքր տղան՝ Արա Գեղեցիկը, երկար դեզերումներից հետո չի կարողանում գտնել հոր աչքերի դեղը և խնդրում է հորը՝ իրեն տալ այն ձին, որը սլանում էր մեծ արագությունը¹¹⁰: «Կրտսեր եղբայրն ու Անջան դեղ» հեքիաթում (ATU 302B) թագավորի քառասուն տղաներից կրտսերը հորից պահանջում է իր պապի ձին¹¹¹, որպեսզի կարողանա քառասուն քույրերին որոնումների գնացած եղբայրների հետևից հասնի¹¹²: Մեկ այլ հեքիաթում (ATU 550 + ATU 513C)¹¹³ թագավորը հրեղեն ձին ձեռք բերելու համար հորթարածին է տալիս իր ամենաիմաստուն ձին, կախարդական սանձը և պարանը, իհարկե, դա արվում է հորթարածի՝ կյանքի բռնում իմաստնացած ծեր հորեղբոր խորհրդով. «Տղա ջան, կքյանս թաքավորին կասես, որ մի զամբիկ ծի, քու ամենածիերի էն իմաստուն զամբիկ ծին թամբի քեզ տա ու մի մեծ պարան էլ տա՝ թոկ: Էտ ծիուն կնստես, կքյանս ծովի ափին վե կյյանս, տիւ կմտնես մի քարի քամակ, էտ ծին, որ պան ասես, խրխնջալու ա, որ խրխնջա մի քանի անքան, էն հրեղեն ծին նրա ծենին պդի տյիւս կյն, հենց որ տյիւս եկավ, տիւ աշխաղիր էտ կախարդական սանձը նրան կյիւսը քցի, երփ որ քցեցիր կլուսը, արթեն ծին հարուր տոկոսով կենթարկվի քեզ, էն ժամանակը կքաշես ու կպիրես»¹¹⁴:

¹⁰⁸ ՀԺՀ-1 1959, 51 («Ղուշ-փարին», №2):

¹⁰⁹ ՀԺՀ-1 1959, 56, 59:

¹¹⁰ Խենյան 2000, 26 [«Արա Գեղեցիկ», №4(4)]:

¹¹¹ Այս հեքիաթի նվիրատու թագավորի մասին տե՛ս Խենյան 2015ա, 223–235:

¹¹² Խենյան 2008, 42 [«Կրտսեր եղբայրն ու Անջան դեղ», №5(5)]:

¹¹³ Uther 2011, 301, 308, 318.

¹¹⁴ Խենյան 2008, 62 [«Հորթարածի հեքիաթը», №7(7)]:

Ուսումնասիրված հեքիաթներում ձիու առկայությունը թագավորական նվիրատվությունների շարքում անփոփոխ է, փոփոխման ենթակա են մյուս հրաշագործ հատկություններով առարկաները, որոնք լրացնում են նվերների շարքը: Թագավորը նվերներ տալիս է որդուն կամ մեկ այլ հերոսի: Հեքիաթներից մեկում Հուրի թագավորը իր տղային գերությունից ազատելու համար ոսնչպարի տղային է տալիս (ոսնչպար տղայի պահանջով) իր ձին, թուրը, նետը, վահանը և գուրզը¹¹⁵: Իսկ «Արգար թաքավոր» հեքիաթում թագավորը բացի ձիուց, թրից, վահանից և գուրզից, հերոսին նվիրում է նաև անմահական խնձոր ու անմահական ջուր¹¹⁶:

Մի շարք հեքիաթներում թագավորի նվիրատվությունը հերոսին կատարվում է ժառանգության ձևով՝ մահից հետո: «Մարդիս փողի համար են պատվում» հեքիաթում թագավորից ժառանգություն մտացած շավարի, շվիի և քսակի հրաշագործ հատկությունների մասին նույնիսկ թագուհին չգիտի: Շահանով և հաշվենկատ ընկերների պատճառով ծայրաստիճան աղքատության մեջ հայտնված արքայազնը հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում բացահայտում է այդ առարկաների հրաշագործ հատկությունները, դրանց միջոցով վերականգնում թագավորությունը և հարստությունը¹¹⁷:

Եթե թագավորը ժառանգաբար, նվիրատվությամբ կամ այլ ճանապարհով հրեղեն ձի ու ասպազեն է ձեռք բերում, երբեմն չի կոնկրետացնում, թե դրանք տղաներից հատկապես որ մեկին են հասնում, թողնում է, որ տղաներն իրենք վաստակեն դրա իրավունքը: Հեքիաթներից մեկում թագավորն իր ոսկեղեն ձիու քուտակը տալով իր նրեք որդիներին, ասում է. «Իրեքտ էլ վերեք քյննցեք, կքյննք, ով կըշխատի, իրան կըլի, քյննցեք»¹¹⁸, թեև այդ քուտակին դևի առևանգումից փրկել էր կրտսեր որդին և նրան տիրելու իրավունքը պետք է որ իրեն վերապահվեր:

Հեքիաթային բնորոշ հնարանքներից է խաբուսիկ կամ կեղծ նվերի միջոցով հերոսին ոչ թե օգնելը, այլ նրա կործանմանը նպաստելը: Թագավորն իր կյանքին վտանգ սպառնող հերոսին վերաց-

¹¹⁵ ՀԺՀ-1 1959, 145 («Օհան ողնչպարի տղի հեքիաթը», № 8):

¹¹⁶ ՀԺՀ-1 1959, 95, 96 («Արգար թաքավոր», № 4):

¹¹⁷ ՀԺՀ-3 1962, 515–519 («Մարդիս փողի համար են պատվում», № 33):

¹¹⁸ Խենյան 2000, 23 [«Գարաքյննցի հեքիաթը», № 3(3)]:

նելու նպատակով «...հնարեց մի հատ դեղով ձի, [որպես աչքալուսի նվիրատվություն – Մ.Խ.] որ տանեն փեշքաշ անեն Ջեյրան-օղլուն, որ նի ընի՝ էրվի»¹¹⁹: Հերոսին այդ մասին իրազեկում են ծառի վրա նստած խորհրդատու երեք աղամխները՝ իրենց գրույցի միջոցով:

Հայաստանի գրեթե բոլոր տարածարջանների հեքիաթներում առկա է թագավորի կողմից իր ապօրինի զավակի համար տրվող թագավորական թեկապի մոտիվը: Թագավորը ծպտված, կամ հանգամանքների բերումով (երբեմն արքայազնը) հայտնվում է այնպիսի իրավիճակում, որ պետք է ապօրինի զավակ ունենա և հեռանալիս կնոջն է տալիս թագավորական թեկապ՝ տղա ծնվելու դեպքում որպես տարբերանշան՝ հետագայում իրեն գտնելու կամ աղջիկ ծնվելու դեպքում՝ օժիտի համար: Բերենք մի քանի օրինակ Այրարատի, Կարսի, Մոկսի հեքիաթներից: Դերվիշի շորեր հագած թագավորը երկու ամսով հեռանում է թագավորությունից, որպեսզի իմանա՝ ինչպես է ապրում ժողովուրդը: Այդ ընթացքում նա սիրահարվում է իրեն հյուրընկալող ցեղապետի քրոջը: Կնոջ մոտից հեռանալիս «... ձեռը տարավ ջերը, հանեց մի ոսկե բազմանդ, ասեց. — Ա՛ն, թե աղջիկ էլավ, կծախես, դրանով կպահես ու ճամփու կդնես, թե որ տղա էլավ՝ կկարես շապկի աչու թևիցը, ճամփու կդնես, թող գնա»¹²⁰: Կարսի հեքիաթներից մեկում թագավորի տղան է հանգամանքների բերումով հեռանում տնից, և տերտերի աղջիկը հղիանում է նրանից, թագավորություն վերադառնալիս «Կը հանի տղեն իրան թևի բազբանդը, կուտա նշանածին, կըստ. — Վերցրու, բերածդ տղա էղավ, կը կապես թևը, կուքա ընձի գոնի, աղջիկ էղավ, կը ծախես, ջեհզ կէնես, աղջկան ճամփու կը դնես»¹²¹: Նմանատիպ մոտիվ է հանդիպում նաև «Խոսորով-շահ»¹²² և «Շիրին շախ, Պնրանկ շախ, Տեղին շախ» հեքիաթներում. թագավորի տղան տերտերի աղջկան թագավորական թեկապ է նվիրում և ասում. «Թե լաճ էլավ, անուն դնես Պնրանկ Շախ, հիտիվ ձիկ գն, թե ախչիկ էլավ, ծախը, գնտ պազպանտ հնուն-հնուն ձի բնսը»¹²³:

¹¹⁹ ՀԺՀ-1 1959, 292 («Ջեյրան-օղլի», № 20):

¹²⁰ ՀԺՀ-1 1959, 416 («Հավաչու հ՛աշկերտը», № 32):

¹²¹ Կարս 2013, 196 [«Շահենշահ և Մավի», № 31(31)]:

¹²² ՀԺՀ-1 1959, 444 («Խոսորով-շահ», № 34):

¹²³ ՀԺՀ-17 2012, 407 («Շիրին շախ, Պնրանկ շախ, Տեղին շախ», № 44):

Այս մոտիվով կան նաև այուժեններ, որոնցում թագավորը թևկապը նվիրում է ոչ իր ապագա ծնվելիք զավակին: Այսպես, օրինակ, ծպտված թագավորը ինչ-որ մեկի տանը հյուրընկալվելու ժամանակ դառնում է հյուրընկալողի՝ այդ ժամանակ ծնված երեխայի կնքահայրը: Թագավորը սանամորը թևին կապելու թագավորական նշան է նվիրում, որպեսզի երբ որ երեխան մեծանա, թևին կապի, նոր գնա օտար երկրներ, որպեսզի ապահով լինի: «Էս թաքավորը հանրմ ա մի բազմանդ՝ տալիս ա իրա սանամորը, ասըմ ա.—Սանամե՛ր, ես որ տղեն մեծանա, էթա ուրիշ երկրներ, էս վախտը էս բազմանդը կկապես կոնիցը, նոր ճամփու կդնես: Որ ինձ էլ չպատահի, իմ ազգին կպատահի՝ կպահեն»¹²⁴: Նմանօրինակ այուժե ունի «Թաքավորի սանիկը» հեքիաթը, որտեղ թագավորը դառնում է աղքատ կնոջ տղայի կնքահայրը և ոսկե շղթայով մի արծաթե մեղալ է գցում երեխայի վիզը¹²⁵:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում կարելի է առանձնացնել հեքիաթների մի խումբ, որոնցում նվիրատվությունը միտված չէ հերոսին անելանելի վիճակներից դուրս բերելուն, այլ թագավորը նվեր է տալիս (խալաթ) աչքալուսի, լավ խորհուրդի, հիշատակի համար: «Ասլան-Բալասի» հեքիաթում թագավորը նախքոն որպես խալաթ մի բեռ ոսկի է ուղարկում, մինևույն ժամանակ, իմանալով, որ նախքոն տղայից իրեն վսաս կգա, նվերը տանողներին հանձնարարում է նախքոն տղային հետները բերել և ճանապարհին սպանել¹²⁶: Մեկ այլ հեքիաթում թագավորը խալաթ է նվիրում հովիվին և գառնարածին, որոնք գնում են թագավորին հայտնելու, որ տղան ու հարսը գալիս են¹²⁷:

Թագավորը հայ ժողովրդական հեքիաթներում գլխավոր խորհրդատուներից մեկն է: Հեքիաթների մեծ մասում՝

- թագավորի խորհրդով է հերոսն ուղղորդվում դեպի իր նպատակակետը,
- թագավորի կողմից դրվում է հնայական արգելք, որը մշտապես խախտվում է,

¹²⁴ ՀԺՀ-1 1959, 297 («Դավթի հեքիաթը», № 21):

¹²⁵ Խենյան 2008, 48 [«Թաքավորի սանիկը», № 6(6)]:

¹²⁶ ՀԺՀ-8 1977, 142 («Ասլան-Բալասի», № 22):

¹²⁷ ՀԺՀ-1 1959, 267 («Ոսկե քաքուլ տղի հեքիաթը», № 18):

– թագավորը խորհուրդներ է տալիս ոչ միայն իր զավակներին (մասնավորապես, անդրաշխարհի թագավորը խորհուրդներ է տալիս այստեղ հայտնված այսրաշխարհի հերոսին):

«Ղուշ-Վարին» հեքիաթում ծերացած և կուրացած թագավորը հերթով իր երեք որդիներին ուղարկում է աչքերի համար դեղ բերելու և խորհուրդ է տալիս. «Ո՛րթի, ընդար գնա, որ ընդի իմ ձիու ոտը դիրքած չըլի. ընդիան որ ֆող էլ բերես՝ իմ հ'աշկերին դեղ ա»¹²⁸: Մեկ այլ հեքիաթում թագավորը մեռնելիս իր երեք տղաներին խորհուրդ է տալիս, որ իր երեք աղջիկներին ամուսնացնելիս առաջին ուզողին տան: Թագավորի ավագ տղաներն այդ պատվիրանը չեն կատարում, իսկ փոքր տղան հարազատ է մնում հոր խորհրդին և քույրերին տալիս է հենց առաջին ուզողին: Հերոսը կարողանում է իր փեսաների օգնությամբ իր երազանքների կնոջը ձեռք բերել և ազատագրել գերությունից¹²⁹:

Թագավորի խորհուրդները հաճախ ուղեկցվում են հնայական արգելքով: Որպես օրինակ, «Թաքավորն ու իրան իրեք տղեն» հեքիաթում թագավորը մեռնելուց առաջ իր երեք տղաներին խորհուրդ է տալիս. «Վերդի կըքյանք՝ քյանցեք, մենակ էս սարը քյանք ոչ»¹³⁰ կամ՝ «Իմ թակավորութեն բիթուն ծերն ի, որտեխ որ ծեր ջան կուզի՝ կընանցեք, աման գիզից ծե ամանաթ, չիլնես, չիմանամ՝ Կապուտկող ավ անել էրթանք»¹³¹: Մեկ այլ հեքիաթում թագավորը խորհուրդ է տալիս Ասլանգաղեին դիմացի Սև սարը չգնալ որսի. «Ջավակս, ուրտեղ կերթաք ավդուշության, գնացեք, հմը էս դեմի Սև սարը չերթաք»¹³²: Իսկ մի ուրիշ հեքիաթում թագավորը մասամբ պարզաբանում է, թե ինչու չի կարելի գնալ այդ սարը. «Որթիք, գնացեք, իրեք սար իրավունք ունեք ավ էթալու, համա չէթաք Ղարաբուլուտ Ղահրըմանի սարը. ոչ մի մրջիմ, ոչ մի օց իրավունք չունի էտ սարը նի՛լլնի. դա իրա ամարանոցն ա, էթաք էլ օքուտ չեք ունենալ»¹³³: Քննարկված հեքիաթներում ակնհայտ է այն հանգա-

¹²⁸ ՀԺՀ-1 1959, 49 («Ղուշ-Վարին», № 2):

¹²⁹ ՀԺՀ-1 1959, 400–406 («Ուսան աշըղն ու քոսեն», № 30):

¹³⁰ Կարս 2013, 155 [«Թաքավորն ու իրան իրեք տղեն», № 23(23)]:

¹³¹ ՀԺՀ-14 1999, 114 («Շեն թակավոր», № 10):

¹³² Կարս 2013, 97 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

¹³³ ՀԺՀ-1 1959, 62 («Անա թաքավորի հեքիաթը», № 3):

մանքը, որ կան թագավորն ինքն է զգացել տվյալ տեղավայրի վտանգավոր լինելը, կան դրա մասին լսել է իր նախնիներից և հարկ է համարում զգուշացնել որդուն¹³⁴:

«Անմահական խնձոր» հեքիաթում հերոսը հայտնվում է հանդերձյալ աշխարհում, այնտեղ սպանում է վիշապին և փրկում թագավորի աղջկան: Իր արած լավության համար հերոսը թագավորից խնդրում է իրեն լույս աշխարհ ուղարկել. «Լիս աշխար դրկիլը դժար ա, այ որդի. էդ իմ բանը չի: Համա ֆլան մեշումը, ֆլան ծառի վրեն մի Ջնոտտ դուշ կա. թե կարենա, նա կտանի, էլ մարդ՝ չէ...»¹³⁵: Տեսնում ենք, որ եթե թագավորը հանդես չի գալիս որպես միջնորդ՝ հերոսին լույս աշխարհ հանելու համար, ապա նա գոնե իր խորհրդատվությամբ օգնում է հերոսին՝ գտնել այդ միջնորդին:

Հայկական հեքիաթներում թագավորի՝ հերոսի ն արված նվիրատվությանը կամ խորհրդատվությանը երբեմն միջամտում են պալատականները, ծառայողները կամ թագավորական ընտանիքի անդամները (վեզիր, խոհարար, կոշկակար, դերձակ, թագուհի, արքայադուստր, արքայագն և այլն): Այդ միջամտությունները կարող են լինել և՛ ի նպաստ հերոսի գործողություններին, և՛ հերոսին իր ճանապարհից շեղելու նպատակով: Խորհրդատու և նվիրատու թագավորը կարող է լինել ոչ միայն հերոսի, այլև դևերի մոտ գերի ընկած արքայադուստր կամ արքայագնի հայրը, ինչպես նաև հարևան երկրի կամ անդրաշխարհում գտնվող մեկ այլ թագավոր:

Ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ Հայաստանի տարբեր տարածաշրջանների հեքիաթներում թագավոր գործող անձը՝ որպես նվիրատու և խորհրդատու թեև ունի որոշակի դեր, որի շնորհիվ կարողանում է միջամտել հեքիաթի հերոսի գործողություններին՝ ի նպաստ նրա առջև ծառայած խոչընդոտների հաղթահարման, սակայն, որպես հեքիաթային կերպար, ակտիվ չէ, երբեմն էլ, կարելի է ասել, դիպվածային գործառույթ ունի:

¹³⁴ Հեքիաթային պոեմներում այս և այն աշխարհների միջև սահմանը տարբեր ձևերով է ներկայացվում (տար, ջրհոր, քարանձավ, անտառ և այլն): Հեքիաթների այս խմբում թագավորության սահմանը բավական մեծ տարածություն է ընդգրկում, որն իր գրավչությամբ հրապուրում է հերոսին կամ էլ հետապնդվող որսի կենդանին հատում է այդ սահմանը՝ որսորդին իր հետևից քաշելով արգելված տարածք՝ կործանելու նպատակով: Ամեն դեպքում հեքիաթի հերոսը սահմանից անդին դատապարտված է կործանման, եթե համապատասխան միջամտություն չլինի:

¹³⁵ ԸԺԸ-2 1959, 31–32 («Անմահական խնձոր», № 1):

1.2.5. Պառավ

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում հերոսի գործողություններին ուղեկցում են խորհրդատու և նվիրատու պառավի հետևյալ տիպերը.

- ա) հերոսի պառավ մայր կամ պառավ, որ հանդիպում է հերոսի ճանապարհին և ստանձնում մոր պարտականությունները՝ հանդես գալով որպես մայր,
- բ) անդրաշխարհի պառավ,
- գ) հերոսի ճանապարհին հանդիպած, անիծող, հյուրընկալված կամ հարևան պառավ,
- դ) կախարդ պառավ,
- ե) դևի կերպարանք առած կամ դևի կողմից գերեվարված պառավ:

Անդրադառնանք պառավների այն տեսակին, որն իր դրական կամ բացասական հատկանիշներով հանդերձ դառնում է հեքիաթի հերոսի (հակահերոսի) խորհրդատու և նվիրատու՝ նրա հետագա գործողություններին նպաստելու (խոչընդոտելու) համար: Հարկ է նշել, որ պառավը հեքիաթ մուտք է գործել ժողովրդի առասպելադիցաբանական պատկերացումների արդյունքում: Վլադիմիր Պրոպը, անդրադառնալով հեքիաթում կին-տղամարդ համարժեքին, գտնում է, որ անտառակյաց տղամարդ խորհրդատուն պատմական է, իսկ կինը, պառավը, մայրը, տանտիրուհին, հրաշագործ միջոցներին տիրապետող կին նվիրատուն՝ նախապատմական՝ չափազանց արխաիկ, սակայն նրանց մնացուկները հայտնաբերվում են ծիսական նյութերում¹³⁶: Հայկական դիցաբանի կին աստվածությունների եռյակը՝ Անահիտ, Աստղիկ, Նանե, իր անմիջական ներգործությունն է ունեցել հեքիաթապատման վրա: Մայր-աստվածուհին գլխավոր կին աստվածությունն է աշխարհի քաղմաթիվ ժողովուրդների առասպելաբանության մեջ¹³⁷: Մայր-աստվածուհու առավել արխաիկ ազգագրական օրինակ կարող է ծառայել ավստրալական առասպելաբանության Կունապիայի «մայր պառավը»՝ մայրիշխանության նախամայրը, ով խորհրդանշում է

¹³⁶ Տե՛ս Пропп 1946, 88:

¹³⁷ Рабинович 1987а, 178–180.

պտղաբեր հողը¹³⁸։ Եվ պատահական չէ, որ հայ ժողովրդական որոշ հեքիաթներում խորհրդատու պատավը հերոսին հանդիպում է այգում, դաշտում կամ անտառում։ Որպես հայկական հեքիաթի պատավի արքեստիպ՝ որոշ առումներով կարող է ծառայել հայոց դիցարանի երրորդ՝ Նանե աստվածուհին, ով համադրված է հունական Աթենաս դիցուհուն՝ իր իմաստությամբ և ռազմի հատկանիշներով¹³⁹։ Նանեի պաշտամունքի վրա ազդեցություն է ունեցել նաև Անահիտ մայր աստվածուհու պաշտամունքը, հավանաբար այդ պատճառով էլ իր անունը ստացել է ժողովրդի մեջ ընդունված նան, նանի, նանե՝ մեծ մորը տրված անվանաձևերից։

Հերոսի խորհրդատու և նվիրատու մայր-պատավը հայ ժողովրդական հեքիաթներում հանդես է գալիս երկու ձևով՝ որպես իրական աշխարհի գործող անձ և որպես հերոսի մեռած մոր հոգին վերամարմավորած անդրաշխարհի պատավ։ Հայաստանի տարբեր տարածաշրջանների հեքիաթների մայր պատավի և ընդհանրապես պատավի տարիքային ընդգրկումը (ըստ բանասացների) մեծ է (քառասունհինգ–ինը հարյուր)։ Տավուշի հեքիաթներից մեկում բանասացն այսպես է ներկայացնում հերոսի մորը և դեհին. «...պատավն էլ, դե պատավը վըերն ա, քառասունհինգ–քառասունվեց տարեկան կնիկ ա... դե դե, խու դեը ինչ ա, հսկա մարթիկ են էլի...»¹⁴⁰։ Իսկ Վան-Վասպուրականի հեքիաթներից մեկում իննհարյուրամյա պատավն է անմահների աշխարհ գնացած և հետ վերադարձած հերոսին խորհուրդ տալիս, թե ինչպես ապացուցի, որ ինքն Արշակ թագավորի տղան է¹⁴¹։

Սյունիքի (Մեղրի) «Քառասուն գլխանե՛ նառաղեվը» հեքիաթում պատավ մայրը հերոսին խորհուրդ է տալիս չընտրի հոր մասնագիտությունը՝ որսորդությունը՝ հոր ճակատագրին չարժանանալու համար (հայրը զոհվել էր որսորդության ժամանակ), սակայն մայրը չի կարողանում տղային հետ պահել որսորդությունից. նա որդուն է նվիրում հորից մնացած «մին չախամխալու թիփանձը (իրացան), մին ալ մին փութանուց խանչալ Դաղատանու լազգիների ձի-

¹³⁸ Мелетинский 1987, 29–32.

¹³⁹ Հարությունյան 2001, 45–46; Арутюнян 1988, 198.

¹⁴⁰ Խենյան 2000, 77 [«Չորաշը», № 11(11)]:

¹⁴¹ ՀԺԸ-14 1999, 469–470 («Անմախ աշխար», № 50):

քյավ շինված»¹⁴²։ Այս հեքիաթը պատկանում է հայ ժողովրդական այն հեքիաթների շարքին, որոնցում պատավ մայրն իր որդեսիրական հատկանիշներով հանդերձ՝ իր կաշին փրկելու համար, անցնում է հակահերոսի կողմը և իր խորհուրդներով օգնում է նրան (այս հեքիաթում՝ նառաղեին¹⁴³)՝ հարազատ որդուն ոչնչացնելու նպատակով։ Ջրի կենսական և ծաղկաբույսերի դարմանող հատկություններն¹⁴⁴ օգնում են վիրավոր դեհին բուժվել. պատավը սկզբից խսիատում է որդու կողմից դրված արգելքը (հորի մեջ ջուր չլցնել), այնուհետև կարողանում է կատարել հորում բանտարկված նառաղեվի խնդրանքը. «Ըռըշկիտ ծաղկանոցամը կարմեր ու կանէնչ ծաղեկներ կան, ադոց հենի քաղեր, հավանգով թակեր, ջրըրցաքարի ծակավը ածեր»¹⁴⁵։ Սյունիքի մեկ այլ՝ «Դնրվիշին խոխերքը» հեքիաթում հերոսի մայր-պատավը վիշապի հետ է կապվում, տղա ունենում, իր մեծ՝ դերվիշի նվիրած տղային հավատացնում, որ դերվիշն է իր փոքր եղբորը վերադարձրել և փորձում հերոսին վերացնել¹⁴⁶։

Որոշ հեքիաթներում հերոսի մայր-պատավը հակահերոսի կողմն է անցնում իր կամքով, բուժում է վիրավոր դեհին դեհի մատնանշած կարմիր սրվակի դեղով և նրա խորհուրդներով փորձում ոչնչացնել հերոսին¹⁴⁷, կամ պարզապես մայրն է ստիպում դեհին, որ խորհուրդ տա՝ ինչպես ազատվեն հերոսից¹⁴⁸։

Հայկական հեքիաթներում քիչ չեն այն պատավները, ովքեր հերոսի՝ դժվարությունները հաղթահարելու ճանապարհին ստանում են մայրական պարտականություններ (պատավի մոտ հյուրընկալվելիս, դեհի մոտ կամ անդրաշխարհում պատավի երկար կրծքե-

¹⁴² ՀԺԸ-7 1979, 629 («Քառասուն գլխանե՛ նառաղեվը», № 236):

¹⁴³ Նառաղեը հավանաբար ուղտի կերպարանքով, գոցե սապատ ունեցող դեհ է։ Մովրաբար հայ ժողովրդական հեքիաթներում դեհ լինում է մարդկային կերպարանքով։ Նառաղեը հանդիպում է բացառապես Սյունիքի հեքիաթներում (մասնավորապես Մեղրիի տարածաշրջան) («Ոսկե խոնձիրուն նաղըը», «Քառասուն գլխանե՛ նառաղեվը», «Նառաղան»)։

¹⁴⁴ Հեքիաթներում ջրի և ծաղկաբույսերի բուժական հատկությունները մասին տե՛ս Զաքարյան 2016, 34–36; Հայրապետյան 2016, 88:

¹⁴⁵ ՀԺԸ-7 1979, 632 («Քառասուն գլխանե՛ նառաղեվը».– ՀԺԸ, № 236):

¹⁴⁶ ՀԺԸ-7 1979, 436 («Դնրվիշին խոխերքը», № 178):

¹⁴⁷ ՀԺԸ-15 1998, 242 («Մարթակեր ախչիկ», № 35):

¹⁴⁸ Խենյան 2000, 77 [«Չորաշը», էջ № 11(11)]:

րը ծծելուց հետո¹⁴⁹, ճակատագրի բերումով այժատեր պատավի մոտ հայտնվելիս և այլն):

Մյունիքի (Գորիս) «Անկինը» հեքիաթում հերոսուհու՝ Անկինի նախանձ քույրերը «... շատ խային գատեր ին, տրանց աշկը եր չի կալավ, վեր հյրանց կուճը քերը թաքավերի հարթընն ա տնունն բոլ չի, մեկ էլ վեակիքյնքյնու տղա յա պերնն: Ընդրանք խոսկընին մին ըրին, Անկինին խոխան պարուրավը տարան թողեցին հեռու, մին հանդում, էրկու մեծ քարի դաթում, հյրանք ետ տնունն եկին խուխին տեղը մին շան թուլա տըրնն»¹⁵⁰: Նորածնին կուրծք տվող այծի պատավ տերը դառնում է նորածնի մայրը և իր իմաստնությամբ և խորհուրդներով օգնում նրան գտնել կարասում բանտարկված իր իսկական մորը և ազատել ժողովրդի պարսավանքներից: Այծատեր պատավը¹⁵¹ սովորաբար երեխա չունի և աստծո կամոք իր այծի միջոցով դառնում է անտառում կամ քարայրում, ոչնչացնելու նպատակով թողնված նորածնի խնամակալը, հետագայում՝ նաև խորհրդատուն¹⁵²:

Հայաստանի տարբեր տարածաշրջանների հեքիաթներում (Այրարատ, Արցախ, Լոռի, Վան-Վասպուրական, Մոկս, Պարսկահայք և այլն)¹⁵³ առկա է հերոսի մեռած մոր հոգու վերաբնակեցումը պատավի մեջ և նրա՝ խորհուրդներով միջամտությունը խորթ մոր հալածանքներին դիմագրավելու համար: Այս մոտիվը սերտորեն կապված է կարմիր կովի¹⁵⁴ և անդրաշխարհի պատավի մոտիվների հետ, որոնք կրում են Աարնե-Թոմիսոն-Ութերի «Հեքիաթների տիպերի միջազգային նշացանկի» ATU 480 և ATU 510A+511 թվահա-

¹⁴⁹ Այս պարագայում հերոսը ձեռք է բերում որդու կամ հոգեորդու կարգավիճակ և դառնում դևերի կաթնեղբայր: Պատավի կրծքի կաթը, ըստ դարավոր սովորույթի, հմայական արգելքի դեր է խաղում հերոսի համար (տե՛ս Խենյան 2002, 34):

¹⁵⁰ ՀԺՀ-7 1979, 498 («Անկինը», №186):

¹⁵¹ ՀԺՀ-4 1963, 374–376 («Աստծու գրածը բոզուվիչ չ'էղի», №45); Հովսեփյան 2009, 132–137 («Արագը կաղարվալ ա», №21(21)):

¹⁵² Այծատեր պատավի կերպարում խտացված են բնության հովանավոր աստվածուհու գծերը, մասնավորապես այս կերպարը համեմատելի է հունական Արտեմիս աստվածուհու հետ:

¹⁵³ ՀԺՀ-3 1962, 435–441 («Ճշմարտությունը չի կորչի», №8 (իվծ)); ՀԺՀ-6 1973, 46–49 («Խորթ ախճըկանը հաքյաթը», №6); ՀԺՀ-14 1999, 194–205 («Թմնջուման խաթուն», №16); ՀԺՀ-17 2012, 149–151 («Պողոտ կով», №18):

¹⁵⁴ Հայրապետյան 2016, 216–234:

մարները¹⁵⁵: Պարսկահայքի հեքիաթներից մեկում խորթ մոր պահանջով կարմիր կովը մորթելուց հետո որբ երեխաների խնամքը ստանձնում է քարայրի պատավը՝ ընդհուպ մինչև որբ աղջկան թագավորի տղայի հետ ամուսնացնելը. «Թագավորի տղեն հիրիկուն էկավ, մամեն հերից էկավ, քերեց ախչիկ զարթըրեց, տվեց, թագավորի տղեն տարավ, տարան, պսակեցին»¹⁵⁶: Որբ աղջկա մոր հոգին սկզբում վերամարմնավորված է կարմիր կովի մեջ, այնուհետև տեղափոխվում է քարայրի պատավի մեջ. քարայրը կապն է անդրաշխարհի և այսրաշխարհի միջև, որտեղ էլ, ինչպես տեսանք, իրականացվում է հերոսուհու հանդերձավորումը՝ ամուսնության համար: Այս դրվագը կարելի է համարել նվիրագործման ծեսի հեռավոր արձագանք, որը մուտք է գործել Հայաստանի տարբեր տարածաշրջանների հեքիաթների մեջ:

Երբեմն հեքիաթներում հերոսի մոր պարտականություններն է ստանձնում հյուրընկալ պատավը: Հերոսը կամ ինքն է հանդիպում այդ պատավին, կամ նրան պատավի մոտ են ուղղորդում նրա իմաստուն ձին¹⁵⁷ կամ անդրաշխարհային ծագում ունեցող շները¹⁵⁸: Գորիսում գրառած «Քաջանց թագավորը» հեքիաթում¹⁵⁹ ոսկեմազ հերոսը ոսկեմազ քրոջ հետ նախանձ մորաքույրերի և պատավ տատմոր խարդավանքի հետևանքով հայտնվում է անտառում: Մի կաղ դև նրանց գտնում և հանձնում է Քաջանց թագավորին, սակայն թագավորը նրանց 15 տարի պահելուց հետո, լսելով ժողովրդի գանգատները վսասաբար տղայի մասին, կանչում է կաղ դևին և հանձնարարում երեխաներին տանել այնտեղ, որտեղից բերել է: Վերադառնալով իրենց հոր քաղաք՝ երեխաները հյուրընկալվում են մի պատավի մոտ, ով իր ունեցած միակ ձին նվիրում է ոսկեմազ տղային, որով նա որսորդություն էր անում և պահում քրոջն ու հյուրընկալ պատավին: Ի հակադրություն այս նվիրատու պատավի՝ խորհրդատու պատավ տատմորը երեխաների մորաքույրերի պահանջով չորս անգամ թափանցում է նվիրատու պատավի տուն. հերոսի քրոջն առաջին անգամ համոզում է, որ իր եղբայրը «յարու»

¹⁵⁵ Uther 2011, 281, 294–298:

¹⁵⁶ ՀԺՀ-18 2016, 54 («Կարմիր կովի խեքյաթը», №6):

¹⁵⁷ ՀԺՀ-14 1999, 20 («Ջիրբակ-խըղըր Ննրին», №1):

¹⁵⁸ ՀԺՀ-14 1999, 136 («Ջննջիլ կոան», №11):

¹⁵⁹ ՀԺՀ-7 1979, 398–410 («Քաջանց թագավորը», №174):

ձիու փոխարեն պետք է հրեղեն ձի ձեռք բերի, երկրորդ անգամ փղոսկրի հետևից է ուղարկում, երրորդ անգամ՝ չամչրաղի հետևից, չորրորդ անգամ՝ «Մարի Մհամբույ, Բաղի Բնիքույ» աղջկա հետևից՝ ամեն անգամ հույս ունենալով, որ հերոսը չի վերադառնա:

Նմանատիպ բազմաթիվ սյուժեներ հանդիպում են Հայաստանի գրեթե բոլոր վայրերում: Այդ առումով ուշագրավ է Իջևանի տարածաշրջանում գրառած «Հազարի բլրբուլ» հեքիաթը¹⁶⁰: Այս հեքիաթում գործում են երեք տիպի պատավ. ա) քարի տակ պատուպարված ճգնավոր պատավ, ով ծովից հանում է արկղի մեջ փակված երեխաներին և աստծո նվիրատվությամբ՝ մանանայով մեծացնում նրանց և ստանձնում մոր պարտականություններ, բ) կախարդ պատավ, ում վարձում են երեխաների նախանձ մորաքոյրերը՝ երեխաներին ոչնչացնելու նպատակով, ում խորհուրդներով հերոսը ճանապարհվում է անհնարինը բերելու, գ) կախարդ պատավ, ով գողացել էր «Ուստա Նջարի» գործիքները՝ նրան գրկելով աշխատելու հնարավորությունից: Պատավի այս երրորդ տիպն ունի երկար կրծքեր¹⁶¹: Հերոսը, իր ճանապարհին հանդիպած ծերունու խորհրդով, ծծելով պատավի կրծքերը և ուշադրությունը հրավիրելով այն բանի վրա, որ այդ գործողությունից հետո նա արդեն պատավի որդին է համարվում, կարողանում է փախցնել գողացված գործիքները: Միշտ չէ, որ երկար կրծքերով պատավն աշխատում է խոչընդոտել իր կրծքերը ծծած հերոսի՝ որդեգրի գործողություններին: «Մարթակեր ախչիկ» հեքիաթում պատկերն այլ է. անդրաշխարհի երկար կրծքերով պատավը հերոսին դարձնում է իր փեսան և խորհուրդներով օգնում ոչ միայն ձեռք բերել անմահական խնձորը, ջուրը և ձմերուկը, այլև, դրանք փոխելով սովորական խնձորի, ջրի և ձմերուկի հետ, կարողանում է վերակենդանացնել խարդավանքի գոհ դարձած հերոսին:

Անդրաշխարհի պատավը հեքիաթներում հանդես է գալիս տարբեր կերպարանքներով ու գործառույթներով: Դեռ կերպարանք ունեցող պատավին սպանելուց հետո հերոսը նրա գրպանում երեսունինը բանալի է գտնում և ազատում պատավի կողմից գերեվարված աղջիկներին ու տալիս իր երեսունինը խորթ եղբայրներ:

¹⁶⁰ Խենյան 2008, 30–33 [«Հազարի բլրբուլ», № 2(2)]:

¹⁶¹ Պատավի երկար կրծքեր ունենալն ակնհայտ դիվական հատկանիշ է և մատնանշում է նրա պատկանելությունը դևերի դասին:

րին¹⁶²: Մեկ այլ հեքիաթում. «Ընաչան մին պատավ կնեկ տոնս եկը, մին փլըստրատին տվող մհակ ծերքին: Էս պատավը ծերքին մրհակը պըցըրցրուց, մին էլ քըշուցրուց, թիսիմ ըրավ, թաքավերին փըսին նրան ծիավը քար շինեց»¹⁶³: Պատավի այսպիսի գործողությունները, տարբեր ծիսական նշանակություն ունեցող առարկաների միջոցով հմայական ծես իրագործելով, հեքիաթի սյուժեի մեջ կարևոր փոփոխություն մտցնելն է: Իսկ փոփոխությունը մեծամասամբ կանխարգելող նշանակություն ունի և միտված է հերոսին կասեցնելուն:

Դժվար է ասել, թե անդրաշխարհի պատավը հայկական հեքիաթներում ավելի շատ դրական հատկանիշներով է հանդես գալիս, թե՛ բացասական: Առաջին դեպքում պատավի խորհրդով հերոսը բուժում է թոչունի (Զմբուռ դուշ) ոտքը, որը նրան, ի նշան երախտագիտության, լույս աշխարհ է հանում¹⁶⁴, պատավը հերոսին սովորեցնում է՝ ինչպես լույս աշխարհ դուրս գա սև, կարմիր, սպիտակ խոյերի¹⁶⁵ կամ՝ սև, կարմիր, սպիտակ այծերի միջոցով¹⁶⁶ և այլն: Երկրորդ դեպքում ջաղու պատավը հերոսին վերացնելու նպատակով խորհուրդ է տալիս դևի մոտից ձեռք բերել հրաշագործ ծառը և ձեռքի երկանքը¹⁶⁷: Կախարդ պատավը հերոսուհուն խորհուրդներ է տալիս և նվիրում մի մատանի, որի միջոցով նա կորցնում է գիտակցությունը¹⁶⁸, կամ՝ իր կախարդական զիրքը բացում է և հակահերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի հերոսուհու հոգու տեղը¹⁶⁹ և այլն:

Հարկ է ներկայացնել նաև հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում հաճախ հանդիպող խնոցի հեծտող պատավին (հսլաթ, Վան-Վասպուրական)¹⁷⁰, ում առաքելությունը հակահերոսին օգնելն է: Սյունիքի հեքիաթներից մեկում նմանատիպ պատա-

¹⁶² ՀԺՀ-7 1979, 413 («Կորիչ տղան», № 175):

¹⁶³ ՀԺՀ-7 1979, 439 («Դնրվիշին խոխերքը», № 178):

¹⁶⁴ ՀԺՀ-1 1959, 172 («Նաչար-Օղլու հեքիաթը», № 10):

¹⁶⁵ Կարս 2013, 92 [«Օխթ ախպր քուրը», № 10(10)]:

¹⁶⁶ ՀԺՀ-14 1999, 526 («Կորիճ և դև», № 61):

¹⁶⁷ Հովսեփյան 2009, 29 [«Վրակեքյարու տղան», № 2(2)]:

¹⁶⁸ Մոկս 2015, 33 [«Շըղկշըղկան շապիք», № 1(1)]:

¹⁶⁹ ՀԺՀ-14 1999, 51 («Գոլ-Բարին», № 2):

¹⁷⁰ ՀԺՀ-16 2009, 40 («Ուստա Մուրատ», № 4); ՀԺՀ-14 1999, 425 («Ջնգոն իննն Ամմար», № 46):

վը հերոսի կնոջը փախցնում է նավակերպ արկղի միջոցով՝ հասնելով նրա՝ գետի ափին գտնվող այգին: Պառավին հաջողվում է հարբեցնել նրանց և կնոջը տեղափոխել նավակերպ արկղը¹⁷¹:

Հաճախ հեքիաթի հերոսի գործողությունների զարգացման ընթացքը պայմանավորված է որևէ պառավ կնոջ հետ ունեցած հանդիպման տարածայնության կամ հովանավորության առկայությամբ: Հարևան կամ անիծող պառավ գործող անձը հեքիաթ մուտք է գործում հերոսի գործողությունների սկզբնամասում: Նրա հմայական գործողությունները կամ անեծքը հետևանք են իրեն հասցված վնասի կամ իրավունքների ոտնահարման:

Անեծքի հմայական ներգործությամբ հերոսին պատժելու փոխարեն պառավը որոշ հեքիաթներում հանդես է գալիս որպես նվիրատու և խորհրդատու: Այսպես՝ Սյունիքի «Կտրիչ տղան» հեքիաթում թագավորի փոքր տղան «...հրըվրններին խոխորցը նհետ խաղ ընելիս տամ ա մըն պըռավի տղի կյնլոյս պուկում: Պառավը կյամ ա լաց ը շիվան անում, թա կյնլոխտ վեղեմ, քու ըրեսնուինը ախպերքը քյացալ են հորանց հետի կնեյ ճարեն, պիրեն, տհու էլ եկալ են խովսորցը ըսպանում»¹⁷²: Պառավի խորհրդով հերոսը ձեռք է բերում իր հանգուցյալ հոր ձին ու ասպազենը և ճանապարհվում իր խորթ եղբայրների հետքով՝ հարսնացու փնտրելու: Իմաստուն պառավը, իմանալով, որ հերոսին եղբայրներից վնաս կզա, խորհուրդ է տալիս նաև նրանց հետ նույն տեղում չքնել: Կարսի հեքիաթներից մեկում պառավն իր կուժը ջարդող թագավորի տղային անիծում է, որ նա հանդիպի յոթ եղբոր քրոջը և սիրահարվի, որ իմանա՝ աշխարհում ինչ կա¹⁷³: փոքր-ինչ տարբեր է արցախյան հեքիաթի անիծող պառավը: Նրա անեծքի հետևանքով չորանում է ժլատ թագավորի այգին: Այդուհանդերձ պառավն իր խորհուրդներով օգնում է ձեռք բերել այգին վերականգնող Հազարան քյուլը և վերակենդանացնում թագավորի փոքր տղային¹⁷⁴: Ինչպես նկատել է բանագետ Էսթեր Խեմյանը, պառավի անեծքին հետևում է բնական կարգի խաթարումը¹⁷⁵, որի վերականգնմանն են ուղղված հետագա գոր-

¹⁷¹ ՀԺՀ-7 1979, 428-429 («Հրեղան ձին», №177):

¹⁷² ՀԺՀ-7 1979, («Կտրիչ տղան», №175):

¹⁷³ Կարս 2013, 87 («Օխթ ախայր քուրը», №10(10)):

¹⁷⁴ Սարգսյան 2015, 111-117 («Հազարան քյուլը», №1(7)):

¹⁷⁵ Խեմյան 2016թ, 196:

ծողությունները: Գործողության վերածված հմայական խոսքի հետևանքները վերացնելու համար հերոսը հմայազերծման գործողություններով պետք է վերականգնի խաթարված բնական կարգը:

Սյունիքի «Դանրվիշին խոխորքը» հեքիաթում իր բուստանը մտած հերոսին պառավն անիծելով՝ խորհուրդ է տալիս գնալ կորած հորը փնտրելու և միևնույն ժամանակ ասում, որ մորից խնդրի դերվիշի տված ձին ու ասպազենը¹⁷⁶: «Օխտը ախպեր, մի քուր» հեքիաթում հարևան պառավը հերոսուհուն խորհուրդ է տալիս լաց լինելու փոխարեն գնալ եղբայրներին փնտրելու¹⁷⁷:

Այսպիսով՝ հայկական հեքիաթների խորհրդատու և նվիրատու պառավն ունի բազմաբնույթ գործառույթներ: Ծնունդ առնելով ժողովրդի առասպելաբանական, դիցաբանական, ծիսական պատկերացումներից՝ պառավը նախ հեքիաթի հերոսի մայրն է կամ հերոսի մեծած մոր վերամարմնավորված հոգին: Մայր-պառավը (իրական աշխարհում և անդրաշխարհում) հանդես է գալիս ինչպես դրական, այնպես էլ բացասական կողմերով՝ իր խորհուրդներով և նվիրատվությամբ նպաստելով կամ խոչընդոտելով հերոսի գործողություններին: Անդրաշխարհի պառավը հանդես է գալիս որպես կապող օղակ հերոսի և անդրաշխարհի միջև, հերոսին մատնացույց է անում իրական աշխարհ դուրս գալու ճանապարհը կամ հայտնվում է իրական աշխարհում՝ խորհրդատվությամբ և նվիրատվությամբ օգնելու հերոսին: Կախարդ (դևի կերպարանք առած, ջադու, խնոցի հեծնող) պառավն իր խորհուրդները և նվերները տալիս է հակահերոսին՝ դրանով իսկ խոչընդոտելով հերոսի գործողություններին: Պակաս կարևոր դեր չեն խաղում նաև հյուրընկալ (երբեմն մայրական պարտականությունները ստանձնող), հարևան, անիծող պառավները, որոնց անմիջական միջամտությամբ փոխվում է հերոսի գործողությունների ընթացքը:

Ամփոփելով «Մարդ և մարդակերպ նվիրատուներ և խորհրդատուներ» ենթագլուխը՝ հանգում ենք այն եզրակացության, որ աստված, ծերունի, դերվիշ, հրեշտակ գործող անձինք երբեմն ունեն միևնույն գործառույթը (անժառանգ ամուսիններին ժառանգ տալ, հերոսին ուղղորդել խորհուրդներով, ձի կամ ասպազեն նվիրել, շնորհներով օժտել, փորձության ենթարկել, պատժել և այլն),

¹⁷⁶ ՀԺՀ-7 1979, 434 («Դանրվիշին խոխորքը», №178):

¹⁷⁷ Հովսեփյան 2009, 138 («Օխտը ախպեր, մի քուր», №22(22)):

նրանք հերոսին օգնության են հասնում տարբեր հանգամանքներում (ճանապարհին, երազում, հյուրընկալվելիս և այլն): Որպես նվիրատու և խորհրդատու հանդես եկող հերոսի հայրը կարող է լինել թագավոր, ջրադացպան, որսորդ, սովորաբար հերոսի հոր նվիրատվությանը հետևում է նրա առջև արգելք դնելը, որի խախտման պատճառով հերոսը ենթարկվում է փորձությունների: Թագավորի՝ հերոսին արված նվիրատվությանը կամ խորհրդատվությանը երբեմն միջամտում են պալատականները, ծառայողները կամ թագավորական ընտանիքի անդամները (վեզիր, խոհարար, կոշկակար, դերձակ, թագուհի, արքայադուստր, արքայագն և այլն): Այդ միջամտությունները կարող են լինել և՛ ի նպաստ հերոսի գործողությունների, և՛ հերոսին իր ճանապարհից շեղելու նպատակով: Հեքիաթի գլխավոր հերոսի գործողություններին աջակցելու մեծ դերակատարություն ունի մայրը (մայր-թագուհի, մայր-պառավ): Պառավ գործող անձը երբեմն ստանձնում է հերոսի մոր պարտականությունները (այծատեր պառավ, հյուրընկալ պառավ): Հեքիաթի հերոսի գործողություններին իրենց խորհուրդներով և նվերներով աջակցում են նաև աղջիկները (այլ թագավորության արքայադուստր, անդրաշխարհի արքայադուստր, գերի ընկած աղջիկ, հասարակ ծագում ունեցող աղջիկ):

1.3. ԿԵՆԴԱՆԻ ԵՎ ԹՈՂՈՒՆ

ԼԿԻՐԱՏՈՒԼ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԼ

Հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում հերոսի ձեռքն է ընկնում ինչ-որ հրաշագործ նվեր, որի օգնությամբ նա հասնում է իր նպատակին: Այդ նվերը կամ որևէ առարկա է (մատանի, սփռոց, մահակ և այլն), կամ կենդանի (ձի, կով, առյուծ, գայլ, մեղու, մրջյուն, արծիվ, աղավախ և այլն), որոնք գործուն մասնակցություն են ունենում և նպաստում հերոսի հետագա գործողություններին:

Համաձայն Տիեզերական ծառի մասին պատկերացումների՝ կենդանիները բաշխված են ուղղաձիգ գծով: Ծառի վերին մասը (ճյուղեր) կապվում է թռչունների, միջին մասը (բուն)՝ կճղակավոր կենդանիների (ձի, կով, ոչխար, եղջերու, իշաթյամ և այլն), երբեմն մեղունների, ավելի ուշ ավանդություններում՝ մարդու, ստորին մասը (արմատներ)՝ օձերի, ձկների, գորտերի և այլնի հետ: Ուղղաձիգ գծով են դրսևորվում նաև վերև-ներքև, երկինք-երկիր, երկիր-ստո-

րերկրայք, կրակ-ջուր և այլ երկհակադրությունները, որոնք բավականաչափ ամբողջությամբ և ճշգրտությամբ նույնականացնում են առասպելաբանական գործող անձանց և այն աշխարհը, որտեղ նրանք գործում են: Տիեզերական ծառի օգնությամբ տարբերակվում են տիեզերքի հիմնական գոտիները՝ տարածական (երկնային թագավորություն, երկիր, ստորերկրայք), ժամանակային (անցյալ-ներկա-ապագա՝ նախնիներ, ներկա սերունդ, հետնորդներ), պատճառագիտական (պատճառ-հետևանք՝ հաջողություն, չեզոք վիճակ, անհաջողություն), անատոմիական (մարմնի երեք մասերը՝ գլուխ, իրան, ոտքեր) և «տարրերի» (տարրերի երեք տեսակը՝ կրակ, հող, ջուր) միջավայրերը¹⁷⁸: Տիեզերական ծառի եռամիասնության լույսի ներքո փորձենք ներկայացնել հայ ժողովրդական հեքիաթներում որպես նվիրատու և խորհրդատու հանդես եկող կենդանիներին:

Հրաշապատում հեքիաթներում կենդանիները կապված են մարդու՝ տոտեմական պատկերացումների հետ. նրանք կարող են խոսել մարդկային լեզվով, օգնել գլխավոր հերոսին՝ իրենց գերբնական ուժով և տարածության մեջ (իրական աշխարհ-այնկողմասյին աշխարհ) մեծ արագությամբ տեղաշարժվելու հատկությամբ:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում օգնական կենդանիներին իրենց հերթին նույնպես կարելի է ստորաբաժանել. նրանք կարող են տրված լինել հերոսի մահացած կամ մահվան մահճում գտնվող ծնողի կողմից, աստծու կողմից ուղարկված (երբեմն կենդանու տեղը՝ մատնանշվում է երազում), ինչպես նաև կարող են լինել հերոսի գործողությունների ընթացքում նրա ճանապարհին հանդիպած և նրա կողմից ուշադրության արժանացած երախտապարտ կենդանիներ: Որպես օգնական հանդես եկող կենդանիները մեր հեքիաթներում բազմազան են՝ սկսած ամենափոքր մծեղից մինչև հրեղեն կամ ծովեղեն ձին կամ երբեմն հերոսի գործողությունները միշտ խոչընդոտող դևը կամ վիշապը:

1.3.1. Ձի

Ինչպես աշխարհի բոլոր ժողովուրդների, այնպես էլ հայկական հեքիաթներում մեծ է ձիու դերը: Ձին մեծամասամբ հերոսի տրամադրության տակ է անցնում անդրաշխարհից: Ի դեպ, «Հազա-

¹⁷⁸ Топоров 19876, 398–406: Հարությունյան 2001, 10–11:

քան բլրու կամ Ալո-Դինոյի նաղը» հեքիաթում առկա է խոհրդատու ձիերի երկու տիպ: Հերոսը ձիերի առաջին տիպը վերցնում է հոր ախոռից, որը սովորաբար շատ «քոսոտ» է լինում և «աչքից ընկած»: Սակայն ի տարբերություն մյուս ձիերի՝ մեջքը չի ծռում: Ձիուն լավ խնամելուց և կերակրելուց հետո (կերակրելը ձիուն հրաշագործ ուժ է տալիս) հերոսը ճանապարհվում է հազարան բլրու վրա գտնելու և բերելու: Հիշյալ ձին խոսող է և խնաստում. նա ոչ միայն հերոսին խոհուրդներ է տալիս, այլև օգնում է նրան (օղ բարձրանալով) սպանել կարսիք, սպիտակ և սև դևերին: Մյուս տիպը ծովեղեն ձին է, որը հայտնվում է ծովից և հերոսի կողմից սանձահարվելուց հետո օգնում է նրան՝ ոչ միայն անցնել ծովը, այլև, թռչելով մինչև թագավորի պատուհանը, հերոսին հնարավորություն ընձեռում վերցնել հազարան բլրու վանդակը: «Հրե, Չաչոնց թաքավորի պալատի ծովի դիհը բլրույի դաֆազը դրած ա, կարան ինձ մի ընենց դամշի տաս, որ իրեք հարիք վաթսունը վեց տամարս դողա, ես բանցրանամ ընչար փանջարեն, ձեռդ քցես՝ միհետից դաֆազը վեր ունես, թե վե չըկալար, էկուսս էլ վե կընկենք, կմահանանք»¹⁷⁹: Այդ ձիու մասին հերոսը տեղեկանում է քնի մեջ. ինչ-որ ծայն նրան խոհուրդ է տալիս, թե ինչպես ձեռք բերի ծովեղեն ձին: Ձիերի այս երկու տիպն էլ ունեն անդրաշխարհային ծագում: Մեկը հայտնվում է թագավորի ախոռում, մյուսը՝ ծովից: Ախոռը կամ նկուղը, ըստ Վ. Պրոպի, պարզապես տոհմական դամբարան է, որի միջոցով հերոսը ձեռք է բերում անդրաշխարհի հետ կապված ձին¹⁸⁰: Ախոռը կամ ծովը կարելի է համարել անդրաշխարհի մուտք, որտեղից հայտնվում է ձին, որը, աստծո կամոք, հերոսին տեղեկություններ է տալիս ոչ միայն նրա անցնելիք ճանապարհի (անմահական ջրի, անմահական խնձորի կամ հազարան բլրու վրա գտնվելու տեղի), այլև մոտալուտ վտանգների և այդ վտանգները շրջանցելու միջոցների մասին: Հայ ժողովրդական հեքիաթներում օղ բարձրացող ձին աղերսներ ունի առասպելաբանական թռչունների և թևավոր ձիերի հետ [Քոտկիկ Ջալալի, հունական Պեգաս, սկանդինավյան Սլեյպնիր, բաշկիրական Տուլպար, տիբեթյան Լունգտա (Քամու ձի), կելտական Ագիսկի և այլն]: «Ջարգանդ թագավորի աղջիկը» հեքիաթում պատավի նվիրած ընկույզի միջից դուրս եկած ձին խո-

¹⁷⁹ ՀԺՀ-1 1959, 36 («Հազարան բլրու կամ Ալո-Դինոյի նաղը», №1):

¹⁸⁰ Пропт 2000, 146.

սելուց և խոհուրդներ տալուց բացի, նաև թևեր է առնում և թռչում. «Ձին լեզու կաննի, կըսե. — Չէ, մերս, դու ու խանունս նստեք շալին, Ասլան աղես էլ իմ թամբին, աստված էլ ինձ թոնելու թևեր տվեց, կթոնիմ, — էս ըսավ ու թևերը բացեց: Ընման էլ էրին ու թռան, էկան թագավորի քաղքի քյանարը իջան»¹⁸¹: Հեքիաթների մեծ մասում օղ բարձրացող ձիու թևերի առկայության մասին չի խոսվում, ի դեպ, այդ հեքիաթներում ձիերն առանց թևերի էլ են թռչում տարածության մեջ:

Տիեզերական ծառի ջուր-կրակ երկհակադրությունը դրսևորվում է նաև բազմաթիվ հայ ժողովրդական հեքիաթներում: Հեքիաթի հերոսին օգնության հասած ձիերը մեծամասամբ ծովային ծագում ունեն: Երբեմն պատումի ժամանակ բանասացն անցում է կատարում ծովեղեն ձիուց հրեղենի: «Ծովի դրաղին ման ի գալի, տեհա մի հատ պուճուր քուռակ դուս էկավ, արածըմ էր, ջիբիս քյամանդ կար, քցեցի քյամանդով կալա՝ բերի, դառավ ըսնց ձի»¹⁸²: Ծովային ծագում ունեցող այս ձիու տեղը մատնացույց են անում՝ նրան համարելով հրեղեն ձի:

Երբեմն հրեղեն ձին ընկնում է չար ուժերի տրամադրության տակ և օգտագործվում չար նպատակների համար («Ուհան աշըղն ու Քոսեն»): Հերոսը աղքյուրից ջուր խմող ծովեղեն մայր ձիուն կարողանում է սանձել և նրա միջոցով սպանել չար ուժին՝ Քոսին, և իր հարսնացուին ազատել գերությունից: Մայր ձին՝ Դըղիլըու դսրաղը, իր աղջկան՝ Քոսի մոտ գերի ընկած Սանդուխտին խոհուրդ է տալիս. «Սանդուխտ, աղունըկի դայդա թարխը տու, Քոսեն ըլի հագար կտոր»¹⁸³: Ինչպես տեսնում ենք, ձին խոհուրդներ է տալիս ոչ միայն հեքիաթի հերոսին: Միջանկյալ խոհուրդները հեքիաթի այլ գործող անձանց ևս միտված են հերոսին օգնելուն:

Նվիրատվության արդյունքում հերոսի ձեռք բերած ձին իր հերթին կարող է դառնալ նվիրատու: Հեքիաթներից մեկում («Շահ Յուսուֆի հեքիաթը») առկա է եռաստիճան նվիրատվություն. դերվիշը անժառանգ թագավորին խնձոր է նվիրում, խնձորի կեճախերը թագավորի ձին է ուտում և արդյունքում ծավում է Բաքլիբար հրեղեն ձին: Թագավորը Բաքլիբարին նվիրում է դերվիշի նվիրած

¹⁸¹ ՀԺՀ-4 1963, 102 («Ջարգանդ թագավորի աղջիկը», №7):

¹⁸² ՀԺՀ-1 1959, 124 («Հուրի թաքավորի ախյկա հեքիաթը», №7):

¹⁸³ ՀԺՀ-1 1959, 405 («Ուհան աշըղն ու Քոսեն», №30):

խնձորի շնորհիվ ծնված որդուն: Իմաստուն ու հրեղեն Բարյիբարն իր տիրոջը՝ Շահ Յուսուֆին, բազմիցս օգնում է խորհուրդներով և ֆիզիկական ուժով: Գալիս է մի պահ, երբ հանգամանքների բերումով հերոսը պետք է բաժանվի ձիուց. ձին ասում է. «Ես էսօրից հետև ել քեզի պետք չեմ, պոչիցս մազ քաշե, պահե քովդ, ինչ վախտ պետք կուգամ, մազս կուտաս կրակին, ես կհասնիմ»¹⁸⁴: Մազը կրակին տալը որոշ ժողովուրդների մեջ հմայական միջոց է՝ հոգիներ կանչելու, որոնք «սիրում են այրված մազի հոտը»¹⁸⁵: Եվ, քանի որ, ինչպես նշեցինք վերը, անդրաշխարհից հայտնված ձին իր մեջ կրում է հերոսի նախնիների հոգին, ուրեմն ձին անմիջապես այրվող մազի հոտը զգալուն պես կարող է ներկայանալ հերոսին: Երբեմն կենդանին հերոսին խորհուրդ է տալիս նվիրած մազերը, փետուրը կամ բուրդն իրար քսել, որն ի վերջո հանգում է կրակառաջացման գաղափարին¹⁸⁶:

Բազմաթիվ են հեքիաթները, որոնցում ձիու նվիրած մազը հերոսն օգտագործում է որպես հրաշագործ միջոց, օրինակ՝ «Էս գյուղը դևի մոր թուքն է, գուգեր մեր ճամպեն կտրե, օր դևը մեզի փսասեր, տիա ինքն էլ օրտակ է դարձե, կլողա, դու յալես իրեք մազ պոկե, քցե գյուղի մեջ»: Տղեն իրեք մազը քցեց գյուղի վրա, կարմունջ դարձավ, իրանք անցան»¹⁸⁷: Մեկ այլ հեքիաթում իմաստուն ձին հերոսի լեզուն բացելու համար իր բաշից երեք մազ է տալիս փերուն, որպեսզի նա զգի բաժակով ջրի մեջ ու խմեցնի հերոսին. «Իմ թո՛ւքիցը (էս յալիցը էլի, բաշիցը) մի իրեք մազ պոկի, ստաքանի մեչին ճուր ածա, խմի, լեզուն պնց դի ըլիլ»¹⁸⁸: Տեսնում ենք, որ մազը ծառայում է ոչ միայն որպես միջոց կանչի բանաձևով ձիուն լուր տալու համար, որպեսզի նա օգնության հասնի հերոսին, այլև վերականգնում է ժամանակավորապես համրացած հերոսի խոսելու ընդունակությունը:

Հայկական հեքիաթներում հաճախ հանդիպող «երեք» թիվը (թագավորի երեք տղա, երեք աղջիկ, երեք ձի, երեք ոչխար, երեք հարված, երեք ցանկություն, երեք գլխանի վիշապ կամ դև և այլն)

¹⁸⁴ Կարս 2013, 69 [«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը», №7(7)]:

¹⁸⁵ Пропт 2000, 150.

¹⁸⁶ Տե՛ս Խտեկյան 2015ա, 232–233:

¹⁸⁷ ՀԺՀ-4 1963, 101 [«Զարգանդ թագավորի աղջիկը», №7]:

¹⁸⁸ Խտեկյան 2000, 20 [«Վրսկրյանքի տղի հեքիաթը», №1(1)]:

նույնպես կարելի է կապել Տիեզերական ծառի եռամասնության հետ: Երեք ձիերը կամ երեք ոչխարները (խոյեր) ունեն գունային տարբերակում՝ սև, կարմիր, սպիտակ, որոնք խորհրդանշական են և կապված են այս կամ այն աշխարհների հետ: Մև, կարմիր և սպիտակ (երբեմն գորշ) ձիերն ունեն տարբեր գործառույթներ և հերոսի կանչով ներկայանում են անհրաժեշտության դեպքում և որոշակի նպատակով: Սլավոնական հեքիաթներում սպիտակ ձին կապված է այնկողմնային աշխարհի հետ, իսկ կարմիր ձին ներկայացնում է բոցի գույնը, որը համապատասխանում է նրա հրեղեն ծագմանը¹⁸⁹: Այլ է պատկերը հայկական հեքիաթներում. գույնով է պայմանավորված ձիու ֆիզիկական ուժն ու արագավազությունը¹⁹⁰: Հեքիաթներից մեկում («Ամիր-Շամիրի հեքիաթը») Քոռ դևի կինը հերոսին է նվիրում սև, սպիտակ և կարմիր հրեղեն ձիերի մազերը: Այստեղ քավական է, որ հերոսը ծոցից քաշի հանի մազերից մեկը, և համապատասխան գույնի ձին կներկայանա: Այս հեքիաթի հերոսի գործողությունների ընթացքում մի ձին մի քանի անգամ է հայտնվում նրա տրամադրության տակ, և սև, կարմիր, սպիտակ ձիերը, պայմանավորված հերոսի առաջ ծառայած դժվարություններով, հերթագայում են միմյանց, օգնում նրան այնքան ժամանակ, մինչև հերոսը հասնում է իր նպատակին:

1.3.2. Վիշապ

Հնագույն առասպելների ապատասպելականացման և ապա-ծիսայնացման արդյունքում¹⁹¹ որոշ հեղուներ և գործող անձինք մուտք են գործել հրաշապատում և կենդանական հեքիաթներ, որոնց թվում արժանահիշատակ են վիշապները: Վիշապն ամենատարբեր դրսևորումներով ու կերպարանքով հայտնի է հնուց ի վեր՝ շումերական, միջագետքյան, եգիպտական, հունական, չինական, հնդկական, ճապոնական և այլ ժողովուրդների առասպելաբանության մեջ: Վիշապների մասին առաջին հիշատակություննե-

¹⁸⁹ Пропт 2000, 147.

¹⁹⁰ «Մասնա ծոերում» Ձեռնով Հովանը մի կուտ (մի փութ) գարի է խոտանում իր սպիտակ, կարմիր և սև (որոշ տարբերակներում՝ բոց, կարմիր, սև) ձիերին և հավաստիանում, թե որ գույնի ձին ավելի արագ իրեն կհասցնի Դավթի կովին: Պարզվում է, որ սև ձին է ամենաարագը [Մոկս 2015, 245 [«Մասնա Դավթի», №115(115)]:

¹⁹¹ Տե՛ս Հարությունյան 2010, 162; Мелетинский 1976, 518

րը մեզ են հասել շումերական պնակիտների միջոցով: Հնագույն հիշատակություններում վիշապները նկարագրվում են որպես զարմանահրաշ էակներ, որոնք նման չեն որևէ որոշակի կենդանու՝ միևնույն ժամանակ ունենալով նմանություն նրանցից շատերի հետ (առյուծի գլուխ, շան թաթեր, թռչունի թևեր, օձի պոչ և այլն): Շումերական «Գիլգամեշ» դյուցազնավեպում մայրիների անտառի տիրակալ Խումբաբայի «...գլուխը վայրի ցուլի նման եղջյուրներ ուներ, մետաղյա ձուլվածքով ծածկված էր մարմինը. առյուծի թաթ և անգղի մազիլ ուներ, պոչը օձի կը նմաներ»¹⁹²:

Հայ առասպելաբանության մեջ վիշապը փոթորկի, պտտահողմի և ամպի անձնավորումն է, որը սովորաբար օձի տեսքով է ներկայանում, իհարկե, ընդունում է նաև զանազան այլ կերպարանքներ: Այդ չար ուժի դեմ կռվում է ամպրոպային աստվածը¹⁹³: Ժողովուրդը հնուց ի վեր Հայաստանի լեռներից շատերի համար պատմում է. «...օձեր և վիշապներ են կենում այնտեղ: Նրանք բնակվում են քարայրերում, ուր և ունեն իրենց ապարանքները կամ տաճարները. ունեն իրենց թագավորներն ու թագուհիները, գորքն ու գորավարը, և իրար դեմ կռիվներ են մղում բոլորովին նման մարդկային կյանքին ու թագավորության: Այդ վիշապներն իբր իսկապես մարդիկ են, միայն «օձեղեն շապկով», որ ուզած ժամանակ հանում են և մարդկային կերպարանք ստանում: Նրանք մարդկանց հետ հարաբերություն ունեն և կանանց հետ սեր էլ են անում»¹⁹⁴: Պատահական չէ, որ հայ հրաշապատում հեքիաթներում հաճախ զլխավոր հերոսի գործողություններին նպաստում կամ խոչընդոտում են վիշապները:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում վիշապները հանդես են գալիս հետևյալ կերպ, որոնք պայմանականորեն բաժանել ենք 6 խմբի.

ա) ըստ արտաքին տեսքի (մեկ, երկու, երեք, հինգ, յոթ գլուխ ունեցող, օձակերպ, ձկնակերպ, թռչող, բրդոտ, անտեսանելի վիշապ, դև)

Հայկական հեքիաթներում ավելի հաճախ հանդիպում են մի-զլխանի վիշապներ, սակայն, կախված հերոսի առաջ դրված խնդիր-

¹⁹² Գիլգամեշ 1963, 50-51:

¹⁹³ Տե՛ս Հարությունյան 2000, 85: Արեղյան 1985, 117:

¹⁹⁴ Արեղյան 1966, 136:

ների բարդությունից վիշապները կարող են ունենալ երեք, հինգ, յոթ գլուխ, նրանք կարող են հանդես գալ և՛ որպես վսասատու, և՛ որպես օգնական: Արցախի «Թընավեր կընեցը» հեքիաթում¹⁹⁵ հանդես է գալիս հինգ վիշապ: Դրանցից չորսը քույրեր են, որոնցից մեկը հերոսի կինն է՝ կնոջ կերպարանափոխված վիշապ, որը թևեր ունի և ցերեկները թռչում է երկինք: Ամուսինը կտրում է նրա թևերը, որպեսզի ցերեկն էլ որպես կին ծառայի: Արդյունքում՝ թագավորը տեսնելով նրա գեղեցկությունը՝ որոշում է ամուսնուն այնպիսի տեղ ուղարկի, որ չվերադառնա, որպեսզի տիրանա նրա կնոջը: Վիշապ-կնոջ քույրերը համապատասխանաբար երեք, հինգ, յոթ զլխանի են, առաջինը՝ թռչունների թագավոր, երկրորդը՝ կենդանիների, իսկ երրորդը՝ ձկների: Ի դեպ, նրանք լինելով էգ, իրենց համարում են թագավոր: Այս հեքիաթում հատկանշականն այն է, որ հերոսը վիշապ-քույրերի խորհուրդներով ի վերջո հայտնվում է անդրաշխարհում (անտառի բացատում գտնվող թոնիրով) և այնտեղ հանդիպում է մի վիշապի (միզլխանի), որի անտեսանելի ծառան, պարզվում է, հերոսի վիշապ կինն է:

Այրարատի «Անմահական խնձոր» հեքիաթում¹⁹⁶ հանդես է գալիս դև-վիշապ. «Հենց է՛նա լիսվելիս էր, տղեն կտեսա է՛ն դիցը մի եքա դև էկավ շուլավեց ծառը, որ խնձորներն ուտի: Ջանըմանն տղեն, նետուանեղը կքաշի, տալու բաշտան դևը ծառիցը գըրըմփալեն վե կընկնի: Վրա կհասնի, որ մըն էլ տա՝ դևը վե կկենա ընենց յարալու կփախնի: Տղեն էլ կընկնի եննուցը: Դևը կերթա, կերթա՝ գըրըմփալեն կընկնի մի խոր ֆորի մեջ»¹⁹⁷: Այստեղ շուլավել բառը ցույց է տալիս դևի օձակերպ, վիշապակերպ լինելը, իսկ գրմփոցով ընկնելը ցույց է տալիս, որ դևը հսկայամարմին է: Խոր փոսի մեջ ընկնելը նշանակում է, որ դևն անցնում է անդրաշխարհ և քանի որ սողուններն են Տիեզերական ծառի արմատներին մոտ, ուրեմն այստեղ դևին կարելի է նույնացնել վիշապի հետ:

Հեքիաթներում հաճախ հանդես են գալիս թռչող վիշապներ, որոնց մուտքը հեքիաթներ պայմանավորված է նախ այն հանգամանքով, որ ժողովրդի մեջ պտտահողմերն ընկալվում են որպես վիշապներ, սպա՝ մարդը երբեմն ակնատես էր լինում նաև գուն-

¹⁹⁵ ՀԺՀ-5 1966, 386-391 («Թընավեր կընեցը», № 63):

¹⁹⁶ ՀԺՀ-2 1959, 23-38 («Անմահական խնձոր», № 1):

¹⁹⁷ Նույն տեղում, 24-25:

դուկծիկ եղած օձի թռիչքին: Նմանատիպ վիշապի օրինակ է Կարսի տարածաշրջանի «Ժուշկին գեներալը» հեքիաթում. «վիշապը երկնքեն փոթորկի այն էկանվ, իջավ էրթըքեն»¹⁹⁸:

Վիշապի մարմինն ընդհանրապես ծածկված է թեփուկներով, որոշ հեքիաթներում նվիրատու-վիշապը հերոսին տալիս է իր բուրդը, որ նեղն ընկնելիս կրակին տա («Բենթաղ թագավորի հեքիաթը»)՝¹⁹⁹, որը վկայում է այն մասին, որ տվյալ վիշապը բրդոտ է:

Գարեգին Սրվանձոյանցի գրառած հեքիաթներից մեկում («Գառնիկ աղբեր») հերոսուհին ականատես է լինում ձկնակերպ վիշապների և սարսափահար լինում²⁰⁰:

բ) ըստ գործառույթների (վսասատու (ջրարգել, հերոսի կամ թռչունի հետ հակամարտող), նվիրատու-խորհրդատու)

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում վիշապը երկակի բնույթ ունի: Վսասատու վիշապները կոչված են խաչընդոտել հեքիաթի հերոսի գործողություններին. երբեմն գործողություններն ուղեկցվում են հերոսի կովով՝ ջրարգել վիշապի հետ, որը ժողովրդին ջուր է տալիս երիտասարդ աղջիկ (արքայադուստր) գոհաբերելու պայմանով: Հայկական հեքիաթներում, հերոսից բացի, վիշապամարտի մեջ կարող է մտնել թռչունը, շունը (կերպարանափոխված), առյուծը և այլն: Բազմաթիվ են հեքիաթները, որոնցում վիշապները հանդես են գալիս որպես նվիրատու և խորհրդատու: Վիշապի կողմից տրված առարկաները կարող են լինել և՛ հրաշագործ (սփռոց, մահակ, սանր և այլն), և՛ պարզապես հերոսի՝ ինչ-որ մեկին ներկայանալու միջոց, օրինակ. «...էդ մարթը կնգանը տված յայլովսը մետրն ա քըցում, տոն օնում քեթը սրվում, օշափը տեսնում ա յայլովսը, ճրնանչում»²⁰¹: Հայկական հեքիաթներում սովորաբար խորհրդատու է կերպարանափոխված վիշապը: Ոչ կերպարանափոխված վիշապների խորհուրդները սովորաբար հերոսին վսասելու նպատակով են արվում, օրինակ՝ թագուհու՝ վիշապի հետ ամուսնության պարագայում, մեծամասամբ, հերոսին վերացնելու նպատակով վիշապը խորհուրդ է տալիս կնոջը՝ ինչ քայլերով իրականացնի հերոսի ոչնչացումը:

¹⁹⁸ ՀԺՀ-4 1963, 432 [«Ժուշկին գեներալը», №1 (նվժ.))]:

¹⁹⁹ ՀԺՀ-4 1963, 257-270 («Բենթաղ թագավորի հեքիաթը», №28):

²⁰⁰ Սրուանձոնեանց 1876, 156 («Գառնիկ աղբեր», №1):

²⁰¹ ՀԺՀ-5 1966, 387 («Թընավեր կընեզը», №63):

գ) կերպարանափոխված վիշապ (ծերունի, դերվիշ, երիտասարդ, աղջիկ, հանգուցյալ, թագավոր)

Վիշապ ↔ մարդ կերպարանափոխությունը հայ ժողովրդական հեքիաթներում կատարվում է կամ կախարդանքի արդյունքում, կամ անպտուղ ծնողներին ասածո (դերվիշ, ծերունի) կողմից ուղարկված զավակի տեսքով: Կախարդանքի արդյունքում վիշապի կերպարանափոխված արքայագնը կամ արքայադուստրը կարող է վերականգնել իր նախկին կերպարը այն դեպքում, եթե հերոսը կարողանա իր համար ձեռք բերել ինչ-որ տեղեկատվություն: Մուշի հեքիաթներից մեկում՝ «Հովվի հեքիաթ», կատարվում է վիշապ ↔ երիտասարդ և վիշապ ↔ աղջիկ կերպարանափոխություն: Հերոսը հրաշագործ մատանու միջոցով վիշապներին դարձնում է աղջիկ և տղա, որոնց խորհուրդների միջոցով նա դառնում է թագավոր²⁰²: Կերպարանափոխված վիշապները ոչ միշտ են գործում ի շահ հերոսի: Նույն տարածաշրջանի մեկ այլ հեքիաթում վիշապի փոխակերպված ծերունին վսասատու լինելով հանդերձ՝ ականա դառնում է նվիրատու, որովհետև արքայագնը նրա իսկ խնդրանքով սկսում է մորուքից ոջիլներ հանել, արդյունքում ձեռք բերելով այն սենյակների քանակները, որոնցից մեկում փակված են հրեղեն ձիերը²⁰³: Հրեղեն ձիու խորհուրդներով և օգնությամբ հերոսը կարողանում է դուրս գալ վիշապի տիրույթներից, այնուհետև իր խելքով հաղթել նրան:

դ) հանդես գալու կերպը (միայնակ, այլ վիշապների հետ՝ յոթ, քառասուն)

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում վիշապը մեծամասամբ հանդես է գալիս միայնակ: Ջրարգել (ժողովրդի համար արգելափակում է ջրի հոսքը՝ փոխարենն աղջիկ կամ արքայադուստր պահանջելով), արծվի ձագերն ուտող (պայքար անդրաշխարհի և այսրաշխարհի միջև), կերպարանափոխված (աղջիկ ↔ վիշապ, երիտասարդ ↔ վիշապ, ծերունի ↔ վիշապ), հերոսի մտած նախնու կերպարանափոխված, աստծո կողմից ուղարկված վիշապների առաքելությունն իրականացվում է միայնակ: Առաջին երկու դեպքում վիշապը վսասատու է, իսկ մյուս երեք դեպքերում՝ խորհրդատու կամ նվիրատու:

²⁰² ՀԺՀ-12 1984, 558-563 («Հովվի հեքիաթ», №71):

²⁰³ ՀԺՀ-12 1984, 24, («Քեյիկ», №2):

Վիշապների՝ խմբով (երեք, յոթ, քառասուն) հանդես գալը հեքիաթներում պայմանավորված է նրանց առաքելությունն իրագործելու դժվարության (անմահական խնձորները պահպանել, արքայադուստրեր հավիշտակել) հանգամանքով կամ արյունակցական կապով (վիշապագներ, եղբայրներ, քույր-եղբայր): Առաջին դեպքում վիշապները պարտվում են վիշապամարտում, և հերոսը հասնում է իր առաջ դրված խնդրի լուծմանը: Երկրորդ դեպքում՝ սովորաբար վիշապները հանդես են գալիս որպես նվիրատու և խորհրդատու:

և) հանդես գալու տեղը (անդրաշխարհի, այսրաշխարհի, երկինք, գետերի ու աղբյուրների ակունք, ծառի տակ),

Ըստ Տիեզերական ծառի մասին պատկերացումների՝ օձը (վիշապը) տեղակայված է ծառի ստորին մասում: Հետևաբար վիշապը կապված է ստորերկրայքի հետ: Հայկական հեքիաթներում վիշապը մեծամասամբ հանդես է գալիս աղբյուրի կամ գետի ակունքի մոտ, ծառի տակ, հայտնվում է սարի գլխից կամ սարի միջից, որոնք անդրաշխարհը այսրաշխարհի հետ կապող օղակներ են: Հեքիաթի հերոսը հաճախ մարտնչում է անդրաշխարհի ներկայացուցիչ վնասատու վիշապի հետ կամ այսրաշխարհում, կամ անդրաշխարհում: Որոշ հեքիաթներում վիշապը հայտնվում է երկնքից: Թոչող՝ թևավոր վիշապներն ակնհայտորեն ունեն առասպելական ծագում. նրանք մեր հեքիաթներում հանդես են գալիս և որպես վնասատու, և դրական հատկանիշներով՝ որպես նվիրատու և խորհրդատու: Որոշ հեքիաթներում երկնքից իջած վիշապը նվիրատու է ի շահ իրեն. հերոսին ձի և ոսկի է տալիս, որ գնա «փրան թագավորի աղջիկը բերի» իր համար²⁰⁴: Մեկ այլ թոչող վիշապի օրինակ է արքայագն $\leftrightarrow$ վիշապ կերպարանափոխությամբ վիշապը. արքայագնը չի հանդուրժում հոր կատարած անիրավությունը, այն է՝ արքայադուստր փեսացուների գանգերից յոթ հարկանի պալատ կառուցելը, և աստծուն խնդրում է իրեն թոչող վիշապ դարձնի, որպեսզի չտեսնի հոր կատարած անիրավությունը²⁰⁵: Այս վիշապի օգնությամբ և խորհուրդներով հերոսը փրկում է Չինումաչին թագավորի աղջկան՝ վիշապի քրոջը, հասնում նրան, վերջինս քրոջը տալիս է հերոսին, իսկ ինքը վերադառնում երկինք:

²⁰⁴ ՀԺՀ-6 1973, 679 («Թագավորն ու դերիշը», № 174):

²⁰⁵ ՀԺՀ-1 1959, 266 («Մսկե քարով տղի հեքիաթը», № 18):

գ) ըստ հարազատության աստիճանի (վիշապագն, վիշապամայր, վիշապի քույր, վիշապի եղբայր):

Հատկանշական է, որ մեր հեքիաթներում, ի տարբերություն մյուս կենդանիների, վիշապը երբեմն հանդես է գալիս հոր, մոր, եղբոր կամ քրոջ հետ: Նա վիշապ հորից կարող է ստանալ ժառանգություն: Հեքիաթներից մեկում վիշապն իր հայր վիշապից ստացած հրաշագործ առարկաները՝ մահակը, սանրը և ջրով լիքը շիշը տալիս է հերոսին և խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես սպանի իր մյուս երկու եղբայրներին, որոնք հանել էին վիշապի աչքերը՝ հրաշագործ առարկաները յուրացնելու համար, և ձեռք բերի իր աչքերը: Մարդակեր քրոջից ազատվելու համար էլ նա հերոսին նաև տալիս է կարմիր, սև և սպիտակ ձիերի մագերը, որ նրան օգնության հասնեն²⁰⁶: Իսկ մեկ այլ հեքիաթում վիշապ պառավի երեք վիշապ տղաները հերոսին հրաշագործ սփռոց, ոսկի փթորող էշ և կոպալ են տալիս²⁰⁷: Ի դեպ, հերոսը պառավ վիշապի մոտ է հայտնվում թոչունի նվիրատվության շնորհիվ (երեք փետուր), որն արվում է ի նշան երախտագիտության՝ թակարդից ազատելու համար: «Թագավորին վեպը» հեքիաթում խորհրդատու են վիշապամայրը և նրա երեք վիշապագները, որոնց տարիքն էլ է ընդգծվում՝ 100, 200 և 300 տարեկան: Հերոսը հաջորդաբար վիշապ-եղբայրների խորհուրդները ստանալով՝ ի վերջո հայտնվում է «երեք հարյուր ու հազար» տարեկան վիշապամոր մոտ, որի ծիսական արարողությունից հետո հերոսը, ազոավի ոտից կապած, հասնում է այն տեղը, որտեղ գտնվում էր թագավորի ասած «բյուրբյուրը»²⁰⁸: Մեկ այլ հեքիաթում հերոսը եղբայրանում է յոթ եղբայր-վիշապների հետ²⁰⁹:

Հարկ է անդրադառնալ նաև Մինամ թագավորի մասին հեքիաթախմբին, որտեղ կախարդանքով վիշապի կերպարանափոխված արքայագնը կամ արքայադուստրը հերոսին խորհուրդներ տալով՝ ուղարկում է ինչ-որ տեղեկության հետևից՝ կախարդանքը վերացնելու համար²¹⁰:

²⁰⁶ ՀԺՀ-6 1973, 129–139 («Ղըզարածը», № 24):

²⁰⁷ ՀԺՀ-8 1977, 135–139 («Տուր կոպալ, կաց կոպալ», № 21):

²⁰⁸ ՀԺՀ-6 1973, 628–632 [«Թագավորին վեպը», № 163 (իվիծ.)]:

²⁰⁹ ՀԺՀ-8 1977, 197 («Փահլըվանի հեքիաթը», № 26):

²¹⁰ ՀԺՀ-3 1962, 85–94 («Մըմավոն թագավոր ու Գյուլ», № 5); Գրիգորյան 1983, 76–81 [«Մինամ թագավորի խեղաթը», № 2(10)]; Խաչատրյան 1999, 47–48 [«Մինամ թրկավոր», № 3(5)]; ՀԺՀ-16 2009, 48–53 («Մինամ

Տեսնում ենք, որ հայկական ժողովրդական հեքիաթներում վիշապը վսասատու լինելով հանդերձ՝ ավելի հաճախ հանդես է գալիս որպես նվիրատու և խորհրդատու՝ դրանով իսկ նպաստելով հերոսի ճանապարհին առաջացած խոչընդոտները հաղթահարելուն նպաստելուն:

1.3.3. Ոչխար

Հեքիաթների բազմաթիվ մոտիվներ կապված են *ոչխարի (խոյի)* հետ, որոնց մեջ ոչխարի գործառույթը բազմազան է: Որոշ հեքիաթներում ոչխարները եռագույն են՝ սև, կարմիր ու սպիտակ, և գտնվում են այս ու այն աշխարհներն իրար հետ կապող հորի հատակում: Ըստ հեքիաթի՝ ոչխարների գույները խորհրդանշում են նրանց պատկանելությունը լույս և մութ աշխարհներին: Հեքիաթներից մեկում անդրաշխարհում հանդիպած աղջիկներից մեկը՝ թագավորի փոքր տղայի ընտրյալը, խորհուրդ է տալիս նրան, թե երբայրների դավաճանության դեպքում ինչպես դուրս գա լույս աշխարհի. «Կքյնանս դվեր, հրենի ընդեղ տեղ կա, պլոշչադ, կնստես, ճամփա կըպահես, երեք դոչ պղի կյան, մեկը՝ սև, մեկը՝ սպիտակ, մեկն էլ՝ կարմիր գույնի: Էն սևը նստես, քե սև երգիր կտանի, սպիտակը նստես, էս աշխարհը կհանի՝ ուր քո աշխարը, կարմիրը նստես, կարմիր աշխար կտանի: Լննվ մտիտ ըլի»²¹¹: Մեկ այլ հեքիաթում դևերի մոտ գերի ընկած փոքր քոյրը թագավորի տղային սովորեցնում է՝ սկզբում որ ոչխարին նստի. «Հստա չըլնեմ-չիմանամ աղաք Սիպտակի վրեն ընկնես, թե չէ Սիպտակը քեզ կքցի Կարմրի վրեն, Կարմիրն էլ՝ Մնի վրեն, Մնն էլ քեզ Մութն աշխարք կհանի»²¹², կամ՝ պատավը խորհուրդ է տալիս Թուրքման օղուն՝ ինչպես դուրս գա լույս աշխարհ. «Տղա ջան, էս ճամփով կերթաս, քեզի ռաստ գուգա չայիր-չիման տեղը: Էնդեղ իրեք հատ դոչ կարծին: Մեկը՝ սև, մեկը՝ կարմիր, մեկը՝ ճերմակ: ...Քեզի քըցես կը սև դոչի վըրեն, էսիկ կենե, օր քեզի տանի սև աշխարք: Էման էրա, օր ընկնիս կարմիր դոչի վըրեն: Էն էլ գուգե, օր տանի կարմիր ծովը: Հըմը դու թեզըմ քեզի քըցես կը ճերմակ դոչի վըրեն, քեզի տանե

թագավոր և Գյուլ», №6); Կարս 2013, 79–87 [«Սինամ թագավորի հեքիաթը», №1]:

²¹¹ Խեմեյան 2000, 21 [«Թաքալորի տղեն ու գմրոթ դուշը», №2(2)]:

²¹² ՀԺՀ-2 1959, 29 («Անուահական խնձոր», №1):

լու աշխարք»²¹³: Հայկական հեքիաթներում սև, կարմիր, սպիտակ ոչխարների կամ խոյերի միջոցով հերոսի՝ լույս աշխարհ դուրս գալու մոտիվը, ըստ Հանս-Տորգ Ութերի դասակարգման, համապատասխանում է ATU 301 տիպի հեքիաթներին²¹⁴:

Խոյը միայն հեքիաթի հերոսին լույս աշխարհ դուրս բերելու գործառույթ չի կատարում: Բազմաթիվ հրաշապատում հեքիաթներում պալատը, որտեղ գտնվում է անուահական խնձորը կամ հագարան բլրույը, հսկում են առյուծն ու խոյը: Հերոսը փոխատեղում է նրանց առջև դրված դմակը և խոտը. երախտապարտ կենդանիները նրան ճանապարհ են տալիս²¹⁵: Սրանից պետք է հետևեցնել, որ խոյն այս և այն աշխարհների միջև սահմանային պահապանի գործառույթ է կատարում:

1.3.4. Առյուծ

Աշխարհի շատ ժողովուրդների առասպելաբանությունում և բանահյուսության մեջ առյուծը բարձրագույն աստվածային ուժի, հզորության, իշխանության և վստուխության, ինչպես նաև արևի ու կրակի խորհրդանիշ է: Առյուծի կերպարի հետ են կապվում նաև խելքը, ազնվությունը, հոգատարությունը, արդարությունը, հպարտությունը, քաջությունը: Էգ առյուծը և մայրության խորհրդանիշ է, և բազմաթիվ մայր-աստվածություններին ուղեկցող հատկանիշ²¹⁶: Հեքիաթներում մայր-առյուծի կաթը դիտարկվում է որպես հզոր դեղամիջոց, որը գրեթե անհնար է ձեռք բերել: Եվ պատահական չէ, որ հայ ժողովրդական հեքիաթներում հիվանդին (թագավոր, թագավորի աղջիկ և այլն) բուժելու համար հեքիաթի հերոսին ուղարկում են առյուծի կաթ բերելու²¹⁷: Առյուծն իր կաթը նվիրաբերում է երախտագիտությունից դրդված: Իսկ երախտագետ առյուծը հերոսին ոչ միայն կաթ է տալիս, այլև՝ խորհուրդ, թե կաթը ինչ ձևով տանի. «Իմ կաթը հեչ մի ամանով չես կրնա տանի, էդոր հմար իմ ձագերից մեկին բոխ սպանես, փոստը տիկ հանես, օր կրնանաս

²¹³ Կարս 2013, 91–92 [«Օխտ ախարո բուրը», №10(10)]:

²¹⁴ Uther 2011, 177:

²¹⁵ Կարս 2013, 36 [«Ժլատ թագավորի հեքիաթը», №1(1)]:

²¹⁶ Տե՛ս Сороков 1988a, 40–43.

²¹⁷ Հեքիաթների այս տիպը համապատասխանում է ATU 611 թվահամարին, տե՛ս Uther 2011, 351:

իմ կաթը տանիս: Էդոր հմար տար իմ ձագերից մեկին սպանե, տիկ հանե, հինը Հնպես էրա, օր ձենը անգաջս չընկնի, թե չէ սաղ կտորդ անգաջդ կթողնիմ»²¹⁸: Մեկ այլ հեքիաթում առյուծը նախորչու տղային կերակրում է իր կաթով և մեծացնում. «...սալանի կաթն ա կերեղ, է: Հըմի ինչ թավոր հիվանդ որ մի ստաքան սալանի կաթ խմի՝ նա էն հաղաղը կսաղանա: Էն ինչ ասել են՝ անմահական կաթը, էն սալանի կաթն ա»²¹⁹: Հեքիաթներում դժվարությամբ ձեռք բերվող բոլոր հեղուկներն ու առարկաներն օժտված են հմայական կարողությամբ և դրանց միջոցով որոշակի գործառույթներ են իրականացվում հերոսի կողմից:

«Ձուշուղը և Մուշուղը» հեքիաթում երկվորյակ հերոսներից մեկը եղբորը փնտրելու ճանապարհին ոտքը թարախակալած առյուծի է հանդիպում և պատռում թարախապալարը: Առյուծը «...քարի տակին կուչ ա կյնի, որ թարախը քյնըմ ա, ոտը հովանըմ ա հա, աքըմ ա.—Իսանաթ են, տոս արի, ինչ ուզես, կկատարեմ»²²⁰: Երախտապարտ առյուծը իր երեք ձագերից մեկը նրան է նվիրում: Մի քանի օր անց էլ երկվորյակ եղբորն է մյուս ձագը նվիրում՝ մտածելով, որ նա իր ոտքը բուժած նույն տղան է:

1.3.5. Կով

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում երբեմն նվիրատու և խորհրդատու է դառնում *կովը* կամ *եզը*: «Պոլոտ կյով» հեքիաթում խորթ մայրն աղջկան շատ է ճնշում: Պոչատ կովը աղջկան խորհուրդ է տալիս չվախենալ, պոչից բռնել և հետևել իրեն: Կովը աղջկան տանում է ձորի մեջ մի պառավի մոտ, պառավը աղջկա «գյըլիս մըտուց մնչ ան ճըրմն, ոսկը գյընդիիր կախվավ անկանջեն, անու վիզ հըմեն էլնվ ոսկը»²²¹: Այստեղ կովը հավանաբար որք աղջկա մոր հոգին է վերամարմնավորում ու դառնում՝ նաև նվիրատու: Հայկական մի շարք հեքիաթների²²² այս տիպը, ըստ Հանս-Յորգ

²¹⁸ Կարս 2013, 71 [«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը», №7(7)]:
²¹⁹ ՀԺՀ-8 1977, 143 («Ասլան-Բալասի», №22):
²²⁰ Խտեմյան 2008, 73 [«Ձուշուղն ու Մուշուղը», №10(10)]:
²²¹ ՀԺՀ-17 2012, 150 («Պոլոտ կյով», №18):
²²² ՀԺՀ-17 2012 («Պոլոտ կյով», №18): ՀԺՀ-18 2016 («Կարմիր կովի խեղ-յաթը», №6): ՀԺՀ-14 1999 («Թանջյունան խաթուն», №16): Վարդանյան 2003, 69–70 («Ոսկե սելի հեքիաթը»):

Ութերի՝ հեքիաթների տիպերի դասակարգման, համապատասխանում է ATU 511 և ATU 511A թվահամարներին, մասնավորապես B505 և B115 մոտիվներին (մորթված կովի ոսկորները և եղջյուրները գոմում թաքցնելու մոտիվը)²²³:

1.3.6. Նվիրատու և խորհրդատու այլ կենդանիներ

Հեքիաթի հերոսի ճանապարհին տարբեր իրավիճակներում հայտնվում են ամենատարբեր կենդանիներ, որոնց նա լավություն է անում: Երախտապարտ կենդանիները, փոխհատուցելով նրա արած լավությունը, օգնում են հերոսին դուրս գալ անելանելի վիճակներից:

«Չոփչին» հեքիաթում հերոսն իր աշխատած փողը տալիս է չար երեխաներին և փրկում *շան*, *կապիի* և *օձի* ձագերին: Երախտագետ կենդանիները ողջ հեքիաթի ընթացքում իրենց խորհուրդներով ուղեկցում են հերոսին: Օձի խորհրդով հերոսը տեր է դառնում հրաշագործ մատանու, որը նրան նվիրում է օձերի թագավորը: Բազմաթիվ փորձությունների ենթարկվելով՝ հերոսը կորցնում է հրաշագործ մատանին, բայց երախտապարտ շան ու կատվի օգնությամբ մատանին վերադարձվում է հերոսին²²⁴:

Օձերը, ձկները, գորպերը, ինչպես նշեցինք վերևում, զբաղեցնում են Տիեզերական ծառի ստորին մասը: Նրանք կապված են ստորերկրայքի հետ և երբեմն հանդես են գալիս որպես կերպարանափոխություններ: Հայկական հեքիաթներում սովորաբար հերոսը գորտին հանդիպում է ջրհորում կամ լճակում, որը ցույց է տալիս նրա կապը ստորջրյա աշխարհի հետ: Նա ընդերքի ջրերի պահապանն է և հերոսին առաջադրված հարցի պատասխանով առաջնորդվելով՝ թույլ է տալիս նրան ջուր վերցնել ջրհորից²²⁵: Գորտի պաշտամունքի հետքեր են պահպանվել Հայաստանի որոշ տարածաշրջանների նախապաշարմունքներում և սովորույթներում²²⁶, մասնավորապես՝ գորտին սպանելիս երեք անգամ թքում են իրենց ձեռքերին և ոտքերին՝ վախենալով աստծո անեծքից, կամ գորտին այրել չի կարելի, որովհետև անձրև կտևա: Այսպես, հեքիաթնե-

²²³ Uther 2011, 297:
²²⁴ Կարս 2013, 141–144 [«Չոփչին», №20(20)]:
²²⁵ Խտեմյան 2008, 75 [«Բազրյանի հեքիաթը», №11(11)]:
²²⁶ Տե՛ս Լալայան 1988, 442: ՀԱԻՐԱ, FEI., FEII:

րից մեկում թագավորն այք է դնում հարսին՝ աղջիկ դարձած գորտին, և տղային այնպիսի բան է հանձնարարում, որ չկարողանա կատարել: Անդրաշխարհային ծագում ունեցող գորտ-աղջիկը հանդես է գալիս որպես նվիրատու. թագավորի հանձնարարականները կատարելու համար նա մի բանալի է տալիս ամուսնուն՝ արքայազնին և խորհուրդներ տալիս՝ զցել բանալին այն լճակը, որտեղ ինքը գորտի կերպարանքով ապրելիս է եղել. «Մը վախենա, աստված օղորմած է, առ բալնիք, էլման գնա կանի ճրի պոուկ, թալ բալնիք ճրի մեջ, ըսե՛ մամ խաթուն, Շուշան խաթուն գուր փետե ծին կուզե»²²⁷:

Ինչպես այս հեքիաթում, այնպես էլ մի շարք հեքիաթներում *փայպե ձին* ունի հրաշագործ հատկություն: «Փետե ձին» հեքիաթում թագավորի փեսան իր սարքած փայտե ձին նվիրում է թագավորի տղային: Թագավորի տղան հեծնում է ձին, քշում, և պարզվում է, որ այդ ձին հրաշագործ հատկություններ ունի²²⁸:

Մեկ այլ հեքիաթում թագավորի տղան, բազմաթիվ փորձություններ հաղթահարելուց հետո, դեպի տուն վերադարձի ճանապարհին մի *ջեյրան* է տեսնում և հետապնդում: Ջեյրանը դևի կողմից գերված և քարայրում պահված մի աղջիկ էր: Աղջիկը հերոսին խորհուրդ է տալիս դևին սպանելու համար կարե կարասից թուրը հանել²²⁹:

Հանգուցյալների վերամարմնավորված հոգին դրսևորվում է բազմաթիվ հեքիաթներում: «Թագավորի պզտի տղեն» հեքիաթում խորհրդատուի դերում հանդես է գալիս *սողկեսը*, որը երախտագետ հալիվորի վերամարմնավորված հոգին է. աղվեսն ուղեկցում է հերոսին մինչև հեքիաթի հանգուցալուծումը: Այս հեքիաթում աղվեսը ոչ միայն հերոսին մատնացույց է անում հազարան բլրույի, անմահական ջրի ու անմահական խնձորի գտնվելու վայրը, այլև ամբողջ հեքիաթի ընթացքում պահապան հրեշտակի նման հսկում է նրա գործողությունները: Երբ հեքիաթի հակահերոսները՝ թագավորի մյուս երկու տղաները, նրա բերածները հափշտակում ու նրան հորն են գցում, նորից հայտնվում է աղվեսը և ասում. «Տեսնո՞ւք՝ ախպրտանքդ ինչ օյին հանին գլոխդ: Քեզի թո-

²²⁷ ՀԺՀ-11 1980, 201 («Գորտան հեքիաթ», № 16):

²²⁸ ՀԺՀ-1 1959, 99 («Փետե ձին», № 5):

²²⁹ ՀԺՀ-1 1959, 176 («Նայար-Օղլու հեքիաթը», № 10):

ղին, իրանք գնացին, օր հորդ քովը պարզերես էղնին, — կըսե ու պոչը կը կախե հորը, պոչը կը երկննա, կը հասնի տղին: Էսի պոչից բռնե, դուս կուզա հորից»²³⁰: Փաստորեն ծերունու՝ աղվեսի մեջ վերամարմնավորված հոգին օգնում է հերոսին անդրաշխարհից անցնել լույս աշխարհ:

Հերոսին երբեմն օգնության են հասնում *մրջյունները*, *մծեղները* և *մնդունները*, որոնք, ի նշան երախտագիտության, հերոսին են տալիս եղունգը, ոտքը կամ թևը (հրաշագործ առարկաներ), որ նեղության մեջ ընկնելիս օգնության հասնեն: Այսպես, օրինակ, հերոսը իր հրաշագործ սփռոցի միջոցով կերակրում է սոված մրջյուններին. «Դրանք էլ հ'իրանց դնգիցը տվին, թե նեղ տեղը ընկնես՝ տուր կրակին, կհասնենք»²³¹: Մեկ այլ հեքիաթում. «Տղեն գյամուցը վեր էկավ, գնաց սղոցով մի մենձ փետ կտրեց, ուրաքով էրեսը տաշեց, քցեց էտ առվի վրին: Մրջմներն ընկան ճամփա ու գնացին: Ետի մի մրջիմը իրա ոտը կտրեց, տվուց տղին, ասեց. — Առ էս ոտս, գնա՛, աստված քեզ հետ, մի վախենալ, ինչ վախտ որ նեղ տեղ ընկնես՝ մեզ ինաց տու»²³²: «Ջանսըզը» հեքիաթում, ի երախտագիտություն հերոսի արած լավության, «Մլժեղների թաքավորը ջեբից հանեց գրիչ, տվեց էղոր. կըսե. — Նեղ տեղ օր գընգնիս, թըրթիմ վըրեն գըրե ընձի. «Օգնության հասեք»²³³: Մեկ այլ հեքիաթում հերոսին իր երախտագիտությունն է հայտնում մեղուն՝ տալով իր թևը. «Գնացին էն ծառին հասան, որ մեղրաճանճերը սաղ էլ ըստեղ ին թոփ էլել: Տղեն թելի մի տուտը կապեց ծառիցը, մի տուտն էլ կապեց գյամուց, գյամին քշեցին: Գնացին հասան էն կղզին»²³⁴: Ինչպես տեսնում ենք այս վերջին օրինակներից, երախտապարտ մրջյուններն ու միջատները հերոսին օգնության են հասնում միմյանցից տարբերվող եղանակներով, որոնք խարսխված են նախնական առասպելաբանական պատկերացումների վրա: Միջատները տեղակայված են Տիեզերական ծառի բոլոր երեք մասերում՝ արմատներից մինչև գագաթ՝ կախված նրանց օղում կամ ցամաքում ապրելու հատկություններից²³⁵:

²³⁰ Կարս 2013, 42 («Թագավորի պզտի տղեն», № 2(2)):

²³¹ ՀԺՀ-1 1959, 260 («Ոսկե քարու տղի հեքիաթը», № 18):

²³² ՀԺՀ-1 1959, 304 («Դավթի հեքիաթը», № 21):

²³³ Կարս 2013, 75 («Ջանսըզը», № 8(8)):

²³⁴ ՀԺՀ-1 1959, 305 («Դավթի հեքիաթը», № 21):

²³⁵ Топоров 1988а, 181–182; Соколов 1988б, 202–203.

Այսպիսով՝ հայ ժողովրդական հեքիաթներում հերոսի նպատակին հասնելու ճանապարհին մեծ դեր ունեն օգնական կենդանիները՝ իրենց խորհրդատվությամբ և նվիրատվությամբ: Ըստ հնագույն պատկերացումների՝ մարդու և բնության, մարդու և կենդանական աշխարհի կապը սերտ է եղել. կենդանիներից շատերը հանդես են եկել նախահոր դերում, որոնցից սերել են տարբեր ազգեր, ուստի կենդանիները, որպես մարդկային հասարակության զարգացման ընթացքում հանդես եկած կարևոր օղակ, զգալի հետք են թողել բանավոր ավանդության մեջ: Հատկապես հեքիաթների պոմոլոգիայում նրանց վերագրվել է օգնականի դեր: Կենդանիները խոսում են մարդկային լեզվով, օժտված են գերբնական ուժով և տարածության մեջ մեծ արագությամբ տեղաշարժվելու ունակությամբ: Կենդանիներն իրենց մեջ կրում են հերոսի նախնիների հոգին, գիտեն հերոսի անցնելիք ճանապարհի վրա ծառայած դժվարությունների մասին և կապող օղակ են այս և այն աշխարհների միջև:

1.3.7. Թռչուններ

Թռչունը նույնպես կապված է մարդու տոտեմական պատկերացումների հետ: Թռչուն-նախնին հնուց ի վեր իր դրսևորումն է գտել հայ ժողովրդական հեքիաթներում: Հեքիաթի հերոսի մեռած նախնու հոգին թռչնի կերպարանքով²³⁶ հայտնվում է նրա ճանապարհին՝ երազում թե արթմնի, անդրաշխարհում թե այսրաշխարհում, խոշորամարմին թե փոքրամարմին: Հնագույն ժամանակներից մարդու՝ տիեզերական պատկերացումների գաղափարն արտացոլող Տիեզերական ծառի վերնամասում տեղակայված թռչունը²³⁷ միշտ եղել է մարդու հետաքրքրությունների շրջանակում: Թռչունի հավաքական կերպարը հայկական հեքիաթներում բազմազան է. բանասացն ազատ է հեքիաթապատման ժամանակ: «Բլբուլ», «դուշ» կամ «ղագ» ասելով՝ բանասացը երբեմն նկատի չունի թռչունի որոշակի տեսակ. պատումն ընթացքում է ունկնդրին պարզ դառնում՝ ինչպիսի թռչունի մասին է խոսքը:

²³⁶ Արեղյան 1975, 17:

²³⁷ Топоров 19876, 398–406.

Հայկական հեքիաթներում հանդես եկող թռչունների բազմազանության մեջ հիմնականում կարելի է առանձնացնել հետևյալ տիպերը.

- ա) թռչուններ [բլբուլ (տխասկ), աղավախ], որոնք օգնում են հերոսին վերակենդանանալու կամ վերականգնելու մարմնի վնասված մասերը,
- բ) թռչուններ (դուշ, զմրուտ դուշ), որոնք իրականացնում են հերոսի տեղափոխությունը անդրաշխարհից այսրաշխարհ և ընդհակառակը,
- գ) երախտապարտ թռչուններ [աղավախ (դոխ), բլբուլ, բագե], որոնց խորհուրդների օգնությամբ հերոսը վերահսկում է իր հետագա քայլերը՝ խուսափելով վերահաս վտանգից,
- դ) թռչուններ (աղավախ, դուշ, վայրի սագ, թութակ, դովլատ դուշ), որոնք որոշում են հերոսի ճակատագիրը կամ օժտում են շտրիններով,
- ե) հերոսի կերպարանավորություն թռչունի (աղավախ, դուշ, բլբուլ) կամ հակառակը:

Ինչպես նշեցինք վերը, հեքիաթի հերոսի մեռած նախնու հոգին թռչնի կերպարանքով հայտնվում է նրա ճանապարհին (սովորաբար ծառի տակ հանգստանալիս) կամ երազում: Ախոյանի (վնասատուի) կողմից վնասված, երբեմն մեռած կամ քար դարձած, մոտալուտ վտանգին ենթակա հերոսը կարիք ունի միջամտության. վրա է հասնում նվիրատու և խորհրդատու թռչունը: Հատկապես խաթարված մարմնի մասերի վերականգնման գործընթացը հաճախ պայմանավորված է թռչնային խորհրդով ու նվիրատվությամբ: «Ժլատ թագավորի հեքիաթը կամ հազարան բիլբուլ» հեքիաթում (ATU 550)²³⁸ հերոսի նախնան՝ եղբայրները հանում են նրա աչքերը և զցում գրպանը: Կուրացած հերոսը վերականգնում է իր տեսողությունը թռչունի թողած փետուրով և այն օգտագործել կարողանալու խորհրդով. «Մե օր էլ երկու բլբուլ կուզան կը իջնեն էդ ծառի վրա, մեկը մեկելին կըսէ. — Էս տղեն ընչի է քոռացել:

Էն մեկը կըսէ. — Էսոր ախպերտինքը նախանձից աչքերը հանեցին:

— Բա էլ իլաջ չկա՞ն էսոր աչքերը լավալու, — կըսէ մեկելը:

²³⁸ Uther 2011, 318–319:

— Կա, հմի մննք օր թոանք, ես մն բմբուլմ կրցեմ, թող ման գա գանի, աչքերը ջերն են, դնե իրանց տեղերը, բմբուլը գարկե աղբրի ջրի մեջ, քսե աչքերին, կը լավսա»²³⁹:

Ի դեպ, փետուրը առանց աղբյուրի ջրի մեջ թաթախելու ի գորու չէ վերականգնել տեսողությունը: Երկրի ընդերքից բխող ջուրը կապն է անդրաշխարհի և այսրաշխարհի միջև, իսկ սոխակը (եթե համարենք, որ այս պարագայում բլբուլը սոխակն է)՝ հերոսի մեռած նախնու հոգին: Ակնհայտ է ջրի (թերևս անմահական) բուժարար հատկությունը թոչնի փետուրի համադրությամբ:

Նմանատիպ նվիրատվություն կա նաև «Աղունիկի հեքիաթը» (ATU 706)²⁴⁰ պատումում, որտեղ հերոսը աղավառ փետուրի միջոցով վերականգնում է իր կորցրած ձեռքերը²⁴¹:

Կարսի հեքիաթներից մեկում քարացած հերոսի վերակենդանացումը նույնպես իրագործվում է թոչնային խորհրդի օգնությամբ²⁴²: Ըստ այդ խորհրդի՝ թագավորի տղան պետք է իր նորածին որդուն մորթեր և արյունով լողացներ հերոսին: Կենարար հեղուկով հիվանդին, մեռածին կամ քար դարձածին լողացնելու մոտիվը տարածված է ոչ միայն հայ ժողովրդական, այլև աշխարհի շատ ժողովուրդների հեքիաթներում²⁴³: Հեքիաթների մեծ մասում վերակենդանանում է նաև անմեղ գոհը՝ երեխան: Այս երևույթը կարելի է համեմատել արյան փոխներարկման հետ. նորածնի առողջ արյունը ներարկվում է հիվանդ կամ մեռած հերոսին, հերոսը բուժվում կամ վերակենդանանում է, իսկ դոնորը շարունակում է ապրել: Անկասկած մեր նախնիները տիրապետել են բժշկական որոշակի գիտելիքների, որոնց հետավոր արձագանքը պահպանվել է հեքիաթի համատեքստում՝ որպես հրաշագործություն: Նույն հեքիաթում թոչունը հերոսին զգուշացնում է նաև մոտալուտ վտանգների մասին՝ դրանք շրջանցելու խորհուրդներ սալով. «Մերը (մայր թոչունը – Մ.Խ.) կըսե. — Էզոմ կուգան էտնց դիմավորելու, ճամբեն մն մեծ ջուրմ կա, վրեն՝ կարմունց: Էդ կարմնցից անցնելուց, եր օր

²³⁹ Կարս 2013, 37 [«Ժլատ թագավորի հեքիաթը կամ հազարան բլբուլ», № 1(1)]:

²⁴⁰ Uther 2011, 378:

²⁴¹ Կարս 2013, 171–175 [«Աղունիկի հեքիաթը», № 27(27)]:

²⁴² Կարս 2013, 96–102 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

²⁴³ Хусайнова 2010, 143–146.

բիրադիքը անցան, էկան թագավորի տղեն ու հարսը անցնելու, կարմունջը կը բլի, էրկուան էլ կը խեղդվին: Թ-ն Ասլանգաղեն գարթուն է, թող իմանա, թե քնած է, էրագին տեսնի: Թագավորի տղին ու հարսին թող չը թողնի կարմնցից անցնելու: Տանի, ցածը՝ սաղրիկ տեղ, թող ջրով անցնե: Մեկ էլ, եր օր հարսնիքը կը պրծնի, առաջի գիշերը թող թագավորի տղին ու հարսին դարաու կայնի, քանի օր մե վիշարմ կը մտնի, էրկսին էլ կուլ կուտա: Վիշարին սայանելուց հետև, թող կտորներից ցնե մն ամսիմ մեջ, դնե մն տեղմ: Էս ըսածներս Ասլանգաղեն, հարի քառտուն օրը չանցնի, հեչ մարդու բուի չըսե, թե չէ՝ քար կը դառնա»²⁴⁴: Հեքիաթի հերոսը դիպվածի բերումով ոչ միշտ է հետևում խորհրդատուի պատվիրաններին. արդյունքում նա դարձյալ կանգնում է խնդրի առաջ, որի լուծման համար անհրաժեշտ է լինում այդ նույն կամ մեկ այլ խորհրդատուի միջամտությունը:

Հրաշապատում հեքիաթի հերոսը տեղափոխվում կամ հասցվում է փնտրվող օբյեկտի գտնվելու տեղը, որը սովորաբար այլ տարածությունում է՝ անդրաշխարհում: Հեքիաթում հերոսի տեղափոխությունը դեպի անդրաշխարհ կատարվում է տարբեր միջոցներով: Հայկական հեքիաթներում այդպիսին է առասպելական չափեր ունեցող «դուշը», որը օգնում է հերոսին՝ ի նշան երախտագիտության:

Այդպիսի թոչունն իր վաղնջական դրսևորումն ունի շումերաքաղական առասպելաբանության մեջ, որտեղ աստվածային ծագմամբ հսկայական Անգուղը ներկայացվում է որպես առյուծի գլխով արծիվ²⁴⁵: Պատմաբան-առասպելաբան Սարգիս Պետրոսյանն իր հոդվածներից մեկում²⁴⁶, ստուգաբանելով առասպելական թոչունների անվանումները, ենթադրում է նաև, որ հայ ժողովրդական հեքիաթներում հանդես եկող Ջմոռթ դուշի անվանումը հավանաբար առաջացել է թոչունի՝ կտուցի փոխարեն գազանի մոռթ ունենալու պատճառով՝ համարելով, որ գմոռթ բառում գ-ն գրաբարյան սատոկական նախածանց է: Այս վարկածը հաստատվում է Տավուշի հեքիաթներից մեկում. «Էտ առյուծ-դուշը գալիս ա

²⁴⁴ Կարս 2013, 100–101 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

²⁴⁵ Афанасьева 1987, 82–83.

²⁴⁶ Պետրոսյան 2016, 28:

տեսնում ա մարթ կա տակին քսած»²⁴⁷ (ընդգծումը մերն է–Մ.Խ.): Այս հանգամանքը ցույց է տալիս, որ հայկական հեքիաթներում հերոսին անդրաշխարհի հետ կապող թռչուններն ունեն նաև գազանի տեսք²⁴⁸: Հեքիաթներից մեկում (ATU 530). «Մե օրմ էլ մե մեշիմ դրադից անցնելուց կտեսնի՝ էրկու դուշ կովում են: Մեկը մե շատ սիրուն գմբուտ դուշ է, մեկերը՝ մի սև դառտալ, անպետք բան է, համա էս գմբուտ դշին էնպես կծնծե, օր քիչ կմնա սատկեցնել: Տղեն օր կտեսնի, կխղճահարվի էս գմբուտ դշին: Նետը կբռնե, դարդալ դշին կգարկել, սատկեցնել: Էս գմբուտ դուշը կազատվի, կուգա կրնկնի տղի ոտները, կքսե. — Աստված քեզի դրկեց, օր գաս ընձի փրկես: Մե քիչմ էլ օր ուշ հասնելիք, ես կսատկելի: Հմի քու լավության տեղը ես ինչ կրնամ կնե, վրես իլաց չի մնացել: Վերցրու բնություններիցս քովդ, ինչ վախտ նեղը կրնկնիս, բընբուլս վատե, ես քու հավարին կհասնիմ»²⁴⁹:

Թռչունի հրաշագոր փետուրի կիրառումը հայկական հեքիաթներում երկու ձևով է իրականացվում, առաջինը՝ ջրի մեջ թաթախելով, երկրորդը՝ կրակին տալով: Երկու դեպքում էլ փետուրը հաղորդակցվում է անդրաշխարհի հետ ջրի և կրակի միջոցով:

Զմբուտ դուշը (գմբութ դուշ, գմբուխտ դուշ) հայ ժողովրդական հեքիաթներում ունի հերոսին անդրաշխարհ տեղափոխելու դերակատարություն: Դրական հատկանիշներով օժտված առասպելական չափերի թռչունն իր վրա պետք է կրի ոչ միայն հերոսին, այլև այդ ճանապարհն անցնելու համար անհրաժեշտ սնունդը: Կարսի նշված հրաշապատում հեքիաթում «դուշը դժպլեն իջավ՝ ինչիս օր մե քարափիմ»²⁵⁰: Հայաստանի այլ տարածաշրջանների հեքիաթներում այդ թռչունն արծիվ է, սինամահավք կամ սիրամարգ: Հեքիաթներից մեկում այդ դուշի «ոտներ երկաթից ա, թռնելու վախտը տալիս ա իրար, կրակ ա թափում»²⁵¹: Ակնհայտ է, որ առասպելական այս թռչունները տարբեր ձևով են ներկայացվում բանասացների

²⁴⁷ Խենյան 2008, 109 [«Խեչոյի հեքիաթը», №3]:
²⁴⁸ Հայկական որոշ հեքիաթներում գազանակերպ է նաև ձին: Հեքիաթներից մեկում ձին դմակ ուտող է. «Տղեն շատ հ'ուրախացավ, գխտեր, որ դմակ ուտող ձին ծովեղեն ա ըլլմ» [ՀԺՀ-1 1959, 123 («Հուրի թաքավորի ախկա հեքիաթը», №7)]:
²⁴⁹ Կարս 2013, 83 [«Մինամ թագավորի հեքիաթը», №9(9)]:
²⁵⁰ Կարս 2013, 84 [«Մինամ թագավորի հեքիաթը», №9(9)]:
²⁵¹ ՀԺՀ-3 1962, 80–96 («Սըմավոն թագավոր ու Գյուլ», №5):

կողմից, բայց ունեն մի ընդհանրություն. նրանք ճանապարհվելուց առաջ պետք է լրիվ վերականգնեն իրենց ուժերը և ստանան քավարար սնուցում:

«Օլսթ ախպոր քուրը» (ATU 301A) հեքիաթում հերոսն անդրաշխարհում փրկում է թռչունի ձագերին: Երախտապարտ թռչունը՝ «մենծ դուշը», հերոսին լույս աշխարհ է հանում: Տեղափոխող թռչուններն անդրաշխարհի և այսրաշխարհի կապող օդակ լինելուց բացի ունեն մեկ այլ գործառույթ ևս՝ վիրավոր հերոսին բուժելը. «Ու էդոնք ընկան ճամփա: Դուշը դա կէնե, տըղեն դըմակ կուտա, դու կէնե՝ գինի: Կերթան, կերթան շատ, քիչըմ ճամփա մընա կը, օր հասնին լուս աշխարք, դըմակը պարպի կը: Դուշըն էլ դա կէնե, լսեղջ տըղեն ինչ էնե, դըմակ չը կա, մուրրե մընացել է: Տեսնի կը, օր չի էղնի, թուրը քաշե կը, իրա անդումից կակուխ տեղեն կըտրե կուտա դըշին: Դուշը տեսնի կը, օր էդիկ թըմակ չե, պահե կը լեզվի տակը, չի ուտե»²⁵²: Լույս աշխարհի հասնելուց հետո թռչունը լեզվի տակից հանում է հերոսի ազդրամիսը²⁵³, տեղադրում իր տեղը և լիզելով անմիջապես բուժում վերքը:

Հերոսի մեռած նախնու հոգին հայկական հեքիաթներում հանդես է գալիս նաև **աղամվառու** կերպարանքով: Ինչպես նշում է Մարգիս Հարությունյանը, «Կերպարանափոխման կապը մահվան, անդրաշխարհի իր խորհրդանշական արտահայտությունն է գտել կերպարանափոխման տեղի և ժամանակի մեջ (գիշերը, երեկոյան, մթանը): Կերպարանափոխումը կատարվում է հաճախ դաշտում կամ անտառում, այսինքն՝ վայրի բնության մեջ. տարածքային միավորներ, որոնք գտնվում են մարդկային սահմանափակված բնակավայրերից (ինձա՝ կյանքից) հեռու և խորհրդանշում են անդրաշխարհը՝ իբրև բաց ու անպարփակ տարածություն»²⁵⁴:

Հեքիաթի հերոսի և մեռած նախնու աղամվակերպ հոգու հանդիպումը սովորաբար տեղի է ունենում դաշտում կամ անտառում ծառի տակ հանգստանալիս կամ քնած ժամանակ՝ երագում, այսպես օրինակ՝ «Թուրքման օղին կընգնի ճամփա: Կերթա, կերթա, շատն ու քիչը ինքը գիտե, հասնի կը մի ծառիմ, կքսե. «Ըստեղ նըս-

²⁵² Կարս 2013, 93 [«Օլսթ ախպոր քուրը», №10(10)]:
²⁵³ Հավանաբար հեքիաթի այս հատվածում պահպանված է ինչ-որ բանի ակնկալիքով մարմնի մասի գոհաբերության հնագույն սովորույթի արձագանքը:
²⁵⁴ Հարությունյան 2000, 301:

տիմ քիչըմ դինջընամ, էդն կերթամ»: Էդ վախթը կաշե՛ ծառի վըրեն դոխըմ թառած՝ կաշե էդ տղին: Էդոր ձագերըն էլ էկան թոփ էդան իրարու քով, դոխի լիզվով իրարու հետ խոսին կը»²⁵⁵: Աղավ-սինները հեքիաթներում կամ մարդկային լեզու են առնում, կամ հերոսն է նրանց լեզուն հասկանում: Նրանք հերոսին ներկայանում են երբեմն երկուսով (հաճախ՝ մայր ու աղջիկ կամ երկու քույր), երկխոսության միջոցով հերոսին իրազեկում մոտալուտ վտանգի և այդ վտանգը շրջանցելու միջոցների մասին: Որոշ հեքիաթներում չի որոշակիացված, թե ինչ թոչուններ են, պարզապես ասվում է՝ *երկու դուշ* կամ *երկու քյուռ*:

«Մահ չուզող տղան» (ATU 652) հեքիաթում աղջիկների կերպարանափոխված աղավախները նորածնին օժտում են շտրիններով: Շատ չարջըրվելեն էտն մեկ էլ տեսավ, օր հերթըքից էրկու հատ աղունիկ իչան իրիսկընկա քովը, դառան էրկու հատ ախջիկ, ընկան իրիսկընկա թների տակը: Իրիսկինը ազատվավ, բերավ մե լավ տղա: Ախջկները էրեխեն փատտեցին, մորը պատկեցրին, դրին մոր կողքը:

Ախջկներուն մեկն ըսավ. — Էրթանք:

Էն մեկն ըսավ. — Օր էրթանք, կըլլի: Ինչ էրինք, ինչ տվինք էս տղին:

Քուրն ըսավ. — Օր ըտման է, իմ թարաֆեն էս տղին փեշքըշում են՝ գըշերը քնի, սապախտան էլլի, բարցը վերցնե, տկեն վերցընե տոռպակըմ, օսկի գունի:

Էտ քուրն օր էտ փեշքեշը տվավ, մեկել քուրը ըսավ. — Ես գուզեմ, օր էս էրեխեն մե օրը էդնի մի տարեկան, և ինչ օր սիրտը ուզե, էն կատարե:

Ըսին, աղունիկ դառան ու թողին գնացին»²⁵⁶:

Այս նույն հեքիաթում թոչունների (սինամ դուշ, ճնճուղ) գործողություններով (տարեկան մեկ փետուր չինարի ծառին ավելացնելը մինչև ծառի ամբողջությամբ ծածկվելը և կտուցով օվկիանոսի ջուրը դատարկելը)²⁵⁷ առաջ է քաշվում մահկանացուի համար երկարակեցության և անմահության գաղափարի ժխտումը: Հեքիաթների այն խմբում, որում թևավորներին է տրված առաջնությունը,

²⁵⁵ Կարս 2013, 93–94 [«Օխթ ախպոր քուրը», № 10(10)]:

²⁵⁶ Կարս 2013, 121 [«Մահ չուզող տղան», № 16(16)]:

²⁵⁷ Նույն տեղում, 122, 123:

տարբեր թոչուններ հանդես են գալիս որոշակի գործառնությունով՝ ի նպաստ հերոսի: Օրինակ՝ «Ձուկ տղան» հեքիաթում յոթ տարի ձկան կերպարանքով ապրելու դատապարտված հերոսը կերպարանափոխվում է աղավախ՝ ևս յոթ տարի ժամանակով, քանզի խախտվել էր կախարդանքի ժամկետը. «Կնիկ, մորտ վիզը կոտրեր, քեզ էտ բանը չսովորեցներ: Երեք օր էր մնացել իմ ժամանակից, որ ես ձուկ չէի դառնա: Հիմա էլ աղավախ պտի դառնամ, յոթը տարի էլ էսպես տանջվեմ: Էլ ինձ չես գթնի, մինչև յոթը զույգ պողպատե կոշիկ, յոթը հատ պողպատե գավազան չմաշես»²⁵⁸: Քանի որ արգելքը խախտվել է աղջկա կողմից, ապա նա պատժվում է սահմանված նախապայմաններով, որոնց իրագործմամբ հերոսուհին ու իր ամուսինն ազատագրվում են կախարդանքից:

Որոշ հեքիաթներում թոչունի գործառնությամբ է պայմանավորված հերոսի հետագա ճակատագիրը: Որսորդության ժամանակ թագավորը բռնում է շատ գեղեցիկ, վայրի սագերին և որոշում տանել պալատ, դնել վանդակի մեջ և հիանալ, սակայն սագերը նրան ասում են. «Է, թագավորն ապրած կենա, մենք խո դուշ չենք, օր մեզի դնես դաֆասը՝ սեյր էնես: Մենք օր կանք, հուրի-փերիններ ենք, սաղ աշխարքը ման կուզանք: Տղամարդկանց մեջ՝ դու, կնիկ-մարդկանց մեջ՝ Փերուզատ թագավորի աղջիկը՝ Լուսաբերը: Էտ էրկուստ եք իրար արժան: Քեզեն սավայ, Լուսաբերին ուրիշ տղա արժան չէ, Լուսաբերից սավայ, քեզի ուրիշ աղջիկ արժան չէ: Էդ էրկուսդ ծոված եք իրար հմար: Հմի քովդ նկար ունիս, տուր տանինք տանք Լուսաբերին»²⁵⁹: Վայրի սագերի կանխորոշմամբ ու օգնությամբ և այլ խորհրդատուների ու նվիրատուների միջամտությամբ Նալ թագավորը կարողանում է գտնել, ապա կորցնելուց հետո վերագտնել Լուսաբերին:

Մի շարք հեքիաթներում թոչունը մարգարե-կանխագուշակի դերով է հանդես գալիս: «Փոնցիանոս թագավորի տղեն» հեքիաթում թոչունն իրազեկում է հերոսին, որ «Ալեքսիանոսը թաքավոր բըղի էդնի, հերը տըղի ձեռքերին ջուր բըղի լըցնե, մերըն էլ փեշկիրը ձեռքին տա տըղին, սըրպըվի»²⁶⁰: Այս նույն հեքիաթում թագավորի բազեն անձնագոհությամբ փրկում է թագավորին և իր ժո-

²⁵⁸ Կարս 2013, 119–120 [«Ձուկ տղան», № 15(15)]:

²⁵⁹ Կարս 2013, 145–146 [«Նալ թագավորի հեքիաթը», № 21(21)]:

²⁶⁰ Կարս 2013, 206 [«Փոնցիանոս թագավորի տղեն», № 32(32)]:

դովրդին վիշապից²⁶¹: Մեկ այլ հեքիաթում թագավորի հավատարիմ թոյթակը՝ տուտի դուշը, նրան անմահական խնձորի կորիզներ է նվիրում: Կորիզից աճած խնձորենու բարը թունավորվում է օձի կողմից, որի արդյունքում հատուցում է նվիրատու թոչունը²⁶²: Տեսնում ենք, որ անդրաշխարհի չար ուժերն ինչպես են մշտապես հակամարտության մեջ մտնում բարու հետ և երբեմն հաղթում:

Երբեմն թոչունը հերոսին տանում է անդրաշխարհ, այնտեղ կերպարանափոխվում աղջկա, միասին ապրում են երջանիկ, սակայն հերոսը վերադարձվում է երկիր՝ թոչունի պայմանները չկատարելու պատճառով²⁶³:

Հայկական հեքիաթների բնորոշ մոտիվներից է նոր թագավորի ընտրությունը թոչունի օգնությամբ: Այն անձը, ում գլխին նստում է բաց թողնված թոչունը, հայտարարվում է տվյալ թագավորության թագավոր: Սա անաչառ ընտրության մոդելն է, որը, ըստ հեքիաթների, կիրառվում է: Կարսի հեքիաթներում այդ թոչունը դովլատ դուշն է. « Էդ վախտը դուշը բաց կը թողնեն: Դուշը կուքա նախրճու կընկա գլխին կիջնի: Էստեղ ժողովուրդը կը խառնվին իրար... Նախրճու կընկան կը տանին մե տալտա տեղմ կը թողնին, դուշը բաց կը թողնին: Էլի կուքա, նախրճու կընկան կը գտնի, կը իջնի էդոր գլխուն... Էս կընկան կը տանին մե տունմ կէնեն, դուռը վրեն կը փակեն, դուշը բաց կը թողնին: Դուշը կերթա էդ տան փանջարից նես կը մոնի, կիջնի նախրճու կնկա գլխին: Ժողովուրդը կը տեսնին, օր իրանց դամաթը էդ մարդն է, բերեն էդոր կը նստցնեն թագավոր»²⁶⁴: Եթե ի վերուստ նախանշված է, թե ով պետք է փոխարինի մեռած թագավորին, ապա, ինչպես տեսնում ենք, ամենագոր ու իմաստուն թոչունը գետնի տակից անգամ կարող է գտնել փոխարինողին:

Այսպիսով՝ մի շարք հայկական հեքիաթներում նվիրատու և խորհրդատու թոչունի գործողություններով է երբեմն պայմանավորված հեքիաթի սյուժեի զարգացումն ու հանգուցալուծումը:

Տեսնում ենք, որ հեքիաթ մուտք գործած կենդանիները և թոչունները հանդես են գալիս որպես հերոսի մեռած նախնու վե-

²⁶¹ Նույն տեղում, 202:

²⁶² Կարս 2013, 215–216 [«Ալեքսիանոս և Լուսավիկ», № 33(33)]:

²⁶³ Կարս 2013, 243 [«Պատվի տղեն ու բազրկյանը», № 37(37)]:

²⁶⁴ Կարս 2013, 229 [«Նախրճու կնկա հեքիաթը», № 34(34)]:

րամարմնավորում, հանդես են գալիս կերպարանափոխությամբ, ունեն մարդկային հատկանիշներ, գիտեն հերոսի անցնելիք ճանապարհի, նրա առաջ ծառացող վտանգների մասին և իրենց խորհուրդներով ուղղորդում են նրան: Խոշորամարմին կենդանիները և թոչունները (ձի,արծիվ, խոյ և այլն) հանդես են գալիս նաև որպես կապող օղակ այս և այլ (անդրաշխարհ) աշխարհների միջև, դառնում հերոսին տեղափոխող գլխավոր միջոցներից մեկը: Կենդանիները և թոչունները հանդես են գալիս որպես հեքիաթի հերոսի նվիրատու և խորհրդատու՝ երախտագիտությունից դրդված՝ ի պատասխան նրա արած լավությունների (կերակրել, չտորել, ձագերին փրկել, վիրավորին բուժել և այլն): Երախտագետ կենդանին կամ թոչունը, անդրաշխարհի հետ որպես կապող օղակ լինելուց զատ, կարող է կանչի բանաձևով մտնենալ հերոսին (հերոսի կողմից փեռուրը, եղունգը, բուրդը, մազը կրակին տալու միջոցով) և նրան դուրս բերել անելանի իրավիճակներից:

1.4. ԲՆԱԾԻՆԱՐՅԸ ՆԵՐԿԱՅԱՑՆԵՐԻ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐ

Հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում, ի թիվս բազմատեսակ ու բազմաթիվ նվիրատուների ու խորհրդատուների, հեքիաթի գլխավոր հերոսին օգնության են հասնում նաև բնաշխարհը ներկայացնող օբյեկտները: Մեր կողմից պայմանականորեն դրանք բաժանվել են երեք խմբի՝ ա) ջրային համակարգ հետևյալ տարրերով՝ ծով→գետ→աղբյուր, բ) անտառ→ծառ→կոճղ→փայտ→տերև և գ) սար→քարայր→ժայռ→սալաքար→քար տարրերով համակարգեր:

Անտառը, ծառը, աղբյուրը, գետը, ծովը, լճակը, սարը, ժայռը, քարայրը, քարը, միաժամանակ լինելով կապող օղակ անդրաշխարհի հետ²⁶⁵, հաճախ հեքիաթի հերոսի համար դառնում են նվիրատուներ կամ խորհրդատուներ: Հերոսի մեռած նախնու հոգին ուղևորվում է անդրաշխարհ, որը կարող է լինել անտառում, ծովում, կղզում, քարայրում կամ երկնքում: Մեռածների հոգիները կարող են տարբեր կերպարանքներով հայտնվել այսրաշխարհում

²⁶⁵ Անդրաշխարհի հետ կապող անտառի, գետի, լեռան, քարայրի դիցաբանական նշանակությունների մասին տես Петрухин 1987, 452–456; Топоров 1987а, 311–315; Иванов 1988а, 49–50; Топоров 1988б, 311–312; Топоров 1988в, 374–376:

և միջամտել կենդանի բնակիչների գործողություններին: Հայկական հրաշապատում հեքիաթի հերոսը հաճախ ստիպված է լինում կատարել անդրաշխարհային ճամփորդություն, որը շատ դժվար է և վտանգավոր: Այդպիսի ճամփորդության համար նրան երբեմն անհրաժեշտ են լինում փոխադրամիջոցներ (նավ, հրեղեն ձի, թռչուն և այլն): Ճանապարհին հանդիպում են գերբնական արգելքներ, անդրաշխարհի մուտքը պահպանում են պահապանները (ղև, վիշապ, առյուծ, ոչխար), որոնց հերոսը պետք է այնպիսի վերաբերմունք ցույց տա, որ թույլ տալին մտնել անդրաշխարհ:

Աղբյուր→գետ→ծով ջրային համակարգը հայկական հեքիաթներում ծառայում է որպես հերոսի կապն անդրաշխարհի հետ ապահովելու միջոցներից մեկը: Համաշխարհային օվկիանոսի մաս կազմող ծովն իր հերթին կապված է գետերի և աղբյուրների հետ: Ըստ Սարգիս Հարությունյանի՝ նախնադարյան շրջանում հայոց մեջ ձևավորվում է Աշխարհի եռամաս պատկերացումը (Երկինք, Երկիր, Ծով կամ Ստորերկրայք), որը հաճախ առարկայանում է ծովից բարձրացող ծառի կամ սարի պատկերներով: Ծառը կամ սարը բարձրանում են Աշխարհի կենտրոնից, դառնում կապ Ստորերկրայքի, Երկնքի և Երկրի միջև²⁶⁶: Աղբյուրից է դուրս գալիս անդրաշխարհի դերվիշն իր շներով²⁶⁷, գետի միջոցով է հերոսն անցում կատարում անդրաշխարհից այսրաշխարհ²⁶⁸, ծովի միջոցով է հերոսը ստանում բազմատեսակ հրաշագործ առարկաներ²⁶⁹ և այլն:

Այրարատի հեքիաթներից մեկում²⁷⁰ հողագործն իր ապաշնորհ որդուն պահ է տալիս քառասուն սովազակներին, որպեսզի մի բան սովորի: Ավազակներն աշակերտին ուղարկում են այն աղբյուրից ջուր բերելու, որտեղից երբեք չէին կարողացել ջուր վերցնել: Փարչը ջրով լցնելուց հետո նա չի կարողանում այն վերցնել, որովհետև աղբյուրից դուրս է թռչում մի դաստակ և այն բռնում: Հերոսը բռնում է դաստակը, որպեսզի կարողանա վերադարձնել

²⁶⁶ Հարությունյան 2001, 10:

²⁶⁷ ՀԺՀ-15 1998, 129 («Ջննջիլ կուան», №18); ՀԺՀ-14 1999, 136 («Ջննջիլ կուան», №11):

²⁶⁸ Խելոյան 2008, 72 [«Ջննջուղն ու Մոնջուղը», №10(10)]:

²⁶⁹ ՀԺՀ-1 1959, 327–328 («Ավլու տղի հեքիաթը», №23):

²⁷⁰ ՀԺՀ-1 1959, 137–148 («Օհան որնչպարի տղի հեքիաթը», №8):

փարչը: Դաստակը նրա վրա է նետում թանկարժեք մի թաս, և այդ թասի շուրջ ծավալվում են հեքիաթի հերոսի հետագա գործողությունները. թասը թագավորի մոտ գնահատման տարած ավազակները գերի են վերցվում. նրանք կազատվեն միայն այն դեպքում, եթե թագավորին բերեն ևս տասնմեկ այդպիսի թաս:

Այս հեքիաթում միջնորդավորված նվիրատու է աղբյուրը, որի միջոցով հայտնվում է անդրաշխարհի Հուրի թագավորի երեք աղջիկներից մեկի դաստակը: Բնականաբար անդրաշխարհի աղջիկները կարող էին այսրաշխարհի հետ կապվել ստորերկրայքը երկրի հետ կապող տարբեր օղակներով: Այս հեքիաթում բացի աղբյուրից այդպիսի օղակ են ծովը, թագավորի տղայի շիրիմը և աղավախները (կերպարանափոխված Հուրի թագավորի աղջիկներ²⁷¹): Հուրի թագավորի աղջիկները իրենց դաստակների միջոցով կամ կերպարանափոխությամբ հերոսին են հանձնում հրաշագործ առարկաներ (ճիպոտ, դաստակուն, մատանի, ապարանջան), որոնցով հերոսը կարողանում է կատարել իրեն տրված առաջադրանքները:

«Արգար թաքավոր» հեքիաթում հերոսը հանդիպում է մի ծերունու, որը հետևյալ խորհուրդն է տալիս. «...հ'արի՛ քեզ մի տեղ դրկեն, գնա: Էտ սարը տննըմ են, նի կըլես սարի գլուխը, ըտեղ մի հ'ախարոք կա. հ'ախարի վրի սարը վե կունես, հ'ախարի ամեն բղկալուց մի անգին քար կընկնի, կըլոքցեսս խորջինդ. սարը կդնես բերնին, կգաս»²⁷²: Անդրաշխարհի հետ կապող, ընդերքից բխող աղբյուրը սարի վրա է և ծածկված է սալաքարով: Սալաքարը մուտքն է դեպի անդրաշխարհ, իսկ սարը՝ կապն է անդրաշխարհի հետ: Աղբյուր-նվիրատուի օգնությամբ հերոսը կարողանում է ձեռք բերել թագավորի պահանջած մի խորջին անգին քարը և ազատվել գլխատվելուց:

Աղբյուր-նվիրատուն հերոսին է տալիս նաև խորհրդատու առարկաներ (քար, գանգ): Երբ հերոսին ոչ մի կերպ հնարավոր չէ տեղեկացնել «գլխին գալիքի» մասին, օգնության է հասնում աղ-

²⁷¹ Հայկական հեքիաթներում հերոսը փնտրվող առարկան կամ անձին որոնելիս հաճախ հանդիպում է Հուրի թագավորի կամ նրա ընտանիքի անդամների տեղեկած խոջընդոտներին՝ անդրաշխարհում կամ այս կամ այն աշխարհները կապող միջավայրում: Պետք է ենթադրել, որ Հուրի թագավորը հակոտնյա աշխարհի թագավորության տիրակալն է, և նրա անվանումը՝ հուր (կրակ) հիմք է տալիս այն կապելու հրաբուխ բնական երևույթի հետ:

²⁷² ՀԺՀ-1 1959, 87 («Արգար թաքավոր», №4):

բյուրը՝ հերոսին ուղարկելով որևէ առարկա, որի միջոցով հերոսին տեղեկություններ են տրվում: Մուշի «Յոթ տարվան մեռել» հեքիաթում աղբյուրից դուրս եկած թանկարժեք քարի վրա գրված էր. «Էդա ախչիկ յոթ տարվան մեռել պիտի պահի»²⁷³: Ճարահատյալ ծնողները, իրենց աղջկան փորձանքից հետ պահելու նպատակով, նրան տնից տանում են հեռու: Սակայն ճակատագիրն անխուսափելի է. աղջիկը հայտնվում է անդրաշխարհում, յոթ տարի պահում է մեռած երիտասարդին, սակայն չար ուժերի միջամտությամբ երիտասարդը բաժին է հասնում «մրթըրբու ախչկան» (գնչուի աղջիկ): Ծիսական թասի և հայելու (հրաշագործ առարկաներ) օգնությամբ հերոսուհին վերականգնում է իր իրավունքները:

Հեքիաթներից մեկում ևս աղբյուր-նվիրատուն հերոսուհուն է ուղարկում խորհրդատու գանգ, որի միջոցով նա իրագեկվում է փորձանքի մասին. «Ախչիկ, քրզի դառք մի կա գալու»²⁷⁴, սակայն գանգը երկրորդ խորհուրդը նրան տալիս է աղջկա ծնողների խորհրդից հետո միայն, այն է՝ հարցնել գանգից, թե երբ է նպատակահարմար, որ փորձանքը գա: Գանգի երկրորդ խորհրդից հետո ծնողները վերցնում են աղջկան և հեռանում տնից, որպեսզի փորձանքը չգա: Անխուսափելի ճակատագրով հերոսուհին հայտնվում է անդրաշխարհում և փորձանքից ազատվում այս հեքիաթում արդեն ծիսական հրաշագործ տիկնիկի միջոցով:

Ջրային համակարգի տարրերից մեկը՝ գետը, ծառայում է որպես միջոց հերոսին անդրաշխարհ տանելու կամ այնտեղից դուրս բերելու համար: Ուշագրավ է Կարսի հրաշապատում հեքիաթներից մեկը²⁷⁵, որտեղ անտառում գտնված գանգից դուրս եկած երիտասարդի նկատմամբ խախտվում է հմայական արգելքը. իրենց քրոջ մոտ հյուր գնացած թագավորի ավագ դուստրերը նախանձից գանգը դուրս են նետում պատուհանից, որը ընկնում է տան մոտով անցնող գետի մեջ: Գետի միջոցով անցում է կատարվում դեպի անդրաշխարհ: Գանգը անտառի միջոցով էր անդրաշխարհից հայտնվել այսրաշխարհում, այնուհետև վերադարձը անդրաշխարհի իրագործվել էր գետի միջոցով: Հարկ է նշել նաև, որ այս հեքիաթում թագավորի առաջարկած երեք պայմանները դարձյալ

²⁷³ ՀԺՀ-12 1984, 356 («Յոթ տարվան մեռել», № 44):

²⁷⁴ ՀԺՀ-11 1980, 337 («Մափուր-սափուր խրցիկ», № 37):

²⁷⁵ Կայրս 2013, 51–57 [«Փիթ Ահմադի հեքիաթը», № 4(4)]:

կատարվում են անտառի միջոցով. հերոսը հորը խորհուրդ է տալիս. «— Մի վախենա, այ հեր, էդի դոլայ (հեշտ) է, էլի գնա էս տեղը, օր ընձի վերցրիր, կէրթաս կը կանչես՝ Հաջի աղա, Փիթ Ահմադը կըսե՛ հարի լուս մեր տան տեղը մե քոջք ու սարայս կուզեմ, օր թագավորի պալատներից լավ էղնի»²⁷⁶:

Նշված հեքիաթներում աղբյուրը և գետը սարի վրա (քարայրի մեջ) են կամ հերոսի բնակավայրում, որոշ հեքիաթներում աղբյուրը կարող է լինել անտառում. Այրարատի հեքիաթներից մեկում²⁷⁷ անտառում հերոսուհուն՝ արքայադստերը, հանդիպում է երկու աղբյուր: Առաջին աղբյուրի մոտ գտնվող ծառի վրա անդրաշխարհի աղջիկները (կերպարանափոխված աղաճնիներ) մաղուկի մեջ պահում են կերպարանափոխված ձուկ տղայի մարմինը: Անտառի մի ուրիշ աղբյուր թանկարժեք քարեր է տալիս հերոսուհուն, որոնց միջոցով ձուկ տղայից ունեցած որդու հետ բազմաթիվ փորձություններ հաղթահարելով, նա կարողանում է հասնել իր նպատակին: Այս հեքիաթում անտառը, ծառը, ժայռը, աղբյուրը, լճակը, ներկայացնելով բնաշխարհը²⁷⁸, տարբեր գործառույթներով օգնում են հերոսուհուն՝ իր նպատակին հասնելու:

Քննարկված հեքիաթներից երկուսում է, որ հերոսի գործողություններին նպաստում են նաև անտառը և ծառը:

Անտառում գտնված ցանկացած հրաշագործ առարկա կարող է դիտարկվել որպես նվիրատվություն՝ անտառի կողմից: Տավուշի հեքիաթներից մեկում²⁷⁹ հերոսն անտառում լույս տվող մի փետուր է գտնում, որի պատճառով թագավորը, չար վեզիրի տված խորհուրդներին անսայով, նրան ենթարկում է բազմաթիվ և բազմապիսի փորձությունների: Ծեր հորեղբոր խորհուրդներին հետևելով՝ հերոսը կարողանում է հաղթահարել այդ փորձությունները և դառնալ թագավոր:

Ինչպես արդեն նշվել է վերևում, ծառն այս աշխարհի հետ ստորերկրայքի կապն է խորհրդանշում: Հեքիաթներում հերոսին անդրաշխարհի հետ կապող օղակ են հանդես գալիս նաև ծառից

²⁷⁶ Նույն տեղում, 52:

²⁷⁷ ՀԺՀ-1 1959, 408, 409 («Ձուկ տղան», № 31):

²⁷⁸ Ժայռի տակ է տղան (միջանկյալ օգնական) ականջալուր լինում կերպարանափոխված աղջիկների գրուցին, լճակում են լողանում կերպարանափոխված աղջիկները և ծառի վրայից իջեցնում սալուկը և այլն:

²⁷⁹ Խննչյան 2008, 58–63 [«Հորթարածի հեքիաթը», № 7(7)]:

ածանցված կոճը, մահակը, տերևը, ինչպես նաև պտուղները, որոնք նույնպես երբեմն ներկայանում են որպես նվիրատուներ և խորհրդատուներ: Մյունիքի «Դարվիշին խոխերքը» հեքիաթում որպես այդպիսի նվիրատու է անտառում ընկած կոճը, որի տակ աղքատ ու անժառանգ ամուսինները մեծ քանակությամբ ոսկի են գտնում²⁸⁰: Հեքիաթի ենթատեքստից հասկացվում է, որ կոճը-նվիրատուի միջոցով կախարհ դերվիշն է անժառանգ ամուսիններին հարստության տեր դարձրել: Որոշ ժամանակ անց դերվիշը նրանց երկու որդի է պարզելու՝ պայմանով, որ մեկին իրեն հանձնեն: Բանասացը պատումի ընթացքում այլևս չի հիշատակում դերվիշի և նրա տարած երեխայի մասին: Սակայն դարձյալ հասկացվում է, որ տեղի է ունեցել դերվիշ ↔ վիշապ կերպարանափոխություն, և դերվիշի նվեր-երեխաները կարողանում են ոչնչացնել չարագործին և իրենց դավաճան մորը:

Երբեմն հեքիաթի հերոսին ճանապարհ է ցույց տալիս ոչ թե ճամփաբաժանի ծերունին, այլ ձեռնափայտը. «Իմ անուշ հոր ու մորս ասոված, աչքերս խուփ դազյանակս ֆրոռըցնելով վերև կքցեմ, շատ մուննաթ կենեմ-կաղաչեմ, որ ճամպեն օր բարի է, դազյանակս քցե էն ճամպու վրեն»²⁸¹, և մահակը երեք ճանապարհներից մեջտեղինի վրա է ընկնում՝ հերոսին ուղղորդելով դեպի նպատակակետը:

Կարսի հեքիաթներից մեկում²⁸² նվիրատու ծառի տերևից հղիացած թագավորի աղջիկը գուշակության շնորհով օժտված տղա է ունենում: Սակայն թագավորը, մտածելով, որ թոռն ապօրինածին է, որոշում է սպանել տալ նրան: Հանձնարարություն ստացողը խղճում է նորածնին և թողնում դաշտում՝ մի քարի տակ: Եթե հերոսի մեռած նախնու հոգին ծառի միջոցով նրան կյանք է տվել և շնորհներով օժտել, ապա հերոսը բնականաբար պետք է ապրեր և բազմաթիվ փորձությունների միջով անցնելով՝ փրկեր մորը անարգանքից: Մեկ այլ հեքիաթում ծառի տերևը խորհրդատու է մարդակեր աղջկա արյան մեջ թաթախված տերևը լեզու է ամուսնում, հերոսին հուշում, թե ինչ ծառից է իր ձեռքի մահակը՝ դրանով իսկ

²⁸⁰ ՀԺՀ-7 1979, 431, 432 («Դարվիշին խոխերքը», №178):

²⁸¹ ՀԺՀ-4 1963, 98 («Ջարգանդ թագավորի աղջիկը», №7):

²⁸² Կարս 2013, 175–181 | «Թ-ապումի հեքիաթը», №28(28)]:

ազատելով նրան գլխատուցից, և հարստության տեր դառնում²⁸³: Իսկ «Դունյա Գյոզալի» հեքիաթում հերոսին հանդիպած խնձորենին և տանձենին երեքական պտուղ են տալիս, որոնցից խնձորը ուտելու արդյունքում մարդն էլ է դառնում, իսկ տանձն ուտելուց հետո վերականգնում իր մարդկային կերպարանը²⁸⁴:

Բնաշխարհը ներկայացնող օգնականների կրթորդ համակարգի գլխավոր բաղադրիչը սարն է: Սարի առասպելաբանական գործառույթները բազմազան են և իրենց դրսևորումներն ունեն հայկական հեքիաթներում: Սարը կարող է ընկալվել որպես Տիեզերական ծառի ձևափոխություն՝ ստորոտը ներկայացնելով որպես ծառի արմատներ (ստորերկրայք), գագաթը՝ որպես ծառի կատար: Հայտնի է, որ ըստ ժողովրդական պատկերացումների՝ Տիեզերական ծառի վերին մասը (նյուղերը) կապվում է թռչունների հետ²⁸⁵: Շիրակի «Հաբրմանի» հեքիաթում ցայտուն կերպով արտահայտված է սարի՝ որպես Տիեզերական ծառի դրսևորումը: Հեքիաթի՝ կախարդանքի հետևանքով օձի կերպարանափոխված, այնուհետև մարդկային կերպարանք ստացած հերոսը արքայադստեր առաջ պատվի կոզմից դրված անլուծելի խնդիրը կատարելու համար նրան ուղարկում է սարի գլուխ. «... գնա, ել էս դեմ ու դեմի սարի գլուխը, «Ղշեր, ղշեր», ճվա, «Հարբմանին մտել է»: Աշխարքի երեսն ինչքան որ դուշ կա բիրադի գուքան, փետուրները կը թափեն, կերթան: Դու ժողվե, լից բարդաններն ու բեր»²⁸⁶: Սարն այստեղ ակնհայտորեն որպես նվիրատու է հանդես գալիս՝ որպես փոխանցող օղակ ծառայելով թռչունների համար:

Հայկական բազմաթիվ հեքիաթներում²⁸⁷ սարը (ժայռը) ճղքվում է կամ վրան դուռ է բացվում, հերոսը մուտք է գործում անդրաշխարհ, այնտեղ ձեռք է բերում հրաշագործ առարկա (մոմակալ, լապտեր), խախտում է հմայական արգելքը (թանկարժեք քարեր չվերցնել), սար-նվիրատուի մուտքը փակվում է, և հերոսը չի կարողանում դուրս գալ այսրաշխարհ: Հերոսին օգնության է հասնում

²⁸³ ՀԺՀ-5 1966, 57–58 («Սարթ օտող ախմիզը», №6):

²⁸⁴ Կարս 2013, 165 | «Դունյա Գյոզալի», №25(25)]:

²⁸⁵ Տեն Կոբոբ 19876, 400.

²⁸⁶ ՀԺՀ-4 1962, 23 («Հաբրմանի», №1):

²⁸⁷ ՀԺՀ-2 1959, 222–233 («Խուղավերդի», №14); Խեմյան 2008, 71–75 | «Ջուշույն ու Մուշուղը», №10(10)]; ՀԺՀ-18 2016, 22–27 («Պողոս-Պետրոսի և շամտանի խեքյաթը», №2) և այլն:

քնաշխարհը ներկայացնող մեկ այլ օբյեկտ՝ գետը: Այս և այն աշխարհները կապող գետի միջոցով նա կարողանում է դուրս գալ լույս աշխարհ. «Շատ ա քնում, թե քիչ, աստոծ ա խաբար, բիրդան մի ջրի խաչոցից զարթնում ա տենում ա՝ էլի էն սարի միջին ա. էս յան ա ման գալի, էս յան ա ման գալի. տենում ա հրեն մի փետի կտոր. էթում ա փետը վերնում գալի էն խաչոցի տեղը: Փորփրում ա ըսենց, էնքան փորում ա՝ բիրդան մի եքա գետ ա բացվում, ընենց վարար, ընենց վարար, որ էլ չեմ կարա ասի: Մին էլ տենում ա հրես մի մենծ տախտակի կտոր ջրի էրեսին գալիս ա. անխոս տախտակը կախում ա, ինքը վրեն նստում, աստու անումը տալիս ա՝ ընկնում ճամփա. միտը ա անում, թե բայքի էս ջուրը տանի մի լիս աշխարհանի»²⁸⁸: Այստեղ որպես օգնական հանդես են գալիս քնաշխարհը ներկայացնող ևս երկու օբյեկտ՝ փայտ, որի օգնությամբ փորում է գետինը և տախտակ, որի վրա նստում է՝ ահռելի գետով անցում կատարելու համար:

Նմանօրինակ նվիրատվություն կատարվում է քարայրի կողմից: Կախարդ դերվիշը գողանում է թագավորի որդիներից մեկին՝ քարայրից կախարդական մոմակալը ձեռք բերելու նպատակով: Մակայն դերվիշը չի հասնում իր նպատակին. մոմակալը բաժին է հասնում արքայագնին. «Խուրշուդը էթըմ ա շամադանի կուշտը, շամադանը վեր ունըմ, որ դուս բերի, բերըմ ա զաղի դուռը. էլեդ թոչըմ ա՝ էթըմ հ'իրա տեղը: Չորս օր, հինգ օր չարչարվըմ ա, չի կարըմ դուս բերի...»²⁸⁹: Երախտագետ ձկան խորհուրդներով և օգնությամբ հերոսը կարողանում է դերվիշի ձեռքից ազատվել:

Հայ ժողովրդական հրաշապատում մի շարք հեքիաթներում²⁹⁰ հերոսի անցումն անդրաշխարհի իրագործվում է «ծովեղեն» ձիու միջոցով: Ծովեղեն ձին հերոսը ձեռք է բերում կամ ծերունու, կամ իր իմաստուն ձիու, կամ երագում ինչ-որ ձայնի խորհրդով. «Մեշկը դեմ արուց մի քարի, քնեց: Թե քնած էր, թե զարթուն էր, ասոված գիտեր, մի ձնն հ'իմացավ, ասեցին որ. «Ալո-Դինտ, էդ քարը պոկա, էդ քարի տակին իրեք հատ ծովեղեն ձիու գյամ կա»: Վե կացավ

²⁸⁸ ՀԺԸ-2 1959, 226–227 («Մուղավերդի», №14):

²⁸⁹ ՀԺԸ-1 1959, 220 («Ասլան թաքավոր», №15):

²⁹⁰ ՀԺԸ-2 1959, 50–81 («Ձան-Փոլատ», №3); ՀԺԸ-3 1962, 316–324 («Ձանայր-լաղի հեքիաթը», №27); Կարս 2013, 57–63 [«Չովճու տղի հեքիաթը», №5(5)] և այլն:

քարը պոկեց, տնեավ որ դրուստ իրեք ծովեղեն ձիու գյամ կա»²⁹¹: Քանի որ ծովեղեն ձիու սանձերը գտնվում էին քարի տակ, քնակա-նաբար այս պարագայում նվիրատուն քնաշխարհը ներկայացնող քարն է:

Այսպիսով՝ Հայաստանի գրեթե բոլոր պատմաագագրական տարածաշրջանների տպագիր հեքիաթների ուսումնասիրությունը ցույց տալիս, որ հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում ծով→գետ→աղբյուր, անտառ→ծառ→կոճղ→փայտ→տերև, սար→ժայռ→քարայր→սալաքար→քար համակարգերը ներկայացնող տարրերը հանդես են գալիս որպես կապող օղակ այս և այլ աշխարհների միջև և ունեն իրենց կարևոր ազդեցությունը հերոսի գործողությունների ծավալման ժամանակ՝ տալով խորհուրդներ կամ կատարելով նվիրատվություն: Այս երեք համակարգերն իրենց հերթին փոխկապակցված են. աղբյուրը կարող է լինել անտառում կամ սարի վրա և կարող է ծածկված լինել սալաքարով, որը հանդիսանում է անդրաշխարհի մուտք, ծառն իր արմատներով կապված է ստորերկրայքի հետ, և նրանից ածանցված տերևը, փայտը, պտուղները նույնպես ծառայում են հերոսին որպես նվիրատու և խորհրդատու:

²⁹¹ ՀԺԸ-1 1959, 35 («Հազարան բլրով կամ Ալո-Դինտի նաղլը», №1):

ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ

ՅԵԶԻԱԹԻ ՅԵՐՈՍԻ ԳԵՐԲԱԿԱՆ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐ

2.1. ԳԵՐԲԱԿԱՆ ՅԱՏԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՎ ՕԺՏԿԱՏ ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆԸ

Հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում հերոսին ուղեկցող գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք ունեն միևնույն գործառույթը՝ օգնել հերոսին դուրս գալ իր վերջնական նպատակին հասնելու ճանապարհին ծառայած դժվարագույն իրավիճակներից. այս գործող անձինք մուտք են գործում հեքիաթի պուժե այն ժամանակ, երբ ինչ-որ խնդիրներ հաղթահարելու համար հերոսին օգնել ի գորու չեն հրաշագործ ձին, թռչունը (արծիվ, զմրույթ դուշ և այլն) կամ հրաշագործ առարկաները (կախարդական սփռոց, գլխարկ, մոմակալ և այլն): Նրանք հենց իրենք են իրենց դնում հերոսի տրամադրության տակ՝ հանդիպելով նրա ճանապարհին և առաջարկելով իրենց ծառայությունները՝ դառնալով յուրատեսակ նվեր, որոնք անմիջականորեն չեն տրվում ինչ-որ նվիրատուի կողմից: Նրանք կարող են լինել հսկայական ֆիզիկական ուժի տեր, արագընթաց, շատ ուտող, շատ խմող, անհավանական լսողությամբ, առարկաները փոխատելելու հատկությամբ օժտված և այլն: Խորն են գերբնական հատկություններով օժտված մարդկանց ծագումնաբանական արմատները. նրանց գործառույթներում կարելի է նկատել առասպելական հերոսների վարքագծին բնորոշ առանձնահատկություններ (Տորք Անգեղյա, Հերմես և այլն): Հայ առասպելաբանության մեջ Մովսես Խորենացին Անգեղյա Տորքի (Տուրք) մասին վկայակոչում է որպես հսկայական ուժի տեր մարդու, ով ձեռք է զարկում որձաբար ապառաժներին, վերցնում է բլրածև ժայռեր և շարտում նավերի հետևից²⁹²: Նրա անունը՝ Տուրք, նույնն է, «ինչ որ դրանց համանիշները՝ «շնորհ(ք)», «պարզև» (տուրք պարզևաց, տուրք և պար-

²⁹² Տե՛ս Խորենացի 1968, 138–139:

զևք, տուր և շնորհ)»²⁹³: Տորքի առասպելական կերպարի որոշակի գծեր իրենց մարմնավորումն են գտել թե՛ հայ ժողովրդական էպոսի՝ Մասունցի Դավթի ու Փոքր Մհերի և թե՛ հայ ժողովրդական հեքիաթների գերբնական հատկություններով օժտված օգնականներից՝ սար շրջող, ծառերն արմատախիլ անող հերոսների կերպարներում, որոնք իրենց գործառույթների առումով որոշակիորեն պարզև են հեքիաթի հերոսին:

Հեքիաթի հերոսի՝ գերբնական հատկություններով օժտված օգնականների այս տիպը²⁹⁴ հանդիպում է Հայաստանի գրեթե բոլոր պատմաազգագրական տարածաշրջանների, ինչպես նաև աշխարհի ժողովուրդների հրաշապատում հեքիաթներում (ըստ Աարնե-Թունիսոն-Ութերի հեքիաթների տիպերի և մոտիվների միջագային համացույցի՝ ATU 513, ATU 513A, ATU 513B թվահամարներ)²⁹⁵: Մովորաբար հերոսի ճանապարհին իրենց ծառայությունն են առաջարկում մի քանի այդպիսի օգնականներ: Նրանք, լինելով անհավատալի ուժով ու ընդունակություններով օժտված հերոսներ, այդուհանդերձ երբեմն իրենց ունակությունները ստորադասում են հերոսի ուժին և ընդունակություններին, քանզի նրանք գիտեն, որ մինչև իրենց հանդիպումը հերոսն արդեն հաղթահարել է այնպիսի դժվարություններ (սպանել է դևին, վիշապին և այլն), որոնք իրենք իրենց միայն մեկ «հունարով» չէին կարող անել. «Ինչի՞ հըմար ես զարմանըմ իմ ուտելու վրին, էս մի մենձ հունար չի, հունարը Ավչու տղինն ա, որ գնաց Շամ-չրաղը բերուց, ֆիի օսկոող բերուց, դրախտական ծառը բերուց»²⁹⁶: Որսորդի տղան քաղաքում հանդիպում է մի մարդու, որն ինչքան շատ է ուտում, այնքան ավելի է ուտելու պահանջ զգում: Հերոսի այս օգնականն իր գերբնական ընդունակությամբ կարողանում է հերոսին ազատել գլխատվելուց: Հայկական հեքիաթների շատ ուտող օգնականը նույնպես ունի առասպելաբանական նախատիպ՝ Հայկի ծոռ Շարան²⁹⁷: Այդ նույն հերոսը գետի մոտ էլ հանդիպում է մի մարդու, որը չափազանց շատ է խմում և դարձյալ ծարավ է մնում. նա կարող է մի ամբողջ

²⁹³ Արեղյան 1966, 56:

²⁹⁴ Տե՛ս Гунлакян 1990, 25.

²⁹⁵ Տե՛ս Uther 2011, 298–300:

²⁹⁶ ՀԺՀ-1 1959, 331 («Ավչու տղի հեքիաթը», №23):

²⁹⁷ Տե՛ս Խորենացի 1968, 91:

ծով կլանել, հետո էլ դատարկել. «Վե կացավ գնաց ծովի դրաղը, բերանը դեմ արուց ծովին, ծովը սաղ քաշեց փորը, էկավ տեհավ, որ դրանց տակը լաղըմել (ականապատել) են, դա բաց թողուց իրան փորի ջուրը, գետնի օխտը դաթն անց կացավ, ինչքան կպցրին, էլ չկավալ»²⁹⁸: Մեկ այլ հեքիաթում շատ ուտողը և շատ խմողը խտացված է մեկ կերպարի մեջ²⁹⁹: Հեքիաթի հերոսը՝ Խագողին, հանդիպում է մի մարդու, որը խմում է ամբողջ ծովը, ուտում է իրեն շրջապատող ամեն ինչ, բայց դարձյալ մնում է ծարավ ու սոված: Ծովի կամ ահռելի քանակությամբ ուտելիքի (արև) կլանելը³⁰⁰ առասպելական անարոպային վիշապի այն գծերն են, որ հայ ժողովրդական հեքիաթներում հեքիաթի հերոսի՝ մարդկային կերպարանքով օգնականի մոտ դրսևորվում են որպես դրական երևույթ:

Հեքիաթի հերոսին թագավորի կամ թագավորի աղջկա կողմից առաջադրված խնդիրները լուծելու համար մեծ դերակատարություն ունի արտակարգ լսողություն ունեցող օգնականը³⁰¹: Հերոսը երբեք չի կարող իմանալ թագավորի կամ թագավորի աղջկա նենգամիտ քայլերի մասին, եթե նրան չուղեկցի օգնականի հիշյալ տիպը: Նա, ականջը դնելով գետնին կամ գլխի վրա կանգնելով, կարողանում է լսել, թե ինչ են խոսում հեռավորության վրա. նա իր այդ հնտությամբ կարող է կապ ստեղծել նաև անդրաշխարհի հետ: Չայնային ալիքները, փոխարկվելով օգնականի ականջի մեջ, վեր են ածվում կարևոր տեղեկատվության, և հեքիաթի հերոսն իրագրելվում է մոտալուտ վտանգի մասին: Չայնային ձևափոխիչի գաղափարը հանդիպում է հեքիաթի հերոսի օգնականի մեկ այլ տիպի մոտ. չորանը «Շըվին հանըմ ա, դամշից շինած շվի ա, հանըմ ա պերանին ա տընըմ, փըչըմ, էտ սարերը խըշշալա պըտըտվըմ են, պըտըտվըմ, էտ վըբխճարը վըեր էն սարըմն են, կյնիխ ա աղաքը տիւս կյնիխ»³⁰²: Այստեղ օգնականի շվին (որոշ հեքիաթներում՝

²⁹⁸ ՀԺՀ-1 1959, 334 («Ավյու տղի հեքիաթը», № 23):

²⁹⁹ Տե՛ս Խենյան 2000, 42 [«Խագողլու հեքիաթը», № 5(5)]:

³⁰⁰ Տե՛ս Աբեղյան 1966, 87–88: Հարությունյան 2000, 86–89:

³⁰¹ ՀԺՀ-1 1959, 151–156 («Առի տղի նաղլը», № 9); ՀԺՀ-1 1959, 232 («Ավյու տղի հեքիաթը», № 23); ՀԺՀ-6 1973, 25 («Ասլան-Բալասուն հաքյաթը», № 2); Խենյան 2000, 42 [«Խագողլու հեքիաթը», № 5(5)]; Կարս 2013, 97 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

³⁰² Խենյան 2000, 42 [«Խագողլու հեքիաթը», № 5(5)]:

գուռնան, սագը, բլուրը, թութակը) մի հզոր ձևափոխիչ է, որից արձակված ձայնային ալիքները վերածվում են հսկայական ուժի և ծրագրավորված կերպով սարերը շրջում են դեպի իրեն՝ ոչխարի հոտի հետ: Օգնականի այս հատկությունը հերոսին օգնում է խոյս տալ թունավորումից՝ թունավորված ուտելիքով ափսոսները փոխատեղելով ոչ թունավորված ուտելիքներով ափսոսների հետ³⁰³:

Հեքիաթի հերոսի մեկ այլ օգնականի գերբնական, արագ վազելու ընդունակությունը նույնպես գալիս է վաղնջական ժամանակներից: Հայ ժողովրդական բազմաթիվ հեքիաթներում հերոսի որոշ օգնականներ ունեն հերմեսյան արագավազություն: Հունական առասպելաբանության մեջ Զևսի և Մայայի որդի Հերմեսը՝ աստվածների դեսպանը, մտքի արագությամբ Օլիմպոսից սուրում է աշխարհի ամենահեռավոր ծայրը՝ թևավոր սանդալներով և ձողիկը ձեռքին³⁰⁴: Թևավոր սանդալներն իրենց դրսևորումն են գտել արևմտաեվրոպական և սլավոնական ժողովուրդների հեքիաթներում (որպես օրինակ՝ մարդակերի յոթմղոնանոց կոշիկները Շառլ Պերոյի «Մատնաչափիկը» հեքիաթում): Հերոսի ճանապարհին հանդիպած արագավազ օգնականը երբեմն իր ոտքերին կապած է ունենում հսկայական ջրադացաքարեր, որպեսզի կասեցնի իր՝ մեծ արագությամբ ընթանալը³⁰⁵: Անհրաժեշտության դեպքում նա արձակում է այդ բեռը և սլանում մեծ արագությամբ. «Կը բերեն ջաղաջի քարերը էդ մարդու ոտներից կը հանեն ու թագավորի վագողի հետ կը վագեն: Ուրտեղ օր բտի էրթան, էտտեղից նշան բտի բերեն, թե հասել են տեղ»³⁰⁶: Որոշ հեքիաթներում³⁰⁷ արագավազ օգնականը թեն մեկ ոտը ունի, բայց նայնպես նա կարողանում է յոթգլխանի վիշապի քթի տակից թոցնել ոսկե խնձորը և այնպիսի արագությամբ փախչել, որ վիշապը չկարողանա հասնել իր հետևից:

Գերբնական ուժով օժտված օգնականները հայ ժողովրդական հեքիաթներում ունեն ամենատարբեր գործառույթներ: «Օխթ

³⁰³ ՀԺՀ-6 1973, 28 («Ասլան-Բալասուն հաքյաթը», № 2); Խենյան 2000, 37 [«Պճի հեքիաթը», № 3(3)]; Կարս 2013, 100 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

³⁰⁴ Տե՛ս Կոն 1979, 49:

³⁰⁵ ՀԺՀ-1 1959, 167 («Նաչար օղլու հեքիաթը», № 10); Կարս 2013, 98–100 [«Ասլանգաղեի հեքիաթը», № 11(11)]:

³⁰⁶ Կարս 2013, 99:

³⁰⁷ ՀԺՀ-6 1973 («Ասլան-Բալասուն հաքյաթը», № 2):

ախպոր քուրը» հեքիաթում նա սար շրջող է կամ երկաթ մանրող³⁰⁸, «Պճի հեքիաթը», «Ավլու տղի հեքիաթը», «Առչի տղեն» հեքիաթներում՝ ծառեր արմատախիլ անող³⁰⁹, «Նաչար-Օղլու հեքիաթում» ժայռերն իրար վրա շարող³¹⁰ (Տորքին հիշեցնող) և այլն:

Թագավորի, արքայադասեր կամ վիշապի կողմից հեքիաթի հերոսին առաջադրվող պայմանները բազմազան են և մեկը մյուսից դժվարիադաշտահարելի: Հեքիաթներից մեկում հերոսի ջերմադիմացկուն օգնականը (թոնիթ մտնող) կարողանում է վիշապի առաջարկով լողանալ եռման ջրում և ողջ-առողջ դուրս գալ այնտեղից³¹¹:

Այս գործող անձինք հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում ինչպես անսպասելիորեն հայտնվում են, այնպես էլ հեռանում են՝ իրենց ծառայությունները հերոսին մատուցելուց հետո: Կախված այն քանից, թե ինչ կարգի փորձությունների պետք է հանդիպի հերոսը՝ հեքիաթի սյուժե են ներգրավվում որոշակի քանակի և համապատասխան գերբնական ընդունակություններով օժտված գործող անձինք: Որոշ հեքիաթներում նրանք հինգն են, Տավուշի հեքիաթներից մեկում («Խազողլու հեքիաթը»), երեքն են, Կարսի հեքիաթներից մեկում («Ասլանգաղեի հեքիաթը»)՝ չորսը, մեկ այլ՝ «Օխտ ախպոր քուրը» հեքիաթում՝ երկուսը: Այդ գործող անձինք կարող են ունենալ տարբեր գերբնական ընդունակություններ, թեև նրանք տարբեր տարածաշրջաններում երբեմն հանդես են գալիս միևնույն հատկությամբ: Նրանց գերբնական հատկությունները թույլ են տալիս մտածել, որ այս կերպարները նույնպես ներկայացնում են անդրաշխարհը և իրենց գործառույթներով աղերսվում են քնական տարբեր երևույթներին:

Դիտարկումները ցույց են տալիս, որ հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձանց քանակն ու տեսակները և նրանց մուտքը հեքիաթի սյուժե պայմանավորված է հերոսին առաջադրվող խնդիրների՝ ավանդական նվիրատուների և խորհրդատուների օգնությամբ լուծման անհնարիությամբ:

³⁰⁸ Կարս 2013, 90 [«Օխտ ախպոր քուրը», № 10(10)]:

³⁰⁹ ՀԺՀ-1 1959, 331 [«Ավլու տղի հեքիաթը», № 23]; Խնկյան 2008, 37 [«Պճի հեքիաթը», № 3(3)]; Կարս 2013, 103–104 [«Առչի տղեն», № 12(12)]:

³¹⁰ ՀԺՀ-1 1959, 167 [«Նաչար օղլու հեքիաթը», № 10]:

³¹¹ ՀԺՀ-6 1973, 25 [«Ասլան-Բալասուն հարյաթը», № 2]:

2.2. ԶՐԱՇԱԳՈՐԾ ԱՌԱՐԿԱՆԵՐ

Հրաշագործ հատկություններով առարկաների հայտնվելը հրաշապատում հեքիաթներում պատմականորեն կապված է նախնադարյան հավատալիքների հետ: Մարդը որոշ առարկաների վերագրում էր գերբնական հատկություններ և դրանք դարձնում պաշտամունքի առարկա, ֆետիշացնում³¹²: Հայտնի մարդաբան Միրչա Էլիադեն, ուսումնասիրելով աշխարհի տարբեր ժողովուրդների մեջ առկա կախարդության դրսևորումները, այն ներկայացրել է պատմական և մշակութային տարբեր տեսանկյուններով: Բացահայտելով շամանիզմի երևույթը, վերլուծելով նրա գաղափարախոսությունը, քննարկելով նրա տեխնիկան, սիմվոլիզմը և առասպելաբանությունը՝ նա գտել է, որ կախարդի կողմից օգտագործվող ցանկացած հրաշագործ առարկա կրում է հատուկ սիմվոլիկա և կատարում է իր դերը նրա գործողությունների նախապատրաստման իրականացման գործում³¹³: Ծիսական արարողակարգերում օգտագործվող բազմաթիվ առարկաներ մուտք են գործել հատկապես հրաշապատում հեքիաթներ, և դրանց հմայական և կախարդական ներգործության մասին գիտելիքները հնարավորություն են տվել այդ առարկաների շուրջ զարգացնել հեքիաթի սյուժեն: Առարկաների օգնությամբ կարգավորվել է հերոսի գործողությունների ընթացքը: Հայկական հեքիաթներում հանդես են եկող առարկաները դասակարգել ենք ըստ նրանց հրաշագործ հատկությունների և կիրառությունների: Այդ առարկաները.

- ա) ցույց են տալիս և ասում՝ ինչ է կատարվում այսրաշխարհում (հայելի, կախարդական գիրք, մատանի և այլն),
- բ) հերոսին կարճ ժամանակում տեղափոխում են մեծ տարածություններ (գորգ, կարպետ, խնոցի, կարաս, թաշկինակ),
- գ) բուժում են կամ վերակենդանացնում (անմահական ջուր, խնձոր, առյուծի կաթ, փետուր, յափնջի, ճիպոտ, մատանի),
- դ) հերոսին դարձնում են անտեսանելի (գլխարկ, շավար, ասեղ),

³¹² Странадко 2016, 41–44.

³¹³ Sfin Элиаде 2000, 140.

- ե) առարկաներ, որոնց միջոցով հերոսը օգնություն է ստանում (մազ, փետուր, բուրդ, եղունգ, մատանի և այլն),
- զ) երաժշտական գործիքներ, որոնց նվագով հերոսը խուսափում է թունավորվելուց (շվի, դուդուկ, զոռնա, եղջյուր և այլն),
- է) կենցաղային առարկաներ, որոնց վրա անսահման քանակության և տեսակի ուտելիքներ են հայտնվում (սփռոց, սինի),
- ը) առարկաներ, որոնց միջոցով հերոսի առաջ հայտնվում են ցանկությունները կատարող ոգիներ (մատանի, մոմակալ, աշտանակ, կանթեղ և այլն),
- թ) առարկաներ, որոնցով հարվածվելու դեպքում կամ որն ուտելով՝ մարդը ժամանակավորապես կերպարանափոխվում է և կրկին վերադառնում նախկին տեսքին (մտրակ, եշիլ-չիբուլս, տանձ, խնձոր և այլն),
- ժ) առարկաներ, որոնք կարող են ամբողջ գորք կոտորել (թուր, դաշույն, մահակ և այլն),
- ժա) առարկաներ, որոնց միջոցով հերոսը, անանցանելի ճանապարհի ստեղծելով, խուսափում է հակառակորդի հետապնդումից (սանր, ասեղ, աղ և այլն),
- ժբ) առարկաներ, որոնց ճշմարտությունը պատմելով՝ հերոսն ապացուցում է իր արդարացիությունը (տիկնիկ, թաս, նուռ, հայելի և այլն),
- ժգ) առարկաներ, որոնք երբեք չեն դատարկվում կամ չեն կորցնում ամբողջականությունը (քսակ, պղնձե թաս, կուժ, հաց և այլն),
- ժդ) խորհրդատու առարկաներ (շապիկ, տերև):

Հրաշագործ առարկաները կարող են լինել ինչպես փնտրվող (անմահական ջուր, խնձոր, հագարան բլբուլ և այլն), այնպես էլ նվիրատվությանը հերոսի տրամադրության տակ դրվող:

Հաշվի առնելով, որ հայ ժողովրդական հեքիաթներում հրաշագործ առարկաները բազմաթիվ են, ներկայացնենք դրանցից մի քանիսը:

2.2.1. Մատանի

Հայկական հեքիաթներում առանձնահատուկ տեղ է գրավում մատանին. այն հանդես է գալիս ինչպես առանձին, այնպես էլ այլ հրաշագործ առարկաների հետ միաժամանակ, որոնք իրենց գործառույթներով լրացնում են մեկը մյուսին, և դրանց առանձին գործունեությունը հնարավոր է՝ չճանաչեցվի հերոսի նպատակներին: Իշխանության խորհրդանիշ մատանին³¹⁴, որպես հրաշագործ առարկա, հանդիպում է հայկական բազմաթիվ հրաշապատում հեքիաթներում. այն կարող է հերոսին տրվել ինչպես թագակիր անձի (թագավոր, արքայադուստր), այնպես էլ թագակիր կենդանու (օձ, ձուկ) կամ թռչունի կողմից: Թագակիր անձի կամ թագակիր կենդանու մատանին հերոսին է փոխանցում նրանց գործությունն ու իմաստությունը: Մատանին կարող է տրվել կան ժառանգաբար, կան որպես երախտագիտություն, կան այլ թագավորի (նրբեմն անդրաշխարհի թագավորի) կողմից: Այրարատի «Ղուշ-փարին» հեքիաթում հերոսը՝ արքայազնը, կուրացած թագավորի աչքի դեղը փնտրելու ճանապարհվելուց առաջ հրաշագործ առարկաների (թուր, մատանի) և ձիու տեր է դառնում երազում տրված խորհրդի շնորհիվ, սակայն դրանց հրաշագործ հատկությունների մասին իմանում է փորձությունների ընթացքում: Ձին նրան խորհուրդ է տալիս. «Տղամ, որ էթըմ ես դարախները (զամբիկ) կթելու, ինձ էլ տար՝ ընտեղ կապա, էն վախտը, որ կկթես՝ մատանիքդ թելով կկապես՝ կախ կտաս պղընձի մեջը, ետև թուրդ կհանես խեչմերուկ կղնես վրեն, ետև կերթաս դարախները մի մին, մի մին բաց կթողաս, կգան պղընձի վրին կկաննես, դու ըսենց մի մին, մի մին կկթես: Որ կթեցիր պրծար՝ շորերդ կհանես՝ կլեղանաս, որ լեղացար պրծար՝ թուրդ կհանես, կսրփես, կղնես տեղը, մատանիքդ էլ կհանես, կսրփես, կղնես մատդ...»³¹⁵: Ծովեղեն ձիերի կաթն ուներ այրելու հատկություն, և միայն մատանու և թրի հրաշագործ հատկությամբ է հերոսը կարողանում անվնաս լողանալ կաթի մեջ. սա փաստորեն նվիրագործման ծես է, որից հետո հերոսը, կաթի մեջ այրելով հակոտնյա թագավորին, ամուսնանում է աղջկա կերպարանափոխված Ղուշ-փարիի հետ և դառնում թագավոր: Այս հեքիաթում տեսնում ենք, որ մատանին չեզո-

³¹⁴ Տե՛ս Փռօթք 1986, 171.

³¹⁵ ՀԺՀ-1 1959, 59 («Ղուշ-փարին»):

քացնում է կաթի մասսակար ազդեցությունը: Հայկական մի շարք հեքիաթներում մատանին ուտելիքի մեջ թույնը չեզոքացնում է³¹⁶, ջուրը կարծրացնում³¹⁷, ծովը դարձնում ցամաք³¹⁸ և այլն:

Հայկական հեքիաթներում օձերի թագավորը հրաշագործ մատանին պահում է լեզվի տակ և հերոսին է տալիս ի նշան երախտագիտության: Այս հեքիաթախումբը³¹⁹, ըստ Աարնե-Թոմփսոն-Ութերի հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգման, համապատասխանում է ATU 560 տիպին³²⁰: Որոշ հեքիաթներում հերոսն ինքն էլ է օձի խորհրդով մատանին պահում լեզվի տակ³²¹, մատանին գործողության մեջ դնելու համար հերոսն այն հանում է լեզվի տակից և լիզում. դուրս են գալիս երկու արար և կատարում հերոսի ցանկությունը: Մատանին մատը դնելով³²², ակը պտտելով³²³ կամ փայլեցնելով³²⁴ հերոսի առջև հայտնվում են երկու (քառասուն) արար, քառասուն դերվիշ կամ պարզապես երկու հոգի, որոնք մարմնավորում են տարբեր ոգիներ անդրաշխարհից, և կատարում նրա ցանկությունները:

Անդրաշխարհի ոգիները հայկական հեքիաթներում հերոսին օգնության են հասնում նաև այլ հրաշագործ առարկաների միջոցով (մոմակալ³²⁵, կանթեղ³²⁶): Այս տիպի հեքիաթները համապատասխանում են Աարնե-Թոմփսոն-Ութերի հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգման ATU 561 տիպին³²⁷:

³¹⁶ Մեկս 2013, 36 [«Շրդկըղկան շապիթ», № 1(1)]: Այս հեքիաթում կա նաև մատանու մեկ այլ հերոսի գիտակցությունը կորցնելու հատկություն (էջ 33):

³¹⁷ ՀԺՀ-1 1959, 264 [«Ոսկե քարով տղի հեքիաթ», № 18]:

³¹⁸ ՀԺՀ-7 1979, 415 [«Կուրիչ տղան», № 175]:

³¹⁹ ՀԺՀ-7 1979, 93–98 [«Լուվոթունը մրննա ինգլի չի», № 23]; Գրիգորյան 1983, 82–84 [«Կառվու թալիֆ», № 4(12)]; Խաչատրյան 1999, 89–90 [«Նախրճու դղեն», № 24(26)]; Խեմյան 2008, 78–79 [«Կախարդական մատանին», № 12(12)]; Կարս 2013, 141–145 [«Չոփչին», № 20(20)]:

³²⁰ Sjö Uther 2011, 328–329.

³²¹ Կարս 2013, 142 [«Չոփչին», № 20(20)]:

³²² Խաչատրյան 1999, 67–70 [«Բառվու թոռ», № 14(16)]:

³²³ Գրիգորյան 1983, 82–84 [«Կառվու թալիֆ», № 4(12)]:

³²⁴ Լալայեան 1912, 123–151 [«Ոսկի կանթեղ»]:

³²⁵ Կարս 2013, 113–118 [«Քաջիկի հեքիաթ», № 14(14)]:

³²⁶ Լալայեան 1912, 123–151 [«Ոսկի կանթեղ»]:

³²⁷ Uther 2011, 329–330.

Ըստ գործառնությունների խմբավորված հրաշագործ առարկաները հերոսի տրամադրության տակ են դրվում կան առանձին, կան խմբով՝ պայմանավորված հերոսին առաջադրված խնդրի դժվարությամբ: Այրարատի «Կոմբալ տու...» հեքիաթում հերոսը խորամանկությամբ ձեռք է բերում մի հրաշագործ քար, որը լեզվի տակ դնելով՝ սփռոցի վրա հայտնվում էին տարբեր ուտելիքներ, կամ կատարվում էր նրա որևէ այլ ցանկություն: Խորամանկ հերոսը, հրաշագործ քարը այլ հրաշագործ առարկաների (ձեռնափայտ, դաշույն, յափնջի) հետ փոխանակելով և դարձյալ քարը հետ ստանալով, մեծ ունեցվածքի տեր է դառնում³²⁸: Այս հեքիաթում ձեռնափայտը և դաշույնն ունեն ջարդելու, փշրելու, գորք կոտորելու, իսկ յափնջին մեռածին վերակենդանացնելու հատկություն: Որոշ հեքիաթներում հերոսը հրաշագործ մի քանի առարկա ստանում է միանգամից կան ժառանգաբար (քակ, դուդուկ)³²⁹, կան խորհրդավորությամբ (պղնձե թաս, սփռոց, թուր)³³⁰, կան խորամանկությամբ (գլխարկ, սփռոց, քանալի)³³¹:

2.2.2. Տիկնիկ

Իր ծիսական նշանակությամբ մի շարք հայկական հեքիաթներ է մուտք գործել տիկնիկը և հանդես եկել որպես հերոսի օգնական:

Տարբեր ժողովուրդների կենցաղում տիկնիկներն ունեցել են մեծ դեր: Համարվել է, որ մեռած հարազատի հոգին տեղափոխվել է տիկնիկի մեջ, դրա համար էլ տիկնիկներին կերակրել են: Այդպիսի տիկնիկներ եղել են և սլավոնների, և չինացիների, և եգիպտացիների, և այլ ժողովուրդների մեջ³³²: Ռուսական «Գեղեցկուհի Վասիլիսան» հեքիաթում հերոսուհու մեռնող մայրն իր աղջկան է նվիրում մի տիկնիկ և խորհուրդ տալիս այն պահել գաղտնի, կերակրել և խնդիրներ ծագելու դեպքում դիմել նրան: «Трянавка» հեքիաթում հերոսուհին կերակրում և օգնության խնդրանքով դիմում է իր պահապան տիկնիկներին, «Князь Данила-Говорила» հեքիա-

³²⁸ ՀԺՀ-2 1959, 121–133 [«Կոմբալ տու...», № 7]:

³²⁹ Կարս 2013, 162–165 [«Դունյա Գյոզալի», № 25(25)]:

³³⁰ Սվազյան 1984, 25–31 [«Բեշիչ լեռ», № 2(2)]:

³³¹ ՀԺՀ-1 1959, 241–268 [«Ոսկե քարով տղի հեքիաթ», № 18]:

³³² Sjö Meletinskij 2005, 157; Пропп 2000, 169–170.

թում չորս տիկնիկների միջոցով քույրը հայտնվում է անդրաշխարհում և խուսափում եղբոր հետ արենապաղծությունից (ինցեստ), մեկ այլ՝ ուկրաինական «Свиной чехол» հեքիաթում տիկնիկներն օգնում են աղջկան ազատվել հոր հետ ամուսնանալու վտանգից³³³:

Հայաստանի տարբեր պատմաագագրական տարածաշրջաններում կատարվող որոշ ծեսերի ժամանակ (Ամանորի, Բարեկենդանի, Մեծ Պահքի, Համբարձման տոնի, անձրևի և երաշտի օրերին արվող ծեսեր և այլն) տարբեր ձևերով պատրաստված տիկնիկները տարբեր անվանումներով մտել են հայ մարդու կենցաղ և նրա մեջ սերմանել հավատ դեպի դրանց գերբնական գորությունը: Կախված այն բանից, թե որ տարածաշրջանում է պատմվել հեքիաթը՝ տիկնիկը ստացել է տարբեր անվանումներ: Վան-Վասպուրականում, Տուրուբերանում, Մուշում, Սասունում, Խլաթում այն ստացել է *խրձիկ*, *խոծիկ*, *խրցիկ*, իսկ Պարսկահայքում («Մանրի տիկին»), Տավուշում («Խյար բլբուլի ախչիկը»), Արցախում («Մըեռալին հու ախչկանը հաքյաթը»)՝ *տիկին*, *բուրնտիկին* անվանումները: Թե ինչ տեսք ունի խրձիկը հեքիաթների մեծ մասում չի երևում, միայն Վանի «Չափ-չափու խրոծիկ» հեքիաթում այն այգում տեղադրված խրտվիլակ է: Այս հեքիաթում կարելի է ընդունել, որ տիկնիկի *խրձիկ/խրձիկ* անվանումը ածանցված է *խուրձ* («խոտի կապոց») բառից և վերաբերում է ծղոտներից և խոտերից պատրաստված տիկնիկներին (վերոհիշյալ հեքիաթի պարագայում՝ խրտվիլակներին): Խրտվիլակն անմիջական առնչություն ունի տիկնիկին և կարող է հանդես գալ որպես նրա լիիրավ համարժեք³³⁴:

Հայկական հեքիաթներում սովորաբար հեքիաթի հերոսը հրաշագործ առարկան (գորգ, մահակ, սիոնց, գլխարկ և այլն) ձեռք է բերում խորհրդատուի կամ նվիրատուի միջամտությամբ (նվեր, խորհուրդ՝ արթմնի կամ երագում): Մեր ուսումնասիրած որոշ հեքիաթներում հրաշագործ տիկնիկը հայտնվում է հերոսուհու մոտ իր իսկ խնդիրքով, քանզի նա շատ լավ գիտի, որ ծիսական տիկնիկը կարող է իրեն օգնել բացահայտելու հակահերոսի արարքները: Աարնե-Թոմփսոն-Ութերի «Հեքիաթների տիպերի միջազգային նշանակի» ATU 894 թվահամարին համապատաս-

³³³ Տնւ Մորոզով 2011, 120.

³³⁴ Տնւ Մորոզով 2011, 50.

խանող հայկական հեքիաթներում ([Z72.2]) մտածվ³³⁵ ճակատագրի բերումով անդրաշխարհում հայտնված հերոսուհին որոշակի ժամանակահատվածում պետք է (յոթ օր, չորս ամիս, յոթ տարի) պահեր և խնամեր կախարդված երիտասարդին (վիրավոր, մտած, թոքի կամ յոթ անգլուխ մտելի տեսքով), որպեսզի վերանար կախարդանքը և ամուսնանար երիտասարդի հետ: Սակայն հակահերոսի (որոշայի աղջիկ, արաբի աղջիկ, քաչալ աղջիկ, միջազգային տարբերակներում՝ ստրկուհի) միջամտությամբ դա նրան չի հաջողվում, և խնդրում է երիտասարդին. «Ընձի բան լէ թ'չբերա, Մափուր-սափուր խրցիկ մի ընձի բերա, թե օր չբերա լէ, օր քաղքեն հ'ելավ, ուր ձիու օտներ քար դառնա»³³⁶, «...խնդիրք կենիմ քու յոտնեն, օր ընձի սավղի խրձիկ մե առնիս, հետ խաղան»³³⁷, կամ «Ձիկ խամար մեյ խատ լնբլնբու խրոծիկ պե. ուրիշ պնն չեմ ուզե»³³⁸, «Յըս մենագ մէ Մարրի խրձիգ գուզիմ, օր խոսամ հեդ»³³⁹: Այս հեքիաթախմբում տիկնիկի գործառույթը հերոսուհուն համբերությամբ լսելն է մինչև պատմության ավարտը. պատմությունը սուտ լինելու դեպքում պետք է հերոսուհին պատուվեր, իսկ ճիշտ լինելու դեպքում պատուվում է տիկնիկը՝ դրանով իսկ օգնելով հերոսուհուն ապացուցել երիտասարդին իր իրավացի լինելը:

Որոշ հեքիաթներում հերոսուհին խնդրում է ոչ միայն տիկնիկ, այլև նրան ուղեկցող առարկաներ, որոնք միջամտում են ճշմարտության բացահայտմանը: Տուրուբերանի «Մեռուկ Մանուկ» հեքիաթում տիկնիկից բացի հերոսուհին խնդրում է. «Ընձի բան չբերա. մեկ սապրի խրձիկ, մեկ էլ բղբղիկ (նեղբերան փոքր կուլա), ֆինճան մէլ աղու (փոքրիկ գավաթ թոյն)»³⁴⁰: Կուլան (տրբ.՝ թաս) նույնպես հեքիաթ է մուտք գործել որպես ծիսական ստարկա (Համբարձման տոնի ծիսակատարություններ)³⁴¹, և վերոնշյալ հեքիաթում հերոսուհու պատմության հանգուցալուծմանը պետք է փշրվեր: Թե ինչ գործառույթ ունի մի գավաթ թոյնը, հեքիաթում չի ասվում:

³³⁵ Uther 2011, 519:

³³⁶ ՀԺՀ-11 1980, 338–339 («Մափուր-սափուր խրցիկ», № 37):

³³⁷ ՀԺՀ-10 1967, 90 («Մափուր-սափուր խրձիկ», № 19):

³³⁸ ՀԺՀ-14 1999, 189 («Լնբլնբու խրոծիկ», № 15):

³³⁹ Խոչատրյան 1999, 60 («Մարրի խրձիկ», № 9(11)):

³⁴⁰ Հայկունի 1902, 176 («Մեռուկ Մանուկ»), № 26:

³⁴¹ Համբարձման տոնի ծիսակատարությունների մասին տես Լալայեան 1898, 258: Քաջբերունի 1901, 131:

Պարզապես հասկացվում է, որ հերոսուհին այն պետք է խմեր, եթե իր պատմության ճշմարտացիությանը երիտասարդը չհավատար:

Տիկնիկին ուղեկցող առարկաներ հանդես են գալիս նաև «Մընե-ռալին հու ավսկանը հաքյաթը» և «Խյար բլբուլի ավսիկը» հեքիաթներում: Սյուժետային տարբեր զարգացումներ ունեցող այս հեքիաթներից մեկում հերոսուհին խնդրում է. «...մին շհանոնը (մեծ նոռ) պերի, մին չախկու (դանակ), մին բուրընտիկին»³⁴²: Այստեղ դանակը որպես վկա է հանդես գալիս, սուտ ասելու պարագայում նուրը պետք է ճաքեր, իսկ տիկնիկը՝ խաղար: Սյուս հեքիաթում. «Կըյանա ինձ հմար մի տիկին կաոնես, մի պիճրիկ ըստոյ, մի հատ հայլի, մի հատ նուրը, մի հատ ծիլի (ածելի)»³⁴³: Այստեղ սեղանի վրա պետք է շարվեն հրաշագործ առարկաները, վկա է հայելին (այսինքն՝ ունկնդիրը), պատմության սուտ լինելու պարագայում պետք է ճաքի նուրը, իսկ ածելին կտրի աղջկա վիզը: Այս հեքիաթում պատմողը ոչ թե հերոսուհին է, այլ տիկնիկը, որը շատ լավ գիտի, թե ինչեր են անցել հերոսուհու գլխով: «Էտ տիկինը պատմըմ ա, որ տն ով ա: Չէ, տն Խյար բլբուլի ավսիկն ա: Ընչեր ա անց կցել կըլխուը, էտ տիկինը թնմնուգ պատմըմ ա, հայլին անգան ա տնըմ, նուրը ճոթ-ճոթ ա ըլլմ: Ծիլին էլ թոչըմ ա, որ էտ ըխկա ճիտը կտրի՝ էտ տղեն քմակին արթեն նստած ա, քաշըմ ա սին իրա վրն: Բաշըմ ա չէ, ծիլին էն դալին վեր ա ընգնըմ, հա էտ ավսիկը ճիտը էտ ա թեքըմ տնըմ՝ թաքավորի տղեն քրմակին նստած»³⁴⁴: Ի տարբերություն վերոհիշյալ մյուս հեքիաթների սյուժեների, որոնցում ճակատագրի բերումով անդրաշխարհում հայտնված հերոսուհին մեռած կամ վիրավոր երիտասարդին խնամելու ընթացքում է բախվում հակահերոսի արարքներին. այս հեքիաթում թագավորի տղան է մի պատավի անեծքի հետևանքով որոնում և գտնում (անդրաշխարհում) կախարդանքով վարունգի կերպարանափոխված աղջկան և բախվում թուրք պատավի խարդավանքին: Բոլոր հեքիաթներում էլ հանդես եկող հակահերոսը գնչուի, արաբի կամ թուրքի տգեղ, սև, քաչալ աղջիկ է, որը խարեությանը գրավում է հերոսուհու տեղը: Ակնհայտ է հակահերոսի քոչվոր լինելու հանգամանքը, որից էլ բխում է նրա հետագա վարքագիծը:

³⁴² ՀԺՀ-6 1973 («Մընեռալին հու ավսկանը հաքյաթը», № 8):

³⁴³ Խեմյան 2008, 66 («Խյար բլբուլի ավսիկը», № 8(8)):

³⁴⁴ Նույն տեղում:

Վկա-առարկաներով վերոհիշյալ հեքիաթներում տեսնում ենք, որ տիկնիկն ունի տարբեր գործառույթներ. համբերությամբ լսող-պատուվող, խաղացող և պատմող:

Հարկ է մանրամասն անդրադառնալ նաև «Չափ-չափու խըռծիկ» հեքիաթին³⁴⁵, որտեղ տիկնիկը խրտվիլակ է: Հեքիաթի հերոսուհին մի աղջիկ է, ում վարժատան ճանապարհին՝ կամրջի տակից, մի ձայն ասում է, որ նա պետք է յոթ տարի յոթ անգլուխ մեռել շահի-պահի: Փորձանքից խուսափելու նպատակով աղջկա հայրը և մայրը որոշում են փոխել բնակության վայրը: Դեգերումների արդյունքում աղջիկը հայտնվում է անդրաշխարհում և սկսում յոթ անգլուխ մեռելների վրա ճանճերը քշել: Նա չգիտի, որ յոթ անգլուխ մեռելների տեսքով կախարդանքի ենթարկվածը կտրիճ երիտասարդ է: Այդ մասին գիտի արաբի աղջիկը, ով խարեությանը կարողանում է վերև բարձրանալ այն պահին, երբ այդ յոթ մեռելները հարություն են առել և դարձել կտրիճ երիտասարդ: Արաբի աղջիկը խաբում է երիտասարդին, որ ինքն է յոթ տարի շահել-պահել իրեն: Որսի գնալիս երիտասարդը հանձնարարում է աղջիկներին ոչ մի դուռ չբանալ, այլ գնալ այգի և խաղալ Չափ-չափու խըռծիկի հետ: Արաբի աղջիկը բացում է բոլոր դռները և սկսում ամեն ինչ խառնել իրար: Իսկ հերոսուհին գնում է այգի և սկսում է խրտվիլակին պատմել իր գլխի եկածները: Այգում թաքնված կտրիճը լսում է պատմությունը, դուրս գալիս և ասում. «Մառախ մ'անես, ես քուն եմ, դյուն էլ՝ իմ, տուն-տեղ՝ մեր»³⁴⁶: Տիկնիկն այստեղ միայն լսողի դերում է, ձևոք չի քերվել հերոսուհու խնդրանքով և միջոց է հերոսուհու արդարացիությունը ականջալուր դարձնելու հերոսին: Ինչպես տեսնում ենք, այս հեքիաթը թե սյուժեի զարգացումներով, թե գործող անձանցով խիստ տարբերվում է քննության առնված մյուս հեքիաթներից:

Դիտարկումները ցույց են տալիս, որ Հայաստանի տարբեր պատմաագագրական տարածաշրջանների հեքիաթներում, ի թիվս հեքիաթի հերոսի գործողություններին նպաստող բազմաթիվ և բազմաբնույթ հրաշագործ առարկաների, տիկնիկը՝ թե՛ համբերատար լսող, թե՛ խոսող, թե՛ խրտվիլակ, հանդես է գալիս որպես նրա օգնական: Տիկնիկի միջոցով բացահայտվում են հակահերոսի

³⁴⁵ ՀԱԻԲԱ, FAV: 5505-5510:

³⁴⁶ «Չափ-չափու խըռծիկ».-ՀԱԻԲԱ, FAV: 5505-5510:

չար նկրտումները, հերոստիին հասնում է իր համար կանխորոշված դիրքին:

2.2.3. Սփռոց

Հրաշագործ սփռոցը, հրաշապատում հեքիաթների գլխավոր հերոսին իր նպատակին հասնելու համար տրվում է հեքիաթի ամենատարբեր գործող անձանց կողմից տարբեր եղանակներով՝ հերոսի գործողությունների տարբեր ժամանակահատվածներում: Սփռոցն առասպելաբանության մեջ անդրաշխարհին պատկանող պարագա է, որտեղ ուտելիքն առատ է ու լի:

Ըստ Վլադիմիր Պրոպի՝ մարդը մահանալուց հետո իր հետ անդրաշխարհ է տեղափոխում ոչ միայն իր կենսաձևը, այլև՝ իր հետաքրքրությունները, երազանքներն ու նպատակները³⁴⁷: Բնաշխարհի հետ պայքարում մարդը թույլ է և ինչին նա չի կարողանում հասնել այս աշխարհում, կարող է ձեռք բերել անդրաշխարհում: Անդրաշխարհում կան ուժեր, որոնք նրան բնաշխարհի նկատմամբ իշխանություն են տալիս. այնտեղ մարդը չի աշխատում և չի արտադրում, միայն սպառում է, և այնտեղից բերված հրաշագործ միջոցներն ապահովում են հավիտենական սպառում:

Հրաշապատում հեքիաթների սփռոցը կարելի է նույնակաճանցները հին հունական առասպելաբանության առատության եղջյուրի հետ, քանզի դրանք երկուսն էլ անթիվ-անհամար ուտելիքների անսպառ աղբյուր են: Ըստ հին հունական առասպելի՝ Կրետե կղզու Իդա սարի քարայրում թաքցված նորածին Զևսը կերակրվում էր Ամալթեայի (այծ) կաթով: Զևսը Ամալթեային տանում է երկինք, իսկ այծի պատահաբար կոտրած եղջյուրը իր աստվածային ուժով դարձնում է մոզական հատկությամբ առատության եղջյուր (նրանից առվակով մեղր, կաթ, գինի և տարբեր ուտելիքներ են հոսում), այն տալիս էր այն ամենը, ինչ ուզում էր նրա տերը³⁴⁸: Առատության եղջյուրը նաև խաղաղության աստվածուհի Էյրենեի և հարստության աստված Պլուտոսի խորհրդանիշն է եղել, այդ են վկայում անտիկ արվեստում նրանց պատկերները՝ առատության եղջյուրը ձեռքին³⁴⁹:

³⁴⁷ Տևս Որոմ 2000, 251, 252.

³⁴⁸ Տևս ՄԻՄ 1987, 65.

³⁴⁹ ԴԲ 1965, 81, 203, 204:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում հրաշագործ սփռոցը հանդես է գալիս երկու գործառույթով՝ ա) որպես անթիվ-անհամար ուտելիք կրող, բ) որպես հերոսի տեղաշարժման հրաշագործ միջոց³⁵⁰: Ներկայացնենք հրաշագործ սփռոցների առաջին տիպը, որը հայկական հեքիաթներում հանդես է գալիս հետևյալ դրսևորումներով.

- ա) սփռոցի գործառույթն իրականացվում է հրաման-քանաձևի միջոցով,
- բ) սփռոցի վրա ուտելիքներ են հայտնվում դրա մեջ պահված քարի կամ ճիպուտի (զավազան, փայտ, մտրակ) միջոցով,
- գ) սփռոցը հերոսի մոտ է հայտնվում որպես նվեր անդրաշխարհից (աղբյուրի ակ, հոր, սար, կախարդական գիրք, երկինք),
- դ) հերոսը սփռոցը ձեռք է բերում խորամանկության արդյունքում (հրաշագործ առարկաների համար կովող գործող անձանց հաշտեցնելու նպատակով) կամ գողանալով,
- ե) սփռոցը հանդես է գալիս այլ հրաշագործ առարկաների (զավազան, դաշույն, գլխարկ, դդում, թաս, յափնջի և այլն) հետ՝ սովորաբար երեք, որոնք հետագայում օգտագործվում են հերոսից խլված սփռոցը վերադարձնելու համար:
- զ) սփռոց, որը բացի կերակրելուց կարողանում է հակահերոսին կայցնել իրեն՝ մինչև հերոսի վերադարձը,
- է) սփռոց, որը կերակրում է ոչ միայն հերոսին, այլև՝ հերոսի ճանապարհին հանդիպած այլ մարդկանց, կենդանիների կամ թռչունների, որոնք ի նշան երախտագիտության, հերոսին հետագայում օգնում են հասնելու իր նպատակին:

Հայկական հեքիաթներում սփռոցը հանդես է գալիս բարբառային տարբեր դրսևորումներով: Ամենատարածվածը **սուփրա ձևն է՝** իր հետևյալ տարատեսակներով՝ **սուֆրա, սուֆրայե, սուր-**

³⁵⁰ Սփռոցի՝ որպես տեղաշարժման միջոցի դրսևորման օրինակ է Վան-Վասպուրականի «Ջան Փոլատ» հեքիաթի սփռոցներից մեկը, որը կատարում է գորգի գործառույթ: Հերոսն այս սփռոցը ձեռք է բերում խորամանկությամբ: Երեք հսկաներ կովում են հրաշագործ սփռոցը, կացինը և գլխարկը բաժանելու համար: Հերոսը նրանց հաշտեցնելու համար դիմում է խորամանկության և տիրանում հրաշագործ առարկաներին [ՀԺՀ-16 2009, 216–220 (Ջան Փոլատ», № 34)]:

Ֆա՝ փոխառված պարսկերենից, որոնք հանդիպում են Հայաստանի գրեթե բոլոր տարածաշրջանների հեքիաթներում: Այրարատի, Շիրակի, Կարսի, Տավուշի հեքիաթներում գերիշխող են **դաստախուն, դրատախուն, դանստանխուն, դանսթարխուն** ձևերը՝ փոխառված միջինասիական ժողովուրդների լեզուներից: Մուսա լեռի բարբառում սփռոցը **հիսեյնքըթիթ** է³⁵¹, որը նշանակում է խմորի սփռոց:

Ինչպես նշեցինք վերևում, սփռոցն անդրաշխարհի պարագա է, որը հերոսը ձեռք է բերում անձամբ (անդրաշխարհ ընկնելու արդյունքում, այս աշխարհում գողանալով կամ խորամանկությամբ) կամ հերոսին նվիրում է անդրաշխարհի ներկայացուցիչը: Սփռոցի հիմնական գործառույթը հերոսին և նրա շրջապատին կերակրելն է, որն իրականացվում է հրաման-բանաձևի կամ սփռոցին մտրակով (վայտով) հարվածելու միջոցով: Ամեն դեպքում սփռոցի վրա հայտնվում են անթիվ-անհամար ուտելիքներ: Երբեմն հրաման բանաձևն ուղեկցվում սփռոցի մեջ պահված փոքրիկ քարի, մատանու կամ մտրակի միջոցով: Հայկական հեքիաթներում սփռոցին ուղղված հրաման-բանաձևերը բազմազան են: Օրինակ՝ «Մուֆրա, սուֆրա»³⁵², «Մուֆրա, չալ, սուֆրա//Մուֆրա, գքի տեսնիս»³⁵³, «Մուֆրայե Տամր-տամր, ես քյեզնից կուզեմ, տյու աստըծուց»³⁵⁴ – «Մուֆրայե Տամր-տամր, ես քյեզնից շուրք իմ (գոն եմ), տյու աստըծուց», «Բացվի, սուֆրա, բացվի, հազարումնկ տեսակ կերակուր լցվի»³⁵⁵, «Մուֆրա, իջի արի մեք խաց ուտիք» – «Մուֆրա, դե ելի կախվի քու տեխ»³⁵⁶, «Դե բացվի դաստախուն»³⁵⁷, «Մուֆրա, բացվի» – «Մուֆրա, խփվի»³⁵⁸ և այլն:

Բազմազան են նաև հրաշագործ սփռոցի վրա հայտնված ուտելիքները՝ սկսած հաց ու պանրից, վերջացրած անթիվ-անհամար ուտելիքներով, օրինակ՝ «— Ա՛յ Քար, սոված ենք, հացը քցա» («Ա՛յ Քար, հացը հավաքա» հրաման-բանաձև – Մ.Խ.): Ասելով

³⁵¹ Տե՛ս Սվազյան 1984, 199:

³⁵² ՀԺՀ-16 2009, 22 («Օխեշ», № 2):

³⁵³ ՀԺՀ-16 2009, 115 («Սվեղի, չալ սվեղի», № 17):

³⁵⁴ ՀԺՀ-14 1999, 393 («Դընգյո», № 44):

³⁵⁵ ՀԺՀ-12 1984, 66 («Կոնի հեքիաթ», № 9):

³⁵⁶ ՀԺՀ-11, 1980, 182 («Ջամուշան», № 13):

³⁵⁷ ՀԺՀ-1 1959, 140 («Օհան ողնչալարի տղի հեքիաթը», № 8):

³⁵⁸ ՀԺՀ-2 1959, 129 («Լուրբալ տու...», № 7):

բաշտան մըն էլ ինչ ա տեսում՝ էլ լավ-լավ էփած կիրակրներ ասես, էլ տեսակ-տեսակ, լավ-լավ խաշած ձկներ ասես, էլ տապակած հավեր ասես, էլ դագեր ասես, էլ ջուռա-ջուռա ֆորսի մսեր ասես, մի խոսքով՝ աստու ինչ բար ու նուբար ասես, ինչ խորակ ասես՝ էկավ լցվեց դաստախունը»³⁵⁹, «Ասրմ ա, ասրմ չի, մին էլ տեսրմ ա քարը կա ոչ, ընդրա տեղը մին մեծ դանստանխուն ա, վըրեն սրտիտ ուզած ճանշերը, փրփուտ լավաշ, կանթն, եղրումեղրը»³⁶⁰, «Ինչ թատր եմակ (կերակուր) էսիս, կլցվին վըր սուֆրին»³⁶¹, «Հազարումնկ տեսակ կբացվի սուֆրի վրեն»³⁶², «Մուֆրեն էր իջավ էկավ ամեն եմեկ-թեմեկ լցավ վրեն, ինչ թավուր եմեկ ըսես թափավ վրեն»³⁶³, «Աշխարքի տակ ինչքան խորակներ ասես մեջ սուֆրին կըզտնվեր»³⁶⁴ և այլն:

Հայ ժողովրդական մեծաքանակ հրաշապատում հեքիաթներում հերոսը աղքատ գյուղացի է, ցախ հավաքող, հովիվ, որսորդ կամ ձկնորս՝ օրվա հացի կարոտ: Իր մեռած նախնու հոգին անդրաշխարհից տարբեր ձևերով նրան օգնության է հասնում: Որոշ հեքիաթներում անդրաշխարհից հրաշագործ առարկաների հայտնվելն ակնհայտ է. դրանք կարող են հերոսին տրվել աղբյուրի ակից, հորից, կոճղից, ծովից, երկնքից: Երբեմն կախարդական սփռոցը հանդես է գալիս մի քանի այլ հրաշագործ առարկաների հետ, որոնք ևս ունեն իրենց առաքելությունը:

Վան-Վասպուրականի «Դընգյո» հեքիաթում³⁶⁵ աղքատ ձկնորսը ձկան փորից մի ոսկե հրաշագործ թաս է հանում՝ ոսկով լիքը: Ոսկին դատարկելուց հետո այն լցվում է շատ պաղ, անուշ ջրով, խմելուց հետո, դարձյալ ոսկով է լցվում: Ձկնորսը հրաշագործ թասը փոխանակում է պատահական ճամփորդի կախարդական մահակի հետ, որի միջոցով հետ է բերում իր թասը, այնուհետև նույն ձևով ձեռք է բերում կախարդական սփռոց, որին կանաչ ճիպտով խփում և հետևյալ բանաձևով՝ «Մուֆրայե Տամր-տամր, ես քյեզնից

³⁵⁹ ՀԺՀ-2 1959, 122:

³⁶⁰ ՀԺՀ-18 2016, 556 («Թիլիսիմ արած դանստանխունը», № 93):

³⁶¹ ՀԺՀ-12 1984, 69 («Էլեքսան ու պատավ», № 10):

³⁶² ՀԺՀ-12 1984, 66 («Կոնի հեքիաթ», № 9):

³⁶³ ՀԺՀ-11 1980, 182 («Ջամուշան», № 13):

³⁶⁴ ՀԺՀ-18 2016, 24 («Պողոս-Պետրոսի և շամտանի խեքաթը», № 2):

³⁶⁵ ՀԺՀ-14 1999, 390–401 («Դընգյո», № 44):

կուզեմ, տյու աստըծուց» տեսակ-տեսակ ուտելիքներ է հայտնվում սփռոցի վրա, այնուհետև ճիպտով խփում է, ուտելիքներն անհետանում են, սփռոցի փոխարեն նորից նույն սպիտակ կաշվի կտորն է մնում: Նույն ձևով նա ձեռք է բերում հրաշագործ դղում: Մի օր հերոսը որոշում է թագավորին հյուրասիրի: Թագավորը, տեսնելով, թե ինչպես է ճիպտով զարկով և տիրոջ հրամանով. «Վեր սուֆրեն էլ ինչ որ աստված ստեղծեր ի, խնգնքանմուշ անուշ կերակուրներ, խեղ կարսիր գինուն լցուկ է», գտնում է, որ այդ սփռոցը թագավորավայել բան է, խլում է այն ձկնորսից: Ձկնորսն իր հրաշագործ դղումի միջոցով թագավորին պատերազմ է հայտարարում և դառնում թագավոր: Այս հեքիաթում հրաշագործ սփռոցը հանդես է գալիս ևս երեք հրաշագործ առարկաների հետ՝ ոսկե թաս, մահակ և դդում: Մի շարք հրաշապատում հեքիաթներում փոխվում է նվիրատուն և սփռոցին ուղեկցող հրաշագործ առարկաների քանակը: Այս հեքիաթախումբը համապատասխանում է Հանս Յորգ Ութերի՝ հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգման ATU 569 թվահամարին³⁶⁶, ըստ որի հերոսը ձեռք է բերում հրաշագործ առարկա՝ սնունդ արտադրող (սփռոց, սեղան, աղաց), որը ճանապարհին փոխանակում է այլ առարկայի հետ, որի օգնությամբ պաշտպանում է առաջին առարկան (մտիվ D831): Նույն ձևով հերոսը ստանում է այլ հրաշագործ օբյեկտներ, որոնք որպես զենք են ծառայում կամ կենդանացնում են մեռածներին: Կախարդական առարկաները հափշտակվում են խորամանկ հյուրի կողմից (թագավոր, հարևան, արքայադուստր): Օգտագործելով վերջին առարկան՝ հերոսը վերադարձնում է կորցրածը, որոշ դեպքերում ամուսնանում է արքայադուստր հետ կամ դառնում է թագավոր:

Այսպիսով՝ հայկական հեքիաթներում հրաշագործ առարկաները առանձնահատուկ դեր ունեն հերոսի գործողությունների ընթացքում, դրանք ծառայում են հերոսին որպես միջոց տեղնկություններ տալու, մեծ տարածություններ տեղափոխելու, վերակենդանացնելու, բուժելու, անտեսանելի դարձնելու, իրավացիությունն ապացուցելու համար:

³⁶⁶ Տե՛ս Uther 2011, 338–339:

ԳԼՈՒԽ ԵՐՐՈՐԴ

ԼԿԻՐԱՏՈՒԷԿ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԷԿ ԿԵՐՊԱՐՆԵՐԻ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԻ ՄԱՍՆԱԿԻ ԴՐՍԵՎՈՐՈՒՄՆԵՐ

3.1. ԼԿԻՐԱՏՈՒԷՐԸ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒԷՐԸ ԳՐԱՌԱԾ ԶԵԲԻԱԹՆԵՐՈՒՄ

Բարձր գնահատելով Գարեգին եպիսկոպոս Սրվանձույանցի դերը հայ ժողովրդական բանահյուսության գրառման և հրատարակության սկզբնավորման գործում՝ հարկ է տալ աշխատանքի մեջ առանձնահատուկ տեղ հատկացնել նրա գրառած հեքիաթների նվիրատու և խորհրդատու կերպարներին հայ ժողովրդական և այլ ժողովուրդների հեքիաթների համատեքստում:

Գ. Սրվանձույանցի գրառած հրաշապատում հեքիաթներն ունեն որոշ ընդհանրություններ հայ ժողովրդական տարբեր տարածաշրջաններից գրառած և այլ ժողովուրդների հեքիաթների հետ. այդուհանդերձ դրանք առանձնանում են իրենց ինքնատիպությամբ: Նրա գրառած հրաշապատում հեքիաթների զգալի մասը տիպերով, սյուժեներով ու մոտիվներով համապատասխանում է Հանս Յորգ Ութերի հեքիաթների տիպերի դասակարգմանը³⁶⁷: Ըստ այդ դասակարգման՝ հեքիաթների տիպերը ընդգրկված են հետևյալ խմբերում.

- գերբնական հակառակորդներ (ATU 300–ATU 369),
- գերբնական կամ կախարդված ամուսին (կին), կամ այլ ազգական (ATU 400–ATU 459),
- գերբնական խնդիրներ (ATU 460–ATU 499),

³⁶⁷ Ֆինն բանասեր Անտտի Աարնեի եվրոպական հեքիաթների տիպերի համակարգը երկու անգամ վերանայել և ընդարձակել է ամերիկացի հեքիաթագետ Սթիթ Թոմփսոնը՝ ընդգրկելով Եվրոպայից մինչև Հնդկաստան ընկած տարածաշրջանների ավանդական հեքիաթները: Հանս Յորգ Ութերի հեքիաթների տիպերի դասակարգումը սկզբունքորեն նոր հրատարակություն է՝ ընդարձակ լրացումներով ու նորամուծություններով՝ հիմնված Անտտի Աարնեի և Սթիթ Թոմփսոնի համակարգերի վրա: Տե՛ս Uther 2011.

- գերբնական օգնականներ (ATU 500–ATU 559),
- կախարդական (հրաշագործ) առարկաներ (ATU 560–ATU 649),
- գերբնական ուժ կամ գիտելիքներ (ATU 650–ATU 699),
- այլ կախարդական մոտիվներ (ATU 700–ATU 749),
- հերոսի ամուսնությունը արքայադստեր հետ (ATU 850–ATU 869),
- հերոսուհու ամուսնությունը արքայազնի հետ (ATU 870–ATU 879),
- հավատարմության և անմեղության ապացույցներ (ATU 880–ATU 899),
- բարի խորհուրդներ (ATU 910–ATU 915),
- խելացի արարքներ և քառեր (ATU 920–ATU 929),
- պատումներ ճակատագրի մասին (ATU 930–ATU 949),
- պատումներ ավագակների և մարդասպանների մասին (ATU 950–ATU 969)
- այլ իրապատում պատումներ (ATU 970–ATU 999):

Իհարկե, Սրվանձտյանցի գրառած ոչ բոլոր հեքիաթներն են պատկանում վերոնշյալ հեքիաթախմբերին, այդուհանդերձ, հայ ժողովրդական հեքիաթների շարքում այդ հեքիաթներն իրենց ընդգրկվածությամբ առանձնանում են հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգմամբ հեքիաթախմբերում:

Նվիրատու և խորհրդատու կերպարները Սրվանձտյանցի հեքիաթներում հարուստ են իրենց բազմազանությամբ ու գործառույթներով: Հասկանալի է, որ Սրվանձտյանցի գրառած որոշ հեքիաթներում գործառույթների առումով նույնանում են նվիրատուների ու խորհրդատուների մի շարք կերպարներ, ինչպիսիք են՝ աստված-ձերուհի-դերվիշ-ճգնավոր, թագավոր-հայր, թագուհի-մայր-պառավ, արքայադուստր-աղջիկ-քույր, արքայազն-երիտասարդ, ճնճուկ-աքաղաղ և այլն:

Գ. Սրվանձտյանցի հեքիաթներում հանդես եկող **մարդ և մարդակերպ նվիրատու ու խորհրդատու կերպարներից** են աստված, թագակիր անձ (թագավոր, թագուհի, արքայազն, արքայադուստր), ձերուհի, հայր, մայր, աղջիկ, պառավ, որսորդ, ճգնավոր, դերվիշ, պալատական, ջուլիակ, արար, դև:

Ինչպես Հայաստանի յուրաքանչյուր պատմաագագրական տարածաշրջանի հեքիաթների մեծ մասում, այնպես էլ Սրվանձտյանցի գրառած հեքիաթներում պոմեի զարգացման ընթացքում հերոսը կամ ընդհանրապես ցանկացած գործող անձ բազմիցս առիթ է ունենում հիշել **աստծո** անունը: «Օձնմանուկ և Արևմանուկ» հեքիաթում անգավակ թագավորը, տեսնելով ձագերով շրջապատված օձին, դիմում է աստծուն. «Տէր Աստուած, աս օձին չափ ալ չես նայիր ինձի ու անգառակ կու տանջես իս»: Մտքի մէջն էր միշտ աս օձին վիճակը: Հէօքմեթ իլահի, միջոց է մը յետոյ թագուհին կը զգայ, որ յդի է և ժամանակ հասնելուն՝ կը ծնի: Բայց տղային կէտը մարդ է, կէտը՝ օձ»³⁶⁸: Ըստ Հանս Զորգ Ութերի հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգման՝ այս հեքիաթը դասվում է ATU 433B հեքիաթախմբին³⁶⁹ և հանդես է գալիս T513 մոտիվով³⁷⁰, այն է՝ անգավակ թագուհու հղիացումը խնդրանքով և օձ զավակ ունենալը: Նույն մոտիվն է 1912 թ. Աշտարակում գրառած «Արևհատ և Օձնմանուկ» հեքիաթում. անգավակ թագավորը խնդրում է աստծուց. «Տեր աստված, ինչ կըլի որ ինձ էլ մի գավակ տայիր, ես էլ սիրեի իմ գավակին. քա ես էս օցի դղար էլ կայի ոչ, որ մի օցի ճուտ էլ ա ինձ տալիս չես»³⁷¹: Եթե Սրվանձտյանցի հեքիաթում աստված անգավակ թագավորին կես-մարդ, կես-օձ է տալիս, այս հեքիաթում տալիս է օձի ճուտ որը վերածում է վիշապի: Մասնագիտի «Օձ-մանուկ, Վարթ-մանուկ»³⁷² հեքիաթում աստված օձի տեսքով գավակ է տալիս ոչ թե թագավորին, այլև՝ աղքատ ամուսիններին: Երեք տարբեր տարածաշրջաններից գրառած այս հեքիաթներում աստծո գործառույթը որպես նվիրատու՝ նույնն է, սակայն հեքիաթներն ունեն տարբեր պոմեևային կառուցվածք և հանգուցալուծում:

Այլ է պատկերը Սրվանձտյանցի գրառած «Անխելք մարդը» հեքիաթում³⁷³: Որտեղ խորհրդատու աստվածը հանդես է գալիս «դովաթի» (ոնեցվածք) տեսքով: Հարուստ և անխելքության հետևանքով ոնեցվածքը կորցրած հերոսը ձերուհու խորհրդով ճա-

³⁶⁸ Սրվանձտյանց 1978, 491 («Օձնմանուկ և Արևմանուկ», № ԻԶ):

³⁶⁹ Sfin Uther 2011, 259–260:

³⁷⁰ Նույն տեղում, 260:

³⁷¹ ՀԺՀ-1 1959, 236 («Արևհատ և Օձնմանուկ», № 17):

³⁷² ՀԺՀ-9 1968, 231 («Օձ-մանուկ, Վարթ-մանուկ», № 41):

³⁷³ Սրուանձտեանց 1876, 161–165 («Անխելք մարդ» № 2):

նապարհվում է իր ունեցվածքը հետ բերելու: Ծերունին խորհուրդ է տալիս, սակայն մատնացույց չի անում դովաթի տեղը, որի մասին հերոսն իմանում է երազի միջոցով³⁷⁴: Հերոսն իր հիմարության պատճառով կորցնում է աստծո կողմից իրեն տրված հնարավորությունը և պատժվում (կործանվում): Ըստ հեքիաթների տիպերի միջազգային դասակարգման՝ «հիմարների մասին» խմբի մոտիվները՝ ATU 460A³⁷⁵, ATU 1200–1349³⁷⁶, բնորոշ են բոլոր ժողովուրդների հեքիաթներին, սակայն պետք է նշել, որ յուրաքանչյուր ազգ յուրովի և ազգային ավանդույթների սահմանում է զարգացնում այն: Հետևաբար հայ բանահյուսական ժառանգության մեջ «հիմարների մասին» հեքիաթաչառի հեքիաթների տարբերակների պլուրալիտետը պայմանավորված են Հայաստանի պատմաազգագրական տարածաշրջանների լեզվամտածողության, սովորույթների, քնական միջավայրի, հասարակական ընկալումների առանձնահատկություններով: Ըստ այդմ՝ «անխելք մարդու» թեմայով պլուրալիտետի համեմատությունը հնարավորություն է տալիս նկատել, որ տարբեր տարածաշրջաններում հիմարի կերպարային զարգացումը նույն սխեմայով է կատարվում. անխելք մարդու պլուրալիտետը միանշանակ աստծոն գտնելու խնդիր է իրականացնում, որին զուգահեռ հանդես են գալիս գանգատավորներ, որոնց տեսակները և նրանց անհաջողությունների պատճառները տարբեր են:

«Բյուրապատիկ» հեքիաթում³⁷⁷ (ATU 460A տիպի J1262.5.1 մոտիվ)³⁷⁸ ողջ ունեցվածքը տերտերին տված հերոսը չի կործանվում, այլ հետևելով տերտերի խորհուրդներին՝ ուղևորվում է ոսկե աթոռի վրա նստած Բյուրապատիկի (աստծո) մոտ՝ կորցրածը հազարապատկելու ակնկալիքով: Ի տարբերություն նախորդ՝ «Անխելք մարդը» հեքիաթի՝ աստված հերոսին ոչ թե անտղդակի հասկացնում է, որ ճանապարհին հանդիպած գանգատավորների միջոցով հարստանա, այլ և անմիջականորեն հերոսին ցույց է տալիս հարստության աղբյուրի տեղը:

³⁷⁴ Երազներում խորհրդատվության և նվիրատվության մասին մանրամասնորեն կանդաքստանա՞նք հաջորդ ենթազվխում:

³⁷⁵ Տե՛ս Uther 2011, 269–270:

³⁷⁶ Տե՛ս Uther 2011, 72–150:

³⁷⁷ Մրուանձուխանց 1876, 165–170 («Բյուրապատիկ», № 3):

³⁷⁸ Տե՛ս Uther 2011, 269:

Հայկական հեքիաթներում կա մի խումբ, որտեղ աստված գործում է միջնորդների միջոցով (ծերունի, հրեշտակ, դերվիշ և այլն)՝ ընդունելով նրանց կերպարանքը: Հաճախ հեքիաթներում աստված հայտնվում է սպիտակամորուս ծերունու (ճամփաբաժանի, սև-սպիտակ թելեր կծկող, ճակատագիր գրող և այլն) տեսքով: Գ. Մրվանձուխանցի «Աստու-Անըման» հեքիաթի ծերունին սուրբ Սարգիսն³⁷⁹ է, որի միջոցով աստված օգնության ձեռք է մեկնում աղքատների նկատմամբ ողորմածություն անող արքայազնին: Նախ նա հանդես է գալիս խորհրդատվությամբ. «Քանի մը օր երթալեղ յետոյ, ճամփան երեք կուլի. վերին ու վարի ճամփան մի՛ երթար, միջինը գնա, ձիավոր մը տի հանդիպի քեզի, ձինը կու տեսնաս, ձիավորը չես տեսար, չվախնաս: Մտքովդ Սուրբ Սարգիս կանչես ու ձիավորին ըսես. «Թե կտրիճ ես, ձիուց ցած իջիր, որ քեզ հետ գյուլաշ բռնենք»: Ասիկա ձինն կիջնա՝ քայց չերվար, դու մեկնես էլիր, հեծիր անոր ձինը, ան ատեն անոր թըլքումս կավրվի, քեզի կերևա: Ասկե անդին գիտենալիք քուկղ է»³⁸⁰: Այնուհետև սուրբ Սարգիսը հետևում է հերոսին նրա բոլոր գործողությունների ընթացքում՝ տեսանելի կամ անտես: Մրվակով բուժիչ յուղ է տալիս՝ հիվանդ թագավորին բուժելու և պալատ մուտք գործելու, ինչպես նաև երկու փետուր՝ Չինումաչին հասնելու համար: Այս հեքիաթում ծերունին կարողանում է վերակենդանացնել նենգ պառավի կախարդանքի հետևանքով մեռած հերոսին: Այս մոտիվը համապատասխանում է հեքիաթների միջազգային դասակարգման ATU 302B («Կյանքը կախված է թրից») և ATU 516B («Հափշտակված արքայադուստր») տիպերի E711.10 մոտիվին: Եթե այս հեքիաթում կախարդանքը հերոսի թևի մեջ է (նուսլա)³⁸¹, «Ջուլվիսիա» հեքիաթում՝ կայծակ թրի³⁸², Հայաստանի այլ տարածաշրջանների հեքիաթներում հերոսի ուժը դաշույնի մեջ է («Աստղ ջոկող, հոտ քաշող, դոչաղ, լողնորդ»³⁸³, «Երգիներան վեր ընգանձ խանչալը»³⁸⁴, թրի մեջ է («Արևելքի թաքավորի տղի հեքիաթը»)³⁸⁵ և այլն:

³⁷⁹ Հեքիաթներում սուրբ Սարգիսի մասին անդրադարձները տես Հարությունյան 2002, 24–42; Հայրապետյան 2016, 144–148:

³⁸⁰ Մրվանձուխանց 1978, 487 («Աստու-Անըման», № ԻԵ):

³⁸¹ Մրվանձուխանց 1978, 489:

³⁸² Մրվանձուխանց 1978, 431 («Ջուլվիսիա», № Բ):

³⁸³ ՀԺՀ-3 1962, 423 [«Աստղ ջոկող, հոտ քաշող, դոչաղ, լողնորդ», № 4 (հվժ.)]:

³⁸⁴ ՀԺՀ-5 1966, 557 («Երգիներան վեր ընգանձ խանչալը», № 106):

³⁸⁵ ՀԺՀ-8 1977, 174–175 («Արևելքի թաքավորի տղի հեքիաթը», № 23):

Վերոհիշյալ «Անխելք մարդը» հեքիաթում ունեցվածքը կորցրած հերոսին խորհուրդ տվող ծերունին նույնպես կարելի է ասել, որ աստծո միջնորդ է: Հիմար հերոսը եթե չի կարողանում ելք գտնել իր անելանելի վիճակից, աստված նրան անուղղակի ճանապարհով՝ ծերունու միջոցով է հասկացնում՝ ինչ անի:

Հայկական հեքիաթներում խորհրդատու և նվիրատու ծերունիների մի տեսակ էլ իրենից ներկայացնում է հերոսի մտած նախնու՝ ծերունու տեսքով հայտնվելն անդրաշխարհից: Սրվանձտյանցի գրառած «Աղբյուրի հարսն» հեքիաթում³⁸⁶ աղբյուրից դուրս եկած ծերունին աղջկա համար հագուստ չառած կնոջը խորհուրդ է տալիս գնալ աղջկան բերել, որ հագուստ տա: Ծերունին աղջկան հետը տանում է անդրաշխարհ և դարձնում իր հարսը: Հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում ծերունին դառնում է նաև վաստատու՝ կատարելով վրիժառությանը լցված որդու պատվերը, քանի որ որդին մտածում էր, որ իր մարմինը ածելիով կտրատողն իր կինն է եղել:

Ըստ հեքիաթների միջազգային դասակարգման՝ ATU 910A տիպի³⁸⁷ հեքիաթներին է պատկանում Սրվանձտյանցի «Պատվու տղան» հեքիաթը, որտեղ ծերունին երեք խրատ է տալիս հերոսին. «Միրտը ում որ սիրի՝ գեղեցիկը նա է», «Համբերություն, գլուխդ էլ հանգիստ» և «Ամեն մի համբերություն մի խեր է»³⁸⁸: Ի դեպ, հերոսը նշված հեքիաթում խորհրդատու ծերունուն գտնում է **արքայադստեր** խորհրդով: Հատկանշական է, որ և՛ հայկական և՛ միջազգային հեքիաթներում թե՛ թագավորը, թե՛ հերոսի հայրը, թե՛ ծերունին հերոսին տալիս են երեք խրատ: Տավուշի «Կորուստների խախտիչը» հեքիաթում խորհրդատու ծերունին հայտնվում է երազում և ասում հերոսին. «Առաջին հերթին տո՛ւ ում որ հանդիպես, առաջին անքանը ինչ որ անվանես նրան, ասես, էտպես էլ կշարունակես, խոսքըտ չփոփոխես: Երգորթը, որքան էլ գործըտ վաժճի ըլի, որ տեսաս մի ուխտատեղ կա, կթեքվես էտ ուխտատեղըմ մում կվառես: Եվ երորթը, ճանապարհ գնալու ժամանակ, որդեղ էլ արևը մայր մտնի, էնդեղ էլ կմնաս...»³⁸⁹: Այս հեքիաթն էլ դասվում է ATU

³⁸⁶ Սրվանձտյանց 1978, 452–453 («Աղբյուրի հարսն», №Ը):

³⁸⁷ Sևս Uther 2011, 528–529:

³⁸⁸ Սրվանձտյանց 1978, 481 («Պատվու տղան», №ԻԳ):

³⁸⁹ Խենյան 2008, 149 [«Կորուստների խախտիչը», №37(37)]:

910K տիպին³⁹⁰: Թե՛ Սրվանձտյանցի, թե՛ հայկական մյուս հեքիաթներում երբեմն, առանց իրարից չտարբերվող երեք խորհուրդների, հերոսն անկարող է հաղթահարել իր առջև ծառայած դժվարությունները:

Դասական հրաշապատում հեքիաթի համար բնորոշ է հերոսի նախնական փորձությունը (ստուգումը), որն ավարտվում է օգնական կամ հրաշագործ միջոց ստանալով (նվիրատվությամբ): Հայկական հեքիաթներում հաճախ հերոսին նախնական փորձության է ենթարկում հերոսի **հայր-թագավորը** կամ **պարզապես՝ հայրը**: Փորձությունն ավելի հաճախ հմայական արգելքի (տաքու) վրա է խարսխված, որի խախտելու հանգամանքով են պայմանավորված հերոսի հետագա գործողությունները: Ջեյմս Ֆրեզերի դիտարկումներով՝ թագավորի կյանքին և իր երկրին սպառնացող վտանգի բնույթով պայմանավորված՝ ստեղծվել են մի շարք սահմանափակումներ՝ հանուն նրա կյանքի և ժողովրդի բարօրության³⁹¹: Սրվանձտյանցի հեքիաթներից մեկում («Պատիկ Միրզան և դև Գորգոչան») թագավորը մեռնելիս որդիների առաջ երկու արգելք է դնում, նախ իր մահից հետո զահը դատարկ չթողնել՝ հակառակ դեպքում իրենց հորեղբայրը կնստի գահին, հետո ոչինչ անել չեն կարող, և թագավորությունը կկործանվի: Առաջին արգելքը խախտելու դեպքում հորեղբայրը կվնդի թագավորի որդիներին երկրից, այդ պարագայում թագավորը որդիների առաջ դնում է երկրորդ արգելքը՝ չգնալ Ավեր-ջաղաց, Կանաչ չիման և Սև սար³⁹²: «Ջուլվիսիա» հեքիաթում թագավորը իր յոթ որդիներին է պատվիրում չգնալ այն վայրը, որ հռչակված էր, որ գնացողը հետ չի գալիս³⁹³: Հայկական հեքիաթներում բազմաթիվ են թագավորի՝ որդուն կամ որդիներին ինչ-որ վայր չգնալու պայմանի մոտիվը: Այս մոտիվը միշտ չէ, որ վերաբերում է հայր թագավորին: Սրվանձտյանցի «Նենգավոր մայր մը» հեքիաթում հայրը **որսորդ է**, որը մահանալիս կնոջը պատվիրում է, որ որդուն թույլ չտա որսի գնալ Սև սար³⁹⁴, իսկ «Թիֆլիզու Տունյա Գուգալին» հեքիաթում հայրը

³⁹⁰ Sևս Uther 2011, 535:

³⁹¹ Sևս Ֆրեզեր 1989, 216:

³⁹² Սրվանձտյանց 1978, 435 («Պատիկ Միրզան և դև Գորգոչան», №Գ):

³⁹³ Սրվանձտյանց 1978, 426 («Ջուլվիսիա», №Բ):

³⁹⁴ Սրվանձտյանց 1876, 204 («Նենգավոր մայր մը», №6):

վաճառական է, որը որդուն մեռնելուց առաջ խորհուրդ է տալիս Թիֆլիս չգնա, որպեսզի չգրկվի ունեցվածքից³⁹⁵:

Սրվանձտյանցի հեքիաթներից մեկում («Բաղիկյան և խան Բողու»³⁹⁶) թագավորը թուր և նետուաղեղ է նվիրում քառասուն որդիներից ամենափոքրին. հրաշագործ գեները չեն կարողանում ներգործել երկայնյա մարմին ունեցող Բողուի վրա: Այս հեքիաթը դասվում է ATU 302 տիպի հեքիաթներին. ըստ E710 մոտիվի³⁹⁷ հրեշի հոգին գտնվում է մարմնից դուրս: Այրարատի «Ջան-Փոլատ» հեքիաթում թագավորը հրաշագործ թուր է նվիրում յոթ որդիներից փոքրին³⁹⁸: Երկու հեքիաթում էլ հերոսը հափշտակված արքայադստեր միջոցով իմանում է հրեշի հոգու տեղը: Առաջինում Սայիտակ սարի սպիտակ եզան փորի մեջ գտնվող սպիտակ աղվեսի փորի սպիտակ սաղափի տուփի մեջ յոթ սպիտակ ճնճողուկների մեջ է³⁹⁹, երկրորդում՝ անտառի առյուծի փորի արկղի մեջ գտնվող երեք ծտի մեջ⁴⁰⁰: Հայկական նմանատիպ բոլոր հեքիաթներում էլ հերոսը կարողանում է հաղթել՝ հոգին մարմնից դուրս գտնվող հրեշին՝ շնորհիվ տարբեր խորհրդատուների: Սրվանձտյանցի վերոնշյալ հեքիաթում դերվիշն է խորհուրդ տալիս՝ ինչպես սպիտակ աղբյուրից ջուր խմելու ժամանակ գսպի սպիտակ եզանը՝ «Մարդ կնիկով կը յաղթուի, ջանավարը, գինիով»⁴⁰¹ բանաձևումով առաջնորդվելով:

Նվիրատու թագավորը ոչ միշտ է արքայազնին հրաշագործ առարկա տալիս: «Աստեա-Անըման» հեքիաթում թագավորը մեռնելուց առաջ իր որդիներին մեկական սնդուկ է տալիս: Ավագ որդու սնդուկի մեջ՝ թագ, որը նրան իրավունք էր տալիս նստել հոր տեղը, միջնեկ որդու սնդուկի մեջ՝ ոսկի, իսկ կրտսեր որդու սնդուկի մեջ՝ հող: Հողը կրտսեր որդուն օժտում է ժողովրդի նկատմամբ ողորմածությամբ՝ ինչի արդյունքում սուրբ Մարգիսն ուղեկցում է նրան հետագա գործողությունների ժամանակ՝ տալով խորհուրդներ և հրաշագործ առարկաներ⁴⁰²: Հողը Տիեզերքի չորս տարերք-

³⁹⁵ Սրվանձտյանց 1978, 476 («Թիֆլիզու Տունյա Գուգալին», № ԻԲ):

³⁹⁶ Սրվանձտյանց 1978, 421 («Բաղիկյան և խան Բողու», № Ա):

³⁹⁷ Uther 2011, 180:

³⁹⁸ ՀԺՀ-2 1959, 51 («Ջան-Փոլատ», № 3):

³⁹⁹ Սրվանձտյանց 1978, 423 («Բաղիկյան և խան Բողու», № Ա):

⁴⁰⁰ ՀԺՀ-2 1959, 77 («Ջան-Փոլատ», № 3):

⁴⁰¹ Սրվանձտյանց 1978, 424 («Բաղիկյան և խան Բողու», № Ա):

⁴⁰² Սրվանձտյանց 1978, 486–490 («Աստեա-Անըման», № ԻԵ):

ներից մեկն է, որի մասին պոեմների զգալի մասն ընդգրկված է աշխարհի շատ ժողովուրդների տիեզերածին առասպելների մեջ⁴⁰³: Հայ բանավոր ավանդույթն անմասն չի մնացել հողի խորհրդի մասին պատումներից: Վերոնշյալ հեքիաթում թագավորի նվիրատվությունը որդիներին խորհրդանշական է: Թագը և ոսկին չեն կարող լինել թագավորության գոյատևման նախապայման՝ առանց հողի: Այդ իսկ պատճառով թագավորի ավագ և միջնեկ որդիները դուրս են մնում հետագա գործողություններից (նրանք որսորդությունից չեն վերադառնում): Բազմաթիվ փորձություններ հաղթահարելուց հետո գահը բաժին է հասնում կրտսեր որդուն: Արցախի «Իրեք կոլան» հեքիաթում հողն ուրիշ խորհուրդ ունի: Հարուստ հայրն իր երեք տղաներին երեք կուլա է տալիս, մեկը՝ ոսկուց, մեկը՝ սաթից, երրորդը՝ հողից: Շրջելիս ոսկե կուլայից արյուն է թափվում, սաթի կուլայից՝ մոխիր, իսկ հողե կուլայից. «...իրեք տառ ա վեր ըղնում, այս տատերն են՝ սեր: Սրանով հնրը օգում ա ինքնն խուխոցն ասել, վեր վեղը ամենալումն ա և բեղմա (պետք է) սիրել, քանի վեր ամեն հինչ վեղան ա կույանը»⁴⁰⁴:

Սրվանձտյանցի հեքիաթներում թագավորը հանդես է գալիս և՛ որպես խորհրդատու, և՛ որպես նվիրատու: Հատկանշական է, որ թագավորը որոշ հեքիաթներում խորհուրդ կամ նվեր է տալիս հեքիաթի հերոսին, որը իր որդին չէ: Այսպես՝ «Մատնիկի ակն» հեքիաթում⁴⁰⁵ թագավորը, ի նշան երախտագիտության (օժ դարձած արքայազնին կախարդանքից ազատելու համար), կախարդական մատանի է նվիրում հերոսին [«Կախարդական (հրաշագործ) առարկաներ» հեքիաթախմբի ATU 560 տիպ]⁴⁰⁶: Նույն մոտիվն է Կարսի «Չուփչին» հեքիաթում, սակայն նվիրատուն ոչ թե թագավոր անձ է, այլ՝ օձերի թագավորը⁴⁰⁷:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում թագավոր և հայր գործող անձինք երբեմն նույնանում, երբեմն էլ հանդես են գալիս որպես առանձին կերպարներ (որսորդ, վաճառական, ձկնորս և այլն): «Խելացի պատվիրաններ» խորագիրը կրող ATU 910 տիպն իր մեջ

⁴⁰³ Տե՛ս Работнович 19876, 466–467.

⁴⁰⁴ ՀԺՀ-7 1979, 207 («Իրեք կոլան», № 69):

⁴⁰⁵ Սրվանձտյանց 1978, 449–451 («Մատնիկի ակն», № Է):

⁴⁰⁶ Uther 2011, 328–329:

⁴⁰⁷ Կարս 2013, 142 [«Չուփչին», № 20(20)]:

ընդգրկում է տարբեր պատումների համալիր՝ ATU 910A – ATU 910 N (13 տիպ)⁴⁰⁸, որոնցում հերոսը տարբեր մարդկանցից (հայր, ծերունի) ստանում է իրարից տարբերվող խորհուրդներ: Վերևում անդրադարձանք ATU 910A և ATU 910K տիպերին: Սրվանձոյանցի «Չվանով բաղդի հասած» հեքիաթը դասվում է ATU 910D տիպին⁴⁰⁹: Այս հեքիաթում մի հարուստ մարդ, տեսնելով, որ որդին փողերը վատնում է, առաստաղից երկու տախտակ է հանում տակը մի փարչ ոսկի դնում, տախտակները դնում է տեղը և տախտակից մի պարան կախում: Մեռնելիս որդուն խորհուրդ է տալիս, որ փողերը լրիվ վատնելուց հետո, երբ անելանելի վիճակի մեջ կհայտնվի, առաստաղի պարանից կախվի: Հոր խորհրդին հետևելով՝ որդին տեր է դառնում մի փարչ ոսկուն և անցնում նորմալ կյանքի⁴¹⁰:

Հայկական հեքիաթներում գործառույթների առումով ինչպես երբեմն նույնանում են աստված-ծերունի, թագավոր-հայր, այնպես էլ նույնանում են **թագուհի-մայր-պառավ** կերպարները: Թագուհի մոր կերպարն առանձնապես հստակ է արտացոլված Սրվանձոյանցի «Օձեմանուկ, Արևմանուկ» հեքիաթում, որը, ըստ Մարգիս Հարությունյանի հավաստման, էությանը հնամենի արևային առասպել է⁴¹¹: Արևային առասպելներում գլխավոր հերոսը արևն է. արևային են համարվում նաև այն առասպելները, որոնցում հերոսը կամ հերոսուհին ունեն առասպելական արևին նման հատկանիշներ⁴¹²: Նշված հեքիաթում արևը չի հանդուրժում, որ հարուստի շփացած որդին իր անհաջող որսի պատճառով փորձում է նետահարել արևին և պատժում է նրան՝ անիծելով, որ այլևս արևի լույս չտեսնի՝ հակառակ դեպքում պետք է մեռնի: Արևի կողմից դրված արգելքը խախտվում է, Արևմանուկը մտնում է: Արևմանուկի մորը **երագում** ինչ-որ ձայն ասում է՝ որտեղ և ինչպես գտնի որդու վերակենդանանալու դարմանը: Երագի ձայնի խորհրդատվությամբ Արևմանուկի մայրը գտնում է Արևամայր թագուհուն, որի գուրջը շարժվում է որպես մայր, և նրան հետևյալ խորհուրդն է տալիս. «... դուն անցիր այդ աստղերուն ետևը ծածկվիր, հիմա որդիս կուգա՝

⁴⁰⁸ Uther 2011, 527–537:

⁴⁰⁹ Uther 2011, 533:

⁴¹⁰ Սրվանձոյանց 1978, 445, 446 («Չվանով բաղդի հասած», № Ե):

⁴¹¹ Տեն Հարությունյան 2000, 45:

⁴¹² Տեն Иванов 19886, 461–462.

չլլի թե երվիս. երբ ավուզը կը մտնա լողկնա, կելնե կուգա կաթ ծծելու, ես անոր ծիծ տալուս ժամանակ՝ դուն անոր լվացված ավուզեն շիշով մը ջուր առ ու գնա, տար, ցանե քո որդվույն վրա, կատող ջանա»⁴¹³: Ավագանի ջուրն ամեն անգամ արևի լողանալուց հետո է միայն ձեռք բերում հրաշագործ՝ բուժող հատկություն: Նվիրատուն այս պարագայում արևն է, թեև ինքը չի Արևմանուկի մորը հանձնում անմահական ջրով լի շիշը: Այս մոտիվը հանդիպում է 1860 թվականին Առաքել Բահաթրյանի գրառած հեքիաթում («Օգ-Մանուկին հաքյաթը»)՝⁴¹⁴: ATU 433B տիպին պատկանող այս երկու հեքիաթներն ունեն պոմժետային տարբեր զարգացումներ: Արևամայրը երկրորդ հեքիաթում դառնում է նվիրատու:

Հերոսի նախնական փորձության հմայական արգելքը խախտվելուն երբեմն հաջորդում է հերոսի մոր նվիրատվությունը: Սրվանձոյանցի հեքիաթներից մեկում («Թիֆլիզու Տունյա Գուգալին») վաճառականի հարստության աղբյուրի գաղտնիքը ժառանգաբար իրեն անցած հրաշագործ առարկաների՝ քսակի, գլխարկի և դուդուկի մեջ է: Մահանալիս վաճառականը կնոջը պատվիրում է հրաշագործ առարկաները հանձնի որդուն այն ժամանակ միայն, երբ նա աղքատանա⁴¹⁵: Մայրը դառնում է ժառանգությունը փոխանցող օղակ և հանդես է գալիս հերոսի համար որպես նվիրատու:

Սրվանձոյանցի որոշ հեքիաթներում խորհրդատվությամբ ու նվիրատվությամբ հանդես են գալիս նաև հերոսի մայր **պառավը**, մայրական պարտականությունները ստանձնած պառավը, խորթ մայրը: Պառավի գործառույթները ինչպես Հայաստանի տարբեր տարածաշրջաններում, այնպես էլ Սրվանձոյանցի հեքիաթներում խիստ հակասական են՝ հյուրընկալ պառավից մինչև ջադու պառավ: Հակասական են նաև մարդակերպ **դևի** գործառույթները: «Նենգավոր մայր մը» հեքիաթը աչքի է ընկնում խորհրդատու և նվիրատու գործող անձանց բազմազանությամբ. հերոսի մայր (սկզբից՝ խորհրդատու է, այնուհետև՝ վնասատու), հերոսի մոր սիրելի կան խորհրդատու դև, հյուրընկալ պառավ, քառասուն դևերի պառավ մայր, կաղ դև, նվիրատու առյուծ: Հերոսի գործողություններն

⁴¹³ Սրվանձոյանց 1978, 494 («Օձեմանուկ և Արևմանուկ», № ԻԶ):

⁴¹⁴ ՀԺԸ-6 1973, 79–80 («Օգ-Մանուկին հաքյաթը», № 15):

⁴¹⁵ Սրվանձոյանց 1978, 476–480 («Թիֆլիզու Տունյա Գուգալին», № ԻԲ):

ուղեկցվում են վստաստու խորհրդատուների խոչընդոտներով, սակայն նրա ճանապարհին հանդիպած հյուրընկալ պառավի խորհուրդներով և կաղ դևի նվիրատվությամբ (հրաշագործ կոմ, սանր, ածելի) և ուղեկցությամբ հաղթահարում է բոլոր դժվարությունները⁴¹⁶:

Մարդ և մարդակերպ նվիրատուներից և խորհրդատուներից հարկ է նշել նաև Սրվանձոյանցի գրառած հեքիաթների մի շարք գործող անձանց մասին. **աղջիկը**, որը եղբորը խորհուրդ է տալիս ջուր չխմել ձիու, եզան, գոմեշի, արջի, խոզի, գայլի, գառան ոտատեղից, քարայրի փոսի մեջ գտնվող **պառավ դևը**, որը կախված այն բանից, թե ինչ վերաբերմունք է ցույց տալիս հերոսը, տարբեր՝ գործողություններին նպաստող կամ աննպաստ խորհուրդներ է տալիս, **խորթ մայրը**, որը ամուսնուն խորհուրդ է տալիս ա) իր երեխաներին տանի կորցնի, բ) գառանը մորթի, որ ինքը ուտի («Գառնիկ աղբեր») ⁴¹⁷, **ջուլիակը**, որի խորհրդով թագավորը խույս է տալիս պատերազմից («Իմաստուն ջուլիակն»), անդրաշխարհի նվիրատու **արարը**, որը հերոսին 3 խնձոր և 3 նուտ է տալիս («Պատվու տղան»), **գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք՝** ա) ողջ աշխարհի խոսակցությունները լսող, բ) արագավազ, գ) շատակեր, դ) աշխարհի չափ բեռը շալակող, ե) շատ խմող, զ) փող փչող հովիվ, որ սար ու ձոր խաղացնում է («Երազատես») ⁴¹⁸ և այլն:

Սրվանձոյանցի գրառած հեքիաթներում քիչ չեն նաև **կենդանի և թռչուն նվիրատուներն** ու **խորհրդատուները**: Այդ հեքիաթներից մեկը դասվում է ATU 301՝ «Երեք համիշտակված արքայադուստր» խորագրով տիպին: Գավադի եղբայրների պատճառով անդրաշխարհում հայտնված արքայազնը չի կարողանում դևի գերեզմանությունից փրկված աղջկա խորհուրդին իրականացնել՝ լույս աշխարհ դուրս գալու համար: Նա պետք է ճիշտ հաջորդականությամբ ցատկեր սև, կարմիր և սպիտակ **խոյերի** վրա, որպեսզի սպիտակ խոյը նրան դուրս բերեր լույս աշխարհ: Անդրաշխարհի՝ հերոսի կողմից սպանված դևերն անուղղակիորեն դառնում են նվիրատու, որովհետև արքայազնը նրանց ունեցվածքից ընտրում է

⁴¹⁶ Սրուանձոտեանց 1876, 204–211 («Նենգավոր մայր մը», №6):

⁴¹⁷ Սրուանձոտեանց 1876, 155–157 («Գառնիկ աղբեր», №1):

⁴¹⁸ Սրուանձոտեանց 1876, 194–198, («Երազատես», №5):

կայծակ թուրը: Իսկ դևերի սև, կարմիր, սպիտակ հրեղեն **ձիերից** հերոսը մի-մի մազ է պոկում և վերցնում հետը: Հետագայում՝ հեքիաթի սյուժեի հանգուցալուծման ժամանակ հերոսը, հերթով կրակին տալով նվիրատու ձիերի մազերը, ձիերի օգնությամբ հասնում է իր գերագույն նպատակին՝ դառնում թագավոր⁴¹⁹: Հերոսին անդրաշխարհից լույս աշխարհ է հանում երախտագետ **արծիվը**, որի խորհրդով հերոսը անդրաշխարհի թագավորից (նվիրատու թագավոր) ձեռք է բերում 40 տիկ գինի և 40 դմակ: Արծիվն այս հեքիաթում անդրաշխարհի և այսրաշխարհի կապող օղակ լինելուց բացի ունի մեկ այլ գործառույթ ևս՝ վիրավոր հերոսին բուժելը. «Արծի ուր լեզուի տակից կը հանի պահած միս կը կպուցի տըղի կուշտ, ուր թքով ու լեզով կը եոցուցի. ճամհու կը դնի դեմ քաղաք»⁴²⁰: Այս հեքիաթում հյուրընկալ պառավը, որն իր վրա է վերցնում հերոսի մոր պարտականությունները, նրան ուղղորդում է վիշապամարտի ջրարգել վիշապին և արծվի ձագերին ուտող վիշապին սպանելուց հետո է միայն հերոսը կարողանում հաղթահարել այսրաշխարհ վերադառնալու ճանապարհին ծառացած արգելքները:

Հերոսի մեռած նախնու հոգին հայկական հեքիաթներում հանդես է գալիս նաև **թռչունի** կերպարանքով: Սրվանձոյանցի «Ճանդուկ և երկու որբ» հեքիաթում մեռած մոր հոգին, զգալով իր երեխաների գլխին կախված մոտալուտ վտանգը, **ճանդուկի** տեսքով, զգուշացնում է երեխաներին, որ փախչեն խորթ մոր ձեռքից, որ գետում չխեղդի նրանց⁴²¹: Իսկ «Գառնիկ աղբեր» հեքիաթում **արքադադն** է թագավորին հայտնում, թե որտեղ է խորթ մայրը թաքցրել հերոսուհուն⁴²²:

Գարեգին Սրվանձոյանցի գրառած 35 հեքիաթի ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ հեքիաթ են մուտք գործում հարակից կերպարներ, որոնք իրենց խորհուրդներով և հրաշագործ առարկաներ մատուցելով՝ նպաստում են գլխավոր հերոսի գործողություններին: Հեքիաթներում գերակշռողը մարդ և մարդակերպ նվիրատուներն ու խորհրդատուներն են (աստված, ծերունի, թագավոր, թագուհի, արքայադուստր, հայր, մայր, պառավ, դերվիշ,

⁴¹⁹ Սրուանձոտեանց 1876, 187–189:

⁴²⁰ Սրուանձոտեանց 1876, 184:

⁴²¹ Սրվանձոյանց 1978, 462 («Ճանդուկ և երկու որբ», ԺԴ):

⁴²² Սրուանձոտեանց 1876, 159 («Գառնիկ աղբեր», №1):

վաճառական, որսորդ, արար, դև): Որոշ հեքիաթներում միևնույն կերպարը հանդես է գալիս և՛ որպես նվիրատու, և՛ որպես խորհրդատու: Կապված մարդու տոտեմական պատկերացումների հետ՝ հեքիաթ մուտք գործած կենդանիները (ձի, առյուծ) և թռչունները (արծիվ, ճնճղուկ, աքաղաղ) հանդես են գալիս որպես հերոսի մեռած նախնու վերամարմնավորում, ունեն մարդկային հատկանիշներ, գիտեն հերոսի անցնելիք ճանապարհի, նրա առաջ ծառացող վտանգների մասին և իրենց խորհուրդներով ուղղորդում են նրան:

Տեսնում ենք, որ Գարեգին Սրվանձոյանցի հեքիաթների նվիրատու և խորհրդատու կերպարները Հայաստանի տարբեր տարածաշրջանների և տարբեր ժողովուրդների հեքիաթների նմանատիպ կերպարների հետ ընդհանրություններ ունենալով հանդերձ՝ այժի են ընկնում իրենց ինքնատիպությանը:

3.2. ԽՈՐՀՐԴԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՎ ՆՎԻՐԱՏՎՈՒԹՅՈՒՆԸ ԵՐԱՁՆԵՐՈՒՄ

Հնուց ի վեր բանավոր ավանդության, նաև գրականության մեջ երազները հերոսին նախազգուշացնում, սովորեցնում, օգնում են կյանքում կողմնորոշվել, բայց նաև հրապուրում ու փորձության են ենթարկում, կանգնեցնում երկընտրանքի առաջ, երբեմն նաև սաղարանքի ենթարկում: Հեքիաթը բանավոր ավանդության այն ժանրերից է, որտեղ գլխավոր հերոսի գործողությունները երբեմն ուղեկցվում են երազներով: Երազատեսությունն առեղծվածային երևույթ է: Համարվում է, որ քնած ժամանակ մարդու հոգին անջատվում է մարմնից և շրջագայում տարածության մեջ, հանդիպում մեռած նախնիների հոգիներին, վերցնում օգտակար տեղեկատվությունը, որի ընկալումը թույլ է տալիս իրական կյանքում ընդունել ճիշտ ու նպատակահարմար որոշումներ: Ավստրիացի հոգեբան և նյարդաբան Զիգմունդ Ֆրոյդը երազատեսությունը սկսել է ուսումնասիրել որպես մարդկային կյանքի համապարփակ երևույթ՝ բնորոշ ինչպես հիվանդ, այնպես էլ առողջ մարդկանց համար: Նա նկատել է, որ երազներն էապես չեն տարբերվում առասպելներից ու հեքիաթներից⁴²³: Առասպելներում և հեքիաթներում մարմնավորված է ժողովրդի երևակայությունը: Ֆրոյդը դրանք ևս դարձրել է իր ուսումնասիրությունների առարկա և հոգեբանական տեսան-

⁴²³ Տե՛ս Freud 1900, II.

կյունից բացահայտել է դրանց և անհատական երևակայության արգասիքների նմանության սովորությունը⁴²⁴:

Գրական ստեղծագործություններում երազատեսության ամենահին դրսևորմանը հանդիպում ենք շումերա-բաբելոնական «Գիլգամեշ» դյուցազնավեպում. Գիլգամեշը երազներ է տեսնում Էնկիդուի և Խումբաբայի հետ մարտից առաջ, իսկ Էնկիդուն մահից առաջ նախազգուշացնող երկու երազ է տեսնում⁴²⁵: Քիչ չեն օրինակները, երբ հայտնի փիլիսոփաները, գիտնականները և երաժիշտներն իրենց հանրահայտ հայտնագործությունները և ստեղծագործությունները կատարել են երազի ազդեցության տակ (Մեսրոպ Մաշտոց⁴²⁶, Ռենե Դեկարտ, Դմիտրի Մենդելեև, Նիլս Բոր, Ֆրիդրիխ Կեկուլե, Ռիխարդ Վալսեր և այլք):

Երազներում հերոսին տրվող խորհրդատվությամբ և նվիրատվությամբ պայմանավորված՝ մեր ուսումնասիրած հայ ժողովրդական հեքիաթներում հանդես են գալիս խորհուրդների և նվերների կիրառման միջոցների հետևյալ տարատեսակները.

- ա) արթմնի ուղևորություն երազում տեսած հարսնացուին (փեսացուին) փնտրելու նպատակով («Կորուստների խանութը», «Ջրհանի հեքիաթը», «Ղճի հեքիաթը», «Սեյիդի հեքիաթը» և այլն),
- բ) խորհուրդ՝ ինչպես ձեռք բերել որևէ հրաշագործ կենդանի կամ իր («Հազարան բլբուլ կամ Ալո-Դինոյի նաղլը», «Բաղրխանե Միրան», «Ղուշ-փարին» և այլն),
- գ) մեռածին, քար դարձածին վերակենդանացնելու, անբուժելի որևէ հիվանդությունից բուժելու կամ մարմնի մասերը վերականգնելու միջոց («Ասլան թաքավոր», «Ջեյրան-օղլի», «Մուխսու հեքիաթը», «Թագավորի աղջկա հեքիաթը»,

⁴²⁴ Տե՛ս Абрахам 2009, 77.

⁴²⁵ Տե՛ս Գիլգամեշ 1963, 15, 25–26, 30, 40–42:

⁴²⁶ Հայտնի է, որ Մեսրոպ Մաշտոցին հրեշտակն է երազում ցույց տվել հայկական այրուբենը, և այդ մասին հավաստում է Մովսես Խորենացին. «Եւ տեսանէ ոչ ի քուն երազ և ոչ յարթութեան տեսիլ, այլ ի սրտին գործարանի երևութացեալ հոգոյն աչաց թաթ ձեռին աջոյ՝ գրկով ի վերայ վիմի Ա, Ե, Է, Ը, Ի, Ռ, Ի, զի որպէս ի ձեան վերջջ գծին՝ կուտեալ ունէր քարն: Եւ ոչ միայն երևութացաւ, այլ և հանգամանք ամենայնին որպէս յաման ինչ ՚ի միտս նորա հաւաքեցաւ: Եւ յարուցեալ յարօթիցն՝ եստեղծ զՆշանագիրս մեր, հանդերձ Հռոմեանոսի կերպածնեալ զգիրս սա ձեռն պատրաստ Մեսրոպայ» (Խորենացի 1913, 327):

«Ասլան-բալասի», «Ալեքսիանոս և Լյուդվիկ», «Օխթ ախպոր քուրը» և այլն),

- դ) տեղեկատվություն և խորհուրդ հերոսին՝ անցնելիք ճանապարհի, սպասվելիք վտանգների և դրանցից խուսափելու մասին («Ջեյրան-օղլի», «Ասլան-բալասի», «Արա Գեղեցիկ», «Օխթ ախպոր քուրը», «Տերտորոչ ախչիկ», «Լնվոզ, Հնմրդ» և այլն),
- ե) քնած ժամանակ հերոսի տեղափոխություն («Ջիբրաել-խըղըր Ննբին», «Հովոն» և այլն),
- զ) երազում հերոսին առաջարկված ծառայություն («Ըսկննդնր թաքավորի պատմությունը»),
- է) նվիրատվություն հերոսին քնած ժամանակ («Յաջողանի հեքիաթը», «Լալ Մաջրյում» և այլն),
- ը) երազահանության շնորհը՝ որպես հերոսի գործողություններին նպաստող միջոց («Էրազ հանող տղեն ու թաքավորի բախտը», «Թաքավորի էրազնին», «Վաղինակի ու Բենյամինի հեքիաթը», «Ճիխկո», «Թաքավորի էրազները» և այլն),
- թ) խորհուրդ՝ որտեղ որոնել բախտը («Բախտի հետևից ման եկողը», «Էրկու կրճում օսկին» և այլն):

Ինչպես նկատել է Ֆրոյդը՝ հնում, դեռևս Արիստոտելից առաջ, համարել են, որ երազատեսությունը ոչ թե անբջող հոգու արգասիք է, այլև աստվածության կողմից թելադրանք՝ զգուշացնելու կամ ապագան կանխագուշակելու նպատակով⁴²⁷: Երազատեսության այսօրինակ ընկալմամբ պայմանավորված՝ հայ ժողովրդական որոշ հեքիաթներում հերոսի տեսած երազների հիման վրա ձևավորվում են հեքիաթի սյուժետային զարգացումները⁴²⁸: Հաճախ հերոսը քնած ժամանակ երազում տեսնում է իր ապագա ընտրյալին և

⁴²⁷ Տե՛ս Փրեյժ 2011, 8.

⁴²⁸ Հերոսին երազում զգուշացնելու և ապագան կանխագուշակելու մոտիվը բազմիցս հանդիպում է «Սասնա ծռերի» պատումներում. երազում Սասնաարին հայտնում են եկեղեցի կառուցելու և իր հզորանալու միջոցների մասին. նմանատիպ երազ տեսնում է նաև Դավիթը: Մեծ Միեքին երազում ասում են, որ տղա կունենա, բայց նույն օրն էլ կմեռնի: Ձենով Հովանը, երազում տեսնելով Սասնա աստղի խամրելը, օգնության է հասնում Դավիթին և այլն [Սասնա ծռեր 1936, 607–618; Միկս 2015 («Սասնա Դավիթ», № 115(115))]:

անմիջապես ուղևորվում նրան որոնելու: Որոնումներն ուղեկցվում են խորհրդատվությամբ և նվիրատվությամբ, որոնք կրկին հերոսին տրվում են երազում: Մասնանշված ընտրյալին գտնելու համար աստված հերոսին ուղղորդում է ինչ-որ մեկի միջոցով (ծերունի, մեռած նախնի, ինչ-որ մարդ, թռչուն, կենդանի, ինչ-որ ձայն և այլն): Երազում ընտրյալը հերոսին ներկայանում է երբեմն հեքիաթի սկզբում (եթե հերոսի գերագույն նպատակը հարսնացուին գտնելն է), երբեմն էլ՝ միջնամասում (եթե հերոսն այլ նպատակ ունի իրագործելու, և ճանապարհին երազում նրան ուղղորդում են հարսնացուին որոնելու): Այսպես, օրինակ. «Կյանլիս են քիճի տուն: Բիճի տանը շատ են կենըմ, քիչ են կենըմ՝ Ջահանը էրազ ա տենըմ, վըերդի, թե ինչ քաղաքըմ մի թաքավորի ըխճկա հետ սիրահարվըմ ա»⁴²⁹, «Շատ ա քյնըմ, քիչ, քյնըմ ա մի տեղ, որ տեսըմ ա բեզարել ա, էտեղ ծիու պեռը վերցնըմ ա, ծին կապըմ մի չիմանըմ, ինքը կըլուխը տընըմ ա պեռի վրն ու քնըմ ա: Որ քնըմ ա, էրազին մի ախճիկ ա տենըմ նն, էտ ըխճկա հետ, իրոք, սիրահարվըմ ա...»⁴³⁰, «Էտ միջնակ ախպերը քշերն էրազըմ մի օխտը հյուսանի ըխճըկա տեհալ: Որոշեց, որ քյնն էտ օխտը հյուսանի ըխճկանը պիրի...»⁴³¹, «Տղեն էրազըմ տեսնըմ ա, որ իւրնոշ քաղաքըմ իրան մի ախճիկ հավան ա կենըմ: Էտ ախճիկն էլ էրազըմ էտ տղին ա տենըմ: Էտ տղեն վեր ա կենըմ, էտ էրազի հիման վրն, ճանապար ընգնըմ ու քյնըմ»⁴³²:

«Կորուստների խանութը» հեքիաթում հերոսի առաջին երազին անմիջապես հետևում է երկրորդ երազը: Երազում մի երկարամորուս ծերունի հերոսին երեք խորհուրդ է տալիս և պատվիրում, որ այդ խրատները նա անպայման օգտագործի. «Բեզ պետքը կկանն», — ասում է ծերունին և անհետանում: Օգտագործելով ծերունու խորհուրդները (առաջինը՝ հանդիպած որևէ մեկին ինչպես կոչել է, շարունակի նույն կերպ կոչել, երկրորդը՝ եկեղեցու մոտով անցնելիս, որքան էլ կարևոր գործ ունենա, մոտ վառի, հետո շարունակի ճանապարհը, երրորդ՝ ճանապարհին որտեղ որ արևը մայր մտնի, այնտեղ գիշերի)՝ հերոսը կարողանում է խուսանալել իր առջև ծառացած վտանգներից և գտնել իր երջանկությունը:

⁴²⁹ Խենյան 2000, 74 [«Ջրհանի հեքիաթը», № 10(10)]:

⁴³⁰ Խենյան 2008, 149 [«Կորուստների խանութը», № 37(37)]:

⁴³¹ Խենյան 2008, 36 [«Ոճի հեքիաթը», № 3(3)]:

⁴³² Խենյան 2008, 121 [«Մեյիդի հեքիաթը», № 25(25)]:

Ինչպես հայտնի է, հերոսին՝ իր գլխավոր նպատակին հասնելու համար երբեմն անհրաժեշտ է լինում հրաշագործ կենդանու կամ իրի առկայությունը, որոնք նա ձեռք է բերում տարբեր եղանակներով: Այդ եղանակներից մեկը երազատեսությունն է: «Հագարան բլրով և Ալո-Դինոյի նաղլը» հեքիաթում թագավորի փոքր, խելապակաս որդին հոր չորացած այգին կանաչեցնելու նպատակով գնում է Հագարան բլրովի որոնումներին: Մինչև ծովին հասնելը նրան խորհուրդներով օգնում էր հոր ախոռի՝ աստծո հրամանով լեզու առած «քոսոտ» ձին, սակայն այդ ձին նրան ծովն անցկացնել չէր կարող: Երազում նրան ինչ-որ ձայն ասում է. «— Ալո-Դինո, էտ քարը պոկա, էտ քարի տակին իրեք հատ ծովեղեն ձիու գյամ կա»⁴³³: Աներևոյթ խորհրդատուի խորհուրդներով հերոսը տեր է դառնում ծովեղեն ձիերին⁴³⁴, որոնց օգնությամբ կարողանում է ձեռք բերել Հագարան բլրովը: «Բադրխանե Միրան» հեքիաթում հերոսը հրեղեն ձիերի սանձերի գտնվելու տեղի մասին իմանում է երազում՝ երկու-երեք աղավալու զրույցից. «Էնա քյարի տայ իրեյ հատ գյամ կա, էն ֆարագա չկիտե: Թող էրթն, խանի, մեչ ծովուն կախի, խրեղեն ձին տյուս կուգյն, էն գյամ պերան գննի, մեչ յոթ ավուր կխասնի»⁴³⁵: Ի դեպ, հայ ժողովրդական հեքիաթներում հերոսն աղավախների զրույցին ականջալուր է լինում թե՛ երազում, թե՛ արթմանի: Որոշ հեքիաթներում հերոսին երազի մեջ խորհուրդ տվողը որոշակի անձ, կենդանի կամ թռչուն չէ: Այսպես օրինակ, «Ղուշ-փարին» հեքիաթում. «Հ'երազընը էկան ասեցին. — Ա՛յ տղա, խի ես էկել ըտեղ թեք ընկել՝ քնկել»⁴³⁶: Ինչպես տեսնում ենք, չի երևում, թե ով է խորհրդատուն: Կարելի է եզրակացնել, որ դա աստծո ձայնն է կամ աստծո կողմից ուղարկված միջնորդներ (հրեշտակ, ծերունի, թռչուն), որոնք հերոսին մատնացույց են անում հրաշագործ առարկաների տեղը: Արքայազնը հորից պահանջելով հրաշագործ հատկություններով օժտված ձին, թուրք և մատանին՝ կարողանում է հաղթահարել բազում դժվարություններ և ձեռք բերել թագավորի այքի դեղը:

⁴³³ ՀԺՀ-1 1959, 35 («Հագարան բլրով կամ Ալո-Դինոյի նաղլը», №1):

⁴³⁴ Այս մոտիվը հանդիպում է նաև «Մատնա ծոերի» որոշ պատումներում, երբ Մայր Աստվածածինը Մանասարին երազում ասում է՝ որտեղից ձեռք բերի հրեղեն ձին և ասպազենը [Մեկս 2015, 222 («Մատնա Դավիթ», №115(115))]:

⁴³⁵ ՀԺՀ-15 1998, 351 («Բադրխանե Միրան», №51):

⁴³⁶ ՀԺՀ-1 1959, 51 («Ղուշ-փարին»):

Հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթներում շատ հաճախ հնայական արգելքը (թռչունների պատվիրանը՝ իրենց գաղտնիքը ոչ ոքի չասել⁴³⁷ կամ քառասուն օր պահել այդ գաղտնիքը⁴³⁸) խախտելու կամ օձը սպանելիս մի կաթիլ արյուն վրան ընկնելու⁴³⁹ հետևանքով հերոսը քարանում է: «Քար դառած» հերոսի վերակենդանանալը, ինչպես նաև հակահերոսի կողմից առաջացած անբուժելի հիվանդությամբ⁴⁴⁰ կամ կուրությամբ⁴⁴¹ տառապող հերոսի բուժումը երբեմն իրագործվում է երազում տրված խորհրդատվության միջոցով: Հերոսի մեռած նախնու հոգին մարմնավորող թռչունները կամ ծերունին⁴⁴² երազի միջոցով նրան տեղեկացնում են քարացած (հիվանդ) հերոսի վերակենդանացման (բուժման) միջոցի մասին. «Մե գիշերն Ալեքսիանոսը երազին տեսնում է մի ծերունում: Ծերը ըսում է, թե օր Լուդվիկը սրտով կուզէ, օր դու լավնաս, թող իրան էրկու տղին մորթէ, արնով քնզի լոցնէ, կլավանաս: Էդ ծերունին կէրթա Լուդվիկին էրազ, կըսէ՝ հեչ մի տանջվի, Ալեքսիանոսը իրա ցավի դեղը գիտէ»⁴⁴³:

Արյան հնայական-կախարդական գործությունը հեքիաթներում դեղի և դեղամիջոցի գործառույթ է ստացել և մուտք գործել բուժման խորհրդանշակարգ⁴⁴⁴:

Կուրությունից⁴⁴⁵, անդամալուծությունից⁴⁴⁶ բուժվելու կամ մարմնի կորցրած մասերը⁴⁴⁷ վերականգնելու համար հեքիաթի հերոսը երբեմն օգտվում է երազում տրված խորհրդատվությունից և նվիրատվությունից. «Մե գիշերն աղջիկը երազին կը տեսնի էն

⁴³⁷ Կարս 2013, 102 («Ասլանգաղեի հեքիաթը», №11(11)):

⁴³⁸ ՀԺՀ-8 1977, 155 («Ասլան-բալասի», №22); Կարս 2013, 95 («Օխթ ախարր քուրը», №10(10)); Կարս 2013, 100–101 («Ասլանգաղեի հեքիաթը», №11(11)):

⁴³⁹ ՀԺՀ-1 1959, 294 («Ջեյրան-օղի», №20):

⁴⁴⁰ Կարս 2013, 224 («Ալեքսիանոս և Լյուդվիկ», №33(33)):

⁴⁴¹ Խենյան 2000, 81 («Չորաշը», №11(11)):

⁴⁴² Ըստ Կարլ Յունզի՝ երազում իմաստուն ծերունին հանդես է գալիս որպես մեռած նախնու հոգի (ԽՈՒ 1996. 297):

⁴⁴³ Կարս 2013, 224 («Ալեքսիանոս և Լյուդվիկ», №33(33)):

⁴⁴⁴ Զաքարյան 2016, 83:

⁴⁴⁵ ՀԺՀ-1 1959, 364 («Վարդիթեր», №26); ՀԺՀ-10 1967, 97, 98 («Դարվեչի ու աղջկաներու հեքիաթ», №20); Կարս 2013, 170 («Թագավորի աղջկա հեքիաթը», №26(26)):

⁴⁴⁶ ՀԺՀ-1 1959, 214 («Մովսես հեքիաթը», №14):

⁴⁴⁷ ՀԺՀ-1 1959, 224 («Ասլան թաքավոր», №15):

իրան տանող ըխտիարին: Ըխտիարը կըսէ. — Բո աչքերը քոծիղ քո՞ւն է, մե քանի դաստա վարդ-մանիշակ դրկէ, թող աչքով ծախեն, աչքերդ բերեք: Կը դնեք տեղը, ձեր տան քովի առվի ջրից, կը քսես, աչքերդ կը լավա»⁴⁴⁸: Երկրի ընդերքից բխող ջրի հրաշագործ ներգործությունը հերոսի մարմնի կորցրած մասերը վերականգնելիս նույնպես կարելի է հանգեցնել անդրաշխարհի և իրական աշխարհի հետ դրա՝ որպես կապող օղակ հանդես գալու գաղափարի հետ: Պատահական չէ, որ բազմաթիվ հեքիաթներում հերոսի մարմնի կորցրած մասերը վերականգնելու համար խորհրդատուի գլխավոր պայմանն է նախ փնտրուրը, մազը կամ թեփուկը ջրի մեջ թաթախել, հետո քսել վերականգնվող մասին:

Հայ ժողովրդական հեքիաթներում երազը երբեմն չի սահմանազատվում իրական կյանքից: Բանասացը պատումի ընթացքում երբեմն չի որոշակիացնում հերոսը խորհրդատվությունը երազում է ստացել, թե ուղևորության ժամանակ ճանապարհին հանգստանալիս: Թե՛ երազում, թե՛ արթուն ժամանակ հերոսը տեսնում է՝ ինչպես մեկ, երկու կամ երեք թռչուն կերպարանափոխվում են (աղջիկների, մայր ու աղջկա, պառավի ու աղջկա) և իրենց գրույցի ընթացքում նրան տեղեկացնում մոտալուտ վտանգների և դրանք շրջանցելու միջոցների մասին⁴⁴⁹: Հեքիաթներից մեկում հերոսը եղբոր հարսնացուի որսնումների ճանապարհին բազմաթիվ փորձությունների ենթարկվելուց հետո նստում է մի ծառի տակ հանգստանալու: Ծառի վրա մի աղավառ և ձագերի գրույցից հերոսը իմանում է իր առաջ ծառացող վտանգների մասին. «Հըլը չի պըրծէ, հըլը շատ փորցանքներ կա էդոր դեմը: Էոնեկ մեր լիզուն հասկընար: Գեղի վըրեն մի հատըմ կարմունց կա, էդ կարմունցով օր անցնի, փրլի կը, կընգնի ջուրը, խելստի կը: Թե օր էդորեն քիչըմ ցած իջնի, էսդեղ սաղրիկ տեղ կա, էդտեղեն օր անցնի, հեչ բան չի էղնի: Պարսիկների շահը կուզէ, օր էդոր գըլոյը դաք խաղա, էդոր էղնեն ֆայտոն է դըրկէ: Ֆայտոնին էլ էման դեղ է քըսէ, էդ դեղեն մտնի կը: Լամ կեղնի, օր չը նըստի, ըսէ՝ շտրհակալ եմ, ու ֆայտոնը հետ դարցու»⁴⁵⁰: Եթե որոշ հեքիաթներում ակնհայտ է հերոսին երազում խորհուրդ տալու հանգամանքը, ապա այս հեքիաթում քնի և

⁴⁴⁸ Կարս 2013, 170 [«Թագավորի աղջկա հեքիաթը», №26(26)]:

⁴⁴⁹ ՀԺՀ-1 1959, 292 («Ջելրան-օղլի», №20); ՀԺՀ-8 1977, 155–157 («Ալան-բալասի», №22); Խենյան 2000, 28, [«Արա Գեղեցիկ», №4(4)]:

⁴⁵⁰ Կարս 2013, 92–93 [«Օլսթ ախաղոր քուրը», №10(10)]:

արթուն լինելու սահմանգիծը չկա, թեև այս նույն հեքիաթում հերոսի եղբայրը որոշակիորեն երազում է տեսել հարսնացուին:

Հերոսին մոտալուտ վտանգի մասին տեղեկացնում և դրանից խուսափելու համար երազում խորհուրդ է տալիս մի մարդ⁴⁵¹, կամ պարզապես ասում են (հայտնի չի՝ ովքեր)՝ ինչ միջոցով ազատվի փորձանքից. «Էրազի մեչ կուզյան ինոր կասեն. «Առ քյե խամար տաս ավուր խաց-ճյուր, մըտի ճրախկըլի մեչ, քյո խոր ծեռեն կփոթընես»⁴⁵²:

Ինչպես նշեցինք վերևում, աստվածահայտնությունը⁴⁵³ հեքիաթի երազներում դրսևորվում է ինչ-որ ձայնի կամ միջնորդի ձևով: Երբ հեքիաթի հերոսի առջև այնպիսի խնդիր է ծառանում, որ նա ի գորու չէ հասնել դրա լուծմանը, աստված միջամտում է երազի օգնությամբ: Հայկական որոշ հեքիաթներում⁴⁵⁴ որպես աստծո միջնորդ հանդես է գալիս ատենահաս սուրբ Սարգիսը⁴⁵⁵: «Ջիբրանե-Խըղըր Նաբին» հեքիաթում, սուրբ Սարգիսի կողմից քնած հերոսի ակննջի մեջ քնի ուլունք մտցնելով, իրագործվում է հերոսի տեղափոխությունը այլ տարածություն, որտեղ նա հանդիպում է իր ընտրյալին, կատարվում է մատանիների փոխանակություն և վերադարձ, որից հետո զարգանում է դեպքերի հետագա ընթացքը: Այս հեքիաթում Խըղըրը և Նաբին⁴⁵⁶ հայտնվում են հերոսին ինչպես երազում, այնպես էլ արթնի՝ թռչունների կերպարանափոխվելու միջոցով, թեպետ այս պարագայում նույնպես չի զգացվում երազի և իրականության սահմանը. «Սանհանթ մ'էրկու ընցավ, մեկ էլ տեսավ, որ էլմեղ կամշընեկաց մեչեն խըշխըշոցի ծեն էկավ: Ջրոն էլմեղ յավաշըմ կննց, մտավ մեչ կամշընեկաց, տեսավ որ ինչ. Խըղըր, Նաբին խավըրու կնյոն նստիք են վեր կամշընեկաց»⁴⁵⁷: Հավքերի գրույցից հերոսի ծառան՝ Ջրոն, տեղեկանում է իր տիրոջ առաջ ծառացած վտանգների մասին, կարողանում է կանխել այդ վտանգ-

⁴⁵¹ ՀԺՀ-17 2012, 40 («Լանվոզ, Հանրդ», №4):

⁴⁵² ՀԺՀ-14 1999, 220 («Տերտըրոչ ախչիկ», №19):

⁴⁵³ Երազներում մերօրյա աստվածահայտնության մասին տե՛ս Սահակյան, Հովհաննիսյան, Հովսեփյան 2001, 139–144:

⁴⁵⁴ Լալայեան 1915, 33–46 («Թուրիսի Ամնատ»); ՀԺՀ-10 1967, 99 («Դարվեշի ու աղջրկներու հեքիաթ», №20); ՀԺՀ-14 1999, 13–39 («Ջիբրանե-Խըղըր Նաբին», №1):

⁴⁵⁵ Հարությունյան 2002, 24–42: Հայրապետյան 2016, 144–148:

⁴⁵⁶ Հիշատակությունների համաձայն՝ քղերը սուրբ Սարգիսն անվանում են Խըղըր Նաբի (Միմոնյան-Մելիքյան 2007, 27):

⁴⁵⁷ ՀԺՀ-14 1999, 33 («Ջիբրանե-Խըղըր Նաբին», №1):

ները, սակայն սուրբ Սարգսի պատվիրանը չկատարելով, այն է՝ այդ մասին ոչ ոքի չասել, քարանում է: Այս հեքիաթում ևս քարացած հերոսը վերակենդանանում է սուրբ Սարգսի խորհրդով՝ անմեղ երկխայի զոհաբերությամբ, սակայն. «Աստված տեսավ, որ էրկսի սիրտն էլ դողրի էր դևն Ջրոն, էլմեղ տղին կյանք խուր»⁴⁵⁸:

Երազում հերոսի տեղափոխությունը այլ տարածություն երբեմն կատարվում է խորհրդատուի արած լավությունները չզնահատելու պարագայում՝ հերոսին խորհրդատուի մասին հիշեցնելու նպատակով. «Հովոն ի, առատուն որ կնրթնն, կտիսնա, որ ինչ, ինչ թաքավորի տուն, ինչ պան, էլմ'էլ ուր խին տան մեչն ի: Կասի՛ էսա էրագ ի, ինչ ի... հա, ինցա, էսա էլմ'էլ խալիվորի արածն ի, խալիվոր գիկ ասաց՝ ինչ պան որ կանես, գիկ հիշա, նոր արա. ես էն մոճի իրիկուն ինոր մոռցա հիշելու, ինոր խամար էսա ողիեն իմ գլեղն իպե»⁴⁵⁹: Սակայն խորհրդատուն, հերոսին պատժելով հանդերձ, երբեմն մեկ այլ խորհրդատուի տեսքով հերոսին ուղղորդում է դեպի իր նպատակակետը:

Ինչպես հայտնի է, հեքիաթի հերոսի անցումն իրական աշխարհից անդրաշխարհ կամ հակառակը, կատարվում է տարբեր եղանակներով (երախտապարտ թոչունի կամ կենդանու միջոցով, հորի, ջրհորի միջով և այլն): Այս հանգամանքը իր վաղնջական դրսևորումն է գտել Էտանայի մասին առասպելում⁴⁶⁰: Ըստ շումերապքադական ավանդության՝ Կիշ քաղաքի տիրակալ Էտանան (մ.թ.ա. 21-րդ դար), լինելով անպտուղ, երազում էր ձեռք բերել «ծննդի բույսը»: Այդ բույսը գտնվում էր երկնքում, և սովորական մահկանացուն չէր կարող գնալ դրա հետևից: Դատավոր և պայմանագրերի պահապան Շամաշի՝ երազում տրված խորհրդով Էտանան գտնում և փրկում է պատժված արծվին, որը, ի նշան երախտագիտության, նրան հասցնում է երկինք: Իսկողոր Լևինը, համադրելով շումերապքադական ավանդությունը բանագիտության մեջ հայտնի արծվի ու մարդու բարեկամության և մարդու թռիչքը արծվի վրա մոտիվների հետ, ենթադրում է, որ զբոսը վերաբրտադրում է ձևափոխված ծիսական պատում կախարդի՝ պահապան հոգու միջոցով անդրաշխարհ ճանապարհորդության մասին⁴⁶¹:

⁴⁵⁸ ՀԺԸ-14 1999, 39:

⁴⁵⁹ ՀԺԸ-14 1999, 283 («Հովոն», № 24):

⁴⁶⁰ Афанасьева 1988, 671.

⁴⁶¹ Афанасьева 1983, 108.

«Ըսկննդնր թաքավորի պատմությունը» հեքիաթում հերոսին երազում թոչունն ինքն է առաջարկում իր ծառայությունը: Դեպի անդրաշխարհ գնալու սահմանագլխին (օվկիանոսի ափին) հերոսը երազում տեսնում է՝ «... մի դուշ եկավ, ասեց թե. — Ըսքան պրիպաս ունեմ, ես եկել եմ, որ քեզ էս օվկյանոսի վրոճն անց կըցնեմ էն աշխարհը տանեմ, կարան վրես նստես»⁴⁶²: Հերոսն արթնանալուց հետո օգտվում է թոչունի առաջարկած ծառայությունից և անցնում դեպի անմահների աշխարհ: Ըստ հեքիաթի՝ հետագա գործողությունների ընթացքում ժխտվում է այսրաշխարհում անմահության գաղափարը, և թոչունի միջոցով նորից անդրաշխարհ հասնելով՝ հերոսը հրաժեշտ է տալիս կյանքին, որովհետև իր համար դա էր նախասահմանված:

Վերը նշեցինք, որ հեքիաթի հերոսը երազում խորհրդատվության միջոցով տեղ է դառնում հրաշագործ իրերի և կենդանիների: Կան հեքիաթներ, որոնցում հերոսը, ինչպես իրական կյանքում, երազում է նվեր ստանում և օժտվում գերբնական հատկություններով. «... տղեն օրեցօր կը մեննընա: Կեղնի տասնչորս-տասնինգ տարեկան, մե օրն էլ քնած վախտը էրագ կը տեսնի. էդ դարվիշը, մե թասըմ գինի ձեռը, կը մոտենա Յաշօղանին, կուտա գինին, կըստ. — Խմե՛, էսի օր խմա, օխտը գոնջի ուժ կուքա վրեղ: Ոնչ թե մարդիք, ասլանն ու վագրն էլ չեն սիրտ էնե՛ մոտենա քեզի: — Տղեն կը խմե՛ գինին ու կը զարթնի, կը տեսնի, օր տեղի մեջ պարկած է, կըստ. — Էհ, էրագիս եմ տեսել: Էդ օրվանից Յաշօղանը էնքան կուժեղնա, օր ձեռը որ ծառին քցե՛, քոքից կը հանե՛, քելեղուց ոտները կը թաղվի գետնի մեջ»⁴⁶³:

Եթե ի վերուստ որոշված է, որ հերոսը պետք է գերբնական ուժով օժտվի, ապա երազում արված նվիրատվությունը կարող է իրական ներգործություն ունենալ: Երազների մեծ մասն ունի մի ընդհանուր առանձնահատկություն. դրանք չեն ենթարկվում տրամաբանության օրենքներին, որին ենթակա է մեր գիտակցությունը, երազներում վերանում է տարածության և ժամանակի կատեգորիան⁴⁶⁴:

⁴⁶² Խենյան 2008, 209 [«Ըսկննդնր թաքավորի պատմությունը», № 74(74)]:

⁴⁶³ Կարս 2013, 106 [«Յաշօղանի հեքիաթը», № 13(13)]:

⁴⁶⁴ Տևն Փրոմմ 2010, 5.

Հնուց ի վեր մարդը ձգտել է հասկանալ և մեկնաբանել երազները, և դա իր արտացոլումն է գտել հեքիաթներում: Հայկական տարբեր հեքիաթներում թագավորը երազ է տեսնում⁴⁶⁵ և ցանկանում է մեկնաբանել այն, դիմում է պալատական և ոչ պալատական երազահանների օգնությանը: Հեքիաթում երազահանության շնորհը տրված է ոչ բոլորին, և ոչ բոլորն են, որ կարողանում են ճիշտ մեկնաբանել երազը: Երազահանության շնորհը հեքիաթի գլխավոր հերոսին տրվում է ի նպաստ նրա հետագա գործողությունների: Որոշ հեքիաթներում հերոսը չունի այդ շնորհը, այլ ճանապարհին հանդիպած օձի խորհուրդներով մեկնաբանում է թագավորի երազները:

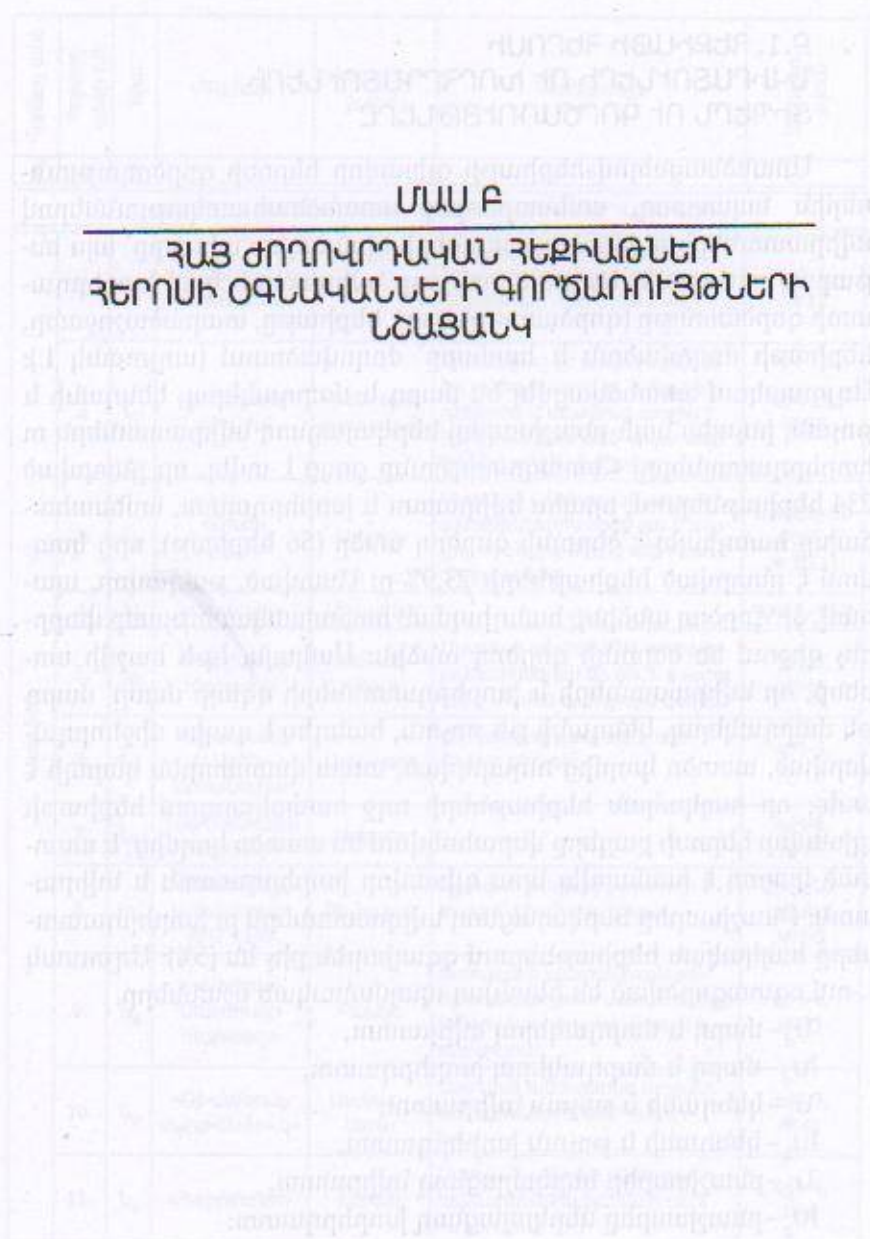
Երազներում խորհրդատվությունը հանդիպում է նաև հայկական իրապատում հեքիաթներում: Որոշ հեքիաթներում հերոսին երազում ինչ-որ խորհուրդ են տալիս (մի մարդ, ծերունի), սակայն հերոսը հետամուտ չի լինում դրան, խորհրդատուն հայտնվում է մեկ ուրիշի երազում և նրա միջոցով հերոսին դրդում գնալ իր քախտի հետևից և տեղ դառնալ հարստության⁴⁶⁶:

Դիտարկումները ցույց են տալիս, որ ի թիվս գործողությունների ընթացքում հանդիպած բազմատեսակ խորհրդատուների և նվիրատուների՝ իր գերագույն նպատակին հասնելու համար հեքիաթի գլխավոր հերոսը օգտվում է նաև երազում կատարված խորհրդատվություններից և նվիրատվություններից:

Քունը դիտարկվում է որպես մարդու ժամանակավոր մահ, որի ընթացքում հերոսի հոգին հանդիպում է իր մեռած նախնու հոգուն, աստծուն կամ աստծո միջնորդին: Նշվածները, իմանալով հերոսի անցնելիք ճանապարհի ու դժվարությունները հաղթահարելու միջոցների մասին, իրենց խորհուրդներով ու երբեմն երազում նվեր մատուցելով՝ նպաստում են հերոսի գործողություններին:

⁴⁶⁵ Խենյան 2000, 128–129 [«Թաքավորի երազնին», №33(33)]; Խենյան 2000, 196–197 [«Էրազ հանող տղեն ու թաքավորի քախտը», №18(18)]; Խենյան 2000, 112–113 [«Վարդինակի ու Բենյամինի հեքիաթը», №20(20)]; Խենյան 2008, 196–197 [«Թաքավորի երազները», №61(61)]; Խենյան 2008, 162–163 [«Ճիլսկո», №40(40)]; Կարս 2013, 179–181 [«Թախտի հեքաթը», №28(28)]; Մոկս 2015, 109–110 [«Աղքատն ու օձը», №20(20)]:

⁴⁶⁶ Խենյան 2008 172–174 [«Բախտի հետևից մահ էկողը», №44(44)]; Կարս 2013, 307–308 [«Էրկու կնո՛ւն օսկին», №68(68)]:

Բ.1. ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ԼՎԻՐԱՏՈՒՆԵՐԻ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆԵՐԻ ՏԻՊԵՐՆ ՈՒ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԸ

Առանձնացնելով հեքիաթի գլխավոր հերոսի գործողություններին նպաստող, ամենաբնորոշ առանձնահատկություններով նվիրատուների ու խորհրդատուների հիմնական տիպերը՝ այս ենթաբաժնում տրվել են յուրաքանչյուր նվիրատուի կամ խորհրդատուի գործառույթը (գործառույթները), հեքիաթը, տարածաշրջանը, հեքիաթի ժողովածուն և համարը՝ ժողովածուում (աղյուսակ 1.): Աղյուսակում առանձնացվել են մարդ և մարդակերպ, կենդանի և թռչուն, ինչպես նաև բնաշխարհը ներկայացնող նվիրատուներն ու խորհրդատուները: Հետազոտությունը ցույց է տվել, որ ընտրված 234 հեքիաթներում, որպես նվիրատու և խորհրդատու, ամենահաճախը հանդիպել է ծերունի գործող անձը (56 հեքիաթ), որը կազմում է ընտրված հեքիաթների 23,9%-ը: Աստված, թագավոր, պառավ, ձի գործող անձինք հանդիպման հաճախականությամբ փոքրինչ զիջում են ծերունի գործող անձին: Մակայն, եթե հաշվի առնենք, որ նվիրատուների և խորհրդատուների զգալի մասը՝ մարդ թե մարդակերպ, կենդանի թե թռչուն, հանդես է գալիս միջնորդավորված, աստծո կողմից ուղարկված, ապա վստահորեն կարելի է ասել, որ հայկական հեքիաթների ողջ համակարգում հեքիաթի գլխավոր հերոսի քայլերը վերահսկվում են աստծո կողմից, և աստված կարող է համարվել նրա գլխավոր խորհրդատուն և նվիրատուն: Բնաշխարհը ներկայացնող նվիրատուներն ու խորհրդատուները հայկական հեքիաթներում զգալիորեն քիչ են (5%): Աղյուսակ 1.-ում օգտագործված են հետևյալ պայմանական նշանները.

- Ն_Գ – մարդ և մարդակերպ նվիրատու,
- Խ_Կ – մարդ և մարդակերպ խորհրդատու,
- Ն_Կ – կենդանի և թռչուն նվիրատու,
- Խ_Կ – կենդանի և թռչուն խորհրդատու,
- Ն_Բ – բնաշխարհը ներկայացնող նվիրատու,
- Խ_Բ – բնաշխարհը ներկայացնող խորհրդատու:

Աղյուսակ 1.

ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆԵՐԻ ԵՎ ԼՎԻՐԱՏՈՒՆԵՐԻ ՏԻՊԵՐՆ ՈՒ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԸ

Գործող անձ	Գործող անձի հ/հ	Տիպ	Հեքիաթ	Տարածաշրջան	Գործառույթ	Ծանոթություն
1	2	3	4	5	6	7
ՄԱՐԴ ԵՎ ՄԱՐԴԿԵՐՊ ԼՎԻՐԱՏՈՒՆԵՐ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆԵՐ						
Աստված	1.	Ն _Կ	«Արևիատ և Օձամանուկ»	Այրարատ	Թագավորը երեխա չի ունենում, աստված, լսելով նրա խնդրանքը՝ օձի ճուտ է կլիրում:	ՀԺԳ-1, № 17
	2.	Ն _Կ	«Մարթակեր ախչիկ»	Վան-Վասպուրական	Թագավորը չի բավարարվում իր ունեցվածքով ու երեք որդիներով և աստծուց աղչիկ է խնդրում: Աստված նրան մարդակեր աղչիկ է տալիս:	ՀԺԳ-15, № 35
	3.	Ն _Կ	«Օխձը տղան»	Արցախ	Աստված անժառանգ աղքատ ամուսինների երեք ձու է տալիս, որոնցից մեկից օձի ճուտ է դուրս գալիս:	Սարգսյան 2015, № 1(21)
	4.	Ն _Կ	«Օձ-մայիլ»	Այրարատ	-,-	ՀԺԳ-3, № 2
	5.	Ն _Կ	«Հարմակի հեքիաթը»	Մանագլերտ	Աստված անժառանգ աղքատ ամուսիններին մի ձու է տալիս, որից մի մեծ օձ է դուրս գալիս:	ՀԺԳ-9, № 43
	6.	Ն _Կ	«Օձ-մանուկ և Արին-Արմանեյին»	Այրարատ	Անժառանգ թագուհին օձի ճուտ է բերում:	ՀԺԳ-3, № 14
	7.	Ն _Կ	«Օձ-մանուկին հաքյաթը»	Արցախ	-,-	ՀԺԳ-6, № 15
	8.	Խ _Կ	«Օձեմանուկ, Արմանուկ» ATU 433B	Չի նշված	Աստված թագավորին որդի է տալիս՝ կեսմարդ-կեսօձ:	Սրվանտյանց, № Ի2
	9.	Ն _Կ	«Միրզա Մահմադի հեքիաթը»	Բասեն	Աստված ի պատասխան անժառանգ աղքատ ամուսինների խնդրանքի՝ նրանց վիշապ է ուղարկում:	ՀԺԳ-4, № 23
	10.	Ն _Կ	«Օձ-մանուկ, վարթ-մանուկ»	Մանագլերտ	Աստված անժառանգ աղքատ ամուսիններին օձ է ուղարկում:	ՀԺԳ-9, № 41
	11.	Ն _Կ	«Հարմակի»	Շիրակ	Աստված աղքատ անժառանգ ամուսիններին շահմար օձ է ուղարկում:	ՀԺԳ-4, № 1

Աստված	12.	Ն _Վ	«Միթիլ-խավթ»	Այրարատ	Աստված անժառանգ պառավի խնդրանքով նրա համար օձ է ուղարկում:	ՀԺՀ-3, №18
	13.	Ն _Վ	«Խազողլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Աստված, լսելով ժողովրդի աղաչանքներն ու աղոթքները, անժառանգ թագավորին ժառանգ է տալիս:	ԽԵՄԵՅԱՆ 2000, №5(5)
	14.	Ն _Վ	«Ձուկ տղան»	Այրարատ	Ժառանգ չունեցող վաճառականի կինը ծուկ է բերում:	ՀԺՀ-1, № 31
	15.	Ն _Վ	«Արագը կաղարվալ ա»	Ղարաղաղ	Ժառանգ չունեցող վաճառականին աստված աղչիկ է տալիս և երազում ասում, որ նա պետք է ամուսնանա նույն օրը ծնված աղքատ գյուղացու տղայի հետ: Միևնույն ժամանակ նա պահպանում է անտառում թողնված այդ տղային՝ նրան կերակրելու համար պառավի այժն ուղարկելով:	Հովսեփյան 2009, №21(21)
	16.	Ն _Վ	«Տոտմը»	Մուսա լեռ	Երեխա չունեցող կինը աստծուց երեխա է խնդրում, աստված նրան դրո՞ւմ է տալիս:	Սվազյան 1984, №9(9)
	17.	Ն _Վ	«Տղում ախչիկ»	Մանագ-կերտ	Աստված թագավորի անժառանգ վեզիրին դրո՞ւմ է տալիս:	ՀԺՀ-9, №42
	18.	Ն _Վ	«Վարդիթեր»	Այրարատ	Աստված աղքատ ամուսինների ծնված երեխային միջնորդների (պահապան հրեշտակ, տատմեր, քահանա, քաղոր) միջոցով շնորհներով է օժտում:	ՀԺՀ-1, № 26
	19.	Ն _Վ	«Ջյունմ, քյունմ սև օձին»	Տավուշ-Իջևան	Աստված աղքատ գյուղացու երդիկով օրը 12 հատ ցորեն է գցում ներս, տարիների ընթացքում այդ ցորենը ցանում են, արդյունքը ստանում են աստծո կողմից ուղարկած սև օձի միջոցով, որը կերպարանափոխված արքայազն է:	ԽԵՄԵՅԱՆ 2000, № 13(13)
	20.	Ն _Վ	«Թննջյուման խաթուն»	Վան-Վասպուրական	Աստված աղքատ գյուղացու կնոջը կարմիր կով է դարձնում, որպեսզի նրանք կարողանան իրենց ապրուստը հոգան:	ՀԺ-14, № 16
	21.	Ն _Վ	«Գյուլչանի հեքիաթը»	Այրարատ	Աստված լուսը և մութը բաժանողների օգնությամբ աղքատին լույս տվող մի ծու է նվիրում:	ՀԺՀ-1, № 33

Աստված	22.	Ն _Վ	«Ասլան-Ղըռասլան»	Ղարաղաղ	ա) Աստված հերոսին երկու վագրի ձագ է ուղարկում, մեծացած վագրերը տիրոջը փրկում են մարդակեր քրոջ ձեռքից, բ) Աստված քնած հերոսի մտաբանը է ուղարկում, որը կանչում և արթնացնում է նրան՝ փրկելով մարդակեր քրոջից:	Հովսեփյան 2009, № 16(16)
	23.	Ն _Վ	«Խոսորով-չաի»	Այրարատ	Աստված հերոսին ձի է ուղարկում՝ մուրագին հասնելու նպատակով:	ՀԺՀ-1, № 34
	24.	Ն _Վ	«Մարդակերպ ծուկը»	Շիրակ	Աստված լսում է հերոսի խնդրանքը և փայտե մարդուն՝ հոգի է տալիս:	ՀԺՀ-4, № 4
	25.	Խ _Վ	«Նալ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Երրորդության՝ երկնքի, ցամաքի, ծովերի աստվածները թագավորին խորհուրդներ են տալիս:	Կարս, № 21(21)
	26.	Ն _Վ	«Ծամծուն»	Վան-Վասպուրական	Սարերի, ծովերի աստված Տեր-Ղունդիսը հերոսին է տալիս իր ուժն ու կարողությունը, որ նա ում հետ կռվի, հաղթող դուրս գա:	ՀԺ-14, № 4
	27.	Խ _Վ Ն _Վ	«Եյնա բունիզի»	Արցախ	Աստված աղքատ հերոսին մի ծառ է նվիրում և խորհուրդներ տալիս, թե ինչպես այդ ծառի միջոցով հարստանա:	Մարգարյան 2015, № 1(1)
	28.	Ն _Վ	«Եղնը աղչիզ»	Ղարաղաղ	Հարուստ հովվի աղջկան դևերի ձեռքից ազատելու համար աստված նրան եղնիկ է դարձնում: Հերոսը սպանում է դևերին, եղնիկին աստված նորից աղչիկ է դարձնում:	Հովսեփյան 2009, № 24(24)
	29.	Խ _Վ Ն _Վ	«Արա գեղեցիկ»	Տավուշ-Իջևան	Հերոսն աստծուն օգնության է կանչում, թիկունքում հայտնվում է մի ծերունի, նա. ա) խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես գտնի հոր՝ թագավորի աչքի բուժման դեղը, բ) հերոսին տալիս է հրաշագործ առարկաներ (փետուր, գլխարկ, երկու բլիթ, օր):	ԽԵՄԵՅԱՆ 2000, № 4(4)
	30.	Խ _Վ Ն _Վ	«Աստուծ գլիդնմ ա՝ հինչ ա անում»	Արցախ	Աստված (ծերունու կերպարանով) երեք եղբայրների (ըստ նրանց ցանկության) ունեցվածք է տալիս և նրանց փորձության ենթարկում (աղքատի կերպարանով):	Մարգարյան 2015, № 1(17)

Աստված	31.	ԽՍՀՄ	«Աստված ձեր խերն ի»	Մոկս	Հրեշտակի կերպարանքով աստված երեք աղքատ եղբայրների ցանկությունը կատարում է և նրանց փորձության ենթարկում:	Մոկս, № 54(54)
	32.	ԽՍՀՄ	«Երեք եղբայր»	Պարսկահայք	..	ՀԺԳ-18, № 9
	33.	ԽՍՀՄ	«Բյուրապատիկ» ATU 460A տիպի J1262.5.1 մոտիվ	Չի նշված	Բյուրապատիկը (աստված) հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես դառնա հարստության տեր:	Մրվանձ-տյանց, № 3
	34.	ԽՍՀՄ	«Անխելք մարդ» ATU 460A	Չի նշված	Աստված մարդուն խորհուրդներ է տալիս նրա ճանապարհին հանդիպած գանգատվորների համար՝ մտածելով, որ նա այդ խորհուրդներից կօգտվի:	Մրվանձ-տյանց, № 2
Ծերունի	1.	ԽՍՀՄ	«Հագարան բլրով կամ Ալո-Ղինոյի նաղլը»	Այրարատ	Աղքատ ծերունին խորհուրդ է տալիս իր իսկ անեծքով թագավորի չորացած այգին վերականգնելու համար ձեռք բերել Հագարան բլրովը:	ՀԺԳ-1, № 1
	2.	ԽՍՀՄ	«ժլատ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Ծերունին թագավորին խորհուրդ է տալիս՝ վերջ տա ժլատությանը և չորացած այգին կանաչեցնելու համար բերել տա Հագարան բլրովը:	Կարս, № 1(1)
	3.	ԽՍՀՄ	«Հագարան բլրով կամ Ալո-Ղինոյի նաղլը»	Այրարատ	Ճամփաբաժանի ծերունին թագավորի տղաներին տեղեկացնում է անցնելիք ճանապարհների ուղղության և վտանգավորության աստիճանի մասին:	ՀԺԳ-1, № 1
	4.	ԽՍՀՄ	«Քոչարը»	Վան-Վասպուրական	Նույնը	ՀԺԳ-15, № 16
	5.	ԽՄԿ	«ժլատ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	..	Կարս, № 1(1)
	6.	ԽՍՀՄ	«Հագարան բլրովը»	Ղարադաղ	Ճամփաբաժանի ծերունին թագավորի տղաներին ասում է, թե որ ճանապարհ գնացողը չի վերադառնում, խորհուրդ տալիս այդ ճանապարհով չգնալ:	Հովսեփյան 2009, № 1(1)
	7.	ԽՍՀՄ	«Նաչար-Օղլու հեքիաթը»	Այրարատ	Ճամփաբաժանի ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ որ ճանապարհով գնա:	ՀԺԳ-1, № 10
	8.	ԽՍՀՄ	«Եղկշղղկան շապիթը»	Մոկս	Ճամփաբաժանի ծերունին եղբայրներին խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես հասնեն իրենց կայտակին:	Մոկս, № 1(1)

Ծերունի	9.	ԽՍՀՄ	«Ըրք խորուր»	Կիլիկիա	Ճամփաբաժանի ծերունին հերոսին երեք ոսկով երեք խրատ է տալիս:	Սվազյան 1994, № 1(1)
	10.	ԽՍՀՄ	«Հորաշը»	Տավուշ-Իջևան	Ճանապարհին հանդիպած ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ վերադառնալու համար որ ճանապարհով գնա:	Խեմչյան 2000, № 11(11)
	11.	ԽՍՀՄ	«Ղալի Տոպան»	Վան-Վասպուրական	Ճանապարհին Նտած, ճանապարհ ցույց տվող ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս, թե հիվանդ ձևացած մոր համար ինչպես ձեռք բերի հնդկական ընկույզը:	ԱՅ XXII
	12.	ԽՍՀՄ	«Օխթ ախպոր ըուրը»	Կարս	Ճանապարհին հանդիպած ծերունին թագավորի տղաներին ցույց է տալիս յոթ եղբոր տեղը:	Կարս, № 10(10)
	13.	ԽՍՀՄ	«Կտրիչ տղան»	Այունիք	Թագավորի այգեպան ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես մոտենա Խաթուն հանունին (Հնդկաստանից սև հող բերել):	ՀԺԳ-7, № 175
	14.	ԽՍՀՄ	«Անա թագավորի հեքիաթը»	Այրարատ	ա) Միջնորդ խորհրդատուի կողմից մատնացույց արված ծերունին խորհուրդները տալիս է հերոսի կողմից կերակրվելու ակնկալիքով բ) Ծերունին հերոսին ծովեղեն ձիուն սանձահարել կարողալու համար սանձ է ևլիրում և խորհուրդները տալիս է մինչև հերոսի գործողությունների որոշակի սահման:	ՀԺԳ-1, № 3
	15.	ՆՍՀՄ	«Մարթակեր ախչիկ»	Վան-Վասպուրական	Հերոսի ճանապարհին հանդիպած պատավի եղբայրը նրան է տալիս իր հրեղեն՝ վեցոտանի ձին, որ նա կարողանա ձեռք բերել անսահական խնձորը:	ՀԺԳ-15, № 35
	16.	ՆՍՀՄ	«Շահ Իսմայիլի հեքիաթը»	Մուշ	Ծերունին թագավորին խնձոր է ևլիրում, որ կեսը տա թագուհին ուտի, կեսը՝ ձին:	Խաչատրյան 1999, № 1(3)
	17.	ԽՍՀՄ	«Հովուն»	Վան-Վասպուրական	Ծերունին կարողում է աղքատ հերոսի մոզքերը և օգնում նրան դառնալ թագավորի փեսա՝ նրա առջև պայման դնելով:	ՀԺ-14, № 24

Ծերունի	18.	Խ _Վ	«Անխելե մարդ» ATU 460A	Չի նշված	Ծերունին հարստությունը կորցրած մարդուն խորհուրդ է տալիս գնալ իր դուլվաթի (ուլնեցվածքի) հետևից:	Սրվանձ-սյանց, № 2
	19.	Խ _Վ	«Թագավորի աղջկա և գող Ասլանի հեքիաթը»	Կարս	Ծերունին իր խորհուրդները (երեք խրատ) տալիս է խալու գնի փոխարեն:	Կարս, № 24(24)
	20.	Խ _Վ	«Հալալ աշխատանքը»	Տավուշ-Իջևան	Ծերունին հերոսին իր աշխատած փողի դիմաց երեք խորհուրդ է տալիս:	Խեմշյան 2000, № 16(16)
	21.	Խ _Վ	«Աբգար թաքավոր»	Այրարատ	Գիր գրող ծերունին ա) հերոսին տեղեկացնում է փնտրվող թանկարժեք քարերի տեղը և սովորեցնում դրանք ձեռք բերելու եղանակը, բ) սովորեցնում է՝ որտեղից և ինչպես (հրեղեն ձիու միջոցով) ձեռք բերի անմահական ջուրն ու խնձորը:	ՉԺՅ-1, № 4
	22.	Խ _Վ	«Ճակտի գլիր»	Վան-Վասպուրական	Ճակատագիր գրող ծերունին (աստծո կողմից միջնորդավորված). ա) թագավորին տեղեկացնում է՝ ում հետ պետք է նա ամուսնանա, բ) կարգավորում է չարն ու բարին՝ հերթապանությամբ դասավորելով սև և սպիտակ իացերը:	ՉԺՅ-14, № 12
	23.	Խ _Վ	«Անմահական ճուր պիրող տղեն»	Տավուշ-Իջևան	Սև և սպիտակ թելեր կծկող ծերունին վարպետի գործիքների հետևից գնացող հերոսին խորհուրդներ է տալիս, թե ինչպես հարթահարի անանցանելի ճանապարհները:	Խեմշյան 2008, № 1(1)
	24.	Խ _Վ	«Քաջանց թաքավորը»	Սյունիք	Չերոսի ճանապարհին հանդիպած ծերունին նրան խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես գնա հրեղեն ձիու, փղոսկրի հետևից:	ՉԺՅ-7, № 174
	25.	Խ _Վ	«Կոստիան թագավորի տղեն»	Տուրուբերան (Մուշ)	Ճանապարհին հանդիպած ծերունին թագավորի տղային խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի արծնի կաթը:	ՉԺՅ-12, № 23
	26.	Խ _Վ	«Վրսկեքյաթուլ տղան»	Ղարաղաղ	Սպիտակամորուս ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ուզի դնի աղջկան և ձեռք բերի հրաշագործ երկանքը և ծառը:	Չովսեփյան 2009, № 2(2)

Ծերունի	27.	Խ _Վ	«Ձուկ տղան»	Այրարատ	Չերոսի ճանապարհին հանդիպած ծերունին անմահական խնձորը գտնելու համար նրան ուղղորդում է դեպի իր ավագ եղբայրը:	ՉԺՅ-1, № 31
	28.	Խ _Վ	«Ձրհանի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Չերոսի ճանապարհին հանդիպած իմաստուն ծերունին խորհուրդ է տալիս ինչպես գտնել անմահական ջուրն ու անմահական խնձորը, այնուհետև իր աղջկան սովորեցնում է՝ ինչպես այդ ջրով և խնձորով վերակենդանացնի մեռած հերոսին:	Խեմշյան 2000, № 10(10)
	29.	Խ _Վ	Կտրիչ տղան	Սյունիք	Ծովի մոտ հերոսին հանդիպած ծերունին ասում է, որ նա իր ձիով երեք ծովերից միայն մեկը կարող է անցնել և խորհուրդ է տալիս հետ դառնալ:	ՉԺՅ-7, № 175
	30.	ԽՄ	«Միմնդե Լավանի»	Վան-Վասպուրական	հերոսի ճանապարհին պատահաբար հանդիպած ծերունին նրան մատնացույց է անում այն մարդուն, ով ոչ ոքից չի վախենում:	ՉԺՅ-14, № 20
	31.	Խ _Վ	«Արա գեղեցիկ»	Տավուշ-Իջևան	Չերոսի թիկունքում հայտնված ծերունին (աստված). ա) խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես գտնի հոր՝ թագավորի աչքի բուժման դեղը, բ) հերոսին տալիս է հրաշագործ առարկաներ (փետուր, գլխարկ, երկու բլիթ, օղ)՝ ի նպաստ նրա հետագա գործողությունների:	Խեմշյան 2000, № 4(4)
	32.	Խ _Վ	«Թագավորի աղջկա հեքիաթը»	Կարս	Ծերունին աղջկան օժտում է շնորհներով:	Կարս, № 26(26)
	33.	Խ _Վ	«Թաքավորին տղան»	Արցախ	Ծերունին հերոսին թախման է տալիս, որի գործությամբ նա կարող էր հասնել մինչև փնտրվող թագավորության սահմանը:	Սարգսյան 2015, № 1(8)
	34.	Խ _Վ	«Ոսկի կանթեր»	Վան-Վասպուրական	Ծերունին հերոսին նվիրում է հրաշագործ կանթեր, երեք հավկիթ և մի մատանի՝ նրան չասելով դրանց հրաշագործ հատկությունների մասին:	ԱՂ XXXII

Ծերունի	35.	Խ _Վ	«Վիշապ և Վաթան ու Բաթան»	Ավաշկերտ	Հարյուրամյա, երկուհարյուրամյա և երեքհարյուրամյա ծերունիները թագավորի տղային խորհուրդներ են տալիս, թե ինչպես գտնի իր կորուստը՝ աղավկի դարձած կնոջը:	ՀԺԳ-9, № 7
	36.	Խ _Վ	«Խորհրդատու երեք եղբայրները»	Տավուշ-Իջևան	Ծերունիներից մեծ եղբայրը խորհուրդ է տալիս՝ ինչ անեն, որպեսզի ասի՝ ում է պատկանում դրամատուփը:	Խեմշյան 2000, № 21(21)
	37.	Խ _Վ	«Ուստա Մուրատ»	Խլաթ	Ծերունին հերոսին ասում է, թե ինչպես ձեռք բերի խոսող մարմար քարը:	ՀԺԳ-16, № 4
	38.	Խ _Վ	«Ձուկ տղան»	Այրարատ	Ծերունին հերոսին սովորեցնում է, որ անմահական խնձորը վերցնելուց հետո հետ չնայի, հակառակ դեպքում քար կդառնա:	ՀԺԳ-1, № 31
	39.	Խ _Վ	«Շիրին շահ»	Գեղարքունիք	Հիվանդ թագավորի բուժման համար ծերունին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գնա անմահական խնձորի հետևից:	Գրիգորյան 1983, № 5(13)
	40.	Խ _Վ Խ _Վ	«Չազե-Դիլարի հեքյաթը»	Պարսկահայք	Ճամփաբաժանի ծերունին հերոսին, ա) խորհուրդներ է տալիս, բ) մորուքից մի մազ է տալիս, որ նեղության մեջ հերոսը մորուքի մազը կրակին տա:	ՀԺԳ-18, № 4
	41.	Խ _Վ	«Յաշիֆիդան և Չնաշխարիկ»	Կարս	Ծերունին խորհուրդ է տալիս թագավորին, թե ինչպես բռնեն իրենց սահմանը խախտողին:	Կարս, № 3(3)
	42.	Խ _Վ	«Վիշապ և Վաթան ու Բաթան»	Ավաշկերտ	Աղավնու փոխակերպված աղջկա պապը հերոսին խորհուրդ է տալիս կնոջը չխսիել և չհայհոյել:	ՀԺԳ-9, № 7
	43.	Խ _Վ	«Ժուլկին գեներալի հեքյաթը»	Կարս	Ծերունին խորհուրդ է տալիս տղային, որպեսզի նա պատռի կնոջ դիմակը:	Կարս, № 18(18)
	44.	Խ _Վ	«Կրտսեր եղբայր ու Անջան դևը»	Տավուշ-Իջևան	Հերոսի ճանապարհին հանդիպած ծերունին նրան ցույց է տալիս քառասուն աղջիկներին հասնելու ճանապարհը:	Խեմշյան 2008, № 5(5)
	45.	Խ _Վ	«Յաշիֆիդան և Չնաշխարիկ»	Կարս	Ծերունին հերոսին մատնացույց է անում և խորհուրդներ տալիս՝ ինչպես հասնել այն խորհրդատուին, որը կասի փնտրվող առարկայի տեղը:	Կարս, № 3(3)

Ծերունի	46.	Խ _Վ	«Գյոռ Գուլոն»	Վան-Վասպուրական	Անդրաշխարհի ծերունին հակադիր հերոսին տեղափոխում է անդրաշխարհ, իսկ հերոսին դարձնում թագավոր:	ՀԺԳ-14, № 25
	47.	Խ _Վ	«Օխթ ախպոր քուրդ»	Կարս	Ծերունին երազում հերոսին սովորեցնում է՝ ինչպես վերականգնանալի քարացած եղբորը:	Կարս, № 10(10)
	48.	Խ _Վ	«Ալեքսիանոս և Լյուդվիկ»	Կարս	Ծերունին անբուժելի հիվանդությամբ հերոսին երազում ասում է իր առողջանալու միջոցը:	Կարս, № 33(33)
	49.	Խ _Վ	«Էրկու կըճուճ օսկին»	Կարս	Ծերունին մի մարդու երազում խորհուրդ է տալիս բախտը գտնելու համար գնալ ուրիշ քաղաք:	Կարս, № 68(68)
	50.	Խ _Վ	«Յաշոլլանի հեքիաթը»	Կարս	Ծերունին, իմանալով հերոսին սպասվող վտանգների մասին, նրան խորհուրդ է տալիս հետ դառնալ:	Կարս, № 13(13)
	51.	Խ _Վ	«Աղեկութեն՝ աղեկութեանից կլնի»	Վան-Վասպուրական	Ճանապարհին հանդիպած ծերունին երեք երիտասարդների ունեցվածքի տեր է դարձնում և ստուգում նրանց երախտագիտության աստիճանը:	ՀԺԳ-15, № 61
	52.	Խ _Վ	«Ավլի Ամադի տղան»	Կարս	Հերոսի պապը նրան խորհուրդ է տալիս մորթին չնվիրել թագավորին՝ այլապես վնաս կգա:	Կարս, № 6(6)
	53.	Խ _Վ	«Անխիզ թաքավորի, խելոք Վարթանի ու հիրա խոր խեքյաթը»	Նոր Բայազետ	Հերոսի ծերունի հոր խորհուրդներով հերոսը անխիզ թագավորին դարձնում է բարեգութ, այնուհետև դառնում է թագավորի փեսան:	Միքայելյան 1980, № 4
	54.	Խ _Վ	«Բախտով մարթ»	Վան-Վասպուրական	Ծերունու կերպարանքով հրեշտակը երեք երիտասարդների օգնելով՝ նրանց փորձության է ենթարկում:	ՀԺԳ-15, № 41
	55.	Խ _Վ	Գնդպար	Վան-Վասպուրական	Ծերունու կերպարանքով հակադիր հերոսը ստիպում է հերոսին խախտել իմայական արգելքը և փորձությունների է ենթարկում նրան:	ՀԺԳ-15, № 42
	56.	Խ _Վ	«Հախի ու Լահախի հեքիաթը»	Այրարատ	Ծերունու կերպարանքով սատանայի խորհրդով անարդարը հանում է արդարի աչքերը:	ՀԺԳ-1, № 28

Ավտոմոբիլ	1.	Խ _Վ Խ _Վ	«Ղուշ-փարին»	Այրարատ	Ճերացած և կտրացած թագավորը. ա) խորհուրդ է տալիս իր երեք որդիներին, թե ինչպես բերեն իր աչքի դեղը, բ) փոքր տղային է նվիրում մատանին, թուրը և ձին:	ՀԺՀ-1, № 2
	2.	Խ _Վ Խ _Վ	«Ղույնա Գյնգալը»	Արցախ	Ճերացած և կտրացած թագավորը. ա) խորհուրդ է տալիս իր երեք որդիներին, թե որտեղից բերեն իր աչքի դեղը, բ) փոքր տղային նվիրում է իր ձին:	Մարգարյան 2015, № 1(13)
	3.	Խ _Վ	«Շիրին շահ»	Գեղարթու- նիք	Հիվանդ թագավորը իր բուժման համար անմահական խնձորի հետևից գնացող հերոսին է տալիս իր զորազը և կայծակ թուրը:	Գրիգորյան 1983, № 5(13)
	4.	Խ _Վ	«Բաղիկան և խան Բողոս»	Չի նշված	Թագավորը իր քառասուն որդիները փոքրին նվիրում է թուր և նետ ու աղեղ:	Սրվանձ- տյանց, № Ա
	5.	Խ _Վ	«Աբգար թագավոր»	Այրարատ	Թագավորը իր որդուն փրկող հերոսին նվիրում է իր ձին, թուրը, դալխանը, գուրգը, անմահական խնձորը, ամահական ջուրը:	ՀԺՀ-1, № 4
	6.	Խ _Վ	«Մատնիկի ակն» ATU 560	Չի նշված	Թագավորը, ի նշան երախտագիտության (օձ դարձած արքայազնին կախարդանքից ազատելու համար), կախարդական մատանի է նվիրում հերոսին:	Սրվանձ- տյանց, № Է
	7.	Խ _Վ	«Օհան ընդչաարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորը իր որդուն փրկելու համար հերոսին նվիրում է իր ձին, թուրը, դալխանը, գուրգը:	ՀԺՀ-1, № 8
	8.	Խ _Վ	«Արա Գեղեցիկ»	Տավուշ- իջևան	Կտրացած թագավորը փոքր որդուն է նվիրում իր ձին, որ այդ ձիով կարողանա գտնի հոր աչքի դեղը:	Խենյան 2000, № 4(4)
	9.	Խ _Վ	«Գա- րաքյանքյուկի հեքիաթը»	Տավուշ- իջևան	Թագավորը իր ոսկեղեն ձիու ջուռակը տալիս է իր երեք որդիներին՝ պայանաով, որ նրանցից մեկն իր աշխատանքով վաստակի այդ ջուռակին տեղ դառնալու իրավունքը:	Խենյան 2000, № 3(3)
	10.	Խ _Վ	«Անտես- Աննըման» ATU 302B	Չի նշված	Թագավորն իր երեք որդիներից ավագին թագ է տալիս, միջնեկին՝ ոսկի, փոքրին՝ հող:	Սրվանձ- տյանց, № ԻԵ

Թագավոր	11.	Խ _Վ	«Կրտսեր եղբայրն ու Անջան դերը»	Տավուշ- իջևան	Թագավորն իր 40 տղաներից կրտսերի պահանջով նրան է նվիրում իր հոր ձին, որպեսզի նա գտնի կորած եղբայրներին:	Խենյան 2008, № 5(5)
	12.	Խ _Վ	«Անա թագավորի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորը խորհուրդ է տալիս իր որդիներին՝ չգնալ Ղարաբուլուտ Ղահրեմանի աղջկա սարը (հնայական արգելք):	ՀԺՀ-1, № 3
	13.	Խ _Վ	«Շեն թակավոր»	Վան-Վաս- պուրական	Թագավորը մահանալիս իր երեք որդիներին խորհուրդներ է տալիս՝ չգնալ Կապառակող՝ որսորդության:	ՀԺՀ-14, № 10
	14.	Խ _Վ	«Թագավորն ու իրան իրեք տղեն»	Կարս	Թագավորը մեռնելուց առաջ տղաներին խորհուրդ է տալիս չգնալ այն սարը:	Կարս, № 23(23)
	15.	Խ _Վ	«Խազոզլու հեքիաթը»	Տավուշ- իջևան	Թագավորն իր տղային և հոգեորդուն խորհուրդ է տալիս որսի գնալիս Հացուտ տախտը չգնալ:	Խենյան 2000, № 5(5)
	16.	Խ _Վ	«Ասլանգաղեի հեքյաթը»	Կարս	Թագավորը խորհուրդ է տալիս հերոսին դիմացի սև սարը չգնալ որսի:	Կարս, № 11(11)
	17.	Խ _Վ	«Չնզոն ինձն Ամմոր»	Վան-Վաս- պուրական	Թագավորը մահանալիս իր երեք տղաներին խորհուրդ է տալիս իրենց սահմանից այն կողմ՝ Սպիտակ սար չգնալ՝ հակառակ դեպքում փորձանք կգա գլխներին:	ՀԺՀ-14, № 46
	18.	Խ _Վ	«Ղյունյա Գյոզալի»	Բասեն	Թագավորը խորհուրդ է տալիս իր որդուն Ղումանլու սար չգնա որսի:	ՀԺՀ-4, № 34
	19.	Խ _Վ	«Չուվլիսիա» ATU 302B, ATU 516B	Չի նշված	Թագավորն իր յոթ որդիներին խորհուրդ է տալիս չգնալ այն վայրը, որ հռչակված էր, որ գնացողը հետ չի գալիս:	Սրվանձ- տյանց, № Բ
	20.	Խ _Վ	«Թագավորի պուճուղ տղեն ու Ղրմզի Փոլաղը»	Տավուշ- իջևան	Թագավորը իր քառասուն տղաներին ուղարկում է իրենց համար հարսնացու ընտրելու, բայց խորհուրդ է տալիս քանդված ջրաղացում չմնալ:	Խենյան 2008, № 4(4)
	21.	Խ _Վ	«Փիրմուրադի հեքիաթը»	Պարսկա- հայք	Թագավորը իր քառասուն տղաներին առաջ պայման է դրում ամուսնանալ միայն քառասուն ջուրյեթի հետ:	ՀԺՀ-18, № 34

Թագավոր	22.	ԽՄԸ	«Արա Գեղեցիկ»	Տավուշ-իջևան	Կուրացած թագավորն իր տղաներին խորհուրդ է տալիս՝ ճանապարհ գնալիս, որտեղ որ մուրթն ընկնի՝ մնան գիշերելու և ճանապարհը շարունակեն լույսը բացվելուց հետո միայն:	Խեմէյան 2000, № 4(4)
	23.	ԽՄԸ	«Ուսան աշըղն ու բոսեն»	Այրարատ	Թագավորը մեռնելիս իր երեք տղաներին խորհուրդ է տալիս, որ իր երեք աղջիկներին ամուսնացնելիս առաջին ուզողին տան:	ՀԺԳ-1, № 30
	24.	ԽՄԸ	«Թագավորի իրեք տղեկներ»	Մուշ	Լուկնը	ՀԺԳ-13, № 4
	25.	ԽՄԸ	«Անթիու աշխարհ էրթցող տղան»	Ջավախք	Թագավորն իր երեք տղաներին խորհուրդ է տալիս նետ արձակել և ըստ այդ նետի անկման հարսնացու ընտրել:	ՀԺԳ-4, № 50
	26.	ԽՄԸ ՆՄԸ	«Ուտները կտրած աղջիկը»	Լոռի	Թագավորը ա) իր երկու տղաներին խորհուրդ է տալիս առանց իրենց բրոջ խորհրդի ոչինչ չանեն, բ) աղջկան նվիրում է դանակ և ասում, որ դա նրան պետք կգա:	Գևորգյան 1999, № 4
	27.	ԽՄԸ	«Թագավորին տղղան»	Արցախ	Թագավորը մեռնելիս իր որդուն է հանձնում պալատի բոլոր բանալիներ և պատվիրում սև դուռը չբանալ:	Մարգարյան 2015, № 1(8)
	28.	ԽՄԸ	«Անմահական խնձոր»	Այրարատ	Անդրաշխարհում թագավորը հերոսին խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես լույս աշխարհ դուրս գա:	ՀԺԳ-2, № 1
	29.	ԽՄԸ	«Վրեսկե խընձորը»	Արցախ	-.-	Մարգարյան 2015 № 1(2)
	30.	ԽՄԸ	«Թագավորի տղեն ու զմրուք դուշը»	Տավուշ-իջևան	Անդրաշխարհի թագավորը հերոսին խորհուրդ է տալիս լույս աշխարհ դուրս գալու համար օգնի զմրուք դուշին՝ վիշապից պահպանել իր ձագերին:	Խեմէյան 2000, № 2(2)
	31.	ԽՄԸ	«Վրեսկե խընձորը»	Արցախ	Անդրաշխարհի երախտապարտ թագավորը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչ միջոցով լույս աշխարհ դուրս գա:	ՀԺԳ-5, № 1
32.	ԽՄԸ	«Սինամահալք»	Ալաշկերտ	Անդրաշխարհի թագավորը լավության դիմաց հերոսին խորհուրդ է տալիս լույս աշխարհ դուրս գալու համար դիմի Սինամահալքին:	ՀԺԳ-9, № 1	

Թագավոր	33.	ՆՄԸ	«Ոսկե քաբուլ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորը աչքալուսի համար խալաթ է նվիրում հովիվին և գառնարածին:	ՀԺԳ-1, № 18
	34.	ՆՄԸ	«Ասլան-Բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Թագավորը նախընտրում որպես խալաթ մի քեռ ոսկի է ուղարկում, միևնույն ժամանակ, իմանալով, որ նախընտրում տղայից իրեն վնաս կգա, նվերը տանողներին հանձնարարում է նախընտրում տղային հետևերը քեռել և ճանապարհին սպանել:	ՀԺԳ-8, № 22
	35.	ՆՄԸ	«Ջեյրան-օղի»	Այրարատ	Թագավորը հերոսին թույնով պատված ձի է նվիրում, որ նա նստելուն պես այրվի:	ՀԺԳ-1, № 20
	36.	ՆՄԸ	«Դավթի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորը թևին կապելու թագավորական նշան է նվիրում սանամորը, որպեսզի երբ որ երեխան մեծանա, թևին կապի, նոր գնա օտար երկրներ:	ՀԺԳ-1, № 21
	37.	ՆՄԸ	«Թագավորի սանիկը»	Տավուշ-իջևան	Թագավորը, որ դառնում է աղքատ կնոջ տղայի թավորը, ոսկե շղթայով մի արծաթե մեղալ է գցում երեխայի վիզը:	Խեմէյան 2008, № 6(6)
	38.	ՆՄԸ	«Հավվաչու հ'աշկերտը»	Այրարատ	Դերվիշի շորեր հագած թագավորն իր ապագա ծնվելիք երեխայի համար մի ոսկե թևկալ է թողնում, որ երեխան, եթե տղա լինի, այդ նշանով իրեն գտնի:	ՀԺԳ-1, № 32
	39.	ՆՄԸ	«Շյադի հեքիաթը»	Մասուն	Թագավորը մահանալիս իր երեք որդիներից փոքրին ժառանգություն է թողնում ընկույզի ծառի տակ թաղված երեք կոտ ոսկի՝ իմանալով, որ մյուս որդիները կմսխեն ողջ թագավորության ունեցվածքը:	Խաչատրյան 1999, № 20(22)
	40.	ՆՄԸ ՆՄԸ	«Թագավորի տղան»	Սյունիք	Թագավորը մահանալիս իր երեք որդիներին – խնձորներ է նվիրում, որոնք բլրի վրայից գլորելով՝ պետք է հասնեին միևնույն հարսնացուն – խորհուրդ է տալիս ամուսնանալուց հետո իրենց երկու քույրերին ամուսնացնեն առաջին ուզողի հետ:	ՀԺԳ-7, № 175
	41.	ՆՄԸ	«Շամձուն»	Վան-Վասպուրական	Մեկ այլ թագավոր թագավորի միջևեկ տղային իր այգին լավ մշակելու համար անմահական խնձոր է տալիս:	ՀԺԳ-14, № 4

Թափուկ	42.	Խ _Մ	«Իմաստուն հավթը»	Համշեն	Անժառանգ թագավորը մեռնելուց առաջ խորհուրդ է տալիս թագավոր ընտրելիս դիմել իմաստուն հավթի օգնությանը:	Թողաբյան 1986, № 22
	43.	Խ _Մ	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Թագավորը մահից հետո որպես ժառանգություն է թողնում մի շալվար, մի շվի և մի քսակ, որոնք կախարդական զորություն ունենին:	ՀԺՀ-3, № 33
Թագուհի	1.	Խ _Մ	«Գորտան հեքիաթ»	Բուլանջիս	Հանգուցյալ թագուհին հանդերձյալ աշխարհում տղային մի գլխարկ է նվիրում, որի միջոցով նա կարողանում է ոչնչացնել թագավորին:	ՀԺՀ-11, № 16
	2.	Խ _Մ	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Թագուհին թագավորին խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես վերացնի փոքր որդուն:	Սվազյան 1984, № 2(2)
	3.	Խ _Մ	«Իմաստուն իծի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագուհին խորհուրդ է տալիս հերոսին՝ ինչպես բերի պարավի ձին, ծառը, պատավին իրեն:	ՀԺՀ-1, № 38
	4.	Խ _Մ	«Օձեմանուկ, Արևմանուկ» ATU 433B	Զի Աշված	Արևմանյալ թագուհին Արևմանուկի մոլոր խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես որդուն վերակենդանացնի:	Սրվանձտյան, № Ի2
	5.	Խ _Մ	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Թագուհին դահիճին խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես փրկի փոքր որդուն:	Սվազյան 1984, № 2(2)
	6.	Խ _Մ	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Թագուհու խորհուրդներով և հորից ժառանգած իրերով թագավորի տղան վերականգնում է թագավորությունը:	ՀԺՀ-3, № 33
	7.	Խ _Մ	«Իմաստուն հավթը»	Համշեն	Թագուհու խորհուրդներով հանցագործը կարողանում է պատասխանել թագավորի հարցերին և ազատվել:	Թողաբյան 1986, № 22
	8.	Խ _Մ	«Թանկաուլորը շարոջիտ»	Մոկս	Թագուհու խորհուրդներով վաճառականը կարողանում է վերադարձնել իր ունեցվածքը:	Մոկս, № 6(6)
Թափուկ տուն	1.	Խ _Մ	«Օհան ողնչարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Հուրի թագավորի տղան խորհուրդ է տալիս, որ հերոսը որպես փոխհատուցում թագավորից ուզի իր փոքր աղջկան ու մատանին	ՀԺՀ-1, № 8
	2.	Խ _Մ	«Ժիրին շախ, Պնրնն շախ, Տերին շախ»	Մոկս	Թագավորի տղան տերտերի աղջկան թագավորական թնկապ է նվիրում:	ՀԺՀ-17, № 44

Թափուկ տուն	3.	Խ _Մ	«խոսրով-շահ»	Այրարատ	Թագավորի տղան տերտերի աղջկան թագավորական թնկապ է նվիրում, որ իրենց երեխան դրանով թագավորին գտնի:	ՀԺՀ-1, № 34	
	4.	Խ _Մ	«Ասլան-բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Թագավորի տղան, երբ նախընտրել է թագավորի դիվանի սենյակում մենակ է թողնում, հանձնարարում է ձեռք չտալ նկարին:	ՀԺՀ-8, № 22	
	5.	Խ _Մ	«Անմահական խնձոր»	Այրարատ	Թագավորի փոքր տղան խորհուրդ է տալիս եղբայրներին՝ որքան էլ գոռա, որ հորից հանեն, չհանեն իրեն:	ՀԺՀ-2, № 1	
	6.	Խ _Մ	«Խազդուլու հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Թագավորի հոգեորդին հերոսին խորհուրդ է տալիս փորձությունների գնալուց առաջ մտնել եկեղեցի և ավետարանի վրա երդվում տալ:	Խենյան 2000, № 5(5)	
	Իլջնի վանքի	1.	Խ _Մ Խ _Մ	«Ոսկե քաթուղ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Զինակալին թագավորի աղջկալ խորհուրդ է տալիս, թե հերոսը ինչպես անցնի փորձությունների միջով, ք) հերոսին մատանի է տալիս, որի միջոցով բաժակի ջուրը պետք է սառեր:	ՀԺՀ-1, № 18
		2.	Խ _Մ	«Ավանզադեի հեքիաթը»	Կարս	Թագավորի աղջկալ հերոսին է տալիս իր մատանին, որ պահի ջրի մեջ:	Կարս, № 11(11)
3.		Խ _Մ	«Հարամբաշու հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորի աղջկալ խորհուրդ է տալիս վաճառականին, թե ինչպես անի, որ մի գիշերվա մեջ իր պատկերն ունենա:	ՀԺՀ-1, № 27	
4.		Խ _Մ	«Ջառասուն աղջկալ հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Թագավորի աղջկալ իր սիրած տղային խորհուրդ է տալիս մի նավ վարձի, որպեսզի փախչեն, որովհետև թագավորը համաձայն չէր, որ նրանք ամուսնանան:	Խենյան 2000, № 7(7)	
5.		Խ _Մ	«Էրազ տենող աշկերտը»	Այրարատ	Թագավորի աղջկալ խորհուրդներ է տալիս ոսկերչի աշակերտին, թե ինչպես գերությունից ազատվի:	ՀԺՀ-2, № 26	
6.		Խ _Մ	«Էրազ տենող աշկերտը»	Այրարատ	Ֆրանգուտանի թագավորի աղջկալ խորհուրդ է տալիս ոսկերչի աշակերտին՝ թագավորին ինչ պատասխան տալ:	ՀԺՀ-2, № 26	

Թագավորի աղջիկ	7.	Խ _Մ	«Չարգանդ թագավորի աղջիկը»	Շիրակ	Թագավորի աղջիկը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ մինչև թագավորին հասնելը չկռվել:	ՀԺԳ-4, № 7
	8.	Խ _Մ	«Դնլի Մուրադ»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի աղջիկը հերոսին խորհուրդ է տալիս ոչնչի վատ չասել և ասած խոսքին միշտ տեղ կանգնել:	ԽԵՄՃյան 2000, № 9(9)
	9.	Խ _Մ Խ _Վ	«Հոր տված երեք խրատը»	Այրարատ	Թագավորի աղջիկը մազերի միջից մի ակ է հանում և խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես վարվի քարի հետ:	ՀԺԳ-2, № 45
	10.	Խ _Մ	«Թագավորի աղջկա և գող Ասլանի հեքիաթը»	Կարս	Թագավորի աղջիկը հորը խորհուրդ է տալիս գողին քաղաքից չվճնդել:	Կարս, № 24(24)
	11.	Խ _Մ	«Բարիկան և ինան Բողոս» ATU 302	Չի նշված	Արքայադուռը կարողանում է հան Բողոսից իմանալ նրա հոգու տեղը և հայտնել արքայազնին:	Սյրվանտյանց, № 11
	12.	Խ _Մ	«Եկան կյլոխ չի է՝, թաքավորի ամսյկա կյլոխ ա»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի աղջիկը ձկնորսի տղային խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գնա թագավորի մոտ՝ իրեն ուզելու:	ԽԵՄՃյան 2000, № 14(14)
	13.	Խ _Մ Խ _Վ	«Գազիկ թաքավորը»	Արցախ	Թագավորի աղջիկը հերոսին մի մագ և մատանի է տալիս, որոնց միջոցով ու իր խորհուրդներով նա կատարում է թագավորի պայմանը:	Սարգսյան 2015, № 1(19)
Պառու	1.	Խ _Մ	«Նաչար-Օղլու հեքիաթը»	Այրարատ	Պառավի խորհուրդը հերոսը բուժում է թռչունի (Չմբուռ զուշ) ոտքը, որը, ի նշան երախտագիտության, նրան լույս աշխարհ է հանում:	ՀԺԳ-1, № 10
	2.	Խ _Մ	«Անմախ աշխար»	Վան-Վասպուրական	Ինքնարյուրամյա պառավը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ապացուցի, որ ինքը Արշակ թագավորի տղան է:	ՀԺԳ-14, № 50
	3.	Խ _Մ	«Օխթ ախպոր քուրը»	Կարս	Պառավը խորհուրդ է տալիս հերոսին՝ ինչպես դուրս գա լույս աշխարհ:	Կարս, № 10(10)
	4.	Խ _Մ	«Կտրիճ և դև»	Վան-Վասպուրական	Անդրաշխարհի պառավը հերոսին ցույց է տալիս լույս աշխարհի դուրս գալու ճանապարհը՝ հորի միջի սև, կարմիր, սպիտակ այծերի միջոցով:	ՀԺԳ-14, № 61

Պառու	5.	Խ _Մ	«Կարմիր կովի խեղաթը»	Պարսկահայք	Քարայրի պառավը որը երեխաների համար կարմիր կովի խորհուրդով մտուրում պահած ոսկորների միջոցով հանում է հագուստներ և հազցնում նրանց:	ՀԺԳ-18, № 6
	6.	Խ _Մ	«Թանջուման խաթուն»	Վան-Վասպուրական	Անդրաշխարհի պառավը, ա) որը աղջկան դարձնում է ոսկեծամ և վերադարձնում կորցրած իլիկն ու թելը, բ) կարմիր կովի (աղջկա վերամարմնավորված մայր) մտուրում թաղված ոսկորների միջոցով նրան հագուստ է պարզում:	ՀԺԳ-14, № 16
	7.	Խ _Մ	«Խոսքով-շահ»	Այրարատ	Որսի գնալիս հերոսին մի պառավ է հանդիպում, որը խորհուրդ է տալիս, թե որտեղ փնտրի իր նշանածին:	ՀԺԳ-1, № 33
	8.	Խ _Մ	«Մարթակեր ախչիկ»	Վան-Վասպուրական	Անմահական խնձորի որոնումների ճանապարհին հերոսը հանդիպում է մի պառավի (երկար կրծքերով), ով նրան խորհուրդ է տալիս հետ վերադառնալ, որովհետև հերոսի մայրը և կար դեռ փորձում են ոչնչացնել իրեն: Տեսնելով, որ հերոսն անդրովելի է, պառավը նամակ է գրում իր ծերունի եղբորը, որ հրեղեն ձին տա հերոսին:	ՀԺԳ-15, № 35
	9.	Խ _Մ	«Դարվիչին խոխերը»	Սյունիք	Հարևան պառավը հերոսին խորհուրդ է տալիս գնա կորած հորը փնտրելու և ասում է՝ ինչպես ձեռք բերի դերվիչի տված ձին ու թուրը:	ՀԺԳ-7, № 178
	10.	Խ _Մ	«Օխտը ախպեր, մի քուր»	Ղարադաղ	Հարևան պառավը հերոսուհուն հայտնում է, որ նա յոթ եղբայր ունի և խորհուրդ է տալիս գնա եղբայրներին փնտրի:	Հովսեփյան 2009, № 22(22)
	11.	Խ _Մ	«Թաքավորի սանիկը»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի սանիկին մի պառավ կին խորհուրդ է տալիս, թե նա ինչպես ձեռք բերի թագավորի պահանջած աղջկան:	ԽԵՄՃյան 2008, № 6(6)
	12.	Խ _Մ	«Չուվիսիա» ATU 302B, ATU 516B	Չի նշված	Չուվիսիային առևանգած թագավորի քաղաքի պառավը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես Չուվիսիային հետ վերցնի:	Սյրվանտյանց, № Բ

Պատու	13.	Խ _Վ	«Տիրբաել-իսրղըր Լաբին»	Վան-Վաս-պուրական	Խորհրդատու հյուրընկալ պատավի մոտ ուղղորդում է հերոսի ծին. այս պատավի խորհրդով կազմակերպվում է հերոսի և թագավորի աղջկա հանդիպումը:	ՀԺԳ-14, № 1
	14.	Խ _Վ	«Չանջիլ կռան»	Վան-Վաս-պուրական	Հերոսի շները նրան ուղղորդում են դեպի մի պառավ (անդրաշխարհի), ով նրան սովորեցնում է՝ ինչպես ձեռք բերի անմահական ջուրն ու խնձորը, այնուհետև պատավը շան օգնությամբ անմահական ջրի միջոցով վերակենդանացնում է հերոսին:	ՀԺԳ-14, № 11
	15.	Խ _Վ , Ն _Վ	«Չարգանդ թագավորի աղջիկը»	Շիրակ	Հերոսին հյուրընկալած պատավը, կռահելով, թե հերոսն ինչ նպատակ ունի, նրան ա) խորհուրդներ է տալիս, բ) տալիս է տասնչորս հատ կաղին, երկու ընկույզ, շշով ջուր, շորի մեջ փաթաթած մի բուռ ալյուր:	ՀԺԳ-4, № 7
	15.	Խ _Վ	«Ուստա Մուրատ»	Խլաթ	Խնկոցի հեծնող պատավը թագավորին խորհուրդ է տալիս՝ աղջկա փեսացուին կորցնելու համար ինչ անի:	ՀԺԳ-16, № 4
	16.	Խ _Վ	«Չազոն ինձն Լաման»	Վան-Վաս-պուրական	Խնկոցի հեծնող պատավը Չազոնին խորհուրդ է տալիս տանը փակված չմնալ և խաբեություն մտնում է խնկոցու մեջ և փախցնում նրան:	ՀԺԳ-14, № 46
	17.	Խ _Վ	«Քաջիկի հեքիաթը»	Կարս	Պառավը խորհուրդ է տալիս հերոսին թագավորի անտանեկի աղջկա կողմը չնայել, այլ պես փորձանքի մեջ կընկնի:	Կարս, № 14(14)
	18.	Խ _Վ	«Անկինը»	Սյունիք	Այծատեր պատավը թագավորի տղային խորհուրդ է տալիս կարասում բանտարկված կնոջը վարդ-մանուշակի փուխը տա և բռնվելու դեպքում ասի, որ այդ կինն իր մայրն է:	ՀԺԳ-7, № 186
	19.	Խ _Վ	«Ղուշ-փարին»	Այրարատ	Պառավը թագավորին խորհուրդ է տալիս՝ լույս տվող փետուրի տիրոջը՝ դուշին բերել տա:	ՀԺԳ-1, № 2
	20.	Խ _Վ	«Ջրեղան ծին»	Սյունիք	Պառավը հակահերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ձեռք բերի հերոսի կնոջը:	ՀԺԳ-7, № 177

Պատու	21.	Խ _Վ	«Հագարի բլբլուլ»	Տավուշ-իջևան	Կախարդ պատավը տղային ոչնչացնելու համար նրան խորհուրդ է տալիս պալատ սարքելու համար որտեղից բերի վարպետի գործիքները և հագարան բլբլուլը:	Խեմչյան 2008, № 2(2)
	22.	Խ _Վ	«Քաջանց թաքավորը»	Սյունիք	Պառավը (տատմեր) ոսկեմազ տղային ոչնչացնելու նպատակով խորհուրդներ է տալիս:	ՀԺԳ-7, № 174
	23.	Խ _Վ	«Գոլ-Բարին»	Վան-Վաս-պուրական	Ջարու պատավն իր կախարդական գիրքը բացում է և հակահերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի հերոսուհու հոգու տեղը:	ՀԺԳ-14, № 2
	24.	Խ _Վ , Ն _Վ	«Շրղվշրղկան շապիթ»	Մոկս	Կախարդ պատավը ա) հերոսուհուն խորհուրդներ է տալիս, բ) մատին մատանի է դնում. հերոսուհին գիտակցությունը կորցնում է:	Մոկս, № 1(1)
	25.	Ն _Վ	Կտրիչ տղան	Սյունիք	Դևի կերպարանք առած պատավը հերոսին երեսունից սենյակների բանալիներն է տալիս, որոնցում պահված երեսունից աղջիկների մատանիները նա տանում է իր խորթ եղբայրներին:	ՀԺԳ-7, № 175
	26.	Խ _Վ	«Վըսկեբյաթուլ տղան»	Ղարաղաղ	Ջարու պատավը հերոսին վերացնելու նպատակով խորհուրդ է տալիս դևի մոտից ձեռք բերել հրաշագործ ծառը և ձեռքի երկանքը:	Հովսեփյան 2009, № 2(2)
	27.	Խ _Վ	Կտրիչ տղան	Սյունիք	Թագավորի կրտսեր տղային անիծած պատավը նրան խորհուրդ է տալիս. -խորթ հորից ուզի իր հոր ձին, թուրք, ասպագենը և իր երեսունից խորթ եղբայրների պես գնա հարսնացու փնտրելու, -խորթ եղբայրների հետ միասին չքնի:	ՀԺԳ-7, № 175
	28.	Խ _Վ	«Օխթ անպոր թուրը»	Կարս	Պառավն իր կուժը ջարդող թագավորի տղային անիծում է՝ նա հանդիպի յոթ եղբոր թոռը և սիրահարվի, որ իմանա աշխարհում ինչ կա:	Կարս, № 10(10)

Պատավ	29.	Խ _Վ Ն _Վ	«Հազգարան բըլբուլը»	Արցախ	Խաչմերուկում նստած, թագավորի այգին անհծած պատավը. ա) հերոսին ասում է՝ ինչպես ձեռք բերի հրեղեն ձին և թուրը, որոնց միջոցով պետք է հասնե՞ր Հազգարան բլբուլին, բ) հերոսի՝ եղբայրների կողմից հանած աչքերը դնում է իրենց տեղը և ինչ-որ հեղուկով բուժում:	Սարգսյան 2015, № 1(7)
	30.	Խ _Վ Ն _Վ	«Քառասուն գլխանե նառաղեկը»	Սյունիք	Պատավ մայրը հերոսին խորհուրդ է տալիս չընտրի հոր մասնագիտությունը, նրան է տալիս հոր հրացանը և դաշույնը: Պատավը դառնում է քառասուն գլխանի դևի օգնականը և նրա խորհուրդներով տղային կորցնելու նպատակով, ուղարկում անհնարինը բերելու:	ՀԺՀ-7, № 236 Յվծ.
	31.	Խ _Վ	«Նենգավոր մայր մը»	Խիզան	Հերոսի մայր, դևի կին դարձած պատավը հերոսին երեք անգամ խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ձեռք բերի անմահական ձմերուկ, առյուծի կաթ, անմահական ջուր՝ նրան ոչնչացնելու նպատակով:	Սրվանդ-սյանց, № 6
	32.	Ն _Վ	«Հովն»	Վան-Վասպուրական	Պատավ խնամախոս մայրը (չորս մայր) որդու արհեստը խորհրդանշող նվեր է տանում թագավորին:	ՀԺՀ-14, № 24
	33.	Խ _Վ	«Լնքլնրու խրոծիկ»	Վան-Վասպուրական	Թիզ չափող պատավը հերոսուհու ծնողներին խորհուրդ է տալիս, որ զգույշ լինեն, որովհետև իրենց աղջկա գլխին վտանգ է կախված:	ՀԺՀ-14, № 15
Չերի ընկած աղջիկ	1.	Խ _Վ	«Անմահական խնձոր» ATU 301	Այրաբատ	Դևերի մոտ գերի ընկած աղջիկներից փոքր թույրը թագավորի փոքր տղային խորհուրդ է տալիս՝ հորում մնալու դեպքում ինչպես դուրս գա լույս աշխարհի:	ՀԺՀ-2, № 1
	2.	Խ _Վ	«Թագավորի բաղը» ATU 301	Գեղարքունիք	Լույնը	Գրիգորյան 1983, № 1(9)
	3.	Խ _Վ	«Գարաբյան-բյուլի հեքիաթը» ATU 301	Տավուշ-իջևան	Դևի մոտ գերի ընկած աղջիկը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես սպանի դևին:	Խենյան 2000, № 3(3)

Չերի ընկած աղջիկ	4.	Խ _Վ	«Հազգարան բուլբուլը» ATU 301	Ղարադաղ	Երեք գլխանի դևի մոտ գերի ընկած աղջիկը հերոսին խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես հասնի Հազգարան բլբուլին:	Հովսեփյան 2009, № 1(1)
	5.	Ն _Վ	«Անմահական խնձոր» ATU 301	Այրաբատ	Քառասուն գլխանի դևի մոտ գերի ընկած թագավորի փոքր աղջիկը հերոսին թալիսման է տալիս և դևի Սև, Կարմիր ու Սպիտակ ձիերից մի-մի մագ, որ վտանգի դեպքում դրանք հերոսը կրակին տա:	ՀԺՀ-2, № 1
	6.	Խ _Վ	«Ժլատ թագավորի հեքիաթը» ATU 301	Կարս	Սև դևի մոտ գերի ընկած թագավորի փոքր աղջիկն իր խորհուրդներով օգնում է թագավորի փոքր տղային ձեռք բերել Հազգարան բլբուլը:	Կարս, № 1(1)
Կերպարանախոսի ընկած աղջիկ	1.	Խ _Վ	«Նաչար-Օղլու հեքիաթը»	Այրաբատ	Ձեյրան դարձած աղջիկը հերոսին խորհուրդ է տալիս դևին սպանելու համար կարելի կարասից թուրը հանել:	ՀԺՀ-1, № 10
	2.	Խ _Վ Ն _Վ	«Թագավորի տղան»	Սյունիք	Կապիկի կերպարանքով աղջիկը՝ հերոսի հարսնացուն. – նրան խորհուրդ է տալիս իր՝ աղջիկ լինելու գաղտնիքը ոչ ոքի չասել – նվիրում է մի կախարդական մատանի, որը ջուրը կարծրացնում է:	ՀԺՀ-7, № 176
	3.	Խ _Վ	«Խեքյաթ Ընտ-Ղնտի մասին»	Նոր Բայազետ	Կրիա դարձած աղջիկը խորհուրդներ է տալիս իրեն կերակրող կնոջը:	Սիքայեյան 1980, № 1
	4.	Խ _Վ	«Ոսկե քաբուլ տղի հեքիաթը»	Այրաբատ	Աղվես դարձած աղջիկը հերոսին ցույց է տալիս թռչունի տեղը և խորհուրդներ տալիս:	ՀԺՀ-1, № 18
	5.	Խ _Վ Ն _Վ	«Գորտան հեքիաթ»	Բուլանջի	Գորտ-աղջիկ. ա) խորհուրդներ է տալիս ամուսնուն՝ թագավորի փոքր տղային, բ) նրան մի բանալի է տալիս, որ պահի լինի, որտեղ սկզբում ինքն էր:	ՀԺՀ-11, № 16
	6.	Խ _Վ	«Թռչուլ տղեն»	Լոռի	Գորտ-աղջկա խորհուրդներով, թռչուլ տղան դառնում է թագավոր, իսկ գորտ-աղջիկը՝ թագուհի:	Ղանալանյան 1950, № 9
	7.	Ն _Վ	«Մուրգի հեքիաթը»	Այրաբատ	Աղջիկ դարձած աղավսին հերոսին մի կծիկ է տալիս, որը նրան առաջնորդում է:	ՀԺՀ-1, № 24

	8.	Ն _Վ	«Մահ չուզող տղան»	Կարս	Աղավառ կերպարանքով աղջիկները Լորածինին շնորհներով են օժտում:	Կարս, № 16(16)
	9.	Ն _Վ	«Մարթ օտող ախճիկը»	Արցախ	Աղջկա արյան մեջ թաթախած տերևի խորհուրդներով հերոսը փրկվում է գլխատվելուց և հարստության տեր դառնում:	ՀժԳ-5, № 6
Երիտասարդ աղջիկ	1.	Խ _Վ	«Անա թաքավորի հեքիաթը»	Այրարատ	Ծովի այն կողմում հերոսին հանդիպած երիտասարդ աղջիկը Նրան խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի եղբայրներին՝ պայմանով, որ հերոսը գտնի Լան իր միևնույն կորած եղբորը:	ՀժԳ-1, № 3
	2.	Ն _Վ	«Կտրիչ տղան»	Սյունիք	Երեք ծովից այն կողմ գտնվող աղջիկը (խաթուն Խանում) հերոսին մատանի է տալիս, որի միջոցով փրկվում են իրենց հետապնդող աղջկա ձուկ-եղբայրներից:	ՀժԳ-7, № 175
	3.	Ն _Վ	«Մահ չուզող տղան»	Կարս	Անդրաշխարհի աղջիկները հերոսին երեք անմահական խնձոր են տալիս և պատվիրում, որ ոչ ոքի խնձոր չտա, որպեսզի անվնաս վերադառնա անմահների երկիր:	Կարս, № 16(16)
	4.	Խ _Վ	«Թաքավորի տղեն ու գմբուռը դուռը»	Տավուշ-Իջևան	Անդրաշխարհում հանդիպած աղջիկներից թագավորի փոքր տղայի ընտրյալը խորհուրդ է տալիս Նրան, թե եղբայրների դավաճանության դեպքում ինչպես դուրս գա լույս աշխարհ:	Խեմշյան 2000, № 2(2)
	5.	Ն _Վ	«Թագավորի բաղը»	Գեղարքունիք	Անդրաշխարհում հանդիպած աղջիկները (արքայազնի գերեզմանի մոտ) փախչում են՝ հերոսի մոտ թողնելով հրաշագործ ճիպուտ, սինի և մեռած արքայազնին:	Գրիգորյան 1983, № 1(9)
	6.	Ն _Վ	«Աբգար թաքավոր»	Այրարատ	Ջրադացյանի մատնացույց արած աղջիկը հերոսին է Լվիրում ականջի օղջ, չորս հատ մուշամբա (մոմապատ կտավ)՝ ձիու ոտները փաթաթելու համար և թաշկինակ:	ՀժԳ-1, № 4
	7.	Ն _Վ	«Ջանսրգը»	Կարս	Անտառի աղջիկները թագավորի տղային են տալիս իրենց մագերից, որ օգնություն կանչի:	Կարս, № 8(8)

Երիտասարդ աղջիկ	8.	Խ _Վ	«Թնկյառուըը շարոջիթ»	Մոկս	Վեգիրի աղջկա խորհուրդներով վեգիրը կարողանում է թագավորի առաջադրած խնդիրներին լուծում տալ. արդյունքում վեգիրի աղջկը դառնում է թագուհի:	Մոկս, № 6(6)
	9.	Խ _Վ	«Գամնիկ աղբեր» ATU 450	Չի Լշված	Քույրը եղբորը խորհուրդ է տալիս ջուր չխմել ձիու, եզան, գոմեշի, աղջի, խոզի, գայլի, գառան ոտատեղից:	Մրվանձ-տյանց, № 1
	10.	Խ _Վ	«Չուփճու տղի հեքաթը»	Կարս	Հուրի-փերին խորհուրդ է տալիս հերոսին, թե ինչպես բերի իրեղեն ձիերը:	Կարս, № 5(5)
Դերվիշ	1.	Խ _Վ Ն _Վ	«Գոլ-Բարին»	Վան-Վասպուրական	Դերվիշն անժառանգ թագավորին խնձոր է տալիս՝ պայմանով, որ աղջիկ ծնվի, թե տղա, անուն չընի, սպասի, որ ինքը անունը դնի: Դերվիշն աղջկան օժտում է շնորհներով և անմահությամբ:	ՀժԳ-14, № 2
	2.	Ն _Վ	«Շահ Յուսուֆի հեքաթը»	Կարս	Դերվիշը թագավորին խնձոր է Լվիրում. թագավորը մի տղա է ունենում, ձին էլ՝ քուռակ:	Կարս, № 7(7)
	3.	Ն _Վ	«Նաչար-Օղլու հեքիաթը»	Այրարատ	Դերվիշն անպտուղ թագավորին ու Նրա եղբորը երկու խնձոր է տալիս, երկուսն էլ տղա են ունենում:	ՀժԳ-1, № 10
	4.	Խ _Վ Ն _Վ	«Անժառանգ թագավոր»	Գեղարքունիք	Դերվիշը խնձորի վրա գիր է գրում և տալիս անժառանգ թագավորին:	Գրիգորյան 1983, № 6(14)
	5.	Ն _Վ	«Յաջօղլանի հեքիաթը»	Կարս	Դերվիշը խնձոր է տալիս ծեր ծիսականին ու կնոջը, որոնք տղա են ունենում:	Կարս, № 13(13)
	6.	Ն _Վ	«Սեյրի շանյանը»	Պարսկահայք	Դերվիշը խնձոր է տալիս ծեր ձկնորսին, որի ուտելու արդյունքում ձկնորսի կինը, ձին և շուկը արու երկվորյակներ են ունենում:	ՀժԳ-18, № 40
	7.	Խ _Վ Ն _Վ	«Քաջիկի հեքիաթը»	Կարս	Դերվիշը. ա) խնձոր է տալիս թագավորին. երկու տղա է ունենում, բ) խրատ է տալիս հերոսին՝ ինչպես սարը մտնի:	Կարս, № 14(14)

Դերվիչ	8.	Խ _Մ Լ _Մ	«Միասակի խեչնաթը»	Պարսկահայք	Կախարդ դերվիչը: ա) անպտուղ թագավորին խնձոր է նվիրում՝ պայմանով, որ ծնված երկվորյակ տղաներից մեկին իրեն տա, բ) իր խորհուրդներով ցանկանում է ոչնչացնել հերոսին:	ՀԺԴ-18, № 33
	9.	Լ _Մ	«Ջոմշուդև ու Մոմշուդը»	Տավուշ-Իջևան	Դերվիչն անծառանգ մարդուն դեղ ու դարման է տալիս, նա զույգ տղա է ունենում:	Խեմյան 2008, № 10(10)
	10.	Խ _Մ Լ _Մ	«Դարվիչին խոխերը»	Սյունիք	Դերվիչի խորհրդով անծառանգ ամուսինները երկու տղա են ձեռք բերում՝ մեկը նրան հանձնելու պայմանով: Դերվիչը նրանց նաև երկու ձի և թուր է տալիս:	ՀԺԴ-7, № 178
	11.	Խ _Մ	«Պողոս-Պետրոսի և շամտանի խեչյաթը»	Պարսկահայք	Դերվիչը հրաշագործ մոմակալ ձեռք բերելու նպատակով հերոսին խորհուրդներ է տալիս, սակայն մոմակալը մտում է հերոսի մոտ:	ՀԺԴ-18, № 2
	12.	Լ _Մ	«Ցառույլանի հեքիաթը»	Կարս	Դերվիչը երագում հերոսին գինի է տալիս, որի արդյունքում նա ուժեղանում է:	Կարս, № 13(13)
	13.	Խ _Մ	«Հագարան բուլբուլը»	Ղարաղաղ	Դերվիչը թագավորին խորհուրդ է տալիս չորացած այգին վերականգնելու համար. ա) գտնել այգին անիծող դերվիչին, որ անեճը հետ վերցնի, բ) բերել Հագարան բլբուլը:	Հովսեփյան 2009, № 1(1)
	14.	Խ _Մ	«Ցառույլանի հեքիաթը»	Կարս	Դերվիչը սովորեցնում է Ցառույլանին՝ ինչպես սպանի ջեյրանին՝ Ջանփուլադի հոգին հանելու համար:	Կարս, № 13(13)
	15.	Խ _Մ	«Բադիկան և խան Բողոս» ATU 302	Չի նշված	Դերվիչները խորհուրդ են տալիս հերոսին՝ ինչպես սպիտակ աղբյուրից ջուր խմելու ժամանակ գալի սպիտակ եգանը, որի մեջ է գտնվում անհաղթելի իրեշի հոգին:	Մրվանձ-տյանց, № Ա
	16.	Լ _Մ	«Չանջիկ կրան»	Կան-Վասպուրական	Անդրաշխարհի դերվիչը հերոսին երեք շուն է նվիրում, որոնց միջոցով նա պայքարում է չարի դեմ և ձեռք բերում մեկ այլ թագավորություն:	ՀԺԴ-14, № 11 ՀԺԴ-15, № 18

Դև	17.	Լ _Մ	«Գագիկ թաքավերը»	Արցախ	Հերոսի դերվիչ փեսաներից յուրաքանչյուրը մի մատանի է տալիս նրան, որոնց օգնությամբ հերոսը հասնում է իր նպատակին:	Սարգսյան 2015, № 1(19)
	1.	Խ _Մ	«Խյար բլբուլի ախչիկը»	Տավուշ-Իջևան	Յոթազխանի ունը թագավորի տղային խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ձեռք բերի Խյար բլբուլը:	Խեմյան 2008, № 8(8)
	2.	Լ _Մ	«Հելուզակ թագուհին»	Այրարատ	Սև ունը թագավորի տղային ճակատից երեք մազ է տալիս, որպեսզի նեղ տեղ ընկնելիս օգնության կանչի:	ՀԺԴ-3, № 21
	3.	Լ _Մ	«Թաքավորի տղան»	Սյունիք	Դևը (հերոսի փեսան) ի նշան երախտագիտության մի փունջ մազ է բաշից տալիս, որ նեղը ընկած տեղը, մազերն իրար շփելով, օգնության հասնի:	ՀԺԴ-7, № 175
	4.	Խ _Մ	«Չոբաշը»	Տավուշ-Իջևան	Դևը իր համար կին դարձրած թագավորի կնոջը խորհուրդ է տալիս տղայից ազատվելու համար նրան ուղարկել այն ճանապարհով, որ մարդիկ գնում և հետ չեն գալիս:	Խեմյան 2000, № 11(11)
	5.	Խ _Մ	«Նենգավոր մայր մը»	Խիզան	Դևի խորհրդով հերոսի մայրը որդուն կորցնելու նպատակով հիվանդ է ձևանում և ուղարկում անմահական ձմերուկ, առյուծի կաթ և անմահական ջուր բերելու:	Մրվանձ-տյանց, № 6
	6.	Խ _Մ	«Կտրեշ դղան»	Մուսա լեռ	Դևը իր համար կին դարձրած հերոսի թոռը խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես վերացնեն նրան:	Սվազյան 1984, № 1(1)
	7.	Խ _Մ	«Յաչիֆիդան և Չնաշխարիկ»	Կարս	Քարանձավի ունը սովորեցնում է, թե ինչպես Ցաչիֆիդանը հասնի Չնաշխարիկին:	Կարս, № 3(3)
	8.	Խ _Մ	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	Այրարատ	Քոռ ունը խորհուրդ է տալիս հերոսին չգնալ երեք սարից այն կողմ:	ՀԺԴ-1, № 19
	9.	Խ _Մ Լ _Մ	«Նենգավոր մայր մը»	Խիզան	Կաղ ունը հերոսին 50 դևից ազատվելու համար տալիս է հրաշագործ կուժ, սանր և ածելի և խորհուրդ տալիս, թե դրանք ինչպես օգտագործի:	Մրվանձ-տյանց, № 6

ՊԼ	10.	Խ _Վ Ն _Վ	«Գելուզակ թագուհին»	Այրարատ	Սև դևի կինը խորհուրդ է տալիս հերոսին՝ ինչպես դևի հետ եղբայրանա, որից հետո Սև դևը ճակատից երեք մազ է տալիս հերոսին՝ օգնության հասնելու համար:	ՀԺԳ-3, № 21
	11.	Ն _Վ	«Առջի տղի նաղը»	Այրարատ	Յոթգլխանի դևի կինը, որը դառնում է հերոսի կինը, հերոսին է նվիրում իր մազը և մարգարտե շապիկը, որոնք կորցնելու արդյունքում, հերոսի կյանքը վտանգվում է:	ՀԺԳ-1, № 9
	12.	Խ _Վ Ն _Վ	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	Այրարատ	Քոռ դևի կինը ա) հերոսի երեսը և մազերը լվանում է հրաշագործ աղբյուրի մեջ, բ) հերոսին նվիրում է մի խնձոր՝ երիտասարդանալու համար, գ) հերոսին է նվիրում մի կտոր աղ, մի դանակ և երեք ձիուց մազ և մի շիշ ջուր, դ) խորհուրդներ է տալիս, թե երբ և ինչպես օգտագործի իր տված հրաշագործ իրերը:	ՀԺԳ-1, № 19
	13.	Խ _Վ Ն _Վ	«Հագարան բլբուլ կամ Ալո-Դինոյի նաղը»	Այրարատ	Սև դևի կինը, թագավորի տղային խորհուրդ է տալիս. - չգնալ Հագարան բլբուլի հետևից, - չմտնել ջրիորդ, - նրան է տալիս ձեռնոցի և կոշիկի թայները, որոնց միջոցով կիմանան, որ ջրիորդը դուրս է եկել:	ՀԺԳ-1, № 1
	14.	Խ _Վ Ն _Վ	«Խագոլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Քառասուն դևի ջուրը, ա) հերոսին տալիս է մի կախարդական ջուրնազ, որի միջոցով նա պետք է կատարեր քառասուն դևի առաջադրած երրորդ պայմանը, բ) խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես կատարի այդ պայմանը:	Խեմճյան 2000, № 5(5)
15.	Խ _Վ	«Գառնիկ աղբեր» ATU 450	Գի նշված	Քարայրի փոսի մեջ գտնվող դև-պառազը, կախված այն բանից, թե ինչ վերաբերմունք է ցույց տալիս հերոսը, տարբեր խորհուրդներ է տալիս (գործողություններին նպաստող կամ աննպաստ):	Սրվանձ-տյանց, № 1	

ՊԼ	16.	Խ _Վ	«Քաջիկի հեքիաթը» ATU 301	Կարս	Դևերի մայրը հերոսին սովորեցնում է, թե ինչպես դևերի կողմից հափշտակված Առուքարին գտնի:	Կարս, № 14(14)
Թագավորի հարազատներ և պալատականներ	1.	Ն _Վ	«Փետե ձին»	Այրարատ	Թագավորի փեսան իր սարքած փայտե ձին նվիրում է աներ-ձագին:	ՀԺԳ-1, № 5
	2.	Խ _Վ	«Իր հարսին աչք դնող թագավորը»	Այրարատ	Թագավորի տղայի աներորդին թագավորի տղային առաջ-նորդում է անդրաշխարհի՝ հանգուցյալ թագուհու մուտից բանալիները բերելու:	ՀԺԳ-1, № 38
	3.	Խ _Վ	«Ուհան աշղըն ու քոսեն»	Այրարատ	Թագավորի փոքր փեսան թագավորի փոքր տղային խորհուրդ է տալիս բռնել ծուլի ձիերից մեկին:	ՀԺԳ-1, № 30
	4.	Խ _Վ	«Քաջանց թագավորը»	Սյունիք	Թագավորի թոռան կինը ամուսնուհ խորհուրդ է տալիս նկուղում բանտարկված կնոջը չվերաբերվի այնպես, ինչպես բուրդն են վերաբերվում:	ՀԺԳ-7, № 174
	5.	Ն _Վ	«Խագոլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի կոշկակարը մի գույզ ոսկի կոշիկ է տալիս հերոսին, որպեսզի հարսնացուին հագցնելուն պես նրան մոխրացնի և իր աղջկանը մատուցի որպես հերոսի հարսնացու:	Խեմճյան 2000, № 5(5)
	6.	Ն _Վ	«Խագոլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի պայտարը ոսկե թամբով ու սանձով ոսկի ձի է բերում հերոսին ընդամաք, որպեսզի հարսնացուին վրան ևստեցնելուն պես մոխրանա և իր աղջկանը մատուցի որպես հերոսի հարսնացու:	Խեմճյան 2000, № 5(5)
	7.	Ն _Վ	«Խագոլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի դերձակը ոսկի շորեր է տալիս հերոսին, որպեսզի նրա հարսնացուն հագնի և մոխրանա և իր աղջկանը մատուցի որպես հարսնացու:	Խեմճյան 2000, № 5(5)
	8.	Խ _Վ	«Գրեղան ծին»	Սյունիք	Թագավորի այգեպանի խորհուրդով հերոսը կարողանում է թագավորի աղջկանից իմանալ իր կորած եղբայրների տեղը:	ՀԺԳ-7, № 177
	9.	Խ _Վ	«Ասլան-բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Նազիրը թագավորին ասում է, որ Նախընդ տղայից իրեն վնաս կզա:	ՀԺԳ-8, № 22

Թագավորի հարգազաններ և պալատականներ	10.	Խ _Ս	«Ամմահական ճուր պիրող տղեն»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի նազիրը թագուհուն խորհուրդ է տալիս խորթ տղային կորցնելու նպատակով ուղարկել լույս տվող իրի հետևից:	Խեմեյան 2008, № 1(1)
	11.	Խ _Ս	«Շահենշահ և Աավլի»	Կարս	Վեզիրը հերոսին խորհուրդ է տալիս իրեն ուղարկված փորձությունն ընդունել երիտասարդ ժամանակ:	Կարս, № 31(31)
	12.	Խ _Ս	«Չորթարածի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Թագավորի վեզիրը խորհուրդ է տալիս թագավորին բերել տալ լույս տվող փետուրի թռչունին՝ փետուրը գտնողի միջոցով:	Խեմեյան 2008, № 7(7)
	13.	Խ _Ս	«Իմաստուն տիրացուն»	Գուգարք (Լոռի)	Թագավորի աղախնի խորհրդով տիրացուն ազատվում է փորձանքից:	ՉԺԳ-8, № 64
Մարդ և մարդակերպ այլ խորհրդատուներ և նախատուներ	1.	Խ _Ս	«Երագատես»	Խիզան	Չերոսը Արևելքի թագավորի աղջկան խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես լուծեն Արևմուտքի թագավորի առաջարկած խնդիրը:	Սրվանձ-տյանց, № 5
	2.	Խ _Ս	«Ջրհանի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Չերոսը մորը խորհուրդ է տալիս ջրաղացքարով փակած հորի կողմը զննել:	Խեմեյան 2000, № 10(10)
	3.	Խ _Ս	«Քեռին ու խարզեն»	Մոկս	Չերոսը քեռու կնոջը խորհուրդներ է տալիս՝ ինչ անեն, որ արած գողության համար չբռնվի:	Մոկս, № 13(13)
	4.	Խ _Ս	«Մարթ օտող ախճիգյը»	Արցախ	Չերոսը մորը խորհուրդ է տալիս մեծ աղջկան, որը շատ երևտում, վերացնի, այլապես փորձանք կգա:	ՉԺԳ-5, № 6
	5.	Խ _Ս	«Թափտամի հեքիաթը»	Կարս	Չերոսը վաճառականին խորհուրդ է տալիս չբռնել և տան պատի մեջ թաքցրած ոսկիները հանել:	Կարս, № 28(28)
	6.	Խ _Ս	«Գարաքյան-քյնվի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Ուռքերը կորցրած և եղբայրների կողմից հորը նետված հերոսը մի անթև մարդու խնդրում է իրեն մի կերպ հանել հորից, որից հետո իր խորհուրդներով վերականգնում է իր ուռքերը և այդ մարդու թները:	Խեմեյան 2000, № 3(3)
	7.	Խ _Ս	«Կարապետ-բեկի հեքիաթը»	Այրարատ	Ութսուն տարեկան ծնողների տղան նազիրին խորհուրդ է տալիս իրեն չմորթի և որպես ապացույց ինչ տանի թագավորին:	ՉԺԳ-1, № 35

Մարդ և մարդակերպ այլ խորհրդատուներ և նախատուներ	8.	Խ _Ս	«Ցաչիֆիդան և Չնաշխարիկ»	Կարս	Որսորդը ձի և ասպազեն է նվիրում հերոսին:	Կարս, № 3(3)
	9.	Խ _Ս	«Ավչու տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Որսորդի տղան լույս տվող կենդանու մորթին՝ Շամչուրը, տանում է թագավորին նվեր:	ՉԺԳ-1, № 23
	10.	Խ _Ս	«Նենգավոր մայր մը»	Խիզան	Որսորդը մահանալիս կնոջը պատվիրում է, որ որդուն թույլ չտա որսի գնալ Սև սար:	Սրվանձ-տյանց, № 6
	11.	Խ _Ս	«Դունյա Գյոգալի»	Կարս	Չերոսին մայրը կախարդական քսակ է դուրսով է նվիրում և խորհուրդներ տալիս:	Կարս, № 25(25)
	12.	Խ _Ս	«Ավչու տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Չերոսի մայրը խորհուրդ է տալիս տղային. ա) ուր էլ գնա, գիշերը տուն վերադառնա, բ) ինչպես բերի թագավորի պահանջած փղոսկրը, գ) դրախտի ծառը, դ) թագավորի պահանջած կնոջը:	ՉԺԳ-1, № 23
	13.	Խ _Ս	«Վըսկըջյանքիկ տղի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Խորթ մայրը խորհուրդ է տալիս ամուսնուն՝ ինչպես ազատվեն աղջկանից:	Խեմեյան 2000, № 1(1)
	14.	Խ _Ս	«Գառնիկ արբեր» ATU 450	Չի նշված	Խորթ մայրն ամուսնուն խորհուրդ է տալիս. ա) իր երեխաներին տանի կորցնի, բ) գառանը մորթի, որ ինքն ուտի:	Սրվանձ-տյանց, № 1
	15.	Խ _Ս	«Դնուզ վըերթըմ ուտողնին»	Գանձակ-Տավուշ	Չերոսի գող ընկերոջ խորհրդով ընկերները խույս են տալիս պատժից:	ՉԺԳ-6, № 149
	16.	Խ _Ս	«Սոյլամազ խանըմի հեքիաթը»	Այրարատ	Մայրը խորհուրդ է տալիս աղջկան՝ ինչպես անի, որ ազատագրվի ամուսնու ծեծից:	ՉԺԳ-1, № 29
	17.	Խ _Ս	«Աղունիկի հեքիաթը»	Կարս	Չայրը մեռնելիս տղային խորհուրդ է տալիս առաջ քրոջը ամուսնացնի:	Կարս, № 27(27)
	18.	Խ _Ս	«Կտրիչ տղան»	Սյունիք	Չերոսը ծովեզրին քնած ժամանակ մեռած հորն է տեսնում, ով նրան խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես հեծնի հրեղեն ձի:	ՉԺԳ-7, № 175
	19.	Խ _Ս	«Չոր տված երեք խրատը»	Այրարատ	Մեռնող հայրը որդուն երեք խրատ է տալիս:	ՉԺԳ-2, № 45
	20.	Խ _Ս	«Թաքավորի հրամանը»	Տավուշ-Իջևան	Մահվան դատապարտված հայրը հերոսին խորհուրդ է տալիս ինչ անի, որ թագավորի հրամանը չեղյալ համարվի:	Խեմեյան 2000, № 22(22)

Մարդ և մարդանման այլ խորհրդատուներ և նվիրատուներ	21.	Խ _Վ	«Մեծի խորհուրդ»	Տավուշ-իջևան	Մահվան դատապարտված հայրը իր խորհուրդներով փրկում է ազգը:	Խեմշյան 2008, № 66(66)
	22.	Խ _Վ	«Ցառողլանի հեքիաթը»	Կարս	Հայրը տղային խորհուրդ է տալիս ձիերին հարավային կողմը չտանել:	Կարս, № 13(13)
	23.	Խ _Վ	«Թիթեռ մորաբույրը»	Այրարատ	Հայրը իր թամբալ աղջկան ամուսնացնելիս խորհուրդ է տալիս՝ ինչ պատճառաբանությամբ չաշխատի:	ՀԺՀ-1, № 44
	24.	Խ _Վ	«Չուփճու տղի հեքիաթը»	Կարս	Քեռին խորհուրդներ է տալիս հերոսին, թե ինչպես թագավորի պահանջները կատարի:	Կարս, № 5(5)
	25.	Խ _Վ	«Մարթ օտոռ ախճիգյը»	Արցախ	Ծեր և կույր ամուսինները հերոսին խորհուրդ են տալիս ոչխարներն արածեցնելու համար չզնալ դեպի արևելք:	ՀԺՀ-5, № 6
	26.	Խ _Վ	«Դարվեշի ու աղջկներու հեքիաթ»	Տարոն	ա) Սուրբ Սարգիսը հերոսուհուն օժտում է շնորհներով բ) քնի մեջ հերոսուհուն սուրբ Սարգիսը խորհուրդ է տալիս, թե ինչ անի, որ աչքերը բուժի:	ՀԺՀ-10, № 20
	27.	Խ _Վ	«Անտես-Աննորման» ATU 302B	Չի նշված	Սուրբ Սարգիսը հերոսին մատնացույց է անում՝ երեք ճանապարհներից որով գնա և դժվարության հանդիպելիս սուրբ Սարգիսի անունը տա, ինքը օգնության կհասնի: Հերոսին շշուկ բուժիչ յուղ է տալիս և երկու փետուր:	Սրվանձ-տյանց, № ԻԵ
	28.	Խ _Վ	«Մախբե»	Համշեն	Մարգարեն հերոսի մեղքերին թողություն տալու համար Նրան խորհուրդներ է տալիս:	Վարդա-նյան 2009ա
	29.	Խ _Վ	«Տիրաբե-Խըրըր Լանթին»	Վան-Վասպուրական	Ջնած ժամանակ հերոսի ականջի մեջ հարդըրը և Լաթին քնի ուլունք են մտցնում, որի միջոցով իրականանում է հերոսի և հերոսուհու հանդիպումը:	ՀԺՀ-14, № 1
	30.	Խ _Վ	«Գոլ-Բարին»	Վան-Վասպուրական	Աչքերը հանած հերոսուհուն Խըրըր և Լաթին թռչունների կերպարանքով մի փետուր են թողնում և խորհուրդ են տալիս՝ ինչպես ձեռք բերի կորցրած աչքերը, դիմ տեղը և փետուրի միջոցով առողջացնի:	ՀԺՀ-14, № 2
	31.	Խ _Վ	«Չոր-Չարուխի հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Հարուստը հերոսին վարձատրելիս խորհուրդ է տալիս շուկայից գնել առաջին պատահածը:	Խեմշյան 2000, № 15(15)

Մարդ և մարդանման այլ խորհրդատուներ և նվիրատուներ	32.	Խ _Վ	«Անմահական ճուր պիրող տղեն»	Տավուշ-իջևան	Հերոսի ճանապարհին հանդիպած ջրաղացպաններից ավագը Նրան խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գնա անմահական ջրի հետևից:	Խեմշյան 2008, № 1(1)
	33.	Խ _Վ	«Խոսրով-շահ»	Այրարատ	Ջրաղացպանը մի սնդուկ է գտնում, որի մեջ մի աղջիկ կար. այդ սնդուկը նա նվիրում է քաղաքի թագավորին:	ՀԺՀ-1, № 33
	34.	Խ _Վ	«Ցաշֆիդյան և Չնաշխարիկ»	Կարս	Ջրաղացպանը հերոսին խորհուրդ է տալիս ձին չտանել թագավորի արտավայրերը՝ արածեցնելու:	Կարս, № 3(3)
	35.	Խ _Վ	«Վըսկըքյան տղի հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Ջրաղացպանը հոգեորդուն խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես դիմակայի վտանգներին:	Խեմշյան 2000, № 1(1)
	36.	Խ _Վ	«Արգար թագավոր»	Այրարատ	Անդրաշխարհի ջրաղացպանը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ում դիմել (Ալմաստ), որպեսզի իմանա Հուրի թագավորի տղայի տեղը	ՀԺՀ-1, № 4
	37.	Խ _Վ	«Բյուրապատիկ» ATU 460A, J1262.5.1	Չի նշված	Տերտերը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի Բյուրապատիկին:	Սրվանձ-տյանց, № 3
	38.	Խ _Վ	«Բլբլուկ դաստա»	Վան-Վասպուրական	Ճգնավորը թագավորի տղային ժառանգություն է թողնում մի գիրք և հրեղեն ձի:	ՀԺՀ-15, № 4
	39.	Խ _Վ	«Իմաստուն տիրացուն»	Գուգարք (Լոռի)	Աղքատ տիրացուն կնոջ խորհուրդներով հոգում է իր ապրուստը:	ՀԺՀ-8, № 64
	40.	Խ _Վ	«Ասլան-բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Լախրչու կինը անժառանգ թագավորին խորհուրդ է տալիս ինչ անի, որ կինը տղա ունենա:	ՀԺՀ-8, № 22
	41.	Խ _Վ	«Անա թագավորի հեքիաթը»	Այրարատ	Լախրչին թագավորի փոքր տղային խորհուրդ է տալիս՝ ում դիմի՝ Դարաբուլոստ Դահրմանի աղջկան գտնելու համար:	ՀԺՀ-1, № 3
	42.	Խ _Վ	«Ասլան-բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Լախրչու տղան դևի մոտ գերի ընկած աղջկան խորհուրդներ է տալիս, թե ինչպես անպարտելի դևի հոգու տեղը իմանա:	ՀԺՀ-8, № 22
	43.	Խ _Վ	«Ժուլկին գեներալ»	Կարս	Վաճառականը խորհուրդ է տալիս տղային՝ առաջ բողն ամուսնացնի:	Կարս, № 19(19)

Մարդ և մարդանման այլ խորհրդատուներ և նախորդներ	44.	Խ _Վ	«Դուևյա Գյոզալի»	Կարս	Վաճառականը մեռնելիս խորհուրդ է տալիս տղային միշտ ազնիվ լինել և Երզրումում Դամբար տղու թեյարարը չմտնել:	Կարս, № 25(25)
	45.	Խ _Վ	«Դավթի հեքիաթը»	Այրարատ	Գինեվաճառը խորհուրդ է տալիս թագավորի սանիկին, թե ինչպես ընկերոջ համար հարսնացուին՝ Գյուլինան-Քաևուզին բերի:	ՉժԳ-1, № 21
	46.	Խ _Վ	«Դարվեշի ու աղքեղներու հեքիաթ»	Տարոն	Բոստանչին փոքր քրոջը խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես վարվի, որ քույրերի ճակատագրին չարժանանա:	ՉժԳ-10, № 20
	47.	Խ _Վ	«Զյուսի, թովալի ու քոռի ևալը»	Այրարատ	Խոհարարը վաճառականի տղային խորհուրդներ է տալիս, թե ինչպես իր՝ բռնագրաված ապրանքը հետ ստանա:	ՉժԳ-1, № 38
	48.	Խ _Վ	«Արա Գեղեցիկ»	Տավուշ-Իջևան	Չեքինը կուրացած թագավորին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի իր աչքերի դեղը:	Խեմչյան 2000, № 4(4)
	49.	Խ _Վ	«Թագավորի պզտի տղեն»	Կարս	Չեքինը խորհուրդ է տալիս՝ ոսկե ամառաթնեղից բերել տալ հազարան բլբուլ, անմահական խնձոր և անմահական ջուր:	Կարս, № 2(2)
	50.	Խ _Վ	«Չմրուկստ դուշը»	Դարադաղ	Անդրաշխարհի հեքինը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես կարող է լույս աշխարհ ընկնել:	Չովսեփյան 2009, № 3(3)
	51.	Խ _Վ	«Իրեք քոսա ու տուն ավիրող Չարոն»	Ալաշկերտ	Խաթված գյուղացին իր կորուստը վերադարձնելու համար խորհուրդներ է տալիս կնոջը:	ՉժԳ-9, № 31
	52.	Խ _Վ	«Խեյբը ծախող»	Վան-Վասպուրական	Գյուղացիները հերոսին ճիշտ ժամանակյին խորհուրդ են տալիս ամուսնանալ:	ՉժԳ-15, № 22
	53.	Խ _Վ	«Կյեղացու այնչիկ ընչոխ իլավ թմնլաուզըը կնիկ»	Մոկս	Գյուղացու աղջիկը թագավորի վեզիրին խորհուրդներ տալու արդյունքում դառնում է թագուհի:	Մոկս, № 4(4)
	54.	Խ _Վ	«Գարաբյան-բյուլի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Մի մարդ խորհուրդ է տալիս հերոսին՝ այդ ճանապարհով չգնալ և ասում է, թե այդ ճանապարհին ինչ է սպասում իրեն:	Խեմչյան 2000, № 3(3)
55.	Խ _Վ	«Փառչա-Փահլըվան»	Այրարատ	Մի մարդ՝ Փառչա-Փահլըվանը, իր ծին, թուրը և երկաթաճիտ կոշիկները կտակում է իր այն որդուն, ով կարող է դրանք բանեցնել:	ՉժԳ-1, № 6	

Մարդ և մարդանման այլ խորհրդատուներ և նախորդներ	56.	Խ _Վ	«Խորհրդատու երեք եղբայրները»	Տավուշ-Իջևան	Մի մարդ մահանալու ժամանակ իր երեք որդիներին է թողնում իր ողջ կարողությունը, բացի մի փակ դրամատուկից և ասում է, որ դա մեկին է պատկանում, բայց ում՝ չի ասում:	Խեմչյան 2000, № 21(21)
	57.	Խ _Վ	«Շիրին շախ, Դանուկ շախ, Տերին շախ»	Մոկս	Մի մարդ հերոսին խորհուրդ է տալիս, որ եթե պետք է գա (փորձությունը), ապա լավ է երիտասարդ ժամանակ, ոչ թե՛ ծեր:	ՉժԳ-17, № 44
	58.	Խ _Վ	«Խեյբը ծախող»	Վան-Վասպուրական	Մի մարդ հերոսին խանութում խեյբ է ծախում, որի շնորհիվ նա հարստանում է:	ՉժԳ-15, № 22
	59.	Խ _Վ	«Խորհրդատու երեք եղբայրները»	Տավուշ-Իջևան	Մի մարդ երեք եղբայրներն ժառանգությունը բաժանելու համար խորհուրդ է տալիս դիմել ծերուկի եղբայրներին:	Խեմչյան 2000, № 21(21)
	60.	Խ _Վ	«Մուրգի հեքիաթը»	Այրարատ	Մի կար մարդ փախցնում է հերոսին և հետո խորհուրդներ է տալիս այդ հերոսին կողոցելու, հեռացնելու համար:	ՉժԳ-1, № 24
	61.	Խ _Վ	«Գյուլչանի հեքիաթը»	Այրարատ	Ավագակապետը, վեզիր դառնալու ակնկալիքով, արքայի փոքր տղային (Ճահ Աբասի հոգեորդուն) խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես գնա Արամուտի թագավորի աղջկան ուզելու:	ՉժԳ-1, № 33
	62.	Խ _Վ	«Նոխուտի քաչալ»	Այրարատ	Քաչալը վաճառականներին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես խույս տան ավագանների հարձակումից:	ՉժԳ-3, № 8
	63.	Խ _Վ	«Քաչալի թագավորը»	Սյունիք	Երեխաների տատներն իր խորհուրդներով համոզում է հերոսի քրոջը, որ նրա ամառը անլուծելի խնդիրներ դնի:	ՉժԳ-7, № 174
	64.	Խ _Վ	«Վըսկըքընքուկ տղի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Տատները իր իսկ ձեռքով կորցրած և ջրաղացանի մոտ հայտնված տղային ցանկանում է ոչնչացնել և դա անում է իր խորհուրդների միջոցով՝ ձեռք բերել ծովի ձին, փղոսկր, այդ փղոսկրից սենյակ սարքել, առյուծի սրտի լույս տվող քարը բերել, Կոմբլումբա սարի հետևի փերուն բերել:	Խեմչյան 2000, № 1(1)
	65.	Խ _Վ	«Չևարագետ քաչալը»	Այրարատ	Սատանան հնարագետ քաչալի հնարի փոխարեն իր հնարն է սովորեցնում:	ՉժԳ-1, № 42

Մարդ և մարդավերայ այլ խորհրդատուներ և նվիրատուներ	66.	Ն _Մ	«Խազզուլու հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Ազատագրված սատանան հերոսին թևի տակից երկու մագ է տալիս, որ պետք լինելուն պես իրար քսի և կանչի:	Խեմէյան 2000, № 5(5)
	67.	Խ _Մ	«Յախի ու Նահախի հեքիաթը»	Այրարատ	Ջրադաջում լսելով սատանաների գրույցը՝ կուրացած հերոսը իմանում է իր աչքերի, ինչպես նաև թագավորի հիվանդ աղջկա դեղը:	ՉժՅ-1, № 28
	68.	Խ _Մ	«Անըսկյամ կընիկ»	Մոկս	Ազատագրված սատանան հերոսին սովորեցնում է՝ ինչպես ունեցվածքի տեր դառնա:	Մոկս, № 12(12)
	69.	Խ _Մ	«Դժխոյն Չեղինե և Գիքոն»	Վան-Վասպուրական	Սուրբ Գեորգը հերոսին մի քանի անգամ երազում խորհուրդ է տալիս գնա թագավորի աղջկան ուզի և դժվարությունների դեպքում Քրիստոսի անունը տա:	ՉժՅ-16, № 55
	70.	Խ _Մ	«Յազարան բլբուլ կամ Ալո-Դիևոյի Նարլը»	Այրարատ	Չերոսը, քնի մեջ, ինչ-որ ձայնի խորհուրդներով տեր է դառնում ծովեղեն ձիու:	ՉժՅ-1, № 1
	71.	Խ _Մ	«Չորաշը»	Տավուշ-իջևան	Աչքերը հանած հերոսին երազում ասում են, թե ինչպես կարող են իր աչքերը բուժել:	Խեմէյան 2000, № 11(11)
	72.	Խ _Մ	«Ղուշ-Վարին»	Այրարատ	Քնի մեջ ինչ-որ մարդիկ թագավորի կուրացած աչքերի բուժման դեղի հետևից գնալու համար խորհուրդ են տալիս վերցնել թագավորի մատի մատանին, վրայի թուրը և տակի ձին:	ՉժՅ-1, № 2
	73.	Խ _Մ	«Բախտի հետևից ման եկողը»	Տավուշ-իջևան	Չերոսին մի քանի անգամ երազում հայտնում են, որ գնա իր բախտի հետևից:	Խեմէյան 2008, № 44(44)
	74.	Խ _Մ	«Ուստա Մուրատ»	Խլաթ	Երազի մեջ հերոսին ասում են՝ խորհուրդ ստանալ յոթ օր ճանապարհ գնալուց հետո հանդիպած ծերունուց:	ՉժՅ-16, № 4
	75.	Խ _Մ	«Տերտըրոջ ախչիկ»	Վան-Վասպուրական	Երազի մեջ հերոսուհուն ասում են՝ ինչպես խոսասփի վտանգից:	ՉժՅ-15, № 19
	76.	ԽՄ	Լնվոգ, Չնմըդ	Մոկս	Մի մարդ հերոսին երազում խորհուրդ է տալիս մեծ սարի մեջ չմտնել:	ՉժՅ-17, № 4
	77.	Ն _Վ	«Ոսկե քաջու տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Մարդանման ուղտերը, ի նշան երախտագիտության, իրենց բրդից նվիրում են հերոսին, որ անհրաժեշտության դեպքում օգնության հասնեն:	ՉժՅ-1, № 18

ԿԵՆԴԱՆԻ ԵՎ ԹԵՂՈՒՆ ԼԿԻՐԱՏՈՒՆԵՐ ՈՒ ԽՈՐՀՐԿՄԱՏՈՒՆԵՐ						
Ը	1.	Խ _Վ	«Յազարան բլբուլ կամ Ալո-Դիևոյի Նարլը»	Այրարատ	Չերոսի ձին (եզու է ամուսնում և նրան խորհուրդներ տալիս):	ՉժՅ-1, № 1
	2.	Խ _Վ	«Դունյա Գյոգանլը»	Արցախ	Չերոսի ձին (եզու է ամուսնում և նրան խորհուրդ է տալիս. ա) ինչպես ծովն անցնի, բ) ինչպես ձեռք բերի Դունյա Գյոգային, գ) ինչպես ձեռք բերի հրեղեն ձի:	Սարգսյան 2015, № 1(13)
	3.	Խ _Վ	«Ղուշ-Վարին»	Այրարատ	Թագավորի ձին թագավորի փոքր տղային խորհուրդ է տալիս չվերցնել ճանապարհին ընկած փետուրը, որը հետագայում հերոսին փորձանքների պետք է բերեր, այնուհետև խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես գտնի փետուրի տիրոջը:	ՉժՅ-1, № 2
	4.	Խ _Վ	«Յազարան բլբուլ կամ Ալո-Դիևոյի Նարլը»	Այրարատ	Ծովից ելած հրեղեն ձին հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես կարողանա վանդակը վերցնել:	ՉժՅ-1, № 1
	5.	Խ _Վ	«Վըսկըջյոնքնիկ տղի հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Ծովից ձեռք բերած իմաստուն ձին հերոսին իր խորհուրդներով օգնում է հաղթահարելու փերիին ձեռք բերելու ճանապարհին եղած դժվարությունները:	Խեմէյան 2000, № 1(1)
	6.	Խ _Վ	«Արգար թաքավոր»	Այրարատ	Չրեղեն ձին հերոսին խորհուրդ է տալիս, թե ինչպես ձեռք բերի Չուրի թագավորի տղային:	ՉժՅ-1, № 4
	7.	Խ _Վ	«Անժառանգ թաքավոր»	Գեղարքունիք	Երախտապարտ սպիտակ ձին հերոսին խորհուրդ է տալիս վերցնել դերվիշի փայտե սանրը, ասեղը, մի շիշ ջուր, օճառ:	Գրիգորյան 1983, № 6(14)
	8.	Խ _Վ	«Մարթակեր ախչիկ»	Վան-Վասպուրական	Ծերունու տված հրեղեն ձին հերոսին խորհուրդ է տալիս իր հետ վերցնել անմահական ջրի պահապան աղջկանից երեք մագ:	ՉժՅ-15, № 35
	9.	Ն _Վ	«Չրեղեն ձին»	Ղարաղաղ	Երախտապարտ հրեղեն ձին հերոսին աղջից երկու մագ է տալիս, որ կանչի օգնության:	Չովսեփյան 2009, № 4(4)
	10.	Ն _Վ	«Անժառանգ թաքավոր»	Գեղարքունիք	Երախտապարտ սպիտակ, սև և կարմիր ձիերը հերոսին իրենց պոչից մագ են տալիս:	Գրիգորյան 1983, № 6(14)

ՃԻ	11.	Խ ₄	«Չարզանդ թագավորի արջիկը»	Շիրակ	Հրեղեն ձին հերոսին խորհուրդ է տալիս մոտի այլուրը քամուն տա, որի արդյունքում դևի, դևի մոր և իր միջև խիտ անտառ կրունկի:	ՀԺԳ-4, № 7
	12.	Խ ₄	«Հագգարան բլլբլկը»	Սյրցախ	Հրեղեն ձիու խորհուրդներով հերոսը ձեռք է բերում Հագգարան բլլբլկը:	Սարգսյան 2015, № 1(7)
	13.	Խ ₄	«Հուրի թագավորի ախչկա հեքիաթը»	Այրարատ	Վաճառակալի տղայի հրեղեն ձին խորհուրդներ է տալիս հերոսին:	ՀԺԳ-1, № 7
	14.	Խ ₄	«Դճի հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Թագավորի փոքր տղայի հրեղեն ձին խորհուրդ է տալիս մի հոր փորել, մեջը մտնել և պատասպարվել փոթորիկից:	Խենյան 2008, № 3(3)
	15.	Խ ₄	«Ոսկան աշըղև ու քոսեն»	Այրարատ	Մայր ձին՝ Դրոխըլու դարաղը, խորհուրդ է տալիս իր արջկան՝ Սանդուխտին Քոսին գտնուովը տա և հազար կտոր անի:	ՀԺԳ-1, № 7
	16.	Խ ₄	«Քաջանց թագավորը»	Սյունիք	Հերոսի ձեռք բերած ձին խորհուրդ է տալիս նրան, թե ինչ ձևով բերի փղոսկրը:	ՀԺԳ-7, № 174
	17.	Խ ₄	«Խոսրով-շահ»	Այրարատ	Աստծու կողմից ուղարկված ձին խորհուրդներ է տալիս հերոսին, որպեսզի նա հասնի իր նպատակին:	ՀԺԳ-1, № 33
	18.	Խ ₄	«Անա թագավորի հեքիաթը»	Այրարատ	Ծերունու խորհուրդներով ծովեղեն ձիով որոշակի սահման հասնելուց հետո հերոսն օգտվում է Դարաբուլուտ Դահրըմանի արջկա տակի խալլու ձիու խորհուրդներից և հասնում Հագգարան բլլբլկին:	ՀԺԳ-1, № 3
	19.	Խ ₄	«Տղա դարձող ախչիկը»	Այրարատ	Թագավորի Լյովիզար ձին խորհուրդ է տալիս պառավի արջկան:	ՀԺԳ-1, № 12
	20.	Խ ₄	«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը»	Կարս	Երախտապարտ ձիերը թագավորի տղային են տալիս իրենց պոչերի մագերից, որ անհրաժեշտության դեպքում օգնության հասնեն:	Կարս, № 7(7)
	21.	Խ ₄	«Վրսկըքյանբլլ տղի հեքիաթը»	Տավուշ-իջևան	Իմաստուն ձին հերոսի լեզուն բացելու համար իր բաշից երեք մազ է տալիս փերիին, որպեսզի նա գցի բաժակով ջրի մեջ ու խմեցնի հերոսին:	Խենյան 2000, № 1(1)

ՃԻ	22.	Խ ₄	«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը»	Կարս	Իմաստուն ձին (Բաքլիբարը) խորհուրդ է տալիս թագավորի տղային, թե ինչպես փորձանքից ազատվեն:	Կարս, № 7(7)
	23.	Խ ₄ Խ ₄	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	Այրարատ	Պառավի տված կարմիր ձիու զգուշացմամբ հերոսը կարողանում է հաղթել Լազիկ թագավորի անջկան:	ՀԺԳ-1, № 19
	24.	Խ ₄ Խ ₄	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	Այրարատ	Պառավի տված բոզ ձիու խորհուրդով հերոսը հաղթում է Լուռեի անմահ դերվիշին:	ՀԺԳ-1, № 19
	25.	Խ ₄	«Դարվեշի ու արջընկերու հեքիաթ»	Տարոն	Դերվիշի ձին իրեն կերակրած հերոսուհուն իր խորհուրդներով ազատում է դերվիշի ձեռքից:	ՀԺԳ-10, № 20
	26.	Խ ₄ Խ ₄	«Բլբլկու դաստա»	Վան-Վասպուրական	Թագավորի տղային կորցնելու նպատակով ուղարկում են Բլբլկու դաստայի ծաղիկը բերելու, ճանավորի նվիրած ձիու խորհուրդներով հերոսը ձեռք է բերում ծաղիկը:	ՀԺԳ-15, № 4
	27.	Խ ₄	«Չարզանդ թագավորի արջիկը»	Շիրակ	Հերոսի ձին իր բաշից երեք մազ է տալիս, որպեսզի նա կարողանա դևի մոր թքից առաջացած լճի վրայով այդ մագերը գցելով լճի մեջ, կամուրջ սարքի և անցնի:	ՀԺԳ-4, № 7
	28.	Խ ₄	«Իմաստուն իծի հեքիաթը»	Այրարատ	Ձին մեծ եղբորը խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես գտնի ջրադացակնին և ինչպես թաքնվի:	ՀԺԳ-1, № 38
	Առյուծ	1.	Խ ₄ Խ ₄	«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը»	Կարս	Երախտապարտ առյուծը հերոսին կաթ է տալիս, նաև խորհուրդ է տալիս կաթն իր ձագերից մեկի տիկի մեջ լցնել:
2.			«Ձուշուրը և Մուշուրը»	Տավուշ-իջևան	Երախտապարտ առյուծն իր երեք ձագերից մեկը հերոսին, մյուսը եղբորն է նվիրում՝ մտածելով, որ նա իր ոտքը բուժած ևույն տղան է:	Խենյան 2008, № 10(10)
3.		Խ ₄	«Նենգավոր մայր մը»	Խիզան	Երախտագետ առյուծը հերոսին կաթ է երկու կորյուկներին է տալիս:	Սրվանձ-այանց, № 6
4.		Խ ₄	«Ասլան-Բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Առյուծը նախքան տղային կերակրում է իր կաթով և մեծացնում:	ՀԺԳ-8, № 22

Կով, եզ	1.	Խ _Ա	«Պոլոտ կյով»	Մոկա	Կովը հերոսուհուն ուղղորդում է դեպի ձորի մեջ գտնվող մի պառավի մոտ, որը աղքատ գլուխը մտցնում է դեղին ջրի մեջ. աղքատ վզից և ականջներից ոսկե զարդեր են կախվում:	ՉԺԳ-17, № 18
	2.	Խ _Ա , Խ _Ա	«Կարմիր կովի խեղճաթը»	Պարսկահայք	Կարմիր կովը տղային և աղքատ խորհուրդ է տալիս խորթ քրոջ համար իրեն մատաղ անելուց հետո երեսներն իր արյունով լվան, եղջյուրներն ու ոսկորները պահեն մտուրում: Մորթվելուց առաջ երեխաներին տանում է քարայրի պառավի մոտ, որպեսզի նրանց տերություն անի:	ՉԺԳ-18, № 6
	3.	Խ _Ա , Խ _Ա	«Թանջուման խաթուն»	Վան-Վասպուրական	Կարմիր կովը (կերպարանափոխված մայրը) աղքատ խորհուրդ է տալիս իրեն մորթվելուց հետո ինչպես վարվի:	ՉԺԳ-14, № 16
	4.	Խ _Ա	«Ոսկե սելի հեքիաթը»	Կոտայք	Եզը խորհուրդներ է տալիս տղային՝ ինչպես կատարի թագավորի պահանջները:	Վարդանյան 2003, էջ 69-70
Աղբ	1.	Խ _Ա	«Թագավորի տղան»	Սյունիք	Երախտագետ արջն իր բրդից տալիս է հերոսին, որ նեղության մեջ իրեն կանչի:	ՉԺԳ-7, № 175
Պալլ	1.	Խ _Ա	«Մարթ օտող ախճիզը»	Արցախ	Գայը հերոսին տալիս է տերևի մեջ փաթաթած երկու զույգ աչքեր և մի փետուր, որպեսզի նա կարողանա լավացնի ծեր ամուսինների աչքերը:	ՉԺԳ-5, № 6
	2.	Խ _Ա	«Մարթ օտող ախճիզը»	Արցախ	Գայի երախտագետ ձագերը հերոսին խորհուրդ են տալիս, թե ինչպես լավացնի կույր ու ծեր ամուսինների աչքերը:	ՉԺԳ-5, № 6
Աղվես	1.	Խ _Ա	«Քեշիշ (եռը)»	Մոսաա (եռ)	Երախտապարտ աղվեսը հերոսին խորհուրդ է տալիս դևերի մոտից վերցնել պղնձե թասը, սփռոցը, թուրը:	Ավագյան 1984, № 2(2)
	2.	Խ _Ա	«Թագավորի պզտի տղեն»	Կարս	Աղվեսի փոխակերպված մեռած ծերունու հոգին հերոսին բազմաթիվ խորհուրդներ է տալիս և օգնում խոսափել վտանգներից:	Կարս, № 2(2)
	3.	Խ _Ա	«Աղվեսի պասը»	Տավուշ-Իջևան	Աղվեսը գային խորհուրդ է տալիս գնալ անտառ՝ դմակի հետևից, և խորամանկությամբ տիրանում է դմակին:	Խեմճյան 2008, № 99(99)

Կատու	1.	Խ _Ա	«Չուխին»	Կարս	Կատուն սովորեցնում է մկանը, թե ինչպես հրաշագործ մատակին ղուրս բերի պալատից:	Կարս, № 20(20)
Խոնձի	1.	Խ _Ա	«Ջրհանի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Վիշապը խորհուրդ է տալիս պառավին. ա) թե ինչպես վարվի, որ իրեն ազատի, բ) հերոսին կորցնելու նպատակով նրան ուղարկել անմահական ջրի և անմահական խնձորի հետևից:	Խեմճյան 2000, № 10(10)
	2.	Խ _Ա , Խ _Ա	«Թընավեր կընեզը»	Արցախ	Իրականում թևավոր կինը կերպարանափոխված վիշապ է. և՛ նվիրատու է, և՛ խորհրդատու: Չանդես է գալիս նաև անտեսանելի ձևով: Այս վիշապի երեք, հինգ, յոթ գլխանի թույր վիշապները (կենդանիների, թռչունների և ծովային կենդանիների թագավորները) հերոսի համար դառնում են խորհրդատու:	ՉԺԳ-5, № 63
	3.	Խ _Ա , Խ _Ա	«Ղըզարածը»	Արցախ	Վիշապը իր հայր վիշապից ստացած հրաշագործ առարկաները՝ մահակը, տանը և ջրով լիքը շիշը տալիս է հերոսին և խորհուրդներ է տալիս՝ ինչպես սպանի իր եղբայր վիշապներին, որոնք իսկապես էին նրա աչքերը հրաշագործ առարկաները յուրացնելու համար, և ձեռք բերի իր աչքերը:	ՉԺԳ-6, № 24
	4.	Խ _Ա , Խ _Ա	«Տուր կոպակաց կոպակ»	Գուգարք (Լոռի)	Վիշապ պառավի երեք վիշապ տղաները հերոսին հրաշագործ սփռոց, ոսկի փթոռը էլ և կոպակ են տալիս:	ՉԺԳ-8, № 21
	5.	Խ _Ա	«Վիշապ և Վաթան ու Բաթան»	Ալաշկերտ	Վիշապի կերպարանք առած ծերունին վեզիրի կողմից իր պալատից արտաքսված և Վաթանի ու Բաթանի կողմից հորը նետած թագավորի տղային խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես «բուժի» վեզիրին և վերականգնի իր թագավորությունը:	ՉԺԳ-9, № 7
	6.	Խ _Ա	«Սինամ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Վիշապի կերպարանափոխված աղջիկը՝ խորհրդատու:	Կարս, № 9(9)
	7.	Խ _Ա	«Սինան թագավորը»	Արցախ	Վիշապի կերպարանափոխված երիտասարդը՝ խորհրդատու:	ՉԺԳ-5, № 2

Օձ	1.	Խ ₄	«Չուիչին»	Կարս	Երախտապարտ օձը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչ ուզի օձերի թագավորից:	Կարս, № 20(20)
	2.	Խ ₄	«Կատվու թալիֆ»	Գեղարքունիք	..	Գրիգորյան 1983, № 4(12)
	3.	Խ ₄	«Չուիչին»	Կարս	Օձերի թագավորը չուիչուն է տալիս լեզվի տակի հրաշագործ մատանին:	Կարս, № 20(20)
	4.	Խ ₄ Խ ₄	«Կատվու թալիֆ»	Գեղարքունիք	Օձերի թագավորը չուիչուն է տալիս լեզվի տակի հրաշագործ մատանին և խորհուրդ տալիս՝ ինչպես այն օգտագործի:	Գրիգորյան 1983, № 4(12)
	5.	Խ ₄	«Քյնամ, քյնամ սև օձին»	Տավուշ-Իջևան	Օձի կերպարանափոխված արքայազնն աղքատ գյուղացուն օգնում է հարստանալ՝ իր աղջիկներից մեկին իրեն կնության տալու պայմանով:	Խենյան 2000, № 13(13)
	6.	Խ ₄	«Լալ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Օձերիտասարդը Լալ թագավորին ի նշան երախտագիտության, մատանի է տալիս, որի միջոցով Լալ թագավորը վերականգնում է իր նախկին տեսքը:	Կարս, № 21(21)
Մորեն	1.	Խ ₄	«Շոնս չկռնա ծոու մալ ուտա»	Ալաշկերտ	Քարի վրա պառկած մողեսից հերոսը որպես վկա կորցրած կովի գին է ուզում. մողեսը մտնում է քարի տակ, այնտեղից հերոսը մի չվալ ոսկի է հանում: Այստեղ նվիրատու կարելի է համարել նաև անդրաշխարհի հետ կապվող քարը:	ՉժՉ-9, № 36
Ձուկ	1.	Խ ₄	«Չուիճու տղի հեքիաթը»	Կարս	Երախտապարտ ձուկը (ձկների թագավորը) իր թեփուկներից տալիս է հերոսին, որպեսզի անհրաժեշտության դեպքում օգնության հասնի:	Կարս, № 5(5)
	2.	Խ ₄	«Ավչու տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Ձկների թագավորը, ի նշան երախտագիտության, մեջքի լողակից մի մազ է տալիս հերոսին, որը հետագայում հողի մեջ թաղելուց հետո պետք է դառնար դրախտական ծառ:	ՉժՉ-1, № 23
	3.	Խ ₄	«Ձուկ տղեն»	Կարս	Ձկան կերպարանքով տղայի խորհուրդներով հայրը թագավորի աղջկան հարս է բերում:	Կարս, № 15(15)

Ձուկ	4.	Խ ₄	«Ալան թագավոր»	Այրարատ	Երախտապարտ ձուկը հերոսին սովորեցնում է՝ ինչպես ձեռք բերի հրաշագործ մոմակալը, ինչպես վարվի դրա հետ, ազատում է փորձանքներից:	ՉժՉ-1, № 15
Գորտ	1.	Խ ₄	«Թընավեր կընեզը»	Արցախ	Կաղ գորտը հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես կատարել թագավորի պայմանը (բերել այն, ինչը հայտնի չէ՝ ինչ է և որտեղ է):	ՉժՉ-5, № 63
Մրջյուն	1.	Խ ₄	«Ոսկե քաջուկ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտապարտ մրջյուններն իրենց երուկացի տալիս են հերոսին, որ նեղն ընկնելու դեպքում օգնության հասնեն:	ՉժՉ-1, № 18
	2.	Խ ₄	«Խազոյլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Երախտապարտ մրջյունը թևի տակից երկու մազ է պոկում և տալիս հերոսին:	Խենյան 2000, № 5(5)
	3.	Խ ₄	«Դավթի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտապարտ մրջյունն իր ոտը կտրում է և տալիս հերոսին, որ նեղվելիս իմաց տա:	ՉժՉ-1, № 21
	4.	Խ ₄	«Թագավորի տղան»	Սյունիք	Մրջյունների թագավորն իր մրջյուններից մեկի ոտքը տալիս է հերոսին, որ նեղության մեջ դրանով կանչի օգնության:	ՉժՉ-7, № 175
Մեղու	1.	Խ ₄	«Դավթի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտագետ մեղուն իր թևը տալիս է հերոսին, որ նեղն ընկած տեղն օգնության հասնի:	ՉժՉ-1, № 21
Բոռ	1.	Խ ₄	«Խազոյլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Բոռը (աստծու կողմից ուղարկված) թագավորի տղայի ականջին ասում է, թե ինչպես վարվի, որ ծառը բարձրանալիս սինիի մեջից ջուր չկաթի:	Խենյան 2000, № 5(5)
Մծեղ	1.	Խ ₄	«Ջանսըզը»	Կարս	Մծեղների թագավորը թագավորի տղային գրիչ է տալիս, որ թղթի վրա գրի «Օգնության հասեք»:	Կարս, № 8(8)
Խոշորամարմին թռչուններ	1.	Խ ₄ Խ ₄	«Կոստիան թագավորի տղեն»	Տուրուբերան (Մուշ)	Երախտապարտ արծիվը հերոսին կաթ է երկու ձագ է տալիս:	ՉժՉ-12, № 23
	2.	Խ ₄ Խ ₄	«Շեն թակավոր»	Վան-Վասպուրական	Արծիվը թագավորի տղային ի պատասխան լավության մի փետուր է տալիս, որպեսզի կրակ տալուն պես հասնի օգնության:	ՉժՉ-14, № 10
	3.	Խ ₄	«Մուրզի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտապարտ դուռը մի քանի անգամ փրկում է հերոսին և խորհուրդներ է տալիս նրան:	ՉժՉ-1, № 24

Խոշորամրցումի թեմաներ	4.	Խ _Կ Ն _Կ	«Սինամ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Երախտապարտ զմրուտ դուռը թագավորի տղային է տալիս իր փետուրներից, խորհուրդներ է տալիս:	Կարս, № 9(9)
	5.	Խ _Կ Ն _Կ	«Սինամ թագավորի խեքաթը»	Գեղարքունիք	Երախտապարտ Չմրուխտ տուտին հերոսին երկու փետուր է տալիս, մեկով բուժում է վիրավոր ուտը, մյուսով կանչում է թռչունին, որ տանի լույս աշխարհի:	Գրիգորյան 1983, № 2(10)
	6.	Խ _Կ Ն _Կ	«Անմահական խնձոր»	Այրարատ	Երախտապարտ Չմոռտ դուռը խորհուրդ է տալիս հերոսին, ինչ անի, որ նա կարողանա հերոսին դուրս հանի լույս աշխարհի:	ՀԺԳ-2, № 1
	7.	Խ _Կ Ն _Կ	«Ձրհանի հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Չմրուք դուռը, ի նշան երախտագիտության, երկու փետուր և խորհուրդներ է տալիս հերոսին:	Խենյան 2000, № 10(10)
	8.	Խ _Կ Ն _Կ	«Թաքավորի տղեն ու զմրուք դուռը»	Տավուշ-Իջևան	Չմրուք դուռը խորհուրդ է տալիս թագավորի տղային, ինչ անի, որպեսզի կարողանա նրան լույս աշխարհի հանի:	Խենյան 2000, № 2(2)
	9.	Խ _Կ Ն _Կ	«Դավթի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտապարտ Չմրուք դուռը փետուր է տալիս հերոսին և իր խորհուրդներով օգնում ձեռք բերել հրաշագործ թռչնիկը, որի մեջ ջուրն ու խնձորը անմահական են դառնում:	ՀԺԳ-1, № 21
	10.	Խ _Կ Ն _Կ	«Փիր-Վալի»	Մուշ	Երախտապարտ հավթը հերոսին, փետուր և խորհուրդներ է տալիս, հասցնում անդաշխարհի և հետ վերադարձնում:	ՀԺԳ-13, № 6
	11.	Խ _Կ Ն _Կ	«Խազգուլու հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Երախտապարտ դուռի դուռը երկու փետուր և խորհուրդներ է տալիս հերոսին:	Խենյան 2000, № 5(5)
	12.	Խ _Կ	«Անմահական ճուր պիրող տղեն»	Տավուշ-Իջևան	Հերոսին անմահական ջրի հետևից տանող դուռը կանչելու նրան խորհուրդներ է տալիս, թե ինչպես վարվի մինչև անմահական ջրին հասնելը:	Խենյան 2008, № 1(1)
	13.	Խ _Կ Ն _Կ	«Թաքավորի սանիկը»	Տավուշ-Իջևան	Երախտապարտ դուռը հերոսին խորհուրդներ է տալիս և հասցնում անմահական խնձորին և ջրին:	Խենյան 2008, № 6(6)
	14.	Խ _Կ Ն _Կ	«Մուրգի հեքիաթը»	Այրարատ	Երախտապարտ դուռի հայրը հերոսին հրաշագործ քսակ է տալիս և խորհուրդ տալիս մինչև տուն հասնելն այն չբացել:	ՀԺԳ-1, № 24

	15.	Խ _Կ Ն _Կ	«Օխթ ախարքուրը»	Կարս	Երախտապարտ դուռը օգնում է հերոսին դուրս գալ լույս աշխարհի:	Կարս, № 10(10)
	16.	Ն _Կ	«Ոսկե քաթուղ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Սպիտակ թռչուններն իրենց փետուրից տալիս են հերոսին, որ ներդրության մեջ հայտնվելիս օգնության հասնեն:	ՀԺԳ-1, № 18
Աղավթի	1.	Ն _Կ	«Ասլանզադեի հեքիաթը»	Կարս	Երախտապարտ աղավթին հերոսին մի փետուր է տալիս, որ ներդրության մեջ վառի այն ու կանչի օգնության:	Կարս, № 11(11)
	2.	Խ _Կ	«Անմահական ճուր պիրող տղեն»	Տավուշ-Իջևան	Վատ աղբյուրի լճակից դուրս եկած մի աղավթի հերոսին խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես ձեռք բերի անմահական խնձորները և ջուրը:	Խենյան 2008, № 1(1)
	3.	Խ _Կ	«Շահենշահ և Սալվի»	Կարս	Հերոսի ճանապարհին հանդիպած աղավթին նրան ասում է, թե երբ իր մեղքերին թողութուն կլինի:	Կարս, № 31(31)
	4.	Ն _Կ	«Ասլան թագավոր»	Այրարատ	Երկու աղավթի քնած հերոսի մոտ թողնում են երկու փետուր, որոնց միջոցով տղան առողջացնում է մոր ուտքերը:	ՀԺԳ-1, № 15
	5.	Ն _Կ	«Մուխտու հեքիաթը»	Այրարատ	Երկու աղավթի քնած հերոսի մոտ թողնում են երկու փետուր և մի սովակ դեղ, որոնց միջոցով առողջացնում է իր խել կորցրած անիծած և հաշմանդամ դարձած մարդկանց:	ՀԺԳ-1, № 14
	6.	Խ _Կ Ն _Կ	«Աղունիկի հեքիաթը»	Կարս	Երկու աղավթի հերոսուհուն փետուր են տալիս, թաթախի ջրի մեջ և քսի կտրված թներին:	Կարս, № 27(27)
	7.	Խ _Կ Ն _Կ	«Վարդիթեր»	Այրարատ	Երկու աղավթի քնած հերոսուհու մոտ փետուր են թողնում, որի միջոցով նա կարողանում է բուժել աչքերը՝ աղավթների խորհուրդներին հետևելուց հետո:	ՀԺԳ-1, № 26
	8.	Խ _Կ Ն _Կ	«Կոստիան թագավորի տղեն»	Տուրուբերան (Մուշ)	Երկու աղավթի հերոսի մոտ փետուր են թողնում և սովորեցնում՝ ինչպես հանված աչքերը տեղադրի:	ՀԺԳ-12, № 23
	9.	Խ _Կ	«Հագարան քուլթուլը»	Ղարադաղ	Երկու աղավթի իրենց փետուրներով և աղբյուրի ջրով հերոսի և իր հարսնացուի աչքերը տեղադրում են և տեսողությունը վերականգնում:	Հովսեփյան 2009, № 1(1)

Արավի	10.	Խ ₄	«Ասլան-Բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Պատավի և աղջկա կերպարանափոխված երկու աղավաղված գրույցից հերոսն իմանում է, թե ինչ փորձանքների է ենթարկվելու:	ՀԺԳ-8, № 22
	11.	Խ ₄	«Բարդիսանե Միրան»	Վան-Վասպուրական	Հերոսը երազի մեջ լսում է երկու-երեք աղվաճ գրույց, որից իմանում է, թե իր կնոջը փրկելու համար ինչ անի:	ՀԺԳ-15, № 51
	12.	Խ ₄	«Ցեյրան-օղլի»	Այրարատ	Հերոսը քնի մեջ երեք աղավաղված գրույցից իմանում է, թե ինչ փորձությունների է ենթարկվելու:	ՀԺԳ-1, № 20
	13.	Խ ₄	«Ղարվեջի ու աղջկաներու հեքիաթ»	Տարոն	Աղբյուրի մոտ աղավաղված մի փետուր են թողնում, որը հերոսուհին թաթախում է աղբյուրի ջրի մեջ, քսում աչքերին և բուժում:	ՀԺԳ-10, № 20
Փոքրամտություններ	1.	Խ ₄	«Հագարի բլբլբլ»	Տավուշ-Իջևան	Հագարան բլբլբլը հերոսին խորհուրդ է տալիս պալատի մոտ շան տեղ կապած կնոջ վրա ուշադրություն դարձնի:	ԽՆԱԵՂԱՆ 2008, № 2(2)
	2.	Խ ₄	«Ղուշ-փարին»	Այրարատ	Ղուշը թագավորին խորհուրդ է տալիս իրեն խոսեցնել կարողանալու համար և ում միջոցով բերել տա. - Սև ու Ապիտակ ծովերի արանքում Կարմիր դևի մոտ գերի ընկած իր աղայինին, - Կարմիր ծովի քառասուն հրեղեն մայր ձիերին:	ՀԺԳ-1, № 2
	3.	Խ ₄	«Փառչա-Փահլըվան»	Այրարատ	Մի ագռավ թագավորի տղաներին ցույց է տալիս հերոսի տեղը:	ՀԺԳ-1, № 6
	4.	Խ ₄	«Չարգանդ թագավորի աղջիկը»	Շիրակ	Ծիծեռնակը խորհուրդ է տալիս հերոսին, թե տևից դուրս գալիս ինչ անի:	ՀԺԳ-4, № 7
	5.	Խ ₄	«Կարապետ-բեկի հեքիաթը»	Այրարատ	Թագավորի թռչունը թագավորին մի կորիզ է նվիրում, որից դուրս եկած խնձորենին անմահական խնձորեն է տալիս:	ՀԺԳ-1, № 35
	6.	Խ ₄	«Քյանսիր մարթին հաքյաթը»	Արցախ	Անտառում գտած թռչունն աղքատ հերոսին ամեն օր մատակարարում է ձվով. արդյունքում նա հարստանում է:	ՀԺԳ-6, № 5
	7.	Խ ₄	«Բառվու թոռ»	Սասուն	Աղքատ պառավի հավն ամեն օր մի ձու է տալիս, որը դերվիշը ավելի թանկ էր առնում: Հերոսն այդ հավի փորից հանեց կախարդական մատանի:	ԽԱՃԱՏՈՐՅԱՆ 1999, № 14(16)

Փոքրամտություններ	8.	Խ ₄	«Գաննիկ աղբեր» ATU 450	Չի Աշված	Աքաղաղը, ի լուր թագավորի պալատականների, կանչում է, որ այն աղջիկը, ում փնտրում են թոնրի մեջ է թաքցված:	Մյուլանձ-տյանց, № 1	
	9.	Խ ₄	«Մոլոտոն Նաղլը»	Ղարաղաղ	Անտառում գտած ծիսը աղքատ հերոսին 10 օրը մեկ ոսկե ձվով է մատակարարում. Արդյունքում նա հարստանում է:	Հովսեփյան 2009, № 5(5)	
	10.	Խ ₄	«Սամուր-սամուր խրճիկ»	Մուշ-Բուլանջի	Ճնճողիկը հերոսուհուն խորհուրդ է տալիս, գլխին գալիք փորձանքն ընդունի մանկուց:	ՀԺԳ-10, № 19	
	11.	Խ ₄	«Շլատ թագավորի հեքիաթը»	Կարս	Երկու թռչուն հերոսին փետուր են տալիս, որով նա կուրացած աչքերը լավացնում է:	Կարս, № 1(1)	
	12.	Խ ₄	«Քառասուն աղջկա հեքիաթը»	Տավուշ-Իջևան	Հերոսուհու թռչունն իր խորհուրդներով կանխում է վտանգը:	ԽՆԱԵՂԱՆ 2000, № 7(7)	
Փոքրամտություններ	13.	Խ ₄	«Ասլանգաղեի հեքիաթը»	Կարս	Թռչունը խորհուրդ է տալիս՝ ինչպես քար դարձած հերոսին կենդանացնեն:	Կարս, № 11(11)	
	14.	Խ ₄	«Մուրգի հեքիաթը»	Այրարատ	Թռչունի կերպարանք առած աղջիկների մայրը խորհուրդ է տալիս հերոսին՝ ինչպես գտնի Մուրգային:	ՀԺԳ-1, № 24	
	15.	Խ ₄	«Սաքրըղղեն քուտը»	Կիլիկիա	Թռչունը հերոսուհուն ասում է՝ որտեղ է իր բախտը:	ՄլՎԱԵՂԱՆ 1994, № 6(6)	
ԲԱՆԵՆԱՐԿ ԼԵՐԿԱՅԱՅՆՈՂ ԼՎԻՐԱՏՈՒՆԵՐ ՈՒ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆԵՐ							
Այլ խորհրդատուներ և նվիրատուներ	1.	Խ ₉	«Չարգանդ թագավորի աղջիկը»	Շիրակ	Մահակն աստծո միջամտությամբ հերոսին ցույց է տալիս բարի ճանապարհը:	ՀԺԳ-4, № 7	
	2.	Խ ₉	«Մարթ օտող ախճիկը»	Արցախ	Տերևը լեզու է առնում և հերոսի ականջին ասում, թե ինչ ծառի փայտից է իր ձեռքի մահակը:	ՀԺԳ-5, № 6	
	3.	Խ ₉	«Շղղկըղկան շապիթ»	Մուկս	Կախարդական շապիկը հերոսին խորհուրդներ է տալիս:	Մուկս, № 1(1)	
	4.	Խ ₉	«Օհան որնչպարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Հերոսի ճանապարհին երեք անգամ հաղիպում է մի սպիտակ դաստակ, որը հերոսը բռնում է. բաց թողնելու համար դաստակը հերոսին է նվիրում թառ, սփռոց, ճիպոտ, մատանի, ապարանջան:	ՀԺԳ-1, № 8	

Աղյուսակ 2.

ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐԻ ՏԵՍԱԿՆԵՐՆ ՈՒ ԳՈՐԾԱՌՈՒՅԹՆԵՐԸ

Օգնական	Օգնականի հ/հ	Ցիպ	Հեքիաթ	Տարածաշրջան	Գործառույթ	Ճանաչություն
1	2	3	4	5	6	7
ԳԵՐԲԱԿԱՆ ՀԱՏԿՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐՈՎ ՕԾՏՎԱԾ ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆԸ						
Գեղբնական ուժով օժտված գործող անձ	1.	O _վ	«Նաչար-Օղլու հեքիաթը» ATU 513A	Այրարատ	Հերոսը ճանապարհին հանդիպում է գերբնական ուժով օժտված երկու մարդու, մեկը երկու ջրաղացաքար ուղեքրին կապած արագ վազում է, մյուսը՝ ժայռերը վերցնում, շարում է իրար գլխի:	ՀԺԳ-1, № 10
	2.	O _վ	«Ասլանգաղեի հեքիաթը» ATU 513A	Կարս	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը յուրաքանչյուր ոտքին մի ջրաղացաքար կապած վազում է:	Կարս, № 11(11)
	3.	O _վ	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	-,-	Սրվանձ-տյանց, № 5
	4.	O _վ	«Թողնու տղեն» ATU 513A	Լոռի	Հերոսը հանդիպում է երկու մարդու, որոնք, կանգնած միմյանցից երեք օրվա ճանապարհի հեռավորությամբ սարերի վրա, ճուպակի մեջ անցկացրած մեծ ջրաղաց-քարը ճկույթով փոխանցում են մեկը մյուսին:	Ղանալանյան 1950 № 9
	5.	O _վ	Ասլան-բալասուն հաքիաթը ATU 513A	Արցախ	Հերոսը հանդիպում է միտանի մարդու, որը շատ արագավազ է:	ՀԺԳ-6, № 2
	6.	O _վ	«Դճի հեքիաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը ծառերն արմատախիլ է անում:	Խենյան 2008, № 3(3)
	7.	O _վ	«Առջի տղեն» ATU 513A	Կարս	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը հսկայական ծառն արմատախիլ է անում:	Կարս, № 12(12)
	8.	O _վ	«Ավչու տղի հեքիաթը» ATU 513A	Այրարատ	Հերոսն անտառում հանդիպում է մի մարդու, որ հսկա ծառերն արմատախիլ է անում և տանում տնկում ուրիշ տեղ:	ՀԺԳ-1, № 23

Գեղբնական ուժով օժտված գործող անձ	9.	O _վ	«Օխթ» ախպոր ջուրը» ATU 513A	Կարս	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որն ուսը հենում, սար է շրջում:	Կարս, № 10(10)
	10.	O _վ	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը շալակում է ողջ աշխարհը:	Սրվանձ-տյանց, № 5
	11.	O _վ	«Օխթ» ախպոր ջուրը» ATU 513A	Կարս	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որն ատամներով երկաթ է մանրացնում:	Կարս, № 10(10)
	12.	O _վ	«Առջի տղեն» ATU 513A	Կարս	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը միանգամից հսկայական քանակությամբ ձուկ է ծովից հանում:	Կարս, № 12(12)
Գեղբնական լարողությամբ օժտված գործող անձ	13.	O _վ	«Աստղ ջուրը, հոտ թաշուր, ղողաշ, լողնորդ» ATU 513A	Այրարատ	Հերոսն օժտված է գերբնական ուժով, ում ուժը խանչելի մեջ է, նա հանդիպում է մի մարդու, որը, -սուր հոտառություն ունի, -լավ լողորդ է, -կարողանում է աստղերով որոշել՝ ով է մեռնում:	ՀԺԳ-3, № 4 (հվլճ)
	1.	O _վ	«Ավչու տղի հեքիաթը» ATU 513A	Այրարատ	Հերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը գլխի վրա կանգնած ակառն է դնում և իմանում բոլոր խոսակցությունները:	ՀԺԳ-1, № 23
Գեղբնական լարողությամբ օժտված գործող անձ	2.	O _վ	«Թողնու տղեն» ATU 513A	Լոռի	Հերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը գլխի վրա կանգնած լսում է, թե ով աշխարհում ինչ է խոսում:	Ղանալանյան 1950, № 9
	3.	O _վ	«Խազողու հեքիաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Հերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը ակառնը գետնին դնելով գետնի տակի տեղեկությունները երկինք է հաղորդում:	Խենյան 2000, № 5(5)
	4.	O _վ	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	Հերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը ակառնը գետնին դնելով լսում է աշխարհի ողջ խոսակցությունները:	Սրվանձ-տյանց, № 5
	5.	O _վ	«Առջի տղի լաղլը» ATU 513A	Այրարատ	Հերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը ակառնը գետնին դնելով իմանում է, որ ընկերը փորձանքի մեջ է:	ՀԺԳ-1, № 9

	6.	O _u	«Ասլանզադեի հեքյաթը» ATU 513A	Կարս	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը ականջը գետնին դնելով խմանում է՝ սատանաներն ինչ են խոսում:	Կարս, № 11(11)
	7.	O _u	Ասլան-բալասուն հաքյաթը ATU 513A	Արցախ	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը ականջը գետնին դնելով խմանում է՝ մոջուններն ինչ են խոսում:	ՉԺԳ-6, № 2
Ճառ խմելու և ուտելու գերբնական հատկությունը օժտված օրրոնը անձ	1.	O _u	«Ասլանզադեի հեքյաթը» ATU 513A	Կարս	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը խմում է ամբողջ գետը:	Կարս, № 11(11)
	2.	O _u	«Ավչու տղի հեքյաթը» ATU 513A	Այրարատ	Չերոսը մի գետի մոտ հանդիպում է մի մարդու, որը չափազանց շատ է խմում և էլի դարձյալ ծարավ է մնում:	ՉԺԳ-1, № 23
	3.	O _u	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը խմում է ամբողջ առվի ջուրը և չի կշտանում	Արվանձ-տյանց, № 5
	4.	O _u	«Խազողլու հեքյաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը խմում է ամբողջ ծովը, ուտում է իրեն շրջապատող ամեն ինչ, բայց դարձյալ մնում է ծարավ ու սոված:	Խենչյան 2000, № 5(5)
	5.	O _u	«Ավչու տղի հեքյաթը» ATU 513A	Այրարատ	Չերոսը քաղաքում մի մարդու է հանդիպում, որը ինչքան շատ է ուտում, այնքան ավելի է ուտելու պահանջ զգում:	ՉԺԳ-1, № 23
	6.	O _u	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	-,-,-	Արվանձ-տյանց, № 5
	7.	O _u	«Պճի հեքյաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, որը գուժանի վարած կոշտերը կուլ է տալիս:	Խենչյան 2008, № 3(3)
	8.	O _u	«Թողու տղեն» ATU 513A	Լոռի	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, ով շատ հաց (ալյուր) է ուտում:	Ղանալա-նյան 1950, № 9
	9.	O _u	«Թողու տղեն» ATU 513A	Լոռի	Չերոսը ճանապարհին հանդիպում է մի մարդու, ով շատ ջուր է խմում:	-,-,-

Այլ գերբնական հատկություններով օժտված գրորոնը անձ	1.	O _u	«Ավչու տղի հեքյաթը» ATU 513A	Այրարատ	Չերոսը սարի ստորոտում հանդիպում է մի հովվի, որի սրինգը նվագելիս ոչխարները պարում են, չեն արածում:	ՉԺԳ-1, № 23
	2.	O _u	«Խազողլու հեքյաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Չերոսը հանդիպում է մի հովվի, որը իր շվիի օգնությամբ յոթ սարից այն կողմ գտնվող ոչխարի հոտը բերում է իր մոտ:	Խենչյան 2000, № 5(5)
	3.	O _u	«Պճի հեքյաթը» ATU 513A	Տավուշ-Իջևան	Չերոսը հանդիպում է մի մարդու, որի սագի նվագից սար ու ձոր դմբոյմբում է:	Խենչյան 2008, № 3(3)
	4.	O _u	«Երազատես» ATU 513A	Խիզան	Չերոսը հանդիպում է մի հովվի, որի փողի նվագից սար ու ձոր խաղում է:	Արվանձ-տյանց, № 5
	5.	O _u	«Ասլանզադեի հեքյաթը» ATU 513A	Կարս	Չերոսը հանդիպում է մի մարդու, որի գունտայի նվագից սար, քար, ծառ ու ծաղիկ խաղում են:	Կարս, № 11(11)
	6.	O _u	«Ասլան-բալասուն հաքյաթը» ATU 513A	Արցախ	Չերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը կրակի մեջ չի այրվում:	ՉԺԳ-6, № 2
	7.	O _u	«Աստղ ջուրը, հոտ քաշող, դղչաղ, լողնորդ» ATU 513A	Այրարատ	Չերոսը հանդիպում է մի մարդու, որը – սուր հոտառություն ունի, – լավ լողորդ է, – կարողանում է աստղերով որոշել՝ ով է մեռնում:	ՉԺԳ-3, № 4 (հվժԾ)
ՅՐԱՆԱԳՐՈՒՄ ԱՆՈՐԿԱՆԵՐ, ԹՈՂՈՒՆՆԵՐ, ԿԵՆՂԱՆՆԵՐ						
Մատանի	1.	O _w	«Ղուշ-փարին»	Այրարատ	Մատանին պղնձի մեջ. էգ ձիերը հերթով գալիս են կանգնում պղնձի վրա, հերոսը նրանց կթում է:	ՉԺԳ-1, № 2
	2.	O _w	«Չուլչին»	Կարս	Մատանին լեզվի տակից հանելով և լիզելով երկու արաբ է դուրս գալիս և հերոսի ցանկությունը կատարում:	Կարս, № 20(20)
	3.	O _w	«Կատվու թախիֆ»	Գեղարքունիք	Մատանու ակը աչ պատելիս քառասուն արաբ է դուրս գալիս և հերոսի ցանկությունը կատարում, ձախ պատելիս՝ անհետանում են:	Գրիգորյան 1983, № 4(12)
	4.	O _w	«Յաշիֆիդան և Չնաշիարիկ»	Կարս	Մատանու ակը պատելով Չնաշիարիկի պալատը հայտնվում է ջրաղացի մոտ:	Կարս, № 3(3)
	5.	O _w	«Ոսկի կանթեղ»	Վան-Վասպուրական	Մատանու ակը փայլեցնելիս հերոսի առաջ երկու հոգի են հայտնվում և նրա ցանկությունները կատարում:	ԱՐ XXII

Մատակ	6.	O _ω	«Առջի տղի Նաղը»	Այրարատ	Մատանու աղի խամրելը ասում էր, որ հերոսը վտանգի մեջ է:	ՀԺԳ-1, № 9
	7.	O _ω	«Բյանսիբ մարթին հաքյաթը»	Արցախ	Մատանին մատին դնելով՝ հերոսն ինչ ուզում է, կատարվում է:	ՀԺԳ-6, № 5
	8.	O _ω	«Բառվոլ թոռ»	Մատուն	Մատանին մատին դնելով՝ հերոսի առաջ հայտնվում է քառասուն դերվիշ և կատարում նրա ցանկությունները:	Խաչատրյան 1999, № 14(16)
	9.	O _ω	«Շնդկշողկան շապիթը»	Մոկս	Մատանին մատին դնելով հերոսը գիտակցությունը կորցնում է:	Մոկս, № 1(1)
	10.	O _ω	«Օհան ողնչաբարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Հերոսը վերցնում է հրաշագործ սփռոցի վրա դրված մատանին:	ՀԺԳ-1, № 8
	11.	O _ω	«Շնդկշողկան շապիթը»	Մոկս	Մատանին զցելով թունավորված ուտելիքի մեջ՝ թույնը չեզոքանում է:	Մոկս, № 1(1)
	12.	O _ω	«Ոսկե քաթուղ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Մատանին զցելով ջրի մեջ՝ ջուրը կարծրանում է:	ՀԺԳ-1, № 18
13.	O _ω	«Կտրիչ տղան»	Սյունիք	Մատանին զցելով ծովի մեջ, այն դառնում է ցամաք, իսկ հերոսին հետապնդող ածդահա ձկները՝ քար:	ՀԺԳ-7, № 175	
Մտրան, մահան, փայտիկ	1.	O _ω	«Օհան ողնչաբարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Մտրակով խփելով՝ ամեն ինչ իր տեղն է վերադառնում:	ՀԺԳ-1, № 8
	2.	O _ω	«Բյանսիբ մարթին հաքյաթը»	Արցախ	Մտրակով խփելով ցանկացած մարդու, նա ցանկացած կենդանու է վերածում և հակառակը:	ՀԺԳ-6, № 5
	3.	O _ω	«Սինամ թագավորի խեքաթը»	Գեղարքունիք	---	Գրիգորյան 1983, № 2(10)
	4.	O _ω	«Շեն թակավոր»	Վան-Վասպուրական	---	ՀԺԳ-14, № 10
	5.	O _ω	«Կոմբալ տո...»	Այրարատ	Հրաման ստանալով՝ մահակն սկսում է ծեծել:	ՀԺԳ-2, № 7
	6.	O _ω	«Թագավորի բաղը»	Գեղարքունիք	Ճիպտով խփելիս մեռածը վերակենդանանում է և հակառակը:	Գրիգորյան 1983, № 1(9)
	7.	O _ω	«Ասլան թագավոր»	Այրարատ	Փայտիկով մոմակալին խփելու դեպքում, հերոսն ստանում է ցանկացած բանը:	ՀԺԳ-1, № 15

	8.	O _ω	«Սինամ թագավորի հեքաթը»	Կարս	Եշի-չիթուկով խփելու դեպքում մարդը դառնում է կենդանի, կամ հակառակը:	Կարս, № 9(9)
	9.	O _ω	«Շուշկին գեներալի հեքաթը»	Կարս	---	Կարս, № 18(18)
Թուր	1.	O _ω	«Նուշ-փարին»	Այրարատ	Եթե թրի պոչը դրվի ձիու ճակատին, քերանն ուղղվի ջրի կողմը, ջուրը ճանապարհ կտա:	ՀԺԳ-1, № 2
	2.	O _ω	«Թագավորի պզտի տղեն»	Կարս	Թուրը կտրում է Հագարան բլրուկի ոսկե վանդակի շղթաները:	Կարս, № 2(2)
	3.	O _ω	«Առջի տղի Նաղը» ATU 302B	Այրարատ	Հերոսի թուրը պատյանից հանելու դեպքում նրա կյանքին վտանգ է սպառնում:	ՀԺԳ-1, № 9
	4.	O _ω	«Չուկվիսիա» ATU 302B	Չի նշված	Հերոսի ուժը թրի մեջ է. թուրը հերոսի վրայից հանելիս նա ուժը կորցնում է և մեռնում:	Սրվանձտյանց, № Բ
	5.	O _ω	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Թուրը պատյանից հանելիս գորթ է հայտնվում հերոսի առաջ, պատյան դնելիս՝ անհետանում:	Սվազյան 1984, № 2(2)
Դաշոյն	1.	O _ω	«Կոմբալ տո...»	Այրարատ	Դաշույնին հրաման տալիս կարող է գորթ էլ կոտորել:	ՀԺԳ-2, № 7
	2.	O _ω	«Աստղ ջոկոռ, հոտ քաշող, դոչառ, լողնոր» ATU 302B	Այրարատ	Հերոսն ունի խանչալ, որով պայմանավորված է իր ուժը. այն կորցնելու դեպքում նա ուժազրկվում է:	ՀԺԳ-3, № 4 (հվլծ)
Ալիաթ	1.	O _ω	«Օհան ողնչաբարի տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Սփռոցը բացելուն պես՝ նրա վրա ուտելիքներ են հայտնվում:	ՀԺԳ-1, № 8
	2.	O _ω	«Բյանսիբ մարթին հաքյաթը»	Արցախ	---	ՀԺԳ-6, № 5
	3.	O _ω	«Ոսկե քաթուղ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	---	ՀԺԳ-1, № 18
	4.	O _ω	«Շահենշահ և Սալվի»	Կարս	---	Կարս, № 31(31)
	5.	O _ω	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	---	Սվազյան 1984, № 2(2)
Ալի	1	O _ω	«Թագավորի բաղը»	Գեղարքունիք	Ճիպտով սինու վրա խփելիս վրան ցանկացած ուտելիք է հայտնվում:	Գրիգորյան 1983, № 1(9)

Գլխարկ	1.	O _ա	«Ոսկե քաթուկ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Գլխարկը գլխին դնելով՝ հերոսն անտեսանելի է դառնում:	ՀԺԳ-1, № 18
	2.	O _ա	«Շահենշահի և Սալվի»	Կարս	— " —	Կարս, № 31(31)
	3.	O _ա	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	— " —	Սվազյան 1984, № 2(2)
Կարկանդակ	1.	O _ա	«Քյանիք մարթին հաքյաթը»	Արցախ	Կարպետի վրա նստելով՝ հերոսը օդով ցանկացած տեղն է տեղափոխվում: ՀԺԳ-6, № 5	ՀԺԳ-6, № 5
	2.	O _ա	«Շահենշահի և Սալվի»	Կարս	Գորգի վրա նստելով՝ հերոսը օդով անմիջապես ցանկացած տեղն է տեղափոխվում:	Կարս, № 31(31)
	3.	O _ա	«Վեզիրի ավազիկն ու թագավորի տղեքը»	Կարս	Գորգի վրա նստելով՝ թագավորի տղաները անմիջապես հասնում են հիվանդ առջկա մոտ:	Կարս, № 22(22)
	4.	O _ա	«Շամճուն»	Վան-Վասպուրական	Գորգի վրա նստելով՝ հերոսը օդով անմիջապես ցանկացած տեղն է տեղափոխվում:	ՀԺԳ-14, № 4
Թաշկինակ	1.	O _ա	«Չարգանդ թագավորի աղչիկը»	Ճիրակ	Թաշկինակի վրա նստելով՝ պառավը սլանում է հերոսի հետևից:	ՀԺԳ-4, № 7
Մտմական, աշտանակ	1.	O _ա	«Ասլան թաքավոր»	Այրարատ	Փայտիկով մտմականին խփելու դեպքում, հերոսն ստանում է ցանկացած բանը:	ՀԺԳ-1, № 15
	2.	O _ա	«Չովչու հեքիաթը»	Այրարատ	Աշտանակի յուրաքանչյուր ճյուղի վրա մոմ դնելուց հետո տարբեր հրաշքներ են կատարվում. հրաշքն անհետանում է մոմը ճյուղի վրայից հանելուց հետո:	ՀԺԳ-1, № 25
	3.	O _ա	«Քաշիկի հեքիաթը»	Կարս	ա) Մտմականին հրամայելիս, ուտելիք է հայտնվում սեղանի վրա, բ) Աշտանակի երկու ճյուղերից մեկը վառելիս կառուցում է, մյուսը վառելիս հուրի-փերիներն են նվազում ու պարում:	Կարս, № 14(14)
Կանթեղ	1.	O _ա	«Ոսկի կանթեղ»	Վան-Վասպուրական	Ոսկի կանթեղը շրոով սրբելիս հերոսի առաջ կանթեղի յոթ ծառաներն են կանգնում և նրա ցանկությունը կատարում:	ԱԳ XXII

Քար	1.	O _ա	«Մերջանի հեքիաթը»	Այրարատ	Հերոսուհին հղիանում է թանկարժեք քարից և ոչ սովորական տղա է ունենում:	ՀԺԳ-1, № 16
	2.	O _ա	«Ճիխլու»	Տավուշ-Իջևան	Հերոսուհին եղբոր շորերը վանալիս, գրպանում մի ուլունք է գտնում, ձեռքերը թաց են լինում, դնում է բերանը, կոլ է տալիս և հղիանում:	Խեմշյան 2008, № 40(40)
	3.	O _ա	«Կոմբալ տու...»	Այրարատ	Հերոսը, քարը դնելով լեզվի տակ, հրամաններ է տալիս:	ՀԺԳ-2, № 7
Խնձոր	1.	O _ա	«Ասլան-բալասի»	Գուգարք (Լոռի)	Խնձորը անժառանգ թագավորին տղա է պարգևում:	ՀԺԳ-8, № 22
	2.	O _ա	«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը»	Կարս	— " —	Կարս, № 7(7)
	3.	O _ա	«Բերդակ թաքավոր»	Այրարատ	Դերվիշը ծոցում խնձոր է պահում, որի մեջ կին է ամփոփված: Այդ կինն իր հերթին ծոցի խնձորի մեջ սիրելանին է պահում:	ՀԺԳ-1, № 10
	4.	O _ա	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	Այրարատ	Հրաշագործ խնձորը երիտասարդություն է բերում:	ՀԺԳ-1, № 19
	5.	O _ա	«Վեզիրի ավազիկն ու թագավորի տղեքը»	Կարս	Անմահական խնձորը բուժում է շունչը փչող առջկան:	Կարս, № 22(22)
	6.	O _ա	«Աբգար թաքավոր»	Այրարատ	Թագավորն իր որդուն փրկելու համար հերոսին անմահական խնձոր է տալիս:	ՀԺԳ-1, № 4
	7.	O _ա	«Դունյա Գյոզալի»	Կարս	Խնձորը ուտելով՝ հերոսը էշ է դառնում:	Կարս, № 25(25)
Տանձ	1.	O _ա	«Դունյա Գյոզալի»	Կարս	Տանձը ուտելով՝ էշը մարդ է դառնում:	Կարս, № 25(25)
Թուզ	1.	O _ա	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Սև թուզը ուտելով՝ հերոսը կանգնում է գլխի վրա, սպիտակը ուտելով վերադառնում է ելման դրուպյանը:	ՀԺԳ-3, № 33
Ասեղ	1.	O _ա	«Անժառանգ թաքավոր»	Գեղարքունիք	Ասեղը գցելիս փշեր են բուսնում:	Գրիգորյան 1983, № 6(14)
	2.	O _ա	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Ասեղը կախարհի կուպից հանելու դեպքում նա անտեսանելի է դառնում:	Սվազյան 1984, № 2(2)

Խնկնիչ	1	O _ա	«Առջի տղի Նաղլը»	Այրարատ	Պատավը հրաշագործ խնկնու միջոցով մի ժամում (սև օձով մտրակելով) անցնում է ծովի մյուս կողմը:	ՀԺԳ-1, №9
Կարաս	1	O _ա	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Կախարդ պատավը կարասի միջոցով թռցնում է հերոսուհուն:	Սվազյան 1984, №2(2)
Կուժ	1	O _ա	«Թագավորի պզտի տղեն»	Կարս	Կժի գինին խմելուց հետո, այն էլի լցվում է:	Կարս, №2(2)
Թաս	1	O _ա	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Պղնձե թասը ջրով լցնելիս այն ոսկի է դառնում:	Սվազյան 1984, №2(2)
Տիկնիկ	1.	O _ա	«Սափուր-սափուր խրոցիկ»	Բուլանջիս	Հերոսուհին տիկնիկին պատմում է գլխի եկած ամեն ինչ, տիկնիկը հազար կտոր է լինում, որի արդյունքում հերոսը հասկանում է, որ խաբվել է և ամուսնանում է հերոսուհու հետ:	ՀԺԳ-11, №37
	2.	O _ա	«Սամուր-սամուր խրոցիկ»	Մուշ-Բուլանջիս	---	ՀԺԳ-10, №19
	3.	O _ա	«Լամբլնթու խրոցիկ»	Վան-Վասպուրական	---	ՀԺԳ-14, №15
	4.	O _ա	«Խյար բլբուլի ախշիկը»	Տավուշ-Իջևան	Տիկնիկը հերոսուհուն պատմում է հերոսուհու գլխի եկածը. հերոսը հասկանում է եղելությունը:	Խենյան 2008, №8(8)
Եղջուր	1	O _ա	«Մուրգի հեքիաթը»	Այրարատ	Եղջուրը փչելու դեպքում մի կողմից զորք է դուրս գալիս, մյուս կողմից՝ երաժիշտներ:	ՀԺԳ-1, №24
Սանր	1	O _ա	«Անժառանգ թաքավոր»	Գեղարքունիք	Փայտե սանրը զցելիս անտառ է բռնում:	Գրիգորյան 1983, №6(14)
Ծավկար	1	O _ա	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Ծավկարը հերոսին անտեսանելի է դարձնում:	ՀԺԳ-3, №33
Բարձ	1	O _ա	«Քեշիշ լեռը»	Մուսա լեռ	Հերոսը բարձը թևի տակ դնելիս հրաշագործ ձի է հայտնվում առաջը:	Սվազյան 1984, №2(2)

Ձեռքի երկանք	1	O _ա	«Վըսկեքյաքու տղան»	Ղարադաղ	Ձեռքի երկանքը պատելիս հերոսը ձեռք է բերում սրտի ուզածը:	Հովսեփյան 2009, №2(2)
Ծվի, դուրով	1.	O _ա	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Ծվին փչելով՝ հերոսի մուտ հայտնվում է հրաշագործ ձի:	ՀԺԳ-3, №33
	2.	O _ա	«Դունյա Գյոզալի»	Կարս	Դուրովը փչելով՝ հերոսի առաջ զորք է հայտնվում:	Կարս, №25(25)
Բասակ	1.	O _ա	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	Այրարատ	Հերոսի աշխատած սև փողերը սպիտակվում են:	ՀԺԳ-3, №33
	2.	O _ա	«Դունյա Գյոզալի»	Կարս	Բասակն ամեն անգամ ծոցը դնելով՝ մեջք մի ոսկի է հայտնվում:	Կարս, №25(25)
Բանասի	1	O _ա	«Ոսկե քաթուկ տղի հեքիաթը»	Այրարատ	Բանասին ցանկացած փակ դուռ բացում է:	ՀԺԳ-1, №18
Հաց	1	O _ա	«Թագավորի պզտի տղեն»	Կարս	Հերոսը հացից ինչքան ուտում է, այն էլի ամբողջական է դառնում:	Կարս, №2(2)
Նապիկ	1	O _ա	«Ծղղկզողկան շապիք»	Մոկս	Կախարդական շապիկը հերոսին խորհուրդներ է տալիս:	Մոկս, №1(1)
Յափնցի	1	O _ա	«Կոմբալ տու...»	Այրարատ	Յափնցին մեռած մարդի վրա զցելիս, հանգուցյալը վերակենդանանում է:	ՀԺԳ-2, №7
Ճառ, շիվ	1	O _ա	«Վըսկեքյաքու տղան»	Ղարադաղ	Հրաշագործ ծառի շիվը մի օրում դառնում է հարյուրամյա ծառ և իր վրա հավաքում աշխարհի բոլոր գեղեցիկ թռչուններին, իսկ տակը՝ կենդանիներին:	Հովսեփյան 2009, №2(2)
Կոճ	1	O _ա	«Դարվիշին խոխերքը»	Սյունիք	Աղքատ, անժառանգ ամուսիններն անտառում մի կոճը են տեսնում, որի տակ գտնում են մի ոսկով լիքը սևուկ:	ՀԺԳ-7, №178

Հայելի	1	O _ω	«Ճամճուն»	Վան-Վասպուրական	Հայելու մեջ նայելով՝ մտքով անցած ցանկացած բան երևում է:	ՀԺՀ-14, № 4
Անտեսանելի էակ	1		«Մուրզի հեքիաթը»	Այրարատ	Անտեսանելի էակի ձեռքից ամեն ինչ գալիս է:	ՀԺՀ-1, № 24
Թռչուն	1	O _ϕ	«Քյանսիր մարթին հաքյաթը»	Արցախ	Թռչունի եփած գլուխն ուտողը թագավոր է դառնում, իսկ թռչն ուտողը բարձի տակ փող է գտնում:	ՀԺՀ-6, № 5
Այծ	1	O _ϕ	«Իմաստուն իծի հեքիաթը»	Այրարատ	Տրադացյալի այծը կարող էր մորթվել, եփվել, դարձյալ կենդանի մնալ:	ՀԺՀ-1, № 38

Բ.3. ՀԵՔԻԱԹԻ ՀԵՐՈՍԻ ՕԳՆԱԿԱՆՆԵՐԻ ԶԱՆԱԿԱԿԱՆ ՎԵՐԼՈՒԾՈՒԹՅԱՆ ԱՐԴՅՈՒՆԵՆԵՐԸ

Ուսումնասիրության համար ընտրված 234 հեքիաթների՝ ըստ տիպերի և գործառույթների դասակարգված գլխավոր հերոսի օգնականների քանակական վերլուծության արդյունքներն արտացոլված են աղյուսակ 3.-ում: Աղյուսակում բերված են մարդ և մարդակերպ խորհրդատուների (Խ_ժ) ու նվիրատուների (Ն_ժ), կենդանի և թռչուն խորհրդատուների (Խ_կ) ու նվիրատուների (Ն_կ), քնաշխարհը ներկայացնող խորհրդատուների (Խ_ք) ու նվիրատուների (Ն_ք), գերբնական հատկություններով օժտված օգնականների (Օ_ժ), հրաշագործ առարկաների (Օ_ω), հրաշագործ կենդանիների (Օ_կ) անկախությունն ընտրված հեքիաթներում: Հեքիաթի հերոսի օգնականների ընդհանուր թիվը (605) ցույց է տալիս, որ ընտրված հեքիաթներում հանդիպում են մեկ կամ ավելի օգնականներ (Տավուշ-Իջևան տարածաշրջանի «Խազոլլու հեքիաթը»-ում օգնականների թիվը 16 է):

Հետազոտությունը ցույց է տալիս, որ ընտրված 234 հեքիաթներում առավելապես հանդիպում են խորհրդատուները (Խ_ժ+Խ_կ+Խ_ք=317): Նվիրատուները բաշխված են հետևյալ կերպ՝ Ն_ժ+Ն_կ+Ն_ք=169: Խորհրդատուների մեծ թիվը պայմանավորված է այն հանգամանքով, որ ոչ բոլոր խորհրդատվություններն են ուղեկցվում նվիրատվությամբ, թեպետ երբեմն նվերը՝ հրաշագործ առարկան, հերոսը կարող է օգտագործել առանց խորհուրդի: Քննության առնված այն հրաշագործ առարկաները, որոնք նպաստում են հերոսի գործողություններին, հանդես են գալիս ընտրված հեքիաթների 10%-ում (22 հեքիաթ):

Գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք (Օ_ժ) հանդես են գալիս ընտրված հեքիաթների 5%-ում միայն (13 հեքիաթ):

Հնդհանուր առմամբ ուսումնասիրվել են հեքիաթի հերոսի 605 նվիրատուներ, խորհրդատուներ, գերբնական հատկություններով օժտված ուղեկիցներ և հրաշագործ առարկաներ:

64	«Փիրմուրադի հեքիաթը»	1							
65	«Ուհան աշղըն ու քոսեն»	2		1					
66	«Թագավորի իրեր տղենկներ»	1							
67	«Անթիու աշխարհ էրթցող տղան»	1							
68	«Ռոսները կտրած աղջիկը»	1	1						
69	«Անմահական խնձոր»	3	1	1	1				
70	«Վրեսկե խընձորը»	1							
71	«Թաքավորի տղեն ու գնրուք դուշը»	2		1	1				
72	«Վրեսկե խընձորը»	1							
73	«Միսամահավք»	1							
74	«Ոսկե քարու տղի հեքիաթը»	2	2		3				4
75	«Ալան-Բայասի»	4	1	1	1				1
76	«Ջեյրան-օղլի»		1	1					
77	«Դավթի հեքիաթը»	1	1	1	3				
78	«Փիր-Վալի»			1	1				
79	«Թաքավորի սանիկը»	1	1	1	1				
80	«Հալվաչու հ'աշկերտը»		1						
81	«Լյարի հեքիաթը»		1						
82	«Իմաստուն հավըը»	2							
83	«Մարդիս փողի համար են պատվում»	1	1						4
84	«Արևհատ և օձամանուկ»		1						
85	«Օխձը տղղան»		1						
86	«Տուումը»		1						
87	«Գյուլշանի հեքիաթը»	1	1						
88	«Ալան-Ղրուսպան»		1						
89	«Խոսրով-շահ»	1	3	1					
90	«Դալ թագավորի հեքիաթը»	1			1				
91	«Էլնա քունիդի»	1	1						
92	«Աստուծ գիղմում ա` հինչ ա անում»	1	1						
93	«Աստված ձեր խերս ի»	1	1						
94	«Երեր եղբայր»	1	1						
95	«Ջարգանդ թագավորի աղջիկը»	2	1	2	1	1			1
96	«Մարթ օտող ախճիգը»	2	1	1	1	1			
97	«Քաջիկի հեքիաթը»	3	1						1

98	«Հագարի քրոզ»	1		1					
99	«Հագարան քրքրուլը»	1	1	1					
100	«Հարամբաշու հեքիաթը»	1							
101	«Քառասուն աղջկա հեքիաթը»	1		1					
102	«Էրազ տենող աշկերտը»	2							
103	«Դնլի Մուրադ»	1							
104	«Հոր տված երեք խրատը»	2	1						
105	«Մկնն կյոխ չի է, թաքավորի ախչկա կյոխ ա»	1							
106	«Գագիկ թաքավերը»	1	2						
107	«Թագավորի բաղը»	1	1						2
108	«Ջանսրգը»		1		1				
109	«Թնկյաուլըը շարդըիր»	2							
110	«Հովհնու տղի հեքիաթը»	2			1				
111	«Շահ Յուսուֆի հեքիաթը»	1		2	2				1
112	«Անժառանգ թաքավոր»	1	1	1	1				2
113	«Մեյրի շանդանը»	1							
114	«Միսակի խեյնթը»	1	1						
115	«Ջումշույն ու Մումշույը»		1						
116	«Պողոս-Պետրոսի և շամսանի խեքիաթը»	1							
117	«Ջանջի կոան»		1						
118	«Ժյար քրոզի ախչիկը»	1							
119	«Հեղուզակ թագուհին»	1	1						
120	«Կտրեչ դղան»	1							
121	«Ամիր-Շամիրի հեքիաթը»	2	1	2	2				1
122	«Առչի տղի նաղըը»		1					1	3
123	«Գուրտան հեքիաթ»	1	2						
124	«Քեշիչ լեղը»	2		1					7
125	«Թագավորի պզտի տղեն»	1		1					3
126	«Ջմրուխտ դուշը»	1							
127	«Իրեր քոսա ու տուն ավիտող Հարուն»	1							
128	«Խնեղը ծախտղ»	2	1						
129	«Կեղտացու ախչիկ ընչըխ իլավ թնկյաուլըը կնիկ»	1							
130	«Փառչա-Փահլվան»		1	1					
131	«Նոխտտի քայլ»	1							

132	«Հարազատ քաջալը»	1							
133	«Անըսկյա՛մ կընիկ»	1							
134	«Բախտի հետևից ման եկողը»	1							
135	«Տերտրոյ ախիկ»	1							
136	Լնվոգ, Հնմըդ	1							
137	«Դունյա Գյիզնը»			1					
138	«Հրեղեն ձին»				1				
139	«Հուրի թաքավորի ախկա հեքիաթը»			1					
140	«Գճի հեքիաթը»			1			3		
141	«Տղա դարձող ախիկը»			1					
142	«Դարվեշի ու աղջկներու հեքիաթ»	2	1	1	1				
143	«Մինամ թագավորի հեքաթը»	1		2	1			1	
144	«Մինամ թագավորի խեքաթը»			1	1			1	
145	«Կարապետ-բեկի հեքիաթը»	1			1				
146	«Բյնսիք մարթին հաքլաթը»				1			4	1
147	«Միդոտոն նաղը»				1				
148	«Սարըրըղեն քուօրը»			1					
149	«Դունյա Գոզալի»	2	1			1		4	
150	«Հորթարածի հեքիաթը»	1				1			
151	Անյան-բալաստոն հաքլաթը						3		
152	«Առչի տղեն»						2		
153	«Ավչու տղի հեքիաթը»	1	1		1		5		
154	«Չոփչին»			2	1			1	
155	«Կառվու թալիֆ»			2	1			1	
156	«Շահենշահ և Սազվի»	1		1				3	
157	«Վեզիրի ախսիզն ու թագավորի տղեքը»							2	
158	«Կոմբալ տու...»							4	
159	«Իմաստուն իճի հեքիաթը»								2
160	«Կուրիչ տղան»	4	2					1	
161	«Մարթակեր ախիկ»	1	2	1					
162	«Զննզոն ինան Անմնր»	2							
163	«Թաքավորի տղան»	2	3			2			
164	«Ծամծոն»		2						2
165	«Օձ-մայիլ»		1						
166	«Հարբանի հեքիաթը»		1						

167	«Օձ-Մանուկ և Արին-Արմանելին»	1							
168	«Օձ-մանուկին հաքլաթը»	1							
169	«Միրզա Մահմադի հեքիաթը»	1							
170	«Օձ-մանուկ, վարթ-մանուկ»	1							
171	«Հարբանի»	1							
172	«Միթիլ-խավը»	1							
173	«Արազը կաղարվալ ա»	1							
174	«Տղում ախիկ»	1							
175	«Բյնամ, քյնամ սև օձին»	1					1		
176	«Թննջուման խաթուն»	2	1	1					
177	«Մարդակերպ ձուկը»	1							
178	«Եղևը աղչիզ»	1							
179	«Անմալս աշխար»	1							
180	«Կտրիճ և դև»	1							
181	«Կարմիր կովի խեքաթը»	1	1	1					
182	«Դարվիշին խոխորը»	2	1				1		1
183	«Օխող ախակեր, մի քուր»	1							
184	«Ջիրքաեղ-խոլոլը 'Նմրին»	2	1						
185	«Անկինը»	1							
186	«Հրեղան ձին»	2							
187	«Գոլ-Բարին»	2	1						
188	«Բառասուն գլխանե նասաղէվը»	1	1						
189	«Լնարնբու խրոճիկ»	1							1
190	«Խնքյաթ Ընոն-Դոնոյի մասին»	1							
191	«Թոռու տղեն»	1						4	
192	«Մահ չուզող տղան»	2							
193	«Փետն ձին»	1							
194	«Իր հարսին այք դող թաքավորը»	1							
195	«Իմաստուն տիրացուն»	2							
196	«Զեռին ու խարզեն»	1							
197	«Թափումի հեքաթը»	1							
198	«Կարաքյանդուկի հեքաթը»	1							
199	«Թաքավորի երամանը»	1							
200	«Մեծի խորուրթը»	1							
201	«Թիթևո մորաքոյրը»	1							

202	«Մայսքե»	1							
203	«Չոր-Չարոյսի հեքիաթը»	1							
204	«Բլբլոյ դաստա»		1	1	1				
205	«Քյասի, թոփալի ու քոռի նաղլը»	1							
206	«Ղժխոյն Հեղինե և Գիշտն»	1							
207	«Ղոլոտ կոպ»			1					
208	«Աղվեսի պասը»			1					
209	«Չուկ տղեն»			1					
210	«Ասլան թաքավոր»			1	1				2
211	«Հոնե չկոնա ծոռ մալ ուտա»				1				
212	«Մուխամ հեքիաթը»				1				
213	«Բադրխանե Միրան»			1					1
214	«Բառվո թոռ»				1				
215	«Սամուր-սամուր խրճիկ»			1					1
216	«Յոթ տարվան մեռել»					1			
217	«Սափուր-սափուր խրցիկ»					1			1
218	«Աստղ ջոկող, հոտ քաշող, դոչաղ, լողնորդ»						2	1	
219	«Մեղջանի հեքիաթը»								1
220	«Ճիխկո»								1
221	«Բերդակ թաքավոր»								1
222	«Գառնիկ աղբեր»	3		1					
223	«Անխեջ մարդ»	2							
224	«Բյուրապառիկ»	2							
225	«Երազատես»	1						6	
226	«Նենգավոր մայր մը»	3	1		1				
227	«Մատնիկի ակն»		1						
228	«Օձենամուկ, արևամուկ»	1							
229	«Բաղիկան և խոսն Բողոս»	2	1						
230	«Ջողվիսիա»								1
231	«Աստե-Անքման»	2	2						
232	«Թընավեր կընեզը»	1	1	4	1				
232	«Ղըզարածը»			1	1				
233	«Տուր կոպալ, կաջ կոպալ»			2	2				3
234	«Մինան թաքավորը»	1		1					1

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Մենագրությունը նվիրված է հեքիաթի գլխավոր հերոսի գործողություններին աջակցող և նպաստող նվիրատուների, խորհրդատուների, գերբնական հատկություններով օժտված կիսաառասպելական ուղեկիցների ու հրաշագործ առարկաների (այսուհետև՝ օգնականներ) ուսումնասիրությանը՝ տիպահամեմատական քննությանը:

Ուսումնասիրության առարկան Հայաստանի բոլոր պատմագագազրական տարածաշրջաններում (Այրարատ, Շիրակ, Արցախ, Ուտիք, Սյունիք, Գուգարք, Ալաշկերտ, Մանազկերտ, Բաղեշ, Մուշ, Հարք, Տարոն, Սասուն, Վան-Վասպուրական, Մոկս, Կարս, Ղարադաղ, Տավուշ և այլն) կենցաղավարած հեքիաթների նյութն է՝ տպագրված «Հայ ժողովրդական հեքիաթներ», «Հայ ազգագրություն և քանահյուսություն» մատենաշարերի հատորներում և առանձին տարածաշրջանների քանահյուսական ժողովածուներում:

Ուսումնասիրության մեջ.

- ա) քննված և ներկայացված է հեքիաթի հերոսի օգնականների ողջ համակարգը,
- բ) բացահայտված են դրանց առանձնահատկությունները և դերը հեքիաթի սյուժեի զարգացման ընթացքում,
- գ) դասակարգված են հեքիաթի հերոսի օգնականները՝ ըստ գործառույթների և տեսակների,
- դ) բացահայտված են հեքիաթի հերոսի օգնականների ծիսակրոնական և առասպելաբանական ակունքները,
- ե) ներկայացված են հեքիաթի հերոսի օգնականներին առնչվող մոտիվների զուգահեռները ըստ հեքիաթների տիպերի՝ Աարնե-Թոմփսոն-Ութերի միջազգային դասակարգման,
- զ) տրված է հեքիաթի հերոսի օգնականների քանակական պատկերը հայկական տպագիր հեքիաթներում, որով և

ամբողջացված է հայ ժողովրդական հեքիաթներում նվիրատուների և խորհրդատուների գործառույթների քննությունը:

Ընտրվել են այն հեքիաթները, որոնցում առկա են հեքիաթի հերոսի՝ քննության համար անհրաժեշտ օգնականները, դրանք դասակարգվել են, առանձնացվել տիպերը և տրվել գործառույթները:

Մենագրությունը բաղկացած է ներածությունից, երկու մասից (Ա մաս – երեք գլուխ, Բ մաս – երեք ենթաբաժին), համառոտագրություններից ու հապավումներից և օգտագործված սկզբնաղբյուրների ու գրականության ցանկից:

Ներածության մեջ տրված է ուսումնասիրության ընդհանուր բնութագիրը, ինչպես նաև թոուցիկ կերպով ներկայացված է հայ հեքիաթագիտության պատմությունն իր ձեռքբերումներով:

Ուսումնասիրության առաջին՝ «Հայ ժողովրդական հեքիաթների նվիրատուներն ու խորհրդատուները» մասը կազմված է երեք գլխից: Առաջին՝ «Նվիրատուներն ու խորհրդատուները՝ որպես հեքիաթի հերոսի գործողություններին նպաստող կերպարներ» գլխում հայկական հեքիաթի հերոսի օգնականները դասակարգվել են երկու աստիճանով (առաջին ենթագլուխ): Մեր դասակարգման առաջին աստիճանով օգնականների ամբողջությունը ստորաբաժանված է հինգ ենթախմբի.

- 1) մարդ և մարդակերպ նվիրատուներ ու խորհրդատուներ,
- 2) կենդանի և թռչուն նվիրատուներ ու խորհրդատուներ,
- 3) բնաշխարհը ներկայացնող նվիրատուներ և խորհրդատուներ,
- 4) գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք,
- 5) հրաշագործ առարկաներ:

Մեր դասակարգման երկրորդ աստիճանով հեքիաթի հերոսի օգնականների յուրաքանչյուր ենթախումբ ներկայացված է ըստ նրանց գործառույթների, տեսակների և հանդես գալու կերպի: Առանձին ենթագլուխներով ներկայացված են մարդ և մարդակերպ (աստված, ծերունի, դերվիշ, թագակիր անձ, պառավ և այլն), կենդանի (ծի, վիշապ, ոչխար, առյուծ, կով և այլն) և թռչուն (արծիվ, աղաճիս, սոխակ, ծիծեռնակ, թութակ, ճնճղուկ և այլն), բնաշխար-

հը ներկայացնող (ծով, գետ, աղբյուր, սար, քար, քարայր, անտառ, ծառ, կոճղ, տերև) նվիրատուներն ու խորհրդատուները: Տրված են նվիրատուների ու խորհրդատուների գործառույթների ու տիպերի առանձնահատկությունները, ընդհանրությունները, ինչպես նաև նրանց ծիսակրոնական և առասպելաբանական ակունքները:

Երկրորդ՝ «Հեքիաթի հերոսի գերբնական օգնականներ» գլխում ներկայացված են հեքիաթի հերոսին ուղեկցող գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք (հսկայական ֆիզիկական ուժի տեր, արագընթաց, շատ ուտող, շատ խմող, անհավանական լսողությամբ կամ տեսողությամբ, առարկաները փոխատեղելու հատկությամբ օժտված և այլն) (առաջին ենթագլուխ):

Երկրորդ ենթագլխում ներկայացված է հեքիաթի հերոսի օգնական հանդիսացող հրաշագործ առարկաների համակարգը (մատանի, գորգ, սփռոց, գլխարկ, դուղուկ տիկնիկ, փետուր, մագ, բուրդ և այլն): Տրված են նաև հեքիաթի գերբնական օգնականների առասպելաբանական և ծիսական ակունքները:

Երրորդ՝ «Նվիրատու և խորհրդատու կերպարների գործառույթների մասնակի դրսևորումներ» գլուխը կազմված է երկու ենթագլխից: Առաջին՝ «Նվիրատուները և խորհրդատուները Գ. Մրվանձտյանցի գրառած հեքիաթներում» ենթագլխում առանձնահատուկ տեղ է հատկացված հայ ժողովրդական հեքիաթների գրառման առաջամարտիկներից Գարեգին Մրվանձտյանցի գրառած հեքիաթների նվիրատու և խորհրդատու կերպարներին հայ ժողովրդական և այլ ժողովուրդների հեքիաթների համատեքստում:

Երկրորդ՝ «Խորհրդատվությունը և նվիրատվությունը երագներում» ենթագլուխը նվիրված է երագատեսությանը հեքիաթներում: Հայաստանի գրեթե բոլոր պատմաազգագրական տարածաշրջանների հեքիաթների ուսումնասիրությունը ցույց է տալիս, որ ի թիվս գործողությունների ընթացքում հանդիպած բազմատեսակ խորհրդատուների և նվիրատուների (աստված, հրեշտակ, թագավոր, ծերունի, պառավ, կենդանի, թռչուն և այլն) իր գերագույն նպատակին հասնելու համար հեքիաթի գլխավոր հերոսը օգտվում է նաև երագում կատարված խորհրդատվություններից և նվիրատվություններից: Քունը դիտարկվում է որպես մարդու ժամանակավոր մահ, որի ընթացքում հերոսի հոգին հանդիպում է իր մեռած նախնու հոգու, աստծո կամ աստծո միջնորդի հետ (ծերու-

նի, հրեշտակ, թռչուն, կենդանի, ինչ-որ մարդ, ինչ-որ ձայն և այլն), որոնք, իմանալով հերոսի անցնելիք ճանապարհի ու դժվարությունները հաղթահարելու միջոցների մասին, իրենց խորհուրդներով ու երբեմն երազում նվեր մատուցելով՝ նպաստում են հերոսի գործողություններին:

Աշխատության երկրորդ՝ «Հայ ժողովրդական հեքիաթների հերոսի օգնականների գործառույթների նշացանկ», Բ մասը, կազմված է երեք ենթաբաժնից:

Առաջին՝ «Հեքիաթի հերոսի նվիրատուների ու խորհրդատուների տիպերն ու գործառույթները» ենթաբաժնում առանձնացված են հեքիաթի գլխավոր հերոսի գործողություններին նպաստող, ամենաբնորոշ առանձնահատկություններով նվիրատուների ու խորհրդատուների հիմնական տիպերը՝ համապատասխան գործառույթներով: Համապատասխան հեքիաթը տրված է ըստ տարածաշրջանի, ժողովածուի և ժողովածուում հերթական համարի:

Երկրորդ՝ «Հեքիաթի հերոսի գերբնական օգնականների տեսակներն ու գործառույթները» ենթաբաժնում ներկայացված են գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձանց և հրաշագործ առարկաների տիպերն ու գործառույթները:

Երրորդ՝ «Հեքիաթի հերոսի օգնականների քանակական վերլուծության արդյունքները» ենթաբաժնում տրվել է հեքիաթի հերոսի օգնականների հանդեպ գալու հաճախականության պատկերը՝ ուսումնասիրված հեքիաթների սահմաններում:

Մենագրությունն ավարտվում է համառոտագրություններով և օգտագործված գրականության ցանկով:

РЕЗЮМЕ

ХЕМЧЯН МАРИНЕ ГАЙКОВНА

ДАРИТЕЛЬ И СОВЕТЧИК
В АРМЯНСКИХ НАРОДНЫХ СКАЗКАХ

Монография посвящена типологическому исследованию дарителей, советчиков, полумифологических, обладающих сверхъестественными свойствами спутников и чудотворных предметов (далее помощники), содействующие и способствующие действиям главного героя сказки.

Предмет исследования – материал сосуществующих сказок всех историко-этнографических регионов Армении (Айратат, Ширак, Арцах, Утик, Сюник, Гугарк, Алашкерт, Маназкерт, Багеш, Муш, Харк, Тарон, Сасун, Ван-Васпуракан, Мокс, Карс, Карадах, Тавуш и т. д.), опубликованный в томах серий «Армянские народные сказки», «Армянская этнография и фольклор» и в фольклорных сборниках разных регионов.

В исследовании:

- а) рассмотрена и представлена вся система помощников героя сказки;
- б) выявлены их особенности и роль в ходе развития сюжета сказки;
- в) классифицированы помощники героя сказки по их функциям и типам;
- г) выявлены ритуально-религиозные и мифологические истоки помощников героя сказки;
- д) представлены параллели мотивов, относящиеся помощникам героя сказки по международной классификации типов сказок Аарне-Томпсон-Утера;
- е) дана количественная картина помощников героя сказки в армянских опубликованных сказках, чем и делается целост-

ным исследование функций дарителей и советчиков в армянских народных сказках.

Выбраны те сказки, в которых присутствуют помощники, необходимые для исследования. Помощники классифицировались, выделялись их типы, представлялись их функции.

Монография состоит из введения, двух частей (часть А – три главы, часть Б – три подраздела), сокращений, списка источников и использованной литературы.

Во введении дана общая характеристика исследования, мимоходом представлена также история армянского сказковедения, со своими приобретениями.

Первая часть исследования, озаглавленная «Дарители и советчики армянских народных сказок», состоит из трех глав. В первой главе, озаглавленной «Дарители и советчики как образы, способствующие действиям героя сказки», помощники героя армянской сказки классифицировались двумя степенями (первый подраздел). Первой степенью нашей классификации совокупность помощников подразделена на пять подгрупп:

- 1) люди и антропоморфные дарители и советчики;
- 2) животные и птицы как дарители и советчики;
- 3) дарители и советчики представляющие природу;
- 4) действующие лица, обладающиеся сверхъестественными свойствами;
- 5) чудотворные предметы.

Второй степенью нашей классификации каждая подгруппа помощников героя сказки представлена по их функциям, типам и формой действия.

Разными подразделами представлены человек и антропоморфные (бог, старик, дервиш, королевское лицо, старуха и т. д.), животные (конь или лошадь, дракон, лев, овца или баран, корова или вол и т. д.) и птицы (орел, голубь, соловей, попугай, ласточка, воробей и т. д.), представляющие природу (море, река, родник, гора, пещера, камень, лес, дерево, пень, лист и т. д.) дарители и советчики. Даны особенности, и общности функций и типов дарителей и советчиков, а также их ритуально-религиозные и мифологические источники.

Во второй главе, озаглавленной «Сверхъестественные помощники героя сказки», представлены действующие лица, сверхъестественными свойствами, сопутствующие герою сказки (человек с огромной физической силой, быстроходный человек, человек, который много пьет или ест, человек, у которого невероятный слух или зрение, человек, имеющий способность переместить предметы и т.д) (первый подраздел).

Во втором подразделе представлена система чудодействующих предметов (кольцо, ковер, скатерть, шапка, дудка, кукла, перо, волос, шерсть, яблоко и т.д), выступающие как помощники героя сказки. В главе даны также мифологические и ритуальные истоки сверхъестественных помощников героя сказки.

Третья глава, озаглавленная «Частичные проявления функций образов дарителей и советчиков», состоит из двух подразделов. В первом подразделе, озаглавленном «Дарители и советчики в сказках, записанных Г.Срвандзтянцом», представлено особенное место образов дарителей и советчиков, записанных Гарегином Срвандзтянцом сказок в контексте армянских народных сказок и сказок других народов.

Второй подраздел, «Советование и дарование во снах», посвящена сновидениям в сказках. Исследование сказок почти всех историко-этнографических регионов Исторической Армении показывает, что в числе разнообразных советчиков и дарителей (бог, ангел, царь, старик, старуха, животное, птица и т.д.), встречавшихся в ходе действий главного героя сказки, для достижения своей главной цели, он пользуется также советами и дарами, полученными во сне. Сон рассматривается как временная смерть человека, в ходе которого душа главного героя сказки встречается с духом своего умершего предка, с богом или его посредником (старик, ангел, птица, животное, кто-то, какой-то голос и т.д.). Они, зная о будущем пути главного героя и о средствах преодоления трудностей, своими советами и, иногда, приподнесением дара, помогают его действиям.

Вторая часть труда, озаглавленная «Указатель функций дарителей и советчиков армянских народных сказок», состоит из трех подразделов. В первом подразделе, озаглавленном «Типы и функции дарителей и советчиков героя сказки», выделены основные типы характерных особенностей дарителей и советчиков,

способствующих действиям главного героя сказки, с соответственными функциями. Соответствующая сказка дана по региону, по сборнику и по очередному номеру сказки.

Во втором подразделе, озаглавленном «**Типы и функции сверхъестественных помощников героя сказки**», представлены типы и функции действующих лиц со сверхъестественными свойствами и чудодействующих предметов.

В третьем подразделе, озаглавленном «**Результаты количественного анализа помощников героя сказки**», дана картина частотности выступления помощников героя сказки, в пределах исследований.

Монография завершается **списками сокращений и использованной литературы**.

SUMMARY

MARINE KHEMCHYAN

ADVISER AND DONOR IN ARMENIAN FOLK FAIRY TALES

The monograph is devoted to the typo-comparative study of donors, advisers, satellites possessing semi-mythological, supernatural powers, and miraculous objects (hereinafter assistants), who contribute to the actions of the main character of the fairy tale.

The subject of the study is the material of coexisting tales in all the historical and ethnographic regions of the Armenia (Ayrarat, Shirak, Artsakh, Utic, Syunik, Gugark, Alashkert, Manazkert, Bagesh, Mush, Hark, Taron, Sasun, Van-Vasputakan, Moks, Kars, Karadakh, Tavush, etc.), published in the volumes of the series "Armenian folk tales", "Armenian ethnography and folklore" and in folklore collections of different regions.

The purpose of the study is to make a typo-comparative study of the character's assistants published in Armenian fairy tales.

In this sense, we have set the following tasks:

- to study and to present the entire system of the assistants of the tale character;
- to reveal their features and role in the development of the fairy tale plot;
- classify the tale character's assistants according to their functions and types;
- to reveal the ritual-religious and mythological sources of the hero story assistants;
- to present parallels of the motives related to the fairy tale character's assistant according to the international classification of the fairy tale types of Aarne-Thompson-Uther;

- f) to give a quantitative picture of the character's assistant in the fairy tale in Armenian published fairy tales, which is done by a holistic study of the functions of donors and advisers in Armenian folk tales.

For the research the tales in which the assistants are needed are selected. Assistants were classified, their types were distinguished, their functions were represented.

The monograph consists of an introduction, two parts (Part A: three chapters, Part B: three subsections), a list of abbreviations, a list of sources and references.

The **introduction** gives a general description of the research. The history of the Armenian fairy tale is touched, with its acquisitions.

The first part, entitled "**Donors and advisers of the Armenian fairy tales**", consists of three chapters. In the first chapter, entitled "Donors and advisers as characters contributing to the actions of the fairy tale protagonist," the assistants to the main character of an Armenian fairy tale are classified by two degrees (the first subsection). The first degree classifies the assistants into five subgroups:

- 1) people and anthropomorphic donors and advisers;
- 2) animals and birds as donors and advisers;
- 3) donors and advisers representing nature;
- 4) characters with supernatural properties;
- 5) miraculous objects.

By the second degree of our classification the fairy tale character's assistants are distinguished according to their functions, types and actions. In the different subsections there are human and anthropomorphic (god, old man, dervish, royal (king, queen, prince, princess), old woman, angel, etc.), animal (horse, vishap, lion, sheep or ram, cow or ox, fox, doe, snake, frog, fish, ant, insects, etc.) and bird (eagle, pigeon, nightingale, parrot, swallow, sparrow, etc.) nature's (sea, river, spring, mountain, cave, stone, wood, tree, stump, leaf, etc.) donors and advisers. Features of the functions and types of donors and advisers, as well as their ritual-religious and mythological sources are presented.

In the second chapter, entitled "**The supernatural assistants of the fairy tale main character**", numerous characters with supernatural

properties that accompany the hero of the tale (a man with enormous physical strength, a quick man, a man who drinks or eats a lot, a person who has incredible hearing or vision, a person that is able to move items, etc.) (first subsection) are presented.

In the second subsection, there is a system of magic objects (a ring, a carpet, a tablecloth, a cap, a pipe, a doll, a feather, hair, a wool, an apple, etc.), acting as fairy tale character's assistants. The chapter also contains the mythological and ritual sources of the supernatural assistants of the fairy tale character.

The third chapter, entitled "**Partial manifestation of the donor and adviser character's functions**" consists of two subsections. In the first subsection, entitled "**Donors and advisers in the tales registered by G. Srvandztyants**", the special place of the donor and adviser characters in the tales by Srvandztyants is presented in the framework of the Armenian tales and tales of other nations.

The second subsection, "**Donating and advising in dreams**", is devoted to the dreams in fairy tales. The research of the fairy tales from almost all the Armenian historical ethnographic regions reveals that among the various advisers and donors encountered during the actions (god, angel, king, old man, old woman, animal, bird, etc.), in order to achieve the ultimate purpose, the principal character of the tale uses also the advice and donations from the dream.

Sleep is regarded as a man's temporary death, during which the soul of the character encounters with a spirit of his dead ancestor, the God, or the mediator of the God (old man, angel, bird, animal, some human, some voice, etc.). Knowing about the character's future journey and the ways to overcome the difficulties, they assist the character's actions with their advice and sometimes giving a gift in a dream.

The second part of the work, entitled "**Index of the functions of the donors and advisers of the Armenian fairy tales**", consists of three subsections. In the first subsection, entitled "**Types and functions of the donors and advisers of the tale character**", the main types and character features of donors and advisers, assisting to the actions of the main character of the tale, are represented with corresponding functions. The corresponding tale is represented by region, by collection and by the tale serial number.

In the second subsection, entitled "**The types and functions of**

the tale character supernatural assistants", the types and functions of acting characters with supernatural features and miraculous objects are represented.

In the third subsection, entitled "The results of the quantitative analysis of the tale character assistants", the frequency of the character's assistants performance is represented, in the framework of the research.

At the end of the monograph there are the bibliography.

ՀԱՊԱՎՈՒՄՆԵՐ ԵՎ ՀԱՍԱՌՈՏԱԳՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՀ – Ազգագրական հասնդես

Գ – գիրք

ԴԲ – Դիցարանական բառարան

ԷԱԺ – Էսինյան ազգագրական ժողովածու

ՀԱԲ – Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն

ՀԱԻ – Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտ

ՀԱԻԲԱ – Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի բանահյուսական արխիվ

ՀԼԲԲ – Հայոց լեզվի բարբառային բառարան

ՀԺՀ – Հայ ժողովրդական հեքիաթներ

ՀՀ ԳԱԱ – Հայաստանի Հանրապետության գիտությունների ազգային ակադեմիա

հ. – հատոր

ՀՄԱՀ ԳԱ – Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Հանրապետության գիտությունների ակադեմիա

ՀՄՍՈ ԳԱ – Հայաստանի Սովետական Սոցիալիստական Ռեսպուբլիկայի գիտությունների ակադեմիա

հվիծ. – հավելված

հրատ. – հրատարակչություն

ИВЛ – История всемирной литературы

Изд-во – Издательство

ИЭС – Исламский энциклопедический словарь

МНМ – Мифы народов мира

ПС – Персидские сказки,

СИС – Словарь иностранных слов

сост. – составитель

ATU – Aarne-Thompson-Uther

ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ՑԱՆԿ

Ա. ՍԿԶԲԱՆԱԴՅՈՒՐՆԵՐ ԵՎ ԱՐԽԻՎԱՅԻՆ ՆՅՈՒԹԵՐ

ԱՎԱԳՑԱՆ 1978

Ավագյան Մ.Մ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 8, Արճակ, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 189 էջ:

ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ 1980

Գևորգյան Գ.Գ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 10, Ղզլար, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 141 էջ:

ԳԵՎՈՐԳՅԱՆ 1999

Գևորգյան Թ. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 20, Լոռի, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 270 էջ:

ԳԻԼԳԱՄԵՇ 1963

Գիլգամեշ, Հին արևելքի դյուցազնավեպ, Թարգմանությունը և ներածականը Նշան Մարտիրոսյանի, Երևան, Հայկ. ՍՍՌ ԳԱ հրատ., 1963, 122 էջ:

ԳՐԻԳՈՐՅԱՆ 1983

Գրիգորյան Բ. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 14, Գեղարքունիք, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1983, 264 էջ:

ԹՈՌԱՔՅԱՆ 1986

Թորոպյան Բ.Գ. (կազմող), Նշխարներ Համշենի և Տրապիզոնի բանահյուսության, Երևան, Երևանի համալսարանի հրատ., 256 էջ:

ԼԱԼԱՅԵԱՆ 1898

Լալայեան Ե.Ա., Նշանատր տօներ // Ազգագրական հանդես, գիրք Գ, Թիֆլիս, Մ. Ռօտինանցի տպ., 1898, էջ 249-260, 400+80 էջ:

ԼԱԼԱՅԵԱՆ 1910

Լալայեան Ե.Ա., Վաստորակյան, Ազգագրություն // Ազգագրական հանդես, գիրք XX, Թիֆլիս, տպ. օր. Ն. Աղանանցի, 1910, էջ 116-196:

ԼԱԼԱՅԵԱՆ 1912

Լալայեան Ե.Ա., Վատպորակների բանահիւսութիւնից // Ազգագրական հանդես, գիրք XXII, Թիֆլիս, տպ. օր. Ն. Աղանանցի, 1912, էջ 117-197:

ԼԱԼԱՅԱՆ 1988

Լալայան Ե.Ա., Երկեր, հ. 2, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1988, 506 էջ:

ԽԱՉԱՏՐՅԱՆ 1999

Խաչատրյան Բ. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 19, Թալին, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 280 էջ:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2000

Խեմչյան Է. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 21, Տավուշ, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 314 էջ:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2008

Խեմչյան Է. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանահյուսություն, հ. 25, Իջևան (Ձորվոր), Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», Երևան, 490 էջ:

ԽՈՐԵՆԱՑԻ 1913

Մովսիսի Խորենացոյ պատմութիւն Հայոց, Աշխատութեամբ Մ. Աբեղյան և Ս. Յարութիւնեան, Տիֆլիս, 1913, 396 էջ:

ԽՈՐԵՆԱՑԻ 1968

Մովսես Խորենացի, Պատմություն հայոց, Թարգմանությունը, ներածությունը և ծանոթագրություններն ակադեմիկոս Ստ. Մալխասյանցի, Երևան, «Հայաստան» հրատ., 1968, 420 էջ:

ԿԱՐՍ 2013

Կարս. հայոց բանահյուսական մշակույթը, Հարությունյան Ս.Բ., Վարդանյան Ս.Ա., Խեմչյան Է. Հ., Ղուկասյան Լ.Խ., Խեմչյան Մ. Հ. (կազմողներ), Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 752 էջ:

ԿՈՒՆ 1979

Կուն Ն.Ա., Հին Հունաստանի լեգենդներն ու առասպելները, Երևան, «Սովետական գրող», 589 էջ:

ՀԱԿՈՒԲՅԱՆ, ՍԱՀԱԿՅԱՆ 1980

Հակոբյան Ն.Ա., Սահակյան Ա. (կազմողներ), Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, Երևան, Երևանի համալսարանի հրատ., 304 էջ:

ՀԺՀ-1 1959

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. I, Այրարատ (կազմող՝ Ա. Մ. Նազինյան), Երևան, ՀՍՍՌ ԳԱ հրատ., 671 էջ:

ՀԺՀ-2 1959

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. II, Այրարատ, կազմող՝ Նազինյան Ա., Երևան, ՀՍՍՌ ԳԱ հրատ., 660 էջ:

ՀԺՀ-3 1962

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. III, Այրարատ, կազմող՝ Նազինյան Ա., Երևան, ՀՍՍՌ ԳԱ հրատ., 672 էջ:

ՀԺՀ-4 1963

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. IV, Շիրակ, կազմող՝ Մկրտչյան Մ., Երևան, ՀՍՍՌ ԳԱ հրատ., 552 էջ:

ՀԺՀ-5 1966

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. V, Արցախ, կազմողներ՝ Նազինյան Ա., Գրիգորյան Մ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 760 էջ:

ՀԺՀ-6 1973

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. VI, Արցախ-Ուտիք, կազմողներ՝ Նազինյան Ա., Սվազյան Վ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 779 էջ:

ՀԺՀ-7 1979

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. VII, Արցախ-Սյունիք, կազմողներ՝ Նազինյան Ա., Առաքելյան Մ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 768 էջ:

ՀԺՀ-8 1977

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. VIII, Գուգարք (Լոռի), կազմողներ՝ Նազինյան Ա., Գրիգորյան Ռ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 904 էջ:

ՀԺՀ-9 1968

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, Բագրևանդ (Արաշկերտ, Մանսզկերտ, Բաղէշ), հ. IX, կազմող՝ Մկրտչյան Մ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 651 էջ:

ՀԺՀ-10 1967

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. X, Տուրուբերան (Մուշ-Բուլանդիս), կազմող՝ Տարոնցի Ս., ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 636 էջ:

ՀԺՀ-11 1980

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XI, Տուրուբերան (Հարք), կազմող՝ Մկրտչյան Մ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 548 էջ:

ՀԺՀ-12 1984

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XII, Տուրուբերան (Մուշ), կազմող՝ Սվազյան Վ., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 652 էջ:

ՀԺՀ-13 1985

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XIII, Տուրուբերան (Մուշ-Տարոն), կազմող՝ Ղազիյան Ա., Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 616 էջ:

ՀԺՀ-14 1999

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XIV, Վան-Վասպուրական, կազմող՝ Ղազիյան Ա., ՀՀ ԳԱԱ հրատ., 590 էջ:

ՀԺՀ-15 1998

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XV, Վան-Վասպուրական, կազմող՝ Սվազյան Վ., Երևան, «Ամբոց», 512 էջ:

ՀԺՀ-16 2009

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XVI, Վան-Վասպուրական, կազմողներ՝ Նազինյան Ա., Ղազիյան Ա., Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 602 էջ:

ՀԺՀ-17 2012

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XVII, Միկս, կազմող՝ Հայրապետյան Թ., Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 840 էջ:

ՀԺՀ-18 2016

Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, հ. XVIII, Պարսկահայք, կազմող Գևորգյան Թ., Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 659 էջ:

ՀՈՎՍԵՓՅԱՆ 2009

Հովսեփյան Հ. Հ., Ղարադաղի հայերը, Բանասիրություն, հ. II, (կազմողներ՝ Ս. Ա. Վարդանյան, Է. Հ. Խենյան), Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 644 էջ:

ՂԱԶԻՅԱՆ 1983

Ղազիյան Ա. Ս., (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանասիրություն, հ. 15, Արցախ, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 192 էջ:

ՂԱԶԻՅԱՆ, ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ 2004

Ղազիյան Ա. Ս., Վարդանյան Ս. Ա. (կազմողներ), Բաքվի հայոց բանասիրությունը, Երևան, «Զանգակ-97», 380 էջ:

ՂԱՆԱԼԱՆՅԱՆ 1950

Ղանալանյան Ա. Տ. (կազմող), Հայ ժողովրդական հեքիաթներ, Երևան, Հայպետհրատ, 567 էջ:

ՄԻՔԱՅԵԼՅԱՆ 1980

Միքայելյան Գ. Հ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանասիրություն, հ. II, Նոր Բայազետ, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1980, 167 էջ:

ՄՈԿՍ 2015

Միկս. հայոց բանասիրության մշակույթը, կազմողներ՝ Հարությունյան Ս. Բ., Խենյան Է. Հ., Խենյան Ս. Հ., Պողոսյան Ա. Կ., Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 2015, 708 էջ:

ՄՈՎՄԻՍՅԱՆ (ԲԵՆՍԵ) 1972

Մովսիսյան Ս. Մ. (Բենսե), Հայ ազգագրություն և բանասիրություն, հ. 3, Հարք, կազմող՝ Սողոմոն Տարոնցի, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 183 էջ:

ՍԱՄՆԱ ԾՈՒԵՐ 1936

Սասնա ծռեր, հ. Ա, Երևան, Հայպետհրատ, 1936, 1128 էջ:

ՍԱՐԳՍՅԱՆ 2015

Սարգսյան Ա. Յու. (կազմող), Արցախի բանասիրությունը, Երևան, «Էդիտ Պրինտ», 748 էջ:

ՍՎԱԶԼՅԱՆ 1984

Սվազյան Վ. Գ. (կազմող), Հայ ազգագրություն և բանասիրություն, հ. 16, Մուսա լեռ, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 220 էջ:

ՍՎԱԶԼՅԱՆ 1994

Սվազյան Վ. Գ. (կազմող), Կիլիկիա, Արևմտահայոց բանավոր ավանդությունը, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 1994, 408 էջ:

ՍՎԱԶԼՅԱՆ 2000

Սվազյան Վ. Գ. (կազմող), Պոլսահայոց բանահիստորիկը, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 616 էջ:

ՍՐՈՒՆԱՉՏԵԱՆՑ 1876

Սրուանձտեանց Գ., Մանանայ, Կ. Պոլիս, Տպագրութիւն Ե. Ս. Տնտեսան, 457 էջ:

ՍՐՈՒՆԱՉՏԵԱՆՑ 1884

Սրուանձտեանց Գ., Համով-հոտով, Կ. Պոլիս, Տպագրութիւն Գ. Պալտատլեան (Արամեան), 384 էջ:

ՍՐՎԱՆՉՏԵԱՆՑ 1978

Սրվանձտյանց Գ. Երկեր, հ. I: Հատորը պատրաստել և ծանոթագրել է Ա. Ս. Ղազիյանը, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1978, 668 էջ:

ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ 1981

Վարդանյան Ս. Գ. (կազմող), Հրեղեն ձին, Երևան, «Սովետական գրող», 240 էջ:

ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ 2003

Վարդանյան Ս. Գ. (կազմող), Թագավորի երազները (բանահյուսական ժողովածու), Երևան, «Գասպրիստ», 144 էջ:

ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ 2009ա

Վարդանյան Ս. Գ. (կազմող), Կրոնափոխ համընտեսների բարբառը, բանահյուսությունը և երգարվեստը (կյուրեր և ուսումնասիրություններ), Երևան, ԵՊՀ հրատ., 428 էջ:

ՔԱՋԲԵՐՈՒՆԻ 1901

Քաջբերունի, Տոներ // Ազգագրական հանդես, գիրք VII-VIII, Թիֆլիս, Կ. Մարտիրոսևանցի տպ., 1901, էջ 114-146, 528 էջ:

ՍС 1958

Персидские сказки, Перевод Алиева Р., Бертельса А., Османова Н., составитель Османов Н., Москва, Изд-во восточной литературы, 1958, 512 с.

IDRIES SHAH 1967

Idries Shah, Tales of the Dervishes, London, 1967, 248 p.

FAI-FAVII:

FAI-FAVII:, ՀԱԻԲԱ Երվանդ Լալայանի ֆոնդ

FEI:, FEII:

FEI:, FEII:, ՀԱԻԲԱ Էսթ1.5եր Խենյանի ֆոնդ

FFI:- FFXIII:

FFI:- FFXIII:, ՀԱԻԲԱ խառը ֆոնդ

FG:

FG: ՀԱԻԲԱ Ռոզա Գրիգորյանի ֆոնդ

FRI:

FRI:, ՀԱԻԲԱ Ռաիսա Խաչատրյանի ֆոնդ

FS:

FS:, ՀԱԻԲԱ Վեյծինե Սվալյանի ֆոնդ

Բ. ՈՒՍՈՒՄՆԱՍԻՐՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱԲԵՂՅԱՆ 1966

Աբեղյան Մ. Խ., Երկեր, Կ. Ա, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1966, 572 էջ.:

ԱԲԵՂՅԱՆ 1975

Աբեղյան Մ. Խ., Երկեր, Կ. Է, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1975, 604 էջ:

ԱԲԵՂՅԱՆ 1985

Աբեղյան Մ. Խ., Երկեր, Կ. Ը, Երևան, ՀՍՍՀ ԳԱ հրատ., 1985, 670 էջ:

ԶԱԲԱՐՅԱՆ 2016

Զաբարյան Ե. Լ., Հիվանդության և բուժման առասպելային հայկական հերթերում, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 288 էջ:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2020

Խեմչյան Է. Հ., Տավուշի բանահյուսական ժառանգությունը, Երևան, ՀԱԻ հրատ., 2020, 232 էջ:

ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄՅԱՆ 2002

Համբարձումյան Վ. Գ., Հայերեն Աստված բառի ծագումնաբանությունը, Երևան, «Ջանգալ-97», 48 էջ:

ՀԱՅՐԱՊԵՏՅԱՆ 2016

Հայրապետյան Թ. Լ., Արքեպիսկոպոսի հարակցումները հայկական հրաշապատում հերթերում և վիպապատմական բանահյուսության մեջ, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 2016, 462 էջ:

ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ 2000

Հարությունյան Ս. Բ., Հայ առասպելաբանություն, Բեյրութ, «Համազգային» տպարան, 2000, 527 էջ:

ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ 2001

Հարությունյան Ս. Բ., Հին հայոց հավատալիքները, կրոնը, պաշտամունքն ու դիցալոգները, Երևան, «Մուղնի», 81 էջ:

ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ 2010

Հարությունյան Ս. Բ., Բանագիտական ակնարկներ, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», Երևան, 2010, 262 էջ:

ՍԱՀԱԿՅԱՆ 2017

Սահակյան Ա. Ս., Հայ միջնադարյան ժողովրդական մշակույթի խնդիրներ. 1. Հերթաբ, 2. Խաչքար: Գիրք 1-2, Երևան, «Նաիրի», 2017, 292 էջ:

ՄԻՄՈՆՅԱՆ-ՄԵԼԻՔՅԱՆ 2007

Միմոնյան-Մելիքյան Լ. Դ., Տոմարային ծիսաշար, Կ. 2, Սուրբ Մարգիս, Տրդրեղեգ, Բարեկենդան, Երևան, «ՎՄԿ-ՊՐԻՆՏ», 2007, 316 էջ:

ՎԱՐԴԱՆՅԱՆ 2009

Վարդանյան Ն. Խ., Հայոց իրապատում հերթաբ. ժանրային տիպաբանական քննություն, ԵՊՀ հրատ., Երևան, 2009, 164 էջ:

ՖՐԵՋԵՐ 1989

Ֆրեյդեր Ջ. Ջ., Ոսկե ճյուղը, Մոգության և կրոնի ուսումնասիրություն, Երևան, «Հայաստան», 880 էջ:

ԱԲՐԱԽԱՄ 2009

Абрахам К., Сновидение и миф, Психоаналитические труды, Т.1, Ижевск, «ERGO», 2009, 376 с.

ԳՄՍԼԱԿՅԱՆ 1983

Гуллакян С. А., Указатель мотивов армянских волшебных сказок, Ереван, Издательство Ереванского университета, 1983, 402 с.

ԳՄՍԼԱԿՅԱՆ 1990

Гуллакян С. А., Указатель сюжетов армянских волшебных повеллистических сказок, Ереван, Издательство Ереванского университета, 1990, 48 с.

МЕЛЕТИНСКИЙ 1976

Мелетинский Е. М., Поэтика мифа, Москва, «Наука», 1976, 406 с.

МЕЛЕТИНСКИЙ 2005

Мелетинский Е. М., Герой волшебной сказки, Москва-Санкт-Петербург, «Традиция», 2005, 239 с.

МЕЛИКЯН 2011

Меликян Г. Э., Образ сказителя в фольклорном и литературном тексте, Ереван, «Зангак-97», 2011, 191 с.

МОРОЗОВ 2011

Морозов И. А., Феномен куклы в традиционной и современной культуре: Кросскультурное исследование идеологии антропоморфизма, Москва, «Индрик», 2011, 352 с.

ПРОПП 1946

Пропп В. Я. 1946, Исторические корни волшебной сказки, Ленинград, Издательство Ленинградского государственного университета, 340 с.

ПРОПП 1969

Пропп В. Я., Морфология сказки, Москва, «Наука», 1969, 168 с.,

ПРОПП 2000

Пропп В. Я., Исторические корни волшебной сказки, Москва, «Лабиринт», 336 с.

ФРЕЙД 2011

Фрейд З., Толкование сновидений, Москва, Изд-во АСТ, 2011, 576 с.

ФРОММ 2010

Фромм Э. Забытый язык. Введение в науку понимания снов, сказок и мифов, Изд-во АСТ, Москва, 2010, 240 с.

ФРЭЗЗЕР 1986

Фрэззер Дж. Дж. 1986, Золотая ветвь. Исследование магии и религии, Москва, Изд-во политической литературы, 703 с.

ЭЛИАДЕ 2000

Элиаде М., Шаманизм: архаические техники экстаза, Киев, «София», 2000, 400 с.

ЮНГ 1996

Юнг К., Душа и миф: шесть архетипов, Киев, Изд-во «Port-Royal», 1996, 384 с.

DARMESTETER 1877

Darmesteter J., Ormazd et Ahriman: Leurs origines et leur histoire, Paris, 1877, 370 p.

FREUD 1900

Freud S. Die Traumdeutung //G.W., II/III, Leipzig und Wien, Franz Deuticke, 1900, 642 p.

UTHER 2011

Uther H.-J., The types of international folktales: A Classification and Bibliog-

raphy Based on the System of Antti Aarne and Stith Thompson, part I, Animal Tales, Tales of Magic, Religious Tales. and Realistic Tales, with an Introduction, Helsinki, Academia Scientiarum Fennica, 2011, 620 p.

Գ. ԲԱՌԱՐԱՆՆԵՐ ԵՎ ՀԱՆՐԱԳԻՏԱՐԱՆՆԵՐ

ԴԲ 1965

Դիցարանական բառարան, Երևան, «Լույս», 1965, 264 էջ:

ՀԼԲԲ-2 2002

Հայոց լեզվի բարբառային բառարան, հ. Բ (Է-Ծ), գլխավոր խմբագիր՝ Սարգսյան Ա., կազմողներ՝ Գասպարյան Գ., Գրիգորյան Ա., Հակոբյան Ա. և ուրշ., Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 432 էջ:

ԻԵՏ 2007

Исламский энциклопедический словарь, М., «Ансар», 2007, 400 с.

МНМ 1987

Мифы народов мира, т. I, М.: «Советская энциклопедия», 1987, 720 с.

МНМ 1988

Мифы народов мира, т. II, М.: «Советская энциклопедия», 1988, 719 с.

СИС 1949

Словарь иностранных слов, Москва, Гос. изд-во иностранных и государственных словарей, 1949, 808 с.

Դ. ԱՏԵՆԱԽՈՍՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԳԱԼՍՏՅԱՆ 2004

Գալստյան Մ. Լ., Պատավի կերպարը հայկական հրաշապատում հեքիաթներում (թեկնածուական ատենախոսություն), Երևան, 2004, 126 էջ:

ՋԻՎԼՆՅԱՆ 2008

Ջիվանյան Ա. Հ., Հրաշապատում հեքիաթի պոետիկան. համեմատությունը հեքիաթի համատեքստում (հայկական հեքիաթի կյուբի հիման վրա) (դոկտորական ատենախոսություն), Երևան, 2008, 250 էջ:

ՀԱՅՐԻՑԱՆ 2015

Հայրիյան Լ. Վ., Հեքիաթների գրական մշակումները 19-րդ դարավերջին և 20-րդ դարասկզբի հայ նոր գրականության մեջ (թեկնածուական ատենախոսություն), Երևան, 2015, 147 էջ:

Ե. ՀՈՐԿԱՇՆԵՐ

ԳԱԼՍՏՅԱՆ 2010

Գալստյան Մ. Լ., «Կախարդ» բառի հունանիշները հայկական հրաշապատում հեքիաթներում // «Ոսկե դիվան» հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 2, 2010, էջ 99-107:

ԶԱԲԱՐՅԱՆ 2011

Զաքարյան Ե. Լ., Հայկական հեքիաթի դերվիշը // «Ոսկե դիվան» հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 3, 2011, էջ 64-70:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2002

Խենցյան Է. Հ., Երկկոջյուր Ալեքսանդրի հայկական պատումները և նրանց ծիսատաապելարանական ակունքները // «Մովսես Խորենացի» գիտական, պատմաբանասիրական, բնագիտական հանդես, №2, 2002, էջ 26-38:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2011

Խենցյան Է. Հ., Սկսվածքային և միջնամասային կայուն բանաձևերը Տավուշի հեքիաթներում // Պատմաբանասիրական հանդես, №1, էջ 206-229:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2015

Խենցյան Է. Հ., Ժամանակի գերբնական հոսքը հայ ժողովրդական հեքիաթներում // Ոսկե դիվան, հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 5, Երևան, 2015, էջ 36-45:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2016ա

Խենցյան Է. Հ., Անեծք-սպառնալիքների և օրինանք-բարենադրությունների կիրառումը Կարսի հեքիաթներում // Շիրակի հայագիտական հետազոտությունների կենտրոնի գիտական աշխատություններ, հ. XIX, 2016, էջ 193-200:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2014

Խենցյան Մ. Հ., Նվիրատուն և խորհրդատուն Կարսի հրաշապատում հեքիաթներում // Հայ ժողովրդական մշակույթ, XVI, «Ավանդակներ և արդիականը հայոց մշակույթում» Դերնսիկ Վարդույանի ծննդյան 90-ամյակին նվիրված գիտաժողովի նյութերի ժողովածու, Երևան, ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն», 2014, էջ 426-433:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2015ա

Խենցյան Մ. Հ., Նվիրատուն և խորհրդատուն Տավուշի հեքիաթներում // Հայ գիտական բարբառագիտության 100-ամյակին նվիրված գիտաժողովի նյութեր, Երևան, ԵՊՀ հրատ., 2015, էջ 223-235:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2015բ

Խենցյան Մ. Հ., Գերբնական հատկություններով օժտված գործող անձինք որպես հեքիաթի հերոսի օգնական // Ոսկե դիվան, հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 5, Երևան, 2015, էջ 79-85:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2016բ

Խենցյան Մ. Հ., Նվիրատու և խորհրդատու թոչունը Կարսի հեքիաթներում // Շիրակի հայագիտական հետազոտությունների կենտրոնի «Գիտական աշխատություններ» պարբերական, հ. 19, Երևան, 2016, էջ 186-192:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2017

Խենցյան Մ. Հ., Խորհրդատվությունը և նվիրատվությունը երազներում (Ըստ հայ ժողովրդական հեքիաթների) // Պատմաբանասիրական հանդես, №2, Երևան, 2017, էջ 162-172:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2018

Խենցյան Մ. Հ., Նվիրատու և խորհրդատու կենդանիները հայ ժողովրդական հեքիաթներում // Հնագիտության և ազգագրության ինստիտուտի աշխատություններ №1, Երևան, ՀԱԻ հրատ., 2018, էջ 446-457:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2018-2019

Խենցյան Մ. Հ., Տիկնիկը որպես հեքիաթի հերոսի օգնական // «Հասկեր», մանկական գրականության և բանասիրության տարեգիրք, №6, 2018-2019, էջ 13-19:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2019

Խենցյան Մ. Հ., Սյունիքի հեքիաթների խորհրդատու և նվիրատու պատվը // Գորիսի պետական համալսարանի հիմնադրման 50-ամյակին նվիրված «Սյունիքը կրթության և մշակույթի օջախ» Գորիսի պետական համալսարանի հիմնադրման 50-ամյակին նվիրված գիտաժողովի նյութեր, Երևան, 2019, էջ 206-214:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2020

Խենցյան Մ. Հ., Կարսի հրաշապատում հեքիաթները որպես հայ ժողովրդական հրաշապատում հեքիաթների բաղկացուցիչ մաս // ՀՀ ԳԱԱ Շիրակի հայագիտական հետազոտությունների կենտրոնի «Գիտական աշխատություններ», Երևան, №1(23), 2020, էջ 211-222:

ԽԵՄՉՅԱՆ 2021

Խենցյան Մ. Հ., Գ. Սրվանձությանցի գրառած հեքիաթները հայ ժողովրդական հեքիաթների համատեքստում, // ՀՀ ԳԱԱ Շիրակի հայագիտական հետազոտությունների կենտրոնի «Գիտական աշխատություններ», Երևան, №1(24), 2021, էջ 84-96:

ՀԱՄԲԱՐՁՈՒՄՅԱՆ 2014-2015

Համբարձումյան Հ. Ա., «Սաանա ծոեր» էպոսի և ժողովրդական հեքիաթների դե-պատալներն ու վայրի բնության տիրակալ Ավդալը // «Ոսկե դիվան» հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 5, 2014-2015, էջ 7-22:

ՀԱՅՐԱՊԵՏՅԱՆ 2009

Հայրապետյան Թ. Լ., Արենապոլիսը (ինցեստ) հայ ժողովրդական հեքիաթներում // «Ոսկե դիվան» հեքիաթագիտական հանդես, պրակ 1, 2009, էջ 67-81:

ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ 2002

Հարությունյան Մ. Բ., Մուրբ Սարգիսը ժողովրդական բանավոր ավանդության մեջ // Մուրբ Սարգիս, Գիտաժողովի նյութեր, Երևան, «Մուղնի», 2002, էջ 24-42:

ՄԵՍՐՈՊՅԱՆ 2016

Մեսրոպյան Հ. Հ., «Աստված» խորհրդանշանը հայերենի բարբառներում // Բանբեր հայագիտության, №3(12), էջ 68-85:

ՄԱՀԱԿՅԱՆ, ՀՈՎՀԱՆՆԻՍՅԱՆ, ՀՈՎՍԵՓՅԱՆ 2001

Մահակյան Կ. Ա., Հովհաննիսյան Ռ. Պ., Հովսեփյան Ա. Գ. Աստվածա-հայտությունը երազներում, // Հայոց սրբերը և սրբավայրերը, Երևան, «Հայաստան», 2001, էջ 139-144:

ХУСАИНОВА 2010

Хусайнова Г.Р., Отражение традиционных целительских знаний башкир в народных сказках // Вестник Челябинского государственного университета, №11(192), 2010, Филология, Искусствоведение, Вып. 42, с. 143-146.

Фольклорист Марине Гайковна Хемчян родилась в 1953 г. в селе Дитаван Тавушского марза (область). В 1970 г. окончила среднюю школу №1 города Иджеван, в 1975 г. отдел «Автоматизированные системы управления» факультета Технической кибернетики Ереванского политехнического института им. К.Маркса, в 2014 г. магистратуру отдела «Армянская литература» Филологического факультета Ереванского государственного университета. С 1975 г. по 1981 г. работала в Ереванском филиале Московского научно-исследовательского института «Агат», с 1981 г. по 1992 г. в Ереванском научно-исследовательском и проектном институте АСУ городом в должностях инженера, старшего инженера и ведущего инженера. С 1992 г. работает в отделе Теории и истории фольклора Института археологии и этнографии НАН РА, является кандидатом филологических наук.

Занимается изучением армянских народных сказок.

Сосоставитель сборников «Карс: фольклорная традиция армян» (Ереван, 2013), «Мокс: фольклорная традиция армян» (Ереван, 2015). Является автором около тридцати научных статей и опубликований.

Folklorist Marine Khemchyan was born in 1953 in the village of Ditavan, Tavush region. She graduated from the secondary school No. 1 of Ijevan in 1970, the department of "Automated control systems" of the Faculty of Technical Cybernetics of the Yerevan Polytechnic Institute after K. Marx in 1975, and she got her master's degree in the department of the "Armenian Literature" of the Department of Philology of the Yerevan State University in 2014. From 1975 to 1981 she worked in the Yerevan branch of the Moscow Scientific Research Institute "Agat", from 1981 to 1992 in the Yerevan Scientific Research and Design Institute Automated city management systems as engineer, senior engineer and leading engineer. Since 1992 she works in the Department of Theory and History of Folklore of the Institute of Archeology and Ethnography of the National Academy of Sciences of the Republic of Armenia. She has a PhD in philological sciences.

She is engaged in the study of Armenian fairy tales.

Co-compiler of the collections "Kars: Armenian folklore tradition" (Yerevan, 2013), "Moks: Armenian folklore tradition" (Yerevan, 2015). Author of numerous scientific articles (30).

ՄԱՌԻՆԵ ԿԵՄՉԻԱՆ
mkhemchyan@yandex.ru

ՆԿԻՐԱՏՈՒՆ ԵՎ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒՆ
ՀԱՅ ԺՈՂՈՎՐԴԱԿԱՆ ՀԵՔԻԱԹՆԵՐՈՒՄ
ՈՒՍՈՒՄԱՍԻՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՆՇԱՑԱԿ

Կազմի առաջին էջում «Հազարան բլրով»,
նկարի հեղինակ՝ Անուշ Խեմչյան

Ձևավորումը և էջադրումը
Արթուր Հարությունյանի

Հրատ. պատվեր № 1120:
Ստորագրված է տպագրության 28.09.21թ.:
Չափսը՝ 60×90 1/16: 15 տպ. մանուկ:
Տպաքանակը՝ 300 օրինակ:
ՀՀ ԳԱԱ «Գիտություն» հրատարակչության տպարան:
Երևան, Մարշալ Բաղդասյան 24

ԵՐԵՎԱՆԻ ՊԵՏԱԿԱՆ
ՆԱՄԱՆԱՐԱՆ

Գևորգ Քիլիմյան

ԲԱԿԱՆՅԱՆ
ՆԻՄԱԿԱՆ ԴԻՐՆԵՐԸ
ԵՎ ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ
ԴՎԱՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

9(47.925)

Ք-34

ՊԵՏԱԿԱՆ ՀԱՄԱԼՍԱՐԱՆ
ՀԱՄԱՇԽԱՐՀԱՅԻՆ ՊԱՏՄՈՒԹՅԱՆ ԱՄԲԻՈՆ

h2

ԳԵՎՈՐԳ ՔԻԼԻՄՋՅԱՆ

ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ
ԵՎ ՄԻՋԱԶԳԱՅԻՆ
ԴԻՎԱՆԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

6570

ԵՐԵՎԱՆ
ԵՊՀ ՀՐԱՏԱՐԱԿԶՈՒԹՅՈՒՆ
2022

ՀՏԴ 93/94:327
ԳՄԴ 63.3+66.4
Ք 534

Հրատարակվել է ԵՊՀ պատմության ֆակուլտետի
գիտական խորհրդի երաշխավորությամբ:

Գլխավոր խմբագիր՝ պ.գ.դ., պրոֆ., ՀՀ ԳԱԱ ակադեմիկոս
Ռուբեն Սաֆրաստյան

Գրախոս՝ պ.գ.դ., պրոֆ. Է. Գ. Մինասյան

Քիլիմջյան Գ. Ս.

Ք 534 Բալկանյան հիմնախնդիրները և միջազգային դիվանագի-
տությունը/ Գ. Ս. Քիլիմջյան: -Եր., ԵՊՀ հրատ., 2022, 468 էջ:

Աշխատությունը վերաբերում է թուրքական դարավոր տիրապետության դեմ բալկանյան ժողովուրդների մղած ազգային-ազատագրական պայքարի հիմնախնդիրներին, Բալկանյան թերակղզում ռազմաքաղաքական և տնտեսական գերիշխանության հաստատման համար տերությունների միջև ընթացած դիվանագիտական մարտերին, նրանց հակասական շահերի բախման անմիջական ազդեցության հետևանքով Բալկաններում կատարված աշխարհաքաղաքական փոփոխություններին: Շեշտվում է, որ ինչպես պատմական անցյալում, այնպես էլ ներկայումս Բալկանյան թերակղզին շարունակում է մնալ որպես եվրոպական Մեծ տերությունների, նաև ԱՄՆ-ի ռազմաքաղաքական և տնտեսական շահերի բախման պայթյունավտանգ աշխարհաքաղաքական տարածաշրջան, որը հղի է միջազգային լուրջ ու անկանխատեսելի բարդություններով և դրանց անմիջական հետևանքներով:

Աշխատությունը կարող է օգտակար լինել թուրքական դարավոր բռնակալական տիրապետության դեմ բալկանյան ժողովուրդների մղած ազգային-ազատագրական պայքարի հիմնախնդիրներով և դրանց կապակցությամբ Մեծ տերությունների վարած քաղաքականությամբ հետաքրքրվողների համար:

ՀՏԴ 93/94:327
ԳՄԴ 63.3+66.4

ISBN 978-5-8084-2571-2

© ԵՊՀ հրատ., 2022
© Քիլիմջյան Գ. Ս., 2022

Рекомендовано к печати
Научным советом Исторического факультета ЕГУ.

Главный редактор проф., академик НАН РА Рубен А. Сафрасян
Рецензент док.ист.наук, профессор Е.Г. Минасян

Килимджян Г.С.

Балканские проблемы и международная дипломатия.

Работа посвящена проблемам национально-освободительной борьбы балканских народов против турецкого векового владычества, дипломатической войны между сверхдержавами за утверждение на Балканском полуострове военно-политического и экономического превосходства, вопросам геополитических изменений, возникших на Балканах непосредственно из-за столкновения противоречащих интересов этих государств. Подчёркивается, что как и в историческом прошлом, так и в настоящее время Балканский полуостров продолжает оставаться взрывоопасным геополитическим регионом как для европейских держав, так и Соединённых Штатов, где сталкиваются военно-политические и экономические интересы этих государств, что чревато серьёзными и непредсказуемыми сложностями международного порядка со всеми вытекающими отсюда последствиями.

Работа может быть полезна для исследователей, занимающихся проблемами балканских народов, которые веками вели национально-освободительную борьбу против турецкого владычества, а также для интересующихся в связи с этим политикой крупных держав в этом регионе.

*Publication approved by the academic council
of the Faculty of History of Yerevan State University.*

*Editor-in-Chief professor,
full member of the Armenian National Academy of Sciences* **Ruben A. Safrastyan**

Reviewer doct.or professor **E.G. Minasyan**

Kilimjyan G. S.
Balkan Problems and International Diplomacy.

The work is dedicated to the problems of the national liberation struggle of the Balkan peoples against the centuries-old Turkish rule; diplomatic battles between the Great Powers for the establishment of military-political and economic domination over the Balkan Peninsula; issues of geopolitical changes that have arisen in the Balkans because of the conflicting interests of these states. It is emphasized that, both in the historical past and at the present time, the Balkan Peninsula continues to remain an explosive geopolitical region, where the military-political and economic interests of the powers collide, which is fraught with serious and unpredictable international complications with all the ensuing consequences.

The work can be useful for researchers dealing with the problems of the Balkan peoples who for centuries have been fighting a national liberation struggle against Turkish rule, as well as for those interested in this regard in the politics of major powers in this region.

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԽՄԲԱԳՐԻ ԿՈՂՄԻՑ	9
ԳԼՈՒԽ ԱՌԱՋԻՆ	
ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐԸ ԹՈՒՐՔԱԿԱՆ ՏԻՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱԿ (ՆՎԱՃՈՒՄԻՑ ՄԻՆՉԵՎ 1878 Թ.)	11
Հունաստան	13
Կրետե կղզու՝ 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը	48
Բուլղարիա	55
Սերբիա	59
Չեռնոգորիա (Տրնա Գորա)	73
Բոսնիա և Հերցեգովինա	89
Ալբանիա (Շկիպրիա)	90
Մոլդավիա և Վալախիա (Ռումինիա)	91
ԱՄՓՈՓՈՒՄ	128
ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ	
ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐԸ 1875-1878 ԹԹ.	
ԱՐԵՎԵԼՅԱՆ ՃԳՆԱԺԱՄՈՒՄ.	
ՍԱՆ ԱՏԵՖԱՆՈՅԻ ՀԱՇՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՅՄԱՆԱԳԻՐԸ	131
ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ	
ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ ԲԵՈՒԽՆԻ ԿՈՆԳՐԵՍՈՒՄ ԵՎ ՆՐԱ ԿԱՅԱՑՐԱԾ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐՈՒՄ	181
Բուլղարիա	185
Արևելյան Ռումելիա	194
Սերբիա	196
Չեռնոգորիա	198
Կրետե և «Եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասեր»	202
Բոսնիա և Հերցեգովինա, Նովի-Բազարի սանջակ (գավառ)	203
Հունաստան	219
Ռումինիա	220

Կոնգրեսի քննարկումները և որոշումները Արևմտյան Հայաստանում տեղական վարչական բարեփոխումների և Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումների վերաբերյալ	226
ԱՄՓՈՓՈՒՄ	241

ԳԼՈՒԽ ՉՈՐՐՈՐԴ

ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ 19-ՐԴ ԴԱՐԻ ՎԵՐՋԻՆ 20-ԱՄՅԱՎՈՒՄ	260
1868 թ. Կրետական կազմակերպական Կանոնադրության մեջ կատարված «փոփոխությունները և լրացումները»	260
1879 թ. փետրվարի 8-ին Կ. Պոլսում Ռուսաստանի և Թուրքիայի միջև կնքված վերջնական հաշտության պայմանագիրը	262
1879 թ. ապրիլի 21-ի ավստրո-թուրքական համաձայնությունը Բոսնիա-Հերցեգովինայի և Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ	265
Հյուսիսային Բուլղարիայի Ռուսական քաղաքացիական վարչական կառավարումը	267
Արևելյան Ռումելիայի վարչական կառավարման կազմակերպումը	277
Եվրոպական տերություններին հղած թուրքական կառավարության 1880 թ. հոկտեմբերի 3-ի շրջաբերականը	282
1881 թ. հունիսի 18-ին Բեռլինում Ռուսաստանի, Գերմանիայի և Ավստրո-Հունգարիայի միջև կնքված գաղտնի պայմանագիրը	284
Արևելյան Ռումելիայի միավորումը Բուլղարական իշխանապետության հետ	286
Չեռնոգորիա	291
Սերբիա	293
Ռումինիա	295
Կիպրոս	296
Հունաստան	301
ԱՄՓՈՓՈՒՄ	311

ԳԼՈՒԽ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ

ԱՇԽԱՐՀԱՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՓՈՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒՄ 20-ՐԴ ԴԱՐԻ ԱՌԱՋԻՆ ՔԱՌՈՐԴՈՒՄ	316
1908-1909 թթ. Բոսնիական ճգնաժամը	316
Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակումը	325
Չեռնոգորիայի իշխանապետության հռչակումը թագավորություն	330
Կրետական հարցը և թուրք-հունական հարաբերությունների սրումը	331
Թուրք պատմաբանը Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցման, Բուլղարիայի անկախության հռչակման և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու միավորման դեմ կազմակերպված ցույցերի մասին	345
1912-1913 թթ. Բալկանյան պատերազմները, Առաջին բալկանյան պատերազմը, Լոնդոնի հաշտության պայմանագիրը (1913 թ. մայիսի 30)	347
Ներքաղաքական իրադրության սրումը Կ. Պոլսում Առաջին բալկանյան պատերազմից հետո	362
Երկրորդ բալկանյան պատերազմը Բուխարեստի հաշտության պայմանագիրը (1913 թ. օգոստոսի 10)	374
Ալբանական պետության ստեղծումը	371
Կ. Պոլսի բուլղարա-թուրքական 1913 թ. հաշտության պայմանագիրը	373
Աթենքի 1913 թ. թուրք-հունական հաշտության պայմանագիրը	375
1914 թ. օգոստոսի 2-ի գերմանա-թուրքական դաշինքը	378
Սերբա-թուրքական 1914 թ. հաշտության պայմանագիրը	388
Բալկանյան երկրները 1918-1923 թթ.	389
Բալկանյան հիմնախնդիրները 1919-1920 թթ. Փարիզի հաշտության կոնֆերանսում	390

Հարավսլավիա (Սերբերի, խորվաթների և սլովենների թագավորություն)	391
Բուլղարիա	392
Ռումինիա.....	393
Ալբանիայի անկախության հռչակումը.....	394
Սերի հաշտության պայմանագիրը (1920 թ. օգոստոսի 10)	395
Լոզանի հաշտության պայմանագիրը (1923 թ. հուլիսի 24).....	398
Հարավսլավիայի քայքայումը և մասնատումը	402
ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԴԻՎԱՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՓԱՍՏԱԹՂԹԵՐԻ ՀԱՅԵՐԵՆ, ՖՐԱՆՍԵՐԵՆ, ՌՈՒՍԵՐԵՆ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒՆԵՐ ԵՎ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ	
Ալբանիա.....	405
Բոսնիա և Հերցեգովինա	407
Բուլղարիա	412
Հունաստան	423
Օգտագործված հունարեն գրականություն	433
Մոլդավիա և Վալախիա (Ռումինիա)	434
Չեռնոգորիա	445
Սերբիա.....	454

ԽՄԲԱԳՐԻ ԿՈՂՄԻՑ

Պատմության ընթացքում Բալկանյան թերակղզին ունեցել է աշխարհաքաղաքական և աշխարհառազմավարական կարևորագույն նշանակություն: Այնտեղ տեղի ունեցող իրադարձությունները մնալիորել են այնպիսի միտումներ, որոնք գործուն ազդեցություն են ունեցել Եվրոպայի և Լևանտի միջազգային հարաբերությունների վրա, առաջացրել են դիվանագիտական լուրջ բախումներ, զինված հակամարտություններ և պատերազմներ. դրանց անմիջական մասնակիցն են եղել ինչպես Բալկանյան ժողովուրդները և պետությունները, այնպես էլ Թուրքիան և Մեծ տերությունները: Այդ պայթյալը շարունակվում է նաև մեր օրերում՝ ձեռք բերելով, իհարկե, ավելի քողարկված բնույթ:

Դարեր շարունակ Բալկանները գտնվել են թուրքական դաժան սիրապետության ներքո, սակայն այստեղ ապրող ժողովուրդները չեն համակերպվել դրա հետ և մղել են համառ ազգային-ազատագրական պայքար նվաճողների դեմ: Օսմանյան կայսրությունը պատասխանել է՝ կիրառելով բիրտ ուժ և արյան մեջ խեղդելով բալկանյան ժողովուրդների արդարացի պայքարը՝ հանուն անկախության և ազատության: Բալկանյան ժողովուրդների ազգային ազատագրական պայքարը, թուրքերի փորձերը ճնշելու այն, ինչպես նաև Մեծ տերությունների ձգտումը օգտագործելու այդ պայքարը, իրենց շահերից ելնելով, հանգեցրին 18-րդ դարի վերջի 20-րդ դարի սկզբի եվրոպական դիվանագիտության ամենակարևոր խնդիրներից մեկի՝ Արևելյան Հարցի առաջացմանը: Աշխատանքի վաստակաշատ հեղինակը՝ Գ. Ս. Քիլիմյանը, հմտորեն անդրադառնում է վերը նշված խնդիրներին՝ համակարգելով դրանք ըստ երկրների:

Աշխատությունում կարևոր տեղ է հատկացված նաև Օսմանյան Թուրքիայի ներքին և արտաքին քաղաքականության, բալկանյան ժողովուրդների նկատմամբ նրա կողմից իրականացրած բռնաճնշումների առանձնահատկությունների բացահայտմանը:

Տպավորիչ է հեղինակի կողմից օգտագործված աղբյուրների և մասնագիտական գրականության ցանկը: Եզրակացությունները համոզիչ են, բխում են շարադրանքի տրամաբանությունից:

Կարող ենք արձանագարել, որ Գ. Ս. Քիլիմջյանին հաջողվել է ընթերցողի սեղանին դնել օգտակար մի հետազոտություն, որի կարիքը վաղուց էր զգացվում: Համոզված ենք, որ նրա հրատարակումը կնպաստի Բալկանյան ժողովուրդների և պետությունների պատմության կարևոր էջերի ավելի խորը ընկալմանը մեզանում:

Ռուբեն Սաֆրաստյան

Պ.գ.դ., պրոֆեսոր, ՀՀ ԳԱԱ ակադեմիկոս

ԳԼՈՒԽ ԱՌԱՋԻՆ ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐԸ ԹՈՒՐՔԱԿԱՆ ՏԻՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱԿ (ՆՎԱՃՈՒՄԻՑ ՄԻՆՉԵՎ 1878 Թ.)

11-րդ դարի կեսերին ռազմաքաղաքական նոր իրադրություն է առաջանում Հայաստանի, հայ ժողովրդի և, ընդհանրապես, Այսրկովկասի երկրների ու ժողովուրդների համար: Սիր-Դարիայի միջին հոսանքում՝ Կարատաուի նախալեռնային շրջաններում, 10-րդ դարի ընթացքում հաստատված քոչվոր թյուրք օղուզների ցեղախմբին պատկանող սելջուկ-թուրքերը, 11-րդ դարի 30-50-ական թթ. նվաճելով Միջին Ասիան, Իրանի սարահարթը, Իրաքը, 1047/48-1072 թթ. ընթացքում գրավելով 1045 թվականից բյուզանդական տիրապետության տակ գտնվող Հայաստանը, 1071 թ. օգոստոսի 19-ին Մանազկերտի դաշտում տեղի ունեցած ճակատամարտում ջախջախիչ պարտության են մատնում իրենց առաջխաղացումը կասեցնելուն ընդառաջ եկած բյուզանդական կայսր Ռոմանոս 4-րդ Դիոգենեսի (1068-1071 թթ.) զլխավորած զորքերին: Մանազկերտի ճակատամարտում Բյուզանդիայի դեմ սելջուկ-թուրքերի վճռական հաղթանակը շրջադարձային է հանդիսանում թյուրքական քոչվոր ցեղերի կողմից Փոքր Ասիան նվաճելու և իրենց տիրապետությունը աստիճանաբար մինչև Էգեյան ծով տարածելու համար: Թուրքական պատմագրությունը շեշտում է, որ Անատոլիան իրենց հայրենիքը դարձնելու նպատակով Բյուզանդիայի դեմ սելջուկ-թուրքերի տարած 1071 թ. Մանազկերտի հաղթական ճակատամարտը Անատոլիայում սկիզբ է դնում Թուրքիայի պատմությանը¹:

Բյուզանդական կայսրության դեմ տարած Մանազկերտի հաղթական ճակատամարտի հետևանքով, նշում է թուրքական պատ-

¹ Tarih. Özel ders konseptli konu anlatımlı. Okyanus Basım. İstanbul, 2015, s. 73.

մագրությունը, իսլամական աշխարհում մեծանում է թուրքերի հեղինակությունը, թուրքերի վերահսկողության տակ են անցնում Արևելքի և Արևմուտքի առևտրական ուղիները, սկսվում է Անատոլիայի թուրքացման և իսլամականացման, տեղանունները թուրքերեն վերակոչելու քաղաքականությունը²:

Մանազկերտի ճակատամարտից հետո թյուրքական նվաճումների հետևանքով երեսուն տարվա ընթացքում Բյուզանդական կայսրության տարածքը հետզհետե սահմանափակվում է Փոքր Ասիայի հյուսիսարևմտյան մասով՝ Մարմարա ծովի արևելյան և հարավային շրջաններով: Հարձակումները Բյուզանդական կայսրության փոքրասիական այդ վերջին տարածքի վրա առանձնապես ավելի են ուժեղանում, երբ 1299 թ. օսմանյան պետության ստեղծումով 1326 թ. գրավվում է մ.թ.ա. 2-րդ դարի սկզբին հիմնված պատմական Բյուֆանիայի թագավորանիստ Պրուսան, որն էլ, վերանվանվելով Բուրսա, դառնում է պետության առաջին մայրաքաղաքը: Այնուհետև 1331 թ. օսմանյան թուրքերը գրավում են պատմական Բյուֆանիայի քաղաքներ Նիկեան (Իզնիկ), իսկ 1337 թ.՝ Նիկոմեդիան (Իզմիտ)՝ իրենց տիրապետությունը Փոքր Ասիայում հասցնելով մինչև Մարմարա ծովը: 1352 թ. օսմանյան թուրքերն անցնում են Դարդանելի նեղուցը և, երկու տարվա ընթացքում հաստատվելով Գալլիպոլի թերակղզում՝ այն վերածում են դեպի Բալկաններ և Եվրոպա ներխուժելու հզոր ռազմաբեմի՝ այդտեղ տեղափոխելով բազմաքանակ բանակներ և թյուրքական քոչվոր ցեղերի բազմահազարանոց զանգվածներ, որոնք, թյուրքական նվաճումներին զուգահեռ, տարածվում են բալկանյան բոլոր երկրներում: Ինչպես նշվում է թուրքական պատմագրության մեջ, բալկանյան երկրները նվաճելու ընթացքում օսմանյան պետությունը թյուրքերով վերաբնակեցնե-

² Նույն տեղում, էջ 73, 76:

լու միջոցով իրականացնում էր «Բալկանները թյուրքացնելու» և իսլամականացնելու քաղաքականություն³:

Արևելյան Թրակիայում 1363 թ. Բյուզանդիայից գրավելով Ադրիանապոլիսը և այն վերանվանելով Էդիրնե՝ Բուրսայի փոխարեն թուրքերը բալկանյան այդ քաղաքը 1365 թ. դարձնում են իրենց տնօրության նոր մայրաքաղաքը:

Թուրքական ծավալվող նվաճումների սպառնալիքի ներքո 1424 թ. փետրվարին 22-ին կնքած պայմանագրով բյուզանդական կայսրը հարկադրված պարտավորվում էր ամենամյա հարկ վճարել և թուրքերին զիջել Կ.Պոլսի շրջակա մի շարք քաղաքներ⁴: Այդպիսով՝ թուրքական լայնածավալ նվաճումների հետևանքով և 1424 թ. պայմանագրով Բյուզանդական կայսրության տարածքը սահմանափակվում է սոսկ մայրաքաղաք Կ.Պոլսի շրջակայքով և Բալկանյան թերակղզու հունական մի շարք տարածքներով:

Հունաստան

Բալկաններում իրենց գերիշխանությունը հաստատելու ընթացքում օսմանյան նվաճումները տարածվում են նաև Հունաստանի վրա: 1430 թ. թուրքերը Բյուզանդիայից գրավում են Թեսալոնիկեն և Էպիրոսը: Բոլոր կողմերից շրջապատված Բյուզանդական կայսրության մայրաքաղաք Կ. Պոլիսը 1453թ. մայիսի 29-ին գրոհով գրավվում է թուրքերի կողմից: Այդպիսով՝ Բյուզանդական հազարամյա կայսրությունը վերանում է պատմության ասպարեզից: Կ. Պոլիսը վերանվանելով Ստամբուլ՝ թուրքերն այն դարձնում են իրենց կայսրության մայրաքաղաքը:

Մեկնաբանելով Բյուզանդական կայսրության մայրաքաղաք Կ.Պոլսի գրավման պատճառները, թուրքական պատմագրությունը

³ Նույն տեղում, էջ 120-121:

⁴ Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome premier. 1300-1789, Paris, 1897, p. 10, N 36.

շեշտում է, որ Կ.Պոլսի գրավումը անհրաժեշտ էր Բալկաններում օսմանյան նվաճած տարածքները Անատոլիայի հետ միավորելու, Կ.Պոլսի աշխարհագրական բարենպաստ դիրքի առավելությունները օգտագործելու, Բոսֆորի և Դարդանեյի նեղուցներով Սև ծովի տարածաշրջան մտնող Մետաքսի Մեծ ճանապարհի վրա վերահսկողություն սահմանելու, Բալկաններում հետագա նվաճումների քաղաքականությունը առավել եռանդագին կերպով շարունակելու, ինչպես նաև Կ.Պոլսի առումով մուսուլմանների բարոյահոգեբանական մարտական ոգին առավելագույնս բարձրացնելու համար⁵:

Կ.Պոլսի անկման հետևանքները մեծ ազդեցություն են թողնում օսմանյան տերության և համաշխարհային պատմության քաղաքական ու տնտեսական հետագա զարգացումների վրա, եզրակացնում է թուրքական պատմագրությունը: Այսպես, Կ.Պոլսի անկումով հազարամյա Բյուզանդական կայսրությունը այլևս թաղվում է պատմական անցյալի մեջ, միջնադարը ավարտվում է և սկսվում է համաշխարհային պատմության նոր ժամանակաշրջանը: Իսթանբուլ վերանվանված Կ.Պոլիսը դառնում է Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքը՝ այդ կարգավիճակում մնալով մինչև 1923թ. հոկտեմբերի 13-ը: Կ.Պոլսի գրավման հետևանքով ամրապնդվում է օսմանյան տերության տարածքային ամբողջականությունը, ավարտվում է օսմանյան տերության կազմավորման ժամանակաշրջանը և սկսվում է նրա վերելքի դարաշրջանը՝ դառնալով համաշխարհային հզոր տերություն: Քրիստոնեական աշխարհի կողմից սրբազան համարվող Կ.Պոլսի գրավումը իսլամական աշխարհում բարձրացնում է օսմանյան տերության հեղինակությունը: Բոսֆորի և Դարդանեյի նեղուցները, ինչպես նաև դրանցով Սև ծով մտնող միջազգային առևտրական ծովային ուղիները անցնում են օսմանյան տերության վերահսկողության տակ, նոր թափով է շարունակվում բալկանյան երկրները նվաճելու և դրանք թյուրքական ցեղերով վերաբնակեց-

նելու և իսլամականացնելու քաղաքականությունը: Կ.Պոլիսը նվաճած սուլթան Մեհմեդ 2-րդը Կ.Պոլսի հունական պատրիարքությանը վերցնելով իր հովանավորության ներքո, շահում է ուղղափառ քրիստոնեական եկեղեցու աջակցությունը՝ այդպիսով խափանելով ուղղափառ և կաթոլիկ քրիստոնեական եկեղեցիների միավորումը և մեծ կարևորություն տալով քրիստոնյա Եվրոպան պառակտելու քաղաքականությանը: Բալկանյան երկրները նվաճելու գործում նշանակալի էր հույների աջակցությունը ստանալու համար սուլթանների կողմից հույներին սիրաշահելու համար կիրառված քաղաքականությունը:

Բոսֆորի և Դարդանեյի նեղուցները և դրանցով Սև ծովի տարածաշրջան մտնող միջազգային առևտրական ծովային ուղիները օսմանյան վերահսկողության տակ անցնելու հետևանքով, դեպի Չինաստան և Հնդկաստան տանող ծովային նոր ուղիներ գտնելու նպատակով եվրոպացիների կողմից սկսվում է աշխարհագրական Մեծ հայտնագործությունների ժամանակաշրջանը, Կ.Պոլսից հեռացած և Իտալիայում ապաստանած բյուզանդացի մտավորականները և արվեստագետները Եվրոպայում հիմք են դնում Վերածննդի դարաշրջանին, հզոր հրետանիով ամրոցները կործանելու ռազմավարությունը եվրոպական երկրներին օրինակ է ծառայում ֆեոդալական իշխանապետությունների անջատողականությունը ճնշելու և թագավորների բացարձակ միապետությունը ամրապնդելու գործում⁶:

Կ.Պոլսի գրավումից հետո թուրքերը ավարտում են ցամաքային Հունաստանի նվաճումը: 1460 թ. ընկնում է 1202-1204 թթ. Խաչակրաց չորրորդ արշավանքի հետևանքով 1204 թ. ստեղծված և Լատինական կայսրության մասը կազմող Աթենքի դքսությունը: Նույն՝ 1460 թ. Պելոպոնեսյան թերակղզում թուրքերը զավթում են տապալված Բյուզանդական կայսրության բալկանյան վերջին տի-

⁵ Tarih, էջ 133:

⁶ Նույն տեղում, էջ 134:

րույթը՝ Մորեայի դեսպոտատը: Յամաքային Հունաստանի նվաճմանը միաժամանակ թուրքերը սկսում են զավթել Էգեյան ծովի կղզիները, որոնք Խաչակրաց չորրորդ արշավանքի հետևանքով նույնպես գտնվում էին Լատինական կայսրության և Վենետիկյան հանրապետության տիրապետության ներքո: Վենետիկյան հանրապետության և նրա դաշնակիցների դեմ 1463 թ.-ից մինչև 1718 թ. մղած յոթ պատերազմների ընթացքում թուրքերը իրենց տիրապետությունն են հաստատում Էգեյան ծովի բոլոր կղզիների վրա, Միջերկրական ծովում 1571 թ. գրավում են Կիպրոսը, իսկ 1699 թ.՝ Կրետեն: Թուրքերն իրենց գերիշխանությունը չեն կարողանում հաստատել միայն Հոնիական յոթ կղզիների վրա, որոնք Խաչակրաց չորրորդ արշավանքի հետևանքով անցել էին Վենետիկյան հանրապետության տիրապետության տակ: Հետագայում՝ 1797 թ. հոկտեմբերի 17-ին, Լոմբարդիայում՝ Կամպոֆորմիո գյուղի մոտ, Ավստրիայի և Ֆրանսիայի միջև կնքված հաշտության պայմանագրով վերացված Վենետիկյան հանրապետության տիրույթներից Ֆրանսիային են անցնում Հոնիական յոթ կղզիները, որոնք 1815 թ. Վիեննայի կոնգրեսի որոշմամբ դրվում են Անգլիայի քաղաքական հովանավորության ներքո:

1821 թ. մարտին հույն ժողովուրդը ազգային-ազատագրական, հերոսական պատերազմ է սկսում թուրքական դարավոր տիրապետության դեմ: Հույն ժողովրդի ազգային-ազատագրական պատերազմի սկիզբը պաշտոնապես համարվում է մարտի 25-ը, որն ամեն տարի նշվում է որպես Հունաստանի Անկախության օր:

1822 թ. հունվարին Արևելյան Պելոպոնեսի Էպիրավրոս քաղաքում հրավիրված հունական Ազգային ժողովը հռչակում է Հունաստանի անկախությունը և ընդունում առաջին Սահմանադրությունը՝ Էպիրավրոսի կազմակերպական Կանոնադրությունը: Սահմանադրությունը Հունաստանը հռչակում էր անկախ պետություն՝ ընտրովի նախագահի գլխավորությամբ:

0159

Բայց սկզբնական շրջանում հույն ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը հանդիպում է «Սրբազան դաշինքի» հիմնադիր տերությունների՝ Ռուսաստանի, Ավստրիայի և Պրուսիայի, ինչպես նաև՝ այդ դաշինքին հարող Անգլիայի թշնամական վերաբերմունքին: Բայց աստիճանաբար հունական ազատագրական պայքարի ռազմական որոշակի հաջողությունները և հունական տարածքի որոշ մասի ազատագրումը ստիպում են ռուսական, անգլիական և ֆրանսիական կառավարող շրջաններին նոր մոտեցումներ ցուցաբերել հունական ազատագրական պայքարի նկատմամբ՝ նպատակ ունենալով իրենց ազդեցությունը հաստատելու նոր ստեղծվող պետության վրա: 1823 թ. գարնանը անգլիական դիվանագիտությունը կտրուկ շրջադարձ է կատարում՝ հանդես գալով հունական ազատագրական պատերազմի պաշտպանությամբ, և Անգլիայի արտգործնախարար Կանինգլը հույներին ճանաչում է պատերազմող կողմ՝ այդպիսով սկիզբ դնելով հունական և անգլիական իշխանությունների միջև ոչ պաշտոնական հարաբերություններին⁷: Անգլիական կառավարության համաձայնությամբ 1824 թ. փետրվարին Լոնդոնի բանկիրները 800 հազար, իսկ 1825 թ. մարտին՝ 3 միլիոն ֆունտ ստեռլինգ փոխառություն են տրամադրում հունական իշխանություններին:

Երկարատև բանակցությունների արդյունքում, 1826 թ. ապրիլի 4-ին Պետերբուրգում ստորագրվում է անգլո-ռուսական արձանագրություն, որը նախատեսում էր Պելոպոնեսում և Էգեյան կղզիներում ստեղծել Թուրքիայից վասալական կախվածության մեջ գտնվող, հարկատու, սակայն ներքին լիակատար ինքնուրույնությամբ օժտված հունական ինքնավար պետություն, իսկ նրա ցամաքային և ծովային սահմանների վերջնական ճշգրտումները պայմանավորվող տերությունների կողմից կատարվելու էին հետագայում: Երկարատև պայքարի մեջ գտնվող երկու ժողովուրդներին հրաբխից լի-

⁷ История дипломатии, т. 1, М., 1959, с. 535.

վին անջատելու և նրանց միջև հետագա բախումները կանխելու նպատակով իրենց անշարժ սեփականությունները հույներին վաճառելով՝ թուրքերը պետք է հեռանային ինքնավարություն ստացած մայրցամաքային Հունաստանից և նրա կղզիներից:

Ռուսաստանը և Մեծ Բրիտանիան, օգտագործելով թուրքական կառավարության և հույների վրա ունեցած իրենց ազդեցությունը, պետք է ջանքեր գործադրեին, որ հակամարտող երկու կողմերը հաշտություն կայացնեին՝ նրանց առաջարկված պայմանների հիման վրա:

Երկու տերությունները պարտավորվում էին այդ համաձայնությամբ Օսմանյան կայսրությունում չհետապնդել տարածքներ ձեռք բերելու, բացառիկ ազդեցություն հաստատելու և իրենց հպատակների համար առևտրական առավելություններ ձեռք բերելու նպատակներ:

Երկու տերությունները պայմանավորվում էին Պետերբուրգյան արձանագրությանը հաղորդակից դարձնել Վիեննայի, Փարիզի և Բեռլինի արքունիքներին՝ առաջարկելով նրանց նույնպես դառնալ Թուրքիայի և Հունաստանի միջև կայանալիք վերջնական հաշտության երաշխավորներ⁶:

Պրուսիայի արտաքին գործերի նախարարը Կ. Պոլսում հավատարմագրված իր ներկայացուցչին 1827 թ. մարտի 12-ին հանձնարարում էր թուրքական կառավարությանը վճռականորեն հայտարարել, որ Հունաստանի վերաբերյալ ընդունված 1826 թ. ապրիլի 4-ի արձանագրությունը բացարձակապես մերժելը չի կարող փոփոխություններ առաջացնել տերությունների ընդունած որոշումներում: Միևնույն ժամանակ Պրուսիայի արտաքին գործերի նախարարը իր ներկայացուցչին հանձնարարում էր թուրքական կառավարությանը

նախազգուշացնել այն վտանգավոր հեռանկարների մասին, որ տերությունների միասնական որոշումները մերժելու հետևանքով սպառնում էին Թուրքիային: Նույն օրը թուրքական կառավարությանը նույնանման նախազգուշացում է կատարում նաև Ավստրիայի դեսպանը:

Կ. Պոլսում հավատարմագրված ֆրանսիական, անգլիական, ռուսական, ավստրիական և պրուսական դեսպաններին 1827 թ. հունիսի 9-ին և 10-ին հղած նոտայով, հիմնվելով կրոնական, քաղաքական, ազգային և վարչական անխախտելի սկզբունքների վրա, թուրքական կառավարությունը կտրականապես մերժում էր ընդունել Հունաստանի ինքնավարությանը վերաբերող 1826 թ. ապրիլի 4-ի Պետերբուրգի արձանագրությունը⁹:

1827 թ. հուլիսի 6-ին Անգլիան, Ռուսաստանը և նրանց միացած Ֆրանսիան Լոնդոնում ստորագրում են Հունաստանի ինքնավարության վերաբերյալ 1826 թ. Պետերբուրգյան արձանագրության սկզբունքներից բխող պայմանագիր: Հուլիսի 6-ի պայմանագրի հողվածները իրականացնելու, Թուրքիայի և հույների միջև հաշտություն կայացնելու նպատակով պայմանավորվող տերությունները իրենց միջնորդությունն էին առաջարկում թուրքական կառավարությանը: Պայմանագրին կցված գաղտնի հողվածով երեք տերությունները թուրքական կառավարությանը նախազգուշացնում էին, որ եթե մեկ ամսվա զինադադարի ընթացքում միջնորդության առաջարկը չընդունվի, ապա իրենք անհապաղորեն կձեռնարկեն հույների հետ մերձենալու անհրաժեշտ միջոցառումներ և, այդ առումով, հունական իշխանությունների հետ կհաստատեն առևտրական հարաբերություններ, ինչպես նաև երկուստեք կփոխանակեն դիվանագիտական ներկայացուցիչներ:

⁶ Noradounghian G., Recueil d'Actes Internationaux de l'Empire Ottoman. Tome deuxième. 1789-1856. Paris, 1900.
N 37. Protocole relative aux affaires de la Grèce. Signé à Saint-Petersbourg entre la Russie et l'Angleterre le 23 Mars-4 Avril 1826, p. 114-116.

⁹ Annuaire historique universel pour 1827. Paris, 1828. Appendice. Note remise le 9 et 10 juin 1827, par le reis-effendi, aux drogmans des légations française, anglaise, russe, autrichienne et prussienne, p. 99-102.

Լոնդոնի պայմանագրով նախատեսված մեկ ամսվա զինադարի պայմանը Թուրքիայի կողմից չընդունվելու դեպքում երեք տերությունները պետք է զենքի ուժով պարտադրեին իրենց կայացրած ընդհանուր որոշումը: Երեք տերությունները միաժամանակ նախազգուշացնում էին նաև հունական իշխանություններին հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագիրը մերժելու դեպքում նրանց նկատմամբ իրենց ձեռնարկելիք միջոցառումների մասին¹⁰: Օգոստոսի 21-ին հունական կառավարությունը, իսկ օգոստոսի 25-ին՝ Ազգային ժողովը ընդունում են հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագրով իրենց ներկայացված առաջարկությունները: Հունական իշխանությունները միաժամանակ հույս էին հայտնում, որ ազատագրական պատերազմ մղող համախմբված հույների ջանքերը, աջակցություն ստանալով տերությունների բարյացակամ որոշումներում, կպսակվեն երջանիկ հաջողությամբ¹¹:

4. Պոլսում հավատարմագրված Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի դեսպանները օգոստոսի 16-ին թուրքական կառավարությանը հղած վերջնագրով նախազգուշացնում են, որ 1827 թ. հուլիսի 6-ին Լոնդոնում Հունաստանի վերաբերյալ ստորագրված պայմանագրին 15 օրվա ընթացքում կրկին բացասական, խուսափողական, անբավարար պատասխան տալու կամ բացարձակ լռության մատնելու դեպքում դաշնակից տերությունները հարկադրված կլինեն ձեռնարկելու անհրաժեշտ միջոցառումներ՝ թուրքական կառավարության իրական շահերին չհամապատասխանող, միջազգային առևտրի անվտանգությանը և Եվրոպայի լիակատար անդորրությա-

¹⁰ Noradounghian G., նշվ. աշխ, հ. 2, N 42. Traité pour la pacification de la Grèce conelu entre l' Angleterre, la France et la Russie et signé à Londres le 5 juillet 1827 avec un article additionnel en date du me'me jour. Article additionnel, p. 130-134:

¹¹ Annuaire historique universel, pour 1827, Paris, 1828. Appendice. Proclamation de la commission représentative du gouvernement de la Grèce, sur le traité du 6 juillet. Réponse faite à la notification du traité, p. 138-140.

նը սպառնացող իրադրությանը վերջ տալու համար¹²: Օգոստոսի 31-ին երեք տերությունները կրկնում են օգոստոսի 16-ին թուրքական կառավարությանը հղած հուշագիրը¹³:

Թուրքական կառավարությանը Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի հղած հուշագրի հաջորդ օրը՝ օգոստոսի 17-ին, Պրուսիայի դիվանագիտական ներկայացուցիչը իր վերադասից ստացած հանձնարարականով Օսմանյան կայսրության արտաքին գործերի նախարարին վերջին անգամ պետք է նախազգուշացներ, որ երեք տերությունները անհրաժեշտ բոլոր միջոցներն ունեն հուլիսի 6-ի պայմանագիրը իրականացնելու համար, և որ նա չի կարող չգիտակցել, թե թուրքական կառավարությունը իր համար ինչպիսի ապագա է պատրաստում, եթե նա համառորեն մերժում է իր բարեկամների առաջարկությունները, խորհուրդները, ինչպես նաև խնդրանքները¹⁴:

Ի պատասխան Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի օգոստոսի 16-ի վերջնագրի՝ օգոստոսի 31-ին թուրքական կառավարությունը հայտարարում է, որ «չի ընդունում հույներին վերաբերող ոչ մի առաջարկություն... և կծգտի իր շահերը պաշտպանել սեփական ուժերով»:

Թուրքական կողմի մերժման հետևանքով 1827 թ. հոկտեմբերի 20-ին Պելոպոնեսի հարավարևմտյան մասում՝ Նավարինի ծովածոցում, անգլիական, ֆրանսիական և ռուսական 27 ռազմանավերը չորս ժամ տևող ծովային ճակատամարտում լիովին ոչնչացնում են 89 մարտանավերից բաղկացած թուրք-եգիպտական նավատորմը:

¹² Noradounghian G., նշվ. աշխ, հ.2, N 43. Notification à la Porte Ottomane des Représentans d' Angleterre, de France et de Russie relative aux affaires de Grèce. En date du 16 Août 1827, p. 134-135:

¹³ Նույն տեղում, N 44. Seconde notification à la Porte Ottomane des Représentants d'Angleterre, de France et de Russie au sujet des affaires de Grèce. En date du 31 Août 1827, p.136-137:

¹⁴ Annuaire historique universel, pour 1827. Paris, 1828. Appendice. Instruction donnée, le 17 août 1827, au drogman de la légation prussienne à Constantinople, p. 104-106.

Այդ հաղթական ճակատամարտը վճռական նշանակություն է ունենում հունական ազգային-ազատագրական ապստամբության հաղթանակի համար: Ինչպես նշվում է հունական պատմագրության մեջ, Նավարինի ծովային ճակատամարտը փրկում է հունական հեղափոխությունը այն ժամանակ, երբ այն արդեն անխուսափելի կործանման եզրին էր¹⁵:

Սակայն գործը Նավարինի ծովային հաղթական ճակատամարտով չի ավարտվում:

Նավարինի ծովային հաղթական ճակատամարտից ընդամենը 20 օր անց՝ նոյեմբերի 10-ին, թուրքական կառավարությանը հղած միասնական նոտայով երեք տերությունները վճռականորեն պահանջում են առանց հապաղելու պարզորոշ վերաբերմունք արտահայտել օսմանյան սուլթանի սյուզերենության ներքո Հունաստանի ինքնավարության վերաբերյալ 1827 թ. հուլիսի 6-ին Լոնդոնում ստորագրված պայմանագրին¹⁶:

Թուրքական կառավարությանը երեք տերությունների հղած միասնական նոտայից երկու օր անց՝ նոյեմբերի 12-ին, դիվանագիտական ներկայացուցիչներին ուղղած շրջաբերականով Ռուսաստանի արտաքին գործերի նախարար Նեսսելրոդեն նշում էր, որ կայսրի համոզմամբ՝ 1827 թ. հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագրի հիմնական նպատակի փոխարեն որպես այլընտրանք ցամաքային Հունաստանում և Էգեյան կղզիներում թուրքական կառավարությունը իրականացնում է հույներին բնաջնջելու քաղաքականություն: Այդ պատճառով, շեշտում էր Ռուսաստանի արտաքին գործերի նախարարը, սերտորեն համագործակցելով Անգլիայի և Ֆրանսիայի հետ՝ կայսրը վճռականորեն որոշել է կենսագործել Հունաստանի վերաբերյալ ընդունված 1827 թ. հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագի-

րը՝ միաժամանակ խստորեն պահպանելով պայմանավորվող տերությունների կողմից տարածքային նվաճումներ չկատարելու կամ բացառիկ արտոնություններ ձեռք չբերելու գերագույն սկզբունքը¹⁷:

Թուրքական կառավարության կողմից Հունաստանի ինքնավարության վերաբերյալ երեք տերությունների նոյեմբերի 10-ի միասնական նոտան մերժելու հետևանքով Կ. Պոլսում հավատարմագրված Ռուսաստանի, Անգլիայի և Ֆրանսիայի դեսպանները դեկտեմբերի 2-ին հրահանգ են ստանում իրենց դիվանագիտական գործունեությունը դադարեցնելու մասին¹⁸:

Որպես պատասխան՝ երեք տերությունների նոյեմբերի 10-ի միասնական նոտայի՝ Օսմանյան կայսրության մուսուլմաններին հղած 1827 թ. դեկտեմբերի 18-ի շրջաբերականով թուրքական կառավարությունը հայտարարում էր, որ 1827 թ. հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագրի սկզբունքներն ընդունելու դեպքում Մորեայի (Պելոպոնեսի) և Էգեյան կղզիների անկախությունը կխրախուսի և անխուսափելիորեն կուժեղացնի Ռումելիայի և Անատոլիայի հույների անկախության անկասելի ձգտումը, որի իրականացմամբ նրանք կոչնչացնեն իսլամական դավանանքը, կքայքայեն կայսրությունը և գերիշխանություն կհաստատեն մուսուլման ժողովրդի վրա: Թուրքական կառավարությունը բոլոր մուսուլմաններին կոչ էր անում համախմբվելով հզոր ճակատ ստեղծել և Օսմանյան կայսրությունը օտարերկրյա կործանարար միջամտությունից պաշտպանելու համար կրոնական ու ազգային «սրբազան» պատերազմ մղել, որով հետև ո՛չ բանականությունը, ո՛չ օրենքը, ո՛չ քաղաքականությունը, ո՛չ կրոնը թույլ չեն տա ընդունել նման առաջարկությունները¹⁹:

¹⁷ Նույն տեղում, Appendice. Note circulaire adressée aux légations par S.Exc. le comte de Nesselrode, ministre des affaires étrangères de Russie. Saint-Petersbourg, 12 novembre, p. 116-117:

¹⁸ Նույն տեղում, Appendice. Instructions données aux drogmans des légations de France, d'Angleterre et de Russie, en date du 2 décembre 1828, p. 117-118:

¹⁹ Նույն տեղում, Appendice. Hatti -chérif ou proclamation adressé, le 18 décembre 1827, aux ayans d'Europe et d'Asie, p. 119-122:

¹⁵ Лулес Димитрис, Образование греческого государства и Россия (1821-1832): Слѹ «Советское славяноведение» 1980, N 3, с. 41:

¹⁶ Annuaire historique universel, pour 1827. Paris 1828. Appendice. Note collective adressée par les trois ambassadeurs de la France, de la Grande-Bretagne et de la Russie au reis-effendi, le 10 novembre 1827, p. 115-116.

Թուրքական կառավարության բացասական պատասխանի հետևանքով Ռուսաստանը 1827 թ. հուլիսի 6-ի պայմանագիրը գեներալ Ռուսկոյի իրականացնելու նպատակով 1828 թ. ապրիլի 26-ին պատերազմ է հայտարարում Թուրքիային՝ ռազմական գործողություններ ծավալելով Բալկաններում և Հայաստանում: Ռուսական կառավարող շրջանները համոզված էին, որ միայն պատերազմը «կկարողանա լուծել հունական հարցը»²⁰:

Մայիսի 20-ին թուրքական կառավարությունը պաշտոնապես պատերազմ է հայտարարում Ռուսաստանին:

Ի պատասխան ռուսական կայսրի պատերազմ հռչակող մանիֆեստի՝ հունիսի 4-ին հրապարակած հայտարարությամբ թուրքական կառավարությունը կտրականապես մերժում էր հունական գործերին վերաբերող օտարերկրյա որևէ միջամտություն²¹:

Ռուս-թուրքական պատերազմին միաժամանակ՝ 1828 թ. հոկտեմբերին, ֆրանսիական 14000-անոց հեծելազորը ստիպում է թուրք-եգիպտական բանակներին առանց դիմադրության հեռանալ հունական ազատագրական պայքարի կենտրոն Պելոպոնեսից:

Դեռևս ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում Անգլիան, Ֆրանսիան և Ռուսաստանը 1829 թ. մարտի 22-ին Լոնդոնում Հունաստանի վերաբերյալ ընդունում են 1827 թ. հուլիսի 6-ին ստորագրած համաձայնագրի վրա հենված արձանագրություն: Դրա համաձայն՝ օսմանյան սուլթանի սյուլթերենության ներքո Հունաստանը ստանում էր ներքին ինքնավարության լայն իրավունքներ, իսկ նրա քաղաքական կառուցվածքը պետք է կրեր ժառանգական միապետության բնույթ: Օսմանյան սուլթանի սյուլթերենության ներքո ներքին լայն ինքնավարությամբ օժտված Հունաստանի առաջին միապետը պետք է ընտրվեր երեք տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի, Ռուսաստանի և սյուլթերեն սուլթանի փոխադարձ համաձայ-

նության պայմաններում: Ինքնավար Հունաստանի միապետը պետք է պատկաներ քրիստոնեական դավանանքին և ազգակցական կապեր չունենար Անգլիայում, Ֆրանսիայում և Ռուսաստանում իշխող արքայատոհմերի հետ: Որպես Օսմանյան կայսրության վասալ՝ ժառանգաբար գահ բարձրացած Հունաստանի յուրաքանչյուր միապետ պարտավոր էր ժամանել Կ. Պոլիս և ինվեստիտուրա ստանար իր սյուլթերեն սուլթանից և, բացի տերությունների սահմանած 1.5 մլն ֆրանկ պարտադիր ամենամյա հարկից, իր գահակալության համար թուրքական կառավարությանը միանվագ պետք է վճարեր նույնքան տարեկան հարկ:

Երեք տերությունները 1829 թ. մարտի 22-ի արձանագրությամբ կոնկրետ կերպով սահմանում էին օսմանյան սյուլթերենության ներքո ինքնավար Հունաստանի ցամաքային և ծովային տարածքները: Այսպես, Բալկաններում Հունաստանին էին տրվում Հոնիական ծովի Արտայի ծովածոցից մինչև Էգեյան ծովի Կոլոյի ծովածոցը ձգվող սահմանից հարավ գտնվող տարածքները և Պելոպոնեսյան թերակղզին: Էգեյան ծովի կղզիներից Հունաստանին էին տրվում Կիկլադյան արշիպելագը, Էվբեան (Նեգրեպոնտը) և Պելոպոնեսյան թերակղզու բոլոր հարակից կղզիները²²:

1828 թ. ապրիլի 26-ին սկսված ռուս-թուրքական պատերազմը Բալկանյան և Կովկասյան ռազմաճակատներում ընթանում է Ռուսաստանի հաղթանակներով: 1829 թ. հուլիսի 9-ին ռուսական բանակը Արևմտյան Հայաստանում գրավում է Էրզրումը, իսկ օգոստոսի 20-ին Բալկաններում անձնատուր է լինում Օսմանյան կայսրության երբեմնի մայրաքաղաք Ադրիանապոլիսը: Հետագա ջախջախիչ պարտություններից խուսափելու համար թուրքական կառավարությունը օգոստոսի 15-ին Ֆրանսիային և Մեծ Բրիտանիային

²⁰ Пулес Димитрис, նշվ. աշխ., էջ 45:

²¹ Annuaire historique universel, pour 1828. Paris, 1829. Appendice. Réponse de la Porte Ottomane au Manifeste de la Russie. 4 juin 1828, p. 127-132.

²² Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2. 1789-1856, N 50. Note des Ambassadeurs de France et de la Grande-Bretagne relativement aux bases de pacification et d'organisation de la Grèce en exécution du Protocole du 22 Mars 1829. En date du 9 juillet 1829, p. 160-164:

հղած նոտայով հարկադրված էր հայտարարելու, որ ընդունում է հունական հարցի վերաբերյալ 1827 թ. հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագիրը²³:

Օսմանյան կայսրության համար ստեղծված ռազմաքաղաքական ճգնաժամային իրադրության պայմաններում սեպտեմբերի 2-ին Ադրիանապոլսում սկսված ռուս-թուրքական հաշտության բանակցություններն ավարտվում են նույն ամսվա 14-ին: Ադրիանապոլսի ռուս-թուրքական հաշտության բանակցությունների ընթացքում՝ սեպտեմբերի 9-ին, Անգլիային ու Ֆրանսիային հղած լրացուցիչ հայտարարությամբ թուրքական կառավարությունը անվերապահորեն վերահաստատում էր հունական հարցի վերաբերյալ 1827 թ. հուլիսի 6-ին Լոնդոնում երեք տերությունների կայացրած որոշումները ամբողջությամբ ընդունելու վերաբերյալ օգոստոսի 15-ին արտահայտած իր պատրաստակամությունը²⁴:

1829 թ. սեպտեմբերի 14-ին Ադրիանապոլսում Թուրքիայի հետ կնքված հաշտության պայմանագրի՝ Հունաստանին վերաբերող մասը՝ 10-րդ հոդվածը, նույնությամբ բխում էր նույն թվականի մարտի 22-ին Լոնդոնում Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի ստորագրած արձանագրության սկզբունքներից²⁵:

1829 թ. Ադրիանապոլսի ռուս-թուրքական հաշտությամբ, օսմանյան սուլթանի սյուլթերենության ներքո, ինքնավար Հունաստանի ստեղծմամբ ավարտվում էր նաև հույն ժողովրդի ազգային ազատագրության համար մղած աննախադեպ հերոսական պատերազմը թուրքական դարավոր տիրապետության դեմ: Ռուսական զենքի

հաղթանակի շնորհիվ նշվում է հունական պատմագրության մեջ, յոթնամյա կենաց ու մահու պայքարից հետո Հունաստանը, ի վերջո, ազատագրվում է:

Կարճ ժամանակ անց՝ 1830 թ. փետրվարի 3-ին, Անգլիան, Ֆրանսիան և Ռուսաստանը Լոնդոնում կայացած կոնֆերանսում Հունաստանի քաղաքական կարգավիճակի և սահմանների վերաբերյալ ստորագրում են երեք նոր արձանագրություններ: Երեք տերությունների Լոնդոնի կոնֆերանսի որոշմամբ Հունաստանը դադարում էր օսմանյան սուլթանի սյուլթերենության ներքո սուկ ինքնավար պետության կարգավիճակ ունենալուց և ճանաչվում էր լիակատար անկախ պետություն՝ դառնալով միջազգային իրավունքի իրավահավասար սուբյեկտ: 1830 թ. փետրվարի 3-ի Լոնդոնի արձանագրությունները ստորագրած երեք տերություններից յուրաքանչյուրը երաշխավորում էր Հունաստանի՝ որպես ինքնուրույն պետության քաղաքական անկախությունը և նրանցից ոչ մեկը, առանց մյուս երկու պետությունների համաձայնության, չէր կարող զորք մտցնել անկախություն ստացած Հունաստանի տարածք: Երեք տերությունների որոշմամբ անկախություն ստացած Հունաստանն իր քաղաքական կառուցվածքով պետք է լիներ ժառանգական միապետություն, որի միապետը, սակայն, չէր կարող ընտրվել 1827 թ. հուլիսի 6-ի Լոնդոնի պայմանագիրը ստորագրած երեք տերություններում՝ Անգլիայում, Ֆրանսիայում և Ռուսաստանում իշխող արքայատոհմերի ներկայացուցիչներից: Դաշնակից երեք տերությունները փետրվարի 3-ին Լոնդոնում կայացած կոնֆերանսում «Հունաստանի ինքնակալ տեր» ժառանգական տիտղոսով հունական պետության միապետ են ընտրում գերմանական Սաքս-Կոբուրգ հերցոգության իշխան Լեոպոլդին: Ինչ վերաբերում էր քաղաքական անկախություն ստացած Հունաստանի ցամաքային ու ծովային տարածքներին, ապա Անգլիայի պնդմամբ, որը չէր ցանկանում Թուրքիայի հետագա թուլացումը, 1830 թ. փետրվարի 3-ի Լոնդոնի կոնֆերանսի արձանագրությունների համաձայն Հունաստանի ցամաքային

²³ Նույն տեղում, N 51. Réponse de la Sublime Porte à la note ci-dessus des Ambassadeurs de la France et de la Grande-Bretagne pour adhérer au traité de Londres du 6 juillet 1827. En date du 15 Août 1829, p. 164-165:

²⁴ Նույն տեղում, N 52. Déclaration supplémentaire de la Sublime Porte aux Représentants de la France et de la Grande-Bretagne, pour la question grecque: En date du 9 Septembre 1829, p. 165:

²⁵ Նույն տեղում, N 53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/14 Septembre 1829, p. 166-173:

տարածքը որոշակիորեն կրճատվում է: Ուստի, ցամաքային Հունաստանի կազմում է մնում դեպի էգեյան ծով հոսող Սպերխիոս և դեպի Հոնիական ծով հոսող Ասպրոպոտամոս (Աքելոս) գետերի գետաբերանների միջև ձգվող սահմանից հարավ գտնվող տարածքը և Պելոպոնեսյան թերակղզին: 1829 թ. մարտի 22-ի Լոնդոնի արձանագրությամբ Հունաստանին տրված Պելոպոնեսյան թերակղզու հարակից կղզիներից, Կիկլադյան արշիպելագից ու Էվբեայից բացի, 1830 թ. փետրվարի 3-ի արձանագրությամբ, երեք տերությունները անկախ Հունաստանին են հանձնում նաև էգեյան ծովի Հյուսիսային Սպորադյան կղզիները: 1830 թ. փետրվարի 3-ի արձանագրությամբ որոշելով Բալկաններում Թուրքիայի հետ Հունաստանի ցամաքային սահմանը և նրան հանձնելով էգեյան ծովի Հյուսիսային Սպորադները, Էվբեան, Կիկլադյան արշիպելագը և Պելոպոնեսյան թերակղզու հարակից կղզիները՝ երեք տերություններն իրենց քաղաքական երաշխավորության ներքո գտնվող Հունաստանին զգուշացնում են, որ չեն կարող հանդուժել Օսմանյան կայսրության որևէ տարածքի զավթում կամ նրա դեմ ուղղված թշնամական ձեռնարկում:

Լոնդոնի կոնֆերանսում ընդունված որոշումների համաձայն՝ թուրքական կառավարությունը պետք է լիակատար ներում շնորհեր 1821-1829 թթ. ազատագրական պատերազմին մասնակցած կայսրության հույներին՝ երաշխավորելով նրանց անվտանգությունը և մասնավոր սեփականության անձեռնմխելիությունը: Թուրքահպատակ յուրաքանչյուր հույն իրավունք էր ստանում մեկ տարվա ընթացքում իր անշարժ ու շարժական սեփականությունը վաճառելով ազատորեն տեղափոխվելու Հունաստան: Համանման պայմաններ էին ստեղծվում նաև Հունաստանում բնակվող թուրքերի համար:

Ֆրանսիայի նախաձեռնությամբ 1830 թ. փետրվարի 3-ի Լոնդոնի արձանագրությունն ամրագրում էր, որ հունական պետությունում պետք է հաստատվեր բոլոր կրոնների դավանման լիակատար ազատություն, տարբեր դավանանքների պատկանող բոլոր քաղա-

քացիները, առանց խտրականության, պետք է ունենային պետական և հասարակական պաշտոններ զբաղեցնելու համահավասար իրավունքներ: Ֆրանսիան Անգլիայի և Ռուսաստանի համաձայնությամբ Հունաստանում ստանձնում էր կաթոլիկական կրոնի ազատ դավանման, կաթոլիկական կազմակերպությունների, ֆրանսիական կաթոլիկական միսիանների, նրանց հաստատությունների անարգել գործունեության երաշխավորի ավանդական դերը²⁶:

Ապրիլի 8-ին Ֆրանսիան, Անգլիան և Ռուսաստանը պաշտոնական նոտայով թուրքական կառավարությանն են հաղորդում Լոնդոնի կոնֆերանսում փետրվարի 3-ին Հունաստանի անկախության պայմանների վերաբերյալ ընդունած իրենց որոշումները²⁷: Ապրիլի 24-ին թուրքական կառավարությունը պաշտոնապես իր համաձայնությունն է հայտնում 1830 թ. փետրվարի 3-ին կայացրած երեք տերությունների՝ Լոնդոնի կոնֆերանսի որոշումներին՝ ճանաչելով Հունաստանի քաղաքական անկախությունը և նրա ինքնիշխանության ներքո գտնվող ցամաքային ու ծովային տարածքները²⁸:

Ազատագրական պատերազմի ընթացքում՝ Պելոպոնեսի Տրեզեն քաղաքում նիստեր գումարող Ազգային ժողովը 1827 թ. ապրիլի 14-ին յոթ տարի ժամկետով Հունաստանի հանրապետության պրիզիդենտ է ընտրում Կորֆու կղզու հույն արիստոկրատ, 1809 թ.-ից Ռուսական կայսրությունում դիվանագիտական բարձր պաշտոններ զբաղեցրած Իոհան Կապոդիստրիային:

²⁶ Նույն տեղում, N 55. Protocole (N 1) tenu à Londres le 3 Février 1830, relative à l'indépendance de la Grèce, p. 177-181. N 56. Protocole (N 2) tenu à Londres le 3 Février 1830, concernant le choix du Prince Léopold comme Souverain de la Grèce, p.181-182. N 57. Protocole (N3) tenu à Londres le 3 Février 1830, relatif aux habitants de la Grèce du rite catholique, p. 182-183:

²⁷ Նույն տեղում, N 59. Note des Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie à la Sublime Porte relative aux conditions d'indépendance de la Grèce. En date du 8 Avril 1830, p.186-192:

²⁸ Նույն տեղում, N 60. Note responsive de la Sublime Porte aux Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie donnant son adhesion aux resolutions des Cours alliées concernant la Grèce. En date du 24 Avril 1830, p.191-192:

1828 թ. հունվարի 24-ին Կապոդիստրիան ժամանում է Հունաստան՝ իր նստավայրը դարձնելով Պելոպոնեսի արևելյան ափի Արգոլիկոս ծովածոցի Նավպլիոն քաղաք-նավահանգիստը: Ելնելով Հունաստանի ներքին ու արտաքին չափազանց ծանր կացությունից՝ Կապոդիստրիան իր ձեռքում է կենտրոնացնում պետական կառավարման բոլոր օղակները՝ դառնալով երկրի դիկտատորը, ցրելով նաև Ազգային ժողովը: Իր պրեզիդենտության սկզբից Կապոդիստրիան ձեռնամուխ է լինում Հունաստանի նեքին կյանքի կառուցմանը՝ դնելով անկախ պետականության հիմքերը: Կապոդիստրիան երկիրը բաժանում է 13 վարչական միավորների՝ անձամբ նշանակելով դրանց կառավարիչներին, որոնք նաև պետք է վերահսկեին տեղական ընտրովի մարմինների գործունեությունը: Վերացվում է ծովահենությունը հունական ջրերում, որի հետևանքով պետությանն են անցնում 80 նավ: Կարգավորվում է բանակը և ռազմածովային նավատորմը, որոնք անմիջականորեն ենթարկվում են կառավարությանը: Հիմնվում է ռազմական ուսումնարան, կազմակերպվում է կրթական գործը, բացվում են 10 հազ. աշակերտներով 121 հանրակրթական դպրոցներ: Գյուղատնտեսության զարգացման համար ընդունվում են մի շարք կարևոր միջոցառումներ, բացվում են գյուղատնտեսական դպրոցներ, կազմակերպվում է փոստային, բժշկական ծառայությունը: Մեծ աշխատանք է կատարվում փախստականների վերաբնակեցման, ինչպես նաև ագրարային հարցը լուծելու, բանկային համակարգը ստեղծելու գործում: 1828 թ. հիմնվում է Հունաստանի Ազգային բանկը, որին Նիկոլայ 1-ը շնորհում է 1.500.000 ռուբլի ոսկով: Կապոդիստրիան մեծ դեր է կատարում նաև Հունաստանի անկախության միջազգային ճանաչման և նրա սահմանների որոշման գործում: Բայց, Կապոդիստրիայի արտաքին քաղաքականությունից դժգոհ էին Անգլիան և Ֆրանսիան՝ հանձին նրա տեսնելով Հունաստանում ռուսական ազդեցության տարածողի: Կապոդիստրիայից դժգոհ էին նաև ազգային-ազատագրական շարժման որոշ շրջաններ, որոնք դեմ էին

նրա դիկտատորական լիազորություններին և որոնք հարվածում էին իրենց քաղաքական ու տնտեսական շահերին: 1831 թ. հոկտեմբերի 9-ին՝ կիրակի օրը, Նավպլիոնի Սբ. Սափրիդոն եկեղեցին մտնելիս, Անգլիայի և Ֆրանսիայի զաղտնի աջակցությամբ, Հունաստանի Հանրապետության պրեզիդենտ Կապոդիստրիան սպանվում է Հարավային Պելոպոնեսի լեռնային շրջան Մանիի Մավրոմիխալիսների ազդեցիկ ընտանիքի երկու անդամների կողմից:

Կապոդիստրիայի ողբերգական սպանությամբ ավարտվում է Ռուսաստանի ազդեցությունը Հունաստանի քաղաքական կյանքի վրա: Կապոդիստրիայի սպանությամբ ինձամյա ազատագրական պատերազմի հետևանքով ավերված Հունաստանը երկու տարի՝ 1831-1832 թթ., ընկնում է լիակատար անիշխանության և քաղաքական քաոսի մեջ: Նման պայմաններում Հունաստանի քաղաքական անկախության երաշխավոր երեք տերությունները՝ Անգլիան, Ֆրանսիան և Ռուսաստանը, ստիպված էին կրկին անդրադառնալ հունական հարցին: Քանի որ Սաքս-Կոբուրգ հերցոգության իշխան Լեոպոլդը արդեն հրաժարվել էր ընդունել իրեն առաջարկված թագը, ուստի, 1832 թ. մայիսի 7-ին Լոնդոնում երաշխավոր երեք տերությունների և Բավարիայի ներկայացուցչի միջև կնքված համաձայնությամբ, Հունաստանի թագավոր տիտղոսով Հունաստանի ժառանգական միապետ է ընտրվում գերմանական պետություններից Բավարիայի թագավոր Լյուդովիկոս 1-ին Վիտտելսբախի երկրորդ որդին՝ 17-ամյա արքայազն Ֆրեդերիկ-Օթոնը: Օթոն թագավորի ինքնիշխանության և երեք տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի ու Ռուսաստանի երաշխավորության ներքո Հունաստանը պետք է լիներ միապետական անկախ պետություն: Նախքան Օթոնի չափահաս դառնալը՝ մինչև 1835 թ. հունիսի 1-ը, երբ լրանար նրա 20 տարին, Հունաստանը կառավարելու էին Բավարիայի թագավորի նշանակած բավարացի երեք խնամակալները: Երաշխավոր երեք տերությունները կատարում էին վերապահում, ըստ որի՝

Բավարիան և Հունաստանը երբեք չպետք է քաղաքականապես միավորվեին մեկ թագի ներքո: Որոշվում էր, որ Օթոն թագավորի ժամանումով Հունաստանում միաժամանակ պետք է տեղակայվեր բավարացի 3500 զինվորներից բաղկացած զորամասը: Այն պետք է սպառազինվեր և վարձատրվեր հունական պետության կողմից: Հունաստանի ազգային ռազմական ուժերը կազմակերպելու նպատակով Բավարիայի թագավորը այդ զորամասի հետ միաժամանակ պետք է գործուղեր նաև որոշակի քանակությամբ բավարացի սպաների: Լոնդոնի կոնֆերանսի որոշմամբ երեք տերությունները պարտավորվում էին Հունաստանին տրամադրել 60 մլն ֆրանկ փոխառություն: Երաշխավոր երեք տերությունները պետք է դիվանագիտական քանքեր գործադրեին, որպեսզի Օթոնը միջազգայնորեն ճանաչվեր Հունաստանի թագավոր²⁹:

Օգոստոսի 8-ին Հունաստանի Ազգային ժողովը երեք երաշխավոր տերությունների թեկնածու Օթոնին հռչակում է Հունաստանի թագավոր:

Հուլիսի 21-ին Կ.Պոլսում թուրքական կառավարության հետ կնքած պայմանագրի հիման վրա օգոստոսի 30-ին երաշխավոր տերությունները վերականգնում են 1829 թ. մարտի 22-ին Լոնդոնի կոնֆերանսի սահմանած Արտա-Վոլոս թուրք-հունական սահմանը: Հունաստանը ստիպված էր վերադարձված այդ տարածքների համար Թուրքիային վճարել 14 մլն. ֆրանկ փոխհատուցում: Այդպիսով՝ 1832 թ. օգոստոսի 30-ին Լոնդոնում երեք երաշխավոր տերությունների կնքած արձանագրության համաձայն՝ քաղաքական լիակատար անկախություն ստացած Հունաստանին էին անցնում Հունիական ծովի Արտայի ծովածոցից մինչև Էգեյան ծովի Վոլոյի ծովածոցը գծված սահմանից հարավ գտնվող տարածքները՝ ներառյալ Պելոպոնեսյան թերակղզին և նրա հարակից կղզիները: Էգե-

յան ծովի կղզիներից Հունաստանին էին տրվում Հյուսիսային Սպորադները, Էվբեան և Կիկլադյան արշիպելագը³⁰: Լոնդոնի կոնֆերանսի ընդունած որոշումների համաձայն՝ քաղաքական անկախություն ստացած Հունաստանի ցամաքային և ծովային սահմանների ընդլայնման հետևանքով նրա ընդհանուր տարածքը հասնում է 47.516 կմ²-ի, իսկ 60 հազարով ավելացած ընդհանուր բնակչությունը՝ մոտ 740 հազարի: Այդպիսով՝ 1832 թ. օգոստոսի 30-ին Լոնդոնում երեք երաշխավոր տերությունների սահմանած Արտա-Վոլոս թուրք-հունական սահմանից հյուսիս՝ Բալկանյան թերակղզում, թուրքական տիրապետության տակ էին մնում Էպիրոսը, Թեսալիան, Մակեդոնիան, Թրակիան և Հունաստանին տրված Էգեյան ծովի կղզիներից բացի Էգեյան ծովի մնացյալ կղզիները, միջերկրածովյան Կրետե ու Կիպրոս կղզիները:

Թուրքական կառավարությունը 1832 թ. դեկտեմբերի 26-ի պաշտոնական հաղորդագրությամբ անվերապահորեն համաձայնում էր արքայազն Օթոն Բավարացուն Հունաստանի թագավոր ընտրելու և Հունաստանի ցամաքային ու ծովային տարածքները սահմանելու վերաբերյալ երեք երաշխավոր տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի կայացրած որոշումների հետ³¹:

Երաշխավոր երեք տերությունների դեսպանների Լոնդոնի կոնֆերանսի 1831 թ. նոյեմբերի 16-ի որոշմամբ 1832 թ. դեկտեմբերի 10-ին թուրքական կառավարությունը հարկադրված էր ինքնակառավարման կարգավիճակ շնորհել հունական մեծամասնություն կազմող Էգեյան ծովի Սամոս կղզուն: Թուրքական կառավարությունը ներում էր շնորհում 1821-1829 թթ. ազատագրական պատերազմին մասնակցած Սամոս կղզու հույն բնակիչներին՝ երաշխավորելով նրանց անվտանգությունը և մասնավոր սեփականության ան-

²⁹ Annuaire historique universel pour 1832. Appendice. Convention signée à Londres le 7 mai 1832, pour organiser d'une manière définitive l'état politique de la Grèce, après la nomination du prince Othon de Bavière au trône de ce nouveau royaume, p. 215-218.

³⁰ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2, N 68. Arrangement signé et proposé à la Porte pour la fixation des limites de Grèce et autres questions. En date du 21 Juillet 1832, p. 207-211.

³¹ Նույն տեղում, N 72. Acte d'adhésion de la Porte Ottomane à la nomination du Roi de Grèce. En date du 26 décembre 1832, p. 218:

ծեռնմխելիությունը: Թուրքական զորքերն ամբողջությամբ դուրս էին բերվում Սամոս կղզուց: Սամոս կղզու բնակիչները ստանում էին վարչական ինքնավարության իրավունքներ՝ պարտավորվելով 400 հազար պիաստր ամենամյա հարկ վճարել թուրքական կառավարությանը: Կղզու վարչական ինքնակառավարումը պետք է իրականացնեի տեղական ավագանուց ընտրված Խորհուրդը՝ իրավասու լինելով ղեկավարելու վարչությանը ենթակա բնագավառները, ինչպես նաև ազատորեն կարգավորելու կրոնական արարողություններին, եկեղեցաշինությանը և առևտրին վերաբերող հարցերը: Կղզու վարչական աշխատանքները պետք է ղեկավարեի սուլթանի նշանակած Խորհրդի նախագահը՝ կրելով սուլթանի շնորհած «Սամոսի իշխան» տիտղոսը: Վարչական Խորհրդի նախագահը պետք է նշանակեր իր անմիջական տեղակալին, որը նույնպես պետք է պատկաներ հունական ուղղափառ եկեղեցու դավանանքին: Սամոսի իշխանին էր վերապահվում վարչական խորհրդում կղզու արտաքին հարաբերություններին վերաբերող քննարկումներին վետո՝ արգելք դնելու, օտարերկրացիների մուտքը կղզի թույլատրելու կամ կղզուց վտարելու, տեղացի նավատերերին արտաքին առևտրի թույլտվություն տալու իրավունքը: Վերջապես, Սամոս կղզու հունական եկեղեցու միտրոպոլիտին, ինչպես միշտ, պետք է նշանակեր Կ.Պոլսի հունական պատրիարքը³²:

1833 թ. փետրվարի 6-ին Օթոն I Վիտտելսբախը իր խորհրդականներով և 3500 բավարացի զինվորներից բաղկացած զորախմբով, ռուսական և ֆրանսիական ռազմանավերի ուղեկցությամբ անգլիական «Մադագասկար» մարտանավով ժամանում է Նավպլիոն՝ այդ նավահանգիստ քաղաքը նույնպես դարձնելով իր նստավայրը: Հունաստան՝ Նավպլիոն, ժամանելու առաջին իսկ օրը՝ փետրվարի 6-ին, հույն ժողովրդին գերմաներենով և հունարենով

ուղղված իր հայտարարությամբ Օթոն թագավորը հանդիսավորապես վստահեցնում էր, որ կիովանավորի հույն ժողովրդի դավանանքը, հավատարմորեն կպահպանի օրենքները, բոլորի հանդեպ կիրականացնի արդարություն, կպաշտպանի Հունաստանի անկախությունը, ժողովրդի ազատությունները և իրավունքները: Այդպիսով, Հունաստանում հաստատվում է բավարական օլիգարխիայի իշխանությունը, որը հենվում էր 3500 բավարացի զինվորներից բաղկացած ռազմական ուժի վրա: Հունաստանի պատմության մեջ Օթոնի կառավարման ժամանակաշրջանը (1833-1862 թթ.) հայտնի է Բավարոկրատիա (Բավարական տիրապետություն) անունով: Բավարոկրատիայի ժամանակ գերմանական կենտրոնացված միապետության օրինակով կազմակերպվում և ստեղծվում է երկամյա անիշխանության հետևանքով լիովին կազմալուծված Հունաստանի պետական կառավարման և դատաիրավական համակարգը, բանակը, ռազմածովային նավատորմը, կարգավորվում են ներքին կյանքի մի շարք բնագավառներ, ընդունվում են քրեական ու քաղաքացիական օրենսգրքեր: Երաշխավոր տերությունների պատասխանատվությամբ 1833 թ. հուլիսին Հունաստանը ստանում է 60 միլիոն ֆրանկ արտասահմանյան փոխառություն: Ստեղծվում են յոթ՝ ներքին և արտաքին, արդարադատության, պաշտամունքների և հանրային կրթության, ֆինանսների, ռազմական և ռազմածովային նախարարություններ: Հիմնվում են Վերահսկիչ պալատը, Բարձրագույն ֆինանսական վարչությունը, Ազգային դրամահատարանը: Թագավորին առընթեր 1835 թ. ստեղծվում է 26 անդամներից բաղկացած օրենսդիր, գործադիր ու դատական իշխանությամբ օժտված խորհրդակցական բարձրագույն մարմին՝ Պետական խորհուրդ, և այլն: Թագավորը ճանաչվում է հունական ուղղափառ եկեղեցու պետ: Հունական եկեղեցու գործերը վարելու համար թագավորի գլխավորությամբ ստեղծվում է բարձրագույն հոգևորականներից՝ պրելատներից բաղկացած հոգևոր գերագույն մարմին՝ սինդո: Երկիրը բաժանվում է ապակենտրոնացված կառավարմամբ օժտ-

³² Նույն տեղում, N 71. Note de la Sublime Porte aux Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie, concernant les concessions accordées aux habitants de L'île de Samos. En date du 10 Décembre 1832, p. 216-217:

ված և պատմական-աշխարհագրական տեղանուններով վերանվանված վարչատարածքային տասը նահանգների և 47 շրջանների: Հունական յուրաքանչյուր համայնք պարտավոր էր սեփական միջոցներով կառուցել և պահպանել կառավարության կողմից նշանակված ուսուցիչներով անվճար հիմունքներով դասավանդող մեկ տարրական դպրոց: Ուսուցչական կադրեր պատրաստելու համար հիմնվում է մանկավարժական ինստիտուտ: Թոշակներ են նշանակվում անկախության պատերազմին մասնակցելու հետևանքով հաշմանդամ դարձածներին, սպանվածների այրիներին ու որբերին: Հինգ միլիոն ֆրանկ նախնական կապիտալով և թղթադրամներ թողարկելով՝ էմիսիայի իրավունքով 1841 թ. վերստեղծվում է Հունաստանի ազգային բանկը: 1834 թ. սեպտեմբերի 30-ին հրապարակված կառավարական դեկրետով Նավպլիոն քաղաք-նավահանգստի փոխարեն պատմական Աթենքը հռչակվում է Հունաստանի մայրաքաղաք: Կառավարության նշանակած օրը՝ դեկտեմբերի 13-ին, Նավպլիոնից Պիրեա նավահանգիստ ժամանած թագավոր Օթոնը, նրա խնամակալները, կառավարությունը, պետական հիմնարկները, դիմավորող խոտներամ ժողովրդի ցնձագին ողջունների ներքո, հանդիսավորությամբ մեկնում են Հունաստանի նորահռչակ մայրաքաղաք Աթենք: Գերմանացի և դանիացի ճարտարապետների նախագծերով շինարարական լայն աշխատանքներ են ծավալվում Աթենքը հիմնովին վերակառուցելու և եվրոպական արդիական մայրաքաղաք դարձնելու համար: 1837 թ. հիմնվում է Աթենքի համալսարանը, այնուհետև՝ ազգային գրադարանը, Մշակույթի կենտրոնը, աստղադիտարանը, ակնաբուժարանը: Բավարիայի թագավորի նվիրատվությամբ կառուցվում է քաղաքային հիվանդանոցը: 1838 թ. ավարտվում է թագավորական պալատի կառուցումը: Կրթության խրախուսման նպատակով ստեղծվում է «Գիտելիքների տարածման ընկերությունը», իսկ Հունաստանի պատմական հուշարձանները հետազոտելու և պեղումներ կազմակերպելու համար հիմնվում է «Հունական հնագիտական ընկերությունը»:

Հիմնվում են նաև օտարերկրյա հնագիտական ընկերություններ: Թագավորի անմիջական մասնակցությամբ 1833 թ. սեպտեմբերի 10-ից Ակրոպոլիսում միջոցառումներ են ձեռնարկվում այդ պատմական հուշարձանը իր համալիր կառույցներով, Պարթենոնի տաճարով բարեկարգելու համար: 1833 թ. հուլիսին ընդունված որոշմամբ Հունաստանում գործող 524 վանքերից փակվում են 412-ը, իսկ դրանց հողատիրույթները վաճառվում են խոշոր կալվածատերերին ու ֆինանսիստներին: Կ. Պոլսի պատրիարքության քաղաքական ազդեցությունը Հունաստանի վրա վերացնելու նպատակով Բավարոկրատիայի ջանքերով և Ռուսաստանի դիվանագիտական միջամտությամբ Կ. Պոլսի պատրիարքը 1850 թ. հունվարին ճանաչում է 1833 թ. օգոստոսին Հունաստանի ուղղափառ քրիստոնեական եկեղեցու ինքնուրույն՝ ավտոկեֆալ հռչակված կարգավիճակը: Բավարոկրատիան չի լուծում Հունաստանի բնակչության 75%-ը կազմող գյուղացիության ագրարային խնդիրները: Թեև ընդունվել էին ազգային-ազատագրական պատերազմի մասնակիցներին հողաբաժիններ հատկացնելու և «հունական ընտանիքներին» հողամասեր վաճառելու մասին օրենքներ, այնուամենայնիվ օտարվում է «ազգային հողերի» ընդամենը 3%-ը: Վեց գյուղացիներից միայն մեկն ուներ սեփական հողաբաժին, իսկ հողազուրկները հարկային ծանր պարտավորություններով հողի սոսկ վարձակալներ էին:

Հունաստանի միջազգային հարաբերությունները ամրապնդելու նպատակով Բավարոկրատիան 1833 թ. վերջին դիվանագիտական մշտական ներկայացուցիչներ է նշանակում եվրոպական մի շարք երկրների մայրաքաղաքներում, ինչպես նաև Կ. Պոլսում: Ռուսական դիվանագիտության ջանքերով Օսմանյան կայսրությունում 1834 թ. հիմնվում են հունական յոթ հյուպատոսություններ:

Օթոն թագավորի խնամակալության տարիները լրանալուց հետո՝ 1835 թ.-ից, Հունաստանում իշխող Բավարոկրատիայի վարչակարգը աստիճանաբար ընդունում է բացարձակ միապետության բնույթ: Հունաստանում տիրապետող քաղաքական իշխանություն է

ծեռք բերում միայն Օթոն թագավորի անձնական կաբինետը: Երկրում սկսում է լուրջ դժգոհություն դրսևորվել Օթոն թագավորի բռնապետական վարչակարգի դեմ, մասնավորապես՝ հասարակական այն խավերի շրջանում, որոնք նշանակալիորեն զրկվել էին քաղաքական այն իշխանությունից ու ազդեցությունից, որ նրանք ունեին 1821-1829 թթ. ազատագրական պատերազմի և անգամ օսմանյան նախկին տիրապետության ժամանակաշրջանում: Ընդհանուր առմամբ՝ Բավարոկրատիան բացարձակապես միջոցառումներ չէր ձեռնարկում երկրի տնտեսական զարգացման համար: Երկրում տիրում էր այն աստիճանի ֆինանսական ծանր ճգնաժամ, որ 1843 թ. կառավարությունն այլևս ի վիճակի չէր մարելու երաշխավոր տերությունների պատասխանատվությամբ ստացած արտասահմանյան փոխառությունների տոկոսները:

Հունաստանի գրեթե ամբողջ բնակչությունը ի սկզբանե երբեք չդադարեցրեց օտար Բավարոկրատիայի դեմ ուղղված զինված պայքարը՝ 1833 թ.-ից մինչև 1862 թ. երկրի տարբեր շրջաններում բարձրացնելով ավելի քան 30 ապստամբություններ ու խռովություններ, որոնք, հունական պատմագրության բնորոշմամբ, շատ հաճախ ընդունում էին քաղաքացիական պատերազմի բնույթ:

Իշխանությունը պահելու նպատակով Բավարոկրատիան ձեռնարկում էր տարբեր պատժամիջոցներ. բազմաթիվ ընդդիմադիրներ բանտարկվում կամ աքսորվում են էգեյան ամայի կղզիներ, փակվում են առավել արմատական բնույթի թերթերը: Սակայն, վարչակարգի ձեռնարկած պատժամիջոցները այլևս չէին կարող կասեցնել ընդդիմադիր ուժերի ծավալվող շարժումը, որն արդեն ընդգրկել էր նաև բանակը և ուսանողությանը: Հունաստանում աստիճանաբար հասունանում էր հեղափոխական իրադրությունը:

1842 թ. աշնանը ձևավորված Բավարոկրատիային ընդդիմադիր հունական քաղաքական բոլոր խմբավորումները և հասարակական խավերը, ապավինելով Աթենքի կայազորի ռազմական աջակցությանը, 1843 թ. սեպտեմբերի 14-15-ին ապստամբություն են

բարձրացնում՝ պահանջելով ընդունել Սահմանադրություն, ինչպես նաև, բացի 1821-1829 թթ. ազատագրական պատերազմին մասնակից ֆիլիելեններից, պետական ծառայությունից հեռացնել բոլոր օտարերկրացիներին:

Միապետական կարգերին լրջորեն սպառնացող հեղափոխական ալիքի ճնշման ներքո, ինչպես նաև Աթենքում հավատարմագրված եվրոպական դեսպանորդների միահամուռ խորհրդով իր գահը փրկելու նպատակով Օթոնը ստիպված ստորագրում է հունական քաղաքական ընդդիմադիր խմբավորումների և ուժերի ներկայացրած հիմնական պահանջների հիման վրա ընդունած Պետական խորհրդի կարևոր որոշումները:

1843 թ. նոյեմբերի 20-ին Աթենքում իր նիստերը սկսած Ազգային ժողովը 1844 թ. մարտի 30-ին ընդունում է Սահմանադրություն, որով Հունական թագավորությունը դառնում էր սահմանադրական միապետություն: 1844 թ. մարտի 30-ին ընդունված Հունական թագավորության Սահմանադրությունը հռչակում էր դեմոկրատական մի շարք իրավունքներ ու ազատություններ: Սահմանադրությամբ ամրագրվում էին մամուլի, խոսքի, անձի ազատության, օրենքի առաջ բոլոր հույների իրավահավասարության, առանց սահմանափակումների բոլոր տեսակի պաշտոններ զբաղեցնելու իրավունքները: Սահմանադրությունը ներքին ու արտաքին քաղաքականության բնագավառներում թագավորին օրենսդրորեն օժտում էր գործունեության լայն լիազորություններով: Նա հռչակվում էր գլխավոր հրամանատար, ստանում պատերազմ հայտարարելու և միջազգային պայմանագրեր կնքելու իրավունք: Օրենսդիր իշխանությունը հանձնվում էր թագավորին և Պատգամավորների պալատից ու Սենատից բաղկացած երկպալատ պառլամենտին:

Պառլամենտի վերին պալատի՝ Սենատի անդամները չէին ընտրվում, այլ ցմահ նշանակվում էին թագավորի կողմից: Պառլամենտի ստորին՝ Պատգամավորների պալատի ընտրությունները սահմանափակվում էին գույքային ցենզով (արտոնակարգով): Գոր-

ծաղիր իշխանության՝ կառավարության գլուխը թագավորն էր՝ պետությունը ղեկավարելով իր նշանակած և իրեն պատասխանատու նախարարների միջոցով: Թագավորը կարող էր նախարարների նշանակել նաև պառլամենտի ստորին պալատում փոքրամասնություն կազմող կուսակցությունների ներկայացուցիչներից: Թագավորը օժտված էր պառլամենտի ստորին պալատը արձակելու իրավունքով:

Մարտի 30-ին Օթոնը Ազգային ժողովում հավատարմության երդում է տալիս Սահմանադրությանը:

1843 թ. սեպտեմբերյան հեղափոխության հետևանքով բավարացի բարձրագույն պաշտոնյաներին կառավարման համակարգում փոխարինած հունական ռազմաքաղաքական շրջանները, բավարարվելով Սահմանադրության հոչակումով, դառնում են Օթոն թագավորի միապետության և հունական կառավարող օլիգարխիայի (խմբիշխանության) հենարանը:

Հունաստանի անկախության նվաճումով, այնուամենայնիվ, թե՛ հունական կառավարող շրջանները, թե՛ հույն ժողովուրդը չիրաժարվեցին դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող հունական հողերը ազատագրելու և միավորված, հունական պետություն ստեղծելու նպատակից: Այդ առումով, նորաստեղծ պետության արտաքին քաղաքականության հիմնական նպատակն է դառնում «Մեգալի իդեայի»՝ «Մեծ Հունաստանի» ստեղծման գաղափարախոսության իրականացումը: Այդ գաղափարախոսության նվիրված ջատագովներն են դառնում նաև Հունաստանի թագավոր Օթոնը և թագուհի Ամալյան: Հունաստանի կառավարող շրջանները իրենց արտաքին քաղաքականության այդ հիմնական նպատակը իրականացնելու համար միշտ աշխատում էին օգտվել Օսմանյան կայսրության միջազգային ծանր իրադրությունից, մասնավորապես՝ ռուս-թուրքական պատերազմներից:

1853-1856 թթ. Ղրիմի պատերազմի ընթացքում, մասնավորապես՝ 1853 թ. նոյեմբերի 30-ին Սինոպի ծովային ճակատամարտում

ռուսական ռազմական նավատորմի հաղթանակից հետո, Հունաստանում սկսվում է ազգային շարժում՝ թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Թեսալիան, Էպիրոսը և հունական այլ հողերը ազատագրելու և մայր երկրի հետ միավորելու համար: Միաժամանակ, հունական այդ հողերում, Աթենքի կառավարության գաղտնի աջակցությամբ և օժանդակությամբ, սկսվում են հակաթուրքական ապստամբություններ: Ապստամբներին օգնության են հասնում հունական բանակի կադրային սպաներ և պարտիզանական ջոկատներ: 1854 թ. հունվարին, առանց պատերազմ հայտարարելու, հունական կառավարությունը բանակ է մտցնում Էպիրոս և Թեսալիա՝ այդ մարզերը ազատագրելու և Հունաստանի հետ միավորելու նպատակով: 1854 թ. մարտի 19-ին Թուրքիան վերջնագիր է ներկայացնում Հունաստանին՝ իր դաշնակիցներ Անգլիայի և Ֆրանսիայի աջակցությամբ ռազմական գործողություններ սկսելով հունական բանակի դեմ: Հունաստանի վրա ռազմաքաղաքական ճնշում գործադրելու նպատակով 1854 թ. մայիսի վերջին անգլո-ֆրանսիական վեց հազարից բաղկացած ռազմածովային ուժերը գրավում են Պիրեա նավահանգիստը՝ ստիպելով Հունաստանին պահպանել խստագույն չեզոքություն: Հունաստանը ենթարկվում է Թուրքիայի դաշնակից տերությունների ռազմաքաղաքական և դիվանագիտական ճնշմանը, իսկ Թեսալիայում, Էպիրոսում և Մակեդոնիայում բռնկված ապստամբությունները դաժանորեն ճնշվում են թուրքական զորքերի կողմից: Պիրեայի անգլո-ֆրանսիական ռազմական օկուպացիան ավարտվում է Ղրիմի պատերազմից հետո՝ 1857 թ. փետրվարին:

Օգտվելով Հունաստանի տնտեսական ծանր վիճակից՝ Անգլիան ու Ֆրանսիան, նոր ճնշում գործադրելու նպատակով, ստեղծում են միջազգային ֆինանսական հանձնաժողով, որը պահանջում է ամեն տարի վճարել արտասահմանյան փոխառություններից ստացած գումարների 36 հազար ֆունտ ստեռլինգ տոկոս: 1859 թ. հոկտեմբերին հունական կառավարությունը ստիպված էր ընդունե-

լու միջազգային ֆինանսական հանձնաժողովի այդ որոշումը՝ ավելի ուժեղացնելով իր կախումը անգլո-ֆրանսիական կապիտալից:

Հունաստանի արտաքին քաղաքականության այդ անհաջողությունը, երկրի ներքաղաքական և տնտեսական սուր խնդիրները լրջորեն սասանում են 1833 թ.-ից իշխող թագավոր Օթոն Բավարացու և նրա վարչակարգի դիրքերը: 1862 թ. փետրվարի 13-ին Հունաստանում բռնկված ապստամբության հետևանքով Օթոնը հոկտեմբերի 22-ին գահընկեց է արվում: Անգլիական կառավարության անմիջական նախաձեռնությամբ Հունաստանի Ազգային ժողովը 1863 թ. մարտի 30-ին բուռն խանդավառության մթնոլորտում միաձայնորեն Գեորգ 1-ին անունով համայն հելլենների սահմանադրական թագավոր է հռչակում Դանիայի միապետ Քրիստիան 9-րդի երկրորդ որդուն՝ 17-ամյա արքայազն Վիլհելմ Գյուլքսբուրգին³³:

1863 թ. հուլիսի 13-ին մի կողմից Դանիայի, իսկ մյուս կողմից Ֆրանսիայի, Անգլիայի և Ռուսաստանի ներկայացուցիչների միջև Լոնդոնում կնքված համաձայնությամբ, «համայն հելլենների թագավոր» ժառանգական տիտղոսով Հունաստանի գահը հանձնվում է Գեորգ 1-ին Գյուլքսբուրգին (1863-1913 թթ.): Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի հովանավորության ներքո իր քաղաքական կառուցվածքով Հունաստանը պետք է լիներ սահմանադրական, անկախ միապետություն³⁴:

Հուլիսի 13-ին Լոնդոնում կնքված համաձայնությամբ անգլիական կառավարությունը սեփական նախաձեռնությամբ պատրաստականություն էր արտահայտում 1815 թ. Վիեննայի կոնգրեսի որոշմամբ իր քաղաքական հովանավորությանը հանձնված Հունիական ինքնավար յոթ կղզիները, նրանց Ազգային ժողովի և տերու-

թյունների համաձայնությամբ ու հովանավորությամբ, հանձնել Հունաստանին: Ամրագրվում էր, որ Հունաստանը և Դանիան երբեք չեն կարող քաղաքականապես միավորվել մեկ թագի ներքո: Շեշտվում էր, որ Գեորգ 1-ին թագավորի օրինական ժառանգները պետք է ընդունեին հունական ուղղափառ եկեղեցու դավանանքը: Որոշվում էր, որ Գեորգ 1-ին թագավորի գահաթերթին Հունաստանի պետական բյուջեն ամեն տարի պետք է հատկացներ տասը, իսկ երեք տերություններից յուրաքանչյուրը՝ չորս հազար ֆունտ ստեռլինգ: Երաշխավոր երեք տերությունները պարտավորվում էին դիվանագիտական ջանքեր գործադրել, որպեսզի Գեորգ 1-ինը միջազգայնորեն ճանաչվեր համայն հելլենների թագավոր³⁵:

Հունիական յոթ կղզիների Ազգային ժողովը հոկտեմբերի 19-ին միաձայնորեն քվեարկում է հօգուտ Հունաստանի հետ քաղաքական միության³⁶: Ի փոխհատուցում իր թեկնածու թագավորի ընտրության՝ 1863 թ. նոյեմբերի 14-ին կրկին Լոնդոնում արդեն նաև Ավստրիայի ու Պրուսիայի մասնակցությամբ կնքված համաձայնությամբ, Անգլիան Հունաստանին է գիջում Հունիական յոթ կղզիները՝ այդ քայլով հետապնդելով Հունաստանում իր քաղաքական ազդեցությունը ամրապնդելու նպատակը: Հունաստանի հետ միավորված Հունիական կղզիները պետք է գտնվեին մշտական չեզոքության պայմաններում: Այդ առումով ոչ մի բանակ, ոչ մի ռազմական նավատորմ չէր կարող կենտրոնանալ կամ կայանել այդ կղզիների ցամաքային կամ ջրային տարածքներում՝ բացառությամբ հասարակական կարգը պահպանելու և պետական հարկերը հավաքելու անհրաժեշտ ուժերից: Պայմանավորվող երաշխավոր երեք տերությունները պարտավորվում էին պահպանել Հունիական կղզիների մշտական չեզոքության վերաբերյալ կայացրած իրենց որոշումը:

³³ Martens Fr., Nouveau Requeil Général de Traités. Tome XVII. Partie II. Gottingue, 1869. XI. Décret de l'Assemblée nationale de Grèce proclamant le Prince Georges de Danemark roi des Grecs; rendu le 30 mars 1863, p. 71.

³⁴ Նույն տեղում, XIV. Convention, signée à Londres, le 13 juillet 1863, entre le Danemark d'une part et la France, la Grande-Bretagne et la Russie de l'autre part pour l'accession du roi Georges 1-er au trône de Grèce, p. 79-81:

³⁵ Նույն տեղում:

³⁶ Martens Fr., Nouveau Requeil Général de Traités: Tome XVIII. Gottingue, 1873. N 26. Décret de l'Assemblée nationale des Iles Ioniennes sur la réunion des Sept Iles au Royaume de Grèce; voté à Corfou, le 19 octobre 1863, p. 54-55.

Որպես Հոնիական կղզիների մշտական չեզոքության պայման ամրագրվում էր, որ նախքան այդ կղզիներից բրիտանական զորքերի հեռանալը պետք է կործանվեին Կորֆու (Կերկիրա) և մյուս կղզիներում կառուցված ռազմական բոլոր ամրությունները³⁷:

Հունաստանի հետ Հոնիական կղզիների միավորման փաստը միջազգային իրավական ճանաչում է ստանում մի կողմից՝ երաշխավոր տերությունների՝ Անգլիայի, Ռուսաստանի և Ֆրանսիայի, իսկ մյուս կողմից՝ հելլենների թագավորի ներկայացուցիչների միջև 1864 թ. մարտի 24-ին Լոնդոնում կնքված համաձայնագրով³⁸: Վերջապես, նույն թվականի մայիսի 28-ին Կորֆու կղզում Հունաստանի հետ կնքած վերջնական համաձայնագրով, ինչպես նաև կղզիների հույն բնակչությանը ուղղած անգլիական կառավարության պաշտոնական հայտարարությամբ Անգլիան Հունաստանին է զիջում 1815 թ.-ից իր քաղաքական հովանավորության ներքո գտնվող Հոնիական ծովի համանուն կղզիները³⁹:

1864 թ. հունիսի 2-ին բրիտանական վերջին զորաջոկատը հեռանում է Հունական թագավորության՝ դրոշը արդեն բարձրացված Կորֆու կղզուց: Նախքան Հոնիական կղզիներից հեռանալը՝ անգլիացիները կործանում են Կորֆուի և մյուս կղզիների ռազմական ամրությունները: Այդպիսով՝ քաղաքական անկախություն ստանալուց երեսուն տարի անց, Հունաստանը խաղաղ ճանապարհով ստանում է 1815 թ.-ից Անգլիայի տիրապետության ներքո

³⁷ Նույն տեղում, 27. Traité conclu entre l'Autriche, la France, la Grande-Bretagne, la Prusse et la Russie, relativement à la réunion des Iles Ioniennes au Royaume de Grèce; signé à Londres, le 14 novembre 1863:

³⁸ Նույն տեղում, 30. Traité conclu entre la France, la Grande-Bretagne; la Russie et la Grèce, relativement à la réunion des Iles Ioniennes au Royaume de Grèce; signé à Londres, le 24 mars 1864, p. 63-68:

³⁹ Նույն տեղում, 31. Protocole relative à la cessation du Protectorat britannique sur les Iles Ioniennes; signé à Corfou, le 28 mai 1864, per les Représentants de la Grande-Bretagne et de la Grèce, p. 68-71. 32. Proclamation du Lord-haut-commissaire des Iles Ioniennes, relative à la cessation du Protectorat britannique; en date de Corfou, le 28 mai 1864, p. 71-72:

գտնվող Հոնիական յոթ կղզիները՝ 2.3 հազար կմ² տարածությամբ և 236 հազար բնակչությամբ:

Հոնիական կղզիները Հունաստանին միանալուց անմիջապես հետո՝ 1864 թ. հուլիսին ընտրված Հոնիական կղզիների 84 պատգամավորները օգոստոսին դառնում են Հունական թագավորության Ազգային ժողովի լիիրավ անդամները:

Հոնիական կղզիները Հունաստանին զիջելուց կարճ ժամանակ անց՝ 1863 թ. հոկտեմբերի 30-ին, Հունաստան է ժամանում Գեորգ 1-ին Գլուքսբուրգը: Հույն ժողովրդին ուղղած իր ուղերձում նա խոստանում էր պահպանել պետական օրենքները և առաջին հերթին՝ նոր քաղաքակրթության անկյունաքարը՝ Սահմանադրությունը, և իր ուժերի հնարավորության սահմաններում Հունաստանը դարձնել օրինակելի թագավորություն Արևելքում: Երկու օր անց Գեորգ 1-ինը Ազգային ժողովում հանդես է գալիս թագավորական երդումով:

Հունական թագավորության հետ Հոնիական կղզիների քաղաքական միավորման կարևոր հետևանքներից մեկը մինչ այդ Կ. Պոլսի պատրիարքի հոգևոր բարձրագույն իշխանությանը ենթակա Հոնիական կղզիների հունական ուղղափառ եկեղեցին, Հունաստանի Ազգային ժողովի որոշմամբ, 1865 թ. մարտին դառնում է Հունաստանի ազգային եկեղեցու բաղկացուցիչ մասը:

1865 թ. ապրիլի 8-ին թուրքական կառավարությունը պաշտոնապես ճանաչում է Հունական թագավորության հետ Հոնիական կղզիների միավորման վերաբերյալ 1864 թ. մարտի 29-ին Լոնդոնում երաշխավոր տերությունների և Հունաստանի միջև կնքված համաձայնագիրը⁴⁰:

1862 թ. հեղափոխության քաղաքական կարևոր հետևանքներից մեկը ոչ միայն Օթոն թագավորի 30-ամյա վարչակարգի տա-

⁴⁰ Noradounghian G., Requeil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878, Paris, 1902.

N754. Acte d'accession de la Turquie au Traité de Londres du 29 Mars 1864 relatif à la réunion des Iles Ioniennes à la Grèce. Signé à Constantinople, le 8 Avril 1865, p. 231-235.

պալումն էր և նոր՝ Գյուքսբուրգյան արքայատոհմի իշխանության հաստատումը, այլև Հունական թագավորության նոր Սահմանադրության ընդունումը: 1864 թ. հոկտեմբերի 30-ին Հունաստանի Ազգային ժողովի հաստատած Սահմանադրությունը Հունական թագավորությունը հռչակում էր կենտրոնացված համակարգով կառավարվող սահմանադրական, անկախ միապետություն: Սահմանադրությունը հռչակում էր, որ գերագույն իշխանությունը պատկանում է ժողովրդին՝ ամրագրելով, որ «ամբողջ իշխանությունը բխում է ազգից»: Սահմանադրությունը նշանակալիորեն ընդլայնում էր հույն քաղաքացիների իրավունքները՝ հռչակելով օրենքի առաջ բոլորի իրավահավասարության, ժողովների ու միությունների, խոսքի ու մամուլի ազատության, նամակագրության գաղտնիության, անձի ու բնակարանի անձեռնմխելիության սկզբունքները:

Սահմանադրությամբ հիմնվում էր թագավորության օրենսդիր բարձրագույն մարմին՝ 150 պատգամավորներից բաղկացած միապալատ պառլամենտ՝ Ազգային ժողով: Միապալատ Ազգային ժողովի պատգամավորներն ընտրվում էին համընդհանուր, ուղղակի և գաղտնի քվեարկությամբ: Ընտրական ծայնի իրավունքով էին օժտված մինչև ընտրությունների օրը երկու տարուց ոչ պակաս իրենց բնակավայրերում գրանցված, 21 տարին լրացած, քաղաքացիական կամ քաղաքական իրավունքներից օգտվող տղամարդիկ: Ազգային ժողովի պատգամավոր կարող էր ընտրվել 25 տարին լրացած քաղաքացին: Պատգամավորներն ընտրվում էին չորս տարով և ստանում էին վարձատրություն: Հոգևորականությունը զրկված էր ընտրական ծայնի իրավունքից:

Ազգային ժողովը օժտված էր օրենսդրական նախաձեռնության իրավունքով:

Սահմանադրության համաձայն՝ թագավորը պետության զլովն էր ու կառավարության զլովսը: Նա պաշտոնապես կրում էր «համայն հելլենների թագավոր» տիտղոսը՝ համարվելով նաև Հունաստանի սահմաններից դուրս՝ այլ երկրներում բնակվող հույների

հովանավորը: Թագավորի գլխավորած գործադիր իշխանությունը՝ կառավարությունը, բաղկացած էր յոթ նախարարներից: Կառավարության անդամները նշանակվում և պաշտոնաթող էին լինում թագավորական հրամանագրով: Պառլամենտի որոշմամբ նախարարները կարող էին դատական պատասխանատվության ենթարկվել և միայն պառլամենտի համաձայնությամբ ներման ենթարկվել:

Թագավորն օժտված էր օրենսդրական նախաձեռնության, Ազգային ժողովի ընդունած օրինագծերը հաստատելու կամ մերժելու՝ բացարձակ վետոյի (արգելք), պառլամենտն արձակելու իրավունքով: Սակայն թագավորն իրավունք չուներ պառլամենտում մասնակցելու հիմնական օրենքի՝ Սահմանադրության վերանայման գործընթացին: Սահմանադրության ամբողջական փոփոխությունն ընդհանրապես բացառվում էր:

Սահմանադրությունը երաշխավորում էր դատավարության երապարակայնությունը, դատավորների անփոփոխելիությունը: Քաղաքական հանցագործությունների և մամուլի վերաբերյալ հիմնվում էր երդվյալ ատենակալների դատարան: Նույն՝ 1864 թ. նոյեմբերի 29-ին, Գեորգ 1-ինը Ազգային ժողովում հավատարմության երդում է տալիս Սահմանադրությանը:

Հունական պատմագրության գնահատմամբ՝ 1862 թ. հեղափոխության հետևանքով 1864 թ. հոկտեմբերի 29-ին Ազգային ժողովի ընդունած Հունաստանի Սահմանադրությունը եվրոպական երկրներում գործող ամենադեմոկրատական Սահմանադրություններից մեկն էր՝ Հունական թագավորությունում հիմք դնելով պառլամենտական կարգերի ձևավորմանը:

19-րդ դարի 60-ական թթ. միջերկրածովյան Կրետե կղզում կրկին բողոքվում է հույն ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը թուրքական տիրապետության դեմ: 1866 թ. մայիսին կրետացիները խնդրագիր են ուղարկում սուլթան Աբդուլ Ազիզին՝ վարչական և դատական բնույթի բարեփոխումներ անցկացնելու կղզում: Չստանալով դրական պատասխան՝ 1866 թ. ամռանը կղզու

մեծամասնություն կազմող հույն բնակչությունը ապստամբություն է բարձրացնում և սեպտեմբերի 2-ին ապստամբական ընդհանուր ժողովը հռչակում է Կրետեի միավորումը Հունաստանի հետ⁴¹: Հունաստանը փորձում է այդ անգամ ևս ռազմական աջակցություն ցուցաբերել ապստամբներին: Տերությունների ճնշմամբ⁴² 1868 թ. հունվարի 10-ին Թուրքիան Կրետեին շնորհում է կազմակերպական Կանոնադրություն, որով կղզին ստանում էր տեղական վարչական ինքնավարություն⁴³:

Կրետե կղզու՝ 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը

1868 թ. հունվարին Կրետե կղզուն թուրքական կառավարության շնորհած կազմակերպական Կանոնադրության համաձայն՝ կղզու վարչական գերագույն կառավարումը՝ գործադիր իշխանությունը, բացառապես պետք է իրականացնե՞ր սուլթանի նշանակած գեներալ-նահանգապետը, իսկ կայսերական ամրոցների և դրանցում տեղակայված կայազորների հրամանատարությունը՝ գլխավոր հրամանատարը: Գեներալ-նահանգապետի և գլխավոր հրամանատարի պաշտոնները պետք է լինեին միմյանցից անկախ, սակայն, անհրաժեշտության դեպքում, սուլթանը կարող էր գեներալ-նահանգապետին օժտել նաև գլխավոր հրամանատարի լիազորություններով:

Գեներալ-նահանգապետը Կրետե կղզին պետք է կառավարե՛ր՝ Օսմանյան կայսրության հիմնական օրենքների, կայսերական հրա-

⁴¹ Martens Fr., նշվ. աշխ., հ. XVIII. 34. Décret de l'Assemblée nationale des Crétois, déclarant l'union avec la Grèce; en date de Sfakia, le 2 septembre 1866, p. 77-78:

⁴² Углыն տնդում, 35. Déclaration des Représentants de la France, de l'Italie, de la Prusse et de la Russie, relative aux affaires de Crète; remise le 29 octobre 1867 au Ministre des affaires étrangères de la Porte Ottomane, p. 79-80:

⁴³ Schopoff A., Les Réformes et la protection des Chrétiens en Turquie. 1673-1904. Paris, 1904. N 98. Règlement organique de l'île de Crète (1868), p. 600-637.

հանգների և կղզուն շնորհված կազմակերպական Կանոնադրության համաձայն: Գեներալ-նահանգապետին պետք է օգնեին կայսերական հրամանագրով նշանակված երկու խորհրդականները, որոնցից մեկը պետք է ընտրվեր կայսրության մուսուլման, իսկ մյուսը՝ քրիստոնյա պաշտոնյաներից: Գեներալ-նահանգապետի նախագահությամբ պետք է գործեր գեներալ-նահանգապետության վարչական խորհուրդը, որը բաղկացած էր լինելու կայսերական հրամանագրով նշանակված երկու խորհրդականներից, արդարադատության վերահսկիչից, հունական եկեղեցու միտրոպոլիտից, ֆինանսների դիրեկտորից, թղթակցությունների երկու դիրեկտորներից, թուրքական և հունական համայնքներից համամասնաբար ընտրված երեք մուսուլման և երեք քրիստոնյա ներկայացուցիչներից: Գեներալ-նահանգապետության վարչական խորհուրդը պետք է քննարկեր, կարծիքներ հայտներ և առաջարկություններ ներկայացնե՞ր վարչական կառավարմանն առնչվող հարցերի վերաբերյալ, սակայն իրավասու չէր միջամտելու գործադիր իշխանության և արդարադատության գործերին: Գեներալ-նահանգապետության վարչական խորհուրդը պարզապես գեներալ-նահանգապետի սուկ խորհրդակցական մարմինն էր:

Կրետե կղզու գեներալ-նահանգապետությունը բաժանվում էր հինգ՝ Կանեայի, Սֆակիայի, Ռեթիմոյի, Կանդիայի և Լասսիթի նահանգների: Յուրաքանչյուր նահանգ պետք է կառավարե՞ր սուլթանական հրամանագրով նշանակված նահանգապետը: Նահանգապետների կեսը պետք է նշանակվե՞ր կայսրության քրիստոնյա, իսկ մյուս կեսը՝ մուսուլման պաշտոնյաներից: Վարչական կառավարման բնագավառում նահանգապետներին պետք է օգնեին նահանգային վարչական խորհուրդները և սուլթանական հրամանագրով նշանակված մեկ խորհրդական, որը մուսուլման նահանգապետի դեպքում պետք է լինե՞ր քրիստոնյա, իսկ քրիստոնյա նահանգապետի դեպքում՝ մուսուլման:

Քրիստոնյա և մուսուլման խառը բնակչությամբ յուրաքանչյուր նահանգի վարչական խորհուրդը՝ նահանգապետի նախագահությամբ, բաղկացած պետք է լիներ օգնականից, դատավորից, եպիսկոպոսից, հաշվապահից, թղթակցությունների երկու դիրեկտորներից և ընտրված վեց՝ երեք մուսուլման և երեք քրիստոնյա անդամներից:

Ամբողջությամբ քրիստոնյաներով բնակեցված յուրաքանչյուր նահանգում՝ նահանգապետի նախագահությամբ, նահանգային վարչական խորհուրդը բաղկացած պետք է լիներ օգնականից, եպիսկոպոսից, հաշվապահից, թղթակցությունների երկու դիրեկտորներից և ընտրված վեց քրիստոնյա անդամներից:

Կրետե կղզու գեներալ-նահանգապետության հինգ նահանգները բաժանվում են քսան սանջակների (գավառների), որոնք պետք է կառավարեին կայսերական պաշտոնյաներից հավասար թվով ընտրված մուսուլման և քրիստոնյա կառավարիչները: Մուսուլման կառավարիչներին պետք է օգնեին կայսերական կառավարության նշանակած քրիստոնյա, իսկ քրիստոնյա կառավարիչներին՝ մուսուլման խորհրդականները:

Թուրքերով և հույներով խառը բնակչությամբ, իսկ բացառապես հույներով բնակեցված սանջակների վարչական խորհուրդները՝ նույնպես կառավարչի նախագահությամբ, բաղկացած պետք է լինեին նահանգների նույնանման վարչական խորհուրդների պես:

Կղզու գեներալ-նահանգապետը միաժամանակ պետք է կատարեր Կանեայի նահանգապետի, իսկ գեներալ-նահանգապետության վարչական խորհուրդը՝ Կանեայի նահանգի վարչական խորհրդի պարտականությունները:

Նահանգապետների և սանջակների կառավարիչների մշտական պաշտոնական նստավայրը պետք է որոշեր գեներալ-նահանգապետը: Իրենց վարչական խորհուրդներով նահանգապետները միաժամանակ պետք է կառավարեին այն սանջակը, որտեղ պետք է գտնվեր իրենց պաշտոնական նստավայրը:

Իրենց կառավարմանը ենթակա վարչատարածքային միավորումներում գործադիր իշխանություն իրականացնելու համար գեներալ-նահանգապետը, նահանգապետները և սանջակների կառավարիչները նախապես պետք է խորհրդակցեին իրենց նախագահության ներքո գտնվող վարչական խորհուրդների հետ: Առանց իրենց վարչական խորհուրդների հետ խորհրդակցելու՝ գեներալ-նահանգապետը, նահանգապետները և սանջակների կառավարիչները իրավունք չունեին գործադիր իշխանություն իրականացնելու: Սակայն գեներալ-նահանգապետի, նահանգապետների և սանջակների կառավարիչների վարչական խորհուրդները բացառապես կրում էին սոսկ խորհրդակցական բնույթ և պատասխանատու չէին գործադիր իշխանության իրականացրած քաղաքականության համար:

Նահանգների սանջակները պետք է ստորաբաժանվեին կազանների (շրջանների), որոնք պետք է կառավարեին կայսրության մուսուլման և քրիստոնյա պաշտոնյաներից թուրքական կառավարության նշանակած կայմակամները: Կառավարման բնագավառում կայմակամներին, ինչպես՝ սանջակների կառավարիչներին, պետք է օգնեին խորհրդականները և վարչական խորհուրդները:

Մուսուլմանական և քրիստոնյա գյուղական համայնքների վարչական կառավարումը պետք է իրականացնեին ավագներից ընտրված խորհուրդները: Յուրաքանչյուր գյուղական համայնքում ավագների խորհուրդը պետք է իրականացներ նաև հաշտարար դատավորների պարտականություններ: Սակայն ավագների խորհրդի կայացրած դատավճիռները կարող էին իրավական ուժ ստանալ միայն տեղի խառը դատարանի կողմից հաստատվելուց հետո:

Գեներալ-նահանգապետության կենտրոն Կանեա քաղաքում պետք է հիմնվեր ժողովրդի կողմի ընտրված Գլխավոր խորհուրդ, որի կազմում բացառապես մուսուլման և քրիստոնյա բնակչություն ունեցող յուրաքանչյուր կազա պետք է ներկայացվեր երկուական,

իսկ մուսուլմաններով և քրիստոնյաներով խառը բնակչությամբ կազաներից յուրաքանչյուրը՝ մեկական մուսուլման պատգամավորներով:

Յուրաքանչյուր տարի մեկ անգամ նիստեր գումարող կղզու ընտրովի Գլխավոր խորհուրդը պետք է քննարկեր և առաջարկներ ներկայացնեի հասարակականորեն օգտավետ աշխատանքների, մասնավորապես՝ հաղորդակցության ճանապարհների կառուցման, ֆինանսավարկային հաստատությունների ստեղծման, գյուղատնտեսության, առևտրի ու արդյունաբերության զարգացման, հանրային կրթության բարելավման վերաբերյալ: Գլխավոր խորհրդի կողմից կղզում բարելավումներ և բարեփոխումներ իրականացնելու վերաբերյալ առաջարկությունները կայսերական կառավարության կողմից հաստատվելուց հետո տեղական եկամուտներից պետք է անհրաժեշտ ֆինանսական միջոցներ հատկացվեին այդ առաջարկությունները կենսագործելու համար: Կենտրոնական կառավարության հատկացրած ֆինանսական միջոցների օգտագործման վերահսկողությունը պետք է իրականացնեի կղզու Գլխավոր խորհուրդը:

Գեներալ-նահանգապետության գլխավոր քաղաքում, ինչպես նաև սանջակներում և կազաներում, պետք է հիմնվեին քաղաքացիական և ռազմական դատարաններ:

Նահանգապետության գլխավոր քաղաքի, խառը բնակչությամբ սանջակների և կազաների դատարանները պետք է բաղկացած լինեին ժողովրդի կողմից ընտրված մուսուլման և քրիստոնյա անդամներից: Բացառապես քրիստոնյաներով բնակեցված սանջակներում և կազաներում քաղաքացիական և ռազմական դատարանները պետք է բաղկացած լինեին միայն քրիստոնյաներից:

Նահանգապետության կենտրոնական քաղաքում և խառը բնակչությամբ յուրաքանչյուր սանջակում պետք է հիմնվեի մուսուլմանական կրոնական դատարան: Քրիստոնյաների և մուսուլմանների միջև առաջացած քաղաքացիական, քրեական, առևտրական

և այլ խառը վեճերը պետք է դատվեին քաղաքացիական և առևտրական խառը դատարանների կողմից:

Կղզու գեներալ-նահանգապետության, սանջակների ու կազաների ֆինանսական բնագավառները պետք է կառավարեին մուսուլման ու քրիստոնյա պաշտոնյաները:

Հունարենը դառնում էր թուրքերենին իրավահավասար պաշտոնական լեզու: Գեներալ-նահանգապետության Գլխավոր խորհրդում գեներալ-նահանգապետի և պատգամավորների ելույթները, քննարկումները և առաջարկությունները կարող էին կատարվել հունարենով: Պաշտոնական բոլոր փաստաթղթերը՝ վարչական խորհուրդների արձանագրությունները, հավասարապես պետք է կազմվեին հունարեն և թուրքերեն: Պաշտոնական երկու իրավահավասար լեզուներով կատարվող գրագրությունների ղեկավարությունը պետք է իրականացնեին գեներալ-նահանգապետության թղթակցությունների երկու գլխավոր, իսկ յուրաքանչյուր սանջակում՝ նույնքան դիրեկտորները: Այնուամենայնիվ, չնայած 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությանը՝ Կրետեի հույն բնակչությունը չի դադարեցնում պայքարը թուրքական տիրապետության դեմ՝ հանուն իր ազգային ազատագրության և մայր հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ քաղաքական միավորման:

Թուրքական դարավոր տիրապետության դեմ հույն ժողովրդի մղած 1821-1829 թթ. ազգային-ազատագրական անօրինակ հերոսական պատերազմի, եվրոպական հզոր երեք տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի դիվանագիտական ու ռազմաքաղաքական անմիջական միջամտության, մասնավորապես՝ Հունաստանի ազատագրության համար Թուրքիայի դեմ Ռուսաստանի մղած 1828-1829 թթ. հաղթական պատերազմի հետևանքով Բալկանյան թերակղզում, ի վերջո, 1830 թ. ստեղծվում է առաջին անկախ պետությունը՝ Հունական թագավորությունը: Առանց թուրքական կառավարության վրա երեք տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ռուսաստանի՝ Հունաստանի քաղաքական անկա-

խությունը ճանաչելու համար գործադրած դիվանագիտական, քաղաքական ու ռազմական ճնշումների և հարկադրանքների՝ հույն ժողովրդի ազգային-ազատագրական պատերազմը, ի վերջո, անխուսափելիորեն դատապարտված էր կործանիչ պարտության, իսկ ապստամբած հույն ժողովուրդը՝ ցեղասպանության: Հունական պետության անկախության երաշխավորությունը միասնաբար ստանձնած երեք տերությունները՝ Անգլիան, Ֆրանսիան և Ռուսաստանն են ընդհանուր համաձայնությամբ որոշում թուրքական տիրապետությունից ազատագրված Հունաստանի ցամաքային ու ծովային սահմանները, քաղաքական կարգը, թագավորելու համար միապետներ ընտրում օտարերկրյա արքայատոհմերի արքայազների:

Երաշխավոր երեք տերությունների՝ Լոնդոնի կոնֆերանսի 1831 թ. նոյեմբերի որոշմամբ էր, որ թուրքական կառավարությունը հարկադրված էր իր ռազմական ուժերը և վարչակազմը դուրս բերել և ինքնավարություն շնորհել հունական մեծամասնություն կազմող Էգեյան ծովի Սամոս կղզուն, իսկ 1868 թ. հունվարին՝ կազմակերպական Կանոնադրություն տրամադրել Կրետեին:

Երաշխավոր երեք տերությունները, մասնավորապես՝ Անգլիան և Ֆրանսիան, հենվելով իրենց համակիր քաղաքական ուժերի վրա, պայքար են ծավալում Հունական թագավորությունում իրենց տնտեսական ու քաղաքական դիրքերն ու ազդեցությունը ուժեղացնելու համար: Այդ առումով Անգլիան 1863 թ. Հունաստանին է զիջում 1815 թ.-ից իր քաղաքական հովանավորության տակ գտնվող Հունիական յոթ կղզիները: Անգլիական կառավարությունը Հունաստանի ներքին ու արտաքին քաղաքականության վրա որոշակի ազդեցություն էր գործում իր նախածեռնությամբ Հունական թագավորության միապետ ընտրված դանիացի արքայազն Գեորգ 1-ին Գյուլսթրուրգի և անգլիամետ իշխանությունների միջոցով:

Անգլիան ու Ֆրանսիան խստագույն վերահսկողություն են սահմանում հունական կառավարության արտաքին, հիմնականում՝ Թուրքիայի հետ ունեցած հարաբերությունների վրա՝ դիվանագի-

տական կամ ռազմական միջամտությամբ կանխելով դեռևս օսմանյան տիրապետության տակ գտնվող հունական հողերը ազատագրելու և Հունաստանի հետ միավորելու որևէ նախածեռնություն: Այնուամենայնիվ, անկախություն ստացած Հունաստանը պետք է պայքար ծավալեր օսմանյան տիրապետության տակ գտնվող հունական պատմական հողերը՝ Էպիրոսը, Թեսալիան, Մակեդոնիան, Թրակիան, Էգեյան ծովի կղզիները, միջերկրածովյան Կրետեն ու Կիպրոսը ազատագրելու և մեկ միասնական, ազգային պետության մեջ քաղաքականապես միավորելու համար:

Բուլղարիա

Բուլղարիայում 1018 թ. հաստատված բյուզանդական տիրապետության տապալման հետևանքով 1187 թ. ստեղծված Բուլղարական երկրորդ թագավորությունը արտաքին անբարենպաստ դրության և ֆեոդալական երկպառակությունների պատճառով 1363 թ. բաժանվում է երկու ինքնուրույն պետությունների: Բուլղարիայի հյուսիս-արևմտյան մասում առաջանում է Վիդինի թագավորությունը՝ համանուն քաղաքի կենտրոնով, իսկ կենտրոնական և արևելյան Բուլղարիայում՝ Տիրնովոյի թագավորությունը՝ Սոֆիա կենտրոնով: 14-րդ դարի կեսերին Բալկաններում ծավալվող թուրքական նվաճումների հետևանքով բուլղարական երկու թագավորությունները 1388 թ. վասալական կախվածության մեջ են ընկնում թուրքական սուլթանից: Շարունակելով իրենց նվաճումները Բալկաններում՝ 1393 թ. թուրքերը գրավում և ոչնչացնում են Տիրնովոյի թագավորությունը:

Թուրքական նվաճումները Բալկաններում կասեցնելու նպատակով 1396 թ. սեպտեմբերի 25-ին Տիրնովոյի մոտ՝ Նիկոպոլում, Հունգարիայի թագավոր Սիգիզմունդի հրամանատարությամբ տեղի է ունենում 70.000-անոց եվրոպական խաչակիրներից բաղկացած ճակատամարտը սուլթան Բայազիդի գլխավորած 200.000-

անոց բանակի դեմ: Նիկոպոլի ճակատամարտում հաղթանակած թուրքերը նույնպես վերացնում են Վիդինի թագավորությունը՝ 1396 թ. լիովին ավարտելով Բուլղարիայի նվաճումը: Թուրքիայի գրաված Բուլղարիան ընդգրկվում է 1382 թ. Սոֆիա կենտրոնով 1362 թ. Բալկաններում ստեղծված մեկ միասնական վարչական միավորի՝ Ռումելիայի բեյլերբեյության մեջ: 1400 թ. թուրքերը նվաճում են նաև Երկրորդ Բուլղարական թագավորության հյուսիս-արևելյան շրջանում 1348 թ. առաջացած Դորրուջայի ինքնուրույն իշխանապետությունը: Այնուամենայնիվ, եվրոպական երկրները մեկ անգամ ևս փորձում են կանխել թուրքական նվաճումները Բալկաններում: 1444 թ. նոյեմբերի 10-ին Վառնայի մոտ տեղի է ունենում ճակատամարտ սուլթան Մուրադ 2-րդի 40.000-անոց բանակի և եվրոպական տերությունների 10.000-անոց բանակի միջև: Այդ ճակատամարտը նույնպես ավարտվում է թուրքերի հաղթանակով: Եվրոպական միացյալ բանակների հրամանատար, Լեհաստանի և Հունգարիայի թագավոր Վլադիսլավ 3-րդը սպանվում է ճակատամարտում:

1393 թ. գրավելով և ոչնչացնելով Տիրնովոյի թագավորությունը՝ թուրքական կառավարությունը վերացնում է նաև 1235 թ. Գալլիպոլի եկեղեցական ժողովի անկախ ճանաչած բուլղարական ուղղափառ եկեղեցու հոգևոր կենտրոն Տիրնովոյի պատրիարքությունը, իսկ 1767 թ. Օխրիդի արքեպիսկոպոսությունը ենթարկվում է 1454 թ. սուլթանական հրովարտակով Արևելքի բոլոր ուղղափառ եկեղեցիների միակ գլուխ հռչակված Կ.Պոլսի հունական պատրիարքի իրավասությանը: Այդ հանգամանքը հնարավորություն է տալիս հունական պատրիարքությանը հունականացման քաղաքականության ենթարկելու բուլղար ժողովրդին: Այնուամենայնիվ, հունական դարավոր մշակույթը, հունարեն լեզուն, հունական դպրոցները նշանակալի դեր են կատարում բուլղար ժողովրդի մշակութային զարգացման և ազգային ինքնագիտակցության ձևավորման համար: Բուլղար ժողովրդի ազգային ինքնագիտակցության ձևավորման և ազգային անկախության նվաճման գործում նշանակալի դեր է ունե-

նում բուլղար վանական Պախսի Խիլենդարցու 1762 թ. հեղինակած «Սլավոնա-բուլղարական պատմություն» աշխատությունը, որը բազմաթիվ ձեռագիր ընդօրինակություններով տարածվում է բուլղար ժողովրդի լայն շրջաններում և առաջին անգամ հրատարակվում 1844 թ.: Բուլղար ժողովրդի ազգային ինքնագիտակցության և անկախության գաղափարների ձևավորման գործում մեծ դեր են կատարել Ռուսաստանի սլավոնական կոմիտեները, սլավոնաֆիլները, համալսարանները: Հետևանքը լինում է այն, որ 19-րդ դարի 40-60-ական թթ. Բուլղարիայում սկսվում է գաղափարական շարժում՝ Կ. Պոլսի հունական պատրիարքությունից լիովին անկախ, ինքնուրույն ազգային եկեղեցի ստեղծելու համար: Ռուսական դիվանագիտությունը մեծ գործունեություն է ծավալում բուլղարական ինքնուրույն ազգային եկեղեցի հիմնելու գործում՝ այն համարելով քաղաքական առաջին լուրջ քայլը ապագայում անկախ բուլղարական պետություն ստեղծելու և սլավոնական այդ պետությունում իր ազդեցությունը հաստատելու ճանապարհին: Ռուսական դիվանագիտության և, մասնավորապես, Կ. Պոլսում Ռուսաստանի դեսպան Իզնատևի Եռանդուն ջանքերի արդյունքում 1870 թ. մարտի 11-ին հրապարակվում է սուլթանական հրովարտակ՝ Կ.Պոլսի հունական պատրիարքությունից անկախ, բուլղարական ինքնուրույն եկեղեցի՝ էկզարխատություն հիմնելու մասին⁴⁴: Սուլթանական հրովարտակով բուլղարական ինքնուրույն էկզարխատի հոգևոր իրավասության ներքո ստեղծում էր 15 թեմերից բաղկացած հատուկ եկեղեցական շրջան, որի սահմանը, հյուսիսում լինելով Դանուբ գետը, հարավում ներառում էր Մակեդոնիայի և Թրակիայի հյուսիսային շրջանները:

Սուլթանական հրովարտակով թույլատրելով կոնկրետ նշված շրջաններում հիմնել 15 հոգևոր թեմերից բաղկացած ինքնուրույն բուլղարական եկեղեցի՝ թուրքական կառավարությունը ակամայից փաստորեն քաղաքական հիմք էր նախապատրաստում էկզարխա-

⁴⁴ Schopoff A., նշվ. աշխ., N 36. Firman constitutif de l'Exarchat bulgare. En date du 11 mars 1870, p. 134-137:

տի իրավասության ներքո գտնվող տարածքում ապագայում բուլղարական պետության ստեղծման համար: Կ.Պոլսի հունական պատրիարքության ենթակայությունից անկախ՝ ինքնուրույն բուլղարական եկեղեցու ստեղծումը բուլղար ժողովրդի ազգային շարժման, ինչպես նաև այդ շարժումը քաղաքական նպատակներով օգտագործող ռուսական դիվանագիտության հաղթանակն էր: Այժմ արդեն պետք է պայքար ծավալվեր բուլղարական պետության ստեղծման համար:

Բուլղարական անկախ եկեղեցու՝ էկզարխատի ստեղծումը, որի հոգևոր իրավասությունը տարածվում էր նաև պատմական Մակեդոնիայի և Թրակիայի հյուսիսային շրջանների վրա, առաջացնում է Կ.Պոլսի հունական պատրիարքության և Հունաստանի կառավարող շրջանների աննկարագրելի գայրոյթը և դժգոհությունը: Նախ՝ Կ.Պոլսի հունական պատրիարքությունը գրկվում էր իր գանձարանը հոսող հսկայական ֆինանսական միջոցներից և ապա՝ բուլղարական տարածքները հունականացնելու դարավոր քաղաքականությունից: Երկու տարվա համառ դիմադրությունից հետո՝ 1872 թ. սեպտեմբերին, Կ.Պոլսում հրավիրված տիգերական ժողովը նորաստեղծ բուլղարական եկեղեցին հայտարարում է սխիզմատիկ (պառակտողական) (Կ.Պոլսի հունական պատրիարքությունը բուլղարական ինքնուրույն եկեղեցին ճանաչում է 1945 թ.):

Հունաստանի կառավարող շրջանները և Կ.Պոլսի ազդեցիկ հունական խավերը սուլթանական հրովարտակով նախատեսված բուլղարական էկզարխատի աշխարհագրական սահմաններն ընկալում են որպես լուրջ հարված Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ գտնվող հողերի, մասնավորապես՝ Մակեդոնիայի և Թրակիայի նկատմամբ դրսևորվող իրենց տարածքային ձգտումներին: Նրանք համոզված էին, որ բուլղարական էկզարխատի ստեղծման հիմնական նախաձեռնողը ռուսական դիվանագիտությունն էր, որ հետահար նպատակներ էր հետապնդում Բալկաններում արտաքին քաղաքական խնդիրներ իրականացնելու համար: Բուլղարական

ինքնուրույն էկզարխատի ստեղծումը լուրջ հարված է հասցնում հույն-ռուսական հարաբերություններին և, մյուս կողմից, Բալկաններում սկիզբ դնում հույն-բուլղարական տարածքային հակասություններին: Հենց թուրքական պատմագրությունն է շեշտում, որ Աբդուլ Համիդ 2-րդի կառավարման ժամանակաշրջանում իրականացվել է բալկանյան ժողովուրդների միջև հակասությունները խորացնելու քաղաքականությունը և, այդ առումով, հույն-բուլղարական հակասությունները հարատև բորբոքված վիճակում պահելու նպատակով 1870 թ. ստեղծվել է Կ.Պոլսի հունական պատրիարքությունից լիովին անկախ, բուլղարական ինքնուրույն եկեղեցի⁴⁵:

Հետագայում՝ Արևելյան Ռումելիան Հյուսիսային Բուլղարիայի հետ միավորվելուց հետո, 1890 թ. հուլիսի 26-ի սուլթանական հրովարտակով բուլղարական եկեղեցու հոգևոր կենտրոններ՝ միտրոպոլիտություններ են ստեղծվում նաև էկզարխատի իրավասության թեմերի աշխարհագրական սահմաններից դուրս գտնվող նաև Մակեդոնիայի Սկոպյե (Սկոպլե) և 1767 թ. արքեպիսկոպոսությունից գրկված Օխրիդ քաղաքներում:

Հույն-բուլղարական տարածքային հակասությունները մեծ վնաս են հասցնում թուրքական տիրապետության դեմ ուղղված բալկանյան ժողովուրդների ազգային-ազատագրական պայքարին՝ պատմական մի երկարատև ժամանակահատվածով կասեցնելով նրանց միասնական ճակատի ստեղծումը՝ իրենց ստրկացրած թշնամու դեմ ընդհանուր ուժերով հանդես գալու համար:

Սերբիա

1389 թ. հունիսի 15-ին Հարավային Սերբիայում՝ Կոսովոյի դաշտում (Պրիշտինա քաղաքի մոտ), սերբ-բոսնիական 20.000-անոց բանակի և թուրքական 30.000-անոց բանակի միջև տեղի

⁴⁵ Tarih, նշվ. աշխ., էջ 310:

ունեցած վճռական ճակատամարտն ավարտվում է թուրքերի հաղթանակով: Կոստվոյի ճակատամարտից հետո Սերբական իշխանապետությունը վասալական կախվածության մեջ է ընկնում Թուրքիայից, իսկ 1448 թ. հոկտեմբերի 29-30-ը կրկին Կոստվոյի դաշտում արդեն եվրոպական բանակների կրած պարտությունից հետո, 1459 թ. դառնում է Օսմանյան կայսրության բաղկացուցիչ մասը: 1521 թ. թուրքերը գրավում են նաև 1427 թ.-ից հունգարների կողմից դեռևս պաշտպանվող Բելգրադը: Այնուհետև, վարչական բաժանումների հետևանքով, 1739 թ. ստեղծվում է Բելգրադի նահանգը (փաշայությունը):

Սերբիայի նվաճումից հետո թուրքերը վերացնում են Կոստվո-Մետոխիայի Պեչ քաղաքում 1346 թ. հիմնված սերբական ուղղափառ եկեղեցու պատրիարքությունը՝ այն ենթարկելով նրա անկախ կարգավիճակը 1376 թ. ճանաչած Կ.Պոլսի հունական պատրիարքի հոգևոր իշխանությանը: Այնուամենայնիվ, սերբական հոգևորականությունը կարողանում է համաձայնության գալ թուրքական կառավարության հետ և, մուսուլմանացած, ծագումով բոսնիացի (սերբ) մեծ վեզիր Մեհմեդ փաշա Սոկոլյի օգնությամբ 1557 թ. Պեչում վերականգնում է սերբական պատրիարքությունը: Սերբական պատրիարքության հոգևոր իրավասությունը տարածվում էր նաև Չեռնոգորիայի, Բոսնիա-Հերցեգովինայի և հարավ-արևմտյան Բուլղարիայի ուղղափառ եկեղեցիների վրա: Թուրքական դաժան տիրապետության ժամանակաշրջանում իր հոգևոր իշխանության ներքո միավորելով հարավ-սլավոնական այդ երկրներին՝ Պեչի սերբական պատրիարքությունը նշանակալի դեր է ունենում ապագա ազատագրական ապստամբությունները կազմակերպելու և ղեկավարելու գործում: Սերբ ժողովրդի ազգային-ազատագրական պայքարը գլխատելու և Սերբիայում թուրքական տիրապետությունը ամուր պահելու նպատակով, սուլթանի կառավարությունը 1766 թ. վերացնում է Պեչի ուղղափառ եկեղեցու պատրիարքությունը՝ այն կրկին ենթարկելով Կ.Պոլսի հունական պատրիարքին: Հետագայում 1832

թ. սերբական ուղղափառ եկեղեցին մասամբ վերականգնում է իր ինքնուրույն կարգավիճակը, իսկ 1879 թ. հիմնականում արդեն դառնում է անկախ՝ ավտոկեֆալ եկեղեցի:

Սերբիան նվաճելու ընթացքում և նաև իրենց տիրապետությունը հաստատելուց հետո էլ թուրքերը վայրագ բռնությունների և կոտորածների միջոցով ստիպում էին քրիստոնյա սերբերին զանգվածաբար արտագաղթել իրենց հայրենիքից և սերբական տարածքները, մասնավորապես՝ սերբ ժողովրդի պատմական բնօրրան Կոստվո-Մետոխիան վերաբնակեցնել մուսուլման ալբանացիներով՝ այդպիսով հիմքեր ստեղծելով հետագայում մուսուլման բնակչությամբ մեծամասնություն կազմած սերբական մարզերը Սերբիայից անջատելու համար: Թուրք վերաբնակիչները հորդում էին նաև սերբական քաղաքները, որոնք վերածվում էին թուրքական կայազորներով կայանված ամրոցների և վարչական կենտրոնների: Սերբ ֆեոդալների որոշ մասը իր տիրապետող դիրքերը և արտոնությունները պահպանելու համար դավանափոխվում է՝ ընդունելով իսլամական կրոնը՝ նպաստելով Սերբիայում թուրքական տիրապետության ամրապնդմանը:

1804 թ. փետրվարին թուրքական տիրապետության դեմ ազգային-ազատագրական ապստամբություն է բռնկվում Սերբիայի՝ տնտեսապես առավել զարգացած մասում՝ Բելգրադի նահանգում: Սերբիայի առաջին Ազգային ժողովը՝ Սկուպչինան, ապստամբության ղեկավար է ընտրում ազգային-ազատագրական պայքարում իր ռազմական ընդունակություններով աչքի ընկած Կարագեորգիին, որն այնուհետև հռչակվում է Սերբիայի ժառանգական գերագույն առաջնորդ: Ապստամբության ընթացքում թուրքական տիրապետությունից ազատագրվում են Բելգրադի նահանգը և նրա տարածքից դուրս գտնվող վեց շրջաններ (նահիյաներ): Ապստամբության ընթացքում ստեղծվում են ռազմական և պետական կառավարման մարմիններ: 1806 թ. Բելգրադը դառնում է Սերբական իշխանապետության մայրաքաղաքը: Սերբական ազգային-ազատագ-

րական ապստամբությանը մեծապես նպաստում է Ռուսաստանի անմիջական ֆինանսական, ռազմաքաղաքական և դիվանագիտական աջակցությունը, որը դրսևորվում է Թուրքիայի դեմ 1806-1812 թթ. մղած հաղթական պատերազմում: Այդ առումով, մեծ նշանակություն է ունենում 1807 թ. հունիսին ձևավորված ռուս-սերբական ռազմաքաղաքական դաշինքը, որի հիման վրա 1807 թ. Արևելյան Սերբիա մտած ռուսական բանակները սերբական ապստամբական զորքերի հետ մի շարք ջախջախիչ հաղթանակներ են տանում թուրքերի դեմ: Ռուս-սերբական միասնական հաղթական ռազմական զործողություններ են տեղի ունենում նաև 1810 և 1811 թթ.:

1806-1812 թթ. պատերազմում պարտված Թուրքիան 1812 թ. մայիսի 28-ին Բուխարեստում կնքած հաշտության պայմանագրի 8-րդ հոդվածով պարտավորվում էր համընդհանուր ներման ենթարկել սերբական ապստամբության բոլոր մասնակիցներին և Սերբիային շնորհել ներքին ինքնավարության իրավունքներ: Սերբիայի տարեկան հարկերը հավաքելու և թուրքական կառավարությանը հանձնելու իրավունքը վերապահվում էր միայն սերբ հարկահաններին: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր Սերբիայի ներքին ինքնավարության կարգավիճակը սահմանել և հարկերի չափը որոշել միայն «սերբ ժողովրդի հետ համընդհանուր համաձայնությամբ»: Հաշտության պայմանագրի 8-րդ հոդվածի համաձայն ապստամբության ընթացքում սերբերի կառուցած բոլոր ամրոցները պետք է քանդվեին, իսկ թուրքական կառավարությունը վերականգնում էր բոլոր սերբական ամրոցներում կայազորներ տեղաբաշխելու, սպառազինություն և ռազմամթերք կենտրոնացնելու իրավունքը⁴⁶:

Բուխարեստի հաշտության կնքումից որոշ ժամանակ անց՝ օգոստոսի 10-ին, ռուսական զորքերը հեռանում են ինքնավարու-

թյուն ստացած Սերբական իշխանապետության մայրաքաղաք Բելգրադից: Օգոստոսի 27-ին իշխանապետության Սկուպչինան հավատարմության երդում է տալիս Ռուսաստանին:

Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով, փաստորեն, սկիզբ էր դրվում Սերբիայի ապագա քաղաքական անկախությանը: Այդպիսի քաղաքական արդյունքով է ավարտվում թուրքական տիրապետության դեմ մղված 1804-1812 թթ. Առաջին սերբական ազգային-ազատագրական ապստամբությունը:

Օգտվելով Ռուսաստանի դեմ Նապոլեոնի ձեռնարկած 1812 թ. արշավանքից և Եվրոպայում ստեղծված միջազգային բարդ իրադրությունից, ինչպես նաև Սերբիայի թուլությունից, թուրքական զորքերը 1813 թ. հուլիսին հարձակվում են Սերբիայի վրա, ջախջախում նրան և վերականգնում սուլթանի գերիշխանությունը: 1815 թ. ապրիլին սկսում է Երկրորդ սերբական ազգային-ազատագրական ապստամբությունը թուրքական տիրապետության դեմ: 1815 թ. հունիսին Վաթերլոոյի ճակատամարտում Նապոլեոնի ջախջախիչ պարտությունը քաղաքական նպաստավոր պայմաններ է ստեղծում սերբական ապստամբության համար: Նապոլեոնյան պատերազմում հաղթանակած և Եվրոպայում իր միջազգային ազդեցությունն աննախադեպորեն ուժեղացած Ռուսաստանը կրկին հանդես է գալիս սերբական ազատագրական ապստամբության պաշտպանությամբ: Վիեննայի կոնգրեսի ավարտից հետո՝ 1815 թ. սեպտեմբերի 18-ին, թուրքական կառավարությանը հղած նոտայով Ռուսաստանը պահանջում է անհապաղորեն կենսագործել Սերբիայի ինքնավարության վերաբերյալ Բուխարեստի հաշտության պայմանագրի 8-րդ հոդվածը: Սերբական հարցում ռուսական դիվանագիտության կտրուկ միջամտությունը ստիպում է թուրքական կառավարությանը բանակցություններ սկսել սերբական ապստամբության ղեկավարության հետ: Ի վերջո, 1815 թ. հոկտեմբերի 10-ին թուրքական և սերբական կողմերի միջև կայացած բանավոր համաձայնության արդյունքում սերբերը վերականգնում են Բուխարեստի հաշտության

⁴⁶ Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome deuxième. 1789-1856. Paris, 1900. N30. Traité de paix avec la Russie. Signé à Bucharest le 16/28 mai 1812, p. 86-92.

պայմանագրի 8-րդ հոդվածով ամրագրված իրենց ինքնավարության իրավունքը: Ապստամբության առաջնորդ Միլոշ Օբրենովիչը ճանաչվում է ինքնավար Սերբիայի գերագույն իշխան (1815-1839, 1858-1860 թթ.):

1821-1829 թթ. հունական ազգային-ազատագրական պատերազմի, ինչպես նաև Բալկաններում ստեղծված քաղաքական իրադրության հետևանքով սրված ռուս-թուրքական հարաբերությունների պայմաններում ռուսական դիվանագիտությունը հանդես է գալիս բալկանյան հարցերի կարգավորման նախաձեռնությամբ: 1826 թ. հոկտեմբերի 7-ին Բեսարաբիայի Ակկերման ամրոցում կնքված համաձայնությամբ, ի թիվս բալկանյան այլ խնդիրների, Թուրքիան պարտավորվում էր իրագործել 1812 թ. Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով Սերբիային վերաբերող պայմանները և շեշտվում էին նրա ներքին ինքնավարության կոնկրետ սկզբունքները: Ըստ Ակկերմանի համաձայնության՝ թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր Կ.Պոլսի սերբական պատվիրակության հետ քննարկել «սերբ ժողովրդի այն բոլոր պահանջները, որոնք առավելագույնս անհրաժեշտ էին նրա անվտանգությունը և բարեկեցությունը ապահովելու համար»՝ խոստանալով Սերբիային շնորհել «ներքին կառավարման անկախություն», իրենց կառավարիչներին ընտրելու, դավանանքի և կրոնական արարողությունների, ինչպես նաև արտաքին առևտրի ազատություն: Սերբիայի ինքնավար տարածքում թույլատրվում էր հիմնել հիվանդանոցներ, ուսումնարաններ և տպարաններ: Սերբ առևտրականներն իրավունք էին ստանում սեփական անձնագրերով առևտուր կատարել Օսմանյան կայսրության բոլոր մարզերում, քաղաքներում ու նավահանգիստներում: Թուրքական կայազորային ամրոցներից բացի, մուսուլմաններին արգելվում էր բնակվել ինքնավար Սերբիայի տարածքում: Սերբիայից հեռացած մուսուլման հողատերերի կալվածքների կառավարումը իրականացնելու էին սերբերը, պայմանով, որ այդ կալվածքներից ստացված եկամուտները մեկ միասնական տարեկան հարկի

հետ պետք է հանձնեին թուրքական կառավարությանը: Վերջապես, թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր ինքնավար Սերբիային վերադարձնել Երկրորդ սերբական ապստամբության ժամանակ Բելգրադի նահանգի սահմաններից դուրս գրաված վեց շրջանները⁴⁷:

Ակկերմանի համաձայնությունը խանդավառության ալիք է բարձրացնում սերբ ժողովրդի շրջանում: Իշխան Միլոշ Օբրենովիչը Ակկերմանի համաձայնության Սերբիային վերաբերող ակտը հանդիսավորությամբ հրապարակում է Սկուպչինայի հատուկ նիստում, որը երախտագիտական ուղերձ է հղում ռուսական կառավարությանը:

Թուրքիայի դեմ 1828-1829 թթ. Ռուսաստանի մղած հաղթական պատերազմը քաղաքական նպաստավոր հետևանքներ է ունենում նաև Սերբիայի համար: 1829 թ. սեպտեմբերի 14-ին Ադրիանապոլսում կնքած հաշտությամբ Թուրքիան պարտավորվում էր իրականացնել Սերբիայի ինքնավարությանը վերաբերող Ակկերմանի համաձայնության սկզբունքները, ինչպես նաև վերադարձնել նրանից զավթած վեց շրջանները: Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագիրը պարտավորեցնում էր Թուրքիային նաև կայսերական հատուկ հրովարտակով օրինականացնել Սերբիայի փաստական ինքնավարությունը⁴⁸:

Սերբիային վերաբերող Ակկերմանի համաձայնության և Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագրի հոդվածների հիման վրա՝ 1830, 1833 և 1838 թթ. սուլթանական հրովարտակներով, սուլթանի

⁴⁷ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2. 1789-1856:

N38. Convention explicative et complémentaire du traité de paix de Bucharest de 1812 avec la Russie. Signé à Ackerman le 7 octobre 1826, p.116-121.

N 40. Sèned relative à la Servie annexé au traité d'Ackerman avec la Russie en date du même jour. Le 7 octobre 1826, p. 125-126.

⁴⁸ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2.1789-1856.

N 53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/ 14 septembre 1829, p. 166-173.

գերագույն իշխանության ներքո Սերբիան ստանում էր տեղական վարչական ինքնակառավարման լայն իրավունքներ⁴⁹։ Սերբական իշխանապետության կառավարիչ Միլոշ Օբրենովիչը հաստատվում է սերբ ժողովրդի ժառանգական գերագույն իշխան՝ օժտվելով սյուզերեն սուլթանի անունից իշխանապետությունը ղեկավարելու իրավասություններով։ Ստեղծվում է սերբական իշխանապետության կենտրոնական և տեղական վարչական ինքնակառավարման և դատական մարմինների համակարգ, ազգային բանակ, ոստիկանություն և դպրոցական ցանց։ Սերբական իշխանապետությունը իրավունք է ստանում հարաբերություններ հաստատելու օտարերկրյա պետությունների հետ, ինչպես նաև սյուզերեն կայսրության մայրաքաղաք Կ.Պոլսում ունենալու իր դիվանագիտական հավատարմատարներին՝ Սերբիայի հետ առնչվող հարցերը անմիջականորեն թուրքական կառավարության հետ կարգավորելու համար։ Թուրքական իշխանությունները լիովին զրկվում են Սերբական իշխանապետության վարչական կառավարմանը և, ընդհանրապես, նրա ներքին գործերին խառնվելու որևէ իրավունքից։ Որպես օսմանյան սուլթանից վասալական կախում ունեցող իշխանապետություն՝ Սերբիան տարեկան պետք է վճարեր 2 մլն. 300 հազ. գրոշ կայուն հարկ, իսկ սերբական ամրոցներում պետք է պահպանվեին թուրքական կայազորները։ Բացի նախկին թուրքական կայազորային ամրոցներից, հետագայում կառուցված բոլոր բերդերը և ռազմական ամրությունները ենթակա էին քանդման։ Բացառությամբ թուրքական կայազորներով կայանված ամրոցների, թուրքերին կտրականապես արգելվում էր բնակվել սերբական իշխանապետության որևէ այլ տարածքում։ Բոլոր թուրքերը պարտավոր էին իրենց անշարժ սեփականությունները վաճառել և մեկ տարվա ընթացքում

հեռանալ Սերբական իշխանապետության տարածքից։ Հեռացած մուսուլմանների չվաճառված անշարժ սեփականության իրավատերն էր դառնում Սերբական իշխանապետությունը։ Վերջապես, Սերբական իշխանապետությունը Թուրքիայից ետ էր ստանում Առաջին սերբական ապստամբության ընթացքում Բելգրադի նահանգի սահմաններից դուրս ազատագրված վեց շրջանները։ Տեղական վարչական ինքնակառավարման լայն իրավունքներով օժտված Սերբական վասալական իշխանապետությունը ամրապնդում է նաև միջազգայնորեն ճանաչվելու իր հնարավորությունը։ 1836 թ. Բելգրադում հյուպատոսություն է հիմնում Ավստրիան, 1837 թ.՝ Անգլիան և Ռուսաստանը, իսկ 1839 թ.՝ Ֆրանսիան։

Սերբական ինքնավար իշխանապետությունը ստեղծվում է նախկին Բելգրադի նահանգի և նրանից դուրս վեց շրջանների սահմաններում։ Սերբական ինքնավար իշխանապետության սահմաններից դուրս՝ Թուրքիայի լիակատար տիրապետության տակ էին մնում սերբական հողերի հարավային տարածքները՝ այսպես կոչված Հին Սերբիան։ Այնուամենայնիվ, Սերբական ինքնավար իշխանապետությունը դառնում է թուրքական տիրապետության տակ մնացած բոլոր սերբական հողերի ազատագրման և միավորման քաղաքական կենտրոնը։ Այդ մեծ նպատակի իրականացման համար սերբական պետական և քաղաքական գործիչ Իլիյա Գարաշանինը (1812-1874 թթ.) 1844 թ. կազմում է Մեծ Սերբիա ստեղծելու արտաքին քաղաքականության ծրագիրը՝ «Նաչերտանիեն», որը նախատեսում էր միապետական Սերբիայի գերիշխանության ներքո թուրքական տիրապետության տակ գտնվող բոլոր հարավ-սլավոնական ժողովուրդների ազատագրումը և միավորումը։ Ըստ Գարաշանինի՝ հարավ-սլավոնական հողերը իր գերիշխանությամբ միավորված հզոր և անկախ միապետական Մեծ Սերբիան անհաղթահարելի պատնեշ էր դառնալու Բալկաններում եվրոպական տերությունների, հիմնականում՝ Ավստրիական կայսրության նվաճողական քաղաքականության դեմ։ Ձգտելով իրականացնել հարավ-սլա-

⁴⁹ Նույն տեղում։ N63. Hatti-chérif, concernant l'autonomie serbe. Le 29 août 1830, p. 197-200. N64. Firman d'investiture de Milosch Obrénowitzsch comme prince héréditaire de la Serbie. Septembre 1830, p. 201-202. N 86. Hatti-chérif réglant le statut organique de la Serbie. Donné de C. ple le 24 décembre 1838, p. 261-269:

վոնական հողերը թուրքական տիրապետությունից ազատագրելու և Սերբիայի գերիշխանությամբ միավորելու իր ծրագիրը՝ բալկանյան երկրների միասնական հակաթուրքական դաշինք ստեղծելու նպատակով Գարաշանինը 1866-1867 թթ. մի շարք պայմանագրեր և համաձայնագրեր է կնքում Չեռնոգորիայի, Հունաստանի և Ռումինիայի հետ:

Ռուսաստանի պարտությունը 1853-1856 թթ. Ղրիմի պատերազմում մեծ հարված է հասցնում ոչ միայն Բալկանյան թերակղզու ժողովուրդների ազգային-ազատագրական պայքարին, այլև Ռուսաստանի բալկանյան քաղաքականությանը և բալկանյան երկրների նկատմամբ նրա միանձնյա քաղաքական ավանդական հովանավորությանը: Օգտվելով ջախջախված ճորտատիրական Ռուսաստանի ռազմական թուլությունից՝ Ղրիմի պատերազմի քաղաքական արդյունքներն ամփոփող եվրոպական տերությունների 1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսը Սերբական իշխանապետության վերաբերյալ կայացնում է որոշում, ըստ որի՝ վեց Մեծ տերությունները այլևս համատեղ կերպով պետք է հովանավորեին նրա ներքին ինքնավարությունը՝ «անկախ և ազգային կառավարումը», սակայն, նրա նկատմամբ պահպանելով սուլթանի գերագույն իշխանությունը: Որպես սուլթանի գերագույն իշխանության վկայություն՝ սերբական մի շարք ամրոցներում շարունակելու էին տեղակայված մնալ թուրքական կայազորները: Սակայն, առանց եվրոպական վեց հովանավոր տերությունների համաձայնության, թուրքական կառավարությանը կտրականապես արգելվում էր որևէ զինված միջամտություն կատարել Սերբական ինքնավար իշխանապետության ներքին գործերին⁵⁰: Այնուամենայնիվ, սերբական ինքնավար իշխանապետության ներքաղաքական իրադրությանը հարատև սպառնալիք էին ստեղծում թուրքական կայազորներով տեղակայ-

ված ամրոցները և դրանց շուրջը բնակություն հաստատած թուրքերը: Ապավինելով սերբական ամրոցներում կայանված թուրքական կայազորների պաշտպանությանը՝ նվաճողի հոգեբանությամբ թուրքերը հրաժարվում էին ենթարկվել ինքնավար իշխանապետության օրենքներին՝ մշտապես իրականացնելով տարբեր խժժություններ ու վայրագություններ:

1862 թ. հունիսի 15-ին իշխանապետության մայրաքաղաք Բելգրադում սերբ բնակչության նկատմամբ թուրքերի կազմակերպած հերթական խժժությունը պաշտպանություն է գտնում տեղի թուրքական ամրոցի կայազորի կողմից, որը հունիսի 17-ին 4.5 ժամ տևողությամբ հրետանային ավերիչ ուժակոծության է ենթարկում սերբական թաղամասերը: Բելգրադում տեղի ունեցած իրադարձությունների կապակցությամբ եվրոպական հովանավոր վեց տերությունների Կ.Պոլսի դեսպանների կոնֆերանսի կողմից 1862 թ. սեպտեմբերի 8-ին Սերբիայի վերաբերյալ ընդունված արձանագրության համաձայն՝ թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր անհապաղորեն կործանել Սերբիայում կառուցված իր բոլոր ռազմական ամրությունները, ինչպես նաև Սոկոլ և Ուժիցա ամրոցները: Այնուամենայնիվ, թուրքական կառավարությունը, տերությունների համաձայնությամբ, շարունակելու էր կայազորներ պահել սերբական չորս ամրոցներում, այդ թվում՝ Բելգրադի ամրոցում: Թուրքական կառավարությունը հավաստիացնում էր, որ միայն երկրի պաշտպանական նպատակներին ծառայող Բելգրադի ամրոցը երբևէ որևէ ճնշում չէր գործադրելու սերբական ինքնավար իշխանապետության վրա, չէր սահմանափակելու սուլթանների կողմից նրան շնորհված և միջազգային պայմանագրերով երաշխավորված արտոնությունները, ինչպես նաև բնավ չէր ահաբեկելու մայրաքաղաքի սերբ բնակչությանը: Բելգրադի թուրքական ամրոցի նահանգապետին արգելվում էր ուղղակի կամ անուղղակի որևէ միջամտություն կատարել մայրաքաղաքի կամ ինքնավար իշխանապետության ներքին գործերին՝ պարտավորեցնելով նրան պատշաճ հարգանք ցու-

⁵⁰ Annuaire des Deux Mondes.Histoire Général des divers états. VI.1855-1856. Paris; 1856.

VI. Protocoles du Congrès de Paris. Protocole n XIII. Séance du 24 mars 1856, p.925.

ցաբերել երկրի ղեկավար իշխանի և կառավարության հանդեպ: Տերությունների որոշմամբ՝ Բելգրադի արվարձաններում և թուրքական կայազորներով տեղակայված ամրոցների շրջակայքի մուսուլման բնակիչները, իրենց հողերը և ընդհանրապես՝ անշարժ գույքը վաճառելով, արագորեն պետք է հեռանային Սերբական իշխանապետության տարածքից: Այնուամենայնիվ, մուսուլմանները կարող էին գործնական նպատակներով շրջագայել իշխանապետության տարածքում՝ անպայմանորեն ենթարկվելով ինքնավար իշխանապետության օրենքներին: Մուսուլման բնակիչների հեռանալուց հետո իշխանապետության տարածքում մուսուլմանական հոգևոր հաստատությունները, կառույցները, շինությունները, շիրիմները և դամբարանները պետք է պահպանվեին սերբական իշխանությունների կողմից⁵¹:

19-րդ դարի 60-ական թթ. բարենպաստ պայմաններ են ստեղծում Սերբիայում թուրքական իրական ներկայությունը վերացնելու համար: Սերբիայում թուրքական կայազորների գործադրած վայրագությունների, 1866-1869 թթ. կրետական ազատագրական ապստամբության, այդ կապակցությամբ սրված հույն-թուրքական հարաբերությունների և ընդհանրապես՝ Օսմանյան կայսրության համար Բալկաններում ստեղծված միջազգային ծանր իրադրության պայմաններում Սերբիան, Ռուսաստանի և մի շարք եվրոպական տերությունների դիվանագիտական աջակցությամբ կարողանում է 1867 թ. ապրիլի 10-ի սուլթանական հրովարտակով ազատվել իր իշխանապետության տարածքի չորս քաղաքներում, այդ թվում՝ մայրաքաղաք Բելգրադում, տեղակայված թուրքական կայազորների առկայությունից: Առանց որևէ փոխհատուցման՝ Սերբական իշխանապետության տնօրինությանն են հանձնվում նաև այդ ամրոցների ամբողջ սպառազինությունը և զինամթերքը: Բելգրադի ամրոցի աշտարակի վրա՝ որպես Օսմանյան կայսրության սյուզերեն իրավունք-

ների խորհրդանիշ, պահպանվում է թուրքական դրոշը, որի կողքին բարձրացվում է նաև Սերբական ինքնավար իշխանապետության դրոշը⁵²: Այդպիսով՝ Բելգրադի ամրոցի աշտարակի վրա ծածանվող սյուզերեն տերության դրոշը և Օսմանյան կայսրությանը վճարվող ամենամյա՝ հարկը սոսկ ձևականորեն խորհրդանշում էին Սերբական ինքնավար իշխանապետության վասալական կախվածությունը Օսմանյան կայսրությունից:

Օսմանյան տիրապետության տակ մնացած սերբական տարածքներից բացի, նաև Ավստրիական կայսրության կազմում էին գտնվում մի շարք սլավոնական և այլ երկրներ ու մարզեր: Դեռևս 1282 թ. Սլովենիան անցել էր Ավստրիայում իշխող Հաբսբուրգյան արքայատոհմի տիրապետության տակ: Թուրքիայի դեմ Ավստրիայի մղած 1683-1699 թթ. պատերազմում, որին մասնակցում էին նաև Վենետիկի հանրապետությունը, Լեհաստանը և Ռուսաստանը, 1698-1699 թթ. Կարլովիցում կայացած հաշտության կոնգրեսի որոշումներով՝ Հաբսբուրգյան արքայատոհմի տիրապետության տակ են անցնում հարավ-սլավոնական երկրներ Սլավոնիան և Խորվաթիան: Հետագայում՝ 1716-1718 թթ. ավստրո-թուրքական պատերազմի արդյունքում, Ավստրիային են անցնում սերբական տարածքներ Բանատը, Բաչկան և Սրեմը, որոնք 1848-1849 թթ. մինչև 1860 թ. միավորված էին մեկ միասնական՝ Վոյեվոդինա հերցոգության մեջ: Օգտվելով 1768-1774 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմից՝ ռուսական զորքերի հեռանալուց հետո՝ 1775 թ., Ավստրիան գրավում է 14-րդ դ. կեսին Մոլդավիայի կազմի մեջ մտած արևելա-սլավոնական երկիր Բուկովինան: Ֆրանսիայի հետ Կամպոֆորմիոյում 1797 թ. կնքած հաշտության պայմանագրով Ավստրիան ստանում է Բալկանյան թերակղզու հյուսիս-արևմտյան՝ Ադրիատիկ ծովի

⁵² Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Paris, 1902. N 768. Firman Imperial au Prince Michel de Serbie lui confiant la garde des forteresses Serbes de Belgrade, Feth Islam, Smédérévo et Chabat. En date du 10 avril 1867, p. 260.

⁵¹ Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, М., 1952. N 13. Протокол по Сербским делам. К.Поль, 27 августа/8 сентября 1862, с. 85-92.

առափնյա սլավոնական պատմական տարածքներ Իստրիան և Դալմաթիան:

Թուրքիայի դեմ մղած 1683-1699 թթ. պատերազմում Հաբսբուրգյան կայսրությունը 1686 թ. ազատագրում է 1541 թ.-ից թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Հունգարիան, իսկ 1687 թ. իր գերիշխանությունն է հաստատում 1526 թ. Մոխաչի ճակատամարտի հետևանքով քայքայված հունգարական թագավորությունից անջատված և պատմական Դակիայի տարածքում թուրքական սյուզերենության ներքո 1541 թ. առաջացած արևելա-ոսմանական իշխանապետություն Տրանսիլվանիայի վրա: Սլավոնիայի Կարլովից քաղաքում 1699 թ. հունվարի 26-ին կնքված հաշտության պայմանագրով, հոգուտ Ավստրիայի, Թուրքիան հրաժարվում է Տրանսիլվանիայից և Հունգարիայից:

Թուրքական նվաճումներից պաշտպանվելու նպատակով Հունգարիայի կառավարող շրջանների Պետական ժողովը 1687 թ. հարկադրված ընդունում է Հաբսբուրգյան արքայատոհմի ժառանգական իրավունքները հունգարական գահի նկատմամբ՝ նույնպես դառնալով ավստրիական բազմազգ կայսրության բաղկացուցիչ մասը: Այդպիսով՝ պատմական տարբեր ժամանակաշրջաններում, մասնավորապես՝ թուրքական հարձակումների դեմ 1532 թ.-ից մինչև 1790 թ. մղած ինը պատերազմների արդյունքում, իր սահմաններն ընդլայնած Ավստրիան վերածվում է բազմազգ կայսրության՝ 1282 թ.-ից իշխող Հաբսբուրգյան արքայատոհմի գլխավորությամբ:

Հաբսբուրգյան բազմազգ կայսրության սլավոնական ժողովուրդների և, մասնավորապես, առավել ուժգին ծավալվող հունգարների ազգային-ազատագրական շարժումները կանխելու նպատակով ավստրիական կառավարվող շրջանները հարկադրված էին 1867 թ. փետրվարին հունգարական ազգային շարժման ղեկավարների հետ կնքել փոխգիջումային համաձայնություն՝ Հունգարիային շնորհելով Ավստրիային իրավահավասար քաղաքական իրավունք-

ներ՝ Հաբսբուրգյան կայսրությունը վերածելով Ավստրո-Հունգարական երկմիասնական (դուալիստական) կայսրության: Այդ թվակա-նից Ավստրո-Հունգարական երկմիասնական կայսրության երկու իրավահավասար պետություններից յուրաքանչյուրը պետք է ճնշեր իր կազմում գտնվող սլավոնական ժողովուրդների ազգային շարժումները: Սակայն, չդադարող ազգային շարժումների հետևանքով առաջացած երկմիասնական կայսրության ներքաղաքական ճգնաժամը, ի վերջո, դառնում է Հաբսբուրգյան բազմազգ կայսրության կործանման հիմնական պատճառներից մեկը:

Չեռնոգորիա (Ցրնա Գորա)

Ժամանակակից Չեռնոգորիայի Հանրապետության սահմաններում է գտնվում դեռևս 7-րդ դ. սերբական Դուկլյան ցեղով բնակեցված պատմական Դիոկլեայի տարածքը, որը 11-րդ դ. Ջետա է կոչվել Սկադերի (Սկադար) լիճը թափվող Մորաչա գետի համանուն աջ վտակի անունով: 9-րդ դ. կեսերին այդ տարածքում առաջանում է սերբական Դուկլեա իշխանապետությունը, որը, Հռոմի պապի աջակցությամբ, 1077 թ. դառնում է ինքնուրույն թագավորություն, իսկ 1089 թ. ձեռք է բերում եկեղեցական անկախություն: Ֆեոդալական Խարաբերությունների զարգացման հետևանքով Ջետայի թագավորությունը 12-րդ դ. բաժանվում է Ռաշկա, Բոսնա և Ջետա ինքնուրույն մասերի: 1170 թ. Ջետան, որպես նահանգ, միացվում է միավորված Սերբական իշխանապետությանը (1159-1217 թթ.): Սակայն սերբական թագավորության (1217-1371 թթ.) քայքայման հետևանքով, այդ տարածքը 1366 թ. անջատվում է՝ առանձնանալով որպես ինքնուրույն քաղաքական միավոր: Օգտվելով թուրքական լայնածավալ նվաճումների հետևանքով Բալկանյան թերակղզում ստեղծված ռազմաքաղաքական իրադրությունից և, մասնավորապես, Կոստվոյի ճակատամարտում թուրքերի հաղթանակից՝ Վենետիկյան Խանրապետությունը 1396 թ. իր տիրապետությունն է հաստատում

Ջետայի իշխանապետության կենտրոն Սկադարի վրա, իսկ այնուհետև Ադրիատիկ ծովի արևելյան ափին 1420 թ. գրավում է Կոտոր, 1425 թ.՝ Ուցին, իսկ 1443 թ.՝ Բուդվա և Բար նավահանգիստները:

Թուրքական հարձակումներից պաշտպանվելու նպատակով Ջետայի իշխանապետության կառավարիչ Ստեֆան Չեռնոկիչը (1426-1465 թթ.) ստիպված 1444 թ. ընդունում է հարավային Ջետայում Վենետիկյան հանրապետության գերագույն իշխանությունը և, որպես վասալ մնալով Վերին Ջետայի կառավարիչ, իր նստավայրն է դարձնում Դուրմիտորյան լեռներում գտնվող Ժարյակ քաղաքը:

1459 թ. սերբական իշխանապետության, 1463 թ. Բոսնիական թագավորության և 1479 թ. Ալբանիայի նվաճման հետևանքով թուրքերը 1479 թ. գրավում են Վենետիկյան հանրապետության տիրապետության տակ գտնվող Սկադարը և իրենց գերիշխանությունն են հաստատում Ջետայի հարթավայրային մասում: Հետագայում՝ 1571 թ., թուրքերը գրավում են նաև Ուցին և Բար նավահանգիստները: Ուցինի գրավումով թուրքերը ավարտում են Ջետայի նվաճումը:

Վենետիկյան հանրապետությունը Ադրիատիկ ծովի արևելյան ափին թուրքական նվաճումից կարողանում է իր տիրապետությունը պահպանել Ջետայի իշխանապետությունից 1420 թ. գրաված Կոտոր նավահանգստի վրա: Հետագայում՝ 1797 թ., Կամպոֆորմիոյում կնքված ֆրանս-ավստրիական հաշտության պայմանագրով վերացված Վենետիկյան հանրապետության Կատտարո վարանվանված Կոտոր նավահանգիստը տրվում է Ավստրիական կայսրությանը՝ նրա կազմում մնալով մինչև Առաջին համաշխարհային պատերազմի ավարտը:

Թուրքերի կողմից 1482 թ. Ժարյակը զավթելու հետևանքով Ջետայի կառավարիչ Իվան Չեռնոկիչը (1465-1490 թթ.) իր ժողովրդով բարձրանում է հյուսիսային Ջետայի դժվարամատչելի՝ Չոռնիե գորի կոչված լեռնային շրջանը և Լովչեն լեռան արևելյան լանջին՝ ծովի մակերևույթից 641 մ բարձրության վրա, դեպի Ադրիատիկ ծովը հոսող Ցետինա գետի հովտում, 1484 թ. հիմնադրում

է Ցետինե վանքը և համանուն քաղաքը, որն էլ դառնում է իշխանապետության քաղաքական և եկեղեցական հոգևոր թեմի՝ միտրոպոլիտության կենտրոնը: Նույն թվականին Իվան Չեռնոկիչը Ցետինեում կազմակերպում է նաև տպագրական գործը՝ հիմնելով Բալկաններում առաջին տպարանը:

15-րդ դարի 80-ական թթ. թուրքերն իրենց գերիշխանությունն են հաստատում նաև վերին՝ հյուսիսային Ջետայի բարձրաբերձ լեռնային մասի վրա, որն էլ այդ ժամանակից սկսում է կոչվել Չեռնոգորիա (ֆր. Մոնտենեգրո, թուրք. Կարադաղ): Ի դեպ՝ «Չեռնոգորիա» աշխարհագրական տեղանունն առաջին անգամ հիշատակվում է Սերբիայի թագավոր Միլուտին Նեմանիչի (1282-1321 թթ.) հրովարտականերից մեկում:

1499 թ. Չեռնոգորիան պաշտոնապես դառնում է Օսմանյան կայսրության բաղկացուցիչ տարածքը, բայց չեռնոգորցիները չեն ճանաչում թուրքերի գերիշխանությունը՝ կառավարվելով իրենց ցեղային առաջնորդների՝ իշխանների (կնեզների) և ուզմական առաջնորդների՝ վոյեվոդների կողմից: Իշխանապետության ներքին կյանքին ու արտաքին հարաբերություններին վերաբերող կարևորագույն խնդիրները՝ միտրոպոլիտի գլխավորությամբ, վճռվում էին ցեղային առաջնորդներից և վոյեվոդներից բաղկացած համապետական ներկայացուցչական ժողովի՝ Սկուպչինայի կողմից:

1691-1692 թթ. թուրքերն ավերիչ արշավանքով ենթարկում են Չեռնոգորիան, բայց լեռնային և ազատատենչ չեռնոգորցիները երբեք չեն դադարեցնում պայքարը թուրքական տիրապետության դեմ: Անկախության համար պայքարին եռանդուն մասնակցություն էր ցուցաբերում Չեռնոգորիայի ուղղափառ եկեղեցին, որի միտրոպոլիտները շատ հաճախ իրենք էին ղեկավարում թուրքերի դեմ մղած ճակատամարտերը: 1346 թ. միտրոպոլիտի վերածված Չեռնոգորիայի ուղղափառ եկեղեցու գլուխը՝ միտրոպոլիտը, որի նստավայրն էր Ցետինեն, միաժամանակ աշխարհիկ իշխանության գլուխն էր: Նա էր իրականացնում նաև դատական իշխանությունը:

Չեռնոգորիայի ազգային-ազատագրական պայքարը համախմբելու և ղեկավարելու գործում Ցետինեի միտրոպոլիտության դերը ավելի է մեծանում, երբ թուրքական կառավարության կողմից սերբական եկեղեցու Պեչի պատրիարքությունը վերացնելուց հետո դառնում է ինքնուրույն (ավտոկեֆալ), որի անկախությունը փաստորեն ճանաչվում է Կ. Պոլսի հունական պատրիարքի կողմից:

1697 թ. Դանիլո Պետրովի Նեգոշը Սկուպշինայի կողմից ընտրվում է Չեռնոգորիայի ուղղափառ եկեղեցու պետ՝ միտրոպոլիտ (1697-1735 թթ.), հիմք դնելով Նեգոշների ժառանգական իշխանատոհմին (1697-1918 թթ.): Հենվելով քրիստոնյա չեռնոգորցիների աջակցության վրա՝ միտրոպոլիտ Դ. Նեգոշը ոչնչացնում է թուրքական տիրապետության հենարան, իսլամ ընդունած և թուրքացած չեռնոգորցիների մի մասին, իսկ նրանց մեծ մասը փախչում և ապաստանում է Թուրքիայում:

Իշխանապետության ներքին միասնականությունը ամրապնդելու նպատակով միտրոպոլիտ Դ. Նեգոշի իրականացրած բարեփոխումները սկիզբ են դնում ցեղային անջատականության վերացմանը: Այդ առումով՝ 1713 թ. ստեղծվում է 12 ցեղային ավագներից բաղկացած բարձրագույն դատական մարմինը՝ «Միտրոպոլիտ Դանիլոյի դատարան»-ը: Վենետիկյան հանրապետության առաջարկությամբ և նյութական աջակցությամբ 1717 թ. միտրոպոլիտ Դանիլո Նեգոշը հիմնում է բարձրագույն քաղաքացիական իշխանությամբ օժտված Չեռնոգորիայի ընտրովի նահանգապետի (գուվերնատուրի) պաշտոնը:

1711 թ. Չեռնոգորիան ռազմական և քաղաքական կապեր է հաստատում Ռուսաստանի հետ: 1715 թ. միտրոպոլիտ Դ. Նեգոշը մեկնում է Ռուսաստան, և այդ ժամանակվանից Ռուսաստանը դառնում է Չեռնոգորիայի փաստական քաղաքական հովանավորը՝ կանոնավորապես նրան տրամադրելով զենք, զինամթերք, դրամական միջոցներ և ցորեն: Իր հերթին, Չեռնոգորիան հանդես է գալիս Ռուսաստանի ռազմական դաշնակից:

Թուրքիայի դեմ 1787-1791 թթ. մղած ավստրո-ռուսական պատերազմում միտրոպոլիտ Պյոտր 1-ին Նեգոշը (1781-1830 թթ.) գլխավորում է չեռնոգորցիների պայքարը թուրքերի դեմ և 1796 թ. սեպտեմբերի 22-ի հաղթանակով սկիզբ դնում Չեռնոգորիայի փաստական անկախությանը: Թուրքերի դեմ տարած հաղթանակները նշանակալիորեն ամրապնդում են միտրոպոլիտ Պյոտր 1-ին Նեգոշի իշխանությունը և հեղինակությունը, որի հետևանքով իշխանապետության Սկուպշինան նրան օժտում է կառավարման գերագույն լիազորություններով և հռչակում «չեռնոգորյան ժողովրդի առաջնորդ և հովանավոր»:

Թուրքիայի դեմ մղած պատերազմներում լեռնային փոքրիկ Չեռնոգորիայի հաղթանակը և դրա անմիջական արդյունքում նրա տարածքի որոշակի ընդլայնումը մեծ նշանակություն է ունենում իշխանապետության հեղինակության բարձրացման և միջազգային դրության ամրապնդման գործում: Այդ առումով՝ նշանակալիորեն մեծանում է Չեռնոգորիայի դերը Ռուսաստանի բալկանյան քաղաքականության բնագավառում: Ուստի Չեռնոգորիայի իշխանապետության հետ քաղաքական հարաբերություններն ընդլայնելու և ամրապնդելու նպատակով Ռուսաստանը 1804 թ. հատուկ հյուպատոս է նշանակում Ցետինեի մոտ գտնվող Ադրիատիկ ծովի ավստրիական Կոտոր (Կատտարո) նավահանգստում: Իր հերթին, նույն թվականի օգոստոսի 16-ին իշխանապետության ներկայացուցչական մարմինը՝ Սկուպշինան, երդվում է առիավետ հավատարիմ մնալ Ռուսաստանին⁵³:

Թուրքերի դեմ չեռնոգորցիների տարած 1796 թ. ռազմական հաղթանակը նաև պայմաններ է ստեղծում իշխանապետության պետական կառավարման համակարգը կազմակերպելու համար: Այդ համապետական խնդրի իրականացման ֆինանսական դժվարությունները հաղթահարելուն մեծապես նպաստում է Չեռնոգո-

⁵³ История Югославии, т 1, М., 1963, с. 351.

րիային յուրաքանչյուր տարի հազար ցելսին (մոտ երեք հազար ուրլի) լրահատկացում (սուբսիդիա) տրամադրելու մասին Ռուսաստանի կայսր Պավել 1-ի կողմից 1798 թ. կայացված որոշումը⁵⁴: Ֆինանսական օգնությունից բացի, Ռուսաստանը Չեռնոգորիային ցուցաբերում է նաև դիվանագիտական աջակցություն: Այսպես, 1799 թ. հունվարին Պավել 1-ինը Կ. Պոլսի իր դեսպանին կարգադրում է հանդես գալ Չեռնոգորիայի իշխանապետության շահերի պաշտպանությամբ:

1798 թ. հոկտեմբերի 18-ին իշխանապետության Սկուպչինան ընդունում է Չեռնոգորիայի առաջին համապետական օրենսգիրքը, որը 1803 թ. լրացվում է նոր հոդվածներով: 1798 թ. ստեղծվում է Չեռնոգորիայի բոլոր ցեղերի և շրջանների ավագներից բաղկացած, բարձրագույն վարչական և դատական լիազորություններով օժտված մարմինը՝ իշխանապետության կառավարությունը: Կառավարության գլուխն էր իշխանապետության միտրոպոլիտը, որը միաժամանակ գերագույն գլխավոր հրամանատարն էր և արտաքին քաղաքականության ղեկավարը: Չեռնոգորիայի բոլոր ցեղերի և շրջանների ավագներից բաղկացած իշխանապետության բարձրագույն մարմնի՝ կառավարության փոխարեն 1831 թ. ստեղծվում է 16 ցեղապետներից բաղկացած խորհրդակցական օրենսդիր մարմին՝ Կառավարող սենատը: Կառավարության կողմից ցեղերի ղեկավարներ են նշանակվում կապիտանները, որի հետևանքով ցեղային ավագների նշանակալի մասը զրկվում է իր նախկին արտոնություններից: Միաժամանակ ստեղծվում են իշխանապետության դատառոտիկանական մարմինները: 1833 թ. կարգավորվում է հարկային քաղաքականությունը:

Ռուսաստանի անմիջական միջամտության հետևանքով 1831 թ. վերացվում է նահանգապետի (գուվերնատորի) պաշտոնը, որով հետև նահանգապետները ձգտում էին միտրոպոլիտի փոխարեն

միայն իրենց ենթարկելու Չեռնոգորիայի ամբողջ գերագույն աշխարհիկ իշխանությունը և քաղաքականապես կողմնորոշվում էին դեպի Վենետիկյան հանրապետությունը, իսկ նրա անկումից հետո՝ դեպի Ավստրիական կայսրությունը: Նահանգապետի պաշտոնի վերացումը նպաստում է Չեռնոգորիայի կենտրոնական իշխանության ամրապնդմանը և ռուսական կողմնորոշման ուժեղացմանը:

Որոշակի ուշադրություն է դարձվում ուսումնական գործի կազմակերպմանը և դպրոցաշինարարությանը: Իշխանապետության կենտրոն Ցետինեում 30 աշակերտներով 1833 թ. հիմնվում է Չեռնոգորիայի առաջին տարրական դպրոցը: Ինը տարի անց արդեն գործում էին տարրական 6 դպրոցներ: Տարրական դպրոցների շրջանավարտների որոշ մասը իր կրթությունը շարունակում էր Ռուսաստանի և Սերբիայի ուսումնական հաստատություններում: 1834 թ. Ցետինեում հիմնվում է նոր տպարան, որտեղ տպագրվում էին պաշտոնական փաստաթղթերը և առաջին չեռնոգորյան «Գորլիցա» օրաթերթը (մինչև 1852 թ.):

Իշխանապետությունը որոշակի հաջողությունների է հասնում նաև արտաքին քաղաքականության բնագավառում: Ռուսաստանի միջնորդությամբ 1841 թ. հաստատվում է ավստրո-չեռնոգորյան սահմանը, իսկ Հերցեգովինայի կառավարչի հետ 1842 թ. կնքած հաշտության պայմանագրով՝ Չեռնոգորիայի և Հերցեգովինայի միջև սահմանը: Այդ պայմանագրում Չեռնոգորիան առաջին անգամ անվանվում է «անկախ մարզ»⁵⁵:

1851 թ. հոկտեմբերի 19-ին մահացած միտրոպոլիտ Պյոտր 2-րդ Նեգոշի՝ Ադրիատիկ ծովի ավստրիական Դուբրովնիկ (Ռագուզա) նավահանգստի ռուսական հյուպատոսությանը ի պահպանություն տրված կտակի համաձայն՝ Չեռնոգորիայի իշխանապետության գահի իրավաժառանգորդ էր նշանակվում նրա 25-ամյա ազգական Դանիլո Պետրովը: Վիեննայում հավատարմագրված Ռու-

⁵⁴ Նույն տեղում, էջ 350:

⁵⁵ Նույն տեղում, էջ 353-354:

սաստանի դեսպանորդին նոյեմբերի 14-ին Պետերբուրգից տեղեկացվում էր, որ Նիկոլայ 1-ինը Դանիլո Նեգոշին ճանաչում է Չեռնոգորիայի իշխանապետության գահի օրինական իրավաժառանգորդ, և նա գտնվում է Ռուսաստանի հովանավորության ներքո: Դանիլո Նեգոշին Չեռնոգորիայի իշխանապետ ճանաչելու վերաբերյալ Նիկոլայ 1-ինի ուղերձը ցեղապետների ներկայությամբ նոյեմբերի 20-ին Սենատում հրապարակվելուց հետո Դանիլոն ճանաչվում է Չեռնոգորիայի գերագույն կառավարիչ:

1852 թ. հունվարի 1-ին իշխանապետության Սկուպչինան Դանիլո 1-ին Նեգոշին հռչակում է Չեռնոգորիայի գերագույն կառավարիչ, իսկ մարտի 1-ին կայացնում է որոշում՝ Նեգոշների ժառանգական իշխանատոհմի ղեկավարությամբ Չեռնոգորիայում աշխարհիկ կառավարման համակարգին անցնելու և միտրոպոլիտին միայն ուղղափառ եկեղեցու հոգևոր գլուխ ճանաչելու մասին: Վիեննայում հավատարմագրված Ռուսաստանի դեսպանորդը Պետերբուրգ է հղում հեղինակավոր ավագների, հոգևորականության ներկայացուցիչների, Սենատի անդամների կողմից Նիկոլայ 1-ինին ուղղված համաժողովրդական խնդրագիրը, որը հայցում էր պաշտպանել Չեռնոգորիան աշխարհիկ իշխանապետության վերածելու վերաբերյալ Սկուպչինայի կայացրած որոշումը: Ընդունելով հունվարին Պետերբուրգում գտնվող Դանիլոյին՝ Նիկոլայ 1-ինը պատրաստակամություն է արտահայտում պաշտպանելու Չեռնոգորիան աշխարհիկ պետության վերածելու վերաբերյալ չեռնոգորյան ժողովրդի կայացրած որոշումը:

1852 թ. հունիսի 18-ին, Ռուսաստանի արտաքին գործերի նախարարության պաշտոնական հայտարարությամբ, աջակցություն էր արտահայտվում Չեռնոգորիայում հաստատված կառավարման աշխարհիկ համակարգին: Օգոստոսին Ցետինեի եկեղեցու բակում, ի լուր ժողովրդի, նախ՝ ռուսերեն և ապա՝ սերբերեն հրապարակվում է Չեռնոգորիայի աշխարհիկ պետական կառավարման համակարգին աջակցելու ռուսական կառավարության պատրաստակա-

մությունը արտահայտող փաստաթուղթը: Այնուհետև, Պետերբուրգում Ստանիսլավի 1-ին աստիճանի շքանշանի արժանացած Դանիլո Նեգոշը Նիկոլայ 1-ինի կողմից իր տնօրինությանը հանձնված շքանշաններով ու մեդալներով պարգևատրում է Չեռնոգորիայի ավագանու ներկայացուցիչներին ու անվանի ցեղապետներին:

Սեպտեմբերի 9-ին Ցետինեում Սկուպչինան հանդիսավոր պայմաններում Դանիլո 1-ին Նեգոշին հռչակում է Չեռնոգորիայի իշխանապետ: Այդպիսով՝ Չեռնոգորիայում ավարտվում է կառավարման աստվածապետական վարչաձևը և աշխարհիկ իշխանությունը բաժանվում է հոգևոր իշխանությունից: Չեռնոգորիայի միտրոպոլիտը մնում է միայն իշխանապետության ուղղափառ եկեղեցու հոգևոր գլուխ:

Չհաշտվելով Չեռնոգորիան աշխարհիկ պետության վերածելու իրողության հետ՝ թուրքական կառավարությունը 1852 թ. դեկտեմբերին 30 հազարանոց բանակով ռազմական գործողություններ է ծավալում իշխանապետության դեմ: Ռուսաստանի և Ավստրիայի դիվանագիտական միջամտության հետևանքով թուրքական կառավարությունը 1853 թ. փետրվարի 28-ին դադարեցնում է պատերազմը Չեռնոգորիայի դեմ՝ վերադարձնելով գրաված Գրահովոն և գերիներին:

Թուրքական հարձակումից հետո իշխանապետությունում շարունակվում են կենտրոնացված պետական կառավարման համակարգի ամրապնդման և երկրի պաշտպանունակության ուժեղացման միջոցառումները:

1855 թ. ապրիլի 23-ին իշխանապետության Սկուպչինան ընդունում է այսպես կոչված Դանիլո 1-ինի Օրենսգիրքը՝ 93 հոդվածներից բաղկացած Սահմանադրությունը: Այն հռչակում էր օրենքի առաջ բոլոր քաղաքացիների իրավահավասարության, մասնավոր սեփականության անձեռնմխելիության, անձի ազատության սկզբունքները: Սահմանադրությունը օրենսդրորեն ամրապնդում էր կառավարման բացարձակ միապետության վարչաձևը: Իշխանը

հոջակվում էր պետության անձեռնմխելի, սրբազան գլուխ և գլխավոր հրամանատար: Նա օժտված էր օրենսդիր իշխանության, բարձրագույն պաշտոնյաներին նշանակելու, արտաքին քաղաքականություն վարելու, մահվան դատապարտելու կամ ներում շնորհելու լիազորություններով: 1831 թ. հիմնված իշխանապետության Կառավարող սենատը հիմնականում բաղկացած էր պետության գլխի ազգականներից և նրա համախոհներից՝ իրականացնելով նրա բոլոր կարգադրությունները: Սկուպշինան սոսկ ձևականորեն հաստատում էր իշխանի հրապարակած օրենքները և կայացրած որոշումները: Մինչև 1868 թ. պետական գանձարանը չէր անջատված իշխանականից: Օրենսգիրքը հստակորեն որոշում էր պետական մարմինների իրավունքներն ու պարտականությունները, խստագույն պատիժներ սահմանում պաշտոնեական դիրքը չարաշահողների, կաշառակերների, կաշառատուների և հասարակական կարգը խախտողների նկատմամբ⁵⁶:

1855 թ. Օրենսգիրքը մեծապես նպաստում է Չեռնոգորյան իշխանապետության կենտրոնացված կառավարման համակարգի ամրապնդմանը:

Բացի 1855 թ. սահմանադրական ակտից, 50-ական թթ. կատարվում են նաև իշխանապետության ռազմական կառույցների և վարչական համակարգի վերափոխումներ: 1853 թ. կատարվում է 18-ից մինչև 50 տարեկան բոլոր զինապարտների հաշվառում: Կատարելագործվում է ռազմական նախապատրաստությունը: Չեռնոգորյան բանակը, որի հիմքն էր կազմում իշխանապետության աշխարհագորը, ստորաբաժանվում է տասնյակների, հարյուրյակների և հազարյակների: Ստեղծվում է մեկ հազարյակից բաղկացած գվարդիա: Կատարվում է նաև տեղական կառավարման համակարգի վերափոխում: Տարածքային խոշոր միավորները փոքրացվում են, վերացվում է ցեղային ավագների՝ կնեզների (իշխանների)

⁵⁶ Annuaire des Deux Mondes. Histoire Générale des divers États. VI. 1855-1856. Paris, 1856. IX. Constitution du Monténégro, p. 946-952.

պաշտոնը: Վարչական, դատական և ռազմական իշխանությունը ցեղերում պահպանում են կապիտանները (մինչև 1871 թ. բարեփոխումը): Նրանց են ենթարկվում հարյուրապետները և տասնապետները, որոնք, բացի ռազմական ու վարչական իշխանությունից, վարում էին նաև դատական որոշակի գործեր: Առաջին անգամը լինելով՝ 1855 թ. կատարվում է մարդահամար, որի տվյալներով Չեռնոգորիայի բնակչությունը հասնում էր 80 հազարի: Այդպիսով՝ 50-ական թթ. Չեռնոգորիայի իշխանապետության հասարակական-քաղաքական կյանքում տեղի են ունենում նշանակալի փոփոխություններ: 1852 թ. վերացվում է իշխանապետության կառավարման աստվածապետական վարչածնը: Դանիլո 1-ի Օրենսգիրքը, երկրում կատարված վարչական և ռազմական բարեփոխումները ամրապնդում էին Չեռնոգորիայի աշխարհիկ իշխանապետության կենտրոնացված քաղաքական համակարգը՝ որոշակիորեն նպաստելով երկրի առջև ծառայած արտաքին քաղաքական խնդիրների լուծմանը հետամուտ լինելու համար:

1853-1856 թթ. Ղրիմի պատերազմում ջախջախիչ պարտություն կրած Ռուսաստանը, Փարիզի հաշտության կոնգրեսում բանակցությունների ընթացքը չբարդացնելու նպատակով, խուսափում է Չեռնոգորիայի փաստական անկախությունը ճանաչելուց: Պատասխանելով Չեռնոգորիայի հանդեպ Ռուսաստանի ցուցաբերած հարաբերությունների բնույթի վերաբերյալ ավստրիական պատվիրակի հարցին՝ Ռուսաստանի ներկայացուցիչները հայտարարում են, որ Ռուսաստանի և Չեռնոգորիայի հարաբերությունները խարսխված են Ռուսաստանի հանդեպ չեռնոգորցիների տածած սոսկ համակրական վերաբերմունքի և այդ լեռնականների նկատմամբ Ռուսաստանի ցուցաբերած բարյացակամ զգացմունքների վրա⁵⁷: Հենվելով Չեռնոգորիայի վերաբերյալ ռուսական պատվի-

⁵⁷ Annuaire des Deux Mondes. Histoire Générale des divers États. VI. 1855-1856. Paris, 1856.

Protocole n° XIV. Séance du 25 mars 1856, p. 927.

րակների արտահայտած պաշտոնական հայտարարության վրա՝ Փարիզի հաշտության կոնգրեսը մարտի 26-ին կազմում է արձանագրություն՝ շեշտելով, որ Ռուսաստանը այդ նահանգի հետ չի պահպանում քաղաքական բնույթի բացառիկ հարաբերություններ⁵⁸։ Միաժամանակ, թուրքական պատվիրակը հայտարարում է, որ Չեռնոգորիան Օսմանյան կայսրության բաղկացուցիչ մասն է, և շեշտում, որ թուրքական կառավարությունը նպատակ չունի փոփոխության ենթարկելու իշխանապետության կարգավիճակը, այսինքն՝ չի ճանաչում նրա փաստական անկախությունը⁵⁹։ Թուրքական պատվիրակի այդ ելույթից հետո Չեռնոգորիայի վերաբերյալ կոնգրեսի կազմած արձանագրությունը կարդացվում է և ընդունվում⁶⁰։

Փարիզի հաշտության կոնգրեսից հետո Դանիլո 1-ին Նեգոշը հանդես է գալիս սուլթանական կառավարության հետ Չեռնոգորիայի կարգավիճակի վերաբերյալ անմիջական բանակցություններ վարելու նախաձեռնությամբ։

1856 թ. օգոստոսին Դանիլո 1-ինը թուրքական կառավարությանը ներկայացնում է մի Պայմանագիր, ըստ որի՝ Չեռնոգորիայի քաղաքական անկախությունը ճանաչելու, Հերցեգովինայի մի մասը, Հյուսիսային Ալբանիայի սահմանամերձ շրջանները և Ադրիատիկ ծովի առափնյա շրջանը՝ Անտիվարի նավահանգստով, Չեռնոգորիային միացնելու, Նեգոշների իշխանատոհմի ժառանգական իրավունքները ճանաչելու, Կ. Պոլսում Չեռնոգորիայի դիվանագիտական ներկայացուցչություն հիմնելու պարագայում համաձայնում էր ճանաչել օսմանյան սուլթանի անվանական սյուզերենությունը։ Սակայն, թուրքական կառավարությունը մերժում է օսմանյան սուլթանի սյուզերենությունը Չեռնոգորիայի նկատմամբ ճանաչելու վերաբերյալ Դանիլո 1-ինի առաջադրած պայմանները։ Դեմ լինելով

⁵⁸ Լույն տեղում, Protocole n° XV. Séance du 26 mars 1856, p. 928:

⁵⁹ Լույն տեղում:

⁶⁰ Լույն տեղում:

Չեռնոգորիայի անկախությունը սուլթանի սյուզերենության ներքո ճանաչելուն՝ Դանիլո 1-ինի Պայմանագրի դեմ է հանդես գալիս նաև ռուսական դիվանագիտությունը։

Չեռնոգորիային սահմանակից Շկոդերի սանջակի (գավառի) և Բոսնիական վիլայեթի (նահանգի) մարզերում 1857 թ. ամռանը բռնկված հակաթուրքական ապստամբությանը Դանիլո 1-ինը ցուցաբերում է զինված օգնություն։ Ապստամբության ընթացքում այդ մարզերը փաստացիորեն անցնում են Չեռնոգորիայի տիրապետության ներքո։ Ի պատասխան՝ 1858 թ. ապրիլի 26-ին թուրքական զորքերը ռազմական գործողություններ են սկսում Չեռնոգորիայի դեմ։ Մայիսի 13-ին Գրահովոյի մոտ տեղի ունեցած ճակատամարտում թուրքական բանակը պարտություն է կրում՝ տալով 3000, իսկ չեռնոգորյանը՝ 1000 սպանված։ Ռուսաստանի, Ֆրանսիայի և Անգլիայի դիվանագիտական ճնշման ներքո թուրքական կառավարությունը դադարեցնում է Չեռնոգորիայի դեմ ուղղված ռազմական գործողությունները՝ համաձայնելով քննարկել իշխանապետության հետ սահմանագատում կատարելու հարցը։ Ալբանիայի ու Հերցեգովինայի հետ Չեռնոգորիայի սահմանագիծը որոշելու համար եվրոպական տերությունների հյուպատոսներից և Չեռնոգորիայի ներկայացուցչից բաղկացած հանձնաժողովը հոկտեմբերին ավարտում է քարտեզագրման աշխատանքները։ 1858 թ. նոյեմբերի 8-ին և ապա՝ 1859 թ. Կ. Պոլսում եվրոպական հինգ տերությունների դեսպանները և թուրքական կառավարության ներկայացուցիչները ստորագրում են Չեռնոգորիայի և Ալբանիայի ու Հերցեգովինայի սահմանագծի վերաբերյալ արձանագրություն (վերջնական արձանագրությունը ստորագրվում է 1860 թ. ապրիլի 17-ին)⁶¹։ Այդ սահ-

⁶¹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 3. 1856-1878:

N 703. Protocole de délimitation des frontières de l'Albanie, de l'Herzégovine et du Monténégro. Signé à C. ple le 8 novembre 1858, p.118.

N 708. Protocole d'examen du travail des Commissaires chargés de la délimitation de l'Albanie, de l'Herzégovine et du Monténégro. Signé à C. ple, le 17 avril 1860, p. 123.

մանագծի հաստատման հետևանքով Չեռնոգորիային են միացվում Հերցեգովինայի վիլայեթի և Շկոդերի սանջակի մի շարք տարածքներ, որի հետևանքով այդ փոքրիկ լեռնային իշխանապետության ընդամենը 80 հազար բնակչությամբ 1000 կմ² տարածքը դառնում է 5 հազար կմ² 130 հազար բնակչությամբ:

Եվրոպական տերությունների և թուրքական կառավարության կողմից Օսմանյան կայսրության հետ Չեռնոգորիայի պետական սահմանի հաստատումը մեծապես նպաստում է իշխանապետության հեղինակության բարձրացմանը և նրա միջազգային դրության ամրապնդմանը:

1861 թ. սկզբին Հերցեգովինայում թուրքական տիրապետության դեմ կրկին բռնկված ապստամբությանը ռազմական օգնություն ցուցաբերող Չեռնոգորիայի դեմ թուրքական կառավարությունը նախապատրաստում է նոր պատերազմ՝ 1862 թ. ապրիլին եվրոպական տերություններին հղած նոտայով հաղորդելով իր այդ որոշումը՝ միաժամանակ խոստանալով չխախտել իշխանապետության վարչական կարգավիճակը և տարածքային ամբողջականությունը⁶²: Չեռնոգորիայի վրա երկու ուղղություններով՝ Ալբանիայից ու Հերցեգովինայից հարձակվելու համար թուրքական կառավարությունը առանձնացրել էր 54 հազարանոց բանակ, մինչդեռ այդ ահռելի ուժին պետք է դիմակայեր ընդամենը 16 հազար աշխարհագորայիններից բաղկացած և 17 լեռնային հրանոթներով զինված իշխանապետության բանակը: Մայիսի 24-ին և 25-ին թուրքերը երկու ուղղություններով սկսում են հարձակումը՝ գրավելով և ավերելով Չեռնոգորիայի մեծ մասը՝ ընդհուպ մոտենալով իշխանապետության կենտրոն Յետինեին: 1860 թ. հուլիսի 31-ին սպանված Չեռնոգորիայի իշխան Դանիլոյին փոխարինած Նիկոլա Նեգոշը (1860-1918 թթ.) դիվանագիտական միջնորդության խնդրանքով դիմում է ռուսական կառավարությանը: Օգոստոսի 2-ին թուրքական կառավարությանը

⁶² Хитрова Н. И., Черногория в национально-освободительном движении на Балканах и русско-черногорские отношения в 50-70-х годах XIX века, М., 1979, с. 192.

հղած նոտայով Ռուսաստանը պահանջում է դադարեցնել Չեռնոգորիայի դեմ ուղղված պատերազմը: Ռուսաստանի դիվանագիտական ջանքերի շնորհիվ՝ օգոստոսի 5-ին թուրքական կառավարությանը նույնանման նոտա են հղում նաև եվրոպական հինգ տերությունները⁶³:

1862 թ. օգոստոսի 31-ին ալբանական Սկուտարի քաղաքում կնքած համաձայնությամբ թուրքական կառավարությունը պաշտոնապես ճանաչում էր մինչև պատերազմը ձևավորված Չեռնոգորիայի իշխանապետության վարչական կառավարման համակարգը, ինչպես նաև երկու երկրների ներկայացուցիչներից բաղկացած խառը հանձնաժողովի կողմից 1859 թ. որոշած նրա սահմանները: Թուրքական կառավարությունը այդ համաձայնությամբ փաստորեն ճանաչում էր Օսմանյան կայսրությունից Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքականապես անկախ կարգավիճակը և նրա տարածքային սահմանները: Այդ առումով՝ Օսմանյան կայսրության յուրաքանչյուր ընտանիք Չեռնոգորիայի իշխանապետություն կարող էր մուտք գործել միայն թուրքական անձնագրերով: Չեռնոգորիան պարտավորվում էր ռազմական բնույթի ամրություններ չկառուցել թուրքական տիրապետության ներքո գտնվող Ալբանիայի, Բոսնիայի և Հերցեգովինայի հետ ունեցած սահմաններում, այդ սահմանակից մարզերում բռնկված ապստամբություններին չցուցաբերել ո՛չ բարոյական և ո՛չ էլ նյութական աջակցություն և, ընդհանրապես, հրաժարվել իրենց հարևանների դեմ թշնամական գործողություններ ձեռնարկելուց: Հերցեգովինայից Չեռնոգորիայի տարածքով դեպի ալբանական Սկուտարի քաղաք տանող ճանապարհը պետք է շահագործվեր միայն առևտրական նպատակների համար: Սակայն Թուրքիայի դեմ Չեռնոգորիայի ռազմական ելույթը կանխարգելելու նպատակով թուրքական կառավարությունը այդ առևտրական ճանապարհի մի շարք ստրատեգիական կետերում

⁶³ Նույն տեղում, էջ 199:

ստանում էր կայազորներ տեղակայելու իրավունք: Երկու երկրները պարտավորվում էին ոչ մեծ կարևորություն ունեցող սահմանային տարածայնությունները կարգավորել ընդհանուր համաձայնությամբ: Չեռնոգորիային սահմանակից յուրաքանչյուր երկիր իշխանապետության կենտրոն Ցետինեում պետք է ունենար իր լիազոր ներկայացուցիչը՝ սահմանային տարածայնությունները կարգավորելու համար, իսկ ընդհանուր համաձայնության չհանգելու դեպքում այդ երկրները անմիջականորեն պետք է դիմեին թուրքական կառավարության հաշտարար միջնորդությանը: Չեռնոգորցիները ստանում էին թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Ադրիատիկ ծովի Անտիվարի (Բար) նավահանգստով առանց մաքսատուրքերի ապրանքներ ներմուծելու և արտահանելու իրավունք, իսկ գենքի և սպառազինությունների ներմուծումն արգելվում էր: Չեռնոգորցիները կարող էին իշխանապետության սահմաններից դուրս հողեր վարձակալել և գյուղատնտեսությամբ զբաղվել, ինչպես նաև թուրքական իշխանությունների հովանավորության ներքո Օսմանյան կայսրության ամբողջ տարածքում առևտրական գործունեությամբ զբաղվել⁶⁴:

Չնայած Չեռնոգորիայի կրած ռազմական պարտությանը և 1862 թ. հաշտության ծանր պայմաններին՝ այնուամենայնիվ, անձնագրի պատերազմ մղած այդ լեռնային փոքրիկ հերոսական իշխանապետությունը կարողանում է պահպանել Օսմանյան կայսրության հետ միջազգայնորեն 1858 թ. հաստատված սահմանագիծը և իր քաղաքական անկախությունը: Ինչ վերաբերում է պայմանագրի համաձայն Չեռնոգորիայում տեղակայված թուրքական կայազորներին, ապա՝ տերությունների անմիջական միջամտությամբ դրանք հեռանում են 1866 թ.:

⁶⁴ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 3, 1856-1878. N 740. Arrangement avec le Monténégro pour la cessation des hostilités. Fait à Scutari d'Albanie, le 31 août 1862, p. 202-204:

Բոսնիա և Հերցեգովինա

12-14-րդ դարերում Բալկանյան թերակղզու հյուսիսարևմտյան մասում՝ պատմական Իլլիրիայի տարածքում, դեռևս 6-7-րդ դարերում ձևավորվել էր սլավոնական ցեղերով բնակեցված Բոսնիական ֆեոդալական իշխանապետությունը, որը 1377 թ. հռչակվել էր թագավորություն: Արտաքին հարձարկումների, ֆեոդալական երկպառակությունների և կենտրոնական իշխանության թուլացման հետևանքով Բոսնիական թագավորության հարավային մասի կառավարիչներից մեկը 1448 թ. իրեն հռչակում է անկախ դուքս՝ հերցոգ, որի հետևանքով նրա տնօրինության ներքո գտնվող տիրույթը պատմության մեջ է մտնում Դքսություն՝ Հերցեգովինա, իշխանական բարձրագույն կոչումով:

1453 թ. Կ.Պոլսի առումից և 1459 թ. Սերբական իշխանապետության վերջնական գրավումից հետո իրենց նվաճումները շարունակող օսմանյան թուրքերը Բալկանյան թերակղզու հյուսիս-արևմուտքում 1463 թ. գրավում են Բոսնիական թագավորությունը՝ վերացնելով նաև բոզոմիլության ուղղությանը պատկանող ինքնուրույն բոսնիական եկեղեցին: 1482 թ. գրավելով նաև Հերցեգովինայի իշխանապետությունը՝ օսմանյան թուրքերը ավարտում են Բալկանյան թերակղզու արևմտյան երկրների գրավումը:

Թուրքական դաժան տիրապետության պայմաններում բնիկ սլավոնական այդ երկրների ֆեոդալների մեծամասնությունը և բնակչության մի մասը հարկադրաբար մուսուլմանանում է: Մուսուլմանացած ֆեոդալները պահպանում են իրենց արտոնությունները՝ դառնալով տիրապետող մուսուլմանական ֆեոդալական դասակարգի բաղկացուցիչ մասը: Սլավոնական Բոսնիայի և Հերցեգովինայի մուսուլմանացումը քաղաքական և սոցիալ-տնտեսական խիստ բացասական հետևանքներ է թողնում հարավսլավոնական ժողովուրդների հետագա պատմական զարգացման վրա:

Ալբանիա (Շկիպրիա)

1389 թ. Կոստվոյի ճակատամարտից հետո թուրքերը հարասև հարձակումներ են սկսում Ալբանիան նվաճելու համար: Սակայն, ալբանական ժողովրդի դիմադրական համառ պայքարի հետևանքով, Ալբանիայի վերջնական հպատակեցումը թուրքերը ավարտում են միայն 1479 թ.: Նվաճված Ալբանիան ընդգրկվում է Ռումելիայի նահանգի մեջ՝ բաժանվելով չորս վարչական տարածքային շրջանների (սանջակների), որոնց մեջ, սակայն, կային նաև ոչ ալբանական տարածքներ: Ալբանիայի բացարձակ մեծամասնությունը կազմող ուղղափառ և կաթոլիկ քրիստոնյա բնակչությունը, թուրքական դաժան ճնշումների, մասնավորապես՝ զանգվածային կոտորածների և ծանր հարկային քաղաքականության հետևանքով, հարկադրված դավանափոխվում է՝ ընդունելով նվաճողների պարտադրած իսլամական կրոնը: Ալբանիայի ցեղային առաջնորդների և ֆեոդալների ճնշող մեծամասնությունը նույնպես հավատափոխվում է, իսկ հրաժարվողներն անխնա ոչնչացվում են: Մուսուլմանացած ցեղային առաջնորդները և ֆեոդալները սկսում են ծառայել Օսմանյան կայսրությանը, ինչպես նաև մեծ մասնակցություն են ցուցաբերում բալկանյան ժողովուրդների և, առաջին հերթին՝ սերբերի և բուլղարների ազգային-ազատագրական ապստամբությունները ջախջախելու, իրենց ազդեցությունն ու վերահսկողությունը Ալբանիային սահմանակից զուտ սլավոնական Նովի Բազարի, Կոսովոյի-Մետոխիայի և ընդհանրապես Հին Սերբիայի վրա հաստատելու, այդ տարածքներում մուսուլման ալբանացիներով ժողովրդագրական մեծամասնություն ստեղծելու գործում: Օգտվելով 18-րդ դ. վերջին և 19-րդ դ. սկզբին Օսմանյան կայսրության ներքին և արտաքին հզորության թուլացումից՝ Ալբանիայում իշխող սուլթանի վասալ ալբանացի ֆեոդալ կառավարիչները սկսում են հանդես գալ իրենց ենթակա մարզերում անկախանալու ձգտումներով: Սակայն Օսմանյան կայսրությունից անջատվելու փորձերը, ինչպես նաև թուրքա-

կան տիրապետության դեմ ուղղված ժողովրդական ապստամբությունները, դաժանորեն ճնշվում էին կենտրոնական իշխանությունների կողմից:

Մոլդավիա և Վալախիա (Ռումինիա)

Դանուբի ձախ ափի ստորին ավազանի հյուսիսային՝ պատմական Դակիայի տարածքում 14-րդ դարում ձևավորվում են երկու անկախ արևելահռոմեական ֆեոդալական միապետական իշխանապետություններ՝ Վալախիան (1324 թ.) և Մոլդավիան (1359 թ.), որոնք պատմության մեջ հայտնի են նաև «Դանուբյան իշխանապետություններ» անունով: Դանուբյան յուրաքանչյուր միապետական իշխանապետության գլուխն էր ֆեոդալական ավազանուց՝ բոյարներից և բարձրագույն հոգևորականության ժողովի կողմից ընտրված իշխանը՝ վոյեվոդը, որը նաև կոչվում էր գոսպոդար: Իշխանապետության գլխի՝ գոսպոդարի լիազորությունները սահմանափակված էին ֆեոդալական ավազանու ներկայացուցիչներից բաղկացած բոյարական խորհրդի կողմից, առանց որի համաձայնության չէր կարող ընդունվել պետական կարևորագույն նշանակություն ունեցող որևէ մի որոշում: Արտաքին հարաբերություններին, պատերազմներին կամ հաշտությանը վերաբերող հարցերը վճռվում էին աշխարհիկ ֆեոդալական ավազանու և բարձրագույն հոգևորականության ընդլայնված ժողովներում: Յուրաքանչյուր իշխանապետություն ուներ իր կենտրոնական, տեղական կառավարման և դատական համակարգը: Իշխանապետությունները բաժանված էին ազնվապատկան ֆեոդալների՝ բոյարների կողմից կառավարվող վարչական շրջանների: Վարչական շրջանի ղեկավարը միաժամանակ բոյարական խորհրդի անդամ էր: Նա էր իրականացնում նաև իր ենթակայության ներքո գտնվող վարչական շրջանի դատական իշխանությունը: Յուրաքանչյուր իշխանապետության հիմնական գինված ուժն էին գոսպոդարական և բոյարական ուսմանական դրու-

ծինաները: Արտաքին վտանգի դեպքում զորակոչվում էին նաև զենքի ընդունակ ժողովրդական լայն զանգվածները: Զորակոչվածները պարտավոր էին ներկայանալ իրենց սպառազինությամբ ու պարենամթերքի որոշակի պաշարով: Առանձին դեպքերում գոսպոդարներն հավաքագրում էին նաև օտարերկրյա վարձկաններից բաղկացած ռազմական ջոկատներ: Յուրաքանչյուր իշխանապետությունում մեծ նշանակություն և ազդեցություն ուներ ուղղափառ քրիստոնեական եկեղեցին: Կ.Պոլսի հունական պատրիարքի կողմից 1359 թ. ճանաչված Վալախիայի միտրոպոլիտությունը մեծ դեր ուներ իշխանապետության համախմբման, գոսպոդարի իշխանության ամրապնդման, ժողովրդական զանգվածներին միավորելու և էթնիկ ինքնությունը պահպանելու գործում: Կ.Պոլսի հունական պատրիարքը 1401 թ. նույնպես ճանաչում է իր ենթակայության ներքո գտնվող Մոլդավական իշխանապետության ուղղափառ եկեղեցու ինքնավար կարգավիճակը: Յուրաքանչյուր իշխանապետության միտրոպոլիտը նաև ֆեոդալական ավագանու և բարձրագույն հոգևորականության ընդլայնված ժողովների նախագահն էր:

Բալկաններում օսմանյան նվաճումների հետագա ծավալման և Դանուբյան իշխանապետություններին անմիջական սպառնալիք ստեղծելու հետևանքով 1415 թ. Վալախիան, իսկ 1456 թ.՝ Մոլդավիան, որպես փրկագին, հարկադրված են լինում ամենամյա հարկ վճարել թուրքական սուլթանին: Թուրքական չղադարող արշավանքների արդյունքում 1538 թ. Մոլդավիա, իսկ 1542 թ. Վալախիա իշխանապետությունները լիովին հպատակեցվում են՝ դառնալով Օսմանյան կայսրության բաղկացուցիչ տարածքը: Թուրքերը գրավում են նաև 1367 թ. մոլդավական իշխանապետության մեջ մտած Բեսարաբիան:

Ընկնելով թուրքական տիրապետության տակ, այնուամենայնիվ, Մոլդավիան և Վալախիան չեն վերակազմակերպվում որպես Օսմանյան կայսրության նահանգներ, այլ թուրքական կառավարության սյուզերենության ներքո վերածվում են օսմանյան սուլթանի

նշանակած կառավարիչների՝ գոսպոդարների ղեկավարությամբ կառավարվող երկու ինքնավար վասալական իշխանապետությունների: Թուրքական կառավարությանը վճարվող ամենամյա դրամական հարկից, սուլթանին և արքունական բարձրագույն պաշտոնյաներին տրվող թանկարժեք նվերներից (ռիկաբիյե, հեղիյե) և մի շարք այլ պարտավորություններից բացի, երկու իշխանապետությունների զորքերը պետք է մասնակցեին Թուրքիայի մղած պատերազմներին:

Վերածվելով Օսմանյան կայսրության վասալական իշխանապետությունների, այնուամենայնիվ, Մոլդավիան և Վալախիան երբեք չդադարեցրին անկախության համար մղած ազգային-ազատագրական պայքարը՝ Թուրքիայի դեմ պատերազմներում 16-րդ դարի վերջից դաշնակցելով, ինչպես նաև քաղաքական ու դիվանագիտական կապեր հաստատելով Ռուսաստանի հետ: Իրենց հերթին, Ռուսական կայսրության միապետները, մասնավորապես՝ Պյոտր 1-ինից սկսած՝ յուրաքանչյուր ռուս-թուրքական պատերազմում հրովարտակներով դիմում էին նվաճված բալկանյան ժողովուրդներին՝ ընդհանուր և միասնական ուժերով հանդես գալու Օսմանյան կայսրության դեմ՝ շեշտելով, որ Ռուսաստանը պատերազմ է մղում քրիստոնյա ժողովուրդներին թուրքական տիրապետությունից ազատագրելու համար՝ վստահեցնելով, որ նրանց շահերը նկատի են առնվելու Թուրքիայի հետ հաշտության պայմանագիրը կնքելու ժամանակ: Այսպես՝ 1768-1774 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում, 1769 թ. Պետերբուրգում պատասխանելով Ռուսաստանի կազմի մեջ Մոլդավիային ընդունելու մոլդավական պատվիրակության խնդրանքին, Եկատերինա 2-րդ կայսրուհին պատասխանում է, որ «կձգտի պաշտպանել անողորմ թշնամու վայրագություններից»:

18-րդ դարի երկրորդ կեսից Թուրքիայի դեմ մղած Ռուսաստանի հաղթական պատերազմները իրենց ռազմաքաղաքական հետևանքներով մեծ ազդեցություն էին թողնում նաև Բալկանյան թե-

րակղզու ժողովուրդների հետագա պատմական զարգացման վրա: Այսպես. Վալախիային 1390 թ. միացված պատմական Դուբրովնայի Սիլիստրա քաղաքից ոչ հեռու՝ Քյուչուկ-Կայնարջի գյուղում, 1768-1774 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի արդյունքում 1774 թ. հուլիսի 21-ին կնքված հաշտության պայմանագրով Օսմանյան կայսրությունից անջատվում և Ռուսաստանի տիրապետության տակ էին անցնում Դնեպր և Հարավային Բուգ գետերի միջև գտնվող տարածքները, ինչպես նաև Դնեպրի գետաբերանի Կինբուրն ամրոցը, և ռուս-թուրքական սահմանն էր դառնում Հարավային Բուգ գետը: Ռուսական կայսրությունը, այդպիսով, Օսմանյան կայսրությանն էր վերադարձնում 1768-1774 թթ. պատերազմի ընթացքում Հարավային Բուգից արևմուտք գրաված տարածքները, Բեսարաբիան՝ Ակկերման, Կիլիյա, Իզմայիլ և Բենդեր ամրոց քաղաքներով, ինչպես նաև Մոլդավիա և Վալախիա իշխանապետությունները: Այնուամենայնիվ, 1768-1774 թթ. Քյուչուկ-Կայնարջիում կնքված ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածով թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր պահպանել դեռևս սուլթան Մեհմեդ 4-րդի ժամանակ (1648-1687 թթ.) Մոլդավիային և Վալախիային շնորհված ներքին ինքնավարության կարգավիճակը: Իրենց շահերը պաշտպանելու համար երկու իշխանապետություններն իրավունք էին ստանում Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքում ունենալու իրենց դիվանագիտական հավատարմատարներին: Խիստ կարևոր էին հաշտության պայմանագրի այն հոդվածները, որոնց համաձայն Ռուսաստանը քաղաքական հովանավորություն էր հաստատում Օսմանյան կայսրության կազմում գտնվող այդ ինքնավար իշխանապետությունների վրա: Կ.Պոլսում հավատարմագրված Ռուսական կայսրության դիվանագիտական ներկայացուցիչները լիազորվում էին հանդես գալու այդ երկու իշխանապետությունների շահերի պաշտպանությամբ:

Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր լիակատար ներում շնորհել 1768-1774 թթ. ռուս-թուրքական պատերազ-

մում իր դեմ հանդես եկած երկու իշխանապետությունների բնակիչներին, վերականգնել բոյարների տիրույթները, կոչումները և վերադարձնել նրանց կալվածքներն ու հողերը: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր արգելքներ չհարուցել իշխանապետություններում քրիստոնեական կրոնի ազատ դավանության համար, համաձայնվում էր, որպեսզի վերականգնվեին ավերված-խուճարիված եկեղեցիները, կառուցվեին նորերը, վերադարձվեին խլված վանքապատկան հողերը, տիրույթները, ինչպես նաև պաշտոնապես ճանաչել և, ըստ աստիճանակարգի, արժանավայել հարգանք ցուցաբերել քրիստոնյա հոգևոր դասի ներկայացուցիչների նկատմամբ: Երկու իշխանապետություններից որևէ մեկում բնակվող յուրաքանչյուր ընտանիք, եթե կցանկանար տեղափոխվել մեկ այլ վայր, հաշտության պայմանագրի փոխանակման օրվանից՝ մեկ տարվա ընթացքում, կարող էր իր ամբողջ ունեցվածքով ազատորեն հեռանալ, ընդ որում՝ նրանից չէր պահանջվելու չվճարած նախկին պետական պարտքերից և ոչ մի գումար: Երկու իշխանապետությունների բոլոր բնակիչները ազատվում էին ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում Օսմանյան կայսրության գանձարանին չվճարած հարկերից և որևէ ռազմատուրքից, իսկ հաշտության պայմանագրի փոխանակման օրվանից՝ նաև հետագա երկու տարիների բոլոր պետական հարկերից ու պարիակներից⁶⁵:

Ռուսական կառավարության պահանջով օսմանյան սուլթանը նույն թվականի դեկտեմբերի 15-ին հրապարակում է Մոլդավիային ու Վալախիային վերաբերող երկու կայսերական հրամանագրեր՝ հաթթը շերիֆներ՝ հաստատելով և կոնկրետացնելով Քյուչուկ-Կայնարջիի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածով Դանուբյան իշխանապետություններին շնորհած իրավունքներն ու արտոնու-

⁶⁵ Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottomam. Tome première. 1300-1789. Paris, 1897.

N 36. Traité de paix définitif avec la Russie conclu au camp près du village de Kutchuk Kainardji, le 10/ 21 juillet 1774, p. 319-334.

թյունները: 1774 թ.-ից, նշում է ռումինական տարեգրությունը, Մոլդավիայի և Վալախիայի վրա թուրքական տիրապետությունը աստիճանաբար նվազում է⁶⁶:

1779 թ. մարտի 10-ին Կ.Պոլսի սուլթանական պալատներից Այնալի-Կավակում ստորագրված ռուս-թուրքական համաձայնությամբ ռուսական դիվանագիտության ջանքերով, առանց որևէ էական փոփոխությունների, ամբողջությամբ կրկին հաստատվում էին Քյուչուկ-Կայնարջիի հաշտության պայմանագրի բոլոր պայմանները, իսկ համաձայնության 7-րդ հոդվածով՝ նաև սուլթանի կողմից Մոլդավիային ու Վալախիային շնորհված իրավունքներն ու արտոնությունները: Այդպիսով՝ Քյուչուկ-Կայնարջիի հաշտության պայմանագրի «լրացումը և պարզաբանումը» հանդիսացող Այնալի-Կավակի համաձայնությամբ թուրքական կառավարությունը հարկադրված էր այլևս չխախտել և անշեղորեն իրականացնել 1768-1774 թթ. պատերազմի հաշտության պայմանագրով ստանձնած իր բոլոր պարտավորությունները: Այնալի-Կավակի համաձայնությանը բարձրագույն իրավական ուժ հաղորդելու նպատակով, բանակցող երկու կողմերի պայմանավորվածությամբ, չորս ամսվա ընթացքում այն պետք է վավերացվեր Ռուսաստանի կայսրի և Օսմանյան կայսրության սուլթանի կողմից⁶⁷:

Քյուչուկ-Կայնարջիի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածի պայմանների և դրանք հաստատող սուլթանական հրամանագրերի՝ հաթթ-ը շերիֆների և դրանց վերաբերյալ կայացած ռուս-թուրքական համաձայնությունների գործնական իրականացմանը անմիջականորեն հետևելու և հսկելու, ինչպես նաև Դանուբյան իշխանապետություններում Ռուսաստանի քաղաքական շահերը հետապնդելու և պաշտպանելու նպատակով 1779 թ. դեկտեմբերի 7-ի

⁶⁶ Histoire chronologique de la Roumanie, Bucarest, 1976, p. 140.

⁶⁷ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 1, N 38. Convention explicative du Traité de Kutchuk-Kainardji avec la Russie. Conclu à Aⁿinali Cavak lès Constantinople le 10 mars 1779, p. 338-344.

կայսերական հրամանագրով Մոլդավիայում, Վալախիայում և Բեսարաբիայում 1781 թ. հիմնվում են Ռուսական կայսրության գլխավոր հյուպատոսությունները: 1784 թ. Ռուսական կայսրության փոխհյուպատոսություն է հիմնվում Մոլդավական իշխանապետության մայրաքաղաք Յասսիում, իսկ 1786 թ.՝ Դանուբի գետաբերանի ամրոց Կիլիայում: Հետզհետե Դանուբյան իշխանապետություններում գլխավոր հյուպատոսություններ են հիմնում Ավստրիան (1783 թ.), Պրուսիան (1785 թ.), Ֆրանսիան (1797 թ.) և Անգլիան (1803 թ.):

Հետագա ռուս-թուրքական պատերազմների հաշտության պայմանագրերը և համաձայնությունները ոչ միայն վերահաստատում էին Օսմանյան կայսրության կազմում Դանուբյան իշխանապետությունների ներքին ինքնավարության կարգավիճակը և այդ իշխանապետությունների նկատմամբ Ռուսաստանի քաղաքական հովանավորության իրավունքը, այլև՝ աշխարհաքաղաքական նոր փոփոխություններ էին առաջացնում Դանուբի ստորին ավազանում: Այսպես, 1787-1791 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի քաղաքական արդյունքներն արտացոլող 1791 թ. դեկտեմբերի 29-ի (1792 թ. հունվարի 9-ի) Յասսիի հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանին էր անցնում Հարավային Բուդի և Դենստրի միջև գտնվող տարածքը և, այդպիսով, Բալկաններում ռուս-թուրքական սահմանն էր դառնում Դենեստր գետը: Ռուսաստանը վերադարձնում էր 1787-1791 թթ. պատերազմում Թուրքիայից գրաված Բեսարաբիան՝ Բենդեր, Ակկերման, Կիլիյա և Իզմայիլ ամրոցներով: Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիան և Վալախիան նույնպես վերադարձվում էին Թուրքիային: Այնուամենայնիվ, ամբողջությամբ պահպանվում էին Մոլդավիային ու Վալախիային վերապահված ինքնավարության արտոնությունները, և թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր «անխախտորեն պահպանել և ճշգրտորեն իրագործել» Դանուբյան իշխանապետությունների ինքնավարությանը վերաբերող 1774 թ. Քյուչուկ-Կայնարջիի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հոդվածները: Մոլդավիա և Վալախիա իշխանապետու-

թյուններն ազատվում էին 1787-1791 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում Օսմանյան կայսրության գանձարանին վճարելիք հարկերից, ռազմատուրքերից, իսկ Յասսիի հաշտության վավերացված պայմանագրի փոխանակման օրվանից՝ նաև երկու տարով ամեն տեսակի հարկերից ու պարհակներից: Վավերացված հաշտության պայմանագրի փոխանակումների օրվանից, սեփական ցանկությամբ, իշխանապետություններում բնակվող յուրաքանչյուր ընտանիք կարող էր 14 ամիսների ընթացքում իր անշարժ գույքը, հողերը վաճառելով կամ իր հայեցողությամբ որևէ մեկին տնօրինության հանձնելով իր ունեցվածքով ազատորեն հեռանալ Մոլդավիայից կամ Վալախիայից⁶⁸:

Թուրքերի կողմից Քյուչուկ-Կայնարջիի և Յասսիի հաշտության պայմանագրերի հողվածների խախտումները կանխելու և դրանք ամրողջությամբ իրականացնելու նպատակով կայսր Ալեքսանդր 1-ինը Կ.Պոլսի իր դեսպանին հղած 1801 թ. հուլիսի 21-ի հրահանգում պատվիրում էր դիվանագիտական ճնշում գործադրել թուրքական կառավարության վրա՝ ստիպելով «ամենուրեք ճշգրտությամբ իրագործել Ռուսաստանի հետ կնքած պայմանագրերի հողվածները»: Միաժամանակ, Ալեքսանդր 1-ինը դեսպանին հրահանգում էր անհրաժեշտության դեպքում, առանց բացահայտվելու, ըստ ամենայնի օժանդակություն ցուցաբերել Մոլդավիայի և Վալախիայի գոսպոդարներին՝ Քյուչուկ-Կայնարջիի և Յասսիի հաշտության պայմանագրերի համապատասխան հողվածները իրենց կառավարմանը ենթակա իշխանապետություններում կիրառելու համար:

Ռուսական դիվանագիտության ճնշման ներքո սուլթան Սելիմ 3-րդը (1789-1807 թթ.) 1802 թ. սեպտեմբերի 24-ին հրապարակում է Դանուբյան իշխանապետություններին վերաբերող երկու նույնանման հաթթ-ը շերիֆներ՝ սուլթանական հրամանագրեր, որոնք ոչ միայն վերահաստատում, այլև կոնկրետացնում և լրացնում էին

⁶⁸ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.2. 1789-1856. Paris, 1900. N 5. Traité de paix avec la Russie. Signé à Yassi le 9 janvier 1792. p. 16-21:

Քյուչուկ-Կայնարջիի և Յասսիի հաշտության պայմանագրերով Ռուսաստանի քաղաքական հովանավորության ներքո Մոլդավիային և Վալախիային շնորհված ինքնավարության պայմաններն ու արտոնությունները՝ շեշտելով նաև այդ իշխանապետությունների շահերը պաշտպանելու Ռուսաստանի օրինական իրավունքները⁶⁹:

Ռուսական կառավարության հանձնարարականների հիման վրա կազմված սուլթանական հրամանագրերով թուրքական սուլթանը պարտավորվում էր վերադարձնել Մոլդավիա և Վալախիա իշխանապետություններից զավթած և Օսմանյան կայսրությանը կցված տարածքները, ինչպես նաև անհապաղորեն դուրս բերել Վալախիա ներխուժած ապստամբ թուրքական զորքերը: Արգելվում էր թուրքական բարձրագույն պաշտոնյաներին, Մոլդավիային և Վալախիային սահմանակից շրջանների աստիճանավորներին, սպաներին այդ իշխանապետություններում ձեռք բերել հողատիրոջներ, արտավալյեր, ինչպես նաև քրիստոնյա հպատակներից տարբեր տեսակի պարհակներ, նվերներ ու դրամ պահանջել: Օսմանյան կայսրության բարձրագույն պաշտոնյաներից բացի, գործնական նպատակներով Դանուբյան իշխանապետություններ կարող էին մուտք գործել միայն սուլթանական անցագրերով օժտված առևտրականները:

Ռուսական կառավարության պահանջով Դանուբյան իշխանապետությունների գոսպոդարների կառավարման ժամկետը սահմանվում էր յոթ տարի՝ նրանց այդ պաշտոնում սուլթանի նշանակած օրվանից: Սուլթանը կարող էր իր վասալ գոսպոդարներին պաշտոնազրկել՝ նրանց կատարած որևէ հանցանք Ռուսաստանի և Թուրքիայի կողմից երկկողմանի ապացուցման դեպքում և միայն ռուսական կառավարության համաձայնությամբ: Սուլթանական հրամանագրերում շեշտված էր, որ գոսպոդարները իրենց պաշտոնավարության ժամանակահատվածում պարտավոր էին ղեկավար-

⁶⁹ Նույն տեղում, N 18. Hatti-chérif concernant la Valachie. En date de Constantinople, le 24 septembre 1802, p. 55-67:

վել Կ.Պոլսի ռուսական դեսպանի հանձնարարականներով, հրահանգներով և ցուցումներով՝ Դանուբյան իշխանապետություններին սահմանված արտոնությունները պահպանելու և, մասնավորապես, 1802 թ. սուլթանական հրամանագրերը կենսագործելու համար:

Սուլթանական հրամանագրերի համաձայն յուրաքանչյուր իշխանապետության գոսպոդար, խորհրդակցելով և համաձայնության հանգելով բոյարների հետ, իրավունք էր ստանում վերստեղծել և տնօրինել իր ենթակայության ներքո գտնվող երկրի գինված ուժերը: Սուլթանական հրամանագրերով կոնկրետացվում և ճշգրտվում էին գոսպոդարների անձնական հարկային պարտավորությունները: Սուլթանական հրամանագրերի ձևակերպմամբ, իշխանապետությունների գոսպոդարներին հավատարմությամբ և հնազանդությամբ ծառայող բոյարները շարունակելու էին պահպանել իրենց կոչումները, պաշտոնները և հողատիրոջները: Իշխանապետություններում պաշտոնները հիմնականում պետք է զբաղեցնեին տեղաբնիկները, սակայն գոսպոդարները կարող էին պետական ծառայության մեջ վերցնել նաև կրթված և զարգացած հույներին:

Հարկային քաղաքականության բնագավառում սուլթանը չեղյալ էր հայտարարում 1783 թ. հետո Դանուբյան իշխանապետությունների վրա դրված հարկերը, տուրքերը, պարհակները, ինչպես նաև պարտավորվում էր վերադարձնել քրիստոնյա հպատակներից՝ ռայաներից, մուսուլմանների զավթած հողերը, արոտավայրերը: Մոլդավիայի և Վալախիայի վրա սահմանվում էին ամենամյա կայուն հարկեր ու տուրքեր: Այսպես, Վալախիա իշխանապետությունը 7.105.871 պիաստր կազմող տարեկան բյուջեից թուրքական գանձարան պետք է մուծեր 309.500 պիաստր պետական հարկ, իսկ Մոլդավիա իշխանապետությունը՝ 4.414.125 պիաստր կազմող տարեկան բյուջեից 67.9444 պիաստր պետական հարկ: Բացի օսմանյան կայսերական գանձարանին մուծելիք տարեկան կայուն պետական հարկից, Վալախիան պետք է 90 հազար պիաստր ամենամյա տուրք վճարեր՝ որպես հեղիյե, և 40 հազ. պիաստր՝ որպես ռի-

կաբիյե, իսկ Մոլդավիան՝ 90 հազար պիաստր՝ հեղիյե, և 25 հազար պիաստր՝ ռիկաբիյե:

Մոլդավիայի և Վալախիայի գոսպոդարները, հիմք ընդունելով 1802թ. սուլթանական հրամանագրերով սահմանված հարկերը և տուրքերը, պարտավոր էին բոյարական խորհուրդների հետ միասին որոշել և հաստատել իրենց իշխանապետությունների տարեկան բյուջեները: Իշխանապետություններին էին հանձնվում նավահանգիստները, հիվանդանոցները, դպրոցները, ճանապարհները և նման կառույցները պահպանելու, ֆինանսավորելու և կառավարելու լիազորությունները: Վանքերին չպատկանող միտրոպոլիտությունների և վանականների ժառանգական ունեցվածքը, գոսպոդարի գիտությամբ, պետք է ծառայեր բարեգործական նպատակների համար, իսկ վանքերին պատկանող հոգևորականների ժառանգական ունեցվածքը պետք է հանձնվեր վանքերի տնօրինությանը:

Օգտվելով 19-րդ դ. սկզբին Եվրոպայում ծավալվող ռազմաքաղաքական իրադարձություններից և 1804 թ. սկսված ռուս-պարսկական պատերազմից, նաև Նապոլեոնյան դիվանագիտության հրահրումով, 1806 թ. դեկտեմբերի 30-ին Թուրքիան պատերազմ է հայտարարում Ռուսաստանին՝ Քյուչուկ-Կայնարջիի և Յասսիի հաշտության պայմանագրերը վերացնելու և իր գերիշխանությունը նաև Դանուբյան իշխանապետություններում վերականգնելու համար:

1806-1812թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի արդյունքում 1812թ. մայիսի 28-ին Վալախիայի իշխանապետության մայրաքաղաք Բուխարեստում կնքված հաշտության պայմանագրով Դնեստրի փոխարեն ռուս-թուրքական սահմանն էր դառնում Դանուբի ձախ վտակ Պրուտ գետը: Պարտված Օսմանյան կայսրությունից Ռուսաստանին էր անցնում Դնեստր և Պրուտ գետերի միջև գտնվող տարածքը՝ 1367 թ. Մոլդավիայի կազմի մեջ մտած Բեսարաբիան՝ 40 հազ. քառ. կմ տարածությամբ՝ Խոտին, Բենդեր, Ակկերման, Կիլիյա և Իզմայիլ ամրոցներով: Թեև Ռուսաստանը կրկին Օսմանյան կայսրությանն էր վերադարձնում 1806-1812 թթ. պատե-

րագմում գրաված Մոլդավիան և Վալախիան, այնուամենայնիվ, ամբողջությամբ պահպանվում էին 1774 թ. Քյուչուկ-Կայնարջիի և 1791 թ. Յասսիի ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագրերով ամրագրված ու հաստատված Դանուբյան երկու իշխանապետությունների ներքին ինքնավարության իրավունքները, արտոնությունները, ինչպես նաև նրանց հարկերին ու պարհակներին վերաբերող և յուրաքանչյուր ընտանիքի կողմից բնակության վայրը ազատորեն փոխելու պայմանները⁷⁰:

Հույն ժողովրդի ազգային-ազատագրական պատերազմի հետևանքով լարված ռուս-թուրքական հարաբերությունների պայմաններում՝ ռուսական կառավարությունն անդրադառնում է նաև Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիային և Վալախիային վերաբերող խնդիրներին:

1826 թ. հոկտեմբերի 7-ին Բեսարաբիայի Ակկերման ամրոցում կնքված ռուս-թուրքական համաձայնությամբ հաստատվում էին Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիային ու Վալախիային վերաբերող ռուս-թուրքական պայմանագրերի համապատասխան հոդվածները, և թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր պահպանել նրանց շնորհած ներքին ինքնավարության իրավունքներն ու արտոնությունները: Միաժամանակ, թուրքական կառավարությունը խոստանում էր Ակկերմանի համաձայնության վավերացումից վեց ամիս անց թարմացնել Մոլդավիային ու Վալախիային 1802 թ. սուլթանական հրամանագրերով շնորհված ինքնավարության հատուկ կարգավիճակը:

Ակկերմանի համաձայնությամբ՝ հաստատվում էր Մոլդավիայի և Վալախիայի կառավարիչների ընտրության կարգը և նրանց լիազորությունների շրջանակը: Այսպես, յուրաքանչյուր իշխանապետության կառավարիչ պետք է ընտրվեր յոթ տարի ժամկետով, տեղաբնիկ ավագագույն բոյարներից՝ տվյալ իշխանապետության Դիվա-

նի ընդհանուր ժողովի կողմից, և որի ընտրությունը պետք է հաստատեր օսմանյան սուլթանը: Յուրաքանչյուր իշխանապետության ընտրված կառավարիչ ստանում էր գոսպոդար կոչումը՝ կառավարման համապատասխան լիազորություններով: Գոսպոդարներն իրավունք ունեին ընտրվելու նաև կառավարման երկրորդ՝ յոթնամյա ժամկետի համար, սակայն այն պայմանով, եթե տվյալ իշխանապետության դիվանը այդ հարցում միջնորդության խնդրանքով դիմեր թուրքական կառավարությանը և, եթե գոսպոդարի կառավարման առաջին ժամանակահատվածում նրա վարած քաղաքականությունը դժգոհություններ չէր առաջացրել իր ղեկավարած իշխանապետության մեջ: Կառավարման սահմանված ժամկետը լրանալուց հետո նախկին գոսպոդարն այլևս չէր կարող ընտրվել Դիվանի անդամ և ոչ էլ զբաղեցնել իշխանապետության որևէ պաշտոն: Գոսպոդարի պաշտոնը տարբեր պատճառներով ժամկետից շուտ թափուր մնալու դեպքում տվյալ իշխանապետության կառավարումը ժամանակավորապես հանձնվում էր Դիվանի նշանակած կայմակամներին: Գոսպոդարներին իրավունք էր վերապահվում Դիվանի մասնակցությամբ որոշելու իշխանապետության ընտրովի մարմինների կազմը, որոնց անդամները, սակայն, չպետք է զբաղեցնեին այլ պաշտոններ: Գոսպոդարները լիազորվում էին դիվանի հետ միասին սահմանել և հաստատել իրենց ենթակա իշխանապետության ամենամյա հարկերն ու պարհակները՝ հիմք ընդունելով 1802 թ. սուլթանական հրամանագրերը: Գոսպոդարներն օժտվում էին կառավարման լայն լիազորություններով, և երկու իշխանապետությունների բոյարները պարտավոր էին անառարկելիորեն կատարել իրենց կառավարիչների հրամաններն ու կարգադրությունները: Գոսպոդարներին արգելվում էր կամայական վերաբերմունք ցուցաբերել բոյարների նկատմամբ և նրանց ենթարկել անօրինական պատիժների: Բոյարները պատիժների կարող էին ենթարկվել միայն դատարանի կողմից՝ տվյալ իշխանապետության օրենքներին և սովորույթներին համապատասխան:

⁷⁰ Noradounghian G., նույն տեղում, N 30. Traité de paix avec la Russie. Signé à Bucharest le 16/28 mai 1812, p. 86-92:

1821 թ. հակաթուրքական ապստամբության հետևանքով Մոլդավիայից ու Վալախիայից հեռացած բոյարները իրավունք էին ստանում ազատորեն վերադառնալ՝ չենթարկվելով հալածանքների և նախկինի պես օգտվել իրենց իրավունքներից, արտոնություններից, կալվածքներից և ամեն տեսակի սեփականությունից: Դանուբյան իշխանապետություններն երկու տարի ժամկետով լիովին ազատվում էին թուրքական կառավարությանը 1802 թ. սահմանված հարկերը վճարելու և պարհակները կատարելու պարտավորություններից, որոնք, այնուհետև, ոչ մի դեպքում չէին ավելացվելու: Միաժամանակ, երկու իշխանապետությունների բնակիչները ստանում էին իրենց գյուղատնտեսական մթերքները և արհեստագործական արտադրանքները ազատորեն տնօրինելու և վաճառելու իրավունք:

Թեև Մոլդավիան և Վալախիան շարունակեցին մնալ որպես Օսմանյան կայսրության վասալ իշխանապետություններ, այնուամենայնիվ, Թուրքիայի հետ կնքած պայմանագրերի հիման վրա՝ Ռուսաստանը պահպանում էր այդ երկու իշխանապետությունների նկատմամբ քաղաքական վերահսկողություն իրականացնելու իրավունքը՝ Ակկերմանի համաձայնությամբ գոսպոդարներին պարտավորեցնելով «ուշադրությամբ ու հարգանքով ընդունել» և անշեղորեն իրականացնել այդ երկրների «իրավունքների ու արտոնությունների» պաշտպանությանը վերաբերող ռուսական կառավարության բոլոր ցուցումներն ու կարգադրությունները: Թուրքական կառավարությունը գոսպոդարներին կարող էր իշխանությունից պաշտոնազրկել կամ նրանց հրաժարականն ընդունել միայն Ռուսաստանի հետ կայացած փոխադարձ համաձայնության դեպքում⁷¹:

1828-1829 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմում Ռուսաստանի հերթական հաղթանակը նոր առաջընթաց է նշանավորում Մոլդավիայի և Վալախիայի նկատմամբ Թուրքական գերիշխանությունը վերացնելու գործում: 1829 թ. սեպտեմբերի 14-ին Ադրիանապոլսում

կնքված հաշտության պայմանագրով՝ Ռուսաստանը, կղզիներով հանդերձ, ստանում էր Դանուբի գետաբերանը՝ այդպիսով լիակատար ռազմաքաղաքական վերահսկողություն հաստատելով Դանուբով դեպի Սև ծով կատարվող եվրոպական տերությունների նավարկության վրա: Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագիրը վերահաստատում և ընդլայնում էր Ռուսաստանի քաղաքական հովանավորության ներքո Մոլդավիայի և Վալախիայի լիակատար ներքին ինքնավարության կարգավիճակը: Թուրքական կառավարությունը զրկվում էր այդ երկու իշխանապետությունների ներքին գործերին խառնվելու իրավունքից: Մոլդավիան ու Վալախիան իրավունք էին ստանում ինքնուրույն կերպով, ցմահ ժամկետով ընտրել իրենց իշխանապետությունների գոսպոդարներին, ունենալ ազգային բանակ, պաշտպանել և ամրացնել սահմանները: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր հաստատել երկու ինքնավար իշխանապետություններում ձևավորված «անկախ կառավարումը», ինչպես նաև ինքնակառավարմանը վերաբերող այն նախագծերը, որ ընդունել էին երկու իշխանապետությունների ընտրովի ժողովները 1828-1829 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում:

Թուրքիայի և երկու ինքնավար իշխանապետությունների սահմանն էր դառնում Դանուբ գետը: Դանուբի աջ ափի բոլոր հարակից կղզիները դառնում էին Մոլդավիայի և Վալախիայի անբաժանելի մասը: Թուրքիան զրկվում էր Դանուբյան իշխանապետություններում իր բոլոր ամրոցներից՝ պարտավորվելով նաև քանդել Դանուբի ձախ ափի բոլոր բերդերը: Մուսուլմաններին կտրականապես արգելվում էր բնակվել կամ որևէ անշարժ սեփականություն ունենալ Մոլդավիայում և Վալախիայում: Երկու ինքնավար իշխանապետություններում բնակություն հաստատած կամ անշարժ գույքի սեփականատեր բոլոր մուսուլմանները պարտավոր էին վաճառել իրենց ամբողջ անշարժ գույքը և 18 ամսվա ընթացքում հեռանալ Մոլդավիայից ու Վալախիայից: Միայն առևտրական նպատակներով Դա-

⁷¹ Նույն տեղում, N 38. Convention explicative et complementaire du traité de paix de Bucharest de 1812 avec la Russie. Signé à Ackerman le 7 octobre 1826, p. 116-121:

նության իշխանապետություններ կարող էին մուտք գործել բացառապես սուլթանական ֆերմաններով օժտված մուսուլման առևտրականները: Իրենց հերթին, Մոլդավիայի ու Վալախիայի բնակիչները իրենց իշխանապետությունների անձնագրերով իրավունք էին ստանում սեփական նավերով ազատորեն նավարկել Դանուբ գետով, ինչպես նաև առանց կաշկանդիչ արգելքների առևտուր կատարել Օսմանյան կայսրության բոլոր քաղաքներում ու նավահանգիստներում: Մոլդավիայի ու Վալախիայի բնակիչները ռուսական զորքերի կողմից իրենց իշխանապետությունները գրավելու օրվանից երկու տարով լիովին ազատվում էին Օսմանյան կայսրությանը ամենամյա հարկեր վճարելու և պարհակներ կատարելու պարտավորություններից: Այնուհետև Մոլդավիան և Վալախիան ընդմիջտ ազատվում էին թուրքական կառավարության հանդեպ ունեցած մի շարք պարտադիր վասալական պարտավորություններից ու պարհակներից, որոնցից էին՝ կայսրության մայրաքաղաք Կ.Պոլսին և Դանուբի ամրոցներին պարենամթերքներ մատակարարելը, ամրոցների շինարարական աշխատանքներին բանվորական ուժ, շինանյութեր տրամադրելը և այլն: Սակայն, որպես փոխհատուցում, Մոլդավիան ու Վալախիան պարտավորվում էին, բացի 1802 թ. սուլթանական հրամանագրերով սահմանված պարտադիր ամենամյա հարկից, թուրքական կառավարությանը տարեկան վճարել լրացուցիչ որոշակի գումար, որի չափը պետք է որոշվեր թուրքական կառավարության և Դանուբյան իշխանապետությունների հետ կայացած փոխադարձ համաձայնությամբ: Բացի վերոհիշյալ հարկերից, յուրաքանչյուր նոր գոսպոդարի ընտրության դեպքում տվյալ իշխանապետությունը թուրքական կառավարությանը պետք է վճարեր 1802 թ. սուլթանական հրամանագրերով սահմանված տարեկան հարկերին համարժեք գումար⁷²:

⁷² Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2:

N 53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/14 septembre 1829, p. 166-173.

Թեև Մոլդավիան ու Վալախիան Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագրից հետո շարունակեցին մնալ սուլթանից վասալական կախվածության մեջ գտնվող իշխանապետություններ, այնուամենայնիվ, այդ կախվածությունը կրում էր սոսկ անվանական և ձևական բնույթ և իրականում արտահայտվում էր միայն հարկի վճարումով, ընդ որում՝ սյուզերեն սուլթանը հարկադրանքի ոչ մի լծակ չունեցրեց այդ հարկը ստանալու համար: Ընդհանուր առմամբ, Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագիրը ռուսական զենքի և դիվանագիտության փայլուն հաղթանակն էր: Մոլդավիայում և Վալախիայում թեև պահպանվում էր սուլթանի ձևական գերիշխանությունը, այնուամենայնիվ, ռուսական դիվանագիտությունը հիմք էր դնում Դանուբյան իշխանապետությունների լիակատար քաղաքական անկախությանը:

1828 թ. ապրիլի 26-ին սկսված ռուս-թուրքական պատերազմի առաջին իսկ օրերին ռուսական զորքի կողմից ամբողջությամբ գրավված Մոլդավիան և Վալախիան մինչև 1834 թ. ապրիլը շարունակում են մնալ Ռուսաստանի անմիջական քաղաքական հովանավորության և ռազմավարչական կառավարման ներքո:

Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագրի կնքումից հետո Մոլդավիայի և Վալախիայի դիվանների Ռուսաստանի լիազոր նախագահ և այդ իշխանապետությունները գրաված ռուսական բանակների հրամանատար է նշանակվում 1828-1829 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի մասնակից, գեներալ Պ.Դ. Կիսելյովը: 1829 թ. նոյեմբերի 26-ին Պ.Դ. Կիսելյովը ժամանում է Բուխարեստ՝ իր ձեռքում կենտրոնացնելով Մոլդավիայի և Վալախիայի ռազմական և քաղաքացիական իշխանությունը: Մոլդավիայի և Վալախիայի կառավարիչներ նշանակված Կիսելյովի երկու ռուս տեղակալներից յուրաքանչյուրը ստանձնում է նաև տվյալ իշխանապետության դիվանի՝ Ռուսաստանի լիազոր նախագահի պաշտոնը: Մոլդավիայի և

N 54. Acte séparé conclu avec la Russie relative aux Principautés de Moldavie et de Valachie. Signé à Andrinople le 2/14 septembre 1829, p. 174-177.

Վալախիայի դիվանների՝ Ռուսաստանի լիազոր նախագահ Կիսելյովի ենթակայությամբ ստեղծվում է իշխանապետությունների քաղաքացիական և ռազմական բնագավառները իրենց համապատասխան բաժիններով ղեկավարող հատուկ գրասենյակներից բաղկացած ռուսական վարչություն: Ստեղծվում են նաև վերստուգիչ հանձնաժողովներ՝ իշխանապետություններում տիրող իրավիճակը ուսումնասիրելու և համապատասխան որոշումներ կայացնելու համար:

Մոլդավիայի և Վալախիայի կառավարման համար ստեղծված ռուսական վարչության առաջնահերթ խնդիրներից մեկը իշխանապետություններում համաճարակային հիվանդությունների և սովի դեմ պայքարի կազմակերպումն էր: Դեռևս Ռուսաստանի լիազոր նախագահ Կիսելյովի նախորդի ժամանակ՝ 1828 թ. մայիսին, արդեն ստեղծվել է մինչև ռուս-թուրքական պատերազմը իշխանապետություններում բռնկված և նաև ռուսական բանակում տարածվող համաճարակների դեմ պայքարի հանձնաժողով: Իշխանապետությունների բժիշկների, տեղական վարչությունների հետ ռուսական բանակի բժիշկների ծավալած անձնուրաց աշխատանքի հետևանքով 1829 թ. ապրիլին համաճարակները վերանում են: 1830 թ. սկզբին Բուխարեստում և Յասսիում հիմնվում են բժշկական վարչություններ, իսկ շրջանային քաղաքներում կազմակերպվում է ամբողջ բնակչության բուժսպասարկումը: Թուրքիայից տարածվող համաճարակները կանխելու նպատակով Դանուբի ձախ ափին հիմնվում են յոթ բուժական մեկուսարաններ և հինգ շրջիկ կետեր: Երկամյա պատերազմի հետևանքով իշխանապետություններում առաջացած սովի դեմ պայքարելու նպատակով ստեղծվում է հատուկ հանձնաժողով, արտասահմանից ներմուծվում է ցորեն, ռուսական բանակի պարենապահեստարաններից հաց և այլ պարենամթերքներ են բաժանվում բնակչությանը: Նման միջոցառումների հետևանքով իշխանապետություններում սովը դադարում է, նվազեցվում են նաև սննդամթերքների բարձրացված գները: 1829 թ.

նոյեմբերին իշխանապետությունները ստանում են առանց սահմանափակումների, 3% մաքսատուրքով արտաքին առևտրի իրավունք: 1830 թ. հունվարի 1-ին յուրաքանչյուր իշխանապետությունում վերացվում են բոլոր տեսակի ապրանքներից գանձվող ներքին մաքսերը, ինչպես նաև քաղաքներում վաճառվող գյուղատնտեսական ապրանքների վրա դրված հարկերը: Կարգավորվում է հարկային քաղաքականությունը: Դրամական շրջանառության հիմքում է դրվում միայն հոլանդական դրամական միավորը: Մեծ աշխատանքներ են կատարվում իշխանապետությունների քաղաքները և գետային նավահանգիստները ռուս մասնագետների միջոցով վերակառուցելու և բարեկարգելու ուղղությամբ: Այդ նպատակով Բուխարեստում և Յասսիում ստեղծվում են մեկական գլխավոր հանձնաժողովներ և նրանց ենթակա կոմիտեներ, որոնք պետք է զբաղվեին քաղաքների վերակառուցման գլխավոր հատակագծերի նախագծման և ընդհանրապես քաղաքների բարեկարգման և դրանց հետ առնչվող խնդիրներով: Քաղաքների վերակառուցման և բարեկարգման համար տրամադրվում են ֆինանսական հատուկ միջոցներ: Վերանորոգվում է ոչ միայն հաղորդակցական և տնտեսական, այլև ռազմաստրատեգիական կարևորություն ներկայացնող Յասսի-Բուխարեստ-Սիլիստրա 391 կմ երկարությամբ ճանապարհը, որը մինչև Դանուբ գետը Ռուսաստանին միացնում էր իշխանապետությունների կարևորագույն շրջանների ու քաղաքների հետ և հնարավորություն էր ստեղծում պատերազմի դեպքում ռուսական բանակների տեղափոխումը և տեղաշարժը արագորեն կազմակերպելու համար: Վերանորոգվում կամ կառուցվում են մի շարք այլ ճանապարհներ, կամուրջներ և անցումներ: Ռուսաստանի օրինակով կազմակերպվում է փոստային հաղորդակցությունը: Իրենց կառնադրություններով և բազմաթիվ անդամներով հիմնվում են գյուղատնտեսական ընկերություններ:

1830 թ. մարտին Ռուսաստանի, Թուրքիայի և իշխանապետությունների ներկայացուցիչներից բաղկացած հանձնաժողովի կող-

մից Դանուբ գետով Թուրքիայի հետ կատարած սահմանազատման հետևանքով Դանուբի 30 կղզիները և այդ գետի Բրեխլա, Ջուրջու և Տուրնու նավահանգիստների հարակից տարածքները վերադարձվում են Վալախիային, իսկ Բրադեշ լիճը՝ Մոլդավիային⁷³: Միջոցառումներ են ձեռնարկվում իշխանապետությունների ներքին անվտանգությունը ամրապնդելու ուղղությամբ: Ստեղծվում են իրարից լիովին անկախ երկու՝ քաղաքացիական և ռազմական (ռուսական) ոստիկանություններ: Վալախիայում ստեղծվում են նաև 4500, իսկ Մոլդավիայում՝ 2000 հեծյալ ժանդարմներից բաղկացած շրջիկ ջրկատներ: Քաղաքացիներին արգելվում է զենք կրել: Վերակառուցվում և բարեփոխվում է իշխանապետությունների դատաիրավական և քրեակատարողական համակարգը: Մահապատիժը վերացվում և փոխարինվում է տաժանակրությամբ: Կազմակերպվում է արխիվային գործը: Բոլոր քաղաքներում և գյուղերում պետք է կատարվեր քաղաքացիական ակտերի պարտադիր գրանցում: Կազմակերպվում է քաղաքային վարչությունը:

Իշխանապետությունների արտաքին անվտանգությունը ապահովելու նպատակով ռուսական հրամանատարությունը ձեռնարկում է ազգային բանակի կազմակերպման գործը: Այդ նպատակով ռուս-թուրքական պատերազմի ավարտից կարճ ժամանակ անց ռուսական հրամանատարությունը ստեղծում է հատուկ կոմիտե, որի մի բաժինը պետք է զբաղվեր Մոլդավիայի, իսկ մյուս բաժինը՝ Վալախիայի իշխանապետության բանակի կազմավորման գործով: Իշխանապետությունների բանակի հիմքն են կազմում 1828-1829 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի մասնակիցները: 1829 թ. նոյեմբերին իշխանապետություններում 20-ից մինչև 30 տարեկան տղամարդկանց համար սահմանվում է զինվորական վեցամյա պարտադիր ծառայություն: Բանակի կազմավորման գործընթացը դյուրացնելու նպատակով ծառայության ընթացքում զինվորների ընտանիքները

⁷³ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 154.

ազատվում էին հարկային պարտավորություններից, իսկ զորացրվածները օժտվում էին մի շարք արտոնություններով: Բանակի սպաները հիմնականում դառնում էին ռուս-թուրքական պատերազմի մասնակից բոյարները: Իրենց կազմավորման սկզբնական շրջանում իշխանապետությունների կանոնավոր բանակների քանակագամը հասնում էր ավելի քան 5500-ի: Ռուսական բանակների օրինակով իշխանապետությունների բանակների կազմավորումը և հրահանգավորումը կատարում էին ռուս զինվորական մասնագետները: Իշխանապետության զինված ուժերի զինվորական կանոնադրությունները նույնպես կազմվում էին ռուսական բանակների զինվորական կանոնադրությունների օրինակով: Իշխանապետությունների բանակները համազգեստավորվում և սպառազինվում էին ռուսական հրամանատարության կողմից⁷⁴:

1831-1832 թթ. ռուսական կառավարությունը Մոլդավիայի և Վալախիայի կառավարման համար կիրառության է դնում գրեթե միանման սահմանադրական օրենքներ՝ կազմակերպական Կանոնադրություններ, որոնք որոշում էին այդ երկու իշխանապետությունների հասարակական-քաղաքական կառուցվածքը: Այդ կազմակերպական Կանոնադրությունները, որ քաղաքական հովանավոր Ռուսաստանի անմիջական վերահսկողությամբ մշակել էին Մոլդավիայի և Վալախիայի ներկայացուցիչներից բաղկացած խմբագրական հանձնաժողովները, հաստատվելով երկու իշխանապետությունների Արտակարգ հասարակական ժողովների և ձևականորեն վավերացվելով սյուզերեն տերության՝ Օսմանյան կայսրության կողմից, Վալախիայում գործադրության են դրվում 1831 թ.

⁷⁴ St'u Булгаков Ф., Русский государственный человек минувших трех царствования (Граф П.Д. Киселев). St'u "Исторический вестник", 1882, январь, с. 128-155. март, с. 661-682:

Голицин Н.С., Павел Дмитриевич Киселев и его управление Валахией и Молдавией 1829-1834 гг. St'u "Русская старина", март, 1879, с. 479-496, апрель 1879, с. 639-650. В. Я.Гросул, Реформы в Дунайских княжествах и Россия (20-30 годы XIX века). М., 1966:

հուլիսին, իսկ Մոլդավիայում՝ 1832 թ. հունվարին: Այդ կազմակերպական Կանոնադրությունների համաձայն Վալախիայում և Մոլդավիայում հաստակորեն սահմանազատվում էին գործադիր, օրենսդիր և դատական իշխանությունները: Գործադիր իշխանության՝ կառավարության գլուխ էր հռչակվում իշխանապետության ղեկավարը՝ գոսպոդարը: Յուրաքանչյուր իշխանապետության գոսպոդար պետք է ընտրվեր 40 տարեկանից բարձր հասակում, ցմահ ժամկետով՝ բարձրագույն և միջին բոյարներից ու քաղաքացիական միությունների ներկայացուցիչներից բաղկացած Արտակարգ հասարակական ժողովի կողմից: Իր պաշտոնական ծառայության համար գոսպոդարը պետք է վարձատրվեր ժողովի կողմից գահաթերթով հաստատված որոշակի դրամական գումարով: Որպես գործադիր իշխանության գլուխ և ղեկավար՝ գոսպոդարն օժտված էր կառավարության անդամներին և այլ բարձրագույն պաշտոնյաներին նշանակելու, ինչպես նաև պաշտոնազրկելու լիազորություններով: Նա իշխանապետության բանակի գերագույն հրամանատարն էր: Ստեղծվում է վեց՝ ներքին գործերի, ֆինանսների, պետական քարտուղարության, արդարադատության, պաշտամունքների և ռազմական նախարարություններից բաղկացած գործադիր իշխանություն՝ կառավարություն: Նախարարները պատասխանատու էին գոսպոդարի առաջ: Առաջին երեք գերատեսչությունների ղեկավարները, ներքին գործերի նախարարի նախագահությամբ, կազմում էին հատուկ Վարչական խորհուրդ՝ անմիջականորեն ենթակա լինելով գոսպոդարին: Այդ խորհուրդը իր նիստերը պետք է գումարեր շաբաթը երկու անգամ և քննարկեր իշխանապետությանը վերաբերող տնտեսական, քաղաքական, ֆինանսական ընթացիկ և այլ հարցերը: Քննարկումների արդյունքում ընդունված որոշումները ուժի մեջ էին մտնում միայն գոսպոդարի կողմից հաստատվելուց հետո: Գոսպոդարի մահվան կամ նրա պաշտոնանկության դեպքում, մինչև հաջորդ գոսպոդար ընտրելը, գերագույն դիվանի նախագահից, ներքին գործերի և արդարադատության նախարարներից ստեղծ-

վում էր ժամանակավոր ղեկավարություն՝ կայմակամություն: Մոլդավիայում և Վալախիայում օրենսդիր իշխանությունը պետք է իրականացներ 39 բարձրագույն բոյարներից և երեք եպիսկոպոսներից հինգ տարով ընտրված Սովորական հասարակական ժողովը: Տվյալ իշխանապետության բարձրագույն հոգևոր պետը՝ միտրոպոլիտը, պետք է լիներ Սովորական հասարակական ժողովի անփոփոխ նախագահը: Օրենսդիր իշխանության բարձրագույն մարմինը՝ Սովորական հասարակական ժողովը, իր նիստերը պետք է գումարեր յուրաքանչյուր տարվա վերջին երկու ամիսներին և քննարկեր երկրում առաջացած բոլոր կարևոր խնդիրները՝ ստուգեր իշխանապետության եկամուտներն ու ծախսերը, հաստատեր հաջորդ տարվա բյուջեն, ուսումնասիրեր արդյունաբերությանը և առևտրին, մշակույթին, գյուղատնտեսությանը, հանրային կրթությանը վերաբերող հարցերը: Այդ նպատակով յուրաքանչյուր նստաշրջանի սկզբին ստեղծվում էին հատուկ՝ ֆինանսական, վարչական, եկեղեցական, դատական հանձնաժողովներ: Յուրաքանչյուր գոսպոդար օժտված էր օրենսդրական նախաձեռնության լիազորություններով: Սովորական հասարակական ժողովի ընդունած օրինագծերը կազմում էին օրենսդրական նախաձեռնությամբ օժտված գոսպոդարի ներկայացրած ծրագրերի հիման վրա և օրենքի ուժ էին ստանում գոսպոդարի կողմից հաստատվելուց հետո: Նախարարները Սովորական հասարակական ժողովի անդամներ լինել չէին կարող: Սակայն նրանք պետք է ներկա լինեին ժողովի նիստերին և ընդամենը պատասխանեին իրենց քննազատների գործունեությանը վերաբերող հարցերին:

Սովորական հասարակական օրենսդիր ժողովը իրավասու էր հանրագրով պահանջներ ներկայացնել գոսպոդարին: Եթե գոսպոդարը չէր բավարարում ժողովի կողմից իրեն հղված հանրագրի պահանջները, ապա ժողովն իրավասու էր այդ հանրագիրը ներկայացնել սյուզերեն տերության կառավարությանը, ինչպես նաև իշխանապետությունների քաղաքական հովանավոր Ռուսաստանին՝

հայցելով միջոցառումներ ձեռնարկել տվյալ իշխանապետության գոսպոդարի դեմ:

Կազմակերպական Կանոնադրությունները Մոլդավիայում և Վալախիայում հիմնում էին նաև դատական իշխանության մարմիններ, որոնք պետք է արդարադատությունն իրականացնեին միայն գործող գրավոր օրենքների հիման վրա:

1834թ. հունվարի 29-ին Պետերբուրգում կնքված ռուս-թուրքական համաձայնությամբ թուրքական կառավարությունը ճանաչում էր Մոլդավիա և Վալախիա իշխանապետությունների հասարակական-քաղաքական կառուցվածքին վերաբերող Ռուսաստանի կազմած սահմանադրությունները՝ կազմակերպական Կանոնադրությունները⁷⁵:

Կազմակերպական Կանոնադրությունների հիման վրա Դանուբյան իշխանապետություններում ստեղծվում են կառավարման մարմիններ, ազգային բանակ, ոստիկանություն, դպրոցներ, վերացվում են յուրաքանչյուր իշխանապետության ներքին մաքսերը: 1831 թ.-ից իշխանապետություններում կատարվում է բնակչության, մասնավորապես՝ հարկատուների ամենամյա հաշվառում: 1833 թ. կատարված ռուսական ռազմական վիճակագրական տվյալների համաձայն՝ Վալախիայում բնակվում էին 382.072, իսկ Մոլդավիայում՝ 221.944 ընտանիք: Իշխանապետություններում կիրառության մեջ են դրվում ծննդյան վկայականները: Ավելանում են ընտրովի քաղաքային խորհուրդներով՝ մագիստրատներով, կառավարվող քաղաքները: Քաղաքային խորհուրդներ՝ մագիստրատներ են հիմնվում վալախական 17 և մոլդավական 6 քաղաքներում: Շարունակվում են քաղաքների վերակառուցման ու բարեկարգման աշխատանքները: 1833 թ.-ից սկսում են լուսավորել բոլոր քաղաքների փողոցները: Կատարելագործվում է փոստային հաղորդակցությունը: Վալախիայում հիմնվում են լրացուցիչ 22 փոստային կայաններ: Մեծ ուշադրու-

թյուն է դարձվում հակահրդեհային միջոցառումների կազմակերպման աշխատանքներին: Առաջին անգամը լինելով՝ արտասահման մեկնողների համար սահմանվում են անձնագրեր: Արևմտյան Եվրոպա կամ Ռուսաստան մեկնողները ստանում էին ռուսերեն և ֆրանսերեն, իսկ Օսմանյան կայսրություն գնացողները՝ թուրքերեն անձնագրեր: Ստեղծվում են տարբեր բնույթի ծրագրեր կազմող մի շարք հատուկ հանձնաժողովներ: 1833 թ. ստեղծվում է Թուրքիայի հետ Դանուբ գետով և Ավստրիայի հետ իշխանապետությունների սահմանը պաշտպանելու նախագիծ: Թուրքական կառավարությունը 1837 թ. ճանաչում է բաց ծովում ռումինական նավերի նավարկության իրավունքը: 1848 թ. հունվարի 1-ին վերացվում է Մոլդավիայի և Վալախիայի միջև գոյություն ունեցող մաքսային սահմանը՝ տնտեսապես միավորելով երկու իշխանապետությունները և միասնական կազմակերպական Կանոնադրությունների հիման վրա պայմաններ ստեղծելով նրանց ազգային ու քաղաքական միավորման համար⁷⁶:

1848 թ. Եվրոպական երկրներում ծավալվող հեղափոխությունների անմիջական ազդեցության ներքո ապրիլի 8-ին Մոլդավիայում, իսկ հունիսի 23-ին՝ Վալախիայում սկսվում է ազգային-ազատագրական պայքար՝ Օսմանյան կայսրության վասալական կախվածությունից ազատագրվելու և քաղաքականապես միավորված մեկ միասնական, ռումինական պետություն ստեղծելու համար:

Դանուբյան իշխանապետություններում ազգային-ազատագրական, միասնական պետություն ստեղծելու համար սկսված պայքարը ճնշելու, «օրինական կարգը» վերականգնելու և «երկրի նախկին իրավունքները և հիմնարկությունները» պահպանելու նպատակով ցարական և թուրքական կառավարությունները հուլիսին զինված ուժեր են մտցնում Մոլդավիա և Վալախիա: Հուլիս 31-ի նոտայով ցարական կառավարությունը բացառում էր անկախ դակիա-ռումի-

⁷⁵ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 155.

⁷⁶ Տե՛ս В. Я. Грозин, նույն տեղում:

նական պետության մեջ միավորվելու ուամիների կամքը⁷⁷: Սեպտեմբերին ռուսական և թուրքական բանակները ճնշում են դանուբյան իշխանապետություններում անկախության և ուամիներական միասնական պետության համար ծավալվող ազգային-ազատագրական շարժումը:

Բոսֆորի նեղուցի եվրոպական ափի՝ Կ.Պոլսին մոտ գտնվող Բալթա-Լիման փոքր նավահանգստում Ռուսաստանը և Թուրքիան 1849 թ. մայիսի 1-ին յոթ տարի ժամկետով կնքում են պայմանագիր՝ համաձայնելով միասնական ռազմաքաղաքական գործողություններ իրականացնելու, Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիայի և Վալախիայի քաղաքական անկախությունը բացառելու և մեկ միասնական ուամիներական պետության մեջ այդ իշխանապետությունների միավորումը կանխելու համար: Այդ առումով՝ պայմանավորվող երկու արքունիքները, փոխադարձ համաձայնությամբ, որոշակի փոփոխությունների էին ենթարկում Մոլդավիա և Վալախիա իշխանապետությունների կառավարման համար ռուսական կառավարության կողմից կիրառության մեջ դրված և սյուզերեն տերության՝ Օսմանյան կայսրության վավերացրած 1831 և 1832 թթ. միանման սահմանադրական կազմակերպությունները: Այդ փոփոխությունների համաձայն՝ Մովդավիա և Վալախիա իշխանապետությունների յուրաքանչյուր գոսպոդար այլևս ընտրվելու էր ոչ թե բոյարներից ու քաղաքացիական միությունների ներկայացուցիչներից բաղկացած Արտակարգ հասարակական ժողովի, այլ՝ Ռուսաստանի համաձայնությամբ, յոթ տարի ժամկետով նշանակվելու էր սյուզերեն տերության՝ օսմանյան սուլթանի կողմից: Երկու իշխանապետությունների Սովորական և Արտակարգ բոյարական ընտրովի ժողովների փոխարեն ստեղծվում էին օրենսդիր խորհուրդներ, որոնց անդամներին «առավել ազնվատոհմիկ և առավել վստահություն վայելող բոյարներից և բարձրագույն հոգևորականներից» պետք է

նշանակելին գոսպոդարները: Այդ օրենսդիր խորհուրդներից յուրաքանչյուրը հիմնականում օժտվում էր տվյալ իշխանապետության հարկային քաղաքականությանը և տարեկան բյուջեին վերաբերող հարցերը քննարկելու իրավասություններով: Վալախիայի՝ Բուխարեստ և Մոլդավիայի՝ Յասսի վարչական կենտրոններում ստեղծվելու էին բոյարներից բաղկացած մեկական Վերահսկիչ հանձնաժողովներ, որոնք պետք է հետևեին Դանուբյան իշխանապետություններին ռուսական կառավարության շնորհած 1831 և 1832 թթ. կազմակերպական Կանոնադրությունների կիրառման ընթացքին և առաջարկություններ ներկայացնեին սյուզերեն տերության՝ Օսմանյան կայսրության կառավարությանը՝ այդ իշխանապետությունների վարչական համակարգը առավելագույն կերպով բարեփոխելու համար: Այդ առաջարկությունները քննարկելուց հետո, ռուսական կառավարության համաձայնությամբ, սուլթանական հրովարտակով պետք է վավերացվեին Դանուբյան իշխանապետությունների վարչական կառավարման բարեփոխման վերաբերյալ Վերահսկիչ հանձնաժողովների արտահայտած նկատառումները: Երկու տերությունների կողմից ժամանակավորապես ռազմական գրավման ենթարկված Դանուբյան իշխանապետությունների կառավարման ընթացքը վերահսկելու էին Ռուսաստանի և Թուրքիայի նշանակած մեկական արտակարգ կոմիսարները, որոնք գոսպոդարներին ներկայացրած իրենց կառավարությունների նույնանման հրահանգներով պետք է կանխեին նրանց ղեկավարության ներքո գտնվող Մոլդավիայում և Վալախիայում ազգային-ազատագրական, միավորման համար մղվող պայքարը: Երկու տերությունների արտակարգ կոմիսարները փոխադարձ համաձայնությամբ պետք է նշանակեին Մոլդավիայի և Վալախիայի Վերահսկիչ հանձնաժողովների անդամներին և իրենց կառավարություններին զեկուցեին տրված հանձնարարականներով գործող այդ հանձնաժողովների աշխատանքների մասին:

⁷⁷ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 164.

Երկու տերությունները պայմանավորվում էին Մոլդավիայից և Վալախիայից իրենց զորքերն ամբողջությամբ դուրս բերել այդ իշխանապետությունների կազմակերպական Կանոնադրությունները բարեփոխելուց և այդ երկու նահանգների ներքին անդորրությունը լիովին կայունացնելուց հետո: Սակայն, նախքան այդ երկու իշխանապետություններից ուսական և թուրքական զորքերի ամբողջական դուրսբերումը, անհապաղորեն պետք է համալրվեր տեղական միլիցիան, որն իր կարգապահությամբ և անձնակազմով ի վիճակի կլիներ պահպանելու այդ երկու նահանգների «օրինական իշխանությունը»⁷⁸:

Բալթա-Լիմանի 1849 թ. ուս-թուրքական համաձայնության պայմանները նշանակալիորեն նվազեցնում էին 1831 և 1832 թթ. սահմանադրական կազմակերպություններով շնորհված Դանուբյան իշխանապետությունների ինքնավարության իրավունքները և օսմանյան սուլթանի ձևական սյուզերենության ներքո ուժեղացնում էին Ռուսաստանի ազդեցությունը Մոլդավիայի և Վալախիայի ներքաղաքական կյանքի վրա: Դանուբյան իշխանապետությունների ազգային-ազատագրական, քաղաքական միավորման համար պայքարը ճնշելուց հետո միայն ուս-թուրքական զինված ուժերը 1851 թ. հեռանում են Մոլդավիայից և Վալախիայից:

1853-1856 թթ. Ղրիմի պատերազմում Ռուսաստանի կրած ծանր պարտությունը աշխարհաքաղաքական նոր իրադրություն է ստեղծում Դանուբյան իշխանապետություններում: Դեռևս պատերազմի ընթացքում՝ 1854 թ. փետրվարի 9-ին, Վիեննայում կայացած կոնֆերանսում Անգլիայի, Ֆրանսիայի, Ավստրիայի և Պրուսիայի ներկայացուցիչները իրենց կազմած արձանագրությամբ, որպես հաշտության կայացման անհրաժեշտ-պարտադիր պայման՝ Ռուսաստանից պահանջում են զորքերը դուրս բերել 1853 թ. հուլիսին

գրված Դանուբյան իշխանապետություններից⁷⁹: Ենթարկվելով Թուրքիայի դաշնակից տերությունների պահանջին՝ նույն՝ 1854 թ. ապրիլ-սեպտեմբեր ամիսների ընթացքում ուսական զորքերը հեռանում են Դանուբյան իշխանապետություններից⁸⁰:

1856 թ. մարտի 30-ին Փարիզի կոնգրեսում կնքված հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանը վերադարձնում էր 1853-1856 թթ. պատերազմի ընթացքում կորցրած Ղրիմի թերակղզու քաղաքները և նավահանգիստները, որոնցից էին՝ Սևաստոպոլը, Բալակլավան, Կամիշը, Եվպատորիան, Կերչ-Ենիկալեն, Կինբուրնը և այլ տարածքները, որ գրավել էին Օսմանյան կայսրության դաշնակից տերությունները: Ռուսաստանին վերադարձված այդ տարածքների փոխարեն, ինչպես նաև «Դանուբով նավարկության ազատությունը առավելագույն կերպով ապահովելու համար», կոնգրեսի մասնակից եվրոպական տերությունների դիվանագիտական ճնշման ներքո, ուսական կառավարությունը հարկադրված էր հրաժարվել 1812 թ. Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով իր տիրապետության տակ անցած Բեսարաբիայի հարավ-արևմտյան մասից՝ Իզմայիլի գավառից, մասնակիորեն՝ Ակկերման և Կագուլ գավառներից և Դանուբի Իզմայիլ և Ռենի նավահանգիստներից, որոնք, օսմանյան սուլթանի սյուզերենության ներքո, միացվում էին Մոլդավական իշխանապետությանը: 1829 թ. Ադրիանապոլսի հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանին անցած Դանուբի Դելտայի կղզիները, ինչպես նաև Դելտային պատկանող սևծովյան Օձի կղզին, վերադարձվում էին թուրքական գերիշխանության տակ:

Կոնգրեսը հաստատում է ուս-թուրքական բոլոր պայմանագրերում արձանագրված Մոլդավիայի և Վալախիայի ներքին ինքնավարության՝ «անկախ ու ազգային կառավարման» իրավունքը: Իրենց ներքին խաղաղությունը պահպանելու և սահմանների

⁷⁸ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 2. 1789-1856:

N 142. Traité avec la Russie au sujet des Principautés moldo-valaques fait à Balta-Liman lès Constantinople; le 19 avril /1er mai 1849, p. 389-392.

⁷⁹ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 169.

⁸⁰ Նույն տեղում, 170:

անվտանգությունը ապահովելու նպատակով՝ Դանուբյան իշխանապետությունները պետք է ունենային իրենց զինված ուժը:

Կոնգրեսի որոշմամբ Ռուսաստանն այլևս դադարում էր Դանուբյան իշխանապետությունների միակ ավանդական քաղաքական հովանավորը լինելուց, և Մոլդավիայի ու Վալախիայի ներքին ինքնավարության համատեղ երաշխավորներ էին հռչակվում Փարիզի հաշտության պայմանագիրը ստորագրած եվրոպական վեց տերությունները: Առանց եվրոպական վեց հովանավոր տերությունների համաձայնության՝ թուրքական կառավարությանը կտրականապես արգելվում էր խառնվել Դանուբյան ինքնավար իշխանապետությունների ներքին գործերին: Փարիզի հաշտության պայմանագրով նախատեսվում էր Մոլդավիայում և Վալախիայում հրավիրել դասային ներկայացուցչական արտակարգ խորհրդակցական ժողովներ, որոնք պետք է իրենց ցանկություններն արտահայտեին երկու իշխանապետությունների ապագա պետական կառուցվածքի վերաբերյալ⁸¹: Փարիզի հաշտության կոնգրեսը իր օրակարգային հարցերի քննարկման ընթացքում ամրագրում է նաև եվրոպական տերությունների և Թուրքիայի միջազգային հարաբերությունների վերաբերյալ նոր սկզբունքներ: Այսպես, 1856 թ. մարտի 18-ի արձանագրության մեջ հաստատագրվում էր, որ կոնգրեսի մասնակից տերությունները պարտավորվում են հարգել Օսմանյան կայսրության անկախությունը և տարածքային ամբողջականությունը՝ միասնաբար երաշխավորելով խստորեն պահպանել իրենց ընդունած այդ հանձնառությունը: Շեշտվում էր, որ տերությունների և թուրքական կառավարության միջև կնքված և կնքվելիք համաձայնագրերը կամ պայմանագրերը այլևս կազմելու էին եվրոպական միջազգային իրավունքի բաղկացուցիչ մասը: Կոնգրեսի ընդունած արձանագրության համաձայն՝ Թուրքիան և եվրոպական որևէ տերություն, նախքան միմյանց դեմ պատերազմ սկսելը, իրենց միջև առաջացած

⁸¹ Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, М., 1952. N 1. «Парижский трактат». Париж, 18/30 марта 1856г., с. 23-33.

խնդիրները խաղաղ ճանապարհով կարգավորելու նպատակով պետք է դիմեին եվրոպական մյուս տերությունների հաշտարար միջնորդությանը⁸²:

Եվրոպական տերությունների և Թուրքիայի միջազգային հարաբերությունների վերաբերյալ Փարիզի 1856 թ. հաշտության կոնգրեսի մարտի 18-ի արձանագրության սկզբունքները հետագայում կվկայակոչվեն անգլիական դիվանագիտության կողմից՝ Սան Ստեֆանոյի ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագրի հողվածները եվրոպական միջազգային իրավունքի հիման վրա համաեվրոպական կոնգրեսում քննարկելու և դրան համապատասխան պայմանագիրը փոփոխության ենթարկելու համար:

Չբավարարվելով Փարիզի հաշտության կոնգրեսի մասնակից եվրոպական տերությունների կողմից Օսմանյան կայսրության անկախությունը և տարածքային ամբողջականությունը միասնաբար երաշխավորելու մարտի 18-ի ընդունած պարտավորությամբ՝ հաշտության պայմանագրի կնքումից ընդամենը 15 օր անց՝ ապրիլի 15-ին, Ավստրիան, Ֆրանսիան և Անգլիան Ռուսաստանից գաղտնի Փարիզում ստորագրում են առանձին համաձայնություն՝ Թուրքիային վերցնելով իրենց քաղաքական երաշխավորության ներքո՝ շեշտելով, որ մարտի 30-ի պայմանագրի յուրաքանչյուր խախտում իրենց համար լինելու է «casus belli» (պատերազմի առիթ)⁸³:

Վերլուծելով եվրոպական Մեծ տերությունների կողմից Օսմանյան կայսրության անկախությունը և տարածքային ամբողջականությունը միասնաբար երաշխավորելու Փարիզի հաշտության կոնգրեսի մարտի 18-ի արձանագրության և Ավստրիայի, Ֆրանսիայի ու Անգլիայի կողմից Թուրքիային իրենց քաղաքական երաշխավորության ներքո վերցնելու ապրիլի 15-ին ստորագրած համա-

⁸² Annuaire des Deux Mondes. Histoire Générale des divers États. VI. 1855-1856. Paris, 1856. Protocoles du Congrès de Paris. Protocole n° X. Première séance du 18 mars 1856, p. 922.

⁸³ Նույն տեղում: VII. Traité de 15 Avril 1856 entre la France, la Grande-Bretagne et l'Autriche, p. 944:

ծայնությունը՝ թուրքական պատմագրությունը հանգում է այն եզրակացությանը, որի համաձայն այդ փաստաթղթերը պաշտոնապես ապացուցում էին, որ առանց եվրոպական հովանավոր տերությունների միաբան պաշտպանության՝ Օսմանյան կայսրությունը ինքնուրույնորեն իր գոյությունը այլևս չէր կարող պահպանել: 1856 թ. Փարիզի հաշտության պայմանների համաձայն, շեշտում է թուրքական պատմագրությունը, Օսմանյան կայսրությունը արդեն ճանաչվում էր որպես եվրոպական տերություն՝ դառնալով եվրոպական միջազգային իրավունքի իրավական սուբյեկտ: Ընդհանուր առմամբ, ընդգծում է թուրքական պատմագրությունը, Փարիզի հաշտության կոնֆերանսի ընդունած որոշումների հետևանքով միջազգային հարաբերություններում Օսմանյան կայսրությունը Ռուսաստանի դեմ այլևս պետք է ստանար եվրոպական տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Ավստրիայի միահամուռ աջակցությունը⁶⁴:

Ղեկավարվելով Փարիզի հաշտության կոնգրեսի ընդունած որոշումներով՝ 1857 թ. հունվարի 6-ին օսմանյան սուլթանը հրապարակում է կայսերական ֆերման՝ Մոլդավիայի և Վալախիայի ապագա պետական կառուցվածքի վերաբերյալ երկու իշխանապետություններում դասային ներկայացուցչական արտակարգ խորհրդակցական ժողովներ հրավիրելու մասին⁶⁵:

Հիմնվելով Փարիզի հաշտության կոնգրեսի ընդունած որոշումների, ինչպես նաև 1857 թ. հունվարի 6-ի սուլթանական ֆերմանի վրա՝ 1857 թ. հոկտեմբերի 18-ին՝ Մոլդավիայի, իսկ երկու օր անց՝ հոկտեմբերի 20-ին, Վալախիայի դասային ներկայացուցչական արտակարգ խորհրդակցական ժողովներն ընդունում են միանման բանաձևեր՝ Ռումինիա անունով երկու ինքնուրույն Դանուբյան ինքնավար իշխանապետությունների քաղաքական միավորման և մեկ

միասնական, ազգային անկախ պետության ստեղծման վերաբերյալ⁶⁶:

1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսից հետո Դանուբյան իշխանապետությունների հովանավոր վեց տերությունները, իրենց միջև առկա հակասություններով հանդերձ, շարունակում էին դժվար քննարկումները Մոլդավիայի և Վալախիայի ապագա պետական կառուցվածքի վերաբերյալ:

1858 թ. մայիսի 22-ից Փարիզում կայացած վեց երաշխավոր տերությունների կոնֆերանսում օգոստոսի 19-ին ընդունվում է «Համաձայնագիր Դանուբյան իշխանապետությունների կազմակերպման վերաբերյալ» Կանոնադրությունը: Դրանով վեց երաշխավոր տերությունները հաստատում էին օսմանյան սուլթանի գերագույն իշխանությունը ինքնավարությամբ օժտված Մոլդավիայի և Վալախիայի վրա, որոնք միավորվելով այլևս իրենց նոր կարգավիճակում անվանվելու էին Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետություններ: Սակայն յուրաքանչյուր ինքնավար իշխանապետություն կառավարելու էր տվյալ իշխանապետության ներկայացուցչական ժողովի ցմահ ընտրած և այդ պաշտոնում սուլթանի հաստատած գոսպոդարը: Յուրաքանչյուր իշխանապետություն ունենալու էր դատական համակարգ և կառավարման բարձրագույն մարմիններ՝ օրենսդիր ժողով և կառավարություն: Նախատեսվում էր երկու միավորված իշխանապետություններում ստեղծել նաև կառավարման մի շարք ընդհանուր մարմիններ, օրինակ՝ Կենտրոնական հանձնաժողով Ֆոկչանի քաղաքում, որն իրավասու պետք է լիներ օրենքներ հրապարակելու և բարձրագույն դատական ատյան՝ Վճոաբեկ դատարան: Սակայն յուրաքանչյուր իշխանապետությունում իրական իշխանությունը պատկանելու էր գոսպոդարին և կառավարությանը: Միացյալ իշխանապետությունները պետք է ունենային միանման ձևով կազմակերպված ոստիկանական ստորաբա-

⁶⁴ Тарих, նշվ. աշխ., էջ 237:

⁶⁵ Annuaire des Deux Mondes. Histoire Générale des divers États.VII. 1856-1857. Paris, 1857.

Appendice.III. Affaires d'Orient. IV. Firman pour la convocation des divans ad hoc, p. 925-926.

⁶⁶ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 173.

ժանումներ, որոնք պատերազմի ժամանակ կազմելու էին մեկ միասնական բանակ: Դա՛նության իշխանապետությունները Կ.Պոլսում պետք է ունենային սուլթանի հաստատած իրենց դիվանագիտական ներկայացուցիչներին, որոնք պահպանելու էին նախկին պայմանագրերով իրենց վերապահված բոլոր արտոնությունները և անձեռնմխելիության կարգավիճակը: Երաշխավոր տերությունները 1858 թ. օգոստոսի 19-ի համաձայնությամբ որոշում էին, որ վասալական երկու իշխանապետություններից Մոլդավիան թուրքական գանձարանին յուրաքանչյուր տարի պետք է վճարեր 1.500.000, իսկ Վալախիան՝ 2.500.000 պիաստր հարկ:

1858 թ. Փարիզի կոնֆերանսի ընդունած համաձայնագրով Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունների ինքնավարության կարգավիճակը և տարածքային անձեռնմխելիությունը միասնաբար երաշխավորում էին օսմանյան կառավարությունը և վեց հովանավոր տերությունները: Առանց վեց հովանավոր տերությունների համաձայնության կամ թույլտվության, ո՛չ սուլթանական կառավարությունը և ո՛չ էլ մեկ այլ տերություն իրավունք չուներ խախտել իշխանապետությունների սահմանները և զորք մտցնել նրանց տարածքները կամ խառնվել նրանց ներքին գործերին⁸⁷:

1858 թ. Փարիզի համաձայնագրին համապատասխան՝ երկու իշխանապետությունների յուրաքանչյուր ընտրական ժողովը 1859 թ. հունվարի 17-ին՝ Մոլդավիայի, իսկ փետրվարի 5-ին՝ Վալախիայի գոսպոդար է ընտրում մոլդավական բոյարական ընտանիքին պատկանող գնդապետ Ալեքսանդր Կուզային՝ այդպիսով անձնական ունիայով փաստորեն միավորելով երկու Դա՛նության Միացյալ իշխանապետությունները և հիմքեր ստեղծելով քաղաքականապես

⁸⁷ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 3. 1856-1878. Paris, 1902: N 702. Convention pour l'organisation des Principauté de Moldavie et de Valachie. Signé à Paris le 19 août 1858, p. 109-118.

միավորված, մեկ միասնական պետության ստեղծման համար⁸⁸: Անձնական ունիայով միավորված Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունները 1859 թ. մարտին միասնական դիվանագիտական ներկայացուցչություն են հիմնում սյուզերեն տերության մայրաքաղաք Կ.Պոլսում⁸⁹:

1859 թ. ապրիլի 7-ից մինչև սեպտեմբերի 6-ը Փարիզում ընդհատումներով կայացած կոնֆերանսում Եվրոպական հովանավոր վեց տերությունները և Թուրքիան Ալ. Կուզային պաշտոնապես ճանաչում են երկու ինքնուրույն իշխանապետություններ Մոլդավիայի և Վալախիայի մեկ ընդհանուր գոսպոդար՝ սակայն վերապահելով միայն նրա կառավարման ժամանակահատվածի համար⁹⁰:

Փարիզի կոնֆերանսում ընդունված որոշման հիման վրա՝ սեպտեմբերի 24-ին հրապարակված օսմանյան սուլթանի երկու առանձին կայսերական հրովարտակներով Ալ. Կուզան հռչակվում էր Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունների գոսպոդար⁹¹:

Եվրոպական վեց հովանավոր տերությունների կողմից Ալ. Կուզային երկու ինքնուրույն իշխանապետությունների մեկ ընդհանուր գոսպոդար ճանաչելու հետևանքով երկու իշխանապետությունների կառավարությունները միջոցառումներ են իրականացնում Բուխարեստ կենտրոնով Մոլդավիայի և Վալախիայի քաղաքական, վարչական ու տնտեսական միավորման և մեկ միասնական՝ ռումինա-

⁸⁸ Histoire chronologique de la Roumanie, p. 174.

⁸⁹ Նույն տեղում, 175:

⁹⁰ Martens G.Fr., նշվ. աշխ., հ. XVII, մաս II:

XV, Protocole (N22) d'une Conférence, tenue à Constantinople, le 6 septembre 1859, entre les Plénipotentiaires de l'Autriche, de la France, de la Grande-Bretagne, de la Russie, de la Sardaigne et de la Turquie relativement à l'union des Principautés danubiennes, p. 82-84.

⁹¹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.3. 1856-1878. Paris, 1902:

Նույն տեղում, N 706 Firman d'investiture d'Alexandre Jean Couza, comme Hospodar de Valachie. En date du 24 septembre 1859, p. 123:

Նույն տեղում, N 707. Firman d'investiture d'Alexandre Jean Couza, comme Hospodar de Moldavie. En date du 24 septembre, p. 123:

կան պետության ստեղծման համար: Այսպես, 1859-1861 թթ. ընթացքում ստեղծվում է միասնական փոստ-հեռագրային, մաքսային և սանիտարական համակարգ: Միասնականացվում է երկու իշխանապետությունների դրամական միավորը: Կազմակերպվում է երկու իշխանապետությունների մեկ ընդհանուր ռազմական նախարարությունը: Մոլդավիայի և Վալախիայի միացյալ իշխանապետությունները 1860 թ. սեպտեմբերին դիվանագիտական ներկայացուցչություն են հիմնում Փարիզում:

1861 թ. նոյեմբերին եվրոպական վեց հովանավոր տերություններն ի վերջո համաձայնվում են Դանուբյան երկու Միացյալ իշխանությունների քաղաքական միավորմանը:

Եվրոպական հովանավոր տերություններին 1861 թ. դեկտեմբերի 2-ին հղած նոտայով և կայսերական հրովարտակով օսմանյան սուլթանը համաձայնվում էր Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունների վարչական և քաղաքական միավորմանը՝ սակայն վերապահելով միայն Ալ. Կուզայի կառավարման ժամանակահատվածի համար⁹²:

1861 թ. դեկտեմբերի 16-ին հրապարակվում է եվրոպական վեց հովանավոր տերությունների դեսպանների կոնֆերանսի նախապես հաստատված դեկտեմբերի 2-ի սուլթանական հրովարտակը՝ Ալ. Կուզայի կառավարման ժամանակահատվածում Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունների կառավարությունները և օրենսդիր ժողովները միավորելու մասին: Այդպիսով՝ եվրոպական վեց հովանավոր տերությունների հաստատած սուլթանական հրովարտակը Դանուբյան երկու ինքնուրույն իշխանապետությունների անձնական ունիան, թեև ժամանակավորապես, վերա-

ծում էր քաղաքական ունիայի, որի հետևանքով քաղաքականապես միավորված Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունները դառնում էին միջազգային իրավունքի միասնական սուբյեկտ:

Թեև 1861 թ. դեկտեմբերի 2-ի սուլթանական հրովարտակը երկու իշխանապետությունների քաղաքական միավորումը պայմանավորում էր սուկ Ալ. Կուզայի կառավարման ժամանակահատվածով, այնուամենայնիվ, երկու Միացյալ իշխանապետությունների գոսպոդար Ալ. Կուզան հանդես է գալիս այդ փաստաթղթի սեփական հայեցողությամբ մեկնաբանելու համարձակ նախաձեռնությամբ: Սուլթանական հրովարտակի հրապարակումից մի քանի օր անց՝ դեկտեմբերի 23-ին, երկու Միացյալ իշխանապետությունների գոսպոդար Ալ. Կուզան հրապարակում է պաշտոնական հայտարարություն Մոլդավիայի և Վալախիայի Միացյալ իշխանապետությունների քաղաքական միավորման և մեկ միասնական, ազգային պետության՝ Ռումինիայի ստեղծման մասին:

Գոսպոդար Ալ. Կուզայի՝ դեկտեմբերի 23-ի հայտարարությունը առաջին պետական ակտն էր, որը պաշտոնապես ազդարարում էր Միացյալ իշխանապետություններ Մոլդավիայի և Վալախիայի քաղաքական միավորման և մեկ միասնական, ազգային պետության առաջացման մասին: 1862 թ. փետրվարի 5-ին Բուխարեստում հրավիրված Մոլդավիայի և Վալախիայի միասնական Ազգային ժողովը կազմում է մեկ ընդհանուր կառավարություն, որով էլ ավարտվում է Դանուբյան Միացյալ իշխանապետությունների քաղաքական միավորումը և միասնական, ռումինական պետության ստեղծումը: Թուրքական սուլթանը, այնուամենայնիվ, շարունակում է միավորված իշխանապետությունների՝ Ռումինիայի նկատմամբ պահպանել, արդեն թեկուզ և ձևական, իր գերագույն իշխանության իրավունքը: Այսպես, 1864 թ. հունիսի 28-ին Կ.Պոլսում Ալ. Կուզայի հետ կնքված արձանագրության համաձայն, առանց թուրքական կառավարության հետ որևէ նախնական պայմանավորվածության, երկու

⁹² Martens C.Fr., նշվ. աշխ., հ. XVII, մաս II:

XVI. Firman sur l'organisation administrative et législative des Principautés de Moldavie et de Valachie, en date du 2 décembre 1861, suivi de la correspondance officielle du ministre des affaires étrangères de Turquie et des Plénipotentiaires de l'Autriche, de la France, de la Grande-Bretagne, de la Russie, de la Prusse et de l'Italie relative à ce firman, p. 84-91.

Միացյալ իշխանապետությունները արդեն լիակատար ազատություն էին ստանում վարչական կառավարման և օրենսդրության բնագավառներում⁹³:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Բալկանյան ժողովուրդների՝ հույների, չեռնոգորցիների, սերբերի, բուլղարների և Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիայի և Վալախիայի ազգային-ազատագրական պայքարի արդյունքում 19-րդ դարի կեսերին Բալկանյան թերակղզում առաջացել էր հետևյալ աշխարհաքաղաքական իրավիճակը:

Թուրքական տիրապետության դեմ 1821-1829 թթ. հույն ժողովրդի մղած ազգային-ազատագրական պատերազմի և Ռուսաստանի, Անգլիայի ու Ֆրանսիայի անմիջական ռազմաքաղաքական աջակցության հետևանքով Բալկանյան թերակղզում ստեղծվում է առաջին անկախ հունական պետությունը: 1863 թ. խաղաղ ճանապարհով Անգլիան Հունաստանին է զիջում Հոնիական յոթ կղզիները: 1866-1869 թթ. կրետական ապստամբության հետևանքով միջեռկրածույան Կրետե կղզին Մեծ տերությունների անմիջական միջամտության հետևանքով Օսմանյան կայսրության կազմում ստանում է ներքին ինքնավարության իրավունքներ: Անկախություն ստացած Հունաստանը արդեն պետք է պայքար ծավալեր դեռևս օսմանյան տիրապետության տակ գտնվող հունական հողերը՝ Էպիրոսը, Թեսալիան, Մակեդոնիան, Թրակիան, Էգեյան ծովի կղզիները, միջերկրածովյան Կրետեն և Կիպրոսը ազատագրելու և մեկ միասնական, ազգային պետության մեջ միավորելու համար:

Բուլղար ժողովուրդը իր ազգային զարթոնքի և ազգային շարժման, ինչպես նաև ռուսական դիվանագիտության ակտիվ օժանդակության հետևանքով 1870 թ. ստանում է կոնկրետ տարածքում

Կ. Պոլսի հունական պատրիարքությունից անջատ, ինքնուրույն ազգային եկեղեցի հիմնելու իրավունք՝ այդպիսով քաղաքական հիմքեր նախապատրաստելով անկախ պետության ստեղծման համար:

1852 թ. անցնելով աշխարհիկ կառավարման համակարգին և, տերությունների միջնորդությամբ 1860 թ. ընդարձակելով Չեռնոգորիայի սահմանները՝ Դանիլո Նեգոշը նպաստում է իր իշխանապետության միջազգային դրության հետագա ամրապնդմանը:

Սերբ ժողովուրդը նախկին Բելգրադի նահանգի և նրա սահմաններից դուրս գտնվող վեց շրջանների տարածքում ստեղծում է միջազգայնորեն ճանաչված իր ինքնավար իշխանապետությունը՝ Մեծ տերությունների դիվանագիտական աջակցությամբ 1867 թ. դուրս հանելով թուրքական կայսրությունը:

Դանուբյան իշխանապետություններ Մոլդավիան և Վալախիան իրենց ազգային-ազատագրական պայքարի արդյունքում ի վերջո 1862 թ. հունվարին քաղաքականապես միավորվում են մեկ միասնական՝ ռումինական պետության մեջ:

Օսմանյան կայսրությունից ձևականորեն վասալական կախվածության մեջ գտնվող իշխանապետություններ Սերբիան, Չեռնոգորիան և Ռումինիան արդեն պետք է պայքար ծավալեին լիակատար քաղաքական անկախության, ինչպես նաև դեռևս թուրքական տիրապետության տակ մնացած իրենց պատմական տարածքները ազատագրելու և մեկ միասնական, ազգային պետության մեջ միավորելու համար: Ինչ վերաբերում է Ալբանիային, Բուլղարիային, Մակեդոնիային, Թրակիային, սլավոնական մարզեր Բոսնիային և Հերցեգովինային, ապա դրանք շարունակում էին մնալ օսմանյան տիրապետության բացարձակ գերիշխանության տակ:

Բալկանյան բոլոր ժողովուրդների ազգային-ազատագրական պայքարի հաջողությունների նախաձեռնողը և աջակցողը Ռուսաստանն էր՝ 1774 թ. Քյուլուկ-Վայնարցիի հաշտության պայմանագրով Բալկանյան թերակղզում հիմք դնելով օսմանյան դարավոր տիրապետության տապալմանը: Առանց Օսմանյան կայսրության դեմ Ռու-

⁹³ Histoire chronologique de la Roumanie, էջ 179:

սաստանի ջախջախիչ ռազմական հաղթանակների և դիվանագիտական նվաճումների, բալկանյան ժողովուրդների ազգային ազատագրական պայքարը, ի վերջո, անխուսափելիորեն դատապարտված էր կործանիչ պարտության:

1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսի որոշումների համաձայն՝ Ռուսաստանը, թեև դադարում էր Օսմանյան կայսրության վասալ բալկանյան երկրների ներքին ինքնավարության միակ քաղաքական հովանավորը և երաշխավորը լինելուց, այնուամենայնիվ, եվրոպական վեց տերությունների միջև եղած տարաձայնություններին և հակասություններին հակառակ, նրանց աջակցությամբ բալկանյան երկրների անկախության նվաճումը սոսկ ժամանակի հարց էր: Այդ պատմական անշրջելի գործընթացի փայլուն ապացույցը կղբստորվի 1878 թ. Բեռլինի համաեվրոպական կոնգրեսում և նրա ընդունած որոշումներում:

ԳԼՈՒԽ ԵՐԿՐՈՐԴ

ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐԸ 1875-1878 ԹԹ.

ԱՐԵՎԵԼՅԱՆ ՃԳՆԱԺԱՄՈՒՄ.

ՍԱՆ ՍՏԵՖԱՆՈՅԻ ՀԱՇՏՈՒԹՅԱՆ ՊԱՅՄԱՆԱԳԻՐԸ

1875 թ. հուլիսին Բոսնիայում ապստամբություն է սկսվում թուրքական տիրապետության դեմ, որը տարածվում է նաև հարևան Հերցեգովինայում: Ապստամբների հիմնական պահանջներից էին այդ տարածքների միացումը Սերբիային ու Չեռնոգորիային: Սակայն, սկզբնական որոշ հաղթանակներին հակառակ, 1877 թ. օգոստոսին թուրքական զինված ուժերը կարողանում են ջախջախել այդ երկու սլավոնական մարզերում բռնկված ապստամբությունը:

1786 թ. ապրիլին թուրքական տիրապետության դեմ ազգային-ազատագրական ապստամբություն է բռնկվում նաև Բուլղարիայում: Սակայն 1876 թ. ապրիլի 20-ից մինչև մայիսի 20-ը հիմնականում Հարավային Բուլղարիայում բռնկված ապստամբությունը դաժանորեն ճնշվում է թուրքական կանոնավոր զորքերի և նրանց միացած ավազակախմբերի՝ բաշիբոզուկների կողմից:

1875 թ. բոսնիա-հերցեգովինյան ապստամբությամբ սկսված հերթական Արևելյան ճգնաժամը աստիճանաբար իր մեջ է ընդգրկում նաև Սերբիային ու Չեռնոգորիային: Հանդես գալով քաղաքական անկախության նվաճման և սլավոնական տարածքների ազատագրության ծրագրով՝ 1876 թ. հունիսի 30-ին Սերբիան ու Չեռնոգորիան, Ռուսաստանի ռազմաքաղաքական աջակցությամբ, պատերազմ են սկսում Օսմանյան կայսրության դեմ: Այնուամենայնիվ, չնայած Ռուսաստանի օգնությանը, սերբական բանակը ծանր պարտություն է կրում: Միայն Ռուսաստանի վճռական միջամտության հետևանքով Թուրքիան հարկադրված է լինում 1876 թ. նոյեմբերի 1-ին Սերբիայի հետ կնքել զինադադար, իսկ 1877 թ. փետրվա-

րի 28-ին՝ հաշտության պայմանագիր՝ պահպանելով նախապատերազմյան իրավիճակը: Իսկ փոքրիկ, հերոսական Չեռնոգորիան շարունակում է պատերազմը Թուրքիայի դեմ:

1875 թ. ամռանը Բոսնիայում և Հերցեգովինայում սկսված ազգային-ազատագրական ապստամբությունը որոշակի ազդեցություն է թողնում նաև Հյուսիսային Ալբանիայի վրա, որտեղի լեռնական ցեղերի առաջնորդները հանդես էին գալիս ինքնավարության պահանջով: Սակայն Հյուսիսային Ալբանիայում ապստամբություններ բարձրացնելու փորձերը ավարտվում էին անհաջողությամբ՝ ցեղապետերի միջև առկա տարաձայնությունների, գեների ու սննդամթերքի սուր պակասի, թուրքական զինված ուժերի թվական գերակշռության, ինչպես նաև Բալկաններում ծավալվող ռազմաքաղաքական իրադարձություններից Ալբանիայի մեկուսացվածության պատճառով: Թուրքական կառավարությունը, ռազմական պատժիչ միջոցառումներով հանդերձ, ապստամբներին կատարած որոշ զիջումներով, ինչպես նաև ցեղապետների մի մասին տարբեր ձևերով իր կողմը գրավելով, կարողանում է պառակտել և գեների ուժով ճնշել Հյուսիսային Ալբանիայում տեղի ունեցող ապստամբական առանձին ելույթները:

Բալկաններում ծավալվող իրադարձությունները դիվանագիտական ճանապարհով լուծելու նպատակով՝ 1876 թ. դեկտեմբերի 11-ից մինչև 1877 թ. հունվարի 30-ը Կ.Պոլսում տեղի ունեցած եվրոպական տերությունների դեսպանաժողովը որոշում է Օսմանյան կայսրության կազմում տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհել Բոսնիային, Հերցեգովինային և Բուլղարիային⁹⁴:

Եվրոպական տերությունների՝ Կ.Պոլսի դեսպանների կոնֆերանսի կողմից Բուլղարիայի համար մշակված կազմակերպական

⁹⁴ Noradounghian G., Recueil d' Actes Internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. p. 1902. N 836. Protocoles de la Conférence de Constantinople pour le rétablissement de l'ordre dans les pays Balkaniques. Du 23 décembre 1876 au 20 janvier 1877. p. 400-494.

Կանոնադրության նախագծի համաձայն՝ 1870 թ. մարտի սուլթանական հրովարտակով ստեղծված բուլղարական էկզարխատի տարածքում՝ Տիրնովո և Սոֆիա կենտրոններով, պետք է ձևավորվեին թուրքական կառավարությանը հարկատու, տեղական վարչական ինքնավարությամբ օժտված երկու առանձին՝ Արևելյան և Արևմտյան նահանգներ: Յուրաքանչյուր նահանգ պետք է կառավարեր տերությունների համաձայնությամբ 5 տարի ժամկետով սուլթանի կողմից նշանակված օսմանահպատակ կամ օտարահպատակ գեներալ-նահանգապետը (Վալին): Գեներալ-նահանգապետը պետք է իրականացներ բարձրագույն իշխանությունը և վերահսկեր Օսմանյան կայսրության օրենքների և նահանգի կազմակերպական Կանոնադրության կատարմանը: Գեներալ-նահանգապետը նահանգը պետք է կառավարեր նահանգային շրջանների մուսուլմաններից և քրիստոնյաներից 4 տարի ժամկետով ընտրված նահանգային ժողովի միջոցով: Նահանգային ժողովը պետք է գումարվեր տարին մեկ անգամ՝ նահանգի հնգամյա բյուջեն քննարկելու և վերահսկելու, հարկերը հաստատելու և թուրքական կառավարությանը վճարելիք ամենամյա չափը որոշելու համար:

Յուրաքանչյուր տարի գեներալ-նահանգապետը նահանգային ժողովին պետք է ներկայացներ ֆինանսական հաշվետվություն և այնուհետև այն տրամադրվեր թուրքական կառավարությանը: Նահանգային ժողովը իր նիստերը պետք է անցկացներ հրապարակայնորեն:

Նահանգային ժողովը յուրաքանչյուր սանջակից (գավառից) 4 տարի ժամկետով նշանակում էր 10 անդամներից բաղկացած վարչական հանձնաժողով, որը պետք է ծառայեր որպես գեներալ-նահանգապետի սուկ խորհրդակցական մարմին՝ Խորհուրդ: Ըստ իրավունքի՝ այդ Խորհրդի անդամներ պետք է նշանակվեին պաշտոնապես ճանաչված կրոնական համայնքների պետերը:

Նահանգի վարչական միավորն էր դառնալու հինգից մինչև տասը հազար բնակչություն ունեցող շրջանը: Յուրաքանչյուր

շրջան, առանց կրոնական տարբերության, 4 տարով պետք է ընտրեր քաղաքային խորհուրդ, որն իր անդամներից պետք է ընտրեր քաղաքապետ և նշանակեր նրա երկու խորհրդականներին: Քաղաքային խորհուրդը իր նիստերը պետք է գումարեր ամիսը մեկ անգամ և աշխատեր բարձրագույն իշխանությունների վերահսկողության ներքո: Նմանատիպ կառուցվածք պետք է ունենային նաև 10 հազարից ավելի բնակչություն ունեցող քաղաքներն ու ավանները:

Քազմաթիվ շրջաններ կարող էին միավորվել սանջակների (գավառների) մեջ և, ըստ իրենց մուսուլման կամ քրիստոնյա բնակչության մեծամասնության, կառավարվել մուսուլման կամ քրիստոնյա կառավարիչների կողմից, որոնք, գեներալ-նահանգապետի ներկայացմամբ, 4 տարի ժամկետով պետք է նշանակվեին թուրքական կառավարության կողմից: Սանջակների կառավարիչները պետք է վերահսկեին տեղական կարգն ու կանոնը և քաղաքային խորհուրդների գործունեությունը: Յուրաքանչյուր սանջակի կառավարիչ պետք է ունենար գրասենյակ և երկու խորհրդական, որոնց նահանգային ժողովի ներկայացրած թեկնածուներից պետք է նշանակեր գեներալ-նահանգապետը: Գեներալ-նահանգապետը կարող էր կասեցնել սանջակի կառավարչի պաշտոնավարությունը և թուրքական կառավարությանը ներկայացներ նրան պաշտոնագրկելու առաջարկ:

Քաղաքացիական և քրեական դատարանների դատավորներին նախ՝ Վերահսկիչ հանձնաժողովի և ապա՝ Վարչական խորհրդի համաձայնությամբ, երեք տարի ժամկետով, պետք է նշանակեր գեներալ-նահանգապետը: Երկրորդ անգամ նշանակված դատավորի պաշտոնավարումը դառնում էր անժամկետ:

Յուրաքանչյուր նահանգի կենտրոնական քաղաքում օսմանյան օրենքների համաձայն գործելու էր Վճռաբեկ դատարանը, որի մուսուլման և քրիստոնյա անդամներին և նախագահին տերությունների համաձայնությամբ պետք է նշանակեր թուրքական կառավարությունը:

Նահանգապետները և դատավորները ենթակա էին պաշտոնանկության միայն Վճռաբեկ դատարանի կայացրած վճռի համաձայն: Վճռաբեկ և բոլոր դատարանների նիստերը պետք է կայանային հրապարակայնորեն:

Կազմակերպական Կանոնադրության նախագծի համաձայն՝ գույքային ցեղի հիման վրա ընտրելու և ընտրվելու իրավունք էին ստանալու 25 տարին լրացած նահանգի բոլոր բնակիչները: Պետք է հռչակվեր բոլոր դավանանքների, կրոնական արարողությունների ու ծեսերի, կամավոր դավանափոխության, կրոնական հաստատությունների կառուցման լիակատար ազատության իրավունք: Դատական և վարչական համակարգում բուլղարերենը հավասարեցվելու էր թուրքերենին, իսկ առանձին շրջաններում տիրապետող հունարենը կարող էր դառնալ պաշտոնական լեզու:

Օսմանյան կանոնավոր բանակի զորամասերը պետք է տեղաբաշխվեին ամրոցներում և կարևոր քաղաքներում՝ նահանգները արտաքին վտանգից պաշտպանելու, պատերազմի դեպքում երկրի ներսում կամ նահանգի գեներալ-նահանգապետի պահանջով օգտագործելու համար:

Յուրաքանչյուր նահանգում քրիստոնյաներից և մուսուլմաններից համամասնորեն ստեղծվելու էր ազգային միլիցիա կամ ազգային զվարդիա, որոնց սպաներին պետք է նշանակեր գեներալ-նահանգապետը, իսկ կոնկրետ նշված վայրում ավելի քան հազար միլիցիայից բաղկացած ստորաբաժանումների բարձրաստիճան սպաներին պետք է նշանակեր թուրքական կառավարությունը: Յուրաքանչյուր նահանգի հասարակական անվտանգությունը ապահովելու նպատակով քրիստոնյաներից և մուսուլմաններից համամասնորեն ստեղծվելու էր տեղական ժանդարմերիա, որի քրիստոնյա և մուսուլման սպաներին պետք է նշանակեր գեներալ-նահանգապետը: Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի որոշմամբ՝ թուրքական կառավարությունը պետք է կասեցներ չերքեզների վերաբնակեցման քաղաքականությունը իր եվրոպական տիրույթներում և նպաստեր այդ

տարածքում հաստատվածներին վերաբնակվելու Փոքր Ասիայի մուսուլմանական նահանգներում⁹⁵:

Բուլղարական պաշտոնական պատմագրության համաձայն՝ առաջին անգամը լինելով՝ միջազգային համաժողովը բուլղար ժողովրդին իր տարածքի սահմաններում պաշտոնապես ճանաչում է որպես ինքնուրույն ազգային հանրություն:

Կ.Պոլսի դեսպանաժողովը նույնանման կազմակերպական Կանոնադրության նախագիծ է մշակում նաև Բոսնիայի և Հերցեգովինայի համար, որոնք, միավորվելով մեկ միասնական նահանգի մեջ, նույնպես պետք է կառավարվեն պետությունների համաձայնությամբ՝ 5 տարով սուլթանի նշանակած գեներալ-նահանգապետի կողմից⁹⁶:

Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի մշակած Բուլղարիայի և Բոսնիա-Հերցեգովինայի կազմակերպական Կանոնադրությունները պետք է գործադրվեն երեք ամսվա ընթացքում և մեկ տարով վերահսկվեն եվրոպական տերությունների ստեղծած միջազգային հանձնաժողովի կողմից⁹⁷:

Կ.Պոլսի դեսպանաժողովը Չեռնոգորիայի վերաբերյալ կայացնում է որոշում, ըստ որի՝ «Թուրքիայի և Չեռնոգորիայի միջև շատ հաճախ ցավալիորեն տեղի ունեցող բարդություններից խուսափելու համար իշխանապետության սահմանները պետք է բարելավվեն», որպեսզի նրա տարածքում ներառվեն Հերցեգովինայի, Ալբանիայի սահմանակից և Մորաչա գետի աջափնյա շրջանները, ինչպես նաև Սպուժ, Ժաբլյակ և Նիկշիչ քաղաքները: Չեռնոգորիան պետք է ստանար Բոյանա (Ռին) գետով դեպի Ադրիատիկ ծով ազատորեն դուրս գալու իրավունք, իսկ Սկուտարի լճի կղզիների ամրությունները

ը պետք է ապառազմականացվեն⁹⁸: Սակայն կոնֆերանսի ընթացքում՝ 1876 թ. դեկտեմբերի 23-ին, Թուրքիայում հանդիսավոր պայմաններում հռչակվում է սահմանադրություն, որով էլ փաստորեն վերջակետ է դրվում Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի աշխատանքներին: Հենց թուրքական պատմագրությունն է շեշտում, որ Բալկաններում Ռուսաստանի իրականացրած պանսլավոնական քաղաքականությունը և բալկանյան ժողովուրդների ապստամբությունները կանխելու, ինչպես նաև ազգային փոքրամասնությունների առիթով իր ներքին գործերին եվրոպական տերությունների միջամտությունը կանխելու և իր ինքնիշխանական իրավունքները պահպանելու նպատակով օսմանյան կառավարությունը Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի ընթացքում՝ 1876 թ. դեկտեմբերի 23-ին, հռչակում է Օսմանյան կայսրության սահմանադրությունը⁹⁹: Սակայն Օսմանյան կայսրության սահմանադրության հռչակումից կարճ ժամանակ անց՝ 1877 թ. փետրվարի 5-ին, սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդը սահմանադրության հեղինակ Միդիաթ փաշային ենթարկում է աքսորի և այնուհետև մահվան, իսկ 1878 թ. փետրվարի 14-ին կասեցնում է ճևական բնույթ կրող սահմանադրության և պառլամենտի գործունեությունը:

Այնուամենայնիվ, Արևելյան հարցը դիվանագիտական ճանապարհով կարգավորելու նպատակով 1877 թ. մարտի 31-ին Լոնդոնում Մեծ տերությունները ստորագրում են արձանագրություն՝ հաստատելով Կ.Պոլսի կոնֆերանսի որոշումները՝ Բոսնիայում, Հերցեգովինայում և Բուլղարիայում բարենորոգումներ անցկացնելու վերաբերյալ:

Ինչ վերաբերում էր Չեռնոգորիային, ապա տերությունները ցանկալի էին համարում, որ առավել կայուն և երկարատև խաղաղության հաստատման համար նրա սահմանները պետք է «բարելավվեն», և Չեռնոգորիան Բոյանա գետով պետք է ազատ ելք ունե-

⁹⁵ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.3. 1856-1878:

Annexe. Bulgarie. Projet de Règlement Organique, p. 411-415.

⁹⁶ Նույն տեղում, Annexe. Projet de Règlement de la Bosnie-Herzégovine, p. 416-419:

⁹⁷ Նույն տեղում, էջ 419-422:

⁹⁸ Նույն տեղում, Annexe. Monténégro, p. 410-411:

⁹⁹ Tarih, էջ 306:

նա դեպի Ադրիատիկ ծով: Տերությունները շեշտում էին, որ սուլթանի հպատակ քրիստոնյաների դրությունը չբարելավելու հետևանքով խաղաղությունը Արևելքում խախտող իրավիճակը անհամատեղելի է իրենց և ընդհանրապես Եվրոպայի շահերի համար¹⁰⁰:

Այդ արձանագրությունը վերջին փորձն էր՝ ստիպելու Թուրքիային իրականացնելու Կ.Պոլսի կոնֆերանսի որոշումները: Սակայն ապրիլի 9-ին թուրքական կառավարությունը մերժում է իրեն հղված Լոնդոնի արձանագրությունը՝ այն որակելով տերությունների կողմից որպես կոպիտ միջամտություն իր ներքին գործերին:

Լոնդոնի արձանագրությունում արտահայտված տերությունների միասնական կամքը կենսագործելու նպատակով 1877 թ. ապրիլի 24-ին Ռուսաստանը պատերազմ է հայտարարում Թուրքիային: Փաստորեն, Թուրքիայի մերժմամբ Արևելյան ճգնաժամը մտնում է նոր փուլ:

Մեկնաբանելով Թուրքիայի դեմ Ռուսաստանի մղած պատերազմի հիմնական պատճառը՝ թուրքական պատմագրությունը նշում է՝ Օսմանյան կայսրությունը մասնատելու և դեպի Միջերկրական ծով դուրս գալու Ռուսաստանի նպատակի իրականացման լավագույն միջոցը Բալկանյան թերակղզու աշխարհագրական դիրքի օգտագործումն էր: Սակայն, քանի որ 1856 թ. մարտի 18-ի Փարիզի արձանագրությամբ բոլոր տերությունները պարտավորվել էին միասնաբար հարգել Օսմանյան կայսրության անկախությունը և տարածքային ամբողջականությունը, ուստի Ռուսաստանը Օսմանյան կայսրության դեմ միջազգային իրավունքով արդարացված պատերազմի հիմնական պատճառ է դարձնում թուրքական կառա-

վարության կողմից 1877 թ. մարտի 31-ի Լոնդոնի արձանագրության մերժումը¹⁰¹:

Դեռևս 1876 թ. ամռանը, կանխատեսելով Բալկաններում ծավալվող իրադարձությունների հետագա զարգացումները, նախ՝ 1876 թ. հուլիսի 8-ին Չեխիայի Ռեյխշտատդտ ամրոցում և ապա՝ 1877 թ. հունվարի 15-ին Բուդապեշտում կազմած երկու գաղտնի համաձայնություններով Ռուսաստանը և Ավստրո-Հունգարիան պայմանավորվում են բալկանյան հարցերում իրենց իրականացնելիք միասնական քաղաքականության վերաբերյալ¹⁰²: Այդ համաձայնությունների ռուսական և ավստրիական տեքստերի միջև առկա որոշ տարբերություններին հակառակ, այնուամենայնիվ, դրանց ընդհանուր հանրագումարը վերջնական արդյունքում հանգում էր հետևյալ պայմանավորվածություններին: Թուրքիայի դեմ Ռուսաստանի պատերազմում Ավստրո-Հունգարիան պարտավորվում էր պահպանել բարյացակամ չեզոքություն՝ դիվանագիտական ներգործության միջոցով ջլատելով ռուս-թուրքական պատերազմին այլ տերությունների միջամտության կամ կոլեկտիվ միջնորդության փորձերը¹⁰³: Ռուս-թուրքական պատերազմում Ավստրո-Հունգարիայի բարյացակամ չեզոքության դիմաց, որպես փոխհատուցում, Ռուսաստանը համաձայնվում էր, որ Օսմանյան կայսրության կազմում Ավստրո-Հունգարիան ռազմական գրավման ենթարկեր սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան¹⁰⁴: Սակայն կատարվում էր վերապահում, ըստ որի՝ Ավստրո-Հունգարիան ռազմական գրավման չէր ենթարկելու Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև գտնվող տարածքը՝

¹⁰¹ Тарих, էջ 238:

¹⁰²Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, М., 1952.

N 22. Рейхштадтское соглашение между Россией и Австро-Венгрией. Рейхштадт, 26 июня/ 8 июля 1876г., с. 144-148.

N 23. Секретная конвенция между Россией и Австро-Венгрией. Будапешт, 3/15 января 1877г., с. 149-155.

¹⁰³ Լոյն տեղում, էջ 150:

¹⁰⁴ Լոյն տեղում, էջ 152:

¹⁰⁰ Ключников Ю.В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях. Ч. I. От французской революции до империалистической войны. М., 1925.

N 214. Лондонский протокол по Восточному вопросу, заключенная 19/31 марта 1877 года, с. 219-220.

Նույի Բագարի սանջակը (գավառը)¹⁰⁵: Իր հերթին, Ավստրո-Հունգարիան համաձայնվում էր, որ Թուրքիայի դեմ հաղթական պատերազմի դեպքում Ռուսաստանը 1856 թ. սահմաններում վերադարձնելու Հարավ-Արևմտյան Բեսարաբիան¹⁰⁶: Համաձայնության ավստրիական տեքստում Ավստրո-Հունգարիան չէր առարկում, որ Ռուսաստանը տարածքներ նվաճեր թուրքական տիրապետության տակ գտնվող սևծովյան շրջաններում և Փ. Ասիայում, այսինքն՝ Արևմտյան Հայաստանում¹⁰⁷: Ինչ վերաբերում էր Բալկաններում ապագա աշխարհաքաղաքական փոփոխություններին, ապա երկու կայսրությունները կտրականապես բացառում էին սլավոնական կամ որևէ մեկ այլ միավորված մեծ պետության կազմավորման հնարավորությունը¹⁰⁸:

Երկու պայմանավորվող տերությունները համաձայնվում էին Սերբիայի և Չեռնոգորիայի տարածքային ընդարձակմանը, ընդ որում՝ Չեռնոգորիան դուրս էր գալու Ադրիատիկ ծով՝ ստանալով Սպիցցա նավահանգիստը¹⁰⁹: Ռուսաստանը և Ավստրո-Հունգարիան համաձայնվում էին ճանաչել Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքականապես անկախ կարգավիճակը¹¹⁰:

Համաձայնության երկու տեքստերում Ավստրո-Հունգարիան և Ռուսաստանը չէին բացառում Բուլղարիայի, Ալբանիայի և «մնացյալ Ռումելիայի» անկախանալու հնարավորությունը: Ավստրո-Հունգարիան և Ռուսաստանը համաձայնվում էին, որ Թեսալիան, Էպիրոսի մի մասը և Կրետե կղզին միացվեին Հունաստանին: Ինչ վերաբերում էր Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաք Կ.Պոլսի կարգավի-

ճակին, ապա այն իր շրջակա տարածքով պետք է վերածվեր միջազգային ազատ քաղաքի¹¹¹:

Այդպիսով՝ ռուս-թուրքական ապագա պատերազմում Ավստրո-Հունգարիայի չափազանց կարևոր բարյացակամ չեզոքությունը ապահովելու, այդ կայսրության համաձայնությամբ Հարավարևմտյան Բեսարաբիան վերադարձնելու, թուրքական տիրապետության տակ գտնվող սևծովյան շրջաններում և Փոքր Ասիայում, այսինքն՝ Արևմտյան Հայաստանում տարածքներ գրավելու դիմաց, որպես փոխհատուցում, Ռուսաստանը չէր առարկում, որ այդ տերությունը ռազմական գրավման ենթարկեր ու կառավարեր սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան, որոնք, թեև ճակատորեն, սուլթանի անվանական սյուզերենության ներքո շարունակելու էին մնալ Օսմանյան կայսրության կազմում: Փաստորեն, ավստրո-ռուսական երկու գաղտնի համաձայնություններով կայացած քաղաքական գործարքների հետևանքով Ավստրո-Հունգարիան հանդես էր գալիս Սերբիայի գլխավորությամբ հարավսլավոնական հողերի միավորման, դեպի Ադրիատիկ ծով դուրս գալու և Ռուսաստանի ազդեցության ներքո Բալկաններում Մեծ Սերբիայի գերիշխանության հաստատման դեմ: 1876 թ. հուլիսի 8-ին Չեխիայի Ռեյխշտադտ ամրոցում և 1877 թ. հունվարի 18-ին Բուդապեշտում կազմված երկու համաձայնություններով ձեռք բերված ավստրո-ռուսական քաղաքական գործարքների հիմնական սկզբունքները հետագայում արտացոլվում են 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի արդյունքներն ամփոփող Սան-Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրում և 1878 թ. Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներում:

Թուրքիայի դեմ ապագա պատերազմում ռուսական բանակների անցումը Ռումինիայով իրականացնելու համար 1877թ. ապրիլի 16-ին Ռուսաստանը Բուխարեստում քաղաքական և ռազմական

¹⁰⁵ Նույն տեղում, էջ 154:

¹⁰⁶ Նույն տեղում, էջ 148:

¹⁰⁷ Նույն տեղում:

¹⁰⁸ Նույն տեղում, էջ 155:

¹⁰⁹ Նույն տեղում, էջ 147:

¹¹⁰ Նույն տեղում:

¹¹¹ Նույն տեղում, էջ 155:

մասերից բաղկացած պայմանագիր է կնքում Ռումինիայի հետ, որով ռումինական կառավարությունը համաձայնվում էր թույլ տալ ռուսական բանակների անցումը իր տարածքով: Դրա դիմաց՝ Ռուսաստանը երաշխավորում էր Ռումինիայի պետական սահմանների և նրա քաղաքական հիմնարկների անձեռնմխելիությունը¹²: Փաստորեն, 1877թ. ապրիլի 16-ի պայմանագրով Ռուսաստանը առաջինն է ճանաչում Օսմանյան կայսրության վասալ Ռումինիայի փաստական անկախությունը՝ որպես անկախ և ինքնիշխան պետություն:

Ապրիլի 22-ին Ռումինիան խզում է դիվանագիտական հարաբերությունները, և մայիսի 11-ին ռումինական պառլամենտը պատերազմ է հայտարարում սյուզերեն տերություն Օսմանյան կայսրությանը: Այնուհետև մայիսի 21-ին Ռումինիան հռչակում է իր անկախությունը՝ որպես ինքնիշխան պետություն:

1877 թ. ապրիլի 24-ին պատերազմ հայտարարելով Թուրքիային՝ հունիսի 27-ի գիշերը ռուսական զորքերը Ջիմնիցայի մոտ անցնում են Դանուբ գետը և Բուլղարիայում ռազմական գործողություններ ծավալում թուրքական բանակների դեմ: Սակայն առաջին ռազմական հաղթանակներին հաջորդում են ռուսական բանակների անհաջողությունները: Հուլիսի 20-ին և 30-ին, ինչպես նաև սեպտեմբերի 11-ին և 12-ին Բալկանյան լեռնաշղթայի Պլննա ամրոցը գրավելու փորձերը ավարտվում են անհաջողությամբ: Ի վերջո, երկարատև պաշարումից հետո, դեկտեմբերի 10-ին Պլննա ամրոցը անձնատուր է լինում ռուսական բանակին: Դեկտեմբերի 25-31-ին ռուսական բանակները հաղթահարում են Բալկանյան լեռնաշղթան: 1878 թ. հունվարի 8-9-ը ճեղքելով Շիպկայի լեռնանցքի պաշտպանությունը՝ ռուսական զորքերը հունվարի 20-ին գրավում են Ադրիանապոլիսը, որտեղ և տեղափոխվում է բանակի գլխավոր շտաբը:

Հաղթական արդյունքներով են ավարտվում ռուսական բանակների ռազմական գործողությունները նաև Կովկասյան ռազմաճակատում: Պատերազմի հայտարարումից ընդամենը մի քանի օր անց՝ ապրիլի 29-ին, Կովկասյան բանակը Արևմտյան Հայաստանում գրավում է Բայազետը, մայիսի 17-ին՝ Արդահանը, իսկ նոյեմբերի 18-ին գրոհով վերցնում է անառիկ համարվող Կարսի բերդը: Այնուհետև ռազմաստրատեգիական կարևորագույն նշանակություն ունեցող էրզրում բերդաքաղաքը, ի վերջո, 1878 թ. փետրվարի 20-ին անձնատուր է լինում պաշարման ենթարկած ռուսական բանակին:

Բալկանյան և Կովկասյան ռազմաճակատներում ջախջախիչ պարտություններ կրած Թուրքիան 1878 թ. հունվարի 8-ին հաշտություն է խնդրում: Ադրիանապոլիս ժամանած թուրքական պատվիրակները Կ.Պոլսից հունվարի 27-ին հրաման են ստանում Ռուսաստանի ներկայացրած բոլոր պայմանները ընդունելու վերաբերյալ¹³: Վերջապես 1878 թ. հունվարի 31-ին Ադրիանապոլսում կնքվում է Բալկանյան և Կովկասյան ռազմաճակատներում ռուս-թուրքական պատերազմի ռազմական գործողությունները միաժամանակ դադարեցնող զինադադար և նախնական հաշտության պայմանագիր¹⁴: Ջինադադարի պայմանների համաձայն՝ ռուսական բանակը փետրվարի 2-ին գրավում է Մարմարա ծովի հյուսիսային՝ եվրոպական ափի նավահանգիստներից Ռոդոստոն(արդի Թեքիրդաղ), փետրվարի 4-ին՝ Սիլիվրին, իսկ փետրվարի 6-ին՝ Կ.Պոլսից 40 կմ. հեռավորության վրա գտնվող Չաթալջայի բլրոները՝ անմիջական վերահսկողության ենթարկելով Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքը:

¹³ Օսման Նուրի, Արդու Համիդ երկրորդ և նրա իշխանության շրջանը: Տե՛ս՝ Օսման աղբյուրները Հայաստանի և հայրի մասին: 7: Թուրքական աղբյուրներ: Գ., էջ 111:

¹⁴ Documents diplomatiques. Affaires d'Orient, Congrès de Berlin, 1878, Paris, 1878, Préliminaires de Paix. Signé à Andrinople le (19) 31 janvier 1878, p. 10-11.

¹² М.М. Зальшшин, Внешняя политика Румынии и румыно-русские отношения, 1857-1878. М., 1974, с. 215-223.

Հունվարի 31-ին Ադրիանապոլսում կնքված նախնական հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ հաղթանակած Ռուսաստանի թելադրանքով Օսմանյան կայսրության կազմում ստեղծվելու էր Բուլղարական ինքնավար, հարկատու իշխանապետությունը՝ քրիստոնեական կառավարությամբ ու երկրային զորքով: Թուրքական բանակը ամբողջությամբ դուրս էր բերվելու Բուլղարական իշխանապետության տարածքից¹⁵:

Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր ճանաչել Չեռնոգորիայի, Սերբիայի և Ռումինիայի քաղաքական անկախությունը, որոնց սահմանները պետք է ընդլայնվեին¹⁶:

Օսմանյան կայսրության կազմում սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան իրական երաշխիքների պայմաններում ստանալու էին տեղական վարչական ինքնավարության իրավունքներ: Տեղական վարչական ինքնավարության իրավունքներով պետք է օժտվեին նաև թուրքական տիրապետության տակ գտնվող եվրոպական Թուրքիայի մյուս քրիստոնյա նահանգները¹⁷:

Ձինադադարի կնքումից անմիջապես հետո օսմանյան զորքերը պետք է հեռանային Դանուբի աջափնյա Վիդին, Ռուսչուկ և Սիլիստրա բերդերից, իսկ Արևմտյան Հայաստանում՝ պատմական Կարին՝ Էրզրում քաղաք-ամրոցից: Ռուսաստանը իրավունք էր ստանում հաշտության բանակցությունների ընթացքում իր բանակներով ռազմակալած պահել պատերազմի երկու ռազմաճակատներում՝ Բալկաններում և Արևմտյան Հայաստանում, գրաված կարևորագույն ռազմա-ստրատեգիական հենակետերը: Թուրքիան պարտավորվում էր Բոսֆորի ու Դարդանեյի նեղուցների նկատմամբ պահպանել միջազգային պայմանագրերով ամրագրված Ռուսաստանի իրավունքներն ու շահերը: Ինչ վերաբերում էր Ռուսաստանին վճարելիք ռազմատուգանքին, ապա թուրքական կառավարու-

թյունը հանձն էր առնում այդ պարտավորությունը հատուցել ոչ միայն դրամական միջոցներով, այլ նաև տարածքային զիջումներով և այլ ձևերով¹⁸:

Ադրիանապոլսում 1878 թ. հունվարի 31-ին կնքված ռուս-թուրքական զինադադարի և նախնական հաշտության պայմանագրի օրինակները ռուսական կառավարությունը պաշտոնապես տերություններին է ծանուցում փետրվարի 8-ին:

Ռուսական կայսրության կանցլեր և արտաքին գործերի նախարար Գորչակովը Պետերբուրգի Ֆրանսիայի դեսպանին արդեն հունվարի 28-ին տեղեկացրել էր Թուրքիայի հետ կնքելիք զինադադարի և նախնական հաշտության պայմաններին վերաբերող հիմնական սկզբունքները¹⁹: Անգլիական կառավարությունը, հունվարի 28-ին պաշտոնապես նույնպես տեղեկացվելով ռուս-թուրքական զինադադարի և նախնական հաշտության հիմնական պայմաններին, տերություններին հղած հունվարի 30-ի նոտայով հայտարարում է, որ չի ճանաչում եվրոպական պայմանագրերը փոփոխության ենթարկող, ինչպես նաև՝ Մեծ Բրիտանիայի կենսական շահերը անտեսող ռուս-թուրքական հաշտության կնքվելիք պայմանագիրը՝ շեշտելով, որ այն պետք է համաձայնեցվի 1856 և 1871 թթ. պայմանագրերը ստորագրած տերությունների հետ²⁰: Պատասխանելով հունվարի 30-ի անգլիական նոտային՝ Գորչակովը վճռականորեն հավաստիացնում է, որ հունվարի 31-ին Թուրքիայի հետ կնքած հաշտության պայմանագրում եվրոպական շահերին վերաբերող հարցերը պետք է դիտարկել որպես ոչ վերջնական, այլ՝ որպես նախնական, որոնք պետք է քննարկվեն և համաձայնեցվեն եվրոպական տերությունների հետ²¹: Ռուս-թուրքական զինադադարի և

¹⁸ Նույն տեղում, Հոդված 5, էջ 10-11:

¹⁹ Նույն տեղում, Le Général Le Fl 6, Ambassadeur de France à Saint-Petersbourg, aux Ministre des Affaires étrangères, le 28 janvier 1878, p. 4-5:

²⁰ Նույն տեղում, Note communiquée par Lord Lyons, Ambassadeur d'Angleterre à Paris, au Ministre des Affaires étrangères. Paris, le 30 janvier 1878, p.7:

²¹ Նույն տեղում, էջ 32:

¹⁵ Նույն տեղում, Հոդված 1, էջ 10:

¹⁶ Նույն տեղում, Հոդված 2, 3:

¹⁷ Նույն տեղում, Հոդված 4, էջ 10:

նախնական հաշտության պայմանների շուրջ ստեղծված անզլո-ոուսական լարված հարաբերությունների շրջանում դիվանագիտական ճնշումը Ռուսաստանի վրա ռազմական սպառնալիքով ամրապնդելու նպատակով Լոնդոնից փետրվարի 12-ին անգլիական ռազմանավերին հրամայվում է անցնել Նեղուցները և մտնել Մարմարա ծով, իսկ պառլամենտը 6 միլիոն ֆունտ ստերլինգ է հատկացնում ռազմական ծախսերի համար: Ի պատասխան առանց սուլթանի համաձայնության և Նեղուցների միջազգային կարգավիճակի խախտումով Մարմարա ծովի Իշխանաց կղզիներում փետրվարի 15-ին անգլիական ռազմանավերի խարսխավորման՝ թուրքական կառավարության համաձայնությամբ ռուսական Բալկանյան բանակի գլխավոր հրամանատարը Ադրիանապոլսից իր շտաբով և 10.000-ոց առաջապահ զորամասով, անցնելով զինադադարով որոշված սահմանագիծը, փետրվարի 24-ին կայանում է Կ.Պոլսից 12 կմ արևմուտք գտնվող Մարմարա ծովի եվրոպական ափի Սան Ստեֆանո (արդի՝ Յեշիլքյոյ) առափնյա ամառանոցային ավանում: Ռուս-թուրքական զինադադարի և նախնական հաշտության պայմանագրի կնքման շուրջ ստեղծված անզլո-ոուսական լարված հարաբերությունների կապակցությամբ Ֆրանսիայի արտաքին գործերի նախարար Ու. Վատտինգտոնը Պետերբուրգի իր դեսպանին փետրվարի 16-ին գրում էր՝ իրադրությունն այնքան է բարդացել և այնքան վտանգավոր դարձել, որ անհնար է կանխատեսել հետագա իրադարձությունների զարգացման հետևանքները¹²²:

Բալկանյան և Կովկասյան ռազմաճակատներում ռուս-թուրքական պատերազմի ռազմական գործողությունները միաժամանակ դադարեցնող Ադրիանապոլսի զինադադարի և նախնական հաշտության պայմանագրի կնքումից ընդամենը մի քանի օր անց, նախքան դրանց պաշտոնական հրապարակումը, փետրվարի 3-ին տերություններին հղած շրջաբերականով ավստրո-հունգարական

¹²² Լույն տեղում, էջ 11:

կառավարությունը՝ որպես միջազգային պայմանագրերի համահեղինակ, առաջարկում էր հրավիրել 1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսի և 1871 թ. Լոնդոնի կոնֆերանսի մասնակիցների կոնֆերանս՝ Արևելքի քաղաքական կառավարման համակարգում փոփոխություններ կատարող ռուս-թուրքական նախնական հաշտության պայմանագիրը եվրոպայի ընդհանուր համաձայնությանը ենթարկելու համար¹²³: Ընդառաջելով ավստրո-հունգարական և ռուսական արքունիքների դիմումներին՝ գերմանական կառավարությունը «շահագրգռված կողմերին իր բարեկամությունը դրսևորելու և խաղաղությունը պահպանելու» նպատակով մարտի 5-ին իր համաձայնությունն է հայտնում համաեվրոպական կոնգրեսը Բեռլինում անցկացնելու վերաբերյալ: Իսկ Գերմանական կայսրության կանցլեր Օտտո ֆոն Բիսմարկը նախապես իր պատրաստակամությունն է հայտնում եվրոպական ապագա կոնգրեսում նախագահելու համար¹²⁴: Մարտի 9-ին անգլիական կառավարությունը համաձայնվում էր կոնգրեսը Բեռլինում անցկացնելու առաջարկության հետ, սակայն նախապես կատարում էր վերապահում, ըստ որի՝ ռուս-թուրքական հաշտությամբ միջազգային պայմանագրերում կատարված բոլոր փոփոխությունները, առանց բացառության, պետք է հաստատվեն տերությունների կողմից: Այդպիսով՝ ի տարբերություն հունվարի 30-ին Գորչակովի կողմից կատարած վճռական հավաստիացման, ըստ որի՝ Թուրքիայի հետ կնքած հաշտության պայմանագրում եվրոպական շահերին վերաբերող հարցերը պետք է դիտարկվեին որպես ոչ վերջնական, այլ՝ նախնական, որոնք պետք է քննարկվեին և համաձայնեցվեին եվրոպական տերությունների հետ, անգլիական կառավարությունը այժմ արդեն պահանջում էր, որ ռուս-թուրքական հաշտությամբ միջազգային պայմանագրերում

¹²³ Լույն տեղում, էջ 7-8:

¹²⁴ Լույն տեղում, էջ 13-14:

նախնական հաշտության պայմանների շուրջ ստեղծված անզլո-ոուսական լարված հարաբերությունների շրջանում դիվանագիտական ճնշումը Ռուսաստանի վրա ռազմական սպառնալիքով ամրապնդելու նպատակով Լոնդոնից փետրվարի 12-ին անգլիական ռազմա-նավերին հրամայվում է անցնել Նեղուցները և մտնել Մարմարա ծով, իսկ պառլամենտը 6 միլիոն ֆունտ ստերլինգ է հատկացնում ռազմական ծախսերի համար: Ի պատասխան առանց սուլթանի համաձայնության և Նեղուցների միջազգային կարգավիճակի խախտումով Մարմարա ծովի Իշխանաց կղզիներում փետրվարի 15-ին անգլիական ռազմանավերի խարսխավորման՝ թուրքական կառավարության համաձայնությամբ ռուսական Բալկանյան բանակի գլխավոր հրամանատարը Ադրիանապոլսից իր շտաբով և 10.000-ոց առաջապահ զորամասով, անցնելով զինադադարով որոշված սահմանագիծը, փետրվարի 24-ին կայանում է Կ.Պոլսից 12 կմ արևմուտք գտնվող Մարմարա ծովի եվրոպական ափի Սան Ստեֆանո (արդի՝ Յեշիլքոյ) առափնյա ամառանոցային ավանում: Ռուս-թուրքական զինադադարի և նախնական հաշտության պայմանագրի կնքման շուրջ ստեղծված անզլո-ոուսական լարված հարաբերությունների կապակցությամբ Ֆրանսիայի արտաքին գործերի նախարար Ու. Վատտինգտոնը Պետերբուրգի իր դեսպանին փետրվարի 16-ին գրում էր՝ իրադրությունն այնքան է բարդացել և այնքան վտանգավոր դարձել, որ անհնար է կանխատեսել հետագա իրադարձությունների զարգացման հետևանքները¹²²:

Բալկանյան և Կովկասյան ռազմաճակատներում ռուս-թուրքական պատերազմի ռազմական գործողությունները միաժամանակ դադարեցնող Ադրիանապոլսի զինադադարի և նախնական հաշտության պայմանագրի կնքումից ընդամենը մի քանի օր անց, նախքան դրանց պաշտոնական հրապարակումը, փետրվարի 3-ին տերություններին հղած շրջաբերականով ավստրո-հունգարական

կառավարությունը՝ որպես միջազգային պայմանագրերի համահեղինակ, առաջարկում էր հրավիրել 1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսի և 1871 թ. Լոնդոնի կոնֆերանսի մասնակիցների կոնֆերանս՝ Արևելքի քաղաքական կառավարման համակարգում փոփոխություններ կատարող ռուս-թուրքական նախնական հաշտության պայմանագիրը եվրոպայի ընդհանուր համաձայնությամբ ենթարկելու համար¹²³: Ընդառաջելով ավստրո-հունգարական և ռուսական արքունիքների դիմումներին՝ գերմանական կառավարությունը «շահագրգռված կողմերին իր բարեկամությունը դրսևորելու և խաղաղությունը պահպանելու» նպատակով մարտի 5-ին իր համաձայնությունն է հայտնում համաեվրոպական կոնգրեսը Բեռլինում անցկացնելու վերաբերյալ: Իսկ Գերմանական կայսրության կանցլեր Օտտո ֆոն Բիսմարկը նախապես իր պատրաստակամությունն է հայտնում եվրոպական ապագա կոնգրեսում նախագահելու համար¹²⁴: Մարտի 9-ին անգլիական կառավարությունը համաձայնվում էր կոնգրեսը Բեռլինում անցկացնելու առաջարկության հետ, սակայն նախապես կատարում էր վերապահում, ըստ որի՝ ռուս-թուրքական հաշտությամբ միջազգային պայմանագրերում կատարված բոլոր փոփոխությունները, առանց բացառության, պետք է հաստատվեն տերությունների կողմից: Այդպիսով՝ ի տարբերություն հունվարի 30-ին Գորչակովի կողմից կատարած վճռական հավաստիացման, ըստ որի՝ Թուրքիայի հետ կնքած հաշտության պայմանագրում եվրոպական շահերին վերաբերող հարցերը պետք է դիտարկվեին որպես ոչ վերջնական, այլ՝ նախնական, որոնք պետք է քննարկվեին և համաձայնեցվեին եվրոպական տերությունների հետ, անգլիական կառավարությունը այժմ արդեն պահանջում էր, որ ռուս-թուրքական հաշտությամբ միջազգային պայմանագրերում

¹²³ Նույն տեղում, էջ 7-8:

¹²⁴ Նույն տեղում, էջ 13-14:

¹²² Նույն տեղում, էջ 11:

կատարված բոլոր փոփոխությունները, առանց բացառության, կոնգրեսում պետք է հաստատվեն տերությունների կողմից¹²⁵:

Ինչպիսի՞ վերաբերմունք ցուցաբերեցին բալկանյան երկրները ռուս-թուրքական պատերազմի նկատմամբ: Ռուս-թուրքական պատերազմի հենց սկզբին Չեռնոգորիան, որը հաշտություն չէր կնքել Թուրքիայի հետ, ապրիլի 24-ին վերսկսում է ռազմական գործողությունները: Այդ պատերազմում որոշակի մասնակցություն է ունենում բուլղար ժողովուրդը: 1877 թ. հունիսին ձևավորվում է 7500-անոց բուլղարական աշխարհագորը, որի հրամանատարն է նշանակվում ռուսական զենեռալ Ստոլետովը: Ռուսական բանակի համագործակցությամբ 1877 թ. օգոստոսին Թուրքիայի դեմ 180 թնդանթով ռազմական գործողություններ է սկսում ռումինական 50 հազարանոց բանակը:

Պլենա ամբողջ կապիտուլյացիայից հետո՝ 1877 թ. դեկտեմբերի 13-ին, Թուրքիայի դեմ ռազմական գործողություններն է վերսկսում Սերբիան: Այդպիսով՝ Թուրքիայի դեմ պատերազմում անմիջականորեն մասնակցում են Սերբիան, Չեռնոգորիան, Ռումինիան և բուլղարական աշխարհագորը:

Արևելյան ճգնաժամի հենց սկզբին հունական կառավարող շրջանները անվճռական վերաբերմունք են դրսևորում Բալկաններում ծավալվող ռազմաքաղաքական իրադարձությունների նկատմամբ: Հունական կառավարող շրջանները մեծ անվստահությամբ էին վերաբերվում Ռուսաստանի բալկանյան քաղաքականությանը, մասնավորապես՝ բուլղարական էկզարխատի ստեղծումից հետո՝ համոզված լինելով, որ Բալկաններում ծավալվող իրադարձությունները հարվածելու են Հունաստանի ազգային և պետական շահերին: Այդ էր պատճառը, որ հունական կառավարող շրջանները բավական ջանքեր են գործադրում Թուրքիայի տիրապետության տակ գտնվող հունական հողերում ապստամբությունները կանխելու հա-

¹²⁵ Նույն տեղում, էջ 17:

մար: Այնուամենայնիվ, Թուրքիայի դեմ պատերազմ սկսելու առաջին իսկ օրերին ռուսական կառավարությունը պաշտոնապես դիմում է հունական կառավարությանը՝ մասնակցելու ռազմական գործողություններին, խոստանալով հաշտության բանակցություններում նպաստել, որպեսզի էպիրոսը և Թեսալիան միացվեն Հունաստանին: Հունաստանին պատերազմին մասնակից դարձնելու համար դիվանագիտական մեծ ջանքեր է գործադրում Աթենքում Ռուսաստանի դեսպանորդ Սաբուրովը: Այդ դիվանագիտական ջանքերի հետևանքով հունական կառավարությունը պաշտոնապես խոստանում է 1877 թ. օգոստոսի 1-ին ռազմական գործողություններ սկսել Թուրքիայի դեմ: Սակայն Պլենայում ռուսական բանակի ռազմական անհաջողությունները վախեցնում են հունական կառավարող շրջաններին, և նրանք հրաժարվում են պատերազմի մեջ մտնելու իրենց խոստումից: Այնուամենայնիվ, չափազանց մեծ ուշացումով 1878 թ. փետրվարի 2-ին հունական կառավարությունը, առանց Թուրքիային պատերազմ հայտարարելու, հրամայում է իր բանակին անցնել սահմանը և մտնել Թեսալիա: Հունական կառավարության այդ ժամանակավրեպ քայլը հանդիպում է ինչպես Ռուսաստանի, այնպես էլ՝ մյուս տերությունների խիստ բացասական վերաբերմունքին: Նախ, հունվարի 31-ին Ադրիանապոլսում կնքված զինադադարի հետևանքով պատերազմն արդեն ավարտվել էր, և Հունաստանը մեն-մենակ էր մնալու թուրքական հարձակման դեմ: Ուստի, տերությունների ճնշմամբ, փետրվարի 7-ին հունական կառավարությունը ետ է կանչում Թեսալիա մտած իր զորքին:

Ադրիանապոլսի զինադադարից հետո Սան Ստեֆանոյում վերսկսված ռուս-թուրքական հաշտության բանակցությունների ընթացքում՝ մարտի 1-ին, Արդուլ Համիդի նախագահությամբ կայացած կառավարության նիստը, Բեռլինում թուրքական դեսպանի մասնակցությամբ, կրկին հաշտության պայմանագիրը քննարկելուց

հետո վերջնականապես որոշում է ընդունել այն¹²⁶: Ի վերջո, Սան Ստեֆանոյում ընթացող ռուս-թուրքական բանակցությունները ավարտվում են 1878 թ. մարտի 3-ին կնքված հաշտությամբ: Տերությունների և առաջին հերթին Անգլիայի դիվանագիտական ճնշմամբ Սան Ստեֆանոյում կնքված ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագիրը կոչվեց «նախնական»¹²⁷: Սան Ստեֆանոյում կնքված ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագրի հիմքն էին 1864-1878 թթ. Կ.Պոլսում Ռուսաստանի դեսպան Ն.Պ. Իգնատևի կազմած և 1878 թ. հունվարի 5-ին կայսերական խորհրդակցությունում Ալեքսանդր 2-ի հաստատած հաշտության պայմանները:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը լիովին փոխում էր Բալկանյան թերակղզու աշխարհաքաղաքական պատկերը:

Ըստ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի՝ Օսմանյան կայսրության կազմում ստեղծվում էր ներքին լայն ինքնավարությամբ օժտված, թուրքական կառավարությանը հարկատու Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը՝ բնակչության կողմից ընտրովի իշխանով, քրիստոնեական կառավարությամբ և երկրային զորքով¹²⁸: Բնակչության կողմից ազատորեն ընտրված Բուլղարիայի իշխանը, տերությունների համաձայնությամբ, պետք է հաստատվեր թուրքական կառավարության կողմից: Շեշտվում էր, որ եվրոպական Մեծ տերություններում թագավորող արքայատոհմերի անդամներից ոչ մեկը չէր կարող ընտրվել Բուլղարիայի իշխան¹²⁹: Օսմանյան զորքերը ամբողջությամբ հեռանալու էին ինքնավար իշխանապետության տարածքից, և երկու տարի ժամկետով Բուլղարիայում պետք է մնար հետևակի 6 և հեծելազորի 2 դիվի-

¹²⁶ Օսման Նուրի, նշվ. աշխ., էջ 118:

¹²⁷ Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը: 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ.: Տե՛ս Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923): Երևան, 1972, էջ 83-98:

¹²⁸ Նույն տեղում, Հոդված 6, էջ 87:

¹²⁹ Նույն տեղում, Հոդված 7, էջ 88:

զիաներից բաղկացած ռուսական 50 հազարանոց բանակը¹³⁰: Այդ երկու տարվա ընթացքում Բուլղարիայում նոր վարչակարգի հաստատման և նրա գործադրման հսկողությունը իրականացնելու էր ռուսական կայսերական կոմիսարը: Ֆիլիպպոպոլսում (Պլովդիվում) կամ Տիրնովլոյում գումարված Բուլղարիայի անվանի մարդկանց ժողովը ռուսական կայսերական կոմիսարի հսկողությամբ և օսմանյան կոմիսարի ներկայությամբ պետք է մշակեր իշխանապետության ապագա կառավարման կանոնադրությունը¹³¹:

Շեշտվում էր, որ ընտրությունների անցկացման կամ կազմակերպական Կանոնադրության մշակման ժամանակ պետք է պատշաճ ուշադրություն դարձվեր Բուլղարական իշխանապետության տարածքում բնակվող թուրքերի, հույների, ռումիլների և այլ ժողովուրդների իրավունքների և շահերի պաշտպանությանը¹³²: Բուլղարական իշխանապետությունից հեռացած մուսուլմանական կամ այլ դավանանքներին պատկանող հողատերերը կարող էին իշխանապետության տարածքում պահպանել իրենց սեփականությունը՝ այն տալով վարձակալության կամ դրա կառավարումը հանձնարարելով այլ անձանց¹³³:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը ավելի քան երկու անգամ ընդլայնում էր Կ.Պոլսի կոնֆերանսի կողմից սահմանված Բուլղարիայի տարածքը: Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ Բուլղարական ինքնավար իշխանապետության սահմանները պետք է տարածվեին Դանուբից մինչև Ստրումա (Ստրիմոն) և Մեստա (Նեստոս) գետերի գետաբերանների միջև գտնվող էգեյան ծովափը և Սև ծովից մինչև Օխրիդա լիճը և Ալբանական լեռները՝ կազմելով 164 հազ. քառ. կմ տարածություն՝ 4 մլն

¹³⁰ Նույն տեղում, Հոդված 8, էջ 89:

¹³¹ Նույն տեղում, Հոդված 7, էջ 88-89:

¹³² Նույն տեղում, էջ 88:

¹³³ Նույն տեղում, Հոդված 11, էջ 90:

ընակչությամբ¹³⁴: Այդպիսով՝ ի տարբերություն Կ.Պոլսի դեսպանա-
ժողովի որոշմամբ բուլղարական էկզարխատի տարածքում ստեղծ-
վելիք երկու առանձին բուլղարական նահանգների՝ Սան Ստեֆա-
նոյի հաշտության պայմանագրով արդեն նախատեսվում էր Դանու-
բից մինչև Էգեյան ծով և Սև ծովից մինչև Օխրիդա լիճը և Ալբանա-
կան լեռները ձևավորել մեկ միասնական, Բուլղարական իշխանա-
պետություն՝ դրանով հնարավորություն ընձեռելով Ռուսաստանին
իր քաղաքական ազդեցության ներքո գտնվող Բուլղարական իշ-
խանապետության տարածքով Սև ծովից անմիջականորեն դուրս
գալու դեպի Էգեյան ծով:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով հռչակվում էր
Սերբական իշխանապետության քաղաքական լիակատար անկա-
խությունը¹³⁵. Նրա տարածքն ընդլայնվում էր՝ ավելանալով մոտ 9
հազար քառ. կմ-ով՝ հասնելով 52 հազար քառ. կմ-ի: Սերբիային
միացրած տարածքում հողային սեփականություն ունեցող և ար-
տարնակվել ցանկացող մուսուլմանները կարող էին պահպանել
իրենց անշարժ գույքերի սեփականատիրության իրավունքը՝ դրանք
տալով վարձակալության կամ կալվածքների կառավարումը հանձ-
նարարել այլ անձանց¹³⁶: Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտու-
թյան պայմանագրի ստորագրումից հետո՝ տասնհինգօրյա ժամա-
նակամիջոցում, սերբական զորքերը պետք է դուրս գային իշխանա-
պետության սահմաններից դուրս գտնվող վայրերից¹³⁷:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով թուրքական կա-
ռավարությունը վերջնականապես ճանաչվում էր Չեռնոգորիայի իշ-
խանապետության քաղաքական լիակատար անկախությունը¹³⁸.
Նրա տարածքն ավելանում էր գրեթե 3.5 անգամ՝ հասնելով մոտ 15
հազ. քառ. կմ-ի: Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայ-

մանագրի ստորագրումից հետո՝ տասնօրյա ժամկետում, չեռնոգո-
րյան զորքերը պետք է դուրս գային իշխանապետության սահման-
ներից դուրս գտնվող տարածքից¹³⁹:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով Ռումինիան
նույնպես հռչակվում էր քաղաքականապես անկախ իշխանապե-
տություն¹⁴⁰: Թուրքիան վերադարձնում էր 1856 թ. Փարիզի հաշտու-
թյան պայմանագրով իրեն տրված Հյուսիսային Դոբրուջան՝ տասը
գավառներով, Դանուբի Դելտան՝ հարակից կղզիներով և սևծովյան
Օձի կղզին: Ռուսաստանը համաձայնվում էր վերոհիշյալ տարածք-
ները թողնել Ռումինիայի կազմում՝ դրանք փոխանակելով 1856 թ.
Փարիզի հաշտության պայմանագրով իրենից օտարված Հարա-
վային Բեսարաբիայի հետ, որը հարավից սահմանակցվում էր Դա-
նուբի Քիլիի բազուկի հունին և Ստարի Ստամբուլի գետաբերա-
նին¹⁴¹:

Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրով
Դանուբ գետը և նրա երկու ափերը պետք է ապառազմականաց-
վեին: Դանուբի ափերին եղած բոլոր ամրոցները պետք է հավասա-
րեցվեին հողին, իսկ ռումինական, սերբական և բուլղարական իշ-
խանապետություններին արգելվում էր Դանուբում ունենալ ռազմա-
նավեր, բացի սովորական մշտական պահականավերից և մանր
նավերից, որոնք նախատեսված էին լինելու գետային ոստիկանու-
թյան և մաքսային վարչության կարիքների համար¹⁴²:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը տեղական վար-
չական կառավարում էր նախատեսում Թուրքիայի տիրապետու-
թյան տակ մնացած բալկանյան մարզերում: Թուրքական կառավա-
րությունը պարտավորվում էր Բոսնիայում և Հերցեգովինայում ան-
հապաղորեն իրականացնել տեղական վարչական ինքնավարու-

¹³⁴ Նույն տեղում, Հոդված 6, էջ 87-88:

¹³⁵ Նույն տեղում, Հոդված 3, էջ 85:

¹³⁶ Նույն տեղում, Հոդված 4, էջ 86:

¹³⁷ Նույն տեղում, էջ 87:

¹³⁸ Նույն տեղում, Հոդված 2, էջ 84:

¹³⁹ Նույն տեղում, էջ 85:

¹⁴⁰ Նույն տեղում, Հոդված 5, էջ 87:

¹⁴¹ Նույն տեղում, Հոդված 19, էջ 93:

¹⁴² Նույն տեղում, Հոդված 12, էջ 91:

թյան մասին Կ.Պոլսի կոնֆերանսի որոշումները: Պայմանագրում նշված էր, որ Բոսնիայում և Հերցեգովինայում թուրքական կառավարության սահմանած ինքնավարության կանոնադրությունները պետք է կիրառվեն ուսական և ավստրո-հունգարական կառավարությունների փոխադարձ համաձայնությամբ¹⁴³:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 15-րդ հոդվածով թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր Կրետե կղզում բարեխղճորեն կիրառել 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը՝ սակայն նրանում փոփոխություններ կատարելով մեծամասնություն կազմող հույն բնակչության ցանկությունների համաձայն¹⁴⁴: Նույն հոդվածով թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր 1868 թ. կրետական կազմակերպական Կանոնադրության նման տեղական վարչական կառավարման կանոնադրություններ կիրառել իր տիրապետության տակ մնացած էպիրոսում, Թեսալիայում և Եվրոպական Թուրքիայի «մյուս մասերում», այսինքն՝ նաև Ալբանիայում, Մակեդոնիայում և Թրակիայում: Այդ տեղական ինքնակառավարման կանոնադրությունների մանրամասնությունների մշակումը յուրաքանչյուր մարզում պետք է հանձնարարվեր հատուկ հանձնաժողովի, որում տեղական բնակչությունը պետք է ստանար լայն մասնակցություն: Հանձնաժողովների մշակած կանոնադրությունները ներկայացվելու էին թուրքական կառավարության քննարկմանը, որը, նախքան դրանց գործադրումը, պետք է խորհրդակցեր ուսական կառավարության հետ¹⁴⁵: Այդպիսով՝ եզրակացվում է թուրքական պատմագրության մեջ՝ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 15-րդ հոդվածով Ռուսաստանը իրավունք էր ստանում միջամտելու Օսմանյան կայսրության ներքին գործերին¹⁴⁶:

¹⁴³ Նույն տեղում, Հոդված 14, էջ 91:

¹⁴⁴ Նույն տեղում, Հոդված 15, էջ 92:

¹⁴⁵ Նույն տեղում:

¹⁴⁶ Tarih, s. 238.

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ Եվրոպական Թուրքիայից, բացառությամբ՝ Բուլղարական իշխանապետության տարածքի, ուսական բանակի ամբողջական դուրսբերումը կատարվելու էր երեք ամսվա ընթացքում՝ ուս-թուրքական վերջնական հաշտության պայմանագիրը կնքելուց հետո¹⁴⁷:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 17-րդ հոդվածով թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր լիակատար և անվերապահ ներման ենթարկել և անհապահորեն ազատել իր տիրապետության բոլոր օսմանահպատակներին, որոնք բանտարկվել, տարագրվել էին հակաթուրքական ապստամբություններին՝ 1877-1878 թթ. պատերազմում Ռուսաստանի ռազմական գործողություններին որևէ ձևով մասնակցած լինելու, ուսական բանակներին օժանդակած կամ օգնած լինելու համար¹⁴⁸:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով աշխարհաքաղաքական լուրջ փոփոխություններ էին կատարվում նաև թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Հարավային Կովկասում և Արևմտյան Հայաստանում: Այսպես, հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանին վճարելիք 1.410.000 ռուբլի ռազմատուգանքի մի մասի փոխարեն ֆինանսական դժվարությունների պատճառով թուրքական կառավարությունն իր ցանկությամբ համաձայնվում էր կատարել տարածքային զիջումներ: Այդ առումով՝ Թուրքիան հոգուտ Ռուսաստանի հրաժարվում էր մինչև ռազմական գործողությունների ավարտը անառիկ մնացած սևծովյան կարևորագույն նավահանգիստ Բաթումից և նրա շրջակայքից: Այնուհետև Թուրքիան Ռուսաստանին էր զիջում պատերազմի ընթացքում Արևմտյան Հայաստանում գրավված Արդահանը, Կարսը, Ալաշկերտի հովիտը և Բայազետ քաղաքը՝ մինչև Կարսի սարահարթի արևմտյան մասը եզերող Սողանլուղի՝ պատմական Հայաստանի Մեծրաց լեռնա-

¹⁴⁷ Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը: 19 փետրվարի (3) մարտի 1878թ., Հոդված 25, էջ 96:

¹⁴⁸ Նույն տեղում, Հոդված 17, էջ 92:

շղթան տարածվող տարածքը՝ 35.650 քառ. կմ ընդհանուր տարածությամբ¹⁴⁹: 1.410 մլն ռազմատուգանքի մի մասի՝ 1.100 մլն ռուբլու փոխարեն ստանալով այդ տարածքները՝ Ռուսաստանը պարտավորվում էր վերջնական հաշտության պայմանագրի վավերացված տեքստը փոխանակելուց անմիջապես հետո՝ վեց ամսվա ընթացքում, իր զորքերը դուրս բերել պատերազմի ընթացքում գրաված «Ասիական Թուրքիայի տարածքից», այսինքն՝ թուրքական տիրապետությանը Սողանլուղի լեռնաշղթայից դեպի արևմուտք վերադարձվող Արևմտյան Հայաստանից¹⁵⁰: Այդպիսով՝ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրում ամրագրված էր մինչև Սողանլուղի լեռնաշղթան Հայաստանը Ռուսաստանի տիրապետության տակ անցնելու պայմանը: Հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածով Ռուսաստանը Թուրքիային պարտավորեցնում էր, որ նախքան «ռուսական զորքերի դուրս բերումը նրանց կողմից գրավված Հայաստանի՝ Թուրքիային վերադարձվելիք վայրերից»՝ վեց ամսվա ընթացքում՝ վերջնական հաշտության տեքստը կնքելու օրվանից, «անհապաղ կենսագործել հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ», ինչպես նաև «զերծ պահել հայերի անվտանգությունը քրդերից և չերքեզներրց»¹⁵¹: Այդպիսով՝ թուրքական պատմագրությունը շեշտում է, որ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածով պատմության մեջ առաջին անգամ Հայկական հարցը օրակարգային դարձնելով՝ Ռուսաստանը հայերին օգտագործելու միջոցով սկսում է իրականացնել Արևելյան Անատոլիայից դեպի Արևելյան Միջերկրական ծով դուրս գալու քաղաքականությունը¹⁵²:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ մինչև Թուրքիային վերադարձվելիք տարածքներից, այսինքն՝ Արևմտյան

Հայաստանի գավառներից, ռուսական բոլոր զորքերի դուրս բերումը, այդ վայրերում կառավարումը և գոյություն ունեցող կարգը մնալու էր անփոփոխ, ինչպես ռուսական գրավման ժամանակ, և այդ ամբողջ ժամանակամիջոցում կառավարման մեջ թուրքական կառավարությունը չպետք է ունենար որևէ մասնակցություն¹⁵³: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր, որ ռուսական բանակների հեռանալուց հետո «չի հալածի և թույլ չի տա հալածել այն թուրքահպատակներին», այսինքն՝ թուրքական տիրապետությանը վերադարձվող Արևմտյան Հայաստանի հայերին, որոնք ռուս-թուրքական «պատերազմի ժամանակ կապեր են ունեցել ռուսական բանակի հետ»: Այնուհետև, թուրքական իշխանությունները պարտավորվում էին չընդդիմանալ արևմտահայ այն ընտանիքներին, որոնք կցանկանային ռուսական զորքերի հետ հեռանալ թուրքական տիրապետությանը վերադարձված Արևմտյան Հայաստանից¹⁵⁴: Ռազմատուգանքի փոխարեն Ռուսաստանին զիջված տարածքների բնակիչները, որոնք չէին ցանկանում ապրել ռուսական տիրապետության պայմաններում, իրավունք էին ստանում հաշտության պայմանագիրը վավերացնելու օրվանից՝ երեք տարվա ընթացքում, ծախելով իրենց անշարժ սեփականությունը, անարգել կերպով ու առանց խոչընդոտների հեռանալ Ռուսական կայսրության սահմաններից: Սահմանված եռամյա ժամկետում Ռուսաստանի տիրապետության տակ անցած տարածքներից չհեռացած և իրենց անշարժ սեփականությունն ու գույքը չծախած բնակիչները դառնում էին Ռուսական կայսրության հպատակներ¹⁵⁵: Ահա սրանք էին Բալկանյան թերակղզու և Արևմտյան Հայաստանի վերաբերյալ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հիմնական հոդվածները: Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի վավերացված

¹⁴⁹ Լույն տեղում, Հոդված 19, էջ 93:

¹⁵⁰ Լույն տեղում, Հոդված 25, էջ 96:

¹⁵¹ Լույն տեղում, Հոդված 16, էջ 92:

¹⁵² Tarih, էջ 238:

¹⁵³ Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը: 19 փետրվարի (3) մարտի 1878 թ., Հոդված 25, էջ 97:

¹⁵⁴ Լույն տեղում, Հոդված 27, էջ 97:

¹⁵⁵ Լույն տեղում, Հոդված 21, էջ 95:

բնագրերի և դրանց առդիր քարտեզների փոխանակումը Թուրքիայի և Ռուսաստանի միջև կատարվում է մարտի 5-ից 17-ը՝ Ս. Պետերբուրգում, իսկ մարտի 18-ին դրանց օրինակները հանձնվում են Մեծ տերությունների արտաքին գործերի նախարարներին:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը նախ և առաջ մեծ դժգոհություն է առաջացնում ինչպես Հունաստանի, այնպես էլ՝ Սերբիայի կառավարող շրջաններում: Հունական կառավարության դժգոհությունը արտահայտվում էր նրանում, որ Հունաստանի պատմական տարածքները անցնում էին Բուլղարական իշխանապետության սահմանների մեջ, որոնք մեծամասնաբար բնակեցված էին հույներով: Դրանցից էին՝ մակեդոնական քաղաքներ Սերեսը, Կավալան, Քսանթին, Էդեսան, Ֆլորինան, Կաստորիան, (այժմ դրանք գտնվում են Հունաստանի տարածքում), ինչպես նաև Ստրումիցան, Մոնաստիրը, Կորիցան: Հանդես գալով Բուլղարական իշխանապետության սահմանների մեջ պատմական Թրակիան և Մակեդոնիան մինչև Էգեյան ծով ընդգրկելու Սան Ստեֆանոյի հաշտության հոդվածի դեմ՝ հունական կառավարող շրջանները վկայակոչում էին 7-րդ դարի 70-ական թթ. Դանուբի աջ ափին թյուրքական քոչվոր անասնապահ բուլղարական ցեղախմբերի պետության հիմնադիր Ասպարուխ խանի (643-701 թթ.) հետ 681 թ. Բյուզանդիայի կնքած պայմանագիրը, որի համաձայն, ճանաչելով թյուրքական այսպես կոչված Առաջին Բուլղարական թագավորությանը (681-1018 թթ.), նրա տիրապետության ներքո էր ճանաչվում միայն Դանուբից մինչև Բալկանյան լեռնաշղթա և Սև ծովից մինչև Դանուբի աջ վտակ Իսկրը գետը գտնվող աշխարհագրական տարածքը: Ինչ վերաբերում էր Սերբիայի վերաբերմունքին, նույնպես մեծ էր դժգոհությունը, որովհետև Սան Ստեֆանոյի պայմանագրով Բուլղարական իշխանապետության մեջ էին ընդգրկված ոչ միայն ամբողջ Մակեդոնիան և Արևելյան Ռումելիան, այլև Հին Սերբիայի մեծ մասը, քանի որ սերբական բանակի կողմից ազատագրված Նիշը, Պիրոտը և Վրանեն անցնում էին Բուլղարիային (այժմ դրանք

գտնվում են Սերբիայի տարածքում): Սերբական կառավարող շրջանների համոզմամբ, այդ հաշտության հետևանքով Սերբիայի հեռանկարները աննախադեպորեն ահավոր էին. հեռացված լինելով Մորավա և Վարդար գետերի հովիտներից, սեղմված լինելով Ավստրո-Հունգարիայի և Մեծ Բուլղարիայի միջև՝ Սերբիան դատապարտված էր դանդաղ մահվան:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը դժգոհության և բողոքի աննախադեպ ալիք է բարձրացնում Բալկաններում և Արևելյան Միջերկրականում տնտեսական և ռազմաքաղաքական շահեր ունեցող բոլոր տերությունների և, առաջին հերթին՝ Անգլիայում իշխող պահպանողականների շրջանում: 1878 թ. ապրիլի 1-ին Մեծ Բրիտանիայի արտգործնախարար Սոլսբերին շրջաբերական է հղում Մեծ տերություններին, որում արտահայտված էին անգլիական պահպանողական կառավարության տեսակետները և հիմնավորված առարկությունները Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի գրեթե բոլոր հիմնական հոդվածների նկատմամբ¹⁵⁶:

Սոլսբերին կտրականապես առարկում էր Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի այն հոդվածներին դեմ, ըստ որոնց՝ Բուլղարական իշխանապետության վարչակարգը՝ ռուսական բանակի առկայությամբ, պետք է ստեղծվեր բացառապես ռուսական կառավարության վերահսկողությամբ և ռուսական կայսերական կոմիսարի անմիջական ղեկավարությամբ՝ կանխորոշելով նրա քաղաքական կարգը՝ այդ նորաստեղծ պետությանը փաստորեն ենթարկելով Ռուսաստանի նշանակած իշխանի կառավարմանը¹⁵⁷: Սոլսբերին վճռականորեն առարկում էր Բուլղարական իշխանապետության սահմանների դեմ՝ շեշտելով, որ Սան Ստեֆանոյի հաշտու-

¹⁵⁶ Le Marquis de Salisbury, principal Secrétaire d'Etat de Sa Majesté Britannique pour les Affaires étrangères, aux Agents diplomatiques de la Grande-Bretagne. Le 1-er avril 1878, Sb'u Documents diplomatiques, p. 31-41:

¹⁵⁷ Նույն տեղում, էջ 37:

թյան պայմանագրի հողվածներով ստեղծվող Մեծ Բուլղարիան Ռուսաստանի հովանավորությամբ և ղեկավարությամբ Բալկաններում կղառնա հզոր սլավոնական պետություն, որը կտիրապետի Սև և Էգեյան ծովերի կարևորագույն նավահանգիստներին և հնարավորություն կընձեռի Մոսկովյան կայսրությանը գերիշխող ազդեցություն հաստատելու այդ երկու ծովերի ինչպես քաղաքական, այնպես էլ առևտրական հարաբերությունների վրա¹⁵⁸:

Սուլթերին կտրականապես դեմ էր արտահայտվում Բուլղարական իշխանապետության սահմաններում հունական տարածքներ ընդգրկելուն՝ շեշտելով, որ գերակշռող սլավոնական բնակչության տիրապետության պայմաններում հույն ժողովրդի նշանակալի մի մասին ապագայում սպառնում է ուժացման վտանգ մի հասարակության կողմից, որն օտար է նրան ոչ միայն սուկ որպես ազգություն, այլ նաև անհարիր է իր քաղաքական ձգտումներով և կրոնական դավանանքով¹⁵⁹: Սուլթերին շեշտում էր, որ Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի մի շարք հողվածներ իրականում առաջացնում են ինչպես հունական, այնպես էլ այն տերությունների վրդովմունքը, որոնք հավասարապես շահագրգռված են Օսմանյան կայսրության բոլոր մասերի նկատմամբ: Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի մի շարք հողվածներ մեծացնելու են Ռուսական կայսրության հզորությունը Օսմանյան կայսրության այն մասերում և ծովամերձ շրջաններում, որտեղ գերակշռում է հույն ժողովուրդը, և վտանգելու է ոչ միայն այդ ժողովրդին, այլև վնասելու է Արևելյան Միջերկրականում շահեր ունեցող բոլոր տերություններին¹⁶⁰: Սուլթերին շեշտում էր, որ Սան Ստեֆանոյի պայմանագրով նշված սահմաններում բուլղարական պետության ստեղծումը ոչ միայն աշխարհագրորեն լուրջ անջրպետ է ստեղծելու Թուրքիայի և նրա տիրապետության տակ գտնվող բալկանյան մարզերի անմիջական հաղորդակցության

¹⁵⁸ Նույն տեղում:

¹⁵⁹ Նույն տեղում:

¹⁶⁰ Նույն տեղում, էջ 37-38:

միջև՝ դրանցում թուլացնելով թուրքական իշխանությունը, այլև նպաստելու է այդ մարզերի ժողովուրդների անջատողական ձգտումների ուժեղացմանը և Թուրքիայից այդ տարածքների անջատմանը: Մեծ Բուլղարական պետության ստեղծմամբ Կ.Պոլսի տարածքի անջատումը օսմանյան տիրապետության տակ մնացած հունական, ալբանական և սլավոնական մարզերից ոչ միայն հարատև բարդություններ է ստեղծելու այդ վայրերի կառավարմանը, այլև դրանց բնակիչներին ենթարկելու անիշխանության վտանգներին, նշում էր Սուլթերին¹⁶¹:

Սուլթերին դեմ էր արտահայտվում այն բանին, որ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով սևծովյան Բաթում նավահանգիստն անցներ Ռուսաստանին, իսկ ինչ վերաբերում էր Հարավային Բեսարաբիային, Սուլթերիի համոզմամբ այդ տարածքը Թուրքիայից պետք է վերադարձվեր ոչ թե Ռուսաստանին, այլև միացվեր Ռումինիային: Սև ծովի ափերին Բուլղարիայի հաստատման, Հարավային Բեսարաբիայի վերադարձման և Բաթում նավահանգստի ձեռք բերման հետևանքով, շեշտում էր Սուլթերին, Ռուսաստանը իր գերիշխանությունը կհաստատի Սև ծովը շրջապատող տարածքների վրա¹⁶²:

Սուլթերին կտրականապես առարկում էր Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի այն հողվածի դեմ, ըստ որի՝ Հայաստանում Ռուսաստանի տիրապետության տակ էին անցնում Կարսը, Արդահանը, Բայազետը և մինչև Սողանլուղի լեռնաշղթան գտնվող տարածքը՝ փաստարկելով, որ Հայաստանի ամրոցների ձեռք բերումը այդ տարածքի ժողովրդին անմիջականորեն կդնի դրանք գրավող տերության քաղաքական ազդեցության տակ¹⁶³: Սուլթերին շեշտում էր, որ անգլիական կառավարությունը ամենևին էլ չի կարող կատարյալ անտարբերությամբ վերաբերվել Ասիական Թուր-

¹⁶¹ Նույն տեղում, էջ 38:

¹⁶² Նույն տեղում:

¹⁶³ Նույն տեղում:

քիայում կատարվող տարածքային փոփոխություններին, որովհետև այդ տարածաշրջանի քաղաքական իրադարձությունները մեծապես հարվածում են Մեծ Բրիտանիայի արևելյան շահերին¹⁶⁴: Ռուսաստանի կողմից Բաթումի, Արդահանի և Կարսի տիրապետումը, եզրակացնում էր Սուլթերին, անխուսափելիորեն նպաստելու է թուրքական կառավարության ասիական տիրույթների քայքայմանը՝ Օսմանյան կայսրության մոտալուտ անկման հույսեր ներշնչելով ասիական ժողովուրդներին¹⁶⁵: Հանդես գալով Հայաստանում Ռուսաստանի քաղաքական տիրապետության հաստատման դեմ՝ Սուլթերին իր առարկության մյուս պատճառը փաստարկում էր նաև տնտեսական նկատառումներով: Եվրոպական կարևորագույն առևտրական ճանապարհը, նշում էր Սուլթերին, որը սևծովյան Տրապիզոնի նավահանգիստը միացնում է Պարսկաստանի հետ, կարող է փակվել ռուսական կառավարության մաքսային համակարգի արգելակիչ խոչընդոտների հետևանքով¹⁶⁶: Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի իրականացման դեպքում, եզրակացնում էր Սուլթերին, բացի հույն ժողովրդին և Անգլիային՝ որպես ծովային տերությանը, սպառնացող հետևանքներից, կսահմանափակվի Թուրքիայի անկախությունը՝ նրան վերածելով Ռուսաստանից քաղաքական կախվածության մեջ գտնվող սոսկ վասալական տերության¹⁶⁷:

Իր փաստարկներով վճռականորեն դեմ լինելով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով ամրագրված Թուրքիայի տարածքային կորուստներին՝ Սուլթերին իր կառավարության անունից հայտարարում էր, որ Օսմանյան կայսրության սահմանների անձեռնմխելիությունը և տարածքային ամբողջականությունը համապա-

¹⁶⁴ Stéu D'Avril A., Négociations relatives au Traité de Berlin et aux Arrangements qui ont suivi, 1875-1886. Paris, 1886, p. 353-354:

¹⁶⁵ Լույն տեղում, էջ 353:

¹⁶⁶ Documents diplomatiques, էջ 38:

¹⁶⁷ Լույն տեղում, էջ 39:

տասխանում է Անգլիայի գերագույն շահերին¹⁶⁸:

Սկզբունքորեն ընդունելով Օսմանյան կայսրությունում տեղական վարչական կառավարման կանոնադրություններ կիրառելու և բարեփոխումներ կատարելու, քրիստոնյա ժողովուրդների վիճակը բարելավելու անհրաժեշտությունը՝ Սուլթերին դեմ էր արտահայտվում Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի նաև այն հողվածի դեմ, ըստ որի՝ նախքան Թեսալիայում և էպիրոսում տեղական վարչական կառավարման կանոնադրությունների գործադրումը՝ թուրքական կառավարությունը անպայման պետք է խորհրդակցեր ռուսական կառավարության հետ, այլ կերպ ասած՝ այդ կանոնադրությունները պետք է նախ բովանդակային խմբագրման ենթարկվեին ռուսական կառավարության վերահսկողությամբ և արժանանային նրա հավանությանն ու համաձայնությանը¹⁶⁹:

Իր փաստարկներով հիմնավորելով անգլիական պահպանողական կառավարության վճռական առարկությունները Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հիմնական հողվածների նկատմամբ՝ Սուլթերին ընդգծում էր, որ Ռուսաստանի միակողմանիորեն կատարած քաղաքական փոփոխությունները սպառնում են լուրջ վտանգի ենթարկել այն միջազգային պայմանագրերը, որոնցով մինչ այդ կարգավորվել էր Հարավ-Արևելյան Եվրոպայի կառավարման համակարգը¹⁷⁰:

Ամփոփելով անգլիական պահպանողական կառավարության առարկությունները Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի վերաբերյալ և վկայակոչելով Փարիզի հաշտության կոնգրեսի 1856 թ. մարտի 18-ի արձանագրությունը, որի համաձայն՝ տերությունների և թուրքական կառավարության միջև կնքված կամ կնքվելիք համաձայնությունները և պայմանագրերը արդեն դառնում են համաեվրոպական միջազգային իրավունքի բաղկացուցիչ մասը,

¹⁶⁸ Լույն տեղում:

¹⁶⁹ Լույն տեղում, էջ 37:

¹⁷⁰ Լույն տեղում, էջ 40:

Սուլբերին շեշտում էր, որ Օսմանյան կայսրությանը վերաբերող քաղաքական բնույթի փոփոխությունները ամբողջությամբ պետք է քննարկվան ենթարկվեն համաեվրոպական կոնգրեսում՝ գոյություն ունեցող միջազգային պայմանագրերի, Մեծ Բրիտանիայի և այլ տերությունների ճանաչված իրավունքների և ընդհանրապես եվրոպայի միասնական համագործակցության բարերար արդյունքների հիման վրա¹⁷¹։ Սուլբերին վկայակոչում էր նաև 1871 թ. Լոնդոնի կոնֆերանսում համատեղ ընդունված արձանագրությունը, որի համաձայն՝ բոլոր տերությունները, ինչպես նաև Ռուսաստանը ճանաչել են միջազգային իրավունքի այն հիմնական սկզբունքը, որ ոչ մի պետություն միակողմանիորեն չի կարող ո՛չ վերացնել և ո՛չ էլ փոփոխության ենթարկել տերությունների կողմից միասնաբար ընդունված որևէ պայմանագիր¹⁷²։

Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի բոլոր հոդվածների դեմ ուղղված առարկությունները ռազմական ուժով ամրապնդելու նպատակով անգլիական կառավարությունը ապրիլին հայտարարում է պահեստայինների զորակոչ, իսկ իր գաղութ Հնդկաստանից հնդկական 7000-անոց զորաջոկատ է փոխադրում անգլիական ռազմածովային հենակետի վերածված միջերկրածովյան Մալթա կղզի։

Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը հանդիպում է նաև եվրոպական մյուս տերությունների, հիմնականում՝ Ավստրո-Հունգարիայի դիմադրությանը։

Մեծ Բրիտանիային և մյուս տերություններին հղած ապրիլի 9-ի պաշտոնական հուշագրով պատասխանելով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով Բալկաններում և Հայաստանում Ռուսաստանի վերահսկողությամբ կատարվելիք վարչական բարեփոխումների, Մեծ Բուլղարիայի ստեղծման և Հայաստանում Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումների վերաբերյալ անգլիական պահպա-

նողական կառավարության արտահայտած առարկություններին՝ ռուսական կայսրության կանցլեր և արտաքին գործերի նախարար Գորչակովը կառավարության անունից հայտարարում է, որ առանց ազգային ու կրոնական խտրականության, քրիստոնեական զգացմունքներից ելնելով, կայսերական կառավարությունը Արևելքում մշտապես իրականացրել է պատմության կողմից իրեն նախատեսված հովանավորական առաքելությունը¹⁷³։

Կայսերական կառավարությունը հոգուտ Բուլղարիայի նախատեսել է առավել կատարյալ և առավել հստակ պայմաններ, բացատրում էր կանցլերը, քանի որ այդ երկիրն է եղել պատերազմի հիմնական պատճառը և ռազմադաշտը, իսկ Ռուսաստանը ձեռք է բերել պատերազմում հաղթանակած կողմին անվիճարկելի հատուկ իրավունքներ¹⁷⁴։

Ինչ վերաբերում է Հայաստանում կատարած տարածքային ձեռքբերումներին, նշում էր Գորչակովը, ապա դրանք Ռուսաստանի համար ունեն բացառապես պաշտպանական նշանակություն և անհրաժեշտ են միայն նրա անվտանգության ապահովման համար, որպեսզի յուրաքանչյուր պատերազմում այլևս չնվաճվեն, ինչպես Կարսի ամրոցը, որը երեք անգամ գրավվել է կեսդարյա ժամանակահատվածի ընթացքում։ Ռուսաստանին Թուրքիայի կատարած տարածքային զիջումները բացառապես պատերազմի անխուսափելի հետևանքն են, շեշտում էր ռուսական կայսրության կանցլերը¹⁷⁵։

Եթե 1878 թ. մարտի 9-ին անգլիական կառավարությունը նախապես կատարում էր վերապահում, ըստ որի՝ ռուս-թուրքական հաշտությամբ միջազգային պայմանագրերում կատարված բոլոր փոփոխությունները, առանց բացառության, եվրոպական կոնգրեսում պետք է հաստատվեին տերությունների կողմից, այժմ անգլիական կառավարությունը պահանջում էր, որ հանուն համաեվրոպա-

¹⁷³ Նույն տեղում, էջ 45։

¹⁷⁴ Նույն տեղում։

¹⁷⁵ Նույն տեղում, 46-47։

¹⁷¹ Նույն տեղում։

¹⁷² Նույն տեղում, էջ 36։

կան խաղաղության պահպանման, նախքան կոնգրեսը, Ռուսաստանը պետք է անպայմանորեն համաձայնության հանգրեց Սուլթերիի՝ ապրիլի 1-ի շրջաբերականում արտահայտած անգլիական կառավարության հիմնադրույթների և տեսակետների շուրջ¹⁷⁶: «Կոնգրեսը անհնար է, եթե մենք չընդունենք անգլիական շրջաբերականի հիմնադրույթները», - իր հուշագրերում նշել է Լոնդոնում Ռուսաստանի դեսպան Պ.Ա. Շուվալովը¹⁷⁷:

Ապագա եվրոպական կոնգրեսում Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի հիմնական սկզբունքները և բովանդակությունը փրկելու նպատակով ռուսական կառավարությունը հարկադրված էր ապրիլի 1-ի անգլիական շրջաբերականի հիմնական դրույթների շուրջ փոխհամաձայնության գալ Անգլիայի հետ և «այն դարձնել ընդունելի անգլիական կառավարության համար»: Այդ առումով, 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում Ռուսաստանի դեսպան Պյոտր Շուվալովը և Անգլիայի արտգործնախարար Սուլթերին մեկշաքայա բանակցությունների արդյունքում ստորագրում են երկու Հուշագրերից բաղկացած գաղտնի «Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին»¹⁷⁸: Այդ Համաձայնագիրը հիմնականում վերաբերում էր Բուլղարիային և Հայաստանին: «Բանակցությունների հենց սկզբին ինձ պարզ դարձավ, - գրել է Շուվալովը Բեռլինի կոնգրեսի մասին իր հուշագրություններում, - որ Անգլիայի հիմնական նպատակը Բուլղարիան երկու մասի բաժանելն էր, այնպես, որ Բալկանյան լեռնաշղթան անցներ սուլթանին, որպեսզի նրան հնարավորություն ընձեռվեր պաշտպանվելու մեր ապագա հարձակումնե-

¹⁷⁶ П. А. Шувалов о Берлинском конгрессе 1878. Ст'я "Красный архив". Исторический журнал, Т 4 (59). М. 1933, с. 95:

¹⁷⁷ Ելյն տնդում:

¹⁷⁸ Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Երևան 1972:

Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին. էջ 99-103:

րից»¹⁷⁹: Այդ պատճառով, անգլիական ճնշման ներքո, Ռուսաստանը առիվված համաձայնվում էր, որպեսզի Օսմանյան կայսրության կազմում Բուլղարիան աշխարհագրորեն բաժանվեր երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների, ընդ որում՝ Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հյուսիս ստեղծվելու էր քաղաքական ինքնավարությամբ օժտված Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը, իսկ Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ կազմակերպվելու էր միայն տեղական վարչական լայն ինքնավարությամբ օժտված բուլղարական նահանգը, որը պետք է ունենար Եվրոպայի համաձայնությամբ սուլթանի կողմից 5-ից մինչև 10 տարի ժամկետով նշանակվող քրիստոնյա նահանգապետ:¹⁸⁰ Այդպիսով՝ Անգլիան սկզբունքորեն չէր առարկում, որպեսզի Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի համաձայն Օսմանյան կայսրության կազմում ստեղծվեր քաղաքական ինքնավարությամբ օժտված Բուլղարական վասալական իշխանապետություն նահանգ, սակայն պահանջելով, որ դրա տարածքն աշխարհագրորեն սահմանափակվեր սոսկ Դանուբ գետի և Բալկանյան լեռնաշղթայի միջև:

Անգլիան առարկում էր Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրով նախատեսված Բուլղարիայի աշխարհագրական սահմանների դեմ: Ուստի Անգլիայի պնդմամբ Բուլղարիայի արևմտյան սահմանները պետք է շտկվեին ազգային հատկանիշով, այնպես, որ այդ նահանգից դուրս մնար ոչ բուլղար բնակչությունը, իսկ հարավում վարչական տարածքը աշխարհագրորեն պետք է հեռու լիներ Էգեյան ծովից՝ պարփակվելով Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի առաջարկած սահմանագծով¹⁸¹: Անգլիան համաձայնվում էր, որ թուրքական բանակը հեռանար Հարավային Բուլղարիա նահան-

¹⁷⁹ П. А. Шувалов о Берлинском конгрессе 1878, с. 95.

¹⁸⁰ Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923): Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին: Հուշագիր №1, Հոդված 4, էջ 100:

¹⁸¹ Ելյն տնդում, Հոդված 2,3, էջ 99-100:

գից, այլապես՝ ոուսական կողմը «չէր հավատա բուլղար ժողովրդի ապագա ճակատագրի ո՛չ անվտանգությանը, ո՛չ ապահովությանը, եթե այնտեղ մնային օսմանյան զորքերը»¹⁸²: Ռուսաստանը համաձայնվում էր, որպեսզի Հարավային Բուլղարիայի միլիցիայի բարձր աստիճանավորները, Եվրոպայի համաձայնությամբ, նշանակվեին թուրքական կառավարության կողմից¹⁸³: Առարկելով Բուլղարիայում նոր վարչակարգի հաստատումը և դրա գործադրման հսկողությունը երկու տարվա ընթացքում ոուսական կայսերական կոմիսարին հանձնարարելու Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 7-րդ հոդվածի դեմ, անգլո-ռուսական Համաձայնագրի երկրորդ Հուշագրով անգլիական կառավարությունը իրեն իրավունք էր վերապահում կոնգրեսում պահանջելու, որ Եվրոպան մասնակցեր բուլղարական երկու մարզերի վարչական կարգավորմանը, ինչպես նաև քննարկելու Բուլղարիայի ոուսական ռազմակալման տևողության ու բնույթի և Ռումինիայի տարածքով ոուսական բանակի անցնելու հարցը¹⁸⁴: Ինչ վերաբերում էր պատերազմի ընթացքում Հայաստանում կատարած Ռուսաստանի տարածքային նվաճումներին, ապա՝ Բալկանյան լեռնաշղթայով Բուլղարիան երկու՝ Հյուսիսային և Հարավային նահանգների բաժանելու պահանջի դիմաց, որպես փոխգիջում, անգլիական կառավարությունը համաձայնվում էր, որպեսզի Կարսը, Արդահանը և Արդվինը մնան ոուսական կայսրության կազմում: Սակայն, Անգլիայի պահանջով, Ռուսաստանը պարտավորվում էր Թուրքիային վերադարձնել Բայազետ քաղաքը և Ալաշկերտի հովիտը՝ այն պատճառաբանությամբ, որ այդ հովիտը հանդիսանում է սևծովյան Տրապիզոնի նավահանգստից դեպի Պարսկաստան տանող տարանցիկ մեծ ճանապարհի և թուրքերի համար ունի հսկայական նշանակություն: Որպես փոխհատուցում՝ Ռուսաստանը հօգուտ Պարսկաստանի ստանում էր Կոտուրի ոչ մեծ տա-

¹⁸² Նույն տեղում, Հոդված 5, էջ 100:

¹⁸³ Նույն տեղում, Հոդված 6, էջ 100:

¹⁸⁴ Նույն տեղում, Հուշագիր N2, a և b, էջ 103:

րածքը¹⁸⁵: Անգլիայի ճնշմամբ Թուրքիային վերադարձնելով Ալաշկերտի հովիտը և Բայազետ քաղաքը՝ Ռուսաստանը բնականաբար կրաժարվում էր նաև այդ տարածքներից դեպի արևմուտք՝ մինչև Ադրբայջանի լեռնաշղթան գրավելու պայմանը ամրագրող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հոդվածից:

Անգլիայի ճնշմամբ Ռուսաստանը պարտավորվում էր տարածքային նոր նվաճումներ չձեռնարկել և իր սահմանները չընդլայնել Ասիական Թուրքիայի կողմից: Անգլո-ռուսական Համաձայնության մեջ ամրագրվում էր, որ Օսմանյան կայսրությանն այդ վտանգից պահպանելու պարտականությունը այդուհետև կիրականացնի հատկապես Անգլիան, այսինքն՝ Ասիական Թուրքիայի վրա Ռուսաստանի հարձակման դեպքում Անգլիան գեներալ ուժով հանդես էր գալու Թուրքիայի փոքրասիական սահմանների պաշտպանությամբ¹⁸⁶: Պատերազմի սպառնալիքով ստանալով կայսր Ալեքսանդր 2-րդի «հավաստիացումն այն մասին, որ ապագայում Ռուսաստանի սահմանը չի ընդլայնվի Ասիական Թուրքիայի կողմից», որպես փոխգիջում, Անգլիան պարտավորվում էր կոնգրեսում չվիճարկել Ռուսաստանի վերջնական որոշումը Հարավային Բեսարաբիայի վերադարձման վերաբերյալ և համաձայնվում չառարկել սևծովյան կարևորագույն առևտրական Բաթում նավահանգիստը ձեռք բերելու Ռուսաստանի ցանկությանը¹⁸⁷: Համեմատելով բալկանյան և փոքրասիական տարածաշրջաններում անգլիական արտաքին քաղաքականության որոշակի տարբերությունը՝ Շովալովը այդ կապակցությամբ շեշտում է. «Ինչքան էլ որ կարևոր էր սահմանների փոփոխությունը Փոքր Ասիայում, Կարսի և ամենակարևորը՝ Բաթումի հանձնումը Ռուսաստանին, այնուամենայնիվ, բալկանյան հարցը առավելագույն նշանակություն ուներ բրիտանական կառա-

¹⁸⁵ Նույն տեղում, Հուշագիր N1, Հոդված 10, էջ 101:

¹⁸⁶ Նույն տեղում, Հոդված 11, էջ 102:

¹⁸⁷ Նույն տեղում, էջ 101-102:

վարության համար»¹⁸⁸:

Անգլո-ռուսական Համաձայնագիրը նաև վերաբերում էր Բալկաններում և Փոքր Ասիայում թուրքական տիրապետության տակ մնացած քրիստոնեական մարզերում տեղական վարչական կառավարման կանոնադրություններ կիրառելու, տեղական կարիքներից բխող բարելավումներ և բարեփոխումներ իրականացնելու Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համապատասխան հոդվածների բովանդակային փոփոխությանը: Այսպես, անգլո-ռուսական Համաձայնագրում ամրագրվում էր, որ Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համապատասխան հոդվածները կոնգրեսում պետք է ենթարկվեին այնպիսի փոփոխության, որպեսզի մյուս տերությունները և, մանավանդ՝ Անգլիան, ինչպես նաև Ռուսաստանը, խորհրդակցական ծայնի իրավունքով մասնակցեին Բալկաններում թուրքական տիրապետության տակ մնացած հունական մարզեր Էպիրոսի, Թեսալիայի և «քրիստոնեական մյուս մարզերի» ապագա կազմակերպական Կանոնադրությունների մշակմանը¹⁸⁹: Ինչ վերաբերում էր Հայաստանին ամրագրած Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի 16-րդ հոդվածի բովանդակությանը, ապա այն պետք է ենթարկվեր այնպիսի փոփոխության, ըստ որի՝ տեղական կարիքներից հարուցված բարելավումների և բարենորոգումների խոստումները պետք է տրվեին ոչ թե բացառապես Ռուսաստանի, այլ նաև Անգլիայի անունից¹⁹⁰:

Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի՝ Բուլղարիային և Հայաստանին վերաբերող և մի շարք այլ հոդվածներում երկու տերությունների փոխհամաձայնեցված փոփոխությունների արդյունքում անգլիական կառավարությունը խոստանում էր ապագա կոնգրեսում թուրքացնել այն առարկումները, որ ինքը, այնուամենայնիվ, դեռևս ուներ պայմանագրի այդ նոր տարրերակի

դեմ և պարտավորվում էր չառարկել ռուս-թուրքական նախնական հաշտության պայմանագրի այն մյուս հոդվածների դեմ, որոնք փոփոխության չէին ենթարկվել անգլո-ռուսական Համաձայնագրով¹⁹¹: Փաստորեն, 1878 թ. ապրիլի 1-ի անգլիական շրջաբերականի սկզբունքային դրույթների և Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի փոփոխության ենթարկված մի շարք հոդվածների վրա հիմնված 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի պայմանները երկու տերությունների համար ապագա կոնգրեսում դառնում էին բանակցությունների հիմք:

Այդպիսով, Բալկանյան լեռնաշղթայով Բուլղարիան աշխարհագրորեն երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու, այդ մարզերի վարչական կարգավորմանը եվրոպական տերություններին մասնակից դարձնելու, Բուլղարիայի արևմտյան սահմանը ազգային հատկանիշով որոշելու, նրա հարավային տարածքը Էգեյան ծովից նշանակալիորեն դեպի հյուսիս հեռացնելու և Կ. Պոլսի կոնֆերանսի առաջարկած սահմանագծով հաստատելու, Բալկանյան լեռնաշղթայում թուրքական կայսրոներ տեղակայելու և, այդպիսով, Ռուսաստանի հնարավոր հարձակումներից Արևելյան Ռումելիան պաշտպանելու, Բուլղարական իշխանապետության հետ Արևելյան Ռումելիայի միավորումը կանխելու, սևծովյան Տրապիզոնի նավահանգստից Ալաշկերտի հովտով և Բայազետ քաղաքով դեպի Պարսկաստան և այնուհետև՝ դեպի Հնդկաստան ուղղվող միջազգային առևտրական ճանապարհը Թուրքիային վերադարձնելու, ապագայում Ռուսաստանի սահմանը Ասիական Թուրքիայի կողմից չընդլայնելու, Օսմանյան կայսրությանն այդ վտանգից «զենքի ուժով» Անգլիայի կողմից պաշտպանելու, Հայաստանի վերաբերյալ խոստումները ոչ թե բացառապես Ռուսաստանի, այլև Անգլիայի անունից տրվելու, Բալկանյան թերակղզում թուրքական տիրապետության տակ մնացած հունական մարզեր Էպիրոսի, Թեսա-

¹⁸⁸ П. А. Шыбалов, *ibid.*, աշխ., էջ 95:

¹⁸⁹ Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին, Հուլիսի 11, Հոդված 8, էջ 100-101:

¹⁹⁰ Նույն տեղում, Հուլիսի 11, Հոդված 7, էջ 100:

¹⁹¹ Նույն տեղում, Հոդված 11, էջ 102:

լիայի և «քրիստոնեական մյուս մարզերի ապագա կազմակերպման մեջ» Անգլիան նույնպես խորհրդակցական ծայնի իրավունք ունենալու վերաբերյալ անգլո-ռուսական Համաձայնագրի բոլոր պայմաններն ընդունելու պարագայում միայն Անգլիան արդեն պարտավորվում էր ապագա կոնգրեսում չառարկել, որ Ռուսաստանը Թուրքիայից վերադարձներ Հարավային Բեսարաբիան, ստանար սևծովյան Բաթում նավահանգիստը և պահպաներ 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմում Հայաստանում կատարած իր նվաճումները, որոնցից էին՝ Կարսը, Արդահանը և Արդվինը:

Այդպիսով, 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված անգլո-ռուսական Համաձայնագրով Անգլիան արգելք էր դնում Դանուբից մինչև Էգեյան ծով և Սև ծովից մինչև Օխրիդա լիճը և Ալբանական լեռները Ռուսաստանի քաղաքական ազդեցության ներքո Բուլղարական իշխանապետության՝ որպես սլավոնական մեծ պետության, ստեղծման վրա: Պահանջելով, որ Բուլղարիայի հարավային վարչական տարածքը աշխարհագրորեն հեռացվեր Էգեյան ծովից և պարփակվեր Կ.Պոլսի դեսպանաժողովի որոշած բուլղարական էկզարխատի սահմաններում, Անգլիան, այդպիսով, Ռուսաստանին զրկում էր Սև ծովից Բուլղարիայի տարածքով անմիջականորեն դեպի Էգեյան ծով դուրս գալու հնարավորությունից:

Հայաստանին վերաբերող նույն՝ մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրով, Ռուսաստանին ստիպելով Թուրքիային վերադարձնել Բայազետ քաղաքը և Ալաշկերտի հովիտը, Անգլիան այդպիսով իր ազդեցությունն էր պահպանում անգլիական առևտրական և քաղաքական շահերի համար մեծ կարևորություն ներկայացնող սևծովյան Տրապիզոնի նավահանգստից Էրզրումով դեպի Պարսկաստան՝ Թավրիզ, Թեհրան, Մեշխեդ, այնուհետև՝ Աֆղանստանի Հերաթ և այդտեղից դեպի իր գաղութ Հնդկաստանի Փեշավար քաղաքը տանող ցամաքային ուղու վրա:

Նույն համաձայնագրով, պատերազմի սպառնալիքով Ռուսաստանին պարտավորեցնելով ապագայում իր սահմանը չընդարձա-

վել Ասիական Թուրքիայի կողմից, Անգլիան այդպիսով Ռուսաստանին զրկում էր Ասիական Թուրքիայի տարածքներով դեպի Կ.Պոլիս և Նեղոսները առաջանալու, ինչպես նաև՝ դեպի Միջերկրական ծով իջնելու հնարավորությունից և փաստորեն Թուրքիային վերցնում էր իր ռազմաքաղաքական պաշտպանության և հովանավորության ներքո՝ հավերժացնելով թուրքական տիրապետությունը Արևմտյան Հայաստանում: Այդ առումով Անգլիան մեծագույն պատասխանատվություն է կրում հայ ժողովրդի նկատմամբ թուրքական պետության իրականացրած զանգվածային կոտորածների և ցեղասպանության քաղաքականության համար: Ինչ վերաբերում էր Եվրոպական Թուրքիայում և մասնավորապես Հայաստանում թուրքական կառավարության կատարելիք բարեփոխումներին, ապա այդ Համաձայնագրով բարեփոխումների իրականացման նախաձեռնությունը գործնականում անցնում էր Անգլիային:

Սուլթերիի համաձայնությամբ Շուվալովը Բիսմարկին է տեղեկացնում անգլո-ռուսական Համաձայնագրի բոլոր պայմանները և որանց վերաբերյալ անգլո-ռուսական հնարավոր տարածայնությունները հարթեցնելու համար, որպես հաշտարար, նրան առաջարկում է ստանձնել համաեվրոպական կոնգրեսը հրավիրելու նախաձեռնությունը: Ինչպես նշում է Շուվալովը իր հուշագրություններում, գերմանական կանցլերը շատ է զարմանում՝ տեղեկանալով անգլո-ռուսական Համաձայնագրի և դրա պայմանների մասին: Նա շատ է մտահոգվում, վկայում է Շուվալովը, որ Ռուսաստանը Ավստրիայի հետ պայմանավորվելու փոխարեն, բանակցություններ է վարել Անգլիայի հետ¹⁹²: Մեկնաբանելով ոչ թե Ավստրիայի, այլ Անգլիայի հետ համաձայնության հանգելու Ռուսաստանի ցանկությունը՝ Շուվալովը շեշտում է, որ Ռուսաստանի շահերից է բխում բանակցություններ վարել մի տերության հետ, որը մտադրված է պատերազմ հայտարարել Ռուսաստանին, և որի նավատորմը լի-

¹⁹² Шувалов П.А., նշվ. աղբյ., էջ 96:

վին պատրաստ է: Ղրանից բացի, շեշտում էր Շուվալովը, Անգլիան, այլ ոչ թե Ավստրիան է վիճարկում Ռուսաստանի իրավունքը Կարսի և Բաթումի վրա: Բիսմարկը ծայրահեղորեն զարմանում է, վկայում է Շուվալովը, որ Անգլիան, այնուամենայնիվ, համաձայնվել է Ռուսաստանին գիջել Կարսը և Բաթումը: Բավարարվելով Անգլիայի հետ Ռուսաստանի վարած բանակցությունների անհրաժեշտության բացատրություններով՝ Բիսմարկը եզրակացնում է. «Դե, այդ դեպքում դուք իրավացի էիք՝ բանակցություններ վարելով Անգլիայի հետ: Նա ձեզ հետ կպատերազմեր նույնիսկ միայնակ, այնինչ Ավստրիան ձեզ պատերազմ կհայտարարեր իր դաշնակիցների հետ միասին»¹⁹³: Գերմանական կանցլերը համաձայնվում է մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա ընդունել կոնգրեսը հրավիրելու Շուվալովի առաջարկությունը և, ապագա կոնգրեսում որպես ռուսական պատվիրակության ղեկավարի, նրան խոստանում է ամենամեծը և վերապահ աջակցություն:

Հետագայում, երբ Ռուսաստանի կանցլեր և արտաքին գործերի նախարար Ա. Մ. Գորչակովը Ալեքսանդր 2-րդի կողմից նշանակվում է կոնգրեսում ռուսական պատվիրակության ղեկավար, այդ նշանակումից դժգոհ Բիսմարկը Շուվալովին հայտարարում է. «Հանգամանքները բոլորովին փոխվել են: Կոնգրեսի ընթացքում անձամբ մենք կմնանք բարեկամներ, սակայն իշխան Գորչակովին ես թույլ չեմ տալու երկրորդ անգամ բարձրանալու իմ ուսերի վրա՝ դրանք հենարան դարձնելու իր համար»¹⁹⁴:

Գերմանիայի կայսր Վիլհելմ 1-ինը, Շուվալովից իրազեկվելով անգլո-ռուսական Համաձայնագրի պայմաններին, նույնպես զարմանում է, որ Անգլիան համաձայնվել է, որ Ռուսաստանը վերցնի Կարսն ու Բաթումը¹⁹⁵:

Շուվալովի վկայությամբ՝ Ալեքսանդր 2-րդը «նույնպես զարմա-

ցած էր» անգլո-ռուսական Համաձայնագրի պայմաններով և չէր ցանկանում հավատալ, որ Բուլղարիան երկու մասի բաժանելու դիմաց անգլիացիները հակված էին Ռուսաստանին գիջել Կարսը և Բաթումը: Երբ գործը հասնի համաձայնությունը ստորագրելուն, անգլիացիները կհրաժարվեն դրանից: «Մի խոսքով, նրանք ձեզ խաբում են, - իր համոզմունքն էր Շուվալովին հայտնում Ալեքսանդր 2-րդը»¹⁹⁶: Այնուամենայնիվ, կայսր Ալեքսանդր 2-րդի նախագահությամբ Պետերբուրգում կայացած խորհրդակցություններում քննարկման ենթարկելուց հետո՝ 1878 թ. մայիսի 30-ին, Լոնդոնում կնքված անգլո-ռուսական Համաձայնագիրը, իր բոլոր պայմաններով հանդերձ, Թուրքիայից Հարավային Բեսարաբիան վերադարձնելու, սևծովյան Բաթում նավահանգիստը ստանալու և 1877-1878 թթ. պատերազմում Հայաստանում գրաված տարածքները՝ Կարսը, Արդահանը, Արդվինը, պահելու համար լիովին հավանության է արժանանում և ամբողջովին հաստատվում¹⁹⁷: Այլապես, շեշտում էր Շուվալովը, մայիսի 30-ի Համաձայնագրում ցանկացած փոփոխություն կարող էր վնասել կոնգրեսի հրավիրմանը: Սակայն Բալկանյան լեռնաշղթայում թուրքական զորքեր տեղակայելու և, այդպիսով, երկու Բուլղարիաների միավորումը կանխարգելող Համաձայնագրի միայն այդ պայմանը մտահոգություն պատճառող կայսրին Շուվալովը բացատրում է, որ անգլիացիները հակված չեն գիջելու այդ հարցում և չեն հրաժարվի այդ պահանջից, ուստի՝ անհրաժեշտ է համակերպվել այդ պայմանի հետ՝ շեշտելով, որ Բալկանյան լեռնաշղթայում թուրքական զորքերի տեղակայումը, այնուամենայնիվ, կպահանջի այնպիսի նյութական զոհողություններ, որ դրա իրականացումը, ամենայն հավանականությամբ, անհնարին կդառնա: Մյուս կողմից, նշում էր Շուվալովը, ակնհայտ էր, որ Հյուսիսային Բուլղարիայի անջատումը Հարավայինից կրում էր արհեստական բնույթ, եթե նույնիսկ Բալկանյան լեռնաշղթայի պաշտպանությունը

¹⁹³ Նույն տեղում:

¹⁹⁴ Նույն տեղում, էջ 100:

¹⁹⁵ Նույն տեղում, էջ 97:

¹⁹⁶ Նույն տեղում, էջ 98:

¹⁹⁷ Նույն տեղում:

իրականացվեր թուրքերի կողմից: Կոնգրեսից երկու տարի անց արդեն ակնհայտ էր դառնում, նշում է Շուվալովը, որ սուլթանը չէր կարող պաշտպանվել Բալկանյան լեռնաշղթայում, և որ մի քանի տարի անց, անգամ ամիսների ընթացքում այդ երկու նահանգների միավորումը կայանալու էր: Հետագա իրադարձությունները ասացուցեցին, գրել է Շուվալովը Բեռլինի կոնգրեսի մասին իր հուշագրության մեջ, «որ ես չեմ սխալվել»¹⁹⁸: Այդպիսով՝ Թուրքիայից Հարավային Բեսարաբիան վերադարձնելու, սևծովյան Բաթում նավահանգիստը ստանալու և իր տիրապետությունը Հայաստանում ձեռք բերած տարածքների՝ Կարսի, Արդահանի և Արդվինի վրա հաստատելու համար՝ կայսր Ալեքսանդր 2-րդի գլխավորությամբ, ռուսական կառավարությունը համաձայնվում էր 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված անգլո-ռուսական Համաձայնագրի անգլիական բոլոր պայմանների հետ՝ արդեն նախօրոք համակերպվելով այդ սկզբունքների հիման վրա ընդունելու ասպագա եվրոպական կոնգրեսի կայացնելիք որոշումները:

Օգտվելով 1877-1878 թթ. պատերազմում պարտված Օսմանյան կայսրության համար ստեղծված միջազգային ծանր դրությունից՝ անգլիական դիվանագիտության առաջնահերթ խնդիրներից էր դառնում ռազմաստրատեգիական կարևորագույն նշանակություն ունեցող Միջերկրական ծովի Կիպրոս կղզին գրավելու և այդտեղ Մեծ Բրիտանիայի տիրապետությունը հաստատելու կարևորագույն նպատակը: Ներկայացնելով այդ հրատապ և կարևորագույն նպատակի իրականացման անհրաժեշտության պատճառները՝ Մեծ Բրիտանիայի պահպանողական կառավարության ղեկավար Դիզրայելին՝ լորդ Բիկոնսֆիլդը, Վիկտորյա թագուհուն մայիսի 5-ին ուղղած նամակում գրում էր. «Եթե Թուրքիան Կիպրոսը զիջի Անգլիային, և եթե Անգլիան միաժամանակ պաշտպանողական դաշնակցություն կնքի Թուրքիայի հետ՝ երաշխավորելով Ասիական Թուր-

քիայի անվտանգությունը ռուսական հարձակումից, ապա Անգլիայի հզորությունը Միջերկրականի տարածաշրջանում նշանակալիորեն կմեծանա և Հնդկական կայսրությունը անչափորեն կամրապնդվի», - իր համոզմունքն էր արտահայտում Դիզրայելին: «Կիպրոսը արևմտյան Ասիայի բանալին է», - Կիպրոսի կարևորության վերաբերյալ թագուհուն իր տեսակետն էր ներկայացնում անգլիական պահպանողական կառավարության ղեկավարը¹⁹⁹:

Թուրքական կառավարությունը բացարձակապես տեղյակ չէր անգլո-ռուսական խիստ գաղտնի Համաձայնագրի պայմաններին: Օգտվելով Թուրքիայի միջազգային ծանր դրությունից և դիվանագիտական ճնշումներով ահաբեկելով ասպագա կոնգրեսում նրան սպառնացող ծանր հեռանկարներով՝ պահպանողականների կառավարությունը, թուրք պատմաբանի բնութագրմամբ, «սարսափով և հուսալքությամբ համակված» սուլթանին ստիպում է կնքելու «Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև», որը հայտնի է նաև «Կիպրոսի կոնվենցիա» անունով: Այդ դաշինքը կնքվում է հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում Օսմանյան կայսրության արտգործնախարար Սաֆվետ փաշայի և Անգլիայի արտակարգ ու լիազոր դեսպան Հենրի Լայարդի միջև²⁰⁰: Այդ դաշնակցային պայմանագրով նշվում էր, որ եթե Ռուսաստանը, պահելով Բաթումը, Արդահանը, Կարսը կամ դրանցից մեկնումները, այնուհետև երևնիցե փորձ աներ տիրելու Ասիայում սուլթանի երկրներին որևէ մասին, այդ ժամանակ Անգլիան պարտավորվում էր միանալ սուլթանի հետ՝ «զենքի ուժով այդ երկրները պաշտպանելու համար»²⁰¹: Որպես փոխհատուցում Օսմանյան կայսրության Ասիական Թուրքիայի երկրները Ռուսաստանի ասպագա նվաճումներից զենքի

¹⁹⁹ Sté'ny Pierre Benaerts, Nationalité et nationalism (1860-1870), Paris, 1968, p. 400:

²⁰⁰ Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Երևան, 1972:

Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև: Կ.Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:

²⁰¹ Նույն տեղում, Հոդված 1, էջ 104:

¹⁹⁸ Նույն տեղում:

ուժով պաշտպանելու Անգլիայի ռազմական դաշնակցության՝ սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդը Անգլիային խոստանում էր ձեռնարկել անհրաժեշտ բարենորոգումներ, որոնք պետք է մանրամասնորեն որոշվեին երկու տերությունների միջև, որոնց նպատակն էր Օսմանյան կայսրության քրիստոնյա և այլ հպատակ ժողովուրդների «բարվոք կառավարումը և պաշտպանությունը»²⁰²: Այդպիսով՝ որպես փոխհատուցում Ռուսաստանի դեմ Անգլիայի ռազմական դաշնակցության՝ Աբդուլ Համիդ 2-րդը բացառապես Անգլիային էր վերապահում Օսմանյան կայսրությունում իրականացվելիք բարենորոգումների ծրագրերը թուրքական կառավարության հետ նախապես մանրամասնաբար նախորոշելու և իրականացումը վերահսկելու արտակարգ իրավունքը: Ռուսաստանի դեմ ուղղված Անգլիայի ռազմական դաշնակցության դիմաց կատարած մյուս փոխհատուցմամբ սուլթանը համաձայնվում էր, որ Օսմանյան կայսրության կազմում «Կիպրոս կղզին գրավվի և կառավարվի Անգլիայի կողմից»²⁰³:

Այդպիսով՝ Ասիական Թուրքիայի երկրները, հիմնականում՝ Արևմտյան Հայաստանը, Օսմանյան կայսրության կազմում պահելու, Ռուսաստանի առաջխաղացումը Փոքր Ասիայով դեպի Կ.Պոլիս և Նեղոցները, նաև դեպի Միջերկրական ծով կանխելու ռազմական դաշնակցության դիմաց, որպես փոխհատուցում, Աբդուլ Համիդ 2-րդը Անգլիային էր վերապահում բարենորոգումների ծրագրերը թուրքական կառավարության հետ կազմելու և դրանց իրականացումը վերահսկելու իրավունքը, ինչպես նաև փաստացիորեն Անգլիային էր զիջում Կիպրոս կղզին: Անգլո-թուրքական ռազմական դաշնակցության պայմանագիրը կրում էր խիստ ձևական բնույթ, որովհետև 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրով Ռուսաստանը, Հայաստանում ստանալով Կարսը, Արդահանը և Արդվինը, արդեն պարտավորվել էր ապագայում իր

սահմանը այլևս չընդլայնել Ասիական Թուրքիայի կողմից: Այնինչ, խաբելով այդ պայմանագրից անտեղյակ թուրքական կառավարությանը, ռազմական դաշնակցության դիմաց, որպես փոխհատուցում, Անգլիան իր ձեռքն էր վերցնում Օսմանյան կայսրության քրիստոնյա և հպատակ այլ ժողովուրդներին վերաբերող բարենորոգումների նախաձեռնությունը և վերահսկողությունը, ինչպես նաև Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու իրավունքով իր տիրապետությունն էր հաստատում Արևելյան Միջերկրականի ռազմաստրատեգիական կարևորագույն նշանակություն ունեցող Կիպրոս կղզու վրա: Գրավելով Կիպրոսը, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը, Անգլիան պաշտպանողական օղակ է ավելացնում Զիբրալթարի նեղուցից մինչև Բոմբեյ ձգվող Բրիտանական հեռակետերի շղթայում՝ վերաձվելով Միջերկրածովյան տերության:²⁰⁴

Թուրք պատմաբան Բայուրը, մեկնաբանելով Անգլիայի և Թուրքիայի միջև 1878 թ. հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված պաշտպանողական դաշնակցություն կնքելու անգլիական կառավարության դրդապատճառները, գրում է. «Բալկաններից, Նեղուցներից, Միջերկրականից և դեպի Հնդկաստան տանող ուղիներից Ռուսաստանին հեռու պահելու քաղաքականության հետևանքով Անգլիայում իշխող պահպանողականների կառավարությունը, պաշտպանելով և ամրապնդելով Օսմանյան կայսրությունը, նրան պատնեշ էր դարձնում ռուսական հեղեղի դեմ»²⁰⁵:

Մեկնաբանելով Թուրքիայի հետ պաշտպանողական դաշնակցություն կնքելու անհրաժեշտության պատճառները՝ Սոլբերին նշում էր, որ միակ միջոցը, որը ռուսական հետագա նվաճումների դեմ կարող է էապես երաշխավորել օսմանյան տիրապետությունը Թուրքական Ասիայում, դա մի հզոր տերության կողմից Թուրքիային ցուցաբերելիք ռազմական օգնությունն է: Մյուս կողմից,

²⁰⁴ Pierre Beneaerts, նշվ. աշխ., էջ 400:

²⁰⁵ Y. H. Bayur, Türk İnkilâbi tarihi, cilt 1-2 (kısım 1-3). İstanbul-Ankara, 1940-1951. Birinci kısım. Berlin Muahedesinden meşrutiyetin ilanına kadar. 1878-1908, s.13.

²⁰² Նույն տեղում:

²⁰³ Նույն տեղում:

ընդգծում էր Սուլթերին, Թուրքիայի հետ հզոր տերության ռազմական դաշինքը ասիական նահանգների ժողովուրդներին անհրաժեշտ վստահություն կներշնչի, որ Ասիայում թուրքական տիրապետությանը ապագայում կործանում չի սպասվում²⁰⁶:

Չբավարարվելով անգլո-ռուսական Համաձայնագրով և անգլո-թուրքական պաշտպանողական դաշինքով՝ անգլիական կառավարությունը կոնգրեսի անմիջական նախօրյակին՝ հունիսի 6-ին, Ավստրո-Հունգարիայի հետ կնքում է համաձայնություն՝ իրենց շահագրգռող հարցերի վերաբերյալ կոնգրեսում միասնական քաղաքականություն վարելու մասին: Այսպես, Ավստրո-Հունգարիան համաձայնվում էր Բալկանյան լեռնաշղթայով Բուլղարիան երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու և ռուսական օկուպացիոն բանակի ռազմակալման ժամկետը վեց ամսով սահմանափակելու անգլիական տեսակետի հետ: Անգլիան, իր հերթին, պարտավորվում էր պաշտպանել Ավստրո-Հունգարիայի հավակնությունները Օսմանյան կայսրության սլավոնական մարզեր Բոսնիայի և Հերցեգովինայի նկատմամբ²⁰⁷:

²⁰⁶ Տե՛ս. D'Avril, նշվ. աշխ., էջ 354:

²⁰⁷ История дипломатии, том II, М., 1963, с.129.

ԳԼՈՒԽ ԵՐՐՈՐԴ

ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ ԲԵՌԼԻՆԻ ԿՈՆԳՐԵՍՈՒՄ ԵՎ ՆՐԱ ԿԱՅԱՑՐԱԾ ՈՐՈՇՈՒՄՆԵՐՈՒՄ

1878 թ. հունիսի 13-ին Բեռլինում իր նիստերն է սկսում 1856 թ. Փարիզի հաշտության կոնգրեսի և 1871 թ. Լոնդոնի կոնֆերանսի մասնակից տերությունների կոնգրեսը՝ Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը քննարկելու և իրենց քաղաքական շահերին համապատասխանեցնելու համար:

Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի կարևորագույն սկզբունքների դեմ անգլիական դիվանագիտության առարկությունների քաղաքական նպատակները քողարկելու նպատակով անգլիական պահպանողական կառավարության և պատվիրակության ղեկավար Դիզրայելին՝ լորդ Բիկոնսֆիլդը, հայտարարում է, որ իրենք Բեռլին են եկել թուրքական սուլթանի գործերը կոնգրեսում կարգավորելու և նրան Թուրքիայում իր իշխանությունը իրականացնելու լիակատար հնարավորություն բնձնելու համար:

Թուրքական պատվիրակների հետ պաշտոնական տեսակցության ժամանակ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը թուրքական պատվիրակության ղեկավար Ալ. Կարաթեոդորիին շեշտում է. «ես, քան որևէ մեկ ուրիշը, ձեր հանդեպ շատ անկեղծ կլինեմ: Ես չեմ ուզում իրադրությունը ձեզանից թաքցնել: Եթե դուք կարծում եք, որ կոնգրեսը Թուրքիայի համար է հրավիրվել, ուրեմն սխալվում եք: Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը կմնար այնպիսին, ինչպիսին որ կնքվել է Թուրքիայի և Ռուսաստանի միջև, եթե այն չդիպչեր եվրոպական բնույթի շահերին: Հենց այդ կարգի եվրոպական շահերի լուծման համար են տերությունները կոնգրես գումարել Բեռլինում: Այդ դժվարությունների կարգավորման կապակցությամբ, հնարավոր է, որ Սան Ստեֆանոյի որոշ հոդվածների խստությունը մեղմացվի և, այդ առումով, դուք կշահեք: Բայց եթե ցանկանաք ավելի հեռուն գնալ, դուք չեք հաջողի, որովհետև, կրկնում

եմ, կոնգրեսը Թուրքիայի համար չի գումարվել: Ձեր համառության հետևանքով վերսկսված եվրոպական պատերազմը կործանարար կլինի սուլթանի համար, որը, այնուամենայնիվ, դեռևս շարունակում է մնալ որպես անկախ տիրակալ»²⁰⁸: Պատերազմի վերսկսման դեպքում, շեշտում էր Բիսմարկը, Թուրքիան հիմնահատակ ավերվածության կենթարկվի: Կարաթեոդորի համոզմամբ, ըստ Բիսմարկի, Արևելյան հարցը Եվրոպային հետաքրքրում է նրա կարգավորման այնպիսի հետևանքներով, որոնք սուկ կարող են նպաստել եվրոպական Մեծ տերությունների միջև հարաբերությունների բարելավմանը:

Ավստրո-հունգարական կայսրության արտաքին գործերի նախարար և պատվիրակության ղեկավար Անդրաշի առաջարկությամբ կոնգրեսի նախագահ է ընտրվում Գերմանիայից, Ռուսաստանից և Ավստրո-Հունգարիայից 1873 թ. ստեղծված «Երեք կայսրերի դաշինքի» անդամ, Գերմանիայի կանցլեր Բիսմարկը: Այդ հանգամանքը որոշակի դեր է ունենում Գերմանիայի դաշնակից տերությունների՝ Ավստրո-Հունգարիայի և Ռուսաստանի շահերը Բիսմարկի կողմից կոնգրեսում պաշտպանելու համար: Ստանձնելով կոնգրեսի նախագահի պաշտոնը՝ Բիսմարկը շեշտում է, որ վեհաժողովի մասնակից պատվիրակությունների հիմնական նպատակը Թուրքիայի քրիստոնյա ժողովուրդների ճակատագրի բարելավման ուղղությամբ արդյունավետ երաշխիքների ընդունումն է և Եվրոպային այնքան անհրաժեշտ խաղաղության ապահովումը: Բիսմարկի առաջարկած կոնգրեսի աշխատանքային ընթացակարգի հաստատումից անմիջապես հետո Դիզրայելին իր ելույթում տերությունների ներկայացուցիչների ուշադրությունն է հրավիրում այն հանգամանքի վրա, ըստ որի՝ նախքան Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի քննարկմանն անցնելը՝ անհրաժեշտ է անհավաղորեն լուծել ծայրահեղորեն անհետաձգելի մի հարց, որը վերա-

բերում է Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաք Կ.Պոլսի մատուցները ռազմակալած ռուսական բանակների ներկայությանը՝ շեշտելով, որ դեմ առ դեմ գտնվող երկու թշնամական բանակների միջև առաջացած ցանկացած միջադեպի դեպքում անգամ այդ իրավիճակը հղի է ռազմական գործողությունների վերսկսման աղետալի հետևանքներով, նույնիսկ ռուսական բանակի կողմից Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքը գրավման ենթարկելու սպառնալիքով: Շեշտելով, որ պատերազմական դրության մեջ գտնվող այդ երկու տերությունների, ինչպես նաև Եվրոպայի ընդհանուր շահերի համար ստեղծված այդպիսի միանգամայն անորմալ և խիստ վտանգավոր իրադրության պայմաններում բացարձակապես անհնար է հանգիստ ու անկաշկանդ մթնոլորտում քննարկել Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հողվածները, Դիզրայելին առաջ էր քաշում Կ.Պոլսի մատուցներից ռուսական բանակները շուտափույթ կերպով հեռացնելու պահանջը: Դիզրայելի՝ դիվանագիտորեն քուղարկված նպատակը շատ պարզ էր ու հասկանալի. Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքի մատուցներից ռուսական զորքերի հեռացումով բացառել ճեշման այն հզոր ռազմական գործոնը, որի միջոցով Ռուսաստանը կարող էր գործադրել Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հողվածների հիմնական սկզբունքները կոնգրեսում իրականացնելու համար: Պատասխանելով Դիզրայելիի ելույթին՝ Ռուսական կայսրության կանցլեր և պատվիրակության ղեկավար Գորչակովը շեշտում է, որ իր կառավարության միակ նպատակը Օսմանյան կայսրության բոլոր հպատակ քրիստոնյա ժողովուրդներին արդյունավետ երաշխիքներով ապահովված ինքնավարության կարգավիճակի շնորհումն է, և եթե այդ արդյունքները ձեռք բերելու համար կոնգրեսը Ռուսաստանին կարող է լավագույն այլ միջոցներ առաջարկել՝ առանց Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքի մատուցները ռուսական բանակների կողմից ռազմակալած պահելու և առանց թուրքական կառավարության վրա քաղաքական հարկադրանքներ գործադրելու, ապա ռուսական կառավա-

²⁰⁸ St'u Bareilles B., Le rapport secret sur le Congrès de Berlin adressé à la S.Porte par Karathéodory pacha, premier plénipotentiaire ottoman. Paris, 1919. p. 75-76:

րությունը պատրաստակամ է այդ առաջարկությունը քննարկման ենթարկելու: Մերժելով ռուսական բանակները Կ.Պոլսի մատույցներից անհապաղորեն հեռացնելու անհրաժեշտության վերաբերյալ Դիզրայելի ելույթի փաստարկները՝ ռուսական պատվիրակները հերքում են Ռուսաստանի կողմից Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքը գրավելու հավանականությունը և փաստում, որ զինադադարի ստորագրումից հետո անմիջականորեն երկու հանդիպակաց բանակների միջև որևէ լուրջ միջադեպ տեղի չի ունեցել, իսկ նախքան վերջնական հաշտության պայմանագրի կնքումը ռուսական բանակների հեռանալը կարող է լուրջ անկարգությունների ազդանշան ծառայել՝ անկանխելի սպառնալիք ստեղծելով Կ.Պոլսի քրիստոնյա քնակչության անվտանգությանը:

Լիովին համաձայնվելով Կ.Պոլսի մատույցները ռազմակալած պահելու անհրաժեշտության վերաբերյալ ռուսական պատվիրակների ներկայացրած փաստարկների հետ՝ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը կարծիք է հայտնում, որ անգլիական ներկայացուցիչները պետք է որ արդեն բավարարված լինեն Ռուսաստանի՝ իրենց պաշտոնակիցների այդ համոզիչ պատասխաններից և, հետևաբար, կոնգրեսի աշխատանքները չպետք է պայմանավորեն Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքի մատույցներից ռուսական բանակների հեռացման հետ: Այնուհետև, շեշտելով, որ կոնգրեսը ամենևին էլ իրավասու չէ քննարկման ենթարկելու Կ.Պոլսի մատույցներից ռուսական բանակների հեռացման հարցը, վեհաժողովի նախագահ Բիսմարկը, փաստորեն, մերժում է անգլիական առաջարկը և կարծիք հայտնում, որ այդ հանգամանքը նախ և առաջ պետք է որ անմիջականորեն կարգավորվի միայն Մեծ Բրիտանիայի և Ռուսաստանի ներկայացուցիչների երկկողմանի բանակցությունների միջոցով: Իր առաջարկության վերաբերյալ ստանալով Դիզրայելի և մյուս պատվիրակների համաձայնությունը՝ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը Կ.Պոլսի մատույցներից ռուսական բանակների հեռացմանը վերաբերող հարցի քննարկումը անառարկելիորեն հայտարար-

ում է ավարտված²⁰⁹: Այդպիսով՝ կոնգրեսի առաջին իսկ նիստում վեհաժողովի նախագահ Բիսմարկը արդեն մեծ ծառայություն է մատուցում «երեք կայսրերի դաշինքի» անդամ Ռուսաստանին՝ մերժելով Մեծ Բրիտանիայի կառավարության և պատվիրակության դեկավար Դիզրայելի պահանջը, որի հետևանքով Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքի մատույցները ռազմակալած ռուսական բանակների առկայությունը նշանակալի ազդեցություն է թողնում կոնգրեսում Սան Ստեֆանոյի պայմանագիրը Ռուսաստանի շահերին համապատասխանող քննարկման ենթարկելու համար: Իրենց հերթին, անգլիական պատվիրակները արդեն կոնգրեսի առաջին իսկ նիստում, նախագահ Բիսմարկի անառարկելի միջամտության հետևանքով, դիվանագիտական առաջին լուրջ պարտությունն են կրում Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի քննարկումները սեփական հայեցողությամբ իրականացնելու ճանապարհին:

Իր անմիջական միջամտությամբ մերժելով Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքի մատույցներից ռուսական բանակների հեռացման անհրաժեշտության վերաբերյալ Դիզրայելի փաստարկները և անցնելով կոնգրեսի օրակարգային հարցերի հերթականության հաստատմանը՝ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը առաջարկում է Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի քննարկումները սկսել առաջնահերթ կարևորություն ներկայացնող Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական կազմակերպմանը և նրա սահմաններին վերաբերող համապատասխան հողվածներից:

²⁰⁹ Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878. Paris, 1878. Protocole N°1. Séance du 13 juin 1878, p. 65-71.

Բուլղարիա

Բուլղարիայի վերաբերյալ քննարկումների ժամանակ Բիսմարկը նախապես զգուշացնում է թուրքական պատվիրակներին՝ շեշտելով, որ թուրքական կառավարության շահերից չի բխում, որ իրենց առարկություններով բարդություններ ստեղծեն կոնգրեսի աշխատանքների համար, մանավանդ, որ վեհաժողովը մտադիր է սուլթանին վերադարձնել այն տարածքները, որոնցից նա արդեն հրաժարվել է Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով: Այնուհետև Բիսմարկը շեշտում է, որ թուրքական պատվիրակները իրավունք չունեն կոնգրեսում առարկություններ ներկայացնել իրենց կառավարության կողմից ստորագրված Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հողվածների դեմ՝ սպառնալով, որ ինքը չի կարող հանդուրժել նրանց ցուցաբերած հակաճառությունները և, որպես կոնգրեսի նախագահ, նրանց համառության դեպքում ստիպված կլինի գործնական սանկցիաներ կիրառել իր նկատառումները իրականացնելու համար: «Բիսմարկի խոսքերի ձայներանգները, նրա շարժումները և հայացքի արտահայտությունը շեշտում էին նրա խոսքերի խստությունը», - թուրքական պատվիրակներին ուղղված կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկի սպառնալից զգուշացման մասին իր գեկուցագրում թուրքական կառավարությանն էր հաղորդում Ալ. Կարաթեոդորին:

Բուլղարիայի վերաբերյալ կոնգրեսը քննարկումներ և վերջնական որոշումներ է կայացնում՝ Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հյուսիս՝ քաղաքական ինքնավարությամբ վասալական իշխանապետություն, իսկ Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ՝ վարչական լայն ինքնավարությամբ նահանգ ստեղծելու՝ 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված անգլո-ռուսական փոխգիջումային Համաձայնագրի և Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածների սկզբունքների հիման վրա: Այնուամենայնիվ, Բուլղարիային վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայ-

մանագրի որոշ հողվածներ վիճարկման էին ենթարկվում անգլիական և ավստրիական պատվիրակների կողմից: Այսպես, ելույթ ունենալով կոնգրեսի հինգերորդ՝ հունիսի 24-ի նիստում, հենվելով հունիսի 6-ի անգլո-ավստրիական համաձայնության վրա՝ Անդրաշին առարկություններ է ներկայացնում Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 8-րդ հողվածի դեմ, ըստ որի՝ մինչև Բուլղարական իշխանապետության անվտանգությունը, կարգն ու անդորրությունը պահպանելու անհրաժեշտ երկրային զորքերի լիակատար կազմավորումը, հետևակային վեց և հեծելազորային երկու դիվիզիաներից բաղկացած ռուսական հիսուն հազարանոց բանակը երկու տարի պետք է ռազմական գրավման ենթարկեր երկիրը և, անհրաժեշտության դեպքում, ռուսական կայսերական կոմիսարին ցույց տար աջակցություն: Անդրաշին իր առարկությունները հիմնավորում էր՝ փաստարկելով, որ Բուլղարական իշխանապետությունը ռուսական բանակով ռազմակալելու պայմաններում, այսինքն՝ Ռուսաստանի ռազմաքաղաքական ճնշման ներքո ընթացող կոնգրեսի աշխատանքները չեն կարող հաջողությամբ պսակվել, իսկ սահմանագծում դեմ հանդիման գտնվող թշնամական երկու՝ ռուսական և թուրքական բանակների վտանգներով հղի առճակատումը կշարունակվի նաև վերջնական հաշտության պայմանագիրը կնքելուց հետո: Հիմնվելով այդ փաստարկների վրա՝ Անդրաշին կոնգրեսին առաջարկում է Բուլղարական իշխանապետությունում ռուսական բանակի ռազմակալման ժամկետը սահմանափակել ընդամենը վեց ամսով: Ռուսական բանակի ռազմակալման վեցամսյա ժամկետը լրանալուց հետո, անհրաժեշտության դեպքում, նշում էր Անդրաշին, իշխանապետության կարգ ու կանոնը, անդորրությունը և անվտանգությունը ապահովելու նպատակով Մեծ տերությունների տրամադրած զորախմբերից կարելի է ստեղծել 10-ից մինչև 15 հազ. օժանդակ զորամիավորում, որը կդրվի Եվրոպական հանձնաժողովի ենթակայության ներքո:

Ռուսական բանակի ռազմակալման ժամկետը երկու տարվա

փոխարեն վեց ամիս սահմանելու, իսկ այնուհետև ռուսական բանակը Մեծ տերությունների զորախմբերից բաղկացած 10-ից 15 հազ. զորամասով փոխարինելու առաջարկություններով Անդրաշխի նպատակն էր թուլացնել Ռուսաստանի անմիջական ռազմաքաղաքական վերահսկողությունը ապագա Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական կառուցվածքի վրա՝ այն ենթարկելով Մեծ տերությունների ազդեցությանը:

Հենվելով Բուլղարիայում ռուսական բանակի ռազմակալման ժամկետը վեց ամսով սահմանափակելու հունիսի 6-ի անգլո-ավստրիական համաձայնության վրա՝ Դիզրայելին անմիջապես միանում է Բուլղարական իշխանապետությունում Եվրոպական հանձնաժողովի ենթակայության ներքո Մեծ տերությունների զորախմբերից կազմված զորամաս տեղակայելու Անդրաշխի առաջարկությանը՝ հայտարարելով, որ Անգլիան պատրաստ է այդ նպատակի համար անհրաժեշտ զորախումբ տրամադրել: Իր հերթին Սոլսբերին շեշտում է, որ ռուսական բանակի ռազմակալման պայմաններում անհնար է Բուլղարական իշխանի ազատ ընտրություններ անցկացնել:

Պատասխանելով Անդրաշխին և նրա առարկությունները պաշտպանող անգլիական պատվիրակներին՝ Շուվալովը շեշտում է, որ ռուսական բանակով Բուլղարական իշխանապետության ռազմակալումը վեց ամսով սահմանափակելը չափազանց կարճ ժամանակահատված է՝ Ռուսաստանի վերահսկողությամբ Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական կառուցվածքը կազմակերպելու համար: Ինչ վերաբերում էր ռուսական բանակի ռազմակալումը Մեծ տերությունների զորախմբերից բաղկացած զորամասով փոխարինելու Անդրաշխի առաջարկությանը՝ Շուվալովը շեշտում է այդ միջազգային խառը զորախմբերի ռազմակալումից բխելիք վտանգավոր հետևանքները: Ռուսական բանակը հարմարված է ռազմակալած երկրի սովորույթներին ու բարքերին, նրան ծանոթ է բուլղարերեն լեզուն, կարող է անհապաղորեն արձագանքել տեղերում առաջացած իրադարձություններին, մի երևույթ, որը սկզբնական

շրջանում չի կարող դրսևորվել փորձառությունից զուրկ միջազգային խառը զորախմբերից բաղկացած զորամասի կողմից, նշում էր Շուվալովը: Նա նաև մտահոգություն էր արտահայտում, որ սկզբնական շրջանում օտար զորախմբերը չեն կարող հաղթահարել իշխանապետության ներքին դժվարությունները, իսկ տերությունների քաղաքական տարաձայնությունների դեպքում նրանց միջև առաջացած հնարավոր ռազմական ընդհարումները կարող են ընդունել համաեվրոպական կոնֆլիկտի բնույթ: Շուվալովը մերժում է ռուսական բանակով Բուլղարական իշխանապետության ռազմակալման ժամկետը վեց ամսով սահմանափակելու Անդրաշխի առաջարկությունը և այդ հարցը երկարատև քննարկման չենթարկելու համար համաձայնվում է ռուսական բանակը Բուլղարական իշխանապետությունից տարհանել վերջնական հաշտության պայմանագիրը ստորագրելուց ինը ամիս հետո:

Կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը անվերապահորեն իր համաձայնությունն է հայտնում ռուսական բանակով Բուլղարական իշխանապետությունը ինը ամսով ռազմակալելու անհրաժեշտության, ինչպես նաև ռուսական բանակի փոխարեն օտարերկրյա զորախմբերից բաղկացած զորամաս տեղաբախշելու աննպատակահարմարության վերաբերյալ Շուվալովի ներկայացրած փաստարկներին՝ շեշտելով, որ դրանք պետք է ընդունվեն կոնգրեսի կողմից: Այդպիսով՝ ռուսական բանակի ռազմակալման ժամկետը Բուլղարիայում ընդամենը վեց ամսով սահմանափակելու և այնուհետև ռուսական բանակը Մեծ տերությունների զորախմբերից բաղկացած զորամասով փոխարինելու ավստրո-անգլիական նախապես համաձայնեցված առաջարկությունները մերժվում են նախագահ Բիսմարկի անառարկելի միջամտության հետևանքով: Ռուսական բանակով Բուլղարական իշխանապետությունը ինը ամսով ռազմակալելու կոնգրեսի որոշումը նշանակալիորեն նպաստում է Բուլղարիային վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածների հիմնական սկզբունքները հաստատելու համար:

Չի հաջողվում նաև Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածը սկզբունքային փոփոխության ենթարկելու, Բուլղարական իշխանապետության ժամանակավոր կառավարումը և ապագա քաղաքական կառուցվածքի կազմակերպման ու գործադրման հսկողությունը ռուսական կայսերական կոմիսարի փոխարեն Եվրոպական հանձնաժողովին հանձնարարելու ավստրո-անգլիական առաջարկությունը: Առարկելով ավստրիական և անգլիական պատվիրակների այդ համատեղ առաջարկությանը՝ Շուվալովը կոնգրեսի ուշադրությունն է հրավիրում այն կարևոր իրողության վրա, որ, ի տարբերություն այլ տերությունների, ի սկզբանե Ռուսաստանն է, որ անմիջականորեն նախաձեռնել է Բուլղարական ինքնավար իշխանապետության կազմակերպման գործը:

Քննարկումների արդյունքում Բիսմարկի միջամտությամբ կոնգրեսը արձանագրում է Բուլղարական իշխանապետությունում ռուսական կայսերական կոմիսարի ժամանակավոր գործունեությունը Եվրոպական տերությունների հյուպատոսների վերահսկողությանը ենթարկելու Շուվալովի փոխզիջումային առաջարկությունը²¹⁰: Այդպիսով՝ Բուլղարական իշխանապետությունը ռուսական բանակով ինը ամսով ռազմակալելու և այդ ընթացքում նրա ժամանակավոր կառավարումը և վարչական կառուցվածքը հիմնականում Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հողվածների հիման վրա ռուսական կայսերական կոմիսարի անմիջական վերահսկողությամբ կազմակերպելու կոնգրեսի ընդունած որոշումը մեծապես նպաստում է այդ նահանգում Ռուսաստանի քաղաքական ազդեցության հաստատմանը:

Բուլղարիայի վերաբերյալ քննարկումների արդյունքում Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված Համաձայնագրի և Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածների կարևորագույն

սկզբունքների հիման վրա, Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ սուլթանի գլխավորությամբ ստեղծվելու էր Օսմանյան կայսրության կառավարությանը ամենամյա տուրք վճարող, քաղաքական ինքնավարությամբ օժտված Բուլղարական իշխանապետությունը՝ քրիստոնեական կառավարությամբ և ժողովրդական միլիցիայով: Թուրքական բանակն ամբողջությամբ դուրս էր բերվելու ինքնավար Բուլղարական իշխանապետության սահմաններից, իսկ մեկ տարի անց կամ ավելի շուտ բոլոր հին ամրոցները իշխանապետության կողմից պետք է հողին հավասարեցվեին: Ինքնավար Բուլղարիան պետք է ունենար բնակչության կողմից ազատորեն ընտրված իր իշխանը, որին, տերությունների համաձայնությամբ, պետք է հաստատեր թուրքական սուլթանը: Վերապահվում էր, որ Եվրոպական տերություններում թագավորող արքայատոհմերի անդամներից և ոչ մեկը չէր կարող ընտրվել ինքնավար Բուլղարիայի իշխան: Մինչև իշխանի ընտրությունը՝ Բուլղարական իշխանապետության կառավարման կարգը՝ կազմակերպական Կանոնադրությունը, պետք է մշակեր և ընդուներ Տիրնովոյում գումարված Բուլղարիայի անվանի մարդկանցից ընտրված ժողովը: Կոնգրեսը հաստատում էր Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով ամրագրված այն պայմանը, որի համաձայն՝ Բուլղարական իշխանապետության կազմակերպական Կանոնադրությունը մշակելիս պետք է նկատի առնվեին Բուլղարիայում բնակվող ժողովուրդների՝ թուրքերի, ռումիների, հույների և այլ բնակչությունների իրավունքներն ու շահերը: Կոնգրեսի որոշմամբ՝ Բուլղարական իշխանապետության պետական իրավունքի հիմքում պետք է ամրագրվեին կրոնական հավատալիքների ու դավանանքների իրավահավասարության, առանց բացառության՝ քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքներից օգտվելու, հանրային պաշտոններ վարելու, պաշտոնական գործեր կատարելու, պետական պարգևներ ստանալու, զանազան ազատ մասնագիտություններով և արհեստներով զբաղվելու սկզբունքները: Իշխանապետության սահմաններից ընդմիջտ հեռացող մուսուլմաններ

²¹⁰ Documents diplomatiques. Protocole N°5. Séance du 24 juin 1878, p. 96-100.

րը իրենց անշարժ սեփականությունները կարող էին հանձնել վարձակալության կամ դրանց տնօրինումը հանձնարարել այլ անձանց:

Կոնգրեսի որոշմամբ, մինչև ինքնավար Բուլղարական իշխանապետության կազմակերպական Կանոնադրության վերջնական մշակումը, Բուլղարիայի ժամանակավոր կառավարումը պետք է իրականացվեր ռուսական կայսերական կոմիսարի ղեկավարությամբ: Նրան աջակցելու և ժամանակավոր կառավարման ընթացքին հետևելու նպատակով պետք է հրավիրվեին Օսմանյան կայսերական կոմիսարը և Բեռլինի տրակտատը ստորագրած տերությունների հյուպատոսները: Կոնգրեսի որոշմամբ՝ ռուսական կայսերական կոմիսարի ղեկավարությամբ Բուլղարական իշխանապետության ժամանակավոր կառավարումը Բեռլինի պայմանագրի վավերացումների փոխանակման օրից սահմանափակվում էր ինը ամսով: Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ կոնգրեսը փաստորեն Ռուսաստանին էր հանձնարարում Բուլղարական իշխանապետության կառավարման ամբողջ համակարգի կազմակերպումը: Կազմակերպական Կանոնադրության մշակման ավարտից հետո սկսվելու էին Բուլղարիայի իշխանի ընտրությունները, և նրան իր պաշտոնում հաստատելուց հետո գործի էր դրվելու ինքնավար իշխանապետության կառավարման նոր համակարգը: Կոնգրեսը Բուլղարական իշխանապետությանը պարտավորեցնում էր, որ բացի թուրքական կառավարությանը վճարելիք ամենամյա տուրքից, մասնակցեր նաև Օսմանյան կայսրության պարտքերի որոշակի մասի վճարմանը: Կոնգրեսը Բուլղարական իշխանապետությունում ուժի մեջ էր թողնում տերությունների հետ թուրքական կառավարության կնքած միջազգային բոլոր պայմանագրերը, կոնվենցիաները, համաձայնագրերը, կապիտուլյացիաներով օտարահպատակներին վերապահված արտոնությունները, առանձնաշնորհումները, ինչպես նաև հյուպատոսային իրավասության և հովանավորության իրավունքները: Բուլղարական իշխանապետության տարածքով փոխադրվող ապրանքներից չէր գանձվելու ոչ մի տեսակի տարանցիկ մաքս: Բեռլինի պայմանագրի վավերա-

ցումների փոխանակման օրից Բուլղարական իշխանապետությունը պետք է ստանձներ Ռուսչուկ-Վառնա երկաթուղու ընկերության վերաբերյալ թուրքական կառավարության ունեցած պարտականություններն ու պարտավորությունները:

Ի տարբերություն Մեծ Բուլղարիա ստեղծող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի՝ 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա՝ Բեռլինի կոնգրեսը Բուլղարական իշխանապետության տարածքը հյուսիսում սահմանափակում է Դանուբի, հարավում՝ Բալկանյան լեռնաշղթայի, արևելքում՝ Սև ծովի և արևմուտքում՝ Դանուբի աջ վտակ Տիմոք գետի միջև: Ռուսական պատվիրակների գործադրած դիվանագիտական ջանքերի շնորհիվ, այնուամենայնիվ, Բուլղարական իշխանապետության սահմաններում են ընդգրկվում սևծովյան Վառնա նավահանգիստն իր տարածքով, ինչպես նաև Բալկանյան լեռնաշղթայից հարավ-արևմուտք գտնվող Սոֆիայի գավառը և Կյուստենդիլի շրջանը²¹: Այդպիսով, ի տարբերություն Սան Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագրով ստեղծվելիք 164 հազ. քառ. կմ տարածությամբ և 4 մլն բնակչությամբ Մեծ Բուլղարիայի, կոնգրեսի որոշմամբ, Բուլղարական իշխանապետության տարածքը կրճատվում է 100 հազ. քառ. կմ-ով՝ կազմելով մոտ 64 հազ. քառ. կմ ընդամենը՝ 1.5 մլն բնակչությամբ:

²¹ Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923): Երևան, 1972: Բեռլինի պայմանագիրը: 1/13 հուլիսի, 1878 թ., էջ 105-130:

Հղումներ 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 22:

Արևելյան Ռումելիա

1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա, կոնգրեսի որոշմամբ՝ Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ՝ մինչև Ռոդոպյան և Ստրանջա (Իստրանջա) լեռները, սուլթանի քաղաքական և ռազմական անմիջական գերիշխանության ներքո, ստեղծվում է վարչական ինքնավարությամբ օժտված Օսմանյան կայսրության Հարավային Բուլղարիա նահանգը, որը, անգլիական պատվիրակության առաջարկով, պետք է անվանվեր «Արևելյան Ռումելիա»: Այդպիսով՝ թուրքական տիրապետությանն էին վերադարձվում Ռոդոպյան և Ստրանջա (Իստրանջա) լեռներից դեպի հարավ՝ մինչև Էգեյան ծովը գտնվող տարածքը՝ պատմական Մակեդոնիան՝ Ռուսաստանին զրկելով Սև ծովից Բուլղարիայի տարածքով անմիջականորեն դեպի Էգեյան ծով դուրս գալու հնարավորությունից: Արևելյան Ռումելիա նահանգը պետք է կառավարեր քրիստոնյա գեներալ-նահանգապետը, որին, տերությունների համաձայնությամբ, հինգ տարով պետք է նշանակեր թուրքական սուլթանը: Բեռլինի կոնգրեսի պայմանագրի վավերացումների փոխանակումներից հետո ստեղծվելու էր Եվրոպական հանձնաժողով՝ թուրքական կառավարության հետ Արևելյան Ռումելիայի վարչական կառուցվածքը մշակելու համար: Եվրոպական հանձնաժողովը եռամսյա ժամկետում պետք է սահմաներ գեներալ-նահանգապետի իշխանության և նրա լիազորությունների սահմանների ոլորտը, ինչպես նաև մարզի վարչական, դատական և ֆինանսական կառավարման կարգը: Թուրքական զորքերը պետք է դուրս բերվեին Արևելյան Ռումելիայից, որի ներքին կարգը պետք է պահպանվեր տեղացիների պահակախմբի միջոցով, տեղական միլիցիայի օժանդակությամբ: Տեղացիներից բաղկացած պահակախմբերի, նույնպես և միլիցիայի սպաներին նշանակելիս սուլթանը պետք է նկատի ունենար տվյալ վայրերի բնակիչների դավանանքը: Արևելյան Ռումելիայի պաշտպանությունը պետք է իրականացներ թուրքական

կառավարությունը՝ նահանգի ծովային և ցամաքային սահմանների վրա ամրություններ կառուցելով և դրանցում կայազորներ տեղակայելով: Սուլթանը պարտավորվում էր Արևելյան Ռումելիայի սահմանապահ կայազորներում չօգտագործել բաշիբոզուկներից և չերքեզներից բաղկացած անկանոն զորքեր, իսկ այդ ծառայության համար նշանակված կանոնավոր զորքերը ոչ մի պարագայում չպետք է տեղավորվեին տեղաբնիկների տներում: Կանոնավոր զորքերը մարզի միջով պետք է անցնեին առանց իջևանումների: Արևելյան Ռումելիա օսմանյան զորքեր կարելի էր մտցնել միայն գեներալ-նահանգապետի կողմից օգնություն խնդրելու դեպքում՝ նահանգի ներքին խաղաղությունը պահպանելու կամ արտաքին սպառնալիքը կանխելու համար: Սակայն, նախքան Արևելյան Ռումելիա զորք մտցնելը, թուրքական կառավարությունը պարտավոր էր Կ.Պոլսում հավատարմագրված տերությունների դեսպաններին իրագրել այդ կապակցությամբ ընդունած իր որոշման և դրա դրդապատճառների մասին: Կոնգրեսի որոշմամբ՝ Արևելյան Ռումելիա նահանգում գործադրվելու էին տերությունների հետ թուրքական կառավարության կնքած կամ կնքվելիք պայմանագրերը, կոնվենցիաները և միջազգային համաձայնագրերը, օտարերկրացիներին վերապահված արտոնություններն ու առանձնաշնորհումները: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր այդ նահանգում հսկել բոլոր դավանությունների նկատմամբ կիրառվող կրոնական ազատությանը վերաբերող կայսրության համընդհանուր օրենքների կատարմանը: Արևելյան Ռումելիայում երկաթուղիների նկատմամբ անփոփոխ էին մնում թուրքական կառավարության իրավունքներն ու պարտավորությունները:

Ռուսական զորքերով Բուլղարական ինքնավար իշխանապետության և Արևելյան Ռումելիայի օկուպացման ժամկետը սահմանվում էր ինը ամիս՝ Բեռլինի պայմանագրի վավերացումների փոխանակման օրվանից: Բուլղարական իշխանապետությունում և Արևելյան Ռումելիայում ռուսական օկուպացիոն կորպուսը պետք է բաղ-

կացած լինել 50 հազ. գինվորներից և սպաներից՝ վեց հետևակային և երկու հեծելազորային դիվիզիաներից²¹²: Փաստորեն, Բուլղարական իշխանապետության և Արևելյան Ռուսելիայի վերաբերյալ կոնգրեսի ընդունած որոշումները Ռուսաստանը պետք է իրականացներ՝ հենվելով Օսմանյան կայսրության այդ երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգները ինը ամսով ռազմակալած իր 50 հազարանոց օկուպացիոն բանակի վրա:

Սերբիա

Կոնգրեսի՝ հունիսի 28-ի նիստում, երբ նախագահ Բիսմարկը ներկայացնում է Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երրորդ հոդվածը, որով թուրքական կառավարությունը անվերապահորեն ճանաչում էր Սերբական վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը, թուրքական պատվիրակության ղեկավար Ալ. Կարաթեոդորին հանդես է գալիս Սերբական իշխանապետությանը քաղաքական անկախություն շնորհելուն դեմ՝ փաստարկելով, որ Օսմանյան կայսրության սյուզերենության ներքո Սերբիան արդեն օժտված է իրական անկախության իրավունքներով: Ի պատասխան՝ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը անառարկելիորեն շեշտում է, որ Սերբական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը ճանաչելու Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երրորդ հոդվածը կրում է բացարձակ բնույթ և, հետևաբար, Թուրքիան չի կարող հրաժարվել Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երրորդ հոդվածով Սերբիայի անկախությունը ճանաչելու իր համաձայնությունից: Բիսմարկի վճռական առարկությունից հետո կոնգրեսը ճանաչում է Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երրորդ հոդվածով ամրագրված Սերբական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը: Նրա տարածքն ընդլայնվում է հա-

²¹² Նույն տեղում, Հոդվածներ 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22:

րավում և հարավ-արևելքում՝ ընդգրկելով չորս շրջաններ՝ Նիշը, Պիրոտը, Կրանեն և Տոպլիցը: Այդ շրջանների միացման հետևանքով Սերբիայի սահմաններն ընդարձակվում են 11 հազ. ք. կմ-ով՝ 352 հազ. բնակչությամբ, որի հետևանքով Սերբիայի ընդհանուր տարածքը կազմում է 48 հազ. ք. կմ.՝ 2մլն. 315 հազ. բնակչությամբ: Մակայն, Սերբիան այդ տարածքները ձեռք է բերում Ավստրո-Հունգարիայի հետ առևտրական կամ մաքսային, ինչպես նաև Բելգրադ-Նիշ երկաթուղագիծ կառուցելու համաձայնության հետևանքով (243 կմ երկարությամբ Բելգրադ-Նիշ երկաթուղագիծը շահագործման է հանձնվում 1884 թ. սեպտեմբերին): Այնուհետև, Ավստրո-Հունգարիայի ճշմամբ, Սերբիան հրաժարվում է Բոսնիայի և Հերցեգովինայի նկատմամբ հավակնություններ դրսևորելուց: Այդպիսով՝ աջակցելով Սերբիայի սահմանների ընդլայնմանը՝ որպես փոխհատուցում՝ Ավստրո-Հունգարիան իր տնտեսական և քաղաքական ազդեցությունն էր ուժեղացնում անկախություն ստացած այդ հարավսլավոնական պետության վրա:

Կոնգրեսի որոշմամբ՝ Բեռլինի հաշտության պայմանագրի վավերացումների փոխանակումից հետո՝ տասնհինգօրյա ժամկետում, օսմանյան զորքերը պետք է հեռանային Սերբական իշխանապետության միջազգայնորեն հաստատված սահմաններից: Նույն՝ տասնհինգօրյա ժամանակամիջոցում, սերբական զորքերը պետք է դուրս գային սերբական իշխանապետության նոր սահմաններից դուրս գրաված տարածքից: Կոնգրեսը անկախություն ստացած Սերբական իշխանապետությանը պարտավորեցնում էր հաշտության պայմանագրով ստացած տարածքների համար ստանձնել օսմանյան պետական պարտքի մի մասը: Օտարերկրյա պետությունների հետ մինչև նոր համաձայնություններ կնքելը՝ Սերբիայում պահպանվելու էին առևտրական նախկին պայմանագրերը: Սերբիայի տարածքով փոխադրվող տարանցիկ ապրանքներից ոչ մի մաքսատուրք չէր գանձվելու: Կոնգրեսը ամրագրում էր Սերբիայում կրոնական հավատալիքների ու դավանանքների իրավահավասար-

րության՝ առանց բացառության քաղաքացիական ու քաղաքական իրավունքներից օգտվելու, հանրային պաշտոններ վարելու, պաշտոնական գործեր կատարելու, պետական պարգևներ ստանալու, զանազան ազատ մասնագիտություններով և արհեստներով զբաղվելու սկզբունքները: Պահպանվում էին օտարահպատակների արտոնություններն ու առանձնաշնորհումները, հյուպատոսային իրավասության ու հովանավորության իրավունքները: Սերբիային միացված տարածքներից վերջնականորեն հեռացող մուսուլմանները պահպանում էին սեփականատիրության իրավունքները և կարող էին իրենց անշարժ ունեցվածքը տալ վարձակալության կամ դրանց կառավարումը հանձնարարել այլ անձանց²¹³:

Չեռնոգորիա

Կոնգրեսում բուռն քննարկումներ են կայանում Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքական անկախության ճանաչման և նրա տիրապետության տակ անցնող ծովային ու ցամաքային տարածքները սահմանագծելու վերաբերյալ:

Կոնգրեսի՝ հուլիսի 1-ին կայացած նիստում, երբ նախագահ Բիսմարկը ներկայացնում է Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երկրորդ հոդվածը, որի համաձայն՝ «թուրքական կառավարությունը վերջնականապես ճանաչում է Չեռնոգորիայի իշխանապետության անկախությունը», անգլիական պատվիրակ Սոլսբերին անմիջապես հանդես է գալիս Չեռնոգորիային քաղաքական անկախություն շնորհելուն դեմ՝ փաստարկելով, որ անգլիական կառավարությունը երբեք չի ճանաչել Չեռնոգորիայի քաղաքական անկախությունը, և պահանջում հոդվածում ջնջել «վերջնականապես» բառը: Այդպիսով՝ ի դեմս Սոլսբերիի՝ անգլիական պատվիրակությունը խախտում էր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև 1878 թ.

²¹³ Documents diplomatiques. Protocole N°4. Séance du 22 juin 1878, p. 88-96.
Բեռլինի պայմանագիրը: Հոդվածներ 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42:

մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված Համաձայնագրի այն պայմանը, որով պահպանողականների կառավարությունը պարտավորվում էր կոնգրեսում չառարկել Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության պայմանագրի այն հոդվածների դեմ, որոնք փոփոխության չէին ենթարկվել պայմանավորվող երկու տերությունների կողմից:

Պատասխանելով Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքական անկախությունը վերջնականապես չճանաչելու Սոլսբերիի պահանջին՝ Ռուսաստանի պատվիրակները հայտարարում են, որ իրենց կառավարությունը միշտ էլ ճանաչել է Չեռնոգորիայի քաղաքական անկախությունը, որովհետև Չեռնոգորիայի իշխանապետները երբեք ինվեստիտուրա չեն ստացել թուրքական սուլթանից և բնավ հարկատու չեն եղել Օսմանյան կայսրությանը: Հիմնվելով իրենց ներկայացրած փաստարկների վրա՝ Ռուսաստանի պատվիրակները պահանջում են ընդունել Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքական անկախությունը վերջնականապես ամրագրող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի երկրորդ հոդվածը:

Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքական անկախությունը վերջնականապես ճանաչելու օգտին են արտահայտվում Ֆրանսիական և իտալական պատվիրակությունները: Ֆրանսիական պատվիրակությունը, մասնավորապես, հայտարարում է, որ Ֆրանսիան ըստ էության ճանաչել է Չեռնոգորիայի իշխանապետության քաղաքականապես անկախ կարգավիճակը:

Ամփոփելով Չեռնոգորիայի քաղաքական անկախությունը վերջնականապես ճանաչելու վերաբերյալ արտահայտված տեսակետերը՝ նախագահ Բիսմարկը հայտարարում է, որ Գերմանիան սկզբունքորեն ճանաչել է այդ իշխանապետության անկախությունը և, հենվելով 1876 թ. հուլիսի 8-ին Ռեյխշտադտում և ապա՝ 1877 թ. հունվարի 15-ին Բուդապեշտում ավստրո-ռուսական Համաձայնություններով բալկանյան հարցերի վերաբերյալ ձեռք բերված երկկողմանի պայմանավորվածությունների վրա, շեշտում է, որ Ավստրո-Հունգարիան նույնպես ճանաչել է այդ իշխանապետության քա-

ղաքական անկախությունը և, այդպիսով, Չեռնոգորիայի քաղաքական անկախությունը ճանաչելու վերաբերյալ քննարկումները հայտարարում է ավարտված:

Այ. Կարաթեոդորին ընդդիմանում է նաև Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով ամրագրված Չեռնոգորիայի իշխանապետության ծովային ու ցամաքային սահմանները ճանաչելուն: Հիմնավորելով ստրատեգիական և ազգագրական բնույթի մի շարք փաստարկներ՝ թուրքական պատվիրակության ղեկավարը շեշտում է, որ Չեռնոգորիայի ցամաքային սահմանը Ալբանիայի ուղղությամբ նշանակալիորեն չպետք է ընդլանվի՝ առարկելով նաև Ադրիատիկ ծովի Անտիվարի (Բար) նավահանգիստը Չեռնոգորիային հանձնելուն, շեշտելով, որ ժողովրդի կամքին հակառակ, առանց ուժ գործադրելու, չեռնոգորցիները չեն կարող հաստատվել այդ ալբանական նավահանգստում:

Պատասխանելով Այ. Կարաթեոդորիի առարկություններին՝ Շուվալովը կոնգրեսին իրազեկում է, որ ռուսական և ավստրո-հունգարական պատվիրակությունների միջև սկզբունքորեն լիակատար համաձայնություն է կայացել Չեռնոգորիայի ծովային և ցամաքային սահմանների վերաբերյալ և հույս հայտնում, որ ավստրո-ռուսական սահմանագիծը կգոհացնի թուրքական կառավարությանը, որովհետև այդ սահմանագծի հաստատման հետևանքով նա կվերադարձնի Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով Չեռնոգորիայի իշխանապետությանը զիջած տարածքների մի մասը:

Նախագահ Բիսմարկը, ավարտելով Չեռնոգորիայի իշխանապետության սահմանների վերաբերյալ քննարկումները, նշում է, որ կոնգրեսը գոհունակությամբ է տեղեկանում Չեռնոգորիայի սահմանների որոշմամբ առանձնապես շահագրգռված տերությունների՝ Ավստրո-Հունգարիայի և Ռուսաստանի միջև կայացած երկկողմանի համաձայնության մասին, և շեշտում, որ թուրքական կառավարությունը պետք է ընդունի ոչ միայն Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով ամրագրված իր պարտավորությունները, այլև այդ

պայմանագրի հողվածներում կոնգրեսի կատարած բոլոր փոփոխությունները: Ի վերջո, հուլիսի 1-ին կայացած նիստում կոնգրեսը ճանաչում է Չեռնոգորիայի իշխանապետության անկախությունը, բայց Սան Ստեֆանոյի պայմանագրով սահմանված նրա տարածքը կրճատվում է 7 հազ. ք. կմ-ով՝ հասնելով 8500 քառ. կմ-ի: Չեռնոգորիայի սահմաններում են ընդգրկվում բարեբեր հողեր՝ Պոդգորիցա, Նիկչիչ, Կոլաշին և Ժաբլյակ քաղաքներով: Չեռնոգորիան ստանում է նաև 70 կմ ծովափով ելք դեպի Ադրիատիկ ծով՝ Անտիվարի (Բար) և Ուլցին նավահանգիստներով: Ավստրո-Հունգարիայի ճնշմամբ Չեռնոգորիան զրկվում էր ռազմական դրոշ ունենալու իրավունքից: Նրա տարածքի լճերի և ծովեզրի միջև գտնվող ամրությունները պետք է հողին հավասարեցվեին, և նորերը չպետք է կառուցվեին: Չեռնոգորիան զրկվում էր ռազմանավեր ունենալու իրավունքից: Անտիվարի (Բար) նավահանգիստը և ընդհանրապես Չեռնոգորիայի բոլոր ծովային տարածքները փակ էին մնալու օտար ռազմանավերի համար: Ծովային և ոստիկանական հսկողությունը, ինչպես Անտիվարի նավահանգստի, այնպես էլ չեռնոգորյան ծովափի երկայնքով թեթև պահականավերով իրականացնելու էր Ավստրո-Հունգարիան: Չեռնոգորյան առևտրական նավատորմը օտար նավահանգիստներում հովանավորելու էին ավստրո-հունգարական հյուպատոսները: Չեռնոգորիան ստանում էր Ալբանիայի հետ սահման հանդիսացող Բոյանա գետով նավարկելու լիակատար ազատություն՝ սակայն առանց այդ գետի երկայնքով ամրություններ կառուցելու իրավունքի: Չեռնոգորիան պետք էր համաձայնության գար Ավստրո-Հունգարիայի հետ՝ իր տարածքում նոր ճանապարհներ և երկաթուղագիծ կառուցելու համար: Բեռլինի պայմանագրի վավերացումների փոխանակման օրից հաշված՝ քսանօրյա ժամանակահատվածում, կամ, հնարավորության դեպքում ավելի շուտ, չեռնոգորյան զորքերը պարտադիր կարգով պետք է դուրս գային իշխանապետության նոր սահմաններից դուրս գրաված տարածքից: Նույն՝ քսանօրյա ժամանակամիջոցում, օսմանյան զորքերը պետք է

հեռանային Չեռնոգորիային անցած տարածքներից: Կոնգրեսը Չեռնոգորիային պարտավորեցնում էր հաշտության պայմանագրով ստացած տարածքների համար ստանձնել օսմանյան պետական պարտքի մի մասը: Թուրքական կառավարության համաձայնությամբ՝ Չեռնոգորիայի իշխանապետությունը կարող էր դիվանագիտական ներկայացուցիչներ և գործակալներ նշանակել Կ.Պոլսում և Օսմանյան կայսրության այլ քաղաքներում:

Իշխանապետությանը միացված տարածքներից վերջնականապես հեռանալու պարագայում մուսուլմանները կարող էին իրենց անշարժ սեփականությունը հանձնել վարձակալության կամ կառավարել այլոց միջոցով: Կոնգրեսն ամրագրում էր Չեռնոգորիայում կրոնական հավատալիքների և դավանանքների իրավահավասարության, առանց բացառության՝ քաղաքացիական ու քաղաքական իրավունքներից օգտվելու, հանրային պաշտոններ վարելու, պաշտոնական գործեր կատարելու, պետական պարգևներ ստանալու, զանազան ազատ մասնագիտություններով և արհեստներով զբաղվելու սկզբունքները²¹⁴:

Կրետե և «Եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասեր»

Բեռլինի կոնգրեսը քննարկում է նաև Կրետե կղզուն և Եվրոպական Թուրքիային վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածը: Անգլիական պատվիրակության առաջարկով կոնգրեսը բովանդակային փոփոխության է ենթարկում Կրետե կղզում, հունական մարզեր Էպիրոսում, Թեսալիայում և «Եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասերում» կազմակերպական Կանոնադրություններ գործադրելու վերաբերյալ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածը: Այսպես, կոնգրեսի որոշմամբ՝ Կրետե կղզու 1868 թ. կազմակերպա-

կան Կանոնադրության մեջ վարչական բնույթի փոփոխությունները արդեն պետք է կատարվեն ոչ թե կղզու մեծամասնությունը կազմող հույն բնակչության ցանկությունների համաձայն, այլ միայն թուրքական կառավարության սեփական նախաձեռնությամբ, որոնք, կոնգրեսի ձևակերպմամբ, կճանաչվեն արդարացի: Այդ առումով, Կրետեին վերաբերող հողվածը ստանում էր հետևյալ տեսքը. «Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում է Կրետե կղզում բարեխղճորեն կիրառել 1868թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը այն փոփոխություններով, որոնք կճանաչվեն արդարացի»:

Կոնգրեսի խմբագրմամբ տեղական կարիքներին հարմարեցված և կրետական կազմակերպական Կանոնադրությանը նմանօրինակ կանոնադրություններ պետք է կիրառվեն նաև թուրքական տիրապետության տակ մնացած այսպես կոչված «Եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասերում»: Կրետական կազմակերպական Կանոնադրությանը հարմարեցված նմանօրինակ վարչական կառավարման կանոնադրությունների մանրամասների մշակումը թուրքական կառավարությունը Եվրոպական Թուրքիայի յուրաքանչյուր մարզում պետք է հանձնարարեր հատուկ հանձնաժողովի, որի մեջ տեղացի բնակչությունը պետք է ստանար լայն մասնակցություն: Սակայն, նախքան այդ կազմակերպական Կանոնադրությունները գործադրության մեջ դնելը, անգլիական պատվիրակության առաջարկով, թուրքական կառավարությունը պետք է արդեն խորհրդակցեր ոչ թե ռուսական կառավարության, այլ Արևելյան Ռումելիայի համար նշանակված Եվրոպական հանձնաժողովի հետ²¹⁵:

²¹⁴ Documents diplomatiques. Protocole N°10. Séance du 1er juillet 1878, p. 161-176.

Բեռլինի պայմանագիրը: Հոդվածներ 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33:

²¹⁵ Բեռլինի պայմանագիրը, Հոդված 23:

Բոսնիա և Հերցեգովինա Նովի-Քազարի սանջակ (գավառ)

Կոնգրեսում առանձին քննարկման է ենթարկվում Օսմանյան կայսրության կազմում սլավոնական մարզեր Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելու՝ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հոդվածը: Այդ կապակցությամբ առաջինը ելույթ ունենալով կոնգրեսի հունիսի 28-ի նիստում՝ Ավստրո-հունգարական կայսրության արտգործնախարար և պատվիրակության ղեկավար կոմս Անդրաշին, հենվելով 1876 թ. հուլիսի 8-ին և ապա՝ 1877 թ. հունվարի 15-ին կազմված Ավստրո-ռուսական երկու գաղտնի Համաձայնությունների վրա, ըստ որոնց՝ Թուրքիայի դեմ Ռուսաստանի մղած պատերազմում պահպանած բարյացակամ չեզոքության փոխարեն, որպես փոխհատուցում, Ավստրո-Հունգարիան Օսմանյան կայսրության կազմում պետք է գրավեր և կառավարեր սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան, դեմ է արտահայտվում Օսմանյան կայսրության կազմում սլավոնական մարզեր Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելուն՝ իր առարկությունները հիմնավորելով մի շարք փաստարկներով: Բոսնիա-հերցեգովինյան հարցի վերջնական կարգավորումը և այդ մարզերում կայուն խաղաղության հաստատումը, իր համոզմունքն էր արտահայտում Անդրաշին, ամենևին էլ չի կարող իրականացվել տեղական վարչական ինքնավարության հաստատման պայմաններում: Ընդհակառակը, շեշտում էր Անդրաշին, տեղական ինքնավարությունը կխրախուսի և հուզումների նոր ազդակ կծառայի այդ մարզերի մեծամասնությունը կազմող սլավոններին՝ հետագա պայքար ծավալելու իրենց ազգային նպատակների լիակատար իրականացման համար: Անդրաշին կոնգրեսի ուշադրությունն էր հրավիրում այն հանգամանքի վրա, որ Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարու-

թյուն շնորհելու պարագայում այդ մարզերի մուսուլման բնակչություն ունեցող շրջանները անխուսափելիորեն արդեն կենթարկվեն մեծամասնություն կազմող քրիստոնյա սերբերի և չեռնոգորցիների գերիշխանությանը, որի հետևանքով մուսուլմանական շրջաններում հուզումները սլավոնական խտրականության և ճնշումների դեմ կընդունեն հարատև բնույթ: Անդրաշին նշում էր, որ տեղական ինքնավարության պայմաններում թշնամությունը քրիստոնյաների և մուսուլմանների միջև անխուսափելիորեն ավելի կուժեղանա ինչպես կրոնական, այնպես էլ սոցիալական հակասությունների պատճառով, քանի որ Բոսնիայում և Հերցեգովինայում կալվածատեր հողատերերը մուսուլմաններ էին, իսկ բնակչության մեծամասնությունը կազմող քրիստոնյա սլավոնները՝ հողերի վարձակալներ: Այնուհետև, Անդրաշին հիշեցնում էր, որ թուրքական կառավարությունները երբեք էլ չեն իրականացրել բարենորոգումներ իրականացնելու իրենց ծրագրերը և խոստումները, ուստի ամենևին վստահություն չէր տաժում, որ թուրքական իշխանությունները երբևէ գործնականում կկիրառեն Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելու կոնգրեսի որոշումը: Անդրաշին ընդգծում էր նաև այն հանգամանքը, որ, այնուամենայնիվ, Բոսնիային և Հերցեգովինային Օսմանյան կայսրության կազմում ինքնավարություն շնորհելու դեպքում անգամ թուրքական իշխանությունները ի վիճակի չեն լինելու կառավարելու և կայուն խաղաղություն հաստատելու այդ հեռավոր ծայրամասային սլավոնական մարզերում: Այնուհետև, Անդրաշին շեշտում էր, որ Բոսնիայում և Հերցեգովինայում բռնկվող ապստամբությունները ամենևին էլ սոսկ տեղական բնույթ չեն կրում և լուրջ վտանգ են ներկայացնում եվրոպական խաղաղությանը, ինչպես նաև Ավստրո-Հունգարիայի ներքաղաքական կյանքին՝ իրենց անմիջական ազդեցությամբ նպաստելով Հաբսբուրգյան կայսրության կազմում գտնվող սլավոնական ժողովուրդների ազգային շարժումների ուժեղացմանը: Անդրաշին շեշտում էր, որ Ավստրո-հունգարական կայսրության ներքին կյան-

քի վրա նաև խիստ բացասական ազդեցություն են թողնում ապստամբության ընթացքում Բոսնիայից և Հերցեգովինայից կայսրության տարածք ներխուժած ավելի քան 200 հազար փախստականները, որոնց կենսապահովման համար երեք տարիների ընթացքում, կայսրությունը ծախսել է 10 միլիոն ֆլորին: Բոսնիային և Հերցեգովինային սահմանամերձ կայսրության բնակչությունը անհաշիվ վնասներ է կրում այդ փախստականների անդադրում ներհոսքի պատճառով, նշում էր Անդրաշին: Անդրաշին ընդգծում էր, որ բոսնիա-հերցեգովինյան հարցի կարգավորումը թեև ուղղակիորեն վերաբերում է այդ մարզերին սահմանակից Ավստրո-Հունգարիային և, որևէ տերության համեմատությամբ, նախ և առաջ Հաբսբուրգյան կայսրությունն է շահագրգռված այդ մարզերի կարգավիճակի որոշմամբ, այնուամենայնիվ, քննարկվող հարցը իր բուն էությանմբ չի դադարում առաջին աստիճանի եվրոպական բնույթ կրելուց: Այդ առնչությամբ Անդրաշին կոնգրեսի ուշադրությանն էր հրավիրում այն անառարկելի փաստի վրա, ըստ որի՝ Բալկաններում հենց սլավոնական մարզեր Բոսնիայում և Հերցեգովինայում բռնկված հակաթուրքական ապստամբական շարժումների հետևանքով է առաջացել 1877-1878 թթ. պատերազմն Արևելքում: Իր ներկայացրած փաստարկներով դեմ արտահայտվելով Օսմանյան տիրապետության պայմաններում Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելուն՝ Անդրաշին վճռական համոզմունք էր հայտնում, որ կրոնական ատելությամբ և սոցիալական ոխակալությամբ պառակտված այդ սլավոնական մարզերի պրոբլեմները կարող է լուծել «ոչ թե թույլ ու անզոր թուրքական կառավարությունը», այլ «բացառապես հզոր և անկողմնակալ իշխանությունը»: Ամփոփելով իր առարկության փաստարկները և ընդգծելով, որ լինելով այդ երկու սլավոնական մարզերին սահմանակից տերություն և, այդ առումով, առաջին հերթին շահագրգռված լինելով դրանց կարգավիճակի լուծումով՝ Անդրաշին «անկեղծորեն և բացահայտորեն» հայտարարում է, որ Ավստրո-հունգա-

րական կայսրության կենսական շահերը չեն կարող թույլ տալ բոսնիա-հերցեգովինյան հարցի այնպիսի կարգավորում, որը վերջնականորեն չի հանգեցնի այդ մարզերում հարատև կայունության հաստատմանը և չի կանխարգելի այն իրադարձությունների կրկնմանը, որոնք լուրջ վտանգ են ներկայացնում եվրոպական խաղաղությանը և սպառնալիք ստեղծում Ավստրո-Հունգարիայի ներքաղաքական կյանքի անդորրությանը: Հանգամանորեն փաստարկելով թուրքական տիրապետության պայմաններում մուսուլմանական փոքրամասնություն ունեցող սլավոնական մարզեր Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելու աննպատակահարմարության և անհեռանկարայնության, հետագա անցանկալի և վտանգավոր քաղաքական իրադարձությունների զարգացման պատճառները՝ երկմիասնական կայսրության արտաքին գործերի նախարարը հանգում էր այն հիմնական եզրակացությանը, որի համաձայն՝ այդ երկու մարզերի «պրոբլեմը կարող է լուծել միայն հզոր և անկողմնակալ իշխանությունը»: Անդրաշիի եզրահանգման նպատակը շատ պարզ էր ու հասկանալի. միայն Բոսնիային և Հերցեգովինային սահմանակից հզոր տերությունը կարող էր «կարգ ու կանոն հաստատել» թուրքական տիրապետության տակ գտնվող այդ մարզերում, այլ կերպ ասած՝ ճնշել այդ մարզերում ազգային-ազատագրական շարժումները՝ բացառելով ինչպես Ավստրո-Հունգարիայի ներքաղաքական կյանքի անդորրությանը, այնպես էլ եվրոպական խաղաղությանը սպառնացող լուրջ բարդությունների վտանգները:

Իր փաստարկներով վճռականորեն հանդես գալով Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիային ու Հերցեգովինային տեղական վարչական ինքնավարություն շնորհելու Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համապատասխան հողվածի դեմ՝ Անդրաշիի հիմնական նպատակն էր այդ մարզերը դուրս բերել «անզոր թուրքական իշխանության ենթակայությունից» և դրանց անմիջական կառավարումը հանձնել այնպիսի մի ուժեղ տերության, որն իր հնարավորու-

թյուններով կկարողանար ճնշել Հարսուրգյան կայսրության ներքին անդորրության վրա բացասաբար անդրադարձող այդ սլավոնական մարզերի ազգային-ազատագրական շարժումները և այդպիսով նաև կկանխեր Սերբիայի հետ միավորվելու նրանց քաղաքական վերջնական նպատակի իրականացումը:

Իտալիայի արտաքին գործերի նախարար և կոնգրեսում իտալական պատվիրակության ղեկավար Կորտիի կողմից Անդրաշիին ուղղված հարցմանը, թե ինչ հիմունքների վրա է նրա կառավարությունը հաստատվելու գրավման ենթակա Բոսնիայում և Հերցեգովինայում, իր գաղտնի զեկուցագրում Ալ. Կարաթեոդորին նշում է, որ «նախքան պատասխանելը՝ Անդրաշին նախ՝ շրջվում է դեպի նախագահ Բիսմարկը և ապա՝ հայացքը հառելով Կորտիի աչքերին՝ ջղագրգռորեն արտահայտվում է. «Իտալիայի պարոն՝ ներկայացուցիչ, գրավելով Բոսնիան և Հերցեգովինան, Ավստրիան դրանցում կհաստատվի եվրոպական տեսակետի համաձայն: Ես այլևս ուրիշ ոչինչ չունեմ հավելելու»: Անդրաշիի այդ պատասխանը, իր զեկուցագրում նշում է Ալ. Կարաթեոդորին, շանթահարիչ ազդեցություն է թողնում Կորտիի վրա: Նա ոչ միայն չի պատասխանում Անդրաշիին, իր զեկուցագրում շարունակում է Ալ. Կարաթեոդորին, այլև ո՛չ ինքը, ո՛չ էլ իտալական պատվիրակության անդամ, Բեռլինում Իտալիայի դեսպանը այլևս չեն մասնակցում Բոսնիայի և Հերցեգովինայի շուրջ ընթացող քննարկմանը, իսկ երբ թուրքական պատվիրակները նրանց խնդրում են կոնգրեսին առաջարկել, որ Ավստրիայի կողմից այդ մարզերի գրավումը կրի գոնե սոսկ ժամանակավոր բնույթ, կոնգրեսում ահաբեկման ենթարկված Իտալիայի արտաքին գործերի նախարար և իտալական պատվիրակության ղեկավար կոմս Կորտին նրանց խնդրանքը կտրականապես մերժում է՝ ասելով, որ ինքը ոչինչ չի կարող անել և անձնապես զգուշացված է, որ քննարկվող խնդրում իր միջամտությունը կհամարվի

մի «casus belli»²¹⁶:

Թուրքական տիրապետության պայմաններում սլավոնական մարզեր Բոսնիային և Հերցեգովինային տեղական ինքնակառավարման կարգավիճակ շնորհելու քաղաքական աննպատակահարմարության և դրա իրականացման անհնարինության, ինչպես նաև Սերբիայի գլխավորությամբ հարավսլավոնական մարզերը միավորելու և Բալկաններում Ռուսաստանի քաղաքական ազդեցության ներքո սլավոնական մեծ պետության գերիշխանությունը կանխելու վերաբերյալ Անդրաշիի ներկայացրած առարկությունների բոլոր փաստարկները և պատճառաբանությունները լիովին ու ամբողջությամբ պաշտպանության են արժանանում անգլիական պահպանողական կառավարության և կոնգրեսում պատվիրակության ղեկավար Դիզրայելիի և պատվիրակության անդամ, արտաքին գործերի նախարար Սոլսբերիի կողմից: Հիմնվելով կոնգրեսում համաձայնեցված քաղաքականություն վարելու մասին հունիսի 6-ին կայացած անգլո-ավստրիական պայմանավորվածության վրա՝ նրանք նույնպես իրենց ներկայացրած հիմնավորումներով ապացուցում են, որ այդ սլավոնական մարզերում ողջամիտ, ամուր և կայուն կառավարման վարչություն ստեղծելու, մուսուլման բնակչության հանդեպ մեծամասնություն կազմող քրիստոնյա սերբերի և չեռնոգորցիների գերիշխանական դիրքը բացառելու, համաեվրոպական խաղաղությանը վտանգ ներկայացնող հարավսլավոնական ազգային-ազատագրական ապստամբությունները ճնշելու, Սերբիայի գլխավորությամբ հարավսլավոնական հողերը միավորելու, Մեծ սերբական պետության ստեղծմանը և Բալկաններում նրա ռազմաքաղաքական գերիշխանության հաստատմանը կանխարգելելու անհրաժեշտ ուժերն ու հնարավորություններն ունեցող միակ տերությունը այդ մարզերին սահմանակից Ավստրո-հունգարական կայսրությունն է: Հենվելով թուրքական տիրապետության պայմաններում Բոսնիային

²¹⁶ St'u Bareilles B., նշվ. աշխ., էջ 144:

ու Հերցեգովինային տեղական ինքնակառավարման կարգավիճակ շնորհելու ավստրո-անգլիական համաձայնեցված փաստարկված առարկությունների ու պատճառաբանությունների վրա՝ Դիզրայելին և Սոլբերին իրենց ելույթներում թուրքական կառավարությանը խորհուրդ են տալիս ցուցաբերել «մեծագույն ողջախոհություն» և հրաժարվել տնտեսապես անշահավետ և ռազմաստրատեգիական կարևորություն չներկայացնող կայսրության այդ հեռավոր ու ծայրամասային մարզերը իր ուժերից ու հնարավորություններից վեր կառավարելուց և այդ մարզերից եվրոպական խաղաղությանը սպառնացող ապստամբությունների վտանգները կանխելու, այդ մարզերում կառավարման անկանխակալ, կայուն և ամուր վարչություն ստեղծելու, Սերբիայի գերիշխանությամբ հարավսլավոնական հողերը միավորելու, Մեծ սերբական սլավոնական պետության ստեղծմանը և Բալկաններում նրա ռազմաքաղաքական գերիշխանության հաստատմանը կանխարգելելու նպատակով անգլիական կառավարության անունից կոնգրեսին առաջարկում են ընդունել որոշում Ավստրո-Հունգարիայի կողմից այդ մարզերը Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու մասին:

Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիան և Հերցեգովինան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից գրավելու և կառավարելու անգլիական կառավարության առաջարկը լիովին և անվերապահորեն հավանության է արժանանում եվրոպական տերությունների պատվիրակությունների կողմից: Իր հերթին, Ռուսական կայսրության կանցլեր և արտաքին գործերի նախարար, պատվիրակության ղեկավար Գորչակովը, հենվելով ավստրո-ռուսական Համաձայնությունների վրա, հայտարարում է, որ անհրաժեշտ է պաշտպանել քրիստոնյա ժողովուրդներին թուրքական դարավոր կեղեքումներից, և, այդ առումով, Օսմանյան կայսրության կազմում սլավոնական մարզեր Բոսնիան ու Հերցեգովինան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից գրավելու և կառավարելու անգլիական կառավարության առաջարկը լիովին համապատասխանում է Ռուսաստանի հիմնական

տեսակետներին:

Կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը, պաշտպանելով Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիան և Հերցեգովինան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից գրավելու և կառավարելու անգլիական առաջարկը, իր հերթին շեշտում է, որ քննարկվող հարցը միայն Ավստրո-Հունգարիային չի վերաբերում, այլ կրում է համաեվրոպական բնույթ, որի լուծման համար անհրաժեշտ են իրականացնել արդյունավետ միջոցառումներ: Կոնգրեսի նախագահը նշում է, որ խիստ վտանգավոր է հույսեր փայփայել, որ թուրքական տիրապետության պայմաններում իբրև թե հնարավոր է վարչական բարեփոխումների իրականացման միջոցով բարելավել այդ մարզերում տիրող պայթյունավտանգ իրադրությունը, և համոզմունք հայտնում, որ միայն հզոր և անհրաժեշտ ուժեր ունեցող տերությունն ի վիճակի կլինի այդ ապստամբական մարզերում կարգ ու կանոն, կայուն խաղաղություն հաստատել և ապահովել այդ մարզերի ժողովուրդների ճակատագիրն ու ապագան: Գերմանական կառավարության անունից նույնպես համաձայնվելով Օսմանյան կայսրության կազմում սլավոնական մարզեր Բոսնիան ու Հերցեգովինան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից գրավելու և կառավարելու անգլիական առաջարկի հետ՝ Բիսմարկը կոնգրեսին խորհուրդ է տալիս այդ առումով անվերապահորեն ընդունել համապատասխան որոշում:

Բոսնիան ու Հերցեգովինան Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու հարցում ստանալով եվրոպական պատվիրակությունների համաձայնությունը՝ նույն նիստում Անդրաշին անմիջապես առաջ է քաշում Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև գտնվող և Բոսնիան Մակեդոնիայի հետ միացնող Կոսովոյի նահանգի չորս գավառներից Նովի-Բազարի սանջակը (գավառը) Միտրովիցայից (արդի Կոսովսկա-Միտրովիցա) այն կողմ՝ Ավստրո-Հունգարիայի կողմից ռազմական գրավման ենթարկելու պահանջը: Ընդամին, Անդրաշին կոնգրեսին վստահեցնում էր, որ Նովի-Բազարի սանջակը ռազմական գրավման ենթարկելու դեպքում այդ տա-

րածքում կառավարման փոփոխություն տեղի չի ունենալու, և պահպանվելու է թուրքական վարչությունը:

Ինչո՞ւ էր պատճառաբանվում արդեն Նովի-Քազարի սանջակը Օսմանյան կայսրության կազմում Ավստրո-Հունգարիայի կողմից ռազմական գրավման ենթարկելու Անդրաշիի պահանջը:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով Նովի-Քազարի սանջակը բաժանելով Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև և նրանց տարածքների երկայնքով թողնելով սոսկ մի նեղ հողաշերտ, որը ստրատեգիական առումով խիստ խոցելի էր և ցանկացած պահի կարող էր ընկնել այդ երկու իշխանապետությունների անմիջական վերահսկողության տակ, ռուսական դիվանագիտությունը դրանով փաստորեն փակում կամ լրջորեն խոչընդոտում էր դեպի Էգեյան ծովի Թեսալոնիկե նավահանգիստը ձգտող Ավստրո-Հունգարիայի տնտեսական ու քաղաքական էքսպանսիայի ճանապարհը: Ավստրո-հունգարական դիվանագիտության և նրա աջակիցներ Անգլիայի ու Գերմանիայի խնդիրն էր Նովի-Քազարի սանջակի ավստրիական ռազմական գրավումով վերականգնել Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև նախքան Սան Ստեֆանոյի հաշտությունը գոյություն ունեցող բաժանարար տարածքային միջանցքը և, այդպիսով, ընդլայնել դեպի Թեսալոնիկե նավահանգիստը և ընդհանրապես դեպի Էգեյան ծով տանող ավստրիական տնտեսական և քաղաքական էքսպանսիայի ճանապարհը: Այդ կապակցությամբ Անդրաշին բացահայտորեն հայտարարում էր, որ Սերբիայի և Չեռնոգորիայի սահմանները մոտեցնելու հետևանքով Արևելքի հետ առևտրային շահեր ունեցող Հաբսբուրգյան կայսրությունը հաղորդակցության ուղիները անխուսափելիորեն վտանգի կենթարկվեն: Ավստրիական դիվանագիտության հաջորդ կարևոր խնդիրը քաղաքական էր. Նովի-Քազարի սանջակի ռազմական գրավումով կանխել ապագայում Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի հավանական քաղաքական միավորումը մեկ միասնական սլավոնական պետության մեջ, որը վերջնականորեն կպատնեշեր ու կփակեր Ավստրո-Հունգարիայի էքսպանսիան Բալ-

կանյան թերակղզում: Ավստրո-հունգարական կայսրության այդ տնտեսական ու քաղաքական խնդիրների իրականացման համար Անդրաշին նշում էր, որ Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Բոսնիական նահանգի նախկին մասը կազմող Նովի-Քազարի սանջակի քաղաքական նոր իրավիճակը, այսինքն՝ դրա ռազմական գրավումը, ինչպես նաև այդ տարածքով անցնող հաղորդակցության ուղիների ազատությունը և անվտանգությունը ապահովելու համար Ավստրո-Հունգարիան պետք է ստանա այդտեղ կայազորներ պահելու, ռազմական և առևտրական ճանապարհներ կառուցելու իրավունք: Առանց կոնգրեսի քննարկմանը ենթարկելու, հենվելով Բոսնիայի և Հերցեգովինայի վերաբերյալ կայացած եվրոպական պատվիրակությունների համաձայնության վրա, կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը Նովի-Քազարի սանջակի ռազմական գրավման վերաբերյալ Անդրաշիի պահանջը ներկայացնում է քվեարկության: Հանկարծակիի եկած ռուսական պատվիրակության համար ստեղծվում է դժվարին կացություն: 1877 թ. հունվարի 15-ի ավստրո-ռուսական Համաձայնությամբ Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ ոչ մի պայմանավորվածություն չէր արձանագրված: Ուստի, ի տարբերություն մյուս եվրոպական պատվիրակությունների, ռուսական պատվիրակությունը հրաժարվում է մասնակցել քվեարկությանը՝ նշելով, որ իրենք համաձայնվել են միայն Բոսնիայի և Հերցեգովինայի վերաբերյալ անգլիական առաջարկի հետ: Նովի-Քազարի սանջակի ռազմական գրավման հարցում հաջողության հասնելու նպատակով Անդրաշին ստիպված էր փոխզիջումային համաձայնության գալ ռուսական պատվիրակության հետ: Կոնգրեսից դուրս՝ Գորչակովի հետ կայացած բանակցություններում, Անդրաշին հարկադրված էր համաձայնվել նպաստելու Ռուսաստանին կենսականորեն շահագրգռող Չեռնոգորիայի իշխանապետության սահմանների ընդլայնմանը: Ստանալով Չեռնոգորիայի սահմանների ընդլայնմանը նպաստելու Անդրաշիի խոստումը՝ ռուսական պատվիրակությունը այնուհետև միանում է Նովի-Քազարի սանջակը Օսմա-

նյան կայսրության կազմում Ավստրո-Հունգարիայի կողմից ռազմական գրավման ենթարկելու կոնգրեսի որոշմանը: Այդպիսով՝ կոնգրեսի մասնակից բոլոր եվրոպական պատվիրակությունները միաձայն քվեարկում են, որպեսզի Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Նովի-Քազարի սանջակը՝ նախկին տարածքով, ռազմական գրավման ենթարկվի Ավստրո-Հունգարիայի կողմից:

Սակայն թուրքական պատվիրակությունը հրաժարվում է ընդունել Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիան ու Հերցեգովինան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից գրավելու և կառավարելու, ինչպես նաև Նովի-Քազարի սանջակը Միտրովիցայից այն կողմ ռազմական գրավման ենթարկելու կոնգրեսի որոշումը: Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիան ու Հերցեգովինան գրավելու և կառավարելու, ինչպես նաև Նովի-Քազարի սանջակը Միտրովիցայից այն կողմ ռազմական գրավման ենթարկելու կոնգրեսի որոշումը իրականացնելու նպատակով Բիսմարկը դիվանագիտական ու հոգեբանական հզոր ճնշում է գործադրում թուրքական պատվիրակության վրա: Բիսմարկը խստորեն թուրքական պատվիրակության ուշադրությունն է հրավիրում այն հանգամանքի վրա, որ կոնգրեսը հրավիրվել է ոչ թե Թուրքիայի աշխարհագրական սահմանները պահպանելու, այլ Եվրոպայի ներկա ու ապագա կայուն և հարատև խաղաղությունը ապահովելու նպատակով: Այնուհետև, կոնգրեսի նախագահը շեշտում է, որ առանց տերությունների դիվանագիտական միջամտության՝ Թուրքիան պարտադրված կլինի ամբողջությամբ և առանց փոփոխությունների, ընդունելու Ռուսաստանի թելադրած Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի բոլոր հոդվածները, այնինչ, կոնգրեսի անմիջական միջամտության շնորհիվ, Թուրքիային է վերադարձվում Էգեյան ծովից մինչև Բալկանյան լեռները տարածվող Բոսնիայից ավելի մեծ և ավելի արգավանդ մի նահանգ: Բիսմարկը նաև ընդգծում է, որ կոնգրեսի մասնակից եվրոպական տերությունները համաձայն են Բոսնիա-Հերցեգովինայի և Նովի-Քազարի սանջակի հարցում և սպառնում, որ Թուրքիայի շա-

հերից չի բխում իր անհամաձայնություններով ու առարկություններով ձախողել կոնգրեսի աշխատանքները, որոնց հետևանքները քափազանց կործանարար կլինեն Օսմանյան կայսրության համար²¹⁷:

Բոսնիա-Հերցեգովինայի և Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումները թուրքական ներկայացուցիչներին պարտադրելու համար ավստրիական ու անգլիական պատվիրակները կոնգրեսից դուրս հանդես են գալիս Օսմանյան կայսրության հանդեպ սպառնալից հայտարարություններ կատարելով: Անդրաշին թուրքական պատվիրակներին տեղեկացնում է, որ Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Օսմանյան կայսրության կազմում Բոսնիան ու Հերցեգովինան գրավելու և կառավարելու, ինչպես նաև Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Նովի-Քազարի սանջակը ռազմական գրավման ենթարկելու առաջարկությունը կատարել են Անգլիան ու Գերմանիան, ուստի, այդ կապակցությամբ կոնգրեսի կայացրած որոշմանը չենթարկվելու դեպքում, Օսմանյան կայսրությանը սպառնում են կործանարար հետևանքներ: Ինչ վերաբերում է Նովի-Քազարի սանջակը ռազմական գրավման ենթարկելուն, ապա դա, նշում էր Անդրաշին, Ավստրո-Հունգարիային անհրաժեշտ է Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև անհաղթահարելի, երկաթե պատնեշ ստեղծելու միջոցով կանխելու այդ երկու սլավոնական իշխանապետությունների քաղաքական միավորումը²¹⁸:

Իրենց կողմից, Դիզրայելին ու Սոլսբերին թուրքական պատվիրակներին նախագգուշացնում են, որ չընդունելով Բոսնիա-Հերցեգովինայի ու Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ կոնգրեսի կայացրած որոշումները՝ իրենք ոչ միայն Ավստրիային մղում են իրենց թշնամիների ճամբարը, այլև հարկադրում են Անգլիային հրաժարվելու Թուրքիայի շահերը կոնգրեսում պաշտպանելուց: «Որպես Օսմանյան կայսրության վաղեմի բարեկամ ու բացահայտ պաշտպան»

²¹⁷ Documents diplomatiques, Protocole N°8. Séance du 28 juin 1878, p. 129-149.

²¹⁸ Bareilles B., նշվ. աշխ., էջ 136-137:

Դիզրայելին թուրքական պատվիրակներին հորդորում է հաշտվելու կոնգրեսի կայացրած որոշումների հետ և այդպիսով իրեն հնարավորություն ընձեռել նպաստելու Թուրքիայի հարատևմանը Եվրոպայում²¹⁹։ Ֆրանսիական պատվիրակության ղեկավար Վատտինգտոնը իր կողմից թուրքական ներկայացուցիչներին հորդորում է համակերպվել Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի վերաբերյալ կոնգրեսի կայացրած որոշման հետ և խորհուրդ տալիս այդ մարզերի դիմաց ավստրիացիներից կա՛մ դրամական փոխհատուցումներ պահանջել, կա՛մ այդ մարզերում որոշ իրավունքներ պահպանել։ Այլ պահանջները միանգամայն անիրականանալի ցանկություններ կլինեն, թուրքական պատվիրակներին ուղղած իր հորդորն էր եզրափակում Վատտինգտոնը²²⁰։ Իսկ Ռուսաստանի կանցլեր և արտաքին գործերի նախարար Գորչակովը հայտարարում է, որ ինքը գերադասում է, որ Նովի-Քազարի սանջակը գտնվի Ավստրո-Հունգարիայի, այլ ոչ թե Թուրքիայի տիրապետության ներքո²²¹։

Գերմանական կայսրության «երկաթե» կանցլեր, կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկի, ինչպես նաև ավստրո-հունգարական, անգլիական ու ֆրանսիական պատվիրակների սպառնալիքները և դիվանագիտական հզոր ճնշումը, որ կատարվում էր նաև կոնգրեսից դուրս, ստիպում է ահաբեկված թուրքական կառավարությանը հաշտվելու կոնգրեսի որոշման հետ։ Վերջապես, 1878 թ. հուլիսի 13-ին Բեռլինի կոնգրեսի մասնակից եվրոպական վեց տերությունների և Օսմանյան կայսրության պատվիրակների կողմից ստորագրված պայմանագրի 25-րդ հոդվածում արձանագրվում է. «Բոսնիա և Հերցեգովինա նահանգները կգրավվեն և կկառավարվեն Ավստրո-Հունգարիայի կողմից»։ Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ նույն հոդվածում ամրագրված էր, որ ավստրո-հունգարական կառավարությունը չի ցանկանում ստանձնել Սերբիայի և Չեռնոգո-

րիայի միջև հարավարևելյան ուղղությամբ և Միտրովիցայից այն կողմ տարածված Նովի-Քազարի սանջակի կառավարումը, որտեղ նախկինի պես կգործի օսմանյան կառավարությունը։ Բայց շեշտված էր, որ Նովի-Քազարի սանջակի ռազմական գրավման հետևանքով ստեղծված քաղաքական նոր կարգը, հաղորդակցության ուղիների ազատությունն ու անվտանգությունը ապահովելու համար Ավստրո-Հունգարիան իրեն իրավունք է վերապահում այդտեղ պահելու կայազորներ, ինչպես նաև այդ նախկին Բոսնիական վիլայեթի (նահանգի) ամբողջ երկարությամբ ունենալու ռազմական և առևտրական ճանապարհներ²²²։

Այդպիսով՝ առանց պատերազմի, խաղաղ ճանապարհով, անգլո-գերմանական դիվանագիտության եռանդուն աջակցությամբ 1876 թ. հուլիսի 8-ի և 1877 թ. հունվարի 15-ի ավստրո-ռուսական գաղտնի Համաձայնությունների հիման վրա, Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ Ավստրո-Հունգարիան իրավունք է ստանում գրավելու և կառավարելու սահմանակից 50 հազ. քառ. կմ ընդհանուր տարածությամբ և 1.5 մլն բնակչությամբ սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան, որոնք, թեև ձևականորեն, սուլթանի անվանական սյուզերենության ներքո շարունակելու էին մնալ Օսմանյան կայսրության կազմում։ Այդ մարզերի հետ միասին, սակայն առանց վերացնելու թուրքական կառավարումը և տեղական վարչությունը, Ավստրո-Հունգարիան իրավունք է ստանում ռազմական գրավման ենթարկելու Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև գտնվող և Միտրովիցայից այն կողմ տարածվող 7350 հազ. քառ. կմ տարածությամբ և 153 հազ. բնակչությամբ Կոսովոյի նահանգի չորս գավառներից Նովի-Քազարի սանջակը։ Կոնգրեսի որոշմամբ իրավունք ստանալով գրավելու և կառավարելու Օսմանյան կայսրության կազմում գտնվող սլավոնական Բոսնիա և Հերցեգովինա մարզերը, ֆրանսիական պատվիրակության ղեկավար Վատտինգտոնի դիպուկ

²¹⁹ Նույն տեղում, էջ 166։

²²⁰ Bareilles B., նշվ. աշխ., էջ 166։

²²¹ П. А. Шыбанов, նշվ. աշխ., էջ 102։

²²² Documents diplomatiques. Protocole N°8. Séance du 28 juin 1878, p. 129-149. Բեռլինի պայմանագիրը, Հոդված 25։

ընտրողները, Հաբսբուրգյան կայսրությունը ստանձնում էր համաեվրոպական ժանդարմի դեր՝ հանդես գալով այդ տարածքներում ազգային-ազատագրական ապստամբությունները ռազմական ուժով ճնշելու, Սերբիայի գլխավորությամբ հարավսլավոնական հողերի միավորումը բացառելու և Ռուսաստանի քաղաքական ազդեցության ներքո Մեծ Սերբիայի ստեղծմանը կանխարգելողի դերում²²³:

Հաստատվելով սլավոնական այդ տարածքներում՝ Ավստրո-Հունգարական կայսրությունը դառնում էր նաև բալկանյան տերություն և հնարավորություն ստանում Նովի-Քազարի սանջակի Միտրովիցա քաղաքը 1874 թ.-ից Թեսալոնիկե նավահանգստի հետ միացնող 225 կմ երկաթգծով ուղղակիորեն դուրս գալու դեպի Էգեյան ծով:

Բեռլինի կոնգրեսի ընդունած դաշնագրի կնքման օրը՝ հուլիսի 13-ին, Ռուսաստանը և Ավստրո-Հունգարիան ստորագրում են գաղտնի համաձայնություն, ըստ որի՝ Բեռլինի կոնգրեսի որոշումներն իրականացնելու գործում Ավստրո-Հունգարիայի դիվանագիտական աջակցությունը ստանալու նպատակով Ռուսաստանը պարտավորվում էր Ավստրո-Հունգարիային արգելքներ չհարուցել Նովի-Քազարի սանջակը Բոսնիայի և Հերցեգովինայի նման վերջնականապես նույնպես գրավելու համար²²⁴: Այդպիսով՝ Հարավային Բենարաբիան վերադարձնելու, սևծովյան կարևորագույն նավահանգիստ Բաթումը ստանալու, Կարսի ու Արդահանի վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումները իրականացնելու գործում Ավստրո-Հունգարիայի դիվանագիտական աջակցությունը ստանալու դիմաց, որպես փոխհատուցում, Ռուսաստանը ստիպված համաձայնվում էր, որ Բոսնիայի և Հերցեգովինայի նման Ավստրո-Հունգարիան վերջնականորեն նույնպես գրավեր Նովի-Քազարի սանջակը:

²²³ Documents diplomatiques. Protocole N°8. Séance du 28 juin 1878, p. 137-138.

²²⁴ St' u Steed H. W, La Monarchie des Habsbourg, P., 1914, p. 325-326:

Կոնգրեսը հուլիսի 5-ի նիստում լսում է նաև Հունաստանի ներկայացուցիչների ցանկությունները, որ շարադրում են արտագործախարար Թեոդոր Դեյլանիսը և Բեռլինում Հունաստանի դեսպան Ալեքսանդր Ռանգաբեն: Կոնգրեսը հրավիրված հունական պատվիրակները առաջ են քաշում թուրքական տիրապետության տակ գտնվող միջերկրածովյան Կրետե կղզին, ինչպես նաև սահմանակից մարզեր Էպիրոսը և Թեսալիան Հունաստանի հետ միավորելու հարցը: Առանց անդրադառնալու Կրետե կղզին Հունաստանի հետ միավորելու հունական պատվիրակության առաջարկությանը՝ Վատտինգտոնի նախաձեռնությամբ, կոնգրեսը հույն-թուրքական սահմանի վերաբերյալ կազմում է արձանագրություն, ըստ որի՝ Թուրքիան և Հունաստանը պետք է համաձայնության գային, որպեսզի Թեսալիայում սահմանագիծն անցնեի դեպի Էգեյան ծովը հոսող Սալամիրիաս (Պինիոս), իսկ Էպիրոսում՝ դեպի Հոնիական ծովը հոսող Կալամաս գետերի հովիտներով: Այդ կապակցությամբ Բեռլինի դաշնագրի 24-րդ հոդվածը ամրագրում էր, որ «կոնգրեսի նշած սահմանագծի վերաբերյալ եթե Թուրքիայի և Հունաստանի միջև փոխադարձ համաձայնություն չկայանա, այդ դեպքում Գերմանիան, Ավստրո-Հունգարիան, Ֆրանսիան, Մեծ Բրիտանիան, Իտալիան և Ռուսաստանը իրենց իրավունք են վերապահում բանակցությունները դյուրացնելու համար երկու կողմերին առաջարկել իրենց միջնորդությունը»:

Դիզրայելին Վատտինգտոնի առաջարկած հույն-թուրքական սահմանագիծը անգլիական պատվիրակության տեսակետից թեև համարում է վիճարկելի, այնուամենայնիվ, միանում է այդ կապակցությամբ կոնգրեսի ընդունած արձանագրությանը՝ միաժամանակ տերությունների պատվիրակներին հորդորելով այդ նպատակի իրականացման համար հրաժարվել թուրքական կառավարության վրա հարկադրանքի կամ ճնշման միջոցառումներ ձեռնարկելուց,

քանզի, իր համոզմամբ, «սուլթանը, ենթարկված լինելով այնպիսի ահավոր դժբախտությունների, արժանի է մեծագույն հարգանքի ու համակրանքի»²²⁵: Փաստորեն, Բեռլինի կոնգրեսի ընդունած սահմանագծի վերաբերյալ ապագա թուրք-հունական բանակցություններում Դիզրայելին թուրքական կառավարությանը բացահատորեն խոստանում էր ցուցաբերել Անգլիայի դիվանագիտական բարյացակամ աջակցությունը:

²²⁵ Documents diplomatiques. Protocole N°13.Séance du 5 juillet 1878, p. 199-207. Բերլինի պայմանագիրը, Հոդված 24:

Ռումինիա

Կոնգրեսում լուրջ քննարկումների են ենթարկվում Ռումինիային վերաբերող Սան-Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հոդվածները: Անգլիական պատվիրակությունը, դեմ լինելով Հարավային Բեսարաբիան Ռուսաստանի տիրապետությանը վերադարձնելու վերաբերյալ 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրով ձեռք բերված պայմանավորվածությանը, հունական պատվիրակության հեռանալուց անմիջապես հետո, հանձին Սուլթերիի, առաջարկում է նույնպես հաշվի առնել Ռումինիայի ներկայացուցիչների նկատառումները՝ փաստարկելով, որ եթե կոնգրեսը լսել է օտար նահանգների նկատմամբ հավակնություններ ցուցաբերող ժողովրդի պատվիրակներին, ապա նույն վերաբերմունքը պետք է դրսևորի նաև իրենց տարածքները պահպանել պահանջող երկրի ներկայացուցիչների նկատմամբ:

Պատասխանելով ռումինական ներկայացուցիչների նկատառումները Հարավային Բեսարաբիայի վերաբերյալ կոնգրեսին ներկայացնելու Սուլթերիի առաջարկությանը՝ նախագահ Բիսմարկը շեշտում է, որ հրավիրվողների՝ արդեն նախապես հայտնի պահանջները բարդություններ են ստեղծելու Ռումինիային վերաբերող հարցերի լուծման ճանապարհին: Այնուամենայնիվ, տերությունների համաձայնությամբ, կոնգրեսի հուլիսի 1-ի նիստին հրավիրված Ռումինիայի կառավարության նախագահ Բրատիանոն և արտգործնախարար Կոզալնիչանոն մերժում են ընդունել Հարավային Բեսարաբիան Դորրուջայի հետ փոխանակելու Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի 19-րդ հոդվածը՝ շեշտելով, որ Հարավային Բեսարաբիան պատմականորեն ռումինական տարածք է՝ հանդիսանալով Սուլթայի բաղկացուցիչ մասը և, հետևաբար, չի կարող անջատվել Ռումինիայից: Այնուհետև, նրանք փաստարկում են, որ 1877թ ապրիլի 16-ի Համաձայնությամբ Ռուսաստանը աներկբայորեն երաշխավորվել էր Ռումինիայի տարածքային ամբողջականությունը, որի

սահմաններում էր 1856թ. Փարիզի հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանից վերադարձված Հարավային Բեսարաբիան: Նշելով, որ ռումինական ոչ մի տարածք չի կարող անջատվել Ռումինիայից, նրանք միաժամանակ պահանջում էին Դանուբի գետաբերանը՝ հարակից կղզիներով, ինչպես նաև սևծովյան Օձի կղզին:

Ռումինական կառավարության ներկայացուցիչների ներկայացրած պահանջները պաշտպանության են արժանանում անգլիական պատվիրակներ, պահպանողական կառավարության և պատվիրակության ղեկավար Դիգրայելիի և արտգործնախարար Սոլսբերիի կողմից, որոնք, առարկելով Հարավային Բեսարաբիան Ռուսաստանին զիջելու Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համապատասխան հոդվածի դեմ, շեշտում էին այդ տարածքի ռումինական պատկանելությունը, որի անցումը Ռուսաստանի տիրապետության տակ, իրենց համոզմամբ, կարող էր լքջորեն սպառնալ Դանուբ գետով դեպի Սև ծով կատարվող եվրոպական առևտրանավերի ազատ ու անվտանգ նավարկությանը:

Իտալիայի արտաքին գործերի նախարար և իտալական պատվիրակության ղեկավար Կորտին փաստարկում էր, որ Ռումինիան, լինելով Թուրքիայից վասալական կախվածության մեջ գտնվող իշխանապետություն, չէր կարող մասնակցել ռուս-թուրքական հաշտության պայմանագրի կնքմանը և, հետևաբար, նա ոչ մի առնչություն չի կարող ունենալ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հոդվածների հետ: Մերժելով Հարավային Բեսարաբիայի վերադարձման դեպքում Ռուսաստանի կողմից Դանուբի ազատ և անվտանգ նավարկությանը սպառնացող անհիմն վտանգի անգլիական փաստարկը, ի փոխանակումն Հարավային Բեսարաբիայի, ռուսական պատվիրակները համաձայնվում էին Ռումինիային զիջել Դանուբի գետաբերանը՝ նրա կղզիներով և Հյուսիսային Դոբրուջան: Ընդ որում՝ ռուսական պատվիրակները վճռականորեն հայտարարում էին, որ Ռուսաստանը Ռումինիայի քաղաքական անկախությունը կարող է ճանաչել միայն Հարավային Բեսարաբիան վե-

րադարձնելու դեպքում: Հակառակ պարագայում, այսինքն՝ Հարավային Բեսարաբիան պահելով իր սահմաններում, զգուշացնում էին ռուսական պատվիրակները, անհնարին կլինի բարյացակամ հարաբերությունների հաստատումը Ռուսաստանի և Ռումինիայի միջև, և Ռումինրան, իրականում, չի կարող պահպանել իր անկախությունը և տարածքային ամբողջականությունը՝ համառորեն գոյատևելով 1812 թ. Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով մի մեծ կայսրության տիրապետության տակ անցած տարածքի վրա: Հարավային Բեսարաբիայի վերադարձը, շեշտում էին ռուսական պատվիրակները, Ռուսաստանի կողմից դիտվում է որպես պատվի, հեղինակության և արժանապատվության հարց, որը պետք է լուծվի բացառապես Ռուսաստանի օրինական պահանջների հիման վրա: Անդրաշին, հիմնվելով 1877 թ. հունվարի 15-ին Բուդապեշտում կնքված ավստրո-ռուսական Համաձայնության վրա, պաշտպանում է Հարավային Բեսարաբիան Ռուսաստանին վերադարձնելու ռուսական պատվիրակների պահանջը՝ սակայն առաջարկելով հօգուտ Ռումինիայի ընդարձակել Հյուսիսային Դոբրուջայի հարավային տարածքը: Հստակեցնելով Հյուսիսային Դոբրուջայի հարավային տարածքն ընդլայնելու Անդրաշիի առաջարկը՝ Ֆրանսիայի արտաքին գործերի նախարար և պատվիրակության ղեկավար Վատտինգտոնը նպատակահարմար է համարում Հյուսիսային Դոբրուջայի հարավային սահմանը դարձնել Դանուբի աջ ափի բուլղարական Սիլիստրա նավահանգիստ-քաղաքի հյուսիսից դեպի Սև ծովի Մանգալիա նավահանգստից հարավ ձգվող սահմանագիծը:

Քննարկումներին վերջակետ է դնում Բիսմարկը՝ անառարկելիորեն հայտարարելով, որ կոնգրեսը Ռումինիայի քաղաքական անկախությունը կարող է ճանաչել, եթե նա համաձայնվի ընդունել Հարավային Բեսարաբիան Դոբրուջայի հետ փոխանակելու Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 19-րդ հոդվածը: Բիսմարկը նույնպես շեշտում էր, որ Հարավային Բեսարաբիայի վերադարձումը Ռուսաստանին ամենևին էլ չի կարող վտանգել Դանուբով կա-

տարվող եվրոպական երկրների առևտրական նավարկությանը: Բիսմարկը զգուշացնում է, որ մերժելով բավարարել Ռուսաստանի պատմական զգացմունքները՝ այդ հզոր կայսրությունը իր ապագա արտաքին քաղաքականությունը կվարի վիրավորված արժանապատվության զգացմունքով՝ ձախողելով կոնգրեսի ընդունած բոլոր որոշումները՝ իրենց քաղաքական ծանր հետևանքներով: Վերջապես, բոտն քննարկումների արդյունքում, ռուսական պատվիրակության անդամ Շուվալովը ներկայացնում է Հարավային Բեսարաբիան ռումինական տարածքների հետ փոխանակելու փոխհամաձայնեցված խմբագրությունը, որը նույնությամբ ընդունվում է կոնգրեսի մասնակից բոլոր տերությունների կողմից: Այդպիսով, կոնգրեսի որոշմամբ, Ռումինիայի իշխանապետությունը վերադարձնում էր 1856 թ. Փարիզի հաշտության պայմանագրով Ռուսաստանից անջատված 9 հազ. 400 կմ² կազմող Հառավային Բեսարաբիան, որը արևմուտքից սահմանափակված է Պրուտ գետի հունով, հարավից՝ Դանուբի Դելտայի հյուսիսային գետաբազուկ Քիլիյի հունով և Ստարի Ստամբուլի գետաբերանով: Հարավային Բեսարաբիայի փոխարեն, որպես փոխանակություն, Ռումինիան ստանում էր Դանուբի Դելտայի հյուսիսային գետաբազուկ Քիլիյից հարավ գտնվող տարածքները՝ Դանուբի Դելտան և նրա կղզիները, ինչպես նաև Դանուբի գետաբերանից դեպի արևելք 40 կմ հեռավորության վրա գտնվող 0.17 քառ. կմ սևծովյան Օձի կղզին: Ռումինիան ստանում էր Թուլչիի շրջանը՝ իր տասը գավառներով, ինչպես նաև Հյուսիսային Դոբրուջայից դեպի հարավ գտնվող տարածքը՝ Դանուբի աջ ափի բուլղարական Սիլիստրա նավահանգիստ-քաղաքի հյուսիսից դեպի Սև ծով ձգվող սահմանով՝ Մանգալիա նավահանգիստը ներառելով Ռումինիայի կազմում: Այդպիսով՝ Ռուսաստանին վերադարձրած Հարավային Բեսարաբիայի փոխարեն Ռումինիան ստանում էր Հյուսիսային Դոբրուջան՝ սևծովյան Կոնստանցա ու Մանգալիա նավահանգիստներով՝ 14 հազ. քառ. տարածությամբ և 170 հազ. բնակչությամբ: Հիշյալ տարածքների փոխանակման փոխհա-

մաձայնեցված տարբերակի հաստատումից հետո միայն կոնգրեսը ճանաչում է Ռումինիայի իշխանապետության քաղաքական անկախությունը:

Կոնգրեսը վավերացնում է Ռումինիայի իրավունքներին, առանձնաշնորհումներին, արտոնություններին և պարտավորություններին վերաբերող բոլոր պայմանագրերը, ակտերը և որոշումները:

Կոնգրեսի որոշմամբ՝ Ռումինիան էր ստանձնում իրեն զիջված տարածքում թուրքական կառավարության բոլոր նախկին իրավունքներն ու պարտականությունները, որոնք վերաբերում էին հասարակական աշխատանքներին և նման կարգի ձեռնարկումներին:

Կոնգրեսը ամրագրում էր Ռումինիայում կրոնական հավատալիքների ու դավանանքների իրավահավասարության, առանց բացառության քաղաքացիական ու քաղաքական իրավունքներից օգտվելու, հանրային պաշտոններ վարելու, պաշտոնական գործեր կատարելու, պետական պարգևներ ստանալու, զանազան ազատ մասնագիտություններով և արհեստներով զբաղվելու սկզբունքները: Բոլոր տերությունների հպատակները, առևտրով զբաղվողները և մյուսները, առանց դավանության խտրության, Ռումինիայում պետք է օգտվեին լիակատար իրավասության իրավունքներից: Մինչև շահագրգռված տերությունների հետ համաձայնություն կայացնելը՝ ռումինական իշխանապետությունում իրենց ուժն էին պահպանելու հյուպատոսների առանձնաշնորհումները և նրանց հովանավորական գործողությունները: Դանուբով ազատ ու անվտանգ նավարկության երաշխիքները մեծացնելու նպատակով, կոնգրեսի որոշմամբ, հողին էին հավասարեցվելու գետի՝ Երկաթե Դարպասից մինչև գետաբերանը կառուցված ամրոցներն ու ամրությունները: Բացառությամբ գետային ուսիկանության և մաքսային ծառայության նավերի՝ ոչ մի ռազմանավ չէր կարող Դանուբի Երկաթե դարպասից նավարկել դեպի Սև ծով: Սակայն Դանուբի գետաբերանում տերությունների մշտական պահականավերը կարող էին նավարկել մինչև Գալաց նավահանգիստը: Ռումինիան իր ներկայացուցիչն էր

ունենալու Եվրոպական Դանության հանձնաժողովում և տարածքային իշխանություններից լիակատար անկախության պայմաններում, մինչև Գալաց նավահանգիստը, պետք է իրականացնե՞ր գործողությունների իր ոլորտը:

Երկաթե Դարպասից մինչև Գալաց նավահանգիստը նավարկության, գետային ոստիկանության և հսկողության վերաբերյալ կանոնները, ափամերձ պետությունների պատգամավորների օժանդակությամբ, պետք է մշակե՞ր Եվրոպական հանձնաժողովը: Իշխանապետության տարածքով փոխադրվող օտարերկրյա ապրանքները ազատվում էին մաքսատուրքեր վճարելու պարտավորություններից²²⁶:

Կոնգրեսի քննարկումները և որոշումները Արևմտյան Հայաստանում տեղական վարչական բարեփոխումների և Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումների վերաբերյալ

Անգլիական պատվիրակության նախաձեռնությամբ կոնգրեսի քննարկմանն են ենթարկվում 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի ընթացքում Ռուսաստանի գրաված Արևմտյան Հայաստանի՝ Թուրքիային վերադարձվելիք «հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ» անհապաղ կենսագործելու, «հայերի անվտանգությունը քրդերից և չերքեզներից զերծ պահելու» թուրքական կառավարության ստանձնած պարտավորությանը, ինչպես նաև Հարավային Կովկասում և Արևմտյան Հայաստանում՝ մինչև Սողանլու Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումներին վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ և 19-րդ հոդվածները:

Հուլիսի 4-ին կայացած կոնգրեսի 12-րդ նիստում Սուլթերին

²²⁶ Documents diplomatiques. Protocole N°13.Séance du 5 juillet 1878, p.199-207. Քննիչի պայմանագիրը, Հոդված 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57:

հայտարարում է, որ անգլիական պատվիրակությունը պատրաստ է ընդունել Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածի միայն այն պարբերությունը, որի համաձայն՝ «Բարձր Դուռը պարտավորվում է անհապաղ կենսագործել հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ և զերծ պահել հայերի անվտանգությունը քրդերից և չերքեզներից»: Կոնգրեսին առաջարկելով մերժել 16-րդ հոդվածի առաջին պարբերությունը, որն ուղղակիորեն վերաբերում էր պատերազմի ընթացքում ռուսական զորքերի գրաված Արևմտյան Հայաստանին, Սուլթերիի ներկայացրած բուն տեքստը, փաստորեն, ենթարկվում էր իմաստային և բովանդակային այնպիսի փոփոխության, ըստ որի՝ թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր «տեղական կարիքներից հարուցված բարելավումներ և բարենորոգումներ» իրականացնել ոչ թե հայ ժողովրդի ազգային-պատմական բնօրրանը հանդիսացող Հայաստանում, այլ Թուրքիայի ինչ-որ «հայաբնակ մարզերում»: Այնուհետև, Սուլթերին Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածի առաջին պարբերությանը դեմ էր արտահայտվում նաև այն պատճառով, որ թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր «հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ» իրականացնել վեց ամսվա ընթացքում՝ նախքան «Թուրքիային վերադարձվելիք վայրերից», այսինքն՝ թուրքական տիրապետությանը վերադարձվելիք Արևմտյան Հայաստանից ռուսական զորքերի դուրս բերումը: Սուլթերին 16-րդ հոդվածի երկրորդ պարբերությունն ընդունելի էր համարում այն անհրաժեշտ ու անառարկելի պայմանով, որ, կոնգրեսի որոշմամբ, թուրքական կառավարությունը «հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ» պետք է իրականացնե՞ր Արևմտյան Հայաստանը գրաված ռուսական զորքերի հեռանալուց հետո միայն, այսինքն՝ առանց հաղթած տերության ռազմական ներկայության և քաղաքական հարկադրանքի պայմաններում, այլ՝ սուկ սե-

փական կամքով ու նախաձեռնությամբ: Հակառակ պարագայում, այսինքն՝ Հայաստանին վերաբերող 16-րդ հոդվածի առաջին պարբերությունը չճշտում էր Սուլբերին, անգլիական պատվիրակությունը կոնգրեսի քննարկմանը կներկայացնի հայերին վերաբերող մի հոդված: Այդպիսով՝ անգլիական պատվիրակությունը, Սուլբերիի ելույթով, կտրականապես բացառում էր ռուսական գործերի առկայության պայմաններում Արևմտյան Հայաստանում «հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ» անցկացնելու Ռուսաստանի հանդեպ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածով ստանձնած թուրքական կառավարության պարտավորությունը:

Առարկելով 16-րդ հոդվածը իմաստային ու բովանդակային խմբագրմամբ աղճատման ենթարկելու անգլիական պատվիրակության առաջարկությանը՝ Շուվալովը մտահոգություն է հայտնում՝ շեշտելով, որ նախքան թուրքական կառավարության «բարելավումների և բարենորոգումների» իրականացումը՝ Հայաստանից ռուսական գործերի դուրսբերումը կարող է լուրջ անկարգությունների ազդանշան ծառայել, այլ կերպ ասած՝ անմիջական սպառնալիք ստեղծել հայ ժողովրդի ֆիզիկական անվտանգությանը: Այնուամենայնիվ, ռուսական պատվիրակը առաջարկում է 16-րդ հոդվածի վերաբերյալ բոլոր նկատառումները հանգամանորեն քննարկել Հայաստանին վերաբերող կոնգրեսի հաջորդ նիստերից մեկում:

Կոնգրեսի հուլիսի 6-ի 14-րդ նիստում Սուլբերին քննարկման է ներկայացնում Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածի անգլիական տարբերակը, որը, անփոփոխ թողնելով 16-րդ հոդվածի երկրորդ պարբերությունը, ավարտվում էր լրացված հավելումով, ըստ որի՝ թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր «հայաբնակ մարզերի տեղական կարիքներից հարուցվող բարելավումներ և բարենորոգումներ» կենսագործելու և դրանց իրականացման անհրաժեշտ միջոցներ կիրառելու հարցում

խորհրդակցել հաշտության պայմանագիրը ստորագրած վեց տերությունների հետ: Քննարկման ներկայացնելով կոնգրեսի պատվիրակներին նախապես բաժանված Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հոդվածի փոփոխված անգլիական տարբերակը՝ Անգլիայի արտաքին գործերի նախարար Սուլբերին հանդիսավորությամբ հայտարարում է, որ հայերի շահերը պետք է պաշտպանվեն, և որ անգլիական առաջարկի նպատակն է նրանց ներշնչել անհապաղ բարելավումների, ինչպես նաև ապագա առաջադիմության հույսեր: Իր հերթին, թուրքական պատվիրակության ղեկավար Ալ. Կարաթեոդորին առաջարկում է 16-րդ հոդվածի անգլիական տարբերակին ավելացնել լրացում, ըստ որի՝ թուրքական կառավարությունը կոնգրեսի մասնակից վեց տերություններին կտեղեկացնի այդ ուղղությամբ, այսինքն՝ «հայաբնակ մարզերում» բարելավումների և բարենորոգումների վերաբերյալ իր ձեռնարկած միջոցառումների արդյունքների մասին: Նման հավելումը, նշում է Ալ. Կարաթեոդորին, լիովին գոհացնելով թուրքական կառավարությանը, միաժամանակ կլրացնի նաև անգլիական պատվիրակության ներկայացրած 16-րդ հոդվածի իմաստային բովանդակությունը: Շուվալովն առարկում է անգլիական տարբերակին Ալ. Կարաթեոդորիի առաջարկած թուրքական լրացումը կցելուն՝ նշելով, որ եթե թուրքական կառավարության ձեռնարկած միջոցառումները երբևէ չեն իրականացվել, ապա լիովին անիմաստ է այդ մասին հոդվածում ձևակերպել: Կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը նույնպես թերահավատությամբ է վերաբերվում «հայաբնակ մարզերում» «բարելավումների և բարենորոգումների» վերաբերյալ անգլիական պատվիրակության ներկայացրած 16-րդ հոդվածի տարբերակի արդյունավետության նկատմամբ՝ շեշտելով, որ անհնազանդ ցեղերի՝ քրդերի նկատմամբ հարկադրական միջոցառումներ ձեռնարկելով՝ անհնարին է գործնական արդյունքներ ակնկալել Սուլբերիի առաջարկած տարբերակի կիրառումից:

16-րդ հողվածի անգլիական տարբերակին թուրքական պատվիրակության առաջարկած լրացումը կցելու, քննարկման ընթացքում արտահայտված կարծիքները նկատի առնելու, անգլիական և թուրքական տարբերակները համաձայնեցնելու և միասնականացնելու նպատակով, Սուլթերիի նախաձեռնությամբ, հարցի քննարկումը հետաձգվում է կոնգրեսի հաջորդ նիստի օրակարգ: Վերջապես, հուլիսի 8-ի 15-րդ նիստում Սուլթերին կոնգրեսին է ներկայացնում Արևմտյան Հայաստանի տեղական վարչական կառավարմանը վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հողվածի անգլիական և թուրքական պատվիրակությունների համատեղ կազմած խմբագրությունը, որի համաձայն՝ «Բարձր Դուռը պարտավորվում է առանց հետագա հապաղման իրագործել հայրենակ մարզերում տեղական կարիքներից հարուցված բարելավումներն ու բարենորոգումները և ապահովել հայերի անվտանգությունը չերքեզներից և քրդերից: Բարձր Դուռը տերություններին պարբերաբար կհաղորդի այն միջոցների մասին, որոնք ինքը ձեռք է առել այդ նպատակի համար, իսկ տերությունները կհսկեն դրանց կիրառումը»: Առանց որևէ վերաբերմունք դրսևորելու և առանց քննարկման ենթարկելու՝ կոնգրեսի մասնակից տերություններն իրենց համաձայնությանն են արժանացնում թուրքական կառավարությանը ոչնչով չպարտավորեցնող և իրականացման համար բացարձակապես երաշխիքներ չպարունակող անգլո-թուրքական համատեղ խմբագրած 16-րդ հողվածը, որն իր արտացոլումն է գտնում Բեռլինի դաշնագրի 61-րդ հողվածում և միջազգային դիվանագիտության օրակարգի մեջ է մտնում Արևմտյան Հայաստանի՝ տեղական վարչական կառավարման «բարելավումներին և բարենորոգումներին» վերաբերող «Հայկական հարց» անունով²²⁷: Այդպիսով՝

²²⁷ Documents diplomatiques. Protocole N°12. Séance du 4 juillet 1878, p. 187-199. Protocole N°14. Séance du 6 juillet 1878, p. 208-218. Protocole N°15. Séance du 8 juillet 1878, p. 218-232. Բեռլինի պայմանագիրը, Հողված 61:

եզրակացնում է թուրքական պատմագրությունը, Բեռլինի դաշնագրի 61-րդ հողվածով վերացվում էր «հայկական բարենորոգումների» անվան տակ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 16-րդ հողվածով հայերի վրա Ռուսաստանի ձեռքբերած ազդեցությունը, և Հայկական հարցը, Անգլիայի գլխավորությամբ, անցնում էր եվրոպական տերությունների վերահսկողության տակ²²⁸:

Թուրքական կառավարության՝ «բարելավումներ ու բարենորոգումներ» իրականացնելու կապակցությամբ կոնգրեսը անդրադառնում է նաև Օսմանյան կայսրությունում դավանանքների ու կրոնների, հանրային, քաղաքացիական ու քաղաքական պաշտոններ զբաղեցնելու, մասնագիտություններով ու արհեստներով զբաղվելու հարցերին: Ի գիտություն ընդունելով, «որ թուրքական կառավարությունը հայտնել է ամենալայն իմաստով կրոնական ազատության սկզբունքը պահպանելու հաստատ մտադրություն», հաշտության պայմանագրի 62-րդ հողվածում կոնգրեսը ամրագրում էր. «Օսմանյան կայսրության ոչ մի մասում դավանության տարբերությունը չի կարող առիթ տալ որևէ մեկին բացառելու կամ որևէ մեկի իրավունակությունը չճանաչելու համար բոլոր այն հարցերում, որոնք վերաբերում են քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքներից օգտվելու, հանրային պաշտոններ վարելու, պաշտոնական գործեր կատարելու և պարզև ստանալու կամ զանազան ազատ մասնագիտություններով և արհեստներով զբաղվելու հնարավորությունը»²²⁹:

Նույն հողվածում կոնգրեսը հստակեցնում էր կրոնական ազատությանը, կրոնական համայնքների աստիճանակարգային (հիերարխիկ) կառուցվածքին վերաբերող սկզբունքները՝ ամրագրելով. «Բոլորն ապահովվում են ամեն տեսակ ժամերգության և եկեղեցական ծիսակատարության ազատությամբ, և ոչ մի տեսակի ճնշումներ չեն կարող գործադրվել տարբեր կրոնական համայնքների հիերարխիկ կառուցվածքի նկատմամբ և իրենց հոգևոր պետերի հետ

²²⁸ Tarih, s. 239.

²²⁹ Բեռլինի պայմանագիրը, Հողված 62:

նրանց ունեցած կապերի մեջ»: Օսմանյան կայսրությունում բոլորը, առանց դավանության խտրության, իրավունք էին ստանում վկայություն տալ դատարաններում²³⁰:

Անգլիական պատվիրակության նախաձեռնությամբ, կոնգրեսի քննարկմանն է ներկայացվում նաև սևծովյան Բաթում նավահանգստին և Արևմտյան Հայաստանում՝ մինչև Սողանլուղի լեռնաշղթա՝ Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումներին վերաբերող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 19-րդ հոդվածը: Անտեսելով սևծովյան Բաթում նավահանգստի և Արևմտյան Հայաստանում Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումների վերաբերյալ 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում ստորագրված անգլո-ռուսական Համաձայնագիրը՝ անգլիական պատվիրակները կոնգրեսում հանդես են գալիս Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի վերաբերյալ կայացրած երկկողմանի պայմանավորվածությունը ժխտելու նախաձեռնությամբ: Ելույթ ունենալով կոնգրեսի հուլիսի 6-ի 14-րդ նիստում՝ Սոլսբերին հայտարարում է, որ Ռուսաստանի կողմից Կարսի և Արդահանի նման կարևորագույն ամրոցների գրավումը կսասանի թուրքական կառավարության հզորությանը և հեղինակությանը Փ. Ասիայում՝ խիստ կասկածի տակ դնելով այդ տարածաշրջանում անդորրության պահպանմանը: Այնուամենայնիվ, եթե Ռուսաստանը անդրդվելի լինի Կարսը և Արդահանը իր տիրապետության տակ պահելու մտադրությունում, ապա այդ դեպքում, սպառնում էր Սոլսբերին, Անգլիան իրեն իրավունք է վերապահելու բոլոր միջոցներով իր շահերն ու ազդեցությունը պաշտպանելու այդ տարածաշրջանում: Իր հերթին, անգլիական պատվիրակության ղեկավար Դիգրայելին կտրականապես դեմ է արտահայտվում նաև սևծովյան կարևորագույն Բաթում նավահանգիստը Ռուսաստանի տիրապետության տակ անցնելուն՝ փաստարկներով հիմնավորելով նախ՝ այդ քաղաք-նավահանգիստը իր շրջակայքով ռուսական զորքերի

կողմից գրավված չլինելու, և հետևաբար, թուրքական սուլթանի գերիշխանության ներքո չնվաճված տարածք լինելու հանգամանքով: Այնուհետև, Դիգրայելին շեշտում էր, որ Բաթումի մարզի մուսուլման ժողովուրդը չի ցանկանում ընկնել Ռուսաստանի տիրապետության տակ և, անկախ բոլոր լուրջ վտանգներից, պատրաստ է զենքի ուժով դիմադրել՝ Օսմանյան կայսրության կազմում մնալու համար: Անգլիական պատվիրակները նաև շեշտում էին, որ Ռուսաստանի տիրապետության պայմաններում սևծովյան Բաթում նավահանգիստը կարող է վերածվել ռուսական ռազմածովային հզոր հենակետի՝ լուրջ սպառնալիք ստեղծելով ոչ միայն Սև ծովի, այլև Նեղուցների անվտանգությանը:

Պատասխանելով Հայաստանում Կարսն ու Արդահանը Ռուսաստանի տիրապետության տակ անցնելու վերաբերյալ Սոլսբերիի արտահայտած առարկություններին՝ Գորչակովը, հենվելով 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կայացած անգլո-ռուսական Համաձայնագրի վրա, հայտարարում է, որ Ռուսաստանը արդեն գնացել է տարածքային լուրջ զիջումների՝ հրաժարվելով Էրզրումից, և մասնավորապես՝ Սև ծովի Տրապիզոնի նավահանգստից դեպի Պարսկաստան տանող առևտրական կարևորագույն տարանցիկ ուղի հանդիսացող Ալաշկերտի հովտից ու Բայազետ քաղաքից: Ինչ վերաբերում էր Բաթում նավահանգիստը Ռուսաստանի տիրապետության տակ անցնելու վերաբերյալ անգլիական պատվիրակների արտահայտած առարկություններին, Գորչակովը նրանց վստահեցնում է, որ Բաթում նավահանգիստը ռազմական ոչ մի սպառնալիք չի կարող ստեղծել Սև ծովի և Նեղուցների անվտանգությանը այն պարզ պատճառով, քանի որ Ռուսաստանը ռազմանավեր չունի Սև ծովում: Ստանալով սևծովյան Բաթում նավահանգիստը, հայտարարում է Գորչակովը, ռուսական կառավարությունը պատրաստակամ է այն դարձնելու ապառազմականացված, մաքսերից ազատ առևտրական նավահանգիստ, որը լիովին համապատասխանում է բոլոր տեղությունների, և առավելապես՝ աշխարհի ամենամեծ առևտրա-

²³⁰ Նույն տեղում:

կան նավատորմն ունեցող Մեծ Բրիտանիայի շահերին: Իր հերթին՝ Շուվալովը նշում է, որ Բաթումը Ռուսաստանին անհրաժեշտ է իր սևծովյան նավահանգիստների հետ հաղորդակցությունը ապահովելու և ընդհանրապես՝ իր առևտուրը զարգացնելու համար: Ռուսական երկրորդ պատվիրակ Շուվալովը նույնպես հավաստիացնում է, որ Ռուսաստանի կազմում Բաթումը կդառնա համաշխարհային առևտրի կարևորագույն նավահանգիստները մեկը՝ բացարձակապես ոչ մի սպառնալիք չստեղծելով Սև ծովի և Նեղուցների անվտանգությանը²³¹: Մասնավորապես՝ Բաթում նավահանգստի վերաբերյալ կայացած անգլո-ռուսական Համաձայնագրի պայմանը համառորեն ժխտելով՝ անգլիական պատվիրակների վերաբերմունքի հետևանքով «Ռուսաստանի վիճակը դառնում էր օրհասական, - հետագայում փաստել է Շուվալովը, - նա պետք է կա՛մ հրաժարվեր Բաթումից, որը դժգոհության պայթյուն կառաջացներ Ռուսաստանում, կա՛մ կոնգրեսի աշխատանքները պետք է ձախողվեին, իսկ մենք, հավանաբար, կհայտնվեինք պատերազմի մեջ»²³²: Մինչդեռ Ռուսաստանի հասարակական կարծիքը նույնպես բուռն կերպով արտահայտվում էր հօգուտ Բաթումի և Կարսի միացման, շեշտում է Շուվալովը, ինչպես որ գերմանական հասարակական կարծիքն էր 1870 թ. պահանջում էլզասը միացնել Գերմանիային²³³:

Սևծովյան Բաթում նավահանգստի, Կարսի ու Արդահանի վերաբերյալ կայացած մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական երկկողմանի Համաձայնագրի պայմանները բացահայտորեն խախտելու անգլիական պատվիրակության նենգամիտ նկրտումները բացասական վերաբերմունքի են արժանանում կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկի կողմից: Այսպես. Բիսմարկը Դիզրայելիի ուշադրությունն է հրավիրում այն հանգամանքի վրա, որ ինքը՝ որպես Գերմանիայի կանցլեր, համաձայնվել է կոնգրեսը Բեռլինում անցկացնելու առաջար-

կության հետ, երբ տեղեկացվել է մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական գաղտնի Համաձայնագրի պայմանների մասին: Բիսմարկը շեշտում է, որ խախտելով սևծովյան Բաթում նավահանգստի, Կարսի ու Արդահանի վերաբերյալ անգլո-ռուսական գաղտնի Համաձայնագրով ձեռք բերված պայմանավորվածությունը՝ բրիտանական կառավարությունը խախտում է այդ պայմանավորվածությունը պահպանելու վերաբերյալ նաև Գերմանիայի առջև ստանձնած պարտավորությունը: Ամփոփելով սևծովյան Բաթում նավահանգստի և Արևմտյան Հայաստանում Ռուսաստանի տարածքային ձեռքբերումների վերաբերյալ հուլիսի 6-ի քննարկման արդյունքները՝ կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկը հայտարարում է, որ Բայագետից ու Ալաշկերտի հովտից Ռուսաստանի հրաժարվելը և Բաթումը ազատ առևտրական նավահանգստի վերածելը արդեն նշանակալիորեն փոփոխության է ենթարկում Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը՝ վճռորոշ առաջընթաց կատարելով անգլո-ռուսական համաձայնության կայացման և խաղաղության պահպանման գործում: Կոնգրեսի նախագահը մասնավորապես ընդգծում է, որ Ռուսաստանի կատարած տարածքային զիջումները և հատկապես էրզրումից հրաժարվելը այն գինն է, որ Ռուսաստանը վճարում է սևծովյան Բաթում նավահանգիստը ստանալու դիմաց, և բրիտանական կառավարությունը, մեծ շահեր ունենալով այդ տարածաշրջանում, պետք է որ արդեն բավարարված լինի քննարկվող հարցերի վերաբերյալ կայացած համաձայնությամբ:

Կոնգրեսի եվրոպական տերությունների պատվիրակները, որոնց նույնպես արդեն հայտնի էին դարձել անգլիական մամուլում հրապարակված մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական գաղտնի Համաձայնագրի պայմանները, լիովին հավանության են արժանացնում Կարսի, Արդահանի և սևծովյան Բաթում նավահանգստի վերաբերյալ ռուսական պատվիրակների ելույթները: Անդրաշին մասնավորապես շեշտում է, որ Բաթումը ազատ առևտրական նավահանգիստ դարձնելը մեծ նշանակություն ունի եվրոպական բոլոր տերություն-

²³¹ Documents diplomatiques. Séance du 6 juillet 1878, p. 208-218.

²³² П.А. Шыбанов, նշվ. աշխ., էջ 105-106.

²³³ Նույն տեղում, էջ 96:

ների առևտրական հարաբերությունների զարգացման համար: Անձովյան Բաթում նավահանգստի, Կարսի և Արդահանի վերաբերյալ կոնգրեսի հուլիսի 6-ի քննարկումներում դիվանագիտական պարտություն կրած անգլիական պատվիրակությունը հարկադրված էր հրաժարվել Ռուսաստանի հետ փոխհամաձայնեցված մայիսի 30-ի Համաձայնագրի պայմանները խախտելու նենգավոր դիտավորությունից: Արդյունքում, ի վերջո, անգլիական պատվիրակությունը իր համաձայնությունն է հայտնում Ռուսաստանի կազմում Բաթումը ազատ առևտրական նավահանգիստ դարձնելուն՝ այդ կապակցությամբ սկզբունքորեն չպնդելով նաև փոփոխության ենթարկելու միջազգային պայմանագրերով ամրագրված Նեդուցների կարգավիճակը: Միաժամանակ, անգլիական պատվիրակությունը, հանձին Դիզրայելի, որպես փոխհատուցում Բաթումը ազատ առևտրական նավահանգիստ դարձնելու և Բայազետն ու Ալաշկերտի հովիտը Թուրքիային վերադարձնելու Ռուսաստանի պատրաստակամությանը, այլև չի առարկում, որ 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Կարսը և Արդահանը՝ իրենց շրջաններով, անցնեն Մոսկովյան կայսրության տիրապետության տակ²³⁴:

Հուլիսի 9-ի հերթական՝ 16-րդ նիստում, ռուսական պատվիրակության երկրորդ անդամ Շուվալովը կոնգրեսին է ներկայացնում Թուրքիային վերադարձվելիք տարածքների վերաբերյալ անգլո-ռուսական պատվիրակությունների կազմած հողվածի նախագիծը, ըստ որի՝ 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Ռուսաստանը հրաժարվում էր Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 19-րդ հոդվածով Արևմտյան Հայաստանում իր տիրապետության տակ անցած Ալաշկերտի հովտից և Բայազետ քաղաքից, իսկ Թուրքիան, այդ տարածքների փոխարեն, որպես փոխհատուցում, Պարսկաստանին էր զիջում Կոտուր քաղաքը և նրա տարածքը: Ինչ վերաբերում էր Ռուսաստանի տիրապետու-

թյան տակ անցած Բաթում նավահանգստին և շրջակա տարածքին, ապա Գորչակովը կոնգրեսին է հաղորդում նրա սահմանների առնչությամբ Դիզրայելիի հետ ձեռքբերված համաձայնության մասին: Այնուհետև, Գորչակովը հայտարարում է, որ Ռուսաստանը մտադիր է Բաթումը դարձնել ապառազմականացված, մաքսերից ազատ միջազգային նավահանգիստ²³⁵: Այնուամենայնիվ, նշում է Շուվալովը, դեռևս չլուծված էր մնում Ռուսաստանի համար չափազանց կարևոր մի հարց, որը վերաբերում էր ռուս-թուրքական սահմանը Բաթումից և Կարսից ըստ հնարավորին հեռու նշանակելուն, մինչդեռ անգլիացիները ձգտում էին Ռուսաստանի հետ Թուրքիայի սահմանագիծը մոտեցնել ընդհուպ այդ երկու քաղաքների պարիսպները²³⁶: Ռուս-թուրքական սահմանի որոշումից էր կախված իսաղաղությունը կամ պատերազմը Եվրոպայում, փաստում էր Շուվալովը²³⁷: Ի վերջո, կոնգրեսը միաձայն ընդունում է Բիսմարկի առաջարկությամբ ռուսական, անգլիական և գերմանական երկրորդական պատվիրակներից կազմված հանձնաժողովի փոխզիջումային սահմանագիծը, որով և Ռուսաստանին կենսականորեն շահագրգռող հարցը այդպիսով վերջնականապես լուծվում է²³⁸:

Ինչ վերաբերում էր ռուսական զորքերը Թուրքիային վերադարձված տարածքներից դուրս բերելու ժամկետին, ապա Շուվալովը վճռականորեն հայտարարում է, որ Ռուսաստանը էրզրումը Թուրքիային կհանձնի միայն այն ժամանակ, երբ Բաթում նավահանգիստը՝ իր տարածքով, կանցնի Ռուսաստանի լիակատար տիրապետության ներքո²³⁹:

Հուլիսի 10-ին կայացած կոնգրեսի 17-րդ նիստում թուրքական պատվիրակության ղեկավար Ալ. Կարաթեոդորին առաջ է քաշում Ասիայում Ռուսաստանի ձեռքբերած տարածքների դիմաց նրան օս-

²³⁵ Նույն տեղում, Protocole N°16.Séance du 9 juillet 1878, p.233-241:

²³⁶ П.А. Шувалов, նշվ. աշխ., էջ 107:

²³⁷ Նույն տեղում:

²³⁸ Նույն տեղում, էջ 105:

²³⁹ Documents diplomatiques. Protocole N°17.Séance du 10 juillet 1878, p.243.

²³⁴ Documents diplomatiques. Séance du 6 juillet 1878, p. 208-218.

մանյան պարտքի մի մասի վճարմանը մասնակից դարձնելու հարցը: Ի պատասխան, Շովալտվը հայտարարում է, որ հաղթանակած լինելով Եվրոպայում և Ասիայում, Ռուսաստանը ոչինչ չի վճարի այդ տարածքների համար և, ընդհանրապես, ոչ մի առնչություն չունի օսմանյան պարտքի վճարման հանգամանքների հետ: Իր հերթին, Գորչակովը առավել վճռականորեն մերժում է իրեն չափազանց զարմացրած թուրքական պատվիրակի ներկայացրած այդ առաջարկը: Հենվելով ռուսական պատվիրակների փաստարկված վճռական առարկությունների վրա՝ Բիսմարկը հայտարարում է, որ կոնգրեսի օրակարգային հարց դարձնելու թուրքական առաջարկը համարում է անիրականանալի²⁴⁰:

Ի վերջո, Արևմտյան Հայաստանի տարածքների և սևծովյան Բաթում նավահանգստի վերաբերյալ տերությունների կայացրած միասնական որոշումները արձանագրվում են 1878 թ. հուլիսի 13-ին կոնգրեսի ընդունած Բեռլինի դաշնագրում՝ ստանալով միջազգային իրավունքի ուժ: Այսպես, Բեռլինի կոնգրեսի որոշման համաձայն՝ Թուրքիան Ռուսաստանին է զիջում սևծովյան Բաթում նավահանգիստը և նրա տարածքը: Բեռլինի դաշնագրի 59-րդ հոդվածում շեշտվում էր, որ Ռուսաստանի տիրապետության ներքո Բաթումը դառնալու է ապառազմականացված, միջազգային առևտրական ազատ նավահանգիստ՝ պորտո-ֆրանկո:

Բեռլինի կոնգրեսի դաշնագրի 58-րդ հոդվածի համաձայն՝ Արևմտյան Հայաստանում Ռուսաստանի տիրապետությանն էին տրվում Կարսի և Արդահանի տարածքները, իսկ Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի 19-րդ հոդվածով Ռուսաստանին անցած Ալաշկերտի հովիտը և Բայազետը՝ պատմական Հայաստանի Վաղարշակերտ, և Դարոյնք քաղաքները՝ 9 հազ. 600 քառ. կմ տարածությամբ, վերադարձվում էին թուրքական իշխանությանը: Ռուսաստանի վերադարձրած այդ տարածքների փոխարեն, կոնգրեսի

որոշմամբ, որպես փոխհատուցում, թուրքական կառավարությունը Պարսկաստանին է զիջում 5 հազ. բնակչությամբ Կոտուր քաղաքը և նրա 150 քառ. կմ տարածքը:

Վերջապես, հուլիսի 13-ին կայացած կոնգրեսի աշխատանքների ավարտական՝ 20-րդ նիստում վեհաժողովի մասնակից յոթ տերությունների պատվիրակները հանդիսավոր պայմաններում ստորագրում են ֆրանսերենով կազմված Բեռլինի հաշտության պայմանագրի յոթ բնագրերը: Բեռլինի հաշտության պայմանագրի յոթ բնօրինակների ստորագրության արարողակարգի ավարտից հետո նախագահ Բիսմարկը իր ավարտական հանդիսաճառում գոհունակությամբ շեշտում է, որ կոնգրեսը՝ իր կայացրած որոշումներով, նշանակալի ծառայություն է մատուցել Եվրոպային: Եթե անհնար էր իրականացնել կոնգրեսից ակնկալվող բոլոր սպասելիքները, այնուամենայնիվ, իր համոզմունքն էր արտահայտում կոնգրեսի նախագահը, պատմությունն ըստ արժանվույն կզնահատի կոնգրեսի հետապնդած նպատակները, նրա կատարած աշխատանքը, որով հետև կոնգրեսի մասնակից պատվիրակությունների միջև կայացած համաձայնությունների շնորհիվ վերացել է Եվրոպայի խաղաղությանը լրջորեն սպառնացող պատերազմի վտանգը: Կոնգրեսի այս հաջողությունը ոչ մի քննադատություն չի կարող նսեմացնել, շեշտում էր Բիսմարկը, և ինքը լիովին վստահ է, որ Եվրոպայի կայացրած համաձայնությունը կհարատևի, իսկ կոնգրեսում պատվիրակությունների միջև ցուցաբերած բարյացակամ վերաբերմունքի դրսևորումները կամրապնդեն ու կհամախմբեն մեր կառավարությունների բարեկամական հարաբերությունները, ոգևորությամբ իր հանդիսաճառն է ավարտում Բիսմարկը²⁴¹:

Ի կատարումն Բաթում նավահանգիստը Ռուսաստանին հանձնելու Բեռլինի կոնգրեսի որոշման՝ կայսր Ալեքսանդր 2-րդի թագադրման տարեդարձի օրվա նախօրյակին՝ օգոստոսի 25-ին,

²⁴⁰ Նույն տեղում, էջ 244-245:

²⁴¹ Նույն տեղում, Protocole N°20. Séance du 13 juillet 1878, p. 268-270.

առանց որևէ թշնամական միջադեպերի հանդիպելու, ռուսական զորամիավորումները մտնում են Բաթում: Միաժամանակ, նույն օրը Բաթումի նավահանգստում խարխիս են գցում ռուսական չորս ռազմանավեր: Օգոստոսի 31-ին թուրքական բանակի վերջին միավորումները ռազմանավերով հեռանում են Բաթում նավահանգստից: Քաղաքից հեռացող թուրքական իշխանությունների կիրառած հարկադրական միջոցառումների հետևանքով, ինչպես նաև ինքնակամ կերպով Թուրքիա են տեղափոխվում 30 հազ. մուսուլման բնակիչներ: Սեպտեմբերի 1-ին Կովկասի տարածքում և սևծովյան առափնյա շրջաններում ռազմական դրությունը վերացվում է: Բաթում նավահանգստից թուրքական վերջին զորամիավորումների հեռանալուց հետո միայն ռուսական զորքերը սեպտեմբերի 7-ին դուրս են գալիս Արևմտյան Հայաստանի քաղաք-ամրոց Էրզրումից: Ռուսաստանին անցած 26 հազ. քառ. կմ տարածության վրա սեպտեմբերի 20-ին մոտ 4 հազ. քառ. կմ սահմաններում ռազմական նահանգապետի ղեկավարության ներքո ստեղծվում է Բաթումի մարզը: Հոկտեմբերի 8-ին Բաթումը հայտարարվում է մաքսերից ազատ, միջազգային առևտրական նավահանգիստ՝ պորտո-ֆրանկո, և այդ կարգավիճակը պահպանվում է մինչև 1886 թ. հուլիսը: Անցնելով Ռուսական կայսրության տիրապետության տակ՝ Բաթումի մարզը ապրում է տնտեսական նշանակալի վերելք, մասնավորապես՝ 1883 թ. Բաթում-Թբիլիսի-Բաքու երկաթգծի և 1907 թ. Բաքու-Բաթում նավթամուղի շահագործման հետևանքով:

Արևմտյան Հայաստանից Ռուսաստանին անցած Արդահանի և Կարսի շրջանների հիման վրա կայսր Ալեքսանդր 2-րդի 1878 թ. նոյեմբերի 1-ի հրովարտակով Կովկասի փոխարքայության կազմում՝ 19 հազ. քառ. կմ տարածքի սահմաններում, ստեղծվում է Կարսի մարզը: Ռուսական կայսրության տիրապետության ներքո Արևմտյան Հայաստանի այդ մի փոքր հատվածը փրկվում է թուրքական դարավոր բռնակալության հայահալած քաղաքականության վայրագ ճնշումներից և դառնում հայ ժողովրդի ազգային հա-

մախմբման, սոցիալ-տնտեսական և մշակութային զարգացման կենտրոններից մեկը: Հետագայում, սակայն, 1921 թ. մարտի 16-ի Անուկվայի ռուս-թուրքական պայմանագրով, հայ ժողովրդի պատմական հայրենիքի անբաժան մասը կազմող Կարսի մարզը վերադարձվում է բուլղարիկյան ղեկավարության կողմից «եղբայրական» հորջորջված քեմալական Թուրքիային:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Բեռլինի կոնգրեսի որոշումները հիմնականում կայացվում էին 1876 թ. հուլիսի 8-ին Չեխիայի Ռեյխշտադտ ամրոցում և 1877 թ. հունվարի 15-ին Բուդապեշտում կազմված ավստրո-ռուսական երկու Համաձայնությունների, Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը փոփոխելու մասին 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում ստորագրված անգլո-ռուսական Համաձայնագրի և այդ Համաձայնագրով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի չփոփոխված հոդվածների կարևոր սկզբունքների հիման վրա:

Հիմնվելով 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի սկզբունքների վրա՝ կոնգրեսը Օսմանյան կայսրության կազմում Բուլղարիան աշխարհագրորեն բաժանում է երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների. Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հյուսիս՝ մինչև Դանուբ գետը, սուլթանի գլխավորությամբ պետք է ստեղծվեր քաղաքական ինքնավարությամբ օժտված, տուրք վճարող Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը՝ քրիստոնեական կառավարությամբ և ժողովրդական միլիցիայով: Մինչև Բուլղարական իշխանապետության կազմակերպական Կանոնադրության՝ սահմանադրության ընդունումը՝ Բուլղարիայի ժամանակավոր կառավարումը 9 ամիս պետք է իրականացվեր ռուսական կայսերական կոմիսարի անմիջական ղեկավարությամբ: Կոնգրեսը, Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համաձայն, փաստո-

րեն ամբողջովին Ռուսաստանին էր հանձնարարում Բուլղարական իշխանապետության կառավարման ամբողջ համակարգի կազմակերպման գործը:

1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա՝ Բուլղարական իշխանապետության տարածքը սահմանափակելով սոսկ Դանուբ գետի և Բալկանյան լեռնաշղթայի միջև՝ կոնգրեսը, այդպիսով, կանխում էր Բալկաններում Ռուսաստանի անմիջական քաղաքական ազդեցության ներքո սլավոնական Մեծ Բուլղարիայի առաջացման հնարավորությունը:

Կոնգրեսի որոշմամբ, նույնպես 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա, սուլթանի քաղաքական և ռազմական գերագույն իշխանության ներքո, Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ՝ մինչև Ռոդոպյան և Ստրանջա (Իստրանջա) լեռները, պետք է ստեղծվեր վարչական լայն ինքնավարությամբ օժտված Արևելյան Ռումելիա անվամբ նահանգը: Այդպիսով, թուրքական լիակատար տիրապետությանն էր վերադարձվում Ռոդոպյան և Ստրանջա (Իստրանջա) լեռներից դեպի հարավ՝ մինչև Էգեյան ծովը գտնվող տարածքը՝ պատմական Մակեդոնիան՝ Ռուսաստանին զրկելով Սև ծովից Բուլղարիայի տարածքով անմիջականորեն դեպի Էգեյան ծով դուրս գալու հնարավորությունից: Թուրքական բանակը պետք է հեռանար Արևելյան Ռումելիա նահանգից: Այդպիսով, Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ, թուրքական բանակը ամբողջությամբ դուրս էր բերվում ինչպես Բուլղարական իշխանապետության, այնպես էլ վարչական ինքնավարությամբ օժտված Արևելյան Ռումելիա նահանգից:

Արևելյան Ռումելիա ինքնավար վարչական նահանգը պետք է կառավարեր քրիստոնյա գեներալ-նահանգապետը, որին, տերությունների համաձայնությամբ, հնգամյա ժամկետով պետք է նշանակեր թուրքական սուլթանը: Բեռլինի կոնգրեսի պայմանագրի վավերացումների փոխանակումներից հետո ստեղծվելու էր Եվրոպական հանձնաժողով՝ թուրքական կառավարության հետ Արևելյան

Ռումելիա նահանգի կառավարման վարչական կառուցվածքը մշակելու և գեներալ-նահանգապետի իշխանության և լիազորությունների ոլորտը սահմանելու համար: Ռուսական կայսերական զորքերի կողմից Արևելյան Ռումելիա նահանգի և Հյուսիսային Բուլղարիայի օկուպացման ժամկետը սահմանվում էր ինն ամիս՝ Բեռլինի պայմանագրի վավերացումների փոխանակման օրվանից: Բեռլինի կոնգրեսից հետո բուլղար ժողովուրդն արդեն պետք է պայքար ծափալեր Բալկանյան լեռնաշղթայով արիեստականորեն երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանված Բուլղարիան քաղաքականապես միավորելու և մեկ միասնական, ազգային պետություն ստեղծելու համար:

Կոնգրեսն առանց վերապահումների վավերացնում է Սերբիայի, Չեռնոգորիայի և Ռումինիայի քաղաքական անկախությունը ճանաչող և նրանց սահմաններն ընդարձակող Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հոդվածները: Միջազգայնորեն քաղաքական անկախություն ստացած Սերբիան և Չեռնոգորիան արդեն պետք է պայքարեին դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող իրենց պատմական տարածքները ազատագրելու և մեկ միասնական, ազգային պետության մեջ միավորելու համար:

Կոնգրեսի որոշմամբ, ավստրո-ռուսական Համաձայնությունների, անգլո-ռուսական Համաձայնագրի և Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանների հիման վրա Ռուսաստանը Թուրքիայից վերադարձնում է Հարավային Բեսարաբիան, ստանում սևծովյան կարևորագույն նավահանգիստ Բաթումը, իսկ Հայաստանում՝ Կարսը, Արդահանը և Արդվինը: Հայաստանում ստանալով Կարսը, Արդահանը և Արդվինը՝ Ռուսաստանը այդպիսով տարածքային պատնեշ էր ստեղծում դեպի Արևելք տարածվելու և պանթուրքական կայսրություն ստեղծելու թուրքական զավթողական ծրագրերի իրականացման դեմ:

Հիմնվելով 1876 թ. հուլիսի 8-ի և 1877 թ. հունվարի 15-ի ավստ-

րո-ռուսական Համաձայնությունների վրա՝ կոնգրեսը որոշում է կայացնում, ըստ որի՝ Ավստրո-Հունգարիան իրավունք է ստանում Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան, իսկ անգլո-գերմանական դիվանագիտության եռանդուն աջակցությամբ՝ նաև ռազմական գրավման ենթարկելու Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Նովի-Բազարի գավառը՝ այդպիսով ռազմական պատենշ ստեղծելով երկու իշխանապետությունների քաղաքական միավորման առջև: Այդպիսով, կոնգրեսի որոշումների համաձայն, Ավստրո-Հունգարիան հանդես էր գալիս Սերբիայի գլխավորությամբ հարավսլավոնական հողերի միավորման, դեպի Ադրիատիկ ծով դուրս գալու և Ռուսաստանի քաղաքական ազդեցության ներքո Բալկաններում Մեծ Սերբիայի գերիշխանության հաստատման դեմ: Հաստատվելով Բոսնիայում և Հերցեգովինայում, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը, Ավստրիան այդպիսով մի պատենշ էր ստեղծում Բալկաններում ռուսական հետագա ընդարձակման դեմ: Այնուամենայնիվ, շեշտում է ֆրանսիական պատմագրությունը, եթե սլավոնները համաձայնվում էին, որպեսզի ավստրո-հունգարական միապետությունը հաստատվեր մեծամասնությամբ իրենցից բաղկացած նահանգներում, ապա դրա դիմաց, որպես փոխհատուցում, ստանում էին իրենց սահմաններն ընդարձակած և անկախացած մի Սերբիա ու մի Չեռնոգորիա, մի ինքնավար Բուլղարիա և մի արտոնյալ Ռումելիա²⁴²: Իսկ Նովի-Բազարի սանջակը Ավստրո-Հունգարիայի կողմից ռազմական գրավման ենթարկելու, դրանում կայազորներ տեղակայելու, ստրատեգիական և առևտրական ճանապարհներ կառուցելու միակ նպատակը երկու սերբական պետությունների կենտրոնների՝ Բելգրադի և Ցետինեի միջև բոլոր տեսակի հարաբերությունների կանխարգելումն էր, նշում է ֆրանսիական

²⁴² Maurice Baumont, L'essor industriel et l'impérialisme colonial (1878-1904), Paris, 1965, p. 119.

պատմագրությունը²⁴³:

Կոնգրեսը, հիմնվելով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի համապատասխան հողվածի վրա, թուրքական կառավարությանը պարտավորեցնում էր «Կրեստե կղզում բարեխղճորեն կիրառել 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը, այն փոփոխություններով, որոնք կճանաչվեն արդարացի»: Միաժամանակ կոնգրեսը թուրքական կառավարությանը պարտավորեցնում էր «տեղական կարիքներին հարմարված նմանօրինակ Կանոնադրություններ» կիրառել նաև թուրքական տիրապետության տակ մնացած «եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասերում» և, 61-րդ հոդվածի համաձայն, «առանց հետագա հապաղման իրագործել հայաբնակ մարզերում տեղական կարիքներից հարուցված բարելավումներն ու բարեփոխումները և ապահովել հայերի անվտանգությունը չերքեզներից և քրդերից»:

Հօգուտ Հունաստանի՝ թուրք-հունական սահմանագծի փոփոխման կապակցությամբ երկու երկրների միջև փոխադարձ համաձայնություն չկայանալու պարագայում տերություններն իրենց իրավունք էին վերապահում բանակցող կողմերին առաջարկելու իրենց միջնորդությունը:

Բեռլինի կոնգրեսի աշխատանքների ընթացքում՝ հունիսի 4-ին, անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագիրը վավերացնող հուլիսի 7-ի սուլթանական հրովարտակի հիման վրա, հուլիսի 12-ին Անգլիան Օսմանյան կայսրության կազմում կառավարելու իրավունքով գրավում է միջերկրածովյան Կիպրոս կղզին:

Այդպիսով՝ 1876 թ. հուլիսի 8-ի և 1877 թ. հունվարի 15-ի ավստրո-ռուսական Համաձայնությունների, 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի և այդ Համաձայնագրով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի չփոփոխված հողվածների կարևոր սկզբունքների հիման վրա Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշում-

²⁴³ История XIX века. Под ред. Лависса и Рамбо, Москва, 1939, т. 7, с. 446.

ներով Բալկանյան թերակղզում թուրքական դարավոր տիրապետությունը վերացվում էր Սերբիայում, Չեռնոգորիայում, Ռումինիայում, Բուլղարական վասալական իշխանապետությունում, վարչական լայն ինքնավարությամբ օժտված Արևելյան Ռումելիա նահանգում, Օսմանյան կայսրության կազմում Ավստրո-Հունգարիայի գրաված սլավոնական մարզեր Բոսնիայում և Հերցեգովինայում, իսկ հունիսի 4-ի անգլո-թուրքական Դաշնակցային պայմանագիրը հուլիսի 7-ին վավերացված սուլթանական հրովարտակով՝ Օսմանյան կայսրության կազմում կառավարելու իրավունքով Անգլիայի գրաված Միջերկրական ծովի Կիպրոս կղզում: 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներով թուրքական դարավոր տիրապետությունը վերացվում էր ռուսական կայսրությանն անցած Հարավային Բեսարաբիայի, սևծովյան Բաթում նավահանգստի, իսկ Հայաստանում՝ Կարսի, Արդահանի և Արդվինի տարածաշրջաններում:

Բեռլինի կոնգրեսում ռուսական պատվիրակության փաստացի ղեկավար Շուվալովը, «Բեռլինի կոնգրեսի մասին» իր հուշագրություններում շեշտելով, որ Ռուսաստանի բալկանյան քաղաքականության և Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի նկատմամբ եվրոպական տերությունների ցուցաբերած թշնամական վերաբերմունքի, ռուս-թուրքական պատերազմում Ռուսաստանի կրած մարդկային և նյութական ահռելի կորուստների և զոհողությունների, անգլո-ռուսական լարված հարաբերությունների և նույնիսկ Ռուսաստանի դեմ անգլո-ավստրիական հավանական պատերազմի բռնկման պայմաններում ընդունված Բեռլինի կոնգրեսի որոշումները պետք է ոչ միայն չքննադատել, այլ, ընդհակառակը, զարմանալ բոլոր այն գիշումների վրա, որոնք արվել էին Ռուսաստանին²⁴⁴: Ռուսաստանի համար լավ կամ վատ էին կոնգրեսի կայացրած որոշումները, այնուամենայնիվ, դրանք ռուսական լիազոր ներկայացու-

ցիչների պատասխանատվությամբ չէին, որ ընդունվել էին, շեշտում է Շուվալովը: Կոնգրեսի յուրաքանչյուր նիստի հաշվետվությունը, փաստում է նա, անմիջապես հեռագրով հաղորդվում էր Ս. Պետերբուրգ, և քննարկման ենթարկված յուրաքանչյուր հոդված, մինչև դրա հաստատումը, ստանում էր կայսրի համաձայնությունը: Այդպիսով՝ ըստ Շուվալովի՝ Բեռլինի կոնգրեսի բոլոր վերջնական որոշումները կայացվում էին կայսր Ալեքսանդր 2-րդի համաձայնությամբ նախապես ստանալուց հետո միայն²⁴⁵:

Շուվալովի վկայությամբ, Ռուսաստանի համար նպաստավոր որոշումներ կայացնելու նպատակով, ռուսական պատվիրակները քննարկվող վիճահարույց հարցերում շատ հաճախ կոնգրեսից դուրս դիմում էին նախագահ Բիսմարկի օգնությանը և անձնական միջնորդությանը: Օրինակ՝ Բաթումի հարցում հոգուտ Ռուսաստանի աջակցություն ստանալու նպատակով Շուվալովը կոնգրեսից դուրս դիմում է Բիսմարկին՝ խնդրելով նրան ապացուցել կոնգրեսում աջակցություն ցույց տալու պատրաստակամության վերաբերյալ նախապես տված իր խոստումը: Ինչպես նշում է Շուվալովը իր հուշագրություններում, այդ նպատակով նա Բիսմարկին է այցելում նրա ճաշի ժամանակ՝ խնդրելով նրան հոգուտ Ռուսաստանի համոզելու Բիկոնսֆիլդին՝ զիջելու Բաթումի հարցում: Ընդառաջելով Շուվալովի խնդրանքին՝ Բիսմարկը անմիջապես մեկնում է անգլիական կառավարության ղեկավարի նստավայրը և, ինչպես փաստում է Շուվալովը, երկու ժամ անց հոգուտ Ռուսաստանի Բաթումի հարցն արդեն լուծված էր²⁴⁶:

Լավատեղյակ լինելով 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական փոխհամաձայնեցված Համաձայնագրի պայմաններին՝ Բիսմարկը Բիկոնսֆիլդին նկատել է տալիս անշեղորեն հետևելու Ռուսաստանի հետ կայացրած պայմանավորվածությունների կատարմանը՝ շեշտելով, որ «լավագույն քաղաքականությունը ազնիվ քաղաքակա-

²⁴⁴ П. А. Шыбанов, նշվ. աշխ., էջ 104:

²⁴⁵ Նույն տեղում:

²⁴⁶ Նույն տեղում, էջ 105-106:

նությանն է և անհրաժեշտ է կատարել խոստումները, եթե՝ անգամ դրանք սխալմամբ են տրվել»²⁴⁷:

Վճռական էր Բիսմարկի մոտեցումը նաև սևծովյան Վառնա նավահանգիստը Բուլղարական իշխանապետությանը հանձնելու ռուսական պահանջի պարագայում: Հունիսի 15-ի երեկոյան, այցելելով թուրքական պատվիրակներին, ավելի քան մեկ ժամ տևող տեսակցության ընթացքում Բիսմարկը նրանց ներկայացնում էր Վառնա նավահանգիստը ռուսներին հանձնելու անհրաժեշտությունը՝ նշելով, որ 1878 թ. մայիսի 30-ի Համաձայնագրով այն արդեն անդառանալիորեն այլևս նրանց չի պատկանում, և որ այդ նավահանգիստը պահելու ուղղությամբ նրանց գործադրած ջանքերը լիովին ապարդյուն են²⁴⁸:

Գնահատելով Բիսմարկի վճռական դերը ռուսական պատվիրակների խնդրանքները մշտապես իրականացնելու գործում՝ Շուվալովը հետևյալ պատասխանն է տալիս կոնգրեսում Ռուսաստանի հանդեպ նախագահ Բիսմարկին բացասական դեր վերագրողներին. «եթե թվելու լինենք բոլոր այն դեպքերը, երբ մենք նրան էինք դիմում, և երբ նա կարծում էր, որ մեզ ծառայություն է մատուցել, անարդարացի կլինի, ինչպես դա արվում էր Ս. Պետերբուրգում, նրան թշնամական վերաբերմունք վերագրել Ռուսաստանի հանդեպ»²⁴⁹: Խոսելով կոնգրեսում քննարկվող հարցերի կապակցությամբ ստեղծված լարված իրադրության մասին՝ Շուվալովը շեշտում է, որ կոնգրեսի յուրաքանչյուր նիստում կային խզման բավականաչափ առիթներ: Բավական էր սոսկ մեկ տարածայնություն, նույնիսկ պատվիրակների մեծամասնությունը մեզ պաշտպանելու դեպքում անգամ, որպեսզի կոնգրեսը տապալվեր, հավաստում է Շուվալովը²⁵⁰:

²⁴⁷ Նույն տեղում, էջ 106:

²⁴⁸ Bareilles B., նշվ. աշխ., էջ 85-86:

²⁴⁹ П.А. Шывалов, նշվ. աշխ., էջ 104-105:

²⁵⁰ Նույն տեղում, էջ 104:

Կոնգրեսի աշխատանքային օրակարգի տրամաբանական ընթացակարգն ապահովելու և քննարկվող հարցերում ավստրո-ռուսական, անգլո-ռուսական համաձայնագրերի և Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի չփոփոխված էական սկզբունքների հիման վրա անշեղորեն որոշումներ կայացնելու գործում վճռական էր գլխավորական խստությամբ և անառարկելի միջամտություններով հանդես եկող կոնգրեսի նախագահ Բիսմարկի դերը, որին, Շուվալովի վկայությամբ, առանց բացառության, ենթարկվում էին բոլոր տեղությունների պատվիրակները²⁵¹: Ամփոփելով և հանրագումարի ենթարկելով Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած բոլոր որոշումների ընդհանուր արդյունքները՝ Շուվալովը եզրակացնում է. Թուրքիայի հետ անմիջականորեն Ռուսաստանի կնքած հաշտության նախկին պայմանագրերը, վերջին պատերազմի օգուտների համեմատությամբ, երբեք այդքան շահավետ չեն եղել²⁵²:

Համաձայնելով 1876 և 1877 թթ. ավստրո-ռուսական և 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական փոխհամաձայնեցված պայմանավորվածությունների սկզբունքների հիման վրա ընդունելու համաեվրոպական կոնգրեսի նախագահությունը և ղեկավարվելով Գերմանիայի և Ռուսաստանի միջև «առաջնահերթ նշանակություն ունեցող» բարեկամությունը պահպանելու քաղաքական անհրաժեշտությամբ, Բիսմարկը կոնգրեսում վճռականորեն հետևում էր ավստրո-ռուսական և անգլո-ռուսական Համաձայնությունների դրույթներից անշեղորեն բխող որոշումների կայացմանը: Ավելին, ինչպես նշում է Բիսմարկը, Բեռլինի կոնգրեսում չի արտահայտվել ռուսական որևէ ցանկություն, որի ընդունմանը չի ընդառաջել Գերմանիան, երբեմն՝ նույնիսկ անգլիական կառավարության ղեկավարի նկատմամբ վճռական քայլեր ձեռնարկելու միջոցով, եթե անգամ նա հիվանդ պառկած էր լինում անկողնում²⁵³: Չնայած Ռուսաստանի կանցլերի

²⁵¹ Նույն տեղում, էջ 102:

²⁵² Նույն տեղում, էջ 104:

²⁵³ О. Бисмарк, Мысли и воспоминания. Т. II. М., 1940, с. 101.

նկատմամբ դրսևորած իր անբարյացակամ վերաբերմունքին, այնուամենայնիվ, Բիսմարկը շեշտում է, որ ռուսական քաղաքականությանը իրենց բարեկամությունը ապացուցելու նպատակով, առանց սեփական շահերը վնասելու, կոնգրեսում իրենք անառարկելիորեն առաջնորդվում էին Գորչակովի ցանկությունների համաձայն²⁵⁴:

Ամփոփելով ավստրո-ռուսական և անգլո-ռուսական Համաձայնագրերով փոփոխությունների ենթարկված Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանների սկզբունքների հիման վրա Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումների քաղաքական արդյունքները՝ հետագայում հրատարակած իր հուշագրություններում Բիսմարկը շեշտել է, որ Թուրքիայի հետ Ռուսաստանի կնքած Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը, նաև Բեռլինի կոնգրեսից հետո էլ, այնուամենայնիվ, մնաց Թուրքիայի հետ երբևիցե Ռուսաստանի կնքած պայմանագրերից ամենաշահավետ, եթե ոչ՝ միակ ամենաշահավետ պայմանագիրը. Փոքր Ասիայում Ռուսաստանի նվաճումներն էին Բաթումը, Կարսը և այլն²⁵⁵: Բիսմարկը նշում է, որ նույնիսկ անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Բուլղարիան երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումը իրականում էական նշանակություն չունեց նրանց միավորման համար: Սան Ստեֆանոյի նախնական՝ իգնատկյան պայմանների և կոնգրեսի ընդունած որոշումների միջև եղած տարբերությունը, շեշտում է Բիսմարկը, քաղաքական առումով, նշանակություն չունեց, որն ապացուցեց Հյուսիսայինի հետ Հարավային Բուլղարիայի միավորման դյուրությունը: Այնուամենայնիվ, եզրակացնում է Բիսմարկը, Հարավային Բուլղարիան եթե նույնիսկ չմիավորվեր Հյուսիսայինի հետ, ռուս-թուրքական պատերազմից հետո էլ Ռուսաստանի ընդհանուր ձեռքբերումները, անգամ Բեռլինի կոնգրեսի որոշումների արդյունքում, կմնային ավելի փայլուն, քան Թուրքիայի հետ կնքած նախկին պայմանագրերով

²⁵⁴ Նույն տեղում, էջ 195:

²⁵⁵ Նույն տեղում, էջ 100:

Ռուսաստանի ձեռք բերած նվաճումները²⁵⁶:

Բեռլինի կոնգրեսում թուրքական պատվիրակության ղեկավար, ծագումով Կ.Պոլսի հույն արիստոկրատ Ալ. Կարաթեոդորի փաշան, ներկայացնելով նախագահ Բիսմարկի վճռորոշ դերը կոնգրեսի աշխատանքները ղեկավարելու գործում, թուրքական կառավարությանը հղած իր գաղտնի զեկուցագրում շեշտում էր. Բեռլինի կոնգրեսում բացարձակորեն գերիշխում էր իշխան Բիսմարկը: Նրա հանդեպ բոլոր պատվիրակների տածած ակնածանքը և համակած երկյուղը համընդհանուր էր: Որպես կոնգրեսի գերագույն հաշտարար՝ շատ հաճախ Բիսմարկը նախապես իր կարծիքն էր արտահայտում՝ այդպիսով քննարկվող հարցերի նկատմամբ կանխորոշելով պատգամավորների տեսակետները: Կոնգրեսի կազմած արձանագրությունները և ընդունած պայմանագիրը մեծամասամբ նրա գաղափարների, կամքի և հաճախ նրա անհամբերատարության արգասիքն են, ընդգծում էր թուրքական պատվիրակության ղեկավարը: Շեշտելով կոնգրեսի աշխատանքները խաղաղ հանգրվանի հասցնելու ուղղությամբ Բիսմարկի կատարած վճռական դերը՝ Կարաթեոդորին շեշտում էր. պատերազմի վերսկսման վտանգը կանխվում էր սկզբունքային կարևոր հարցերը տերությունների միջև կայացած համաձայնությունների շնորհիվ և այդ հարցերը հաշտարարությամբ լուծելու երախտիքը լիովին պատկանում է Բիսմարկին: Բացահայտ կերպով ներկայացնելով Բիսմարկի կարծիքը Օսմանյան կայսրության հետագա գոյատևման և ներքին բարեփոխումներ անցկացնելու վերաբերյալ՝ Կարաթեոդորին իր կառավարությանը ուղղակիորեն հաղորդում էր, որ Բիսմարկը չի հավատում Օսմանյան կայսրության ապագային, մեր բարեփոխումների անկեղծությանը, դրանց արդյունավետությանը և համոզված է, որ մեզանում իրական առաջընթացն անհնար է²⁵⁷:

Հիմնականում վերլուծելով Բուլղարիայի վերաբերյալ Բեռլինի

²⁵⁶ Նույն տեղում, էջ 100-101:

²⁵⁷ St'u Bareilles B., նշվ. աշխ., էջ 67-68:

կոնգրեսի կայացրած որոշումները՝ թուրքական պատմիրակության ղեկավար Կարաթեոդորին իր կառավարությանն ուղղած գաղտնի զեկուցագրում հանգում էր հետևյալ եզրակացություններին. Բուլղարիայի վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումները, Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հողվածների համեմատությամբ, Օսմանյան կայսրության համար ստեղծում են անհամեմատ լավագույն իրավիճակ: Այսպես. Եվրոպական Թուրքիայի երեք քառորդն ընդգրկող, կայսրությունը երկու մասի բաժանող, Կ.Պոլսի մատուցներից մինչև Բոսնիա տարածվող, Թուրքիայից Սև և Էգեյան ծովերի գրեթե ամբողջ մերձծովյան շրջանները գրավող, Եվրոպական Թուրքիան առանց բնական սահմանների, առանց անհրաժեշտ պաշտպանության և առանց հաղորդակցության ուղիների թողնող, Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքին և Նեղուցներին անմիջական սպառնալիք ստեղծող Մեծ Բուլղարիան, այժմ, Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ, սահմանափակվում է սուս Բալկանյան լեռնաշղթայի և Դանուբ գետի միջև²⁵⁸:

Այդպիսով, իր գաղտնի զեկուցագրում ընդգծում է Կարաթեոդորին, Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ, Օսմանյան կայսրությունը վերստանում է իր պաշտպանության բնական սահմանը՝ Բալկանյան լեռնաշղթան, Սև և Էգեյան ծովերի ափամերձ տարածքների մեծ մասը, իր անմիջական տիրապետությունն է վերահաստատում Եվրոպական Թուրքիայի աշխարհագրական և վարչական սիրտը հանդիսացող Մակեդոնիայի վրա, Բալկաններում վերականգնում իր տարածքների միասնականությունը, վերադարձնում ամբողջ Արևելյան Ռումելիա ինքնավար նահանգը, որտեղ, այնուամենայնիվ, սուլթանը պահպանում է իր իրական և կայուն իշխանությունը²⁵⁹:

Թուրք պատմաբան Օսման Նուրին, ներկայացնելով Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումների հետևանքով Բալկաններում Օս-

²⁵⁸ Նույն տեղում, էջ 127-128:

²⁵⁹ Նույն տեղում, էջ 128:

մանյան կայսրության կրած մարդկային և տարածքային կորուստների հանրագումարը՝ 1909 թ. Կ.Պոլսում հրատարակած «Աբդուլ Համիդ Երկրորդը և նրա իշխանության շրջանը» իր գրքում նշում է. «Բեռլինի պայմանագրով կատարված տարածքային փոփոխությունները ամբողջապես փոխեցին Եվրոպայի քարտեզը և այդ աշխարհամասում վերանայվեցին երեք Մեծ տերությունների և հինգ փոքր պետությունների սահմանները»²⁶⁰: «Բացառությամբ Բեսարաբիայի,- նշում է նա,- այդ բոլոր փոփոխությունները կատարվեցին ի վնաս օսմանյան պետության, և մեր պետությունը կորցրեց Եվրոպայում ունեցած հողերի և ժողովրդի երկու հինգերորդից ավելին»²⁶¹: Ամփոփելով Օսմանյան կայսրության կրած տարածքային ու մարդկային կորուստների հետևանքները՝ թուրք պատմաբանը նշում է. «Այսպիսով, երբ օսմանյան պետությունը պատերազմից առաջ Եվրոպայի աշխարհամասում ուներ 365.300 քառակուսի կիլոմետր հող, Բեռլինի վեհաժողովից հետո մնաց երկու հարյուր հազար քառակուսի կիլոմետրից պակաս հող, իսկ ընդհանուր բնակչությունն էլ 11 մլն-ից կրճատվեց մինչև 4 մլն 600 հազարի»²⁶²: Համեմատելով Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի և հոգուտ Օսմանյան կայսրության Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումների միջև եղած տարբերությունը՝ Օսման Նուրին եզրակացնում է. «Եթե Սան Ստեֆանոյի պայմանագիրը կենսագործվեր, մեր կորցնելիք վայրերը սրանից էլ ավելի շատ լինելու չէին: Այնուամենայնիվ,- շեշտում է նա,- Բեռլինի պայմանագիրը մեզ համար Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համեմատությամբ շատ ավելի օգտակար է: Սան Ստեֆանոյի պայմանագրի համաձայն՝ երկիրը բաժանվում էր իրարից անջատ չորս մասի, իսկ Բեռլինի պայմանագրից հետո Եվրոպայում մեր երկրամասը մնաց որպես բնական սահմաններով

²⁶⁰ Օսման Նուրի, նշվ. աշխ., էջ 151:

²⁶¹ Նույն տեղում:

²⁶² Նույն տեղում, էջ 151-152:

շրջափակված միացյալ և երկարավուն մի հողամաս»²⁶³: Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումների կապակցությամբ թուրքական հասարակական տարբեր շրջանների դրսևորած վերաբերմունքի մասին թուրք պատմաբանը գրում է. «Ինչ վերաբերում է այն հարցին, թե Բեռլինի պայմանագիրը օսմանցիների կողմից ինչպիսի ընդունելության արժանացավ, ապա այդ ժամանակ մեզանում հասարակական կարծիքը որոշ չափով հակասական էր: Ոմանք հայտնում էին իրենց ուրախությունն ու գոհունակությունը: Պաշտոնյաների դասը բախտավոր էր ու երջանիկ, որ, հակառակ պետության կորցրած այդքան տարածքներին, իրենց պաշտոնը վարելու համար դեռ մնացել է մի երկիր, կողոպտելու համար մի ժողովուրդ և դատարկելու համար մի գանձարան»²⁶⁴: Ինչ վերաբերում էր Օսմանյան կայսրության սուլթանի վերաբերմունքին, «մանավանդ, շատ գոհ էր Աբդուլ Համիդը», գրում է Օսման Նուրին: Հենց Աբդուլ Համիդի «չարաբաստիկ իշխանության առաջին իսկ տարիներին», նշում է Օսման Նուրին, Օսմանյան կայսրությունը արդեն շատ տարածքներ էր կորցրել, «սակայն նրա ինչի՞ն էր պետք, հարց էր տալիս Օսման Նուրին, նա նորից կմնար իր պալատում, անձնատուր կլիներ իր զվարճություններին և հաճույքներին, միահեծան բռնակալի իր տենչանքը կատարել կտար, իսկ մնացյալը կթողներ Աստծու շնորհին»²⁶⁵:

Մեկ այլ թուրք պատմաբան Յուսուֆ Հիքմեթ Բայուրը, հանրագումարի հանգեցնելով 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ոսմական Համաձայնագրով փոփոխությունների ենթարկված Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի հիման վրա Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներով հօգուտ Օսմանյան կայսրության Բալկաններում և Փոքր Ասիայում կատարված սահմանային տեղափոխությունները, նշում է, որ Բուլղարիայի հարավային սահմանը Էգեյան ծովից նշա-

²⁶³ Նույն տեղում, էջ 152-153:

²⁶⁴ Նույն տեղում, էջ 154-155:

²⁶⁵ Նույն տեղում, էջ 155:

նակալիորեն դեպի հյուսիս տեղաշարժելու հետևանքով Ռուսաստանը զրկվում էր Էգեյան ծով դուրս գալու հնարավորությունից, և այդպիսով Թուրքիան վերադարձնում էր Մակեդոնիան և Էդիրնեի (Ադրիանապոլիս) նահանգի որոշ տարածքներ, իրավունք ստանում իր բանակները տեղակայելու Բալկանյան լեռնաշղթայի անցումներում, իսկ Արևելքում իր տիրապետությունն էր վերականգնում Ալաշկերտի հովտում և Բայազետում²⁶⁶:

Թուրք պատմաբանը հօգուտ Օսմանյան կայսրության է գնահատում Բեռլինի կոնգրեսի ընդունած նաև այն որոշումը, որի համաձայն՝ նախքան Եվրոպական Թուրքիայի տիրապետության տակ մնացած մարզերի կազմակերպական Կանոնադրությունների կիրառումը՝ թուրքական կառավարությունը արդեն պետք է խորհրդակցեր ոչ թե Ռուսաստանի, այլ Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպման համար նշանակված Եվրոպական հանձնաժողովի հետ՝ շեշտելով, որ այդ հանգամանքը թուրքական կառավարությանը հնարավորություն էր ընձեռելու խուսանավելու և օգտվելու այդ հարցում Եվրոպական տերությունների միջև առկա տարաձայնություններից²⁶⁷: Սակայն, ինչ վերաբերում էր Ասիական Թուրքիայի նահանգներում կատարվելիք բարենորոգումներին և բարելավումներին, ապա, շեշտում է թուրք պատմաբանը, այդ հարցում, հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված անգլո-թուրքական Պաշտպանողական դաշնակցության պայմանագրի համաձայն, նախաձեռնությունը վերապահվում էր Անգլիային²⁶⁸: Սակայն, նշում է նա, Օսմանյան կայսրության օգտին Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներից երկու կարևոր հողված չի իրականացվում: Առաջինն այն է, նշում է նա, որ իր անկարողության և կասկածամտության պատճառով թուրքական կառավարությունը չի իրականացնում երկու բուլղարական նահանգները աշխարհագրորեն բաժանող Բալկանյան լեռնաշղթայում

²⁶⁶ Կ. Կ. Bayur, նշվ. աշխ., էջ 14:

²⁶⁷ Նույն տեղում:

²⁶⁸ Նույն տեղում:

կայագործներ տեղակայելու վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսով ճանաչված իր իրավունքը՝ այդպիսով նպաստելով այդ երկու նահանգների դյուրությանը միավորմանը²⁶⁹։ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներից կատարված հաջորդ խախտումը, նշում է նա, թուրքական և անգլիական կառավարությունների բողոքներին հակառակ, Բաթում նավահանգիստը ռազմականացման ջնթարկելու վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի ընդունած որոշումը Ռուսաստանի կողմից անտեսնելն էր²⁷⁰։

Գնահատելով Ռուսաստանին վերաբերող 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմի ընդհանուր հետևանքները՝ թուրք պատմաբանը եզրակացնում է. այդ պատերազմում տասնյակ հազարավոր սպանվածներ տված, միլիոններ ծախսած, երկրի ներքին հասարակական կյանքը խաթարած Ռուսաստանը վերջնական արդյունքում Արևելքում ձեռք է բերում Կարսը, Արդահանը և Բաթումը, Բալկաններում՝ Բեսարաբիան և, ինչ-որ չափով իր ազդեցության տակ գտնվող Բուլղարիայի և Արևելյան Ռումելիայի միջոցով, մոտենում է Կ.Պոլսին և Նեղոսներին։ Սակայն դրանց դիմաց, որպես փոխհատուցում, գրում է թուրք պատմաբանը, Բալկաններում Ռուսաստանի ավանդական ախոյան Ավստրիան, առանց արյուն թափելու, գրավում է Բոսնիան ու Հերցեգովինան և ռազմական գրավման ենթարկում Նովի-Բազարի գավառը, որի հետևանքով նրա իրական ձեռքբերումները ռուսականից շատ ավելի թանկարժեք կարևորություն են ստանում։ Դրանցից բացի, ավելացնում է թուրք պատմաբանը, ռուս ժողովրդի արյան գնով անկախացած և իր սահմաններն ընդլայնած Սերբիայի վրա Ավստրիան իր հովանավորությունն է հաստատում²⁷¹։

Բալկաններում Ավստրիական ձեռքբերումներից բացի, նշում է թուրք պատմաբանը, Արևելքում Ռուսաստանի ավանդական ախո-

յան Անգլիան, նույնպես առանց արյուն թափելու, Կիպրոս կղզին է գրավում²⁷²։ Այդպիսով, եզրակացնում է թուրք պատմաբանը, Բոսնիան և Հերցեգովինան, Նովի-Բազարի գավառը և Կիպրոս կղզին, շարունակելով անվանապես պատկանել Օսմանյան կայսրությանը, իրականում այլևս չէին ենթարկվելու թուրքական իշխանությանը։ Սակայն, նշում է թուրք պատմաբանը, Բոսնիա-Հերցեգովինայից, Նովի-Բազարի գավառից և Կիպրոս կղզուց բացի, Բեռլինի կոնգրեսից հետո էլ Օսմանյան կայսրությունը կրկին ունենում է տարածքային կորուստներ։ Այսպես. Կիպրոս կղզին գրավելուց անմիջապես հետո՝ 1882թ., Անգլիան նաև տիրանում է 1517 թ.-ից Օսմանյան կայսրությանը պատկանող Եգիպտոսի փոխարքայությանը՝ այդպիսով Ռուսաստանի համեմատությամբ կատարելով անհամաչափորեն ավելի խոշոր տարածքային նվաճումներ։

Ինչ վերաբերում է Ֆրանսիային, նշում է թուրք պատմաբանը, ապա այդ տերությունն էլ, առանց որևէ դժվարությունների, 1881 թ. իր տիրապետությունն է հաստատում 1574 թ.-ից Օսմանյան կայսրությանը պատկանող Թունիսի վրա²⁷³։

Մեկնաբանելով Բեռլինի կոնգրեսից հետո Օսմանյան կայսրության կրած տարածքային կորուստների հիմնական պատճառները՝ թուրք պատմաբան Բայուրը նշում է, որ Օսմանյան կայսրությանը թեկուզ անվանապես պատկանող Եգիպտոսի և Թունիսի կորուստը, անկասկած, պայմանավորված էր Ռուսաստանի դեմ մղած պատերազմում նրա կրած ջախջախիչ պարտության հետևանքների չափազանց մեծ ազդեցությամբ։ Իսկ Ավստրո-Հունգարիայի, Անգլիայի և Ֆրանսիայի տարածքային նվաճումների համեմատ Ռուսաստանի ձեռքբերումները նույնպես պայմանավորված էին Թուրքիայի դեմ մղած պատերազմից խիստ թուլացած դուրս եկած լինելու հետևանքների անմիջական ազդեցությամբ, եզրակացնում է թուրք

²⁶⁹ Նույն տեղում, էջ 15։

²⁷⁰ Նույն տեղում։

²⁷¹ Նույն տեղում, էջ 48-49։

²⁷² Նույն տեղում, էջ 49։

²⁷³ Նույն տեղում։

պատմաբանը²⁷⁴: Դեռ ավելին, շեշտում է նա, Բեռլինի կոնգրեսից հետո Բալկաններում և Արևելքում ծավալված աշխարհաքաղաքական իրադարձությունները սկսում են զարգանալ ի վնաս Ռուսաստանի: Մասնավորապես, Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրով սլավոնական ժողովուրդների օգտին ամրագրված հողվածները Բեռլինի կոնգրեսում փոփոխությունների ենթարկվելու հետևանքով, որոնցից էին՝ Բուլղարիան երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու, նրա հարավային սահմանը էգեյան ծովից դեպի հյուսիս հեռացնելու, սլավոնական Բոսնիա-Հերցեգովինան Ավստրիայի կողմից գրավելու և կառավարելու պայմանները սասանում են ցարական Ռուսաստանի հեղինակությունը սլավոնական ժողովուրդների շրջանում, եզրակացնում է թուրք պատմաբանը²⁷⁵:

Ֆրանսիական պատմագրությունը, ամփոփելով Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումների հետևանքները, հիմնականում անդրադառնում է Անգլիայի և Ավստրո-Հունգարիայի ձեռքբերումներին՝ շեշտելով, որ ոչ մի մասնակցություն չունենալով 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմին՝ այդ երկու տերությունները, այնուամենայնիվ, կատարում են նշանակալից նվաճումներ: Այսպես, օսմանյան տիրությունների անվտանգությունը Ասիայում երաշխավորելու պատրվակով, իսկ իրականում՝ դեպի անգլիական գաղութ Հնդկաստան տանող ճանապարհից ռուսներին հեռացնելու, ինչպես նաև Սուեզի ջրանցքի անվտանգությունը ապահովելու նպատակով Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու իրավունքով, 1878 թ. հունիսի 4-ի անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագրի համաձայն, Մեծ Բրիտանիան Արևելյան Միջերկրականում ձեռք է բերում Կիպրոս կղզին այնքան ժամանակով, քանի դեռ Կարսը և Արդահանը կմնային Ռուսաստանի տիրապետության ներքո, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը և ավելացնում, որ

²⁷⁴ Նույն տեղում:

²⁷⁵ Նույն տեղում, էջ 19:

առանալով Կիպրոս կղզին՝ Անգլիան մի պաշտպանական օղակ է ավելացնում Զիբրալթարի նեղուցից մինչև Բոսնիա ձգված բրիտանական ռազմական հենակետերի շղթայում²⁷⁶:

Ինչ վերաբերում է Ավստրո-Հունգարիային, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը, ապա այդ կայսրությունը, գրավելով Բոսնիան ու Հերցեգովինան, հաստատվում է դեպի էգեյան ծովի Թեսալոնիկե նավահանգիստը տանող ճանապարհի վրա՝ դրանով խախտելով ռազմաքաղաքական հավասարակշռությունը Բալկանյան թերակղզում՝ գերիշխող դիրք ապահովելով այդ երկրամասի արևմուտքում, իսկ Ռուսաստանը, թվում էր, որ Բուլղարիայի միջոցով պետք է իր գերիշխանությունը հաստատեր թերակղզու արևելյան մասի վրա: Սակայն, շեշտում է ֆրանսիական պատմագրությունը, այդ ժամանակվանից Ավստրիան ավելի է մոտենում Միջերկրական ծովին, նույնիսկ՝ Կ.Պոլսին, քան՝ Ռուսաստանը: Ավելին, ընդգծում է ֆրանսիական պատմագրությունը, Բալկանյան թերակղզու արևմուտքում գերիշխանություն հաստատած Ավստրիայի միջոցով Գերմանիան այդ ժամանակվանից արդեն սկսում է իրականացնել ավստրո-գերմանական կայսրությունների կողմից Մերձավոր և Միջին Արևելք ներթափանցելու՝ «Գրոհ դեպի Արևելք» քաղաքականությունը²⁷⁷: Սակայն Բալկանյան թերակղզու միջոցով Մերձավոր և Միջին Արևելք ներթափանցելու ավստրո-գերմանական քաղաքականությունը սրում է հարաբերությունները Անտանտի տերությունների հետ՝ ի վերջո դառնալով Առաջին համաշխարհային պատերազմի հիմնական պատճառներից մեկը:

²⁷⁶ Տե՛ս История XIX века. Том 7. Москва, 1939, с. 447.

²⁷⁷ Նույն տեղում:

ԳԼՈՒԽ ՉՈՐՐՈՐԴ
ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ՀԻՄՆԱԽՆԴԻՐՆԵՐԸ
19-ՐԴ ԴԱՐԻ ՎԵՐՋԻՆ 20-ԱՄՅԱԿՈՒՍ

**1868 թ. Կրետական կազմակերպական Կանոնադրության մեջ
կատարված «փոփոխությունները և լրացումները»**

Բեռլինի կոնգրեսի դաշնագրի 23-րդ հոդվածի պահանջների համաձայն՝ թուրքական կառավարության կողմից «փոփոխությունների և լրացումների» ենթարկված Կրետական 1868 թ. կազմակերպական Կանոնադրությունը՝ 1878 թ. հոկտեմբերին ստորագրված սուլթանական հրամանագրով, մտնում է ուժի մեջ:

Գործող կազմակերպական Կանոնադրության մեջ կատարված «փոփոխությունների և լրացումների» համաձայն՝ Կրետե կղզու գեներալ-նահանգապետը սուլթանի կողմից պետք է նշանակվեր կառավարման հնգամյա ժամկետով: Կղզու ընտրովի Ընդհանուր ժողովը պետք է բաղկացած լիներ 80 պատգամավորներից, որոնցից 49-ը լինելու էին քրիստոնյա, իսկ 31-ը՝ մուսուլման: Ընդհանուր ժողովի տարեկան նստաշրջանը լինելու էր հրապարակային և տևելու էր 40 օր: Ընդհանուր ժողովը ձայների երկու երրորդով կարող էր որոշումներ կայացնել կազմակերպական Կանոնադրության մեջ գուտ՝ տեղական կարիքներից բխող փոփոխություններ կատարելու, քաղաքացիական և քրեական դատավարական օրենքներ ընդունելու, հարկային քաղաքականություն իրականացնելու, համայնքային կյանքը կանոնակարգելու վերաբերյալ: Սակայն Ընդհանուր ժողովի ընդունած որոշումները կարող էին կենսագործվել միայն թուրքական կառավարության հաստատումից հետո: Ընդհանուր ժողովի որոշմամբ՝ պետական հարկը վճարելուց հետո կղզու եկամուտների որոշակի մասը պետք է օգտագործվեր նաև հասարակականորեն օգտավետ աշխատանքների կատարման, դպրոցների, հիվանդա-

նոցների, հանրային շինությունների, նավահանգիստների ու ճանապարհների բարեկարգման համար:

Դատական իշխանությունը պետք է լիներ ինքնուրույն և միանգամայն անկախ գործադիր իշխանությունից: Կազաները կառավարող կայմակամների մեծամասնությունը բաղկացած էր լինելու քրիստոնյա պաշտոնյաներից: Վարչական կառավարման համակարգում պաշտոնյաների նշանակման նախապատվությունը տրվելու էր համապատասխան պատրաստվածություն և ունակություններ ունեցող տեղաբնիկներին:

Գեներալ-նահանգապետը կղզու ժանդարմերիան հիմնականում պետք է կազմավորեր տեղացի մուսուլմաններից և քրիստոնյաներից՝ միայն անհրաժեշտության դեպքում ծառայության վերցնելով կայսրության մյուս քաղաքացիներին: Ժանդարմերիայի պետին պետք է նշանակեր թուրքական կառավարությունը, իսկ տեղական իշխանությունների կողմից ընտրված սպաները իրենց պաշտոններում պետք է հաստատվեին սուլթանական կառավարության կողմից:

Կղզում թղթադրամները հանվում էին շրջանառությունից, իսկ պաշտոնյաների ռոճիկը պետք է վճարվեր միայն թուրքական մետաղադրամներով: Կղզու բնակիչներին թույլատրվում էր հիմնել գրական ընկերություններ, տպարաններ և հրատարակել կայսրության օրենքներին ու կանոններին համապատասխան օրաթերթեր: Միայն իշխանությունների թույլտվությամբ կղզու բնակիչները կարող էին գեներ կրելու իրավունք ունենալ: Գեներալ-նահանգապետության պետաիրավական համակարգում հունարենը դառնում էր թուրքերենին իրավահավասար պաշտոնական լեզու: Գեներալ-նահանգապետության պաշտոնական թղթակցությունները, դատավճիռները պետք է կազմվեին թուրքերեն և հունարեն: Քանի որ կղզու մուսուլման բնակիչները հիմնականում խոսում էին հունարեն, ուստի գեներալ-նահանգապետության Գլխավոր խորհրդում քննարկումները, ինչպես նաև դատական նիստերը, կարող էին ընթանալ

հունարեն²⁷⁸:

1879 թ. փետրվարի 8-ին Կ. Պոլսում Ռուսաստանի և Թուրքիայի միջև կնքված վերջնական հաշտության պայմանագիրը

Բեռլինի դաշնագիրը կայսր Ալեքսանդր 2-րդի կողմից հուլիսի 27-ին վավերացվելուց հետո ռուսական կառավարությունը օգոստոսին սկսում է իր զորքերը դուրս բերել 1877-1878 թթ. պատերազմի ընթացքում մինչև Կ. Պոլսի մատուցները գրաված Թրակիայից ու Մակեդոնիայից: Սակայն, Բեռլինի կոնգրեսի կողմից Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության չվերացված պայմաններով թուրքական կառավարությանը ռուս-թուրքական վերջնական հաշտություն պարտադրելու նպատակով, ռուսական զորքերի ամբողջովին դուրսբերումը կասեցվում է: Ուստի 1878 թ. սեպտեմբերի 27-ին ռուսական բանակի Գլխավոր շտաբը Սան Ստեֆանոյից փոխադրվում է Ադրիանապոլիս:

Ռուսական դիվանագիտության կողմից մի շարք դժվարություններ հաղթահարելուց հետո 1879 թ. փետրվարի 8-ին Կ. Պոլսում կնքված ռուս-թուրքական վերջնական հաշտության պայմանագրով «ցանկանալով ամրապնդել երկու կայսրությունների միջև վերականգնված խաղաղությունը»՝ բանակցող կողմերը համերաշխորեն համաձայնում էին, որ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումներով Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության պայմանագրի մի շարք հոդվածներ «վերացվել կամ փոփոխությունների են ենթարկվել»:

Ինչ վերաբերում էր Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության պայմանագրի այն հոդվածներին, որոնք Բեռլինի կոնգրեսում «չէին վերացվել կամ փոփոխությունների չէին ենթարկվել», վերջնականորեն որոշվում էին բանակցող երկու տերությունների կողմից:

²⁷⁸ Schopoff A., Les réformes et la protection des chrétiens en Turquie. 1673-1904. Paris, 1904. Règlement organique de l'île de Crète (1868), p. 600-637.

Պայմանավորվող երկու կողմերը առաջին հերթին համաձայնության էին գալիս Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության պայմանագրի 19-րդ հոդվածով սահմանված Թուրքիայի կողմից Ռուսաստանին վճարվելիք ռազմատուգանքի վերաբերյալ: «Նկատի ունենալով Թուրքիայի ֆինանսական դժվարությունները»՝ ռուսական կառավարությունը ընդառաջում էր պարտված տերության ցանկությանը և համաձայնում ռազմատուգանքի «հաշվված գումարների մեծ մասի վճարումը փոխարինել» Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ Ռուսաստանին կատարած «տարածքային զիջումներով»: Ռազմատուգանքի ընդհանուր գումարի մեջ հաշվարկված տարածքների արժեքից բացի, թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր վճարել նաև 802.500.000 ֆրանկ ռազմատուգանք: Պատերազմի ժամանակ Թուրքիայում ռուսական հպատակներին և հիմնարկություններին պատճառած նյութական վնասի փոխհատուցման գումարը՝ մեկ տարվա ընթացքում, պետք է որոշեր և թուրքական կառավարությանը ներկայացներ Կ. Պոլսի ռուսական դեսպանությունը: Սակայն շեշտվում էր, որ պատերազմի ընթացքում Թուրքիայում ռուսական հպատակներին և հիմնարկություններին պատճառած նյութական վնասի փոխհատուցման ընդհանուր գումարը պետք է կազմեր ոչ ավելի, քան 26.750.000 ֆրանկ: Ռուսական և թուրքական կառավարությունների նշանակած հատուկ կոմիսարները պետք է հաշվարկեին երկու կայսրությունների ռազմագերիների վրա երկուստեք կատարած ծախսերը: Թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր յոթ տարվա ընթացքում փոխհատուցել գումարների այն տարբերությունը, որ ռուսական կառավարությունը ծախսել էր թուրքական ռազմագերիների պահպանության վրա:

Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ Թուրքիայի կողմից Ռուսաստանին զիջած տարածքների բնակիչներն իրենց ցանկությամբ կարող էին վաճառել իրենց անշարժ սեփականությունը և երեք տարվա ընթացքում ազատորեն հեռանալ Օսմանյան կայսրության սահմաններից: Երկու տերությունները փոխադարձաբար պարտավորվում էին

չհետապնդել և հալածանքներ չթույլատրել ռուսական կամ օսմանյան այն հպատակների հանդեպ, ովքեր պատերազմի ժամանակ կապեր էին ունեցել երկու կայսրությունների բանակների հետ: Թուրքական իշխանությունները պարտավորվում էին արգելքներ չհարուցել այն ընտանիքներին, որոնք կցանկանային ռուսական զորքերի հետ միասին հեռանալ Թուրքիայից:

1879 թ. փետրվարի 8-ին Կ.Պոլսում կնքված ռուս-թուրքական վերջնական հաշտությամբ՝ նույնությամբ ուժի մեջ էին մտնում մինչև պատերազմը երկու տերությունների միջև կնքված բոլոր պայմանագրերը, համաձայնությունները և ստանձնած պարտավորությունները:

Երկու տերությունները համաձայնվում էին, որ փետրվարի 8-ին Կ.Պոլսում իրենց կնքած ռուս-թուրքական հաշտության վերջնական պայմանագիրը պետք է վավերացնեին և վավերացված երկու նույնանման տեքստերը փոխանակման ենթարկեին Ս. Պետրեբուրգում երկու շաբաթվա ընթացքում կամ, հնարավորության դեպքում, ավելի շուտ²⁷⁹:

1879 թ. փետրվարի 8-ին կնքված ռուս-թուրքական վերջնական հաշտության պայմանագրի կնքումից հետո միայն ռուսական զորքերը, բացառությամբ Բուլղարիայի, ամբողջությամբ հեռանում են 1877-1878 թթ. պատերազմի ընթացքում մինչև Կ.Պոլսի մատուցները Բալկաններում գրաված թուրքական տիրույթներից:

Թուրքիայի հետ վերջնական հաշտության պայմանագրի վավերացման կապակցությամբ հրապարակված Ալեքսանդր II-ի կայսերական հրովարտական մանրամասներին շարադրված էին ռուս-թուրքական պատերազմի պատճառները, ընթացքը, Սան Ստեֆանոյի «նախնական» հաշտության պայմանագրի կնքման հանգա-

²⁷⁹ Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Paris, 1903. N 869. Protocole et Traité définitif de paix avec la Russie. Signé à Constantinople le 8 Février 1879. p. 204-208.

մանքները, Բեռլինի կոնգրեսում Ռուսաստանի ստանձնած պարտավորությունները: Հրովարտական շեշտվում էր, որ պատերազմի վերջնական արդյունքում ճանաչվել է իրենց տարածքներն ընդարձակած Ռումինիայի, Սերբիայի և Չեռնոգորիայի լիակատար անկախությունը, Հյուսիսային Բուլղարիան ստացել է անկախ իշխանապետության կարգավիճակ, Արևելյան Ռումելիա անվանված Հարավային Բուլղարիայի մեծ մասը, քրիստոնեական դավանանքին պատկանող գեներալ-նահանգապետի ղեկավարությամբ, ստացել է ինքնավարություն, Թուրքիան պարտավորվել է վարչական նոր հիմնարակություններ շնորհել նաև իր եվրոպական մյուս մարզերին: Ընդգծվում էր, որ Ռուսաստանը վերադարձրել է 1856 թ. Փարիզի հաշտության պայմանագրով իրենից անջատված Բեսարաբիայի մի մասը, իսկ հարակից տարածքներով Կարսի, Արդահանի և Բաթումի միացումով Ռուսաստանի տիրույթները Ասիական Թուրքիայում ընդլայնվել են²⁸⁰:

1879 թ. ապրիլի 21-ի ավստրո-թուրքական համաձայնությունը Բոսնիա-Հերցեգովինայի և Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ

1879 թ. ապրիլի 21-ին Կ.Պոլսում կնքված ավստրո-թուրքական համաձայնությամբ, ըստ Բեռլինի դաշնագրի 25-րդ հոդվածի, Ավստրո-Հունգարիան իրավունք էր ստանում Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելու և կառավարելու սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան: Սակայն Ավստրո-Հունգարիան պարտավորվում էր պահպանել այդ երկու մարզերի կառավարման նախկին վարչակազմը, իսկ պաշտոնյաների նշանակման դեպքում նախապատվությունը տրվելու էր ծագումով տեղաբնիկներին: Երկու մարզերի մուսուլման բնակիչները օժտվում էին դավանանքի, կրոնական արարողությունների ու ծեսերի, իրենց հոգևոր պետերի հետ

²⁸⁰ Ст'у Татищев С., նշվ. աշխ., էջ 833-834:

անչվելու լիակատար ազատության, անձի և գույքի անձեռնմխելիության իրավունքներով: Մզկիթներում կատարվող կրոնական արարողություններում և աղոթքներում նախկինի պես պետք է հիշատակվեր օսմանյան սուլթանի՝ մուսուլմանական աշխարհի հոգևոր պետի՝ խալիֆի անունը: Մինարներում նախկինի պես պետք է ծածանվեր օսմանյան դրոշը: Բոսնիայից և Հերցեգովինայից հավաքված հարկերը բացառապես պետք է օգտագործվեին զուտ տեղական կարիքների, վարչության և անհրաժեշտ բարեփոխումների համար: Օսմանյան մետաղադրամը ազատորեն պետք է շրջանառվեր Ավստրո-Հունգարիայի գրաված Բոսնիայում և Հերցեգովինայում: Համաձայնության 5-րդ հոդվածը ամրագրում էր, որ թուրքական կայազորները իրենց ռազմամթերքով ու սպառազինությամբ ամբողջությամբ դուրս են բերվելու Բոսնիայում և Հերցեգովինայում տեղակայված ամրոցներից:

Բեռլինի դաշնագրի 25-րդ հոդվածի հիման վրա՝ երկու տերությունները պայմանավորվում էին Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Օսմանյան կայսրության Նովի-Բազարի սանջակը Ավստրո-Հունգարիայի կողմից ռազմական գրավման ենթարկելու հանգամանքների վերաբերյալ:

Սերբիայի և Չեռնոգորիայի քաղաքական միավորումը մեկ միասնական սլավոնական պետության մեջ կանխելու նպատակով Ավստրո-Հունգարիան իրավունք էր ստանում կայազորներ տեղակայել այդ երկու իշխանապետությունների միջև գտնվող Նովի-Բազարի սանջակի Լիմ գետի ափի Պրիբոյ, Պրիեպոլիյե և Բիելոպոլիյե քաղաքներում: Ամրագրվում էր, որ Նովի-Բազարի սանջակի այդ երեք քաղաքներում տեղակայված ավստրիական կայազորների ընդհանուր թվակազմը պետք է բաղկացած լիներ չորսից մինչև հինգ հազար զինվորներից ու սպաներից: Անհրաժեշտության դեպքում, նախապես պայմանավորվելով թուրքական կառավարության հետ, Ավստրո-Հունգարիան կարող էր լրացուցիչ կայազորներ տեղակայել Նովի-Բազարի սանջակի նաև այլ քաղաքներում: Ինչ վե-

րաբերում էր Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Օսմանյան կայսրության կազմում ռազմական գրավման ենթարկած Նովի-Բազարի սանջակի վարչական կառավարմանը, դատական և ֆինանսական քննազավառներին, ապա դրանք նույնությամբ և անմիջականորեն պետք է նախկինի պես ղեկավարվեին թուրքական կառավարության հրամանների ու կարգադրությունների համաձայն:

Ավստրո-թուրքական համաձայնության 9-րդ հոդվածով ամրագրվում էր, որ թուրքական կառավարությունը կարող էր նույն թվակազմով և իրավահավասարության սկզբունքներով կանոնավոր բանակի զորամասեր տեղաբաշխել ավստրիական կայազորներով տեղակայված Նովի-Բազարի սանջակի երեք քաղաքներում:²⁸¹ Փաստորեն, Ավստրո-Հունգարիան և Թուրքիան Նովի-Բազարի սանջակը Օսմանյան կայսրության կազմում երկուստեք վերածում էին ռազմական գոտու՝ ինքնուրույն իշխանապետություններ Սերբիայի և Չեռնոգորիայի քաղաքական միավորման և Բալկաններում մեկ միասնական սլավոնական պետության ստեղծման դեմ ընդհանուր զինված ուժերով պայքարելու համար:

Հյուսիսային Բուլղարիայի Ռուսական քաղաքացիական վարչական կառավարումը

Ռուսական զորքերի կողմից Դանուբը գետանցելուց անմիջապես հետո ազատագրված տարածքներում Տիրնովո կենտրոնով իր գործունեությունն է սկսում գործող բանակի Գլխավոր հրամանատարին առընթեր դեռևս նախքան պատերազմը ռուսական կառավարության ստեղծած Բուլղարիայի քաղաքացիական կառավարման հատուկ վարչությունը: Ալեքսանդր 2-րդը արդեն 1876 թ. նոյեմբերի 16-ին Բուլղարիայի քաղաքացիական իշխանության կազմա-

²⁸¹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.4. 1878-1902:

N 872 Convention avec l'Autriche-Hongrie concernant la Bosnie et l'Herzégovine. Signée à Constantinople le 21 Avril 1879, p. 219-221. Annexe à la Convention, p. 221-222.

կերպման Գլխավոր վարչության ղեկավար էր նշանակել Լեհական թագավորությունում 1863-1867 թթ. փոխարքայի պաշտոնը զբաղեցրած իշխան Վլադիմիր Չերկասկցուն:

Ռուսական զորքերի առաջխաղացմանը զուգահեռ, Բուլղարիայի ազատագրված տարածքներում, թուրքական նախկին վարչական սահմաններում, ստեղծվում են նահանգներ: Պատերազմի ավարտին թուրքական տիրապետությունից ազատագրված Բուլղարիայի տարածքում արդեն ստեղծված էին ութ նահանգներ: Բացառությամբ Դանուբի աջ ափին ստեղծված Սվիշտովոյի նահանգի՝ բոլոր նահանգապետների պաշտոններում նշանակվում էին ռուսական սպաները, իսկ փոխնահանգապետների պաշտոնները զբաղեցնում էին բուլղարները: Նախկին թուրքական վարչական սահմաններում նահանգները բաժանվում են շրջանների: Ընդհանուր առմամբ՝ նահանգներում ստեղծվում են 56 շրջաններ, որոնց ղեկավարները նույնպես նշանակվում էին ռուս սպաները, իսկ նրանց օգնականների պաշտոնները զբաղեցնում էին բուլղարները: Շրջանները բաժանվում են գյուղական համայնքների, որոնք կազմում են սկզբնական վարչական միավորներ: Նահանգապետները և շրջանների ղեկավարներն էին իրականացնում իրենց ենթակայության ներքո գտնվող տարածքների ամբողջ վարչական իշխանությունը: Նահանգներում, շրջաններում և քաղաքներում ստեղծվում են պաշտոնատար, ինչպես նաև բնակչության կողմից գույքային և կրթական ցենզով ընտրված անձանցից բաղկացած վարչական խորհուրդներ, որոնք, շրջանների ղեկավարների հսկողությամբ, վարում էին տնտեսական գործերը, հետևում հարկերի բաշխմանը և հավաքմանը: Յուրաքանչյուր համայնք ղեկավարում էր նշանակովի գյուղապետը, որը ընտրովի ավագների խորհրդի հետ միասին կարգավորում էր տեղական գործերը:

Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը օգնություն էր ցուցաբերում Բուլղարիայում ապաստանած բուլղար փախստականներին՝ նրանց տրամադրելով դրամական և այլ օժանդակություններ,

բնակություն հատկացնելով հեռացած թուրքերի բնակավայրերում ապահովում շինարարական և գյուղատնտեսական, արհեստագործական և այլ աշխատանքներով: Ռուսաստանի սլավոնական կոմիտեների աջակցությամբ Գաբրովոյում և Տիրնովոյում 300 որբերի համար հիմնվում է սննդով ապահովված մեկական խնամատուն: Ռուսական Կարմիր խաչի նախաձեռնությամբ, դերձակուհիներին աշխատանքով ապահովելու համար, Տիրնովոյում հիմնվում է գինվորական հանդերձանքի արտադրության ձեռնարկություն:

1877 թ. նոյեմբերի 4-ին հրապարակված Չերկասկցու հատուկ շրջաբերականով բուլղար փախստականներին են տրվում թուրքերի քաղաքում հողերը:

Բուլղարների և թուրքերի միջև հնարավոր բախումները կանխելու, հասարակական կարգի պահպանության և անվտանգության նպատակներով Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը կազմակերպում էր ազատավարձու զինված պահակախմբեր և պահակակետեր:

Սան Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագրի կնքման օրը մահացած իշխան Չերկասկցու փոխարեն Ալեքսանդր 2-րդը Բուլղարիայի Ռուսաստանի կայսերական կոմիսար է նշանակում Կիևի, Վոլինի և Պոդոլսկի նախկին նահանգապետ, գեներալ-լեյտենանտ, իշխան Ա. Մ. Դոնդուկով-Կորսակովին: 1878 թ. մայիսի 20-ին Ռուսաստանի կայսերական կոմիսարը ժամանում է Հարավային Բուլղարիայի՝ Ռումելիայի կենտրոն Պլովդիվ և ձեռնամուխ լինում իր պաշտոնական պարտականությունների կատարմանը: Այդ օրվանից գործող բանակի գլխավոր հրամանատարին առընթեր Բուլղարիայի քաղաքացիական կազմակերպման վարչությունը փոխարինվում է ռազմական իշխանության լիազորություններով օժտված Ռուսաստանի կայսերական կոմիսարի վարչությամբ: Ռուսական կառավարության հրահանգների համաձայն, կայսերական կոմիսարի ենթակայությամբ ստեղծվում է յոթ՝ ներքին գործերի, ֆինանսների, արդարադատության, ժողովրդական կրթության, ռազմական,

փոստ-հեռագրի, հաղորդակցության ուղիների և հասարակական աշխատանքների, ընդհանուր գործերի և դիվանագիտական բաժիններից բաղկացած կենտրոնական ղեկավարման մարմին՝ Բուլղարիայի Ռուսական քաղաքացիական վարչության Խորհուրդ: Յուրաքանչյուր բաժին ղեկավարում էր կառավարման վարչության անդամներից մեկը:

Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ Հարավային Բուլղարիան՝ Արևելյան Ռումելիան, առանձին նահանգի վերածելու պատճառով ռուսական կայսերական կոմիսարի գործունեության բնագավառը սահմանափակվում է սոսկ Հյուսիսային՝ Բուլղարական իշխանապետության տարածքում: Ուստի Դոնդուկով-Կորսակովը Բուլղարական իշխանապետությունը կառավարելու և նրա պետական մարմինները կազմակերպելու նպատակով 1878 թ. հոկտեմբերի 20-ին Պլովդիվից իր աշխատակազմով և քաղաքացիական վարչությամբ տեղափոխվում է Սոֆիա:

Ռուսական բանակով Բուլղարիան ինը ամսով ռազմակալելու Բեռլինի կոնգրեսի որոշումը ստիպում է ռուսական կայսերական կոմիսարի վարչությանը այդ կարճատև ժամանակամիջոցում արագացնելու Բուլղարական իշխանապետության կազմակերպման գործընթացը: Նախ և առաջ անհրաժեշտ էր ստեղծել երկրային զորք և մշակել Բուլղարական իշխանապետության Սահմանադրությունը: Ռուսական զինվորական կանոնադրությունների օրինակով ռուս սպաների ղեկավարությամբ Բուլղարական իշխանապետությունում ստեղծվում է 27 հազարանոց երկրային բանակ, որի ավելի քան երեք հազարը կազմում էին ռուս զինվորները և սպաները: Քանի որ Բեռլինի կոնգրեսը չէր սահմանել իշխանապետության երկրային զորքի թվակազմը, Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը այդ առումով գործում էր սեփական հայեցողությամբ: Քսանից մինչև երեսուն տարեկան տղամարդկանց համար սահմանվում է երկամյա պարտադիր զինվորական ծառայություն: Իշխանապետության երկրային զորքը համազգեստավորվում և զինվում է ռուսական հրամա-

նատարության կողմից: Այդ առումով իշխանապետության երկրային զորքը ստանում է տարբեր տեսակի 96 հազար հրացան, 142 դաշտային և 31 պաշարման հրետանի: Իշխանապետության ռազմածովային նավատորմը ստեղծելու նպատակով 1879 թ. ամռանը ռուսական հրամանատարությունը իշխանապետությանն է նվիրում Դանուբ գետի նավատորմը և սևծովյան 4 ռազմանավ: Ռուսական ռազմածովային սպաները մեծ աշխատանքներ են կատարում իշխանապետության ռազմածովային նավատորմը կազմակերպելու և մասնագետներ պատրաստելու ուղղությամբ: Զինվորական մասնագետներ պատրաստելու նպատակով 1878 թ. նոյեմբերին Սոֆիայում հիմնվում է սպայական ուսումնարան, բազմաթիվ բուլղարներ սպայական կրթություն են ստանում Ռուսաստանի ռազմական ուսումնարաններում, Տոկայի զինագործական դպրոցում: Ռուսաստանում 1864 թ. կատարված դատական բարեփոխումների օրինակով ստեղծվում է իշխանապետության դատաիրավական համակարգը: Մեծ ուշադրություն է դարձվում ուսումնական համակարգի ստեղծմանը: Բացվում են ժողովրդական դպրոցներ, երկու դասական գիմնազիաներ, հինգ ռեալական և երկու հոգևոր ուսումնարաններ: Պետական հիմնարկության կարգավիճակով՝ 1878 թ. դեկտեմբերի 10-ին Սոֆիայում իր աշխատանքներն է սկսում Ռուսաստանի սլավոնական կոմիտեների ֆինանսական մասնակցությամբ հիմնված Բուլղարիայի ժողովրդական գրադարանը: Միջոցառումներ են ձեռնարկվում առողջապահական մարմիններ ստեղծելու գործում: Բացվում են շրջանային ու նահանգային հիվանդանոցներ ու դեղատներ, կազմակերպվում է ռազմաբժշկական ծառայությունը: Արդյունաբերությանը և առևտրի զարգացմանը օժանդակելու նպատակով 2 մլն ֆրանկ հիմնական կապիտալով 1879 թ. հունվարին Սոֆիայում հիմնվում է Բուլղարական ազգային բանկը: Բուլղարական իշխանապետության պետական կառավարման համակարգը ազգային կադրերով համալրելու նպատակով Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը կազմակերպում է բուլղար պաշտոնյաների

պատրաստման դասընթացներ՝ գործավարությունը կազմակերպելով բուլղարերեն լեզվով և ռուս աստիճանավորներին հետզհետե փոխարինելով բուլղարներից բաղկացած աշխատակազմերով: Արդեն ռուսական քաղաքացիական վարչության գործունեության ավարտին՝ 1879 թ., Բուլղարական իշխանապետության կառավարման համակարգը համալրված էր 3 հազար բուլղար և մոտ 150 ռուս պաշտոնյաներով²⁸²:

Այնուամենայնիվ, Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական կազմակերպման համար անհրաժեշտ էր մշակել և ընդունել նրա Սահմանադրությունը:

1879 թ. փետրվարի 10(22)-ին հանդիսավոր պայմաններում Տիրնովոյում իր նիստերն է սկսում իշխանապետության Հիմնադիր ժողովը, որը, որոշակի ուղղումներով, ապրիլի 16(28)-ին ընդունում է ռուսական կառավարության նախապես մշակած և կայսրի կողմից հաստատված կազմակերպական Կանոնադրությունը, որով Բուլղարական իշխանապետությունը հռչակվում էր սահմանադրական, ժառանգական միապետություն: Սահմանադրությունը շրջանցում էր օսմանյան սուլթանի գլխավորությամբ Բուլղարական ինքնավար իշխանապետության վասալական կախվածության իրավական կարգավիճակը ամրագրած Բեռլինի կոնգրեսի որոշումը:

²⁸² Տե՛ս Абакумов А.И., Помощь России в воссоздании Болгарской государственности (Организация русского гражданского управления). Вопросы новой и новейшей истории. Новосибирск, 1966, с. 96-126;

Анучин Д. Г., Князь В.А.Черкасский и гражданское управление в Болгарии в 1877-1878 гг. "Русская старина". 1895, 1896 гг.; Георгиевский Д., Гражданское управление в Болгарии (1877-1879). "Наблюдатель". 1882, N 9, с. 123-160, N 10, с. 169-195; История Болгарии, т. 1, М., 1954, с. 336-338; Косев Д., Новая история Болгарии, Курс лекций, М., 1952, с. 439-462; Տե՛ս Косик В. И., Русская политика в Болгарии в 1879-1886 гг. М., 1991; Коротких М.Г., Разработка и принятие Тырновской конституции Болгарии 1879 года. Воронеж, 1878; Коротких М.Г., Россия и конституционное строительство в Болгарии (1878-1879). Воронеж, 1982; Краткая история Болгарии, М., 1987, с. 246-249; Матвеев П., Болгария и Восточная Румелия после Берлинского конгресса (Исторический очерк), "Исторический вестник". 1886 г.; Татищев, նշվ. աշխ., էջ 829-845:

Տիրնովոյի Սահմանադրությամբ ստեղծվում էր օրենսդիր իշխանության մարմին՝ միապալատ եռամյա պառլամենտ՝ Սովորական ժողովրդական ժողով՝ օրինագծեր մշակելու, պետական բյուջեն հաստատելու, կառավարության գործունեությունը վերահսկելու, ինչպես նաև համաներում շնորհելու համար: Սովորական ժողովրդական ժողովը կազմվում էր յուրաքանչյուր 10 հազար բնակիչներից ընտրված մեկ պատգամավորից: Ընտրություններին մասնակցում էին քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքներից օգտվող 21, իսկ ընտրվելու համար՝ 30 տարին լրացած գրագետ տղամարդիկ: Պատգամավորները ներկայացնում էին ոչ միայն իրենց ընտրողներին, այլև ամբողջ իշխանապետությունը: Այդ առումով, պատգամավորներն օժտված չէին իմպերատիվ մանդատով: Պատգամավորները պատասխանատվություն չէին կրում քննարկվող օրինագծերի նկատմամբ քվեարկություններով և ելույթներով իրենց վերաբերմունքը արտահայտելու համար: Սովորական ազգային ժողովի առաջին նիստը նախագահող ամենամեծ պատգամավորի ղեկավարությամբ ընտրվում են Ազգային ժողովի մշտական նախագահը, նրա տեղակալները և քարտուղարները: Ժառանգական իշխանատոհմի վերանալու դեպքում, ինչպես նաև սահմանադրական փոփոխություններ, տարածքային փոխանակումներ կամ սահմանային ուղղումներ կատարելու համար պետք է հրավիրեր կրկնակի պատգամավորներից բաղկացած ժողովրդական Մեծ ժողով:

Պատական համակարգը արդարադատությունը պետք է իրականացներ Բուլղարիայի իշխանի անունով:

Սահմանադրության համաձայն՝ Բուլղարիայի իշխանը գործադիր մարմնի՝ կառավարության և պետության գլուխն էր ու գերագույն ներկայացուցիչը: Սահմանադրությունը իշխանի անձը հռչակում էր «սրբազան ու անձեռնմխելի»: Սահմանադրության համաձայն՝ իշխանը օժտված էր պետական ապարատը կազմավորելու առանձնաշնորհումներով: Նա էր նշանակում գործադիր իշխանու-

թյան՝ կառավարության անդամներին՝ նախարարներին և նախարարների հորհրդի նախագահին, որոնց գործունեությունը պետք է ենթարկվեր «իշխանի բարձրագույն հսկողությանը և ղեկավարությանը»: Բուլղարիայի իշխանը պետության զինված ուժերի գլխավոր հրամանատարն էր: Նա էր շնորհում զինվորական կոչումներ: Զինվորական ծառայության անցնողները պարտավոր էին հավատարմության երդում տալ իշխանին: Նա էր իրականացնում իշխանապետության արտաքին հարաբերությունները, ժողովրդական ժողովի համաձայնությամբ կարող էր միջազգային պայմանագրեր և համաձայնություններ կնքել: Բուլղարիայի իշխանն էր հրավիրում ժողովրդական Մեծ և Սովորական ժողովրդական ժողովները:

Սովորական ժողովրդական ժողովի նստաշրջանի բացման օրը հրապարակվում էր երկրի վիճակին վերաբերող իշխանի ուղերձը և թվարկվում էին ժողովի քննարկմանը ներկայացվող առաջարկությունները և օրինագծերը: Սովորական ժողովրդական ժողովը իր պատասխանն էր հղում իշխանի ներկայացրած ուղերձին:

Իշխանը օժտված էր օրենսդրական նախաձեռնության լիազորություններով, հաստատում և հրապարակում էր ժողովրդական ժողովի ընդունած օրենքները: Իշխանի հրապարակած հրամանագրերը և հրամանները ունեին օրենքի ուժ, որոնց իրականացման համար պատասխանատվություն էին կրում դրանք կրկնավավերացրած համապատասխան նախարարները: Պետությանը ներքին կամ արտաքին սպառնալիք ստեղծվելու և ժողովրդական ժողով հրավիրելու անհնարինության պարագայում իշխանը իրավունք ուներ իրականացնել օրենսդրական լիազորություններ, երկրի ամբողջ տարածքում կամ առանձին մասերում ռազմական դրություն հայտարարել:

Գործադիր իշխանության ղեկավարը՝ իշխանը, օժտված էր ֆինանսական լայն իրավասություններով: Ժողովրդական ժողովի ընդունած տարեկան բյուջեն ենթակա էր իշխանի հաստատմանը: Ժողովի կողմից հերթական տարեկան բյուջեն չհաստատելու կամ դրա

հաստատումը հետաձգելու դեպքում իշխանը կարող էր հաստատել նոր բյուջեն, իրավունք ուներ մինչև 300 հազ. ֆրանկի արտաբյուջետային ծախսեր թույլատրել, առանց ժողովրդական ժողովի որոշման մինչև 1 մլն ֆրանկ արտասահմանյան փոխառություն վերցնել:

Պետության գլուխը օժտված էր քրեական դատավճիռները հաստատելու, պատիժները մեղմելու և քաղաքական բանտարկյալներին ներում շնորհելու իրավունքներով: Սակայն իշխանը իրավասու չէր ներում շնորհելու Սահմանադրության խախտման համար դատապարտման ենթարկված նախարարներին:

Սահմանադրության համաձայն՝ Բուլղարական իշխանապետությունում տիրապետող միակ կրոնը Արևելքի քրիստոնեական ուղղափառ եկեղեցու դավանանքն էր: Բուլղարական ուղղափառ քրիստոնեական եկեղեցին ենթակա էր միայն բուլղարական եկեղեցու գերագույն ղեկավար մարմնի՝ հոգևոր Սինոդի իրավասությանը: Ժառանգաբար գահ բարձրացած Բուլղարիայի իշխանը և նրա ժառանգները պարտավոր էին պաշտել միայն Բուլղարական ուղղափառ քրիստոնեական եկեղեցու դավանանքը:

Բուլղարական ուղղափառ եկեղեցու դավանանքին չպատկանող քրիստոնյաները, ինչպես նաև այլ կրոնների հավատացյալները, ունեին իրենց հոգևոր արարողություններն ու ծիսակատարությունները ազատորեն կատարելու իրավունքներ:

Սահմանադրությունը հռչակում էր օրենքի առաջ բոլոր բուլղարահպատակների իրավահավասարության սկզբունքը, վերացնում դասային բաժանումները, ազնվականական տիտղոսները, տարբերանշանները, ինչպես նաև քաղաքացիական շքանշանները: Յուրաքանչյուր ստրուկ, մտնելով Բուլղարական իշխանապետություն, ստանում էր անձնական ազատություն: Սահմանադրությամբ ընտրական իրավունք էին ստանում քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքներից օգտվող 21, իսկ ընտրվելու համար՝ 30 տարին լրացած գրագետ տղամարդիկ: Համայնքները օժտվում էին ինքնավարության իրավունքներով: Հռչակվում էր հավաքների, ժողովների,

մամուլի, դավանանքի, իշխանություններին անհատական կամ խմբակային հանրագրերով դիմելու լիակատար ազատության իրավունք: Հաստատվում էր պարտադիր անվճար տարրական կրթություն: Ամրագրված էին անձի և գույքի անձեռնմխելիության, նամակագրության գաղտնիության սկզբունքները: Սահմանվում էր համընդհանուր պարտադիր զինվորական ծառայություն²⁸³: Բուլղարական պաշտոնական պատմագրության գնահատմամբ՝ Տիրնովոյի սահմանադրությունը իր ժամանակաշրջանի դեմոկրատական սահմանադրություններից մեկն էր:

1879 թ. ապրիլի 3-ին իշխանապետության Հիմնադիր ժողովը Սոֆիան հռչակում է Բուլղարական իշխանապետության մայրաքաղաք:

1879 թ. ապրիլի 16(28)-ին ընդունելով Բուլղարական իշխանապետության Տիրնովոյի սահմանադրությունը՝ Հիմնադիր ժողովը ավարտում է իր գործունեությունը: Հաջորդ օրը՝ ապրիլի 17(29)-ին, Տիրնովոյում հրավիրված առաջին ժողովրդական Մեծ ժողովը, որի 248 անդամներից 84-ը Հիմնադիր ժողովի պատգամավորներն էին, Բուլղարիայի իշխան է ընտրում Ալեքսանդր 2-րդի առաջարկած թեկնածուին՝ Ռոմանովների արքայատոհմի ազգական, 1877-1878 թթ. ռուս-թուրքական պատերազմում ռուսական բանակում ծառայած, գերմանական 22-ամյա իշխան Ալ. Բատտենբերգին: Ռուսական և եվրոպական տերությունների արքունիքները կատարած պաշտոնական այցելություններից հետո, Կ.Պոլսում սյուզերեն սուլթանից ստանալով Բուլղարիայի իշխանի ընտրությունը վավերացնող կայսերական ֆերմանը, Ալ. Բատտենբերգը հունիսի 26-ին (հուլիսի 7-ին) ժողովրդական Մեծ ժողովում հավատարմության երդում է տալիս Տիրնովոյի սահմանադրությանը: Մի քանի օր անց Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխանը ժամանում է Սոֆիա և կայսերական կոմիսար Դոնդուկով-Կորսակովից ստանձնում իշխանապետության

²⁸³ Annuaire de Législation étrangère. Neuvième année. Paris, 1880. Bulgarie. Constitution promulguée à Tirnova le 16 avril 1879, p. 774-790.

կառավարումը: Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխանապետությունը իր գործունեությունն է սկսում ինքնուրույն պետության կարգավիճակով՝ սուլթանից որպես վասալական կախվածության նշան պարտավորվելով սոսկ ամենամյա հարկ վճարել թուրքական կառավարությանը:

1879 թ. հուլիսին Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը և զորքերը հեռանում են Բուլղարական իշխանապետությունից և Արևելյան Ռումելիայից:

Արևելյան Ռումելիայի վարչական կառավարման կազմակերպումը

1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա՝ Բեռլինի կոնգրեսի որոշմամբ, սուլթանի քաղաքական և ռազմական գերագույն իշխանության ներքո Բալկանյան լեռնաշղթայից դեպի հարավ ստեղծվում է վարչական ինքնավարությամբ օժտված «Արևելյան Ռումելիա» անվամբ նահանգը²⁸⁴:

Բեռլինի դաշնագրի 14-րդ հոդվածի համաձայն՝ Արևելյան Ռումելիա ինքնավար նահանգի վարչական սահմանները հյուսիսում և ելուսիս-արևմուտքում սահմանակցվում են Բուլղարական իշխանապետությանը, արևելքում՝ Մեսեմվիրա (արդի Նեսեբրդ) և Բուրգաս նավահանգիստներով հանդերձ՝ Սև ծովին, արևմուտքում՝ Դանուբի աջ՝ Իսկլըր վտակի վերին հոսանքին, հարավում՝ Ռոդոպյան և Ստրանջա (Իստրանջա) լեռներին՝ կազմելով 33 հազար քառ. կմ. 900 հազար բնակչությամբ²⁸⁵: Այդպիսով՝ Բուլղարիայի հարավային սահմանը աշխարհագրորեն դեպի հյուսիս հեռացնելու 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա՝ Բեռլին-

²⁸⁴ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.4. 1878-1902:

N 862. Protocoles et Comptes-rendus de la Commission Internationale chargée d'élaborer l'organisation de la Roumélie Orientale. Du 30 Septembre 1878 au 24 Septembre 1879. P.194.

²⁸⁵ Кратка история на България. София 1983, с. 238.

նի դաշնագրի 14-րդ հոդվածով, Թուրքիային էր վերադարձվում Ռոդոսյան և Ստրանջա (Խստրանջա) լեռներից մինչև Էգեյան ծովը գտնվող տարածքը՝ պատմական Մակեդոնիան:

Մինչև թուրքական կառավարության և Եվրոպական հանձնաժողովի համագործակցությամբ Արևելյան Ռումելիայի տեղական կառավարման վարչական կառուցվածքի մշակումը՝ Բուլղարիայի՝ Ռուաստանի կայսերական կոմիսար Դոնդուկով-Կորսակովը 1878 թ. հոկտեմբերին Արևելյան Ռումելիայի և Ադրիանապոլսի սանջակի Ռուսական ժամանակավոր վարչության ղեկավար, գեներալ-նահանգապետ է նշանակում Հարավային Բուլղարիայում տեղակայված 9-րդ կորպուսի հրամանատար, գեներալ-լեյտենանտ Ա.Դ. Ստոլիպինին: Միաժամանակ, Կ.Պոլսից Պլովդիվ է ժամանում Եվրոպական հանձնաժողովը, որը պետք է մշակեր վարչական ինքնավարությամբ օժտված Հարավային Բուլղարիայի՝ Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպական Կանոնադրությունը և Ռուսական քաղաքացիական վարչությունից ստանձներ այդ նահանգի ֆինանսների տնօրինումը:

Նախքան Եվրոպական հանձնաժողովի Պլովդիվ ժամանելը՝ Արևելյան Ռումելիայի Ռուսական ժամանակավոր վարչությունը արդեն կազմակերպել էր տեղական ինքնակառավարման, ֆինանսական, դատական համակարգը, ռուս սպաների ղեկավարությամբ ստեղծել հասարակական կարգի պահպանության միլիցիա, ժողովրդական աշխարհազորի դրուժինաներ, գործավարությունը վարում բուլղարերենով:

Այնուամենայնիվ, ռուսական դիվանագիտության բալկանյան քաղաքականության կարևորագույն խնդիրը Արևելյան Ռումելիայի միավորումն էր Բուլղարական իշխանապետության հետ: Այդ առումով, Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպական Կանոնադրությունը մշակող Եվրոպական հանձնաժողովի ռուսական ներկայացուցիչներին Պետերբուրգից հղված հրահանգում շեշտվում էր, որ ռուսական քաղաքականության խնդիրը Արևելյան Ռումելիայի միավոր-

ումն է Բուլղարական իշխանապետության հետ:

Արևելյան Ռումելիայի միավորումը Բուլղարական իշխանապետության հետ թուրքական իշխանությունների կողմից զինված ուժով չխոչընդոտելու նպատակով ռուսական կառավարությունը հարկադրված էր կանխելու Բալկանյան լեռնաշղթայի լեռնանցքներում թուրքական կայազորներ տեղաբաշխելու վերաբերյալ Բեռլինի օրակարգի 15-րդ հոդվածի կիրառումը:

Անսալով Բալկանյան լեռնաշղթայի լեռնանցքներում թուրքական կայազորներ չտեղակայելու Ալեքսանդր 2-րդի գրավոր խորհրդին՝ սուլթան Աբդուլ Համիդը 1879 թ. ապրիլին վստահեցնում է, որ Բալկանյան լեռնաշղթայի լեռնակիրճերում կայազորներ տեղաբաշխելու հրատապ անհրաժեշտություն չի տեսնում²⁸⁶:

Բալկանյան լեռնաշղթայի լեռնածորերում թուրքական կայազորներ չտեղադրելը մեծապես նպաստում է Բուլղարական իշխանապետության և Արևելյան Ռումելիայի միջև կապերը ամրապնդելու և խաղաղ կերպով երկու Բուլղարիաների միավորումը իրականացնելու համար:

1879 թ. ապրիլի 26-ին Եվրոպական հանձնաժողովը ավարտում է Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպական Կանոնադրության մշակումը, որն էլ մայիսի 16-ի սուլթանական հրավարտակով դառնում է Հարավային Բուլղարիայի սահմանադրությունը²⁸⁷:

Բեռլինի կոնգրեսի որոշման համաձայն, կազմակերպական Կանոնադրությունը սահմանում էր օսմանյան սուլթանի քաղաքական և ռազմական գերագույն իշխանության ներքո Արևելյան Ռումելիայի՝ որպես ինքնավար նահանգի, իրավական կարգավիճակը:

Արևելյան Ռումելիայի գործադիր իշխանության գլուխն էր Բեռլինի դաշնագիրը ստորագրած տերությունների համաձայնությամբ՝ հնգամյա ժամկետով սուլթանի նշանակված գեներալ-նահանգապե-

²⁸⁶ Татищев С., նշվ. աշխ., էջ 837:

²⁸⁷ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.4. 1878-1902. N 876. Ferman Impérial ordonnant l'exécution du Statut organique de la Roumélie Orientale. Donné le 16 Mai 1879, p. 224.

տը: Կազմակերպական կանոնադրության համաձայն, Արևելյան Ռումելիայի բարձրագույն իշխանության մարմինը 56 պատգամավորներից բաղկացած Մարզային ժողովն էր: Նրա կազմի 10 անդամները նիստերին էին մասնակցում «ըստ իրավունքի», 36-ը ընտրվում էին ժողովրդի, իսկ 10-ը նշանակվում էին գեներալ-նահանգապետի կողմից: Մարզային ժողովը իր կազմից ընտրում էր 10 անդամներից բաղկացած Մշտական հանձնաժողով և երեք տեղակալներ, որոնք կազմում էին ժողովի վերին պալատը: Մարզային ժողովի ընդունած օրենքները ենթակա էին սուլթանի հաստատմանը:

Արևելյան Ռումելիայի գործադիր իշխանության՝ կառավարության անդամները նշանակվում էին գեներալ-նահանգապետի կողմից և հաստատվում սուլթանական ֆերմանով: Արևելյան Ռումելիայի կառավարությունը բաղկացած էր վեց բարձրագույն պաշտոնյաներից՝ դիրեկտորներից, որոնք վարում էին իրենց տնօրինությանը ենթական ներքին գործերի, արդարադատության, ֆինանսների, գյուղատնտեսության, առևտրի և հասարակական աշխատանքների, ժողովրդական կրթության բնագավառները և ոստիկանության պետից: Կառավարության վեց դիրեկտորները հանդիսանում էին գեներալ-նահանգապետի խորհրդակցական մարմինը: Կառավարության գործունեությունը վերահսկվում էր Մարզային ժողովի տասը անդամներից ընտրված Մշտական հանձնաժողովի կողմից: Կազմակերպական Կանոնադրությունը հռչակում էր անձի ազատության և մասնավոր սեփականության անձեռնմխելիության, խոսքի, հավաքների, ժողովների, դավանանքի ազատության սկզբունքները: Կազմակերպական Կանոնադրությունը սահմանում էր ընտրական գույքային ցենզ, որը, սակայն, չէր կիրառվում պաշտոնյաների և մտավորականների նկատմամբ²⁸⁸:

1879 թ. մայիսի 16-ին սուլթանական ֆերմանով հաստատված

²⁸⁸ St'iu Кратка история Болгарии, с. 253-254.

Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպական Կանոնադրությունը մտնում է ուժի մեջ: Միաժամանակ, Բեռլինի դաշնագիրը ստորագրած տերությունների համաձայնությամբ, սուլթանը Արևելյան Ռումելիայի գեներալ-նահանգապետ է նշանակում Վիեննայում Օսմանյան կայսրության նախկին դեսպան, բուլղարա-հունական ծագում ունեցող, քրիստոնեական ուղղափառ դավանանքին պատկանող Ալեքսանդր Բոգորոդիին (Ալեկո փաշային)²⁸⁹, որը ժամանում է իր կառավարմանը ենթակա նահանգի կենտրոն Պլովդիվ և ձեռնամուխ լինում իր պաշտոնեական պարտականությունների կատարմանը:

1879 թ. հոկտեմբերի 7-ին Մարզային ժողովում ընտրված 36 պատգամավորներից 31-ը բուլղար ներկայացուցիչներ էին, 3-ը՝ հույներ, իսկ 2-ը՝ թուրքեր: 1879 թ. դեկտեմբերի 10-ին Մարզային ժողովից ընտրված Մշտական հանձնաժողովը կազմվում է միայն բուլղար պատգամավորներից: Մարզային ժողովի և Մշտական հանձնաժողովի նախագահ է ընտրվում խոշոր բուրժուազիայի ներկայացուցիչ, հետագայում՝ 1911-1913 թթ. բուլղարական կռաւիցիոն կառավարության ղեկավար և 1912 թ. Բալկանյան դաշինքի կազմակերպիչներից՝ Իվան Գեշովը:

Մարզային ժողովի առաջնահերթ կարևորագույն խնդիրներից մեկը պետական լեզվի հաստատումն էր: Անտեսելով Եվրոպական հանձնաժողովի որոշումը և, անուշադրության մատնելով թուրք և հույն պատգամավորների բողոքները, Մարզային ժողովը Արևելյան Ռումելիայի պաշտոնական պետական լեզու է ճանաչում միայն բուլղարերենը: Կառավարությունը ենթարկվում է Ազգային ժողովի վերահսկողությանը՝ պատասխանատու դառնալով նրա առաջ²⁹⁰:

²⁸⁹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.4. 1878-1902.

N 875. Ferman Impérial nommant Aléko-Pacha Vogorodi Gouverneur général de Roumélie Orientale. Donné le 16 mai 1879, p. 223.

²⁹⁰ St'iu Абакумов А.И., Помощь России в воссоздании Болгарской государственности (Организация русского)

Ազգային ժողովը և կառավարությունը փաստորեն անկախ են դառնում իրենց գործունեության մեջ՝ շատ հաճախ չենթարկվելով սյուզերեն սուլթանին՝ մարզի կարևորագույն հարցերը լուծելով միանգամայն ինքնուրույն կերպով:

Եվրոպական տերություններին հղած թուրքական կառավարության 1880 թ. հոկտեմբերի 3-ի շրջաբերականը

Եվրոպական տերություններին հղած 1880 թ. հոկտեմբերի 3-ի շրջաբերականով թուրքական կառավարությունը պարտավորվում էր իրականացնել Եվրոպական Թուրքիայի իր նահանգներում տեղական կարիքներին հարմարեցված կազմակերպական հատուկ Կանոնադրություններ կիրառելու վերաբերյալ Բեռլինի դաշնագրի 23-րդ հոդվածով իրեն առաջադրված պահանջները: Կոնգրեսի որոշման համաձայն, 1868 թ. կրետական կազմակերպական Կանոնադրությանը նմանօրինակ Կանոնադրությունների մանրամասների մշակումը թուրքական կառավարությունը մարզերում հանձնարարելու էր հատուկ հանձնաժողովների, որոնց մեջ տեղացի բնակչությունը ստանալու էր լայն մասնակցություն: Հանձնաժողովները իրենց կազմած վարչական կառավարման կազմակերպական Կանոնադրությունների նախագծերը ներկայացնելու էին թուրքական կառավարության քննարկմանը, որը, սակայն, նախքան դրանք կի-

гражданского управления). Вопросы новой и новейшей истории. Новосибирск, 1966, с. 96-126; Ануцин Д. Г., Князь В.А.Черкасский и гражданское управление в Болгарии в 1877-1878 гг. "Русская старина". 1895,1896 гг..

Георгиевский Д., Гражданское управление в Болгарии (1877-1879). "Наблюдатель". 1882, N 9, с. 123-160, N 10, с. 169-195; История Болгарии, т. 1, М., 1954, с. 336-338; Косев Д., Новая история Болгарии, Курс лекций, М., 1952, с. 439-462; St'v Косик В.И., Русская политика в Болгарии в 1879-1886 гг. М., 1991; Коротких М.Г., Разработка и принятие Тырновской конституции Болгарии 1879 года. Воронеж, 1878; Коротких М.Г., Россия и конституционное строительство в Болгарии (1878-1879). Воронеж, 1982; Краткая история Болгарии, М., 1987, с. 246-249; Матвеев П., Болгария и Восточная Румелия после Берлинского конгресса (Исторический очерк), "Исторический вестник". 1886 г.. Татищев, նշվ. աշխ., էջ 829-845:

րառելը, պետք է խորհրդակցեր Արևելյան Ռումելիա նահանգի կազմակերպման համար նշանակված Եվրոպական հանձնաժողովի հետ: Սակայն Եվրոպական տերություններին հղած շրջաբերականում թուրքական կառավարությունը շեշտում էր, որ Եվրոպական Թուրքիայում կիրառվելիք կազմակերպական Կանոնադրությունները պետք է ապահովեն օսմանյան սուլթանի լիակատար և ամբողջական գերիշխանությունը և չհանգեցնեն Օսմանյան կայսրության այդ բալկանյան մարզերի անջատմանը²⁹¹: Սակայն, Օսմանյան կայսրության «Եվրոպական Թուրքիայի մյուս մասերում» տեղական կարիքներին հարմարեցված կազմակերպական Կանոնադրություններ կիրառելու Բեռլինի դաշնագրի 23-րդ հոդվածի պահանջները իրականացնելու միջազգային պարտավորությունները, բացի սոսկ խոստումներից, սուլթանական կառավարությունները երբեք չեն կենսագործել: Ավելին՝ 1889 թ. հոկտեմբերի 26-ի սուլթանական հրամանով վերացվում էին Կրետե կղզու ինքնավարության մի շարք իրավունքները²⁹²:

Թուրքական իշխանությունները ամենևին էլ չեն անդրադարձել նաև «հայաբնակ մարզերում» տեղական կարիքներից հարուցված բարելավումներ ու բարենորոգումներ իրականացնելու, չերքեզներից ու քրդերից հայերի անվտանգությունը ապահովելու վերաբերյալ Բեռլինի պայմանագրի 61-րդ հոդվածով ստանձնած իրենց պարտավորությունները, անուշադրության են մատնել այդ առումով հղված տերությունների հուշագրերը և, ընդհակառակը, բարելավումներ և բարենորոգումներ իրականացնելու փոխարեն, կազմակերպում էին հայերի զանգվածային կոտորածներ: Թուրք պատմաբան Օսման Նուրին, խոսելով մասնավորապես 1896 թ. օգոստոսին Կ.Պոլսում կազմակերպված հայերի կոտորածի մասին, գրում է.

²⁹¹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ.4. 1878-1902. N 897. Note circulaire de la Sublime Porte aux Représentants d'Allemagne, d'Autrich -Hongrie, de France, de Grande-Bretagne, d'Italie et de Russie, à Constantinople, relatives à certains questions du Traité de Berlin. En date du 3 octobre 1880, p. 274-280.

²⁹² История XIX века, т. 8, с. 45.

«Այս ջարդը, բոլոր պարագաներում, մի ահարկու եղեռն էր մարդկության դեմ: Իսկ այս եղեռնի պատճառ հանդիսացողը, անկասկած, նույն Աբդուլ Համիդ երկրորդն էր, որը ղեկավարում էր Յըլդըզի այդ հրոսախումբը և կոտորում էր ոչ միայն հայերին, այլև դեպի կործանում էր տանում ամբողջ հայրենիքը»²⁹³:

1881 թ. հունիսի 18-ին Բեռլինում Ռուսաստանի, Գերմանիայի և Ավստրո-Հունգարիայի միջև կնքված գաղտնի պայմանագիրը

1881 թ. հունիսի 18-ին Բեռլինում ստորագրվում է Գերմանիայի և Ռուսաստանի, Ռուսաստանի և Ավստրո-Հունգարիայի միջև 1873 թ. հոկտեմբերին Վիեննայի Շյոնբրունն պալատում գաղտնի համաձայնագրերով ձևավորված «Երեք կայսրերի դաշինքի» պայմանագրի պայմանները փոխարինող եռակողմ գաղտնի նոր պայմանագիր²⁹⁴:

Պայմանագրի ռազմական մասում երեք կայսրությունները պարտավորվում էին, որ պայմանավորվող կողմերից որևէ մեկը չորրորդ մեծ տերության հետ պատերազմի մեջ գտնվելու դեպքում պետք է պահպաներ բարյացակամ չեզոքություն, և ջանքեր գործադրվեին կոնֆլիկտը տեղափակելու համար: Սակայն պայմանավորվող երեք տերություններից որևէ մեկի կողմից Թուրքիայի դեմ պատերազմի դեպքում նախապես պետք է համաձայնություն կայացվեր պատերազմի արդյունքների վերաբերյալ²⁹⁵:

Պայմանագրի հիմնական մասը վերաբերում էր երեք կայսրությունների բալկանյան քաղաքականությանը:

Ռուսաստանը պարտավորվում էր անվերապահորեն ընդունել Բոսնիա-Հերցեգովինայի և Նովի-Քազարի սանջակի վերաբերյալ

Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումները՝ այդպիսով ճանաչելով Ավստրո-Հունգարիայի շահերը Օսմանյան կայսրության սլավոնական այդ երկրամասերի նկատմամբ²⁹⁶: Այդ գաղտնի պայմանագրին կցված արձանագրությամբ Ավստրո-Հունգարիան իրեն իրավունք էր վերապահում միջազգային բարենպաստ իրադրության պայմաններում բռնակցման ենթարկել Բոսնիան և Հերցեգովինան: Իր ուժն էր պահպանում նաև Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև գտնվող Նովի-Քազարի սանջակը բռնակցման ենթարկելու վերաբերյալ Ավստրո-հունգարական և ռուսական ներկայացուցիչների միջև Բեռլինում 1878 թ. հուլիսի 13-ին ստորագրված հայտարարությունը²⁹⁷:

«Երեք կայսրերի դաշինքի» տերությունները համաձայնվում էին, որ միջազգային իրադրությունից թելադրված հանգամանքներում Բուլղարական իշխանապետությունը միավորվեր Արևելյան Ռումելիայի հետ: Սակայն երեք կայսրությունները բացառում էին Բուլղարական իշխանապետության կողմից օսմանյան տիրապետության տակ գտնվող բալկանյան որևէ այլ տարածքի, մասնավորապես՝ սահմանակից նահանգ Մակեդոնիայի, միացման հնարավորությունը՝ դրանով զրկելով Բուլղարիային դեպի Էգեյան ծով դուրս գալու հնարավորությունից²⁹⁸:

Երեք դաշնակից տերությունները կտրականապես շեշտում էին, որ իրենք չեն կարող հանդուրժել Թուրքիայի կողմից Արևելյան Ռումելիայի կամ Բալկանների գրավումը և, անհրաժեշտության դեպքում, ջանքեր կգործադրեն Թուրքիայի նման քայլը կանխելու համար²⁹⁹: Այդպիսով՝ «Երեք կայսրերի դաշինքի» տերությունները հանդես էին գալիս Բալկաններում թուրքական տիրապետության վերականգնման բոլոր հնարավոր փորձերը վճռականորեն միաս-

²⁹³ Օսման Նուրի, նշվ. աշխ., էջ 213:

²⁹⁴ Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917. М., 1952. N 31. Договор, заключенный между Россией, Германией и Австро-Венгрией. Берлин, 6/18 июня 1881г., с. 228-233.

²⁹⁵ Նույն տեղում, էջ 228-229:

²⁹⁶ Նույն տեղում, էջ 229:

²⁹⁷ Նույն տեղում, էջ 232:

²⁹⁸ Նույն տեղում:

²⁹⁹ Նույն տեղում:

նաբար խափանելու, բալկանյան երկրների քաղաքական անկախությունը, նրանց սահմանների անձեռնմխելիությունը պահպանելու և Բալկանների վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումները երաշխավորողի դերում:

Երեք տերությունները պարտավորվում էին փոխադարձաբար հաշվի առնել պայմանավորվող կողմերի շահերը Բալկանյան թերակղզում և ընդգծում, որ Եվրոպական Թուրքիայում տարածքային status-quo-ի որևէ փոփոխություն կարող է տեղի ունենալ միայն իրենց փոխադարձ համաձայնության դեպքում³⁰⁰:

Արևելյան Ռումելիայի միավորումը Բուլղարական իշխանապետության հետ

1885 թ. փետրվարին Արևելյան Ռումելիայի կենտրոն Պլովդիվում ստեղծված Բուլղարական գաղտնի կենտրոնական հեղափոխական կոմիտեի ղեկավարությամբ սեպտեմբերի 18-ին կատարված ժողովրդական ապստամբության հետևանքով թուրքական սուլթանի քաղաքական և ռազմական անմիջական իշխանության ներքո գործող Հարավային Բուլղարիայի ինքնավար վարչակարգը տապալվում է: Բուլղարական գաղտնի կենտրոնական հեղափոխական կոմիտեն պաշտոնապես հրապարակում է «օտար ռումելիական կառավարության» տապալման վերաբերյալ հաղորդում՝ հռչակելով Բուլղարիայի երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգները Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխան Ալ. Բատտենբերգի «գայիտնի ներքո» միավորելու հայտարարություն: Ժամանակավոր կառավարության պարտականությունները ստանձնած գաղտնի կոմիտեն հեռագրով Ալ. Բատտենբերգին ծանուցում է երկու Բուլղարիաների միավորման մասին և պաշտոնապես առաջարկում ընդունելու Հարավային Բուլղարիայի իշխանությունը: Նույն օրը Հարավային Բուլ-

ղարիայում հայտարարվում է 18-ից մինչև 40 տարեկան պահեստայինների զորակոչ: Թուրքական զորքերի ներխուժումը Արևելյան Ռումելիա կանխելու նպատակով ապստամբները պայթեցնում են Ենդրիանապոլսից (Էդիրնեից) հյուսիս գտնվող Ջիսրիմուստաֆա կոչված կամուրջը՝ այդպիսով կտրելով Օսմանյան կայսրության հետ Հարավային Բուլղարիան միացնող հաղորդակցության ուղին:

Նախապես մանրամասնորեն տեղեկացված լինելով պատրաստվող ապստամբության մասին՝ Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխան Ալ. Բատտենբերգը համաձայնում է ընդունելու Հարավային Բուլղարիայի իշխանությունը և անմիջապես հրավիրում Ազգային ժողովի արտակարգ նստաշրջան, որն էլ ընդունում է ռազմական ցույց և հայտարարում զորակոչ: Սեպտեմբերի 20-ին Ալ. Բատտենբերգը հռչակում է երկու Բուլղարիաների միավորման և «Հյուսիսային ու հարավային Բուլղարիայի իշխան» տիտղոսը կրելու մասին մանիֆեստ: Սեպտեմբերի 21-ին ժամանելով Պլովդիվ, Ալ. Բատտենբերգը Հարավային Բուլղարիայում նշանակում է իր կոմիսարին և նրա երկու օգնականներին: Օգտվելով Բալկանյան լեռնանցքներում թուրքական կայազորների բացակայությունից՝ անարգել կերպով Հարավային Բուլղարիա են մտնում Բուլղարական իշխանապետության զորքերը³⁰¹:

Անդրադառնալով երկու Բուլղարիաների անարգել կերպով միավորվելու պատճառին՝ թուրքական պատմագրությունը նշում է, որ թուրքական կառավարությունը իր անկարողության և անվճարկանության հետևանքով ոչ մի ձևով չի կարողացել օգտվել Հյուսիսային Բուլղարիան Արևելյան Ռումելիայից սահմանագատող Բալկանյան լեռնաշղթայում ամրություններ կառուցելու և կայազորներ տեղակայելու Բեռլինի դաշնագրի 15-րդ հոդվածով իրեն ընձեռնված իրավունքից և այդ իրավիճակը դյուրացրել է երկու տար-

³⁰⁰ История Болгарии, т. 1, с. 362-377; История внешней политики России. Вторая половина XIX века, М., 1999, с. 240-258; История дипломатии, т. 2, с. 236-240. Краткая история Болгарии, с. 253-258.

³⁰⁰ Նույն տեղում:

բեր վարչաքաղաքական նահանգների միավորման գործը³⁰²:

Երկու Բուլղարիաների միավորման հետևանքով առաջանում է այսպես կոչված Բուլղարական կամ Բալկանյան ճգնաժամը, որը տևում է 1885 թ. սեպտեմբերից մինչև 1886 թ. ապրիլը: Այդ ճգնաժամի հիմքը եվրոպական տերությունների և Թուրքիայի կողմից երկու տարբեր վարչաքաղաքական Բուլղարիաների միավորման փաստի իրավական ճանաչումն էր:

Ի պատասխան Արևելյան Ռումելիային սպառնացող թուրքական հարձակման՝ ռուսական կառավարությունը սուլթանին վճռականորեն հայտարարում է, որ Հարավային Բուլղարիա թուրքական զորքերի ներխուժում Ռուսաստանը չի կարող հանդուրժել³⁰³:

Անգլիական դիվանագիտությունը միավորված Բուլղարիային դիտարկելով Բալկաններից դեպի Կ.Պոլիս և Նեղոսներ Ռուսաստանի առաջխախացումը պատնեշող անջրպետ՝ իր հերթին սուլթանին խորհուրդ է տալիս ոչ միայն զորքեր չմտցնել Արևելյան Ռումելիա, այլև ինքնական կերպով ընդունել երկու Բուլղարիաների միավորման իրական փաստը: Որպես փոխհատուցում՝ անգլիական պահպանողական կառավարության ղեկավար դարձած Սուլթերին սուլթանին հավաստիացնում է, որ երկու Բուլղարիաների միավորման դիմաց Հունաստանի կողմից տարածքային պահանջներով Թուրքիայի դեմ պատերազմ սկսելու դեպքում այդ երկիրը կենթարկվի ծովային շրջափակման: Սակայն առաջացած Բուլղարական ճգնաժամին ռազմական ուժով միջամտելու և զորքի կիրառումով երկու Բուլղարիաների միավորումն արգելելու Թուրքական կառավարության մտադրությունը չէր կարող իրականանալ 1881 թ. հունիսի 18-ին Բեռլինում Գերմանիայի, Ռուսաստանի և Ավստրո-Հունգարիայի միջև կնքված գաղտնի պայմանագրի հետևանքով, ըստ որի՝ երեք դաշնակից տերությունները կտրականապես շեշտում

³⁰² Bayur Y. H., Türk İnkilâbi tarihi, cilt 1-2 (kisim 1-3). İstanbul-Ankara, 1940-1951. Birinci kısım. Berlin muahedesinde meşrutiyetin ilânına kadar. 1878-1908, s. 15.

³⁰³ Краткая история Болгарии, с. 255.

որ իրենք չեն կարող հանդուրժել Թուրքիայի կողմից Արևելյան Ռումելիայի կամ Բալկանների գրավումը և, անհրաժեշտության դեպքում, ջանքեր կգործադրեն Թուրքիայի նման քայլը կանխելու համար:

Արևելյան Ռումելիայի միավորումը Բուլղարական իշխանապետության հետ մեծ դժգոհություն է առաջացնում Սերբիայի կառավարող շրջաններում, որոնց համոզմամբ՝ երկու Բուլղարիաների միավորումը խախտում էր «բալկանյան պետությունների ուժերի հավասարակշռությունը», և որպես փոխհատուցում՝ Բուլղարիայից պահանջում են տարածքային զիջումներ Մակեդոնիայում: Ստանալով մերժում՝ 1885 թ. նոյեմբերի 14-ին Սերբիան ռազմական գործողություններ է սկսում Բուլղարիայի դեմ, որը, սակայն, ավարտվում է նրա ջախջախիչ պարտությամբ: Տերությունների, մասնավորապես՝ Ավստրո-Հունգարիայի վճռական միջամտությամբ պատերազմն ավարտվում է 1886 թ. մարտի 3-ին՝ Բուխարեստում կնքված հաշտությամբ³⁰⁴: Պարտված Սերբիան ճանաչում է երկու Բուլղարիաների միավորումը՝ հրաժարվելով տարածքային պահանջներից:

Սերբիայի դեմ տարած բուլղարական բանակի հաղթանակը մեծապես նպաստում է միավորված Բուլղարիայի միջազգային դրության ամրապնդմանը: Ի վերջո, 1886 թ. ապրիլի 5-ին Կ.Պոլսի սուլթանական պալատ Թոփհանեում եվրոպական վեց տերությունների և Թուրքիայի միջև կնքված համաձայնությամբ, երկու Բուլղարիաների միավորման փաստը ստանում է միջազգային իրավական ճանաչում: Ամրագրվում էր, որ ըստ Բեռլինի դաշնագրի 17-րդ հոդվածի, տերությունների համաձայնությամբ, սուլթանը հինգ տարի ժամկետով Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխանին պետք է նշանակեր Արևելյան Ռումելիայի գեներալ-նահանգապետ, որի հետևանքով Արևելյան Ռումելիայի և Բուլղարական իշխանապետության վարչա-

³⁰⁴ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 4., 1878-1902.

N 940. Traité de paix de Bucarest. (Turquie, Serbie, Bulgarie). Conclu le 3 mars 1886, p. 422-423.

կան կառավարումը պետք է իրականացնեն Բուլղարիայի իշխանը: Որպես փոխհատուցում երկու Բուլղարիաների միավորման՝ Արևելյան Ռումելիայի Կրջա-Ալիի և Ռոդոպի շրջանի մուսուլմանական գյուղերը անցնում էին Թուրքիային³⁰⁵: Այդպիսով՝ եվրոպական վեց տերությունների և Թուրքիայի միջև 1886 թ. ապրիլի 5-ին Կ. Պոլսում կնքված համաձայնությամբ՝ չեղարկվում էր 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված անգլո-ուսական Համաձայնագրի հիման վրա Բուլղարիան երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումը, և սուլթանի սյուզերենության ներքո ստեղծվում էր մեկ միասնական Բուլղարիա:

Օսմանյան կայսրության կազմում երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների՝ Հյուսիսային և Հարավային Բուլղարիաների միավորմանը մեծապես նպաստում է Ռուսաստանի, Գերմանիայի և Ավստրո-Հունգարիայի միջև 1881 թ. հունիսի 18-ին Բեռլինում կնքված գաղտնի պայմանագիրը, որով դաշնակից երեք տերությունները համաձայնվում էին, որ միջազգային իրադրությունից թելադրված հանգամանքներում Բուլղարական իշխանապետությունը միավորվեր Արևելյան Ռումելիայի հետ, սակայն, բացառում էին սահմանակից նահանգ Մակեդոնիայի միացման հնարավորությունը:

1886 թ. սկզբին Ալ. Բատտենբերգը Հարավային Բուլղարիայում կիրառության մեջ է դնում Բուլղարական իշխանապետության օրենսդրությունը և դատական համակարգը: Բուլղարական իշխանապետության և Հարավային Բուլղարիայի միջև գոյություն ունեցող մաքսային արգելքները վերացվում են, իսկ վարչական մարմինները՝ միաձուլվում: Հարավային Բուլղարիայի և Բուլղարական իշխա-

նապետության պատգամավորները Սոֆիայում միավորվում են մեկ ընդհանուր Ազգային ժողովի մեջ: «Բուլղարիայի միավորումը փաստ է», - հայտարարում է Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխան Ալ. Բատտենբերգը:

Հյուսիսային և Հարավային Բուլղարիաների միավորման հետևանքով Բուլղարիայի ընդհանուր տարածքը հասնում է 97 հազ. քառ. կիլոմետրի, իսկ բնակչությունը՝ ավելի քան երեք միլիոնի: Բնակչության թվաքանակով և տարածքի մեծությամբ, Ռումինիայից հետո, Բուլղարիան դառնում է երկրորդ պետությունը Բալկանյան թերակղզում:

Բուլղարիայի միավորումը ունենում է առաջադիմական մեծ նշանակություն: Օսմանյան կայսրության կազմում երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների՝ Հյուսիսային և Հարավային Բուլղարիաների միավորման հետևանքով ստեղծվում է միասնական ազգային պետություն, որն ուղի է հարթում բուլղար ժողովրդի ազգային համախմբման և որպես ազգի ձևավորման, նրա տնտեսական վերելքի, մշակույթի զարգացման և լիակատար քաղաքական անկախության նվաճման համար: Օսմանյան կայսրության կազմում սուլթանի սյուզերենության ներքո քաղաքական ինքնավարության իրավունքով օժտված Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը 1899 թ. իր դիվանագիտական ներկայացուցչություններն է հիմնում Վիեննայում և Կ. Պոլսում:

Չեռնոգորիա

Բեռլինի կոնգրեսից հետո՝ 1878 թ. վերջին, Չեռնոգորիան դիվանագիտական հարաբերություններ է հաստատում Ռուսաստանի և Ֆրանսիայի, 1979 թ.՝ Մեծ Բրիտանիայի, Ավստրո-Հունգարիայի, Իտալիայի և Թուրքիայի, 1881 թ.՝ Հունաստանի, 1897 թ.՝ Բուլղարիայի, 1905 թ.՝ ԱՄՆ-ի, իսկ 1906 թ.՝ Գերմանիայի հետ, որոնց դիվանագիտական ներկայացուցիչների նստավայրն է դառնում իշխա-

³⁰⁵ Նույն տեղում, N 938. Protocoles de la Conférence de Constantinople. Pour règlement des difficultés survenues dans la Roumélie Orientale, au Kiosque Impérial de Top-hané, 5 novembre-5 avril 1886, p. 366-410: Annexe au Protocole N 8, p. 410.

նապետության մայրաքաղաք Յետինեն³⁰⁶: 1879 թ. օգոստոսին Չեռնոգորիան դիվանագիտական ներկայացուցչություն է հիմնում Կ. Պոլսում³⁰⁷: 1889 թ. Չեռնոգորիայի իշխան Նիկոլա Նեգոշը պաշտոնապես այցելում է Պետերբուրգ: Հանդիսավոր ընդունելության ժամանակ կայսր Ալեքսանդր 3-րդը իր բաժակաճառում Չեռնոգորիայի իշխանին հայտարարում է «Ռուսաստանի միակ ճշմարիտ և հավատարիմ բարեկամ»³⁰⁸:

Չեռնոգորիայի իշխան Նիկոլա Նեգոշը 1896 թ. պաշտոնական հրավերով այցելում է Սերբական թագավորության մայրաքաղաք Բելգրադ, իսկ հաջորդ տարի Սերբիայի թագավոր Ալեքսանդր Օբրենովիչը փոխադարձորեն ժամանում է Յետինեն³⁰⁹: Պատմության մեջ առաջին անգամ կատարված Չեռնոգորիայի և Սերբիայի միապետների աննախադեպ պաշտոնական փոխայցելությունները հիմք են դնում երկու սլավոնական պետությունների միջև դիվանագիտական և ռազմաքաղաքական համագործակցական հարաբերությունների հաստատմանը:

Բեռլինի կոնգրեսի ընդունած պայմանագրի 29-րդ հոդվածի հիման վրա, ըստ որի՝ Չեռնոգորիան Ավստրո-Հունգարիայի հետ պետք է համաձայնության հանգեր չեռնոգորյան նոր տարածքում ճանապարհներ և երկաթուղազիծ կառուցելու իրավունքի վերաբերյալ, 1885 թ. շահագործման է հանձնվում ավստրիական սահմանից մինչև իշխանապետության մայրաքաղաք Յետինեն կառուցված 26 կմ երկարությամբ ճանապարհը, Ադրիատիկ ծովի Բար նավահանգիստը Վիրբազարի հետ 1888 թ. միացնող 38 կմ, Ադրիատիկ ծովի Բար և Ուցին նավահանգիստները 1905 թ. միացնող 30 կմ երկարությամբ ճանապարհները և այլ ճանապարհներ³¹⁰ (1948 թ.

³⁰⁶ Živko Andrijašević, The history of Montenegro. From ancient times to 2003. Podgorica, 2006, p. 113.

³⁰⁷ Նույն տեղում, էջ 126:

³⁰⁸ Նույն տեղում, էջ 125:

³⁰⁹ Նույն տեղում, էջ 120-121:

³¹⁰ Նույն տեղում, էջ 116:

շահագործման է հանձնվում 56.6 կմ երկարությամբ Նիկշիչ-Պոդգորիցա երկաթուղազիծը, որով Չեռնոգորիան հետագայում միանում է 1976 թ.-ից Սերբիայի մայրաքաղաք Բելգրադը Պոդգորիցայով Ադրիատիկ ծովի իր Բար նավահանգստի հետ կապող երկաթուղուն):

Հաղորդակցության ուղիների կառուցումը մեծապես նպաստում է Չեռնոգորիայի ներքին շուկայի ընդլայնմանը, տնտեսության հետագա զարգացմանը և քաղաքային բնակչության հետագա աճին: Արդեն 19-րդ դարի ավարտին Չեռնոգորիայի խոշոր քաղաքներից Պոդգորիցան ուներ 6 հազար, Ուցինը՝ 5 հազար, Բարը՝ 4 հազար, մայրաքաղաք Յետինեն և Նիկշիչը՝ 2 հազարական բնակիչ³¹¹: Բեռլինի կոնգրեսի որոշումներով ընդարձակված Չեռնոգորիայի տարածքում 19-րդ դ. վերջին բնակվում էին նաև 12 հազար մուսուլմաններ և 5-6 հազար կաթոլիկներ³¹²:

Մեծանում է Բեռլինի կոնգրեսի որոշումներով քաղաքական անկախություն ստացած Չեռնոգորիայի իշխանապետության նկատմամբ Ռուսաստանի ցուցաբերած տնտեսական, ֆինանսական և ռազմական բազմակողմանի օգնությունը: 1896 թ.-ից Ռուսաստանը 82 հազար ռուբլի է տրամադրել Չեռնոգորիայի մշտական բանակի պահպանության ծախսերի համար, 1895-1905 թթ. ընթացքում՝ հատկացրել 60 հազար հրացան, 25 հազար ատրճառակ և 26 մլն փամփուշտ³¹³:

Սերբիա

Բավարարում չստանալով իրենց տարածքային պահանջներում՝ Բեռլինի կոնգրեսից հետո Սերբիայի կառավարող շրջանները արտաքին քաղաքական կողմնորոշմամբ թեքվում են Ավստրո-Հունգարիայի կողմը՝ հուսալով նրա անմիջական օգնությամբ իրակա-

³¹¹ Նույն տեղում:

³¹² Նույն տեղում, էջ 118:

³¹³ Նույն տեղում, էջ 126:

նացնել Սերբական իշխանապետության սահմանների հետագա ընդլայնումը:

Սերբիայի իշխան Միլան Օբրենովիչը 1881 թ. հունիսի 28-ին Բելգրադում «հարատև խաղաղության և բարեկամության» դաշնակցային գաղտնի պայմանագիր է կնքում Ավստրո-Հունգարիայի հետ³¹⁴: Դրա համաձայն՝ Սերբիան Բոսնիա-Հերցեգովինան և Նովի-Բազարի սանջակը ճանաչում էր բացառապես ավստրիական ազդեցության գոտի՝ փաստորեն հրաժարվելով այդ սլավոնական մարզերի նկատմամբ ձգտումներից: Այնուհետև, Սերբիան պարտավորվում էր առանց Վիեննայի նախնական համաձայնության քաղաքական պայմանագրեր չկնքել օտարերկրյա պետությունների հետ, իր տարածքում թույլ չտալ օտարերկրյա, ինչպես կանոնավոր, այնպես էլ կամավորական զինված ուժեր, նաև արգելել Ավստրո-Հունգարիայի դեմ ուղղված թշնամական գործողություններ: Ավստրո-Հունգարիայի հանդեպ պատերազմի սպառնալիք առաջանալու, մեկ կամ մի քանի տերությունների հետ պատերազմելու դեպքում Սերբիան պետք է պահպաներ բարյացակամ չեզոքություն և սերտ բարեկամության ու դաշնակցային պայմանագրի ոգուն համաձայն՝ դուալիստական կայսրությանը, ըստ ամենայնի, պետք է ցուցաբերեր բազմակողմանի օժանդակություն: Որպես փոխհատուցում՝ Ավստրո-Հունգարիան խոստանում էր «պահպանել ու ամրապնդել Սերբիան և նրա իշխանատոհմը», միջազգային ասպարեզում աջակցություն ցուցաբերել Սերբական իշխանապետության շահերի ամրապնդմանը, պատերազմի մեջ Սերբիայի գտնվելու դեպքում պահպանել բարյացակամ չեզոքություն, համաձայնվում Սերբական իշխանապետությունը ճանաչել թագավորություն և նպաստել դրա միջազգայնացմանը, պարտավորվում քաղաքական բարենպաստ պայմաններում, բացի Նովի-Բազարի սանջակից, նպաստել Սերբիայի հարավային սահմանների ընդարձակմանը: Այդ դաշնակ-

ցային գաղտնի պայմանագրով Ավստրո-Հունգարիան, փաստորեն, իր քաղաքական ազդեցությունն էր հաստատում Սերբիայի վրա, որի հետևանքով Բելգրադը երկար ժամանակով դուրս է գալիս ռուսական ենթակայության ոլորտից: Ի կատարումն ավստրո-սերբական դաշնակցային պայմանագրի՝ Ավստրո-Հունգարիայի աջակցությամբ, 1882 թ. մարտի 6-ին՝ Սերբական իշխանապետությունը հռչակվում է թագավորություն:

Սերբական կառավարության պաշտոնական հրավերով՝ 1896 թ. պետական այցով Բելգրադ է ժամանում Չեռնոգորիայի իշխան Նիկոլա Նեգոշը, իսկ Սերբիայի թագավոր Ալեքսանդր Օբրենովիչը 1897 թ. նույնպես պետական այցով փոխադարձաբար ժամանում է Չեռնոգորիայի մայրաքաղաք Ցետինե: Երկու հարավսլավոնական պետությունների միապետների մինչ այդ աննախադեպ փոխայցելություններից հետո՝ 1897 թ., դիվանագիտական և ռազմաքաղաքական համագործակցական հարաբերություններ են հաստատում այդ երկու մերձեցող երկրների միջև:

Ռումինիա

Ռումինիայի կառավարող շրջանները, դժգոհ լինելով Հարավային Բեսարաբիան Ռուսաստանին հանձնելու Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումից, արտաքին քաղաքականության բնագավառում նույնպես կողմնորոշվում են դեպի Ավստրո-Հունգարիան՝ հուսալով նրա ռազմական դաշնակցությամբ վերադարձնել այդ տարածքը: 1883 թ. հոկտեմբերի 30-ին Վիեննայում ստորագրվում է ավստրո-ռումինական ռազմական դաշինքը, ըստ որի՝ Ավստրո-Հունգարիան պարտավորվում էր Ռուսաստանի դեմ համատեղ պատերազմի դեպքում աջակցել Ռումինիային Հարավային Բեսարաբիան վերադարձնելու գործում: Դրա փոխարեն Ռումինիան հրաժարվում էր 1687 թ.-ից Ավստրիայի կազմում գտնվող Տրանսիլվանիայի նկատմամբ հավակնություններից: Նույն օրը ավստրո-ռումինական

³¹⁴ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., մաս 1. N 228. Австро-сербский союзный договор, заключенный в Белграде 16/28 июня 1881 года, с. 239-240:

դաշինքին է միանում Գերմանիան, իսկ 1888 թ.՝ Իտալիան: Ռումինիան Եռյակ դաշինքի համակարգում է մնում մինչև 1916 թ. օգոստոսի 27-ը:

Գերմանական դաշինքի տերությունների հետ ռազմաքաղաքական սերտ համագործակցության կողմնակից էր 1881 թ. մարտի 14-ին թագավորություն հռչակված Ռումինիայի գահակալ, գերմանացի իշխան Կարոլ 1-ին Հոհենցոլլեռն-Ձիգմարինգենը (1866-1914 թթ):

Կիպրոս

Բելլինի կոնգրեսի աշխատանքների ընթացքում՝ հուլիսի 7-ին հրապարակված սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդի հրովարտակը վավերացնում էր Օսմանյան կայսրության կազմում Կիպրոս կղզին Անգլիայի կողմից գրավելու և կառավարելու վերաբերյալ հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագիրը՝ Կիպրոսի կոնվենցիան: Նախքան կայսերական հրովարտակի հրապարակումը՝ Անգլիայի դեսպան Լայարդը և մեծ վեզիր Սաֆվետ փաշան հուլիսի 1-ին Կ.Պոլսում կնքում են անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագիրը լրացնող առաջին համաձայնագիրը, իսկ օգոստոսի 14-ին և 1879 թ. փետրվարին 3-ին կնքվում են ևս երկու լրացուցիչ համաձայնագրեր: Անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագրի երեք լրացուցիչ համաձայնագրերով որոշվում և ճշգրտվում էին Օսմանյան կայսրության կազմում Կիպրոս կղզին Անգլիայի կողմից գրավելու և կառավարելու հետ առնչվող քաղաքական, տնտեսական և կրոնական բնույթի հիմնահարցերը:

Հավելյալ համաձայնագրերի քաղաքական հողվածներով սուլթանը անգլիական թագին էր փոխանցում Կիպրոս կղզում գործադիր և օրենսդիր իշխանություն իրականացնելու լիակատար իրավունքներ ու լիազորություններ:

Անգլիական տիրապետության ժամանակաշրջանում Կիպրո-

սում պետք է շարունակեր գործել մուսուլմանական կրոնական դատարանը, որի իրավասությունը պետք է տարածվեր բացառապես դավանաբանական բնույթի հարցերի վրա: Կիպրոսում գտնվող մզկիթների և մուսուլմանական այլ հաստատությունների սեփականության, կապիտալների և հողերի կառավարման հսկողությունը միասնաբար պետք է իրականացնեին Թուրքիայի մուսուլմանական հաստատությունների՝ վակուֆների վարչության նշանակած ռեզիդենտը և անգլիական իշխանությունների ներկայացուցիչը: Կղզում օսմանյան թագին և կառավարությանը պատկանող անշարժ սեփականության, ինչպես նաև ժառանգությամբ տրված կամ անժառանգ գույքից ստացված եկամուտների դիմաց անգլիական կառավարությունը պարտավորվում էր յուրաքանչյուր տարի սուլթանին վճարել 5000 ֆունտ ստեռլինգ հաստատագրված գումար: Որոշվում է նաև, որ Կիպրոս կղզու տարեկան 140-170 հազար ֆունտ ստեռլինգ եկամտի 92.682 ֆունտ ստեռլինգը, որպես ամենամյա «թուրքական հարկ», պետք է վճարվեր սուլթանական գանձարանին: Սակայն Կիպրոս կղզու տարեկան եկամտից սուլթանական գանձարանին վճարվող ամենամյա «թուրքական հարկը» ծախսվում էր Լոնդոնի «իթիի բանկիրների» 1855 թ. Թուրքիային տրամադրած փոխառությունները մարելու համար: Բանակցող կողմերը Անգլիայի կողմից Կիպրոսի գրավման և կառավարման ժամկետը չէին կոնկրետացնում, այլ պայմանավորում էին Հայաստանում Ռուսաստանի կատարած տարածքային ձեռքբերումներից երբևէ հրաժարվելու և դրանք Թուրքիային վերադարձնելու պարագայի հետ: Կիպրոսից հեռանալու Անգլիայի այդ վերապահումը արձանագրված էր Կիպրոսի կոնվենցիայի լրացումը հանդիսացող 1878 թ. հուլիսի 1-ի հավելվածի 6-րդ հոդվածում, որտեղ ուղղակիորեն շեշտված էր. «Եթե Ռուսաստանը Թուրքիային վերադարձնի Կարսը և վերջին պատերազմի ընթացքում Հայաստանում կատարած այլ նվաճումները, Անգլիան

էվակուացիայի կենթարկի Կիպրոսը և 1878 թ. հունիսի կոնվենցիան կղաղարի գործելու»³¹⁵: Սակայն, ստորագրելով Կիպրոսը Թուրքիային վերադարձնելու այդ անհրաժեշտ պայմանը, անգլիական կառավարությունը լիովին համոզված էր, որ Ռուսաստանը երբեք չէր հեռանալու Հայաստանում կատարած իր տարածքային ձեռքբերումներից, մանավանդ, որ 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում անգլո-ռուսական կնքած Համաձայնագրով չէր առարկում Հայաստանում Ռուսաստանի տարածքային նվաճումները պահպանելուն: Մյուս կողմից, անգլիական կողմը լիովին համոզված էր, որ Անգլիան երբեք հոժարական չէր հրաժարվելու Արևելյան Միջերկրականի այդ ռազմաստրատեգիական կարևոր հենակետից, եթե անգամ Ռուսաստանը երբևէ Թուրքիային վերադարձներ Հայաստանում կատարած տարածքային նվաճումները:

Հունիսի 4-ի անգլո-թուրքական պաշտպանողական դաշնակցային պայմանագիրը վավերացնող սուլթանական հրովարտակի հրապարակման օրը՝ հուլիսի 7-ին, անգլիական կառավարությունը հրամայում է իր միջերկրածովյան ռազմածովային նավատորմի հրամանատարությանը անհապաղորեն շրջափակման ենթարկել Կիպրոս կղզին: Հուլիսի 11-ի առավոտյան անգլիական ռազմածովային էսկադրան խարխիս է ձգում Կիպրոսի հարավային՝ Լարնակայի նավահանգստում:

Հուլիսի 12-ին Կիպրոսի նախկին թուրք նահանգապետը հանդիսավոր պայմաններում բրիտանական ռազմածովային սպաների շքախմբով կղզու մայրաքաղաք Նիկոզիա ժամանած Մեծ Բրիտանիայի թագուհու ներկայացուցիչ, կղզու ժամանակավոր նահանգապետ ծովակալ Ջոն Հեյնն է հանձնում Անգլիայի կողմից Օսմանյան կայսրության կազմում Կիպրոս կղզին գրավելու և կառավարելու կոնվենցիան վավերացնող հուլիսի 7-ի սուլթանական հրովարտակը: Նիկոզիայի բերդապարսպի, գլխավոր հասարակական և պաշ-

տոնական հիմնարկություններից իջեցված թուրքական դրոշին փոխարինում է Մեծ Բրիտանիայի դրոշը: Նույն արարողություններն են կատարվում նաև Կիպրոսի մնացյալ քաղաքներում և խոշոր գյուղերում: Այդպիսով՝ փաստորեն վերանում է 1571 թ.-ից Կիպրոս կղզում հաստատված թուրքական տիրապետության 300-ամյա ժամանակաշրջանը: Հուլիսի 17-ին հիմնականում ավարտվում է անգլիական 10 հազ. բանակով Կիպրոս կղզին լիովին գրավելու գործընթացը: Հուլիսի 22-ին հանդիսավորությամբ Նիկոզիա է ժամանում Մեծ Բրիտանիայի թագուհու կողմից Կիպրոսի գերագույն կոմիսար և անգլիական կայսրի գլխավոր հրամանատար նշանակված Հարնետ Ուոլսին, որը միաժամանակ ստանձնում է նաև նահանգապետի և գլխավոր դատավորի պարտականությունները: Սկզբնական շրջանում նա ենթարկվում է միայն Անգլիայի արտաքին գործերի, իսկ այնուհետև գաղութների նախարարին: Կիպրոսի վրա, որպես Օսմանյան կայսրության տարածքի, թեև շարունակվեց պահպանվել սուլթանի սուկ անվանական, ոչ մի նշանակություն չունեցող գերագույն սյուզերենությունը, կղզու օրենսդիր և գործադիր իշխանությունը, Մեծ Բրիտանիայի թագուհու անունից, սկսեց իրականացնել գերագույն կոմիսարը:

Կղզու բացարձակ մեծամասնությունը կազմող հույն ժողովրդի ինքնավարության ձգտող շարժումները, Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ միավորվելու ազգային փափագները ջլատելու, ինչպես նաև եգիպտոսի գաղութացման նախօրյակին միջերկրածովյան ռազմածովային կարևոր հենակետ Կիպրոսում ներքաղաքական բարդություններից խուսափելու նպատակով՝ Անգլիան հարկադրված էր իրականացնել որոշ միջոցառումներ՝ իր կառավարման ներքո գտնվող կղզում դեմոկրատական վարչակարգի երևութակալություն ստեղծելու համար:

Ու. Գլադստոնի երկրորդ լիբերալ կառավարության ժամանակ, 1882 թ. մարտի 10-ին՝ հրապարակվում է Մեծ Բրիտանիայի թագուհի Վիկտորյայի հրամանագիրը՝ Կիպրոս կղզուն սահմանադրու-

³¹⁵ Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878, P., 1878. Annexe à la Convention du 4 juin 1878, p. 308-309.

թյուն շնորհելու մասին³¹⁶: Այդ սահմանադրության համաձայն՝ Կիպրոսում հիմնվում էր գերագույն կոմիսարի կողմից բացառապես անգլիացի պաշտոնյաներից նշանակված գործադիր խորհուրդ՝ կառավարություն:

Ստեղծվում էր 18 անդամներից բաղկացած Օրենսդիր խորհուրդ՝ «պառլամենտ», որի վեց անդամներին անձամբ նշանակում էր գերագույն կոմիսարը, իսկ 12 ընտրովի անդամներից 9-ը ներկայացնում էին կղզու մեծամասնությունը կազմող հույն բնակիչներին, երեքը՝ փոքրամասնություն կազմող թուրքերին: Ընտրական ծայնի իրավունք ունեին կղզում հինգ տարվա մշտական բնակություն ունեցող, սեփականության հարկ վճարող, 21 տարին լրացած արական սեռի քաղաքացիները: Ընտրությունները կայանում էին հինգ տարին մեկ անգամ, իսկ Օրենսդիր խորհրդի նիստերը՝ տարին մեկ անգամ: Սահմանադրության համաձայն, ընտրություններին կարող էին մասնակցել 16.727 քրիստոնյաներ և 1.264 մուսուլմաններ, ընդամենը՝ 17.991 ընտրական ծայնի իրավունք ունեցողներ, այսինքն՝ կղզու 186 հազ. բնակչության ընդամենը 9.6%-ը:

Սահմանադրության համաձայն՝ Կիպրոս կղզու գերագույն կոմիսարը Օրենսդիր խորհրդի նախագահն էր, ուներ վճռական ծայնի իրավունք և օժտված էր խորհրդի ընդունած բոլոր որոշումների վրա արգելք՝ վետո դնելու, խորհրդի նիստերն ընդհատելու, հետաձգելու կամ ընդհանրապես այն արձակելու, խորհրդի ընդունած օրինագծերը հաստատելու, ինչպես նաև ինքնուրույն կերպով օրենսդիր իշխանություն իրականացնելու բացառիկ լայն իրավունքներով ու լիազորություններով: Օրենսդիր խորհուրդը գրկված էր կղզու ֆինանսական հարցերը քննարկման ենթարկելու իրավունքից: Օրենսդիր խորհուրդը չէր կարող որևէ ազդեցություն գործել կղզու անգլիական վարչության ներքին քաղաքականության վրա³¹⁷:

1713 թ., տիրանալով Ատլանտյան օվկիանոսը Միջերկրական

ծովի հետ միացնող Ջիբրալթարի նեղուցին և նրա վրա գերիշխող եվրոպական ափի համանուն ամրոցին, 1800 թ.՝ Միջերկրակական ծովի Մայթա կղզուն, իսկ 1878 թ. Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելով և իր կառավարմանը ենթարկելով միջերկրածովյան Կիպրոս կղզին, Անգլիան, այդպիսով իր հզոր ռազմածովային նավատորմի միջոցով վերահսկողություն է հաստատում Ջիբրալթարից ամբողջ Միջերկրականով դեպի Արևելք ձգվող ծովային ուղիների վրա:

Օսմանյան կայսրության կազմում գրավելով և իր կառավարմանը ենթարկելով սուլթանի անվանական սյուլթերենության ներքո գտնվող 186 հազար բնակչությամբ 10 հազար քառ. կմ. կազմող Կիպրոս կղզին, Անգլիան այն վերածում է բրիտանական գաղութային կայսրության տիրույթի: Օգտվելով Առաջին համաշխարհային պատերազմում Եռյակ դաշինքի կազմում Անտանտի դեմ Թուրքիայի մասնակցությունից՝ 1914 թ. նոյեմբերի 5-ին Անգլիան բռնակցում է Կիպրոս կղզին՝ այդպիսով չեղարկելով 1878 թ. հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագիրը՝ Կիպրոսի կոնվենցիան:

Հունաստան

Բեռլինի կոնգրեսի ավարտից հետո հունական կառավարությունը բանակցություններ է սկսում Թուրքիայի հետ՝ Մեծ տերությունների որոշման համաձայն թուրք-հունական սահմանը Էպիրոսում և Թեսալիայում ճշգրտումների ենթարկելու, այլ կերպ ասած՝ կոնգրեսի նշած սահմաններում այդ տարածքները Հունաստանին զիջելու համար: Եռամյա դիվանագիտական դժվարին բանակցություններից և տերությունների միջնորդությունից հետո, 1881 թ. հուլիսի 2-ին Կ.Պոլսում կնքված թուրք-հունական համաձայնությամբ, Թուրքիան Հունաստանին է զիջում Թեսալիայի մեծ մասը և Հարավային Էպիրոսի Արտայի շրջանը՝ մոտ 14 հազ. քառ. կմ ընդհանուր

³¹⁶ Шпаро О. Б., Захват Кипра Англией, М., 1974, с. 262.

³¹⁷ Նույն տեղում, էջ 262-263:

տարածությամբ և 300 հազ. բնակչությամբ: Այդ տարածքների դիմաց Հունաստանը Թուրքիային է վճարում 1 մլն ֆրանկ փոխհատուցում³¹⁸: Այդպիսով՝ անկախության պատերազմից հետո, հույն-թուրքական դիվանագիտական դժվարին բանակցությունների և տերությունների անմիջական միջնորդության արդյունքում, Բեռլինի կոնգրեսի առաջարկած սահմանների մոտավոր շրջանակներում Հունաստանին է միանում մինչև այդ թուրքական տիրապետության տակ գտնված հույն բնակչությամբ մի տարածք, որը նշանակալի իրադարձություն էր հույն ժողովրդի ազգային ազատագրության և միասնական, միավորված հունական ազգային պետության ստեղծման ճանապարհին:

Արևելյան Ռումելիայի միացումը Հյուսիսային Բուլղարիային, Սերբիայից բացի, նույնպես մեծ դժգոհություն և հուզմունք է առաջացնում հունական կառավարող շրջաններում, որոնք, ռազմաքաղաքական հավասարակշռությունը Բալկաններում վերականգնելու նպատակով որպես փոխհատուցում Բուլղարական ինքնավար իշխանապետությանը Արևելյան Ռումելիայի միացման, պահանջում են 1881 թ.-ից հետո թուրքական տիրապետության տակ դեռևս մնացած Թեսալիայի և Էպիրոսի մնացյալ շրջանները: 1885 թ. սեպտեմբերի 25-ին Հունաստանը զորակոչ է հայտարարում, և օգտվելով սերբ-բուլղարական պատերազմից՝ հունական որոշ զորաջոկատներ մտնում են Թեսալիա ու Էպիրոս: Սակայն 1886 թ. մայիսին անգլիական, իտալական, ավստրիական և գերմանական ռազմա-նավերը շրջափակման են ենթարկում հունական բոլոր նավահանգիստները՝ ստիպելով Հունաստանին պահպանել խստագույն չեզոքություն: Նման պայմաններում Հունաստանը ենթարկվում է տերությունների ճնշմանը, որի հետևանքով 1886 թ. հունիսին 7-ին Հունաստանի ծովային շրջափակումը վերանում է:

19-րդ դ. 90-ական թթ. թուրքական իշխանությունների կազմա-

կերպած հայկական կոտորածների, Կրետե կղզում և Մակեդոնիայում բռնկված ազգային-ազատագրական ապստամբությունների կապակցությամբ կրկին բորբոքվում է Արևելյան հարցը՝ վերստին դառնալով եվրոպական Մեծ տերությունների դիվանագիտության քննարկման օրակարգային խնդիր:

1896 թ. մայիսին Կրետե կղզում սկսվում է ազգային-ազատագրական ապստամբություն՝ Հունաստանի հետ միավորվելու նշանաբանով: Ի պատասխան թուրքական կառավարությանը «սրբազան պատերազմ»՝ «ջիհադ» է հայտարարում ապստամբներին՝ կազմակերպելով կոտորածներ կղզու քրիստոնյա բնակչության նկատմամբ: 1897 թ. փետրվարի 15-ին Հունաստանից 1560 զինվորներով ապստամբներին օգնության է հասնում գեղապետ Վասսոը՝ կղզին Հունաստանի թագավոր Գեորգի անունից գրավելու համար: Միաժամանակ, կրետացի ապստամբներին օգնելու և թուրքական ափհանումը կանխելու նպատակով հունական կառավարությունը կրետական ջրերն է ուղարկում չորս ռազմանավեր:

Կրետական հարցում հույն-թուրքական լարված հարաբերությունների պայմաններում 1897 թ. մարտի 14-ին հունական կառավարությունը հայտարարում է համընդհանուր զորակոչ և, առանց պատերազմ հայտարարելու, ապրիլի 9-ին հունական զորքերը, անցնելով սահմանը, ռազմական գործողություններ են սկսում Թեսալիայում և Էպիրոսում: Ապրիլի 18-ին Թուրքիան պատերազմ է հայտարարում Հունաստանին: Անկազմակերպ, վատ զինված հունական բանակը մոտ մեկ ամիս տևած պատերազմում կործանիչ պարտություն է կրում գերմանական սպանների օգնությամբ իրահանգավորված և զինված թուրքական բանակի կողմից: Ռուսաստանի անմիջական միջամտությամբ՝ մայիսի 19-ին կնքվում է զինադադար, իսկ դեկտեմբերի 4-ին տերությունների միջնորդությամբ Կ.Պոլսում կնքվում է հաշտության պայմանագիր: Դրա համաձայն՝ Հունաստանը Թեսալիայից 55 քառ. կմ ընդհանուր տարածքով Թուրքիային է զիջում ռազմաստրատեգիական նշանակություն

³¹⁸ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 4. 1878-1902. N 907. Convention avec la Grèce relative à la rectification des frontières Turco-grecques. Du 2 juillet 1881:

ունեցող վեց շրջաններ, պարտավորվում նաև վճարել 4 մլն թուրքական ֆունտ ռազմատուգանք³¹⁹:

Հունաստանի տնտեսական ու ֆինանսական ծանր դրության հետևանքով 1898 թ. Մեծ տերությունները ստեղծում են միջազգային ֆինանսական հանձնաժողով՝ վերահսկողություն հաստատելով Հունաստանի ֆինանսական համակարգի վրա և ուժեղացնելով նրա կախումը օտարերկրյա կապիտալից:

Գնդապետ Վասուսի Կրետե ափ իջնելուց անմիջապես հետո տերությունները ռազմանավերով շրջափակման և գրավման են ենթարկում Կրետեն՝ այն բաժանելով անգլիական, ֆրանսիական, իտալական և ռուսական օկուպացիոն գոտիների: Թուրքական դրոշի կողքին բարձրացվում են հիշյալ չորս տերությունների պետական դրոշները: Տերությունների ճնշմամբ՝ հունական զինված ուժերը և ռազմանավերը 1897 թ. մայիսի 26-ին հեռանում են Կրետեից:

1897 թ. մարտի 21-ին, սկսելով Կրետե կղզու գրավումը և ռազմանավերով շրջափակումը, տերությունները նույն օրն իսկ հրապարակած հայտարարությամբ հանդիսավորապես ազդարարում են Օսմանյան կայսրության կազմում՝ սուլթանի սուվերենության ներքո, Կրետեին ներքին ինքնավարություն շնորհելու իրենց վերջնական որոշման մասին: Սակայն ապրիլին սկսված հույն-թուրքական պատերազմի հետևանքով տերությունները հարկադրված են լինում հետաձգել Կրետե կղզու ինքնավարության կարգավիճակը սահմանելու որոշումը:

Թուրք-հունական հաշտության պայմանագրի ստորագրումից անմիջապես հետո՝ դեկտեմբերի 18-ին, Անգլիան, Ֆրանսիան, Իտալիան և Ռուսաստանը Թուրքիայի հետ համաձայնություն են կայացնում Կրետե կղզուն վարչական կառավարման կազմակերպական Կանոնադրություն շնորհելու վերաբերյալ: Հիշյալ տերու-

թյունների անմիջական նախաձեռնությամբ՝ 1897 թ. դեկտեմբերի 18-ին, Կրետե կղզուն շնորհված կազմակերպական Կանոնադրության համաձայն, Օսմանյան կայսրության կազմում Կրետեն ստանում էր վարչական ինքնավարության իրավունքներ: Կղզու բարձրագույն գործադիր իշխանությունը պետք է իրականացներ վերոհիշյալ տերությունների համաձայնությամբ կառավարման հնգամյա ժամկետով սուլթանի նշանակած քրիստոնյա գեներալ-նահանգապետը: Բարձրագույն գործադիր իշխանության ղեկավար գեներալ-նահանգապետը պետք է տնօրիներ կղզում տեղակայված բոլոր թուրքական զինված ուժերը: Օրենսդիր իշխանությունը պետք է իրականացներ կղզու քրիստոնյա և փոքրամասնություն կազմող մուսուլման բնակիչներից համամասնաբար ընտրված Ազգային ժողովը: Կղզու բարձրագույն օրենսդիր մարմնի՝ Ազգային ժողովի ընդունած օրինագծերը և օրենսդրական ակտերը կարող էին օրենքի ուժ ստանալ և գործադրվել միայն գեներալ-նահանգապետի վավերացումից հետո: Բացի օսմանյան գանձարանին մուծելիք ամենամյա պարտադիր դրամական վճարից, կղզու ուղղակի և անուղղակի հարկերը պետք է օգտագործվեին միայն տեղական կարիքները բավարարելու համար: Մուսուլման բնակիչների անվտանգությունը և մասնավոր սեփականության անձեռնմխելիությունը, ինչպես նաև քրիստոնյաներին համահավասար նրանց իրավունքներն ապահովող երաշխիքները տերությունների կողմից արդյունավետ համարվելու դեպքում թուրքական զինված ուժերը աստիճանաբար պետք է դուրս բերվեին Կրետե կղզուց³²⁰:

Թուրքական կառավարությանը ստիպելով Կրետե կղզուն շնորհել ներքին ինքնավարության կազմակերպական Կանոնադրություն՝ Անգլիան, Ֆրանսիան, Իտալիան և Ռուսաստանը Կրետեն փաստորեն դուրս էին բերում թուրքական կենտրոնական իշխանության անմիջական ենթակայությունից՝ միասնաբար դառնալով

³¹⁹ Noradounghian G., նշվ. աշխ., հ. 4. 1878-1902:

N 987. Traité de paix définitif avec la Grèce et deux Protocoles annexes. Conclu à Constantinople le 4 décembre 1897, p. 553-561.

³²⁰ Albin P., Les Grands Traités politiques. Depuis 1815 jusqu'à nos jours. Paris, 1911. La Crète. Statut organique (18 décembre 1897), p. 259-261.

կղզու վարչական ինքնավարության երաշխավորներ և պաշտպան տերություններ: Թուրքական կառավարության հետ 1897 թ. դեկտեմբերի 18-ին կայացրած համաձայնությամբ, եզրակացնում է թուրք պատմաբան Բայուրը, Կրետե կղզին փաստացիորեն դուրս էր գալիս Հունաստանի դեմ պատերազմում հաղթանակած Օսմանյան կայսրության ենթակայությունից՝ անցնելով Մեծ տերությունների վերահսկողության ներքո, այնինչ Հունաստանի դեմ պատերազմը առաջացել էր հենց Կրետե կղզու և այն Օսմանյան կայսրության կազմում պահելու նպատակով³²¹:

Կրետե կղզուն վարչական ինքնակառավարման կազմակերպական Կանոնադրություն շնորհելու հետ միաժամանակ, Ռուսաստանի կայսր Նիկոլայ 2-րդի անձնական նախաձեռնությամբ, առաջ է քաշվում Հունաստանի թագավորի երկրորդ որդուն՝ արքայազն Գեորգին Կրետե կղզու գերագույն կոմիսար նշանակելու հարցը: Անգլիան, Ֆրանսիան և Իտալիան անվերապահորեն իրենց համաձայնությունն են հայտնում արքայազն Գեորգին Կրետե կղզու գերագույն կոմիսար նշանակելու Նիկոլայ 2-րդի առաջարկությանը: Սակայն Կրետե կղզու շրջափակման մասնակից տերություններ Գերմանիան և Ավստրո-Հունգարիան, Օսմանյան կայսրությունում հետապնդելով տնտեսական ու քաղաքական ազդեցություն հաստատելու նպատակներ, հրաժարվում են Նիկոլայ 2-րդի առաջարկած թեկնածությունը պաշտպանելուց և 1898 թ. մարտին իրենց ռազմանավերը դուրս են բերում կրետական ջրերից: Այդպիսով՝ 1898 թ. մարտին գերմանական երկու կայսրություններ Գերմանիան և Ավստրո-Հունգարիան հրաժարվում են կրետական հարցում չորս պաշտպան տերությունների հետ միասնական համագործակցության քաղաքականությունից:

Չհաշտվելով Օսմանյան կայսրության իրական գերիշխանությունից Կրետե կղզու փաստացիորեն դուրս գալու իրողության հետ՝

³²¹ Մ. Բայուր, նշվ. աշխ., էջ 109:

թուրքական զինված ուժերը և փոքրամասնություն կազմող մուսուլման բնակիչները շարունակում են մեծամասնություն կազմող կրետացի քրիստոնյաների նկատմամբ իրենց դարավոր վայրագությունները և կոտորածները:

1898 թ. սեպտեմբերի 6-ին թուրքական զորքերը մուսուլմանների անմիջական մասնակցությամբ կազմակերպում են կղզու քրիստոնյա խաղաղ բնակչության հերթական կոտորածը, որի հետևանքով սպանվում են 500 կրետացի քրիստոնյաներ, ինչպես նաև Մեծ Բրիտանիայի փոխխյուպատոսը և 14 անգլիացի զինվորներ³²²: Քրիստոնյա բնակչության նկատմամբ իրագործված կոտորածները և վայրագությունները ստիպում են պաշտպան տերություններին նոր որոշումներ կայացնել Կրետե կղզու հետագա վարչական ինքնակառավարման կարգավիճակի վերաբերյալ:

1898 թ. հոկտեմբերի 5-ին չորս պաշտպան տերությունները թուրքական կառավարությանը ներկայացրած վերջնագրով անառակելիորեն պահանջում են մեկ ամսվա ընթացքում թուրքական վարչակազմը և թուրքական զինված ուժերը անվերապահորեն դուրս բերել Կրետեից, հակառակ պարագայում՝ սպառնալով զինված ուժ գործադրել իրենց որոշումներն իրականացնելու համար³²³: Այնուամենայնիվ, սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդը դիմում է տերություններին, որպես իր սուվերեն իրավունքների պաշտպանության երաշխիք, իրեն իրավունք վերապահել սահմանափակ քանակությամբ թուրքական կայագործներ պահելու Կրետե կղզու Կանեա, Կանդիա և Ռեթիմո քաղաքներում³²⁴: Միաժամանակ, Նիկոլայ 2-րդին նոյեմբերի 23-ին հղած նամակով խնդրում էր արքայազն Գեորգի փոխարեն Կրետե կղզու գերագույն կոմիսարի պաշտոնում

³²² Édouard Driault et Michel Lhéritier. Histoire diplomatique de la Grèce. De 1821 à nos jours. Tome IV.P., 1926, p. 460.

³²³ Նույն տեղում, էջ 461:

³²⁴ Նույն տեղում, էջ 461-462:

հաստատել իր թեկնածուին³²⁵: Իր հերթին, Նիկոլայ 2-րդին հոկտեմբերի 20-ին ուղղած նամակով Վիլիելմ 2-րդը հորդորում էր գթալ սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդին և կրետական հարցը լուծել նրան ընդունելի պայմաններով³²⁶: Սակայն Նիկոլայ 2-րդին ուղղված երկու կայսրությունների միապետների՝ սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդի և կայսր Վիլիելմ 2-րդի անձնական դիմում-խնդրագրերը մնում են անհետևանք: Նոյեմբերի 9-ին պաշտպան տերությունները կրկնում են Կրետե կղզուց թուրքական զինված ուժերը և թուրքական վարչակազմը առանց վերապահումների դուրս բերելու հոկտեմբերի 5-ի վերջնագիրը: Նոյեմբերի 15-ին Կրետե կղզուց թուրքական բոլոր զինված ուժերի և վարչակազմի դուրս բերումը լիովին ավարտվում է: Նոյեմբերի 26-ին, պաշտոնապես ստանալով Հունաստանի թագավորի համաձայնությունը, չորս պաշտպան տերությունները, որպես իրենց անմիջական ներկայացուցիչ, ինքնավար Կրետե կղզու գերագույն կոմիսար են նշանակում արքայազն Գեորգին: Նոյեմբերի 30-ին պաշտպան տերությունները թուրքական կառավարությանն են հաղորդում Հունաստանի թագավորի երկրորդ որդուն՝ արքայազն Գեորգին, ինքնավար Կրետե կղզու գերագույն կոմիսար նշանակելու իրենց կայացրած որոշման մասին³²⁷: Միաժամանակ, պաշտպան տերությունները խոստանում են Կրետե կղզում պահպանել սուլթանի «գերագույն իրավունքները» և ապահովել կրետացի մուսուլմանների շահերն ու անվտանգությունը³²⁸:

Արքայազն Գեորգին Կրետե կղզու գերագույն կոմիսար նշանակելուց մի քանի օր անց՝ դեկտեմբերի 5-ին, պաշտպան տերությունները վերացնում են ռազմանավերով Կրետեի շրջափակումը: Դեկտեմբերի 21-ին ֆրանսիական զրահանավով և մյուս պաշտպան տերությունների ռազմանավերի ուղեկցությամբ Կրետե կղզու գերա-

³²⁵ Նույն տեղում, էջ 464:

³²⁶ Նույն տեղում, էջ 462:

³²⁷ Նույն տեղում, էջ 465:

³²⁸ Նույն տեղում, էջ 465-466:

զույն կոմիսար արքայազն Գեորգը մեծ հանդիսավորությամբ ժամանում է Կրետե և ձեռնամուխ լինում կղզու ինքնավար վարչական կառավարման համակարգի ձևավորման աշխատանքներին: Պաշտպան տերություններից յուրաքանչյուրը 1 մլն ֆրանկ կանխավճար է տրամադրում՝ կղզու ինքնավար վարչական համակարգի կազմակերպմանը ֆինանսապես օժանդակելու համար:

1899 թ. փետրվարի 5-ին ընտրված կրետական Ազգային ժողովը ձևականորեն հաստատում է տերությունների մշակած սահմանադրությունը, որով տերությունների անմիջական ենթակայության և հովանավորության ներքո Կրետե կղզին ստանում էր ներքին ինքնավարության իրավունքներ:

Թեև Կրետե կղզում ձևավորված ինքնավարությունը իրականում պաշտպան չորս տերությունների կողմից հաստատած օկուպացիոն վարչակարգ էր, այնուամենայնիվ, մեծ էր կրետական ազատագրական պայքարի պատմական նշանակությունը, որի քաղաքական հետևանքը եվրոպական չորս տերությունների անմիջական միջամտության արդյունքում թուրքական միջնադարյան դարավոր տիրապետության փաստական վերացումն էր: Հունաստանը 1897 թ. պատերազմում թեև կրում է ջախջախիչ պարտություն, այնուամենայնիվ, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը, հույների ոչ բոլոր ջանքերն են ապարդյուն անցնում, որովհետև հույն արքայազն Գեորգի գերագույն ղեկավարությամբ Կրետեն ստանում է ինքնավարություն, և նվազ հավանական է, որ այն երբևիցե կրկին հայտնվի թուրքական տիրապետության տակ³²⁹: Կրետեի հույն ժողովուրդը արդեն պետք է պայքար ծավալեր պաշտպան չորս տերությունների հաստատած ինքնավարության վարչակարգը վերացնելու և Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ քաղաքականապես միավորվելու համար:

Այդպիսով՝ 1898 թ. նոյեմբերին Կրետե կղզին փաստացիորեն

³²⁹ История XIX века, с. 48.

դուրս է գալիս 1669 թ.-ից հաստատված թուրքական դարավոր տիրապետությունից և եվրոպական չորս տերությունների պաշտպանության և հովանավորության ներքո ստանում ներքին ինքնավարության լայն իրավունքներ: Որպես թուրքական սուլթանի սյուզերենության խորհրդանիշ՝ կղզու ամրոցներից մեկի աշտարակի վրա՝ չորս պաշտպան տերությունների դրոշների կողքին, սուկ պահպանվում է թուրքական դրոշը: Այդպիսով, նշում է թուրք պատմաբան Բայուրը, 1898 թ.-ից Օսմանյան կայսրության հետ Կրետե կղզին միացնող միակ կապն է դառնում Կրետեի ամրոցներից մեկի վրա ծածանվող թուրքական դրոշը³³⁰: Եվրոպական տերությունների վերահսկողությամբ և պաշտպանությամբ Կրետե կղզում ստեղծված քաղաքական նոր վարչակարգի պայմաններում կրետական հարցը Թուրքիայի համար այլևս ընդունում էր ոչ թե իրավական, այլ միջազգային բնույթ, եզրակացնում է թուրք պատմաբանը³³¹: Այնուամենայնիվ, նշում է նա, չնայած Կրետե կղզում թուրքական գերիշխանության վերացմանը, Հունաստանի դեմ 1897 թ. հաղթական պատերազմը բարենպաստ ազդեցություն է թողել Օսմանյան կայսրության ներքաղաքական իրադրության վրա՝ ամրապնդելով սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդի բռնատիրական վարչակարգը: Բայուրը հավաստում է, որ հույն-թուրքական պատերազմում Օսմանյան կայսրության հաղթանակը բարձրացրել է սուլթան Աբդուլ Համիդ 2-րդի հեղինակությունը, ներշնչել ապագայի նկատմամբ կրկին վստահությամբ նայելու զգացումը՝ համընդհանուր ոգևորություն առաջացնելով երկրում³³²: Հունաստանի դեմ հաղթական պատերազմը, շեշտում է Բայուրը, լայն արձագանք է գտնում համայն իսլամական աշխարհում և աննախադեպորեն բարձրացնում սուլթան Աբդուլ Համիդի՝ որպես կործանվող իսլամական աշխարհի պահապանի և փրկչի, համայն իսլամականության հոգևոր պետի՝ խալիֆի հե-

³³⁰ Y.H. Bayur, նշվ. աշխ., էջ 123:

³³¹ Նույն տեղում, էջ 294:

³³² Նույն տեղում, էջ 115:

ղինակությունը: Փլուզվող իսլամական աշխարհը, շեշտում է Բայուրը, Հունաստանի դեմ հաղթանակը համարեց որպես խավարը ճեղքող մի կայծակ, ապագայի հանդեպ հույսեր ներշնչող մի լուսատու և, ի դեմս Աբդուլ Համիդի, նրան վերապահեց որպես իսլամականության հզոր խալիֆի և պահապանի, ինչպես նաև ապագա հոգևոր փրկչի մեծ դերը³³³: Բայուրի կարծիքով, Հունաստանի դեմ հաղթանակը ամրապնդել է նաև Օսմանյան կայսրության միջազգային դրությունը՝ թեև ժամանակավորապես կասեցնելով այդ հսկայածավալ կայսրության կործանման գործընթացը: «1897-1898 թթ. Օսմանյան կայսրության կործանումը կասեցվում է: Թեև նրա քայքայումը սուկ մի քանի տարվա խնդիր էր, այնուամենայնիվ, այդ կայսրությունը կարողանում է ևս քսան տարի իր գոյությունը երկարաձգել և առերևույթ հուսադրող որոշ ժամանակներ անցկացնել», - գրում է նա³³⁴:

ԱՄՓՈՓՈՒՄ

Բեռլինի կոնգրեսից հետո նրա կայացրած որոշումների, տերությունների իրականացրած գաղտնի դիվանագիտության ու նրանց կնքած համաձայնագրերի սկզբունքների հիման վրա բալկանյան երկրներում կատարվում են աշխարհաքաղաքական նշանակալից փոփոխություններ ու զարգացումներ:

1879 թ. ապրիլի 28-ին Տիրնովոյում Բուլղարական իշխանապետության Հիմնադիր ժողովն ընդունում է ուսական կառավարության նախապես մշակած և Ռուսաստանի կայսր Ալեքսանդր 2-րդի կողմից հաստատված կազմակերպական Կանոնադրությունը՝ սահմանադրությունը, որով Բուլղարական իշխանապետությունը հռչակվում էր սահմանադրական, ժառանգական միապետություն: Սահմանադրությունը շրջանցում էր օսմանյան սուլթանի գլխավորու-

³³³ Նույն տեղում, էջ 117:

³³⁴ Նույն տեղում, էջ 115:

թյամբ Բուլղարական ինքնավար իշխանապետության վասալական կախվածության իրավական կարգավիճակը ամրագրած Բեռլինի կոնգրեսի համապատասխան հոդվածը:

Ապրիլի 29-ին Տիրնովոյում հրավիրված առաջին ժողովրդական Մեծ ժողովը Բուլղարական իշխանապետության իշխան է ընտրում Ալեքսանդր 2-րդի առաջադրած թեկնածուին՝ Ռոմանովյան արքայատոհմի ազգական, գերմանական 22-ամյա իշխան Ալ. Բատտենբերգին: Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխանապետությունը իր գործունեությունն է սկսում ինքնուրույն պետության կարգավիճակով՝ սուլթանից որպես վասալական կախվածության նշան պարտավորվելով սոսկ ամենամյա հարկ վճարել թուրքական կառավարությանը:

1879 թ. ապրիլի 26-ին եվրոպական հանձնաժողովը ավարտում է օսմանյան սուլթանի քաղաքական և ռազմական գերագույն իշխանության ներքո Հարավային Բուլղարիայի՝ Արևելյան Ռումելիայի վարչական ինքնավարությանը վերաբերող կազմակերպական Կանոնադրության՝ սահմանադրության մշակումը, որը մայիսի 16-ի սուլթանական հրովարտակով ստանում է օրենքի ուժ: Արևելյան Ռումելիայի կազմակերպական Կանոնադրության հիման վրա ստեղծված Ազգային ժողովը և կառավարությունը, փաստորեն, անկախ են դառնում իրենց գործունեության բնագավառներում՝ շատ հաճախ չենթարկվելով սյուզերեն սուլթանին՝ մարզի կարևորագույն հարցերը լուծելով միանգամայն ինքնուրույն կերպով:

Բեռլինի կոնգրեսի սահմանած ժամկետի համաձայն՝ 1879 թ. հուլիսին Ռուսական քաղաքացիական վարչությունը և զորքերը հեռանում են Բուլղարական իշխանապետության և Արևելյան Ռումելիայի սահմաններից:

1885 թ. սեպտեմբերի 18-ին Արևելյան Ռումելիայի կենտրոն Պլովդիվում կատարված ժողովրդական ապստամբության հետևանքով օսմանյան սուլթանի քաղաքական ու ռազմական գերագույն իշխանության ներքո գործող ինքնավար վարչությունը տա-

պալվում է, և սեպտեմբերի 20-ին Հյուսիսային Բուլղարիայի իշխան Ալ. Բատտենբերգը հոչակում է երկու Բուլղարիաների միավորման և «Հյուսիսային ու Հարավային Բուլղարիայի իշխան» տիտղոսը կրելու մասին մանիֆեստ:

1886 թ. ապրիլի 5-ին Կ.Պոլսի սուլթանական պալատ Թոփհանեում եվրոպական վեց տերությունների և Թուրքիայի միջև կնքված համաձայնությամբ՝ երկու Բուլղարիաների միավորման փաստը ստանում է միջազգային իրավական ճանաչում: Այդպիսով՝ վերացվում էր 1878 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Բալկանյան լեռնաշղթայով Բուլղարիան երկու տարբեր վարչաքաղաքական նահանգների բաժանելու վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշումը և ստեղծվում էր մեկ՝ միասնական Բուլղարիա: Այժմ արդեն բուլղար ժողովուրդը պետք է պայքարեր անվանապես օսմանյան սուլթանի սյուզերենության ներքո միավորված Բուլղարիայի քաղաքական անկախությունը նվաճելու և միջազգային իրավունքի լիակատար սուբյեկտ դառնալու համար:

Սերբիայի իշխան Միլան Օբրենովիչը 1881 թ. հունիսի 28-ին Բելգրադում Ավստրո-Հունգարիայի հետ կնքում է «հարատև խաղաղության և բարեկամության» մասին դաշնակցային գաղտնի պայմանագիր, ըստ որի՝ Ավստրո-Հունգարիան, փաստորեն, իր քաղաքական ազդեցությունն էր հաստատում Սերբիայի վրա, որի հետևանքով Բելգրադը երկար ժամանակով դուրս է գալիս ռուսական ենթակայության ոլորտից: Ավստրո-Հունգարիայի աջակցությամբ՝ 1882 թ. մարտի 6-ին Սերբական իշխանապետությունը հոչակվում է թագավորություն:

1881 թ. մարտի 14-ին Ռումինիայի իշխանապետությունը հոչակվում է թագավորություն: 1883 թ. հոկտեմբերի 30-ին Վիննայում ստորագրվում է ավստրո-ռումինական ռազմական դաշինքը, որի համաձայն՝ Ավստրո-Հունգարիան պարտավորվում էր Ռուսաստանի դեմ համատեղ պատերազմում աջակցել Ռումինիային Հա-

րավային Բեսարաբիան վերադարձնելու գործում: Դրա դիմաց Ռումինիան հրաժարվում էր 1677 թ.-ից Ավստրիայի կազմում գտնվող Տրանսիլվանիայի նկատմամբ իր հավակնություններից: Նույն օրը ավստրո-ռումինական դաշինքին է միանում Գերմանիան, 1888 թ. Իտալիան: Ռումինիան գերմանական խմբավորման դաշինքի համակարգում է մնում մինչև 1916 թ. օգոստոսի 27-ը:

Բեռլինի կոնգրեսի աշխատանքների ընթացքում՝ հուլիսի 7-ին հրապարակված Արդյու Համիդի կայսերական հրովարտակը վավերացնում էր Կիպրոս կղզին Օսմանյան կայսրության կազմում Անգլիայի կողմից գրավելու և կառավարելու վերաբերյալ հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված անգլո-թուրքական պաշտպանողական դաշնակցության մասին պայմանագիրը՝ Կիպրոսի կոնվենցիան: Դրա հիման վրա՝ հուլիսի 17-ին, Անգլիան լիովին ավարտում է Օսմանյան կայսրության կազմում Կիպրոս կղզին ամբողջապես ռազմական գրավման ենթարկելու գործընթացը: Մեծ Բրիտանիայի թագուհու՝ Վիկտորյայի՝ 1882 թ. մարտի 10-ի հրամանագրով Կիպրոս կղզուն շնորհվում է տեղական ինքնակառավարման սահմանադրություն: Օգտվելով Առաջին համաշխարհային պատերազմում Եռյակ դաշինքի կազմում Անտանտի դեմ Թուրքիայի մասնակցությունից՝ 1914 թ. նոյեմբերի 5-ին Մեծ Բրիտանիան բռնակցում է Կիպրոս կղզին՝ այդպիսով չեղարկելով 1878 թ. հունիսի 4-ին Կ.Պոլսում կնքված անգլո-թուրքական դաշնակցային պայմանագիրը՝ Կիպրոսի կոնվենցիան:

Թուրք-հունական սահմանը Էպիրոսում և Թեսալիայում ճշգրտումների ենթարկելու վերաբերյալ Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշման համաձայն՝ տերությունների միջնորդությամբ 1881 թ. հուլիսի 2-ին Կ.Պոլսում կնքված թուրք-հունական համաձայնությամբ Թուրքիան Հունաստանին է զիջում Թեսալիայի մեծ մասը և Հարավային Էպիրոսի Արտայի շրջանը՝ 14 հազար քառ. կմ ընդհանուր տարածությամբ և 300 հազար բնակչությամբ: Այդ տարածքների դիմաց Հունաստանը Թուրքիային է վճարում 1 մլն ֆրանկ փոխհատուցում: Այդպիսով՝ խաղաղ ճանապարհով 1881 թ. Հունաստա-

նին է միանում մինչև այդ թուրքական տիրապետության տակ գտնված հույն բնակչությամբ մի տարածք, որը նշանակալի իրադարձություն էր հույն ժողովրդի ազգային ազատագրության և միասնական, միավորված հունական ազգային պետության ստեղծման ճանապարհին:

1896 թ. մայիսին Կրետե կղզում կրկին բռնկված հակաթուրքական, ազգային-ազատագրական ապստամբության և 1897 թ. հույն-թուրքական պատերազմի հետևանքով 1898 թ. հոկտեմբերի 5-ին Անգլիայի, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ռուսաստանի կողմից թուրքական կառավարությանը ներկայացրած վերջնագրով նոյեմբերի 15-ին թուրքական վարչակազմի և զինված ուժերի դուրս բերումը Կրետե կղզուց լիովին ավարտվում է: Այդպիսով՝ 1898 թ. նոյեմբերին Կրետե կղզին փաստորեն դուրս է գալիս թուրքական դարավոր տիրապետությունից և չորս տերությունների՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ռուսաստանի անմիջական ենթակայության և հովանավորության ներքո, ստանում է ներքին ինքնավարության իրավունքներ: Որպես օսմանյան սուլթանի սյուզերենության միակ խորհրդանիշ՝ կղզու ամրոցներից մեկի աշտարակի վրա՝ չորս պաշտպան տերությունների դրոշների կողքին, սուկ պահպանվում է թուրքական դրոշը: Այժմ Կրետեի հույն ժողովուրդը արդեն պետք է պայքար ծավալեր չորս պաշտպան տերությունների հաստատած ինքնավարության վարչակարգը վերացնելու և Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ քաղաքականապես միավորվելու համար:

ԳԼՈՒԽ ՀԻՆԳԵՐՈՐԴ
ԱՇԽԱՐՀԱՔԱՂԱՔԱԿԱՆ ՓՈՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԸ
ԲԱԼԿԱՆՅԱՆ ԵՐԿՐՆԵՐՈՒՄ 20-ՐԴ ԴԱՐԻ ԴԱՐԻ ԱՌԱՋԻՆ
ՔԱՌՈՐԴՈՒՄ

1908-1909 թթ. Բոսնիական ճգնաժամը

20-րդ դարի սկզբին ուժեղանում է ավստրո-ռուսական մրցակցությունը Բալկանյան թերակղզում ռազմաքաղաքական և տնտեսական գերիշխանության հաստատման համար: Այդ առումով, ռուսական դիվանագիտության առաջնահերթ խնդիրներից մեկը Սերբիայում ռուսամետ իշխանության հաստատումն էր: 1903 թ. մայիսին, ռուսական հատուկ ծառայությունների անմիջական մասնակցությամբ, Սերբիայում տեղի է ունենում պալատական հեղաշրջում, որի հետևանքով ավստրիամետ Օրբենովիչյան արքայատոհմին փոխարինում է ռուսամետ Կարազեորգիևիչների արքայատոհմը: Այդ պալատական հեղաշրջումը կտրուկ կերպով փոխում է Ավստրո-Հունգարիայի քաղաքականությունը Սերբիայի նկատմամբ: 1906 թ. սկզբին Ավստրո-Հունգարիան փակում է իր սահմանը՝ տնտեսական պատերազմ սկսելով Սերբիայի դեմ: Քանի որ Սերբիան ելք չուներ դեպի ծով, և սերբական ամբողջ արտաքին առևտուրը իրականացվում էր կա՛մ Ավստրո-Հունգարիայում, կա՛մ նրա տարածքով եվրոպական երկրներում, ուստի սահմանի փակումը ավստրիական կառավարության համար դառնում է Սերբիայի վրա քաղաքական ճնշում գործադրելու հզոր միջոց³³⁵: Միաժամանակ, Ավստրո-Հունգարիայում ծրագրում էին պատերազմել Սերբիայի դեմ, որպես պետություն ոչնչացնել նրան, ուղի հարթել դեպի էգեյան ծով և Թեսալոնիկեն դարձնել ավստրո-հունգարական նավահանգիստ: Այդ

ծրագրի հեղինակներն էին ռազմական կուսակցության ղեկավարներ Ավստրո-Հունգարիայի Գլխավոր շտաբի պետ Կոնրադ ֆոն Հեոցենդորֆը, արտգործնախարար Էրենտալը և թագաժառանգ Ֆրանց Ֆերդինանտը: Այդ նպատակի իրականացման համար նախատեսվում էր նախ սկսել Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումից, ապա ջախջախել Սերբիային որպես պետություն և զավթել նրա տարածքը³³⁶: Եթե հաջողվեր Ավստրո-Հունգարիայի այդ քաղաքականությունը Բալկաններում, իսկ Գերմանիայինը՝ Օսմանյան կայսրությունում, ապա այդ երկու գերմանական կայսրությունները Բալկաններով ներթափանցելու էին Մերձավոր և Միջին Արևելք: Սակայն Բալկանների վերաբերյալ այդ պլանները մեծ անհանգստություն էին առաջացնում Անտանտի երկրներում: Բալկաններում իրենց քաղաքականության համաձայնեցման նպատակով Ռուսաստանի կայսր Նիկոլայ 2-րդը և Մեծ Բրիտանիայի թագավոր Էդուարդ 7-րդը 1908 թ. հունիսի 8-9-ը բանակցություններ են վարում Ռևելում (Տալլինում): Անգլո-ռուսական գաղտնի բանակցությունները մեծ տազնապ են առաջացնում ոչ միայն Գերմանիայում և Ավստրո-Հունգարիայում, այլև Օսմանյան կայսրությունում: Հետևանքը լինում է այն, որ 1908 թ. հուլիսի 3-ին Մակեդոնիայի Ռեսեն (արդի Ռեսեն) քաղաքի կայազորի ապստամբությամբ սկսված երիտթուրքական անարյուն հեղափոխության հետևանքով հուլիսի 24-ին վերականգնվում է 1878 թ. փետրվարի 14-ին Աբդուլ Համիդ 2-րդի կողմից կասեցված 1876 թ. Օսմանյան կայսրության սահմանադրությունը:

Ինչպես նշվում է թուրքական պատմագրության մեջ, Մակեդոնիայի լեռներում երիտասարդ սպաների կողմից ապստամբության դրոշ պարզելու պատճառ դարձած հիմնական իրադարձությունը 1908 թ. հունիսին Ռևելում կայացած Տեսակցությունն էր³³⁷: Գերմանական պաշտոնական փաստաթղթերի հիման վրա թուրքական

³³⁵ История дипломатии, том II, с. 635.

³³⁶ Նույն տեղում, էջ 635-636:

³³⁷ İlber Ortaylı, Osmanlı İmparatorluğunda Alman nüfuzu, İstanbul, 2016, s. 195.

պատմագրությունը վկայակոչում է 1908 թ. հեղափոխության վերաբերյալ կայզեր Վիլհելմ 2-րդի տեսակետը, որի համաձայն՝ 1908 թ. հեղափոխությունը կատարվել է ոչ թե Փարիզի և Լոնդոնի երիտթուրքերի, այլ միայն բանակի, իսկ իրականում՝ բացառապես Գերմանիայում դաստիարակված և իրենց «գերմանացի սպաներ» համարող սպաների կողմից: 1908 թ. հեղափոխությունը բացառապես ռազմական բնույթ ունի, շեշտում էր Վիլհելմ 2-րդը և եզրակացնում. «այդ սպաները սուրը ձեռքներին մտածում են իսկական գերմանացիների նման»³³⁸:

«Իսկական գերմանացիների նման մտածող» սպաներից էր 1909-1911 թթ. Բեռլինում Օսմանյան կայսրության ռազմական կցորդ, Վիլհելմ 2-րդի հավանությանը արժանացած Էնվեր փաշան, նշում է թուրքական պատմագրությունը: Նա այն աստիճանի էր գերմաններեն մտածում և իրեն որպես գերմանացի դրսևորում, նշում է թուրքական պատմագրությունը, որ գերմանացիների վստահությունը մեծապես շահած լինելու պատճառով Առաջին համաշխարհային պատերազմում գերմանացիները Թուրքիային «Էնվերլանդ» էին անվանում³³⁹: Էնվեր փաշայից բացի, նշում է թուրքական պատմագրությունը, նրա շրջապատի մտավորականների մի մասը, լիակատար կերպով գերմաններենին տիրապետելուց բացի, նույնպես գերմաններեն էր մտածում³⁴⁰:

Սահմանադրության վերահռչակմամբ երիտթուրքերը փորձում էին ապացուցել, որ արդեն սահմանադրական դարաշրջան է սկսվում Օսմանյան կայսրության համար: Ուստի, հայտարարում էին նրանք, «վերանում է եվրոպական տերությունների միջամտության անհրաժեշտությունը Օսմանյան կայսրության ներքին գործերին»:

Օսմանյան կայսրության սահմանադրության վերականգնումը անհանգստություն է առաջացնում Ավստրո-Հունգարիայի կառավա-

րող շրջաններում, ուստի աճապարում են անհապաղորեն իրականացնել 1878 թ.-ից Օսմանյան կայսրության կազմում ձևականորեն գտնվող սլավոնական մարզեր Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը: Վիեննայում համոզված էին, որ 1904-1905 թթ. ռուս-ճապոնական պատերազմում ջախջախված Ռուսաստանը չէր կարող լուրջ դիմադրություն ցուցաբերել այդ մարզերի բռնակցմանը: 1908 թ. սեպտեմբերի 10-ին Վիեննայում կայացած կայսերական խորհրդակցությունում վերջնականապես որոշվում է իրականացնել Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը³⁴¹: Սակայն ավստրո-հունգարական կառավարող շրջանները որոշում են նախապես համաձայնության գալ Ռուսաստանի հետ: 1908 թ. սեպտեմբերի 15-ին Բոհեմիայի Բուխլաու ամրոցում բանակցություններ են կայանում Ավստրո-Հունգարիայի արտգործնախարար Էրենտայի և Իզվոլսկու միջև: Որպես փոխհատուցում այդ մարզերի բռնակցման՝ էրենտայը Իզվոլսկուն խոստանում է հոգուտ Ռուսաստանի նպաստել Նեղուցների միջազգային կարգավիճակի փոփոխմանը³⁴²: Նշենք, որ դեռևս 1841 թ. Լոնդոնի կոնֆերանսի որոշմամբ խաղաղ ժամանակաշրջանում Բոսֆորի և Դարդանեյի նեղուցները փակ էին լինելու բոլոր տերությունների, ինչպես նաև Ռուսաստանի ռազմածովային նավերի համար: Ուստի խաղաղ ժամանակաշրջանում ռուսական ռազմանավերը չէին կարող Սև ծովից դուրս գալ Միջերկրական ծով և հակառակը: Իսկ Ռուսաստանի դեմ պատերազմի դեպքում Թուրքիայի դաշնակից տերությունները կարող էին իրենց ռազմանավերը մտցնել Սև ծով և ռազմական գործողություններ ծավալել Ռուսաստանի դեմ, ինչպես որ դա տեղի էր ունեցել 1853-1856 թթ. Ղրիմի պատերազմի ժամանակ: Այդ կարգավիճակի փոփոխմանն էր ձգտում Ռուսաստանը, և էրենտայը խոստանում էր հոգուտ Ռուսաստանի նպաստել Նեղուցների միջազգային կարգավիճակի փոփոխմանը:

³³⁸ St' u Lothar Rathmann, Alman emperyalizminin Türkiyeye girişi, s. 12.

³³⁹ Նույն տեղում, էջ 13:

³⁴⁰ Նույն տեղում, էջ 14:

³⁴¹ История дипломатии, т. II, с. 649-650.

³⁴² Նույն տեղում, էջ 653:

Էրենտալը մերժում է Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման դիմաց որպես փոխհատուցում Նովի-Բազարի սանջակը Սերբիայի և Չեռնոգորիայի միջև բաժանելու Իզվոլսկու առաջարկը, բայց խոստանում, որ դուալիստական կայսրությունը իր զորքերը դուրս կբերի Նովի-Բազարի սանջակից և այն կվերադարձնի Թուրքիային³⁴³: Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման դիմաց, որպես փոխհատուցում, Էրենտալը նաև համաձայնվում է, որ Օսմանյան կայսրության վասալական իշխանապետություն Բուլղարիան հոչակվեր թագավորություն, Չեռնոգորիան վերացներ Բեռլինի դաշնագրի 29-րդ հոդվածով իրեն վերաբերող սահմանափակումները, իսկ Կրետե կղզին միացվեր Հունաստանին³⁴⁴:

Բայց, ռուսական կառավարության պաշտոնական պատասխանը դեռևս չստացած, 1908 թ. հոկտեմբերի 5-ին Ավստրո-Հունգարիայի կայսր Ֆրանց Իոսիֆը ռեսկրիպտ (հրովարտակ) է ստորագրում Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման մասին, որը պաշտոնապես հայտարարվում է հոկտեմբերի 8-ին: Միաժամանակ, Ավստրո-Հունգարիայում հայտարարվում է մասնակի զորակոչ³⁴⁵: Ավստրո-Հունգարիայի կողմից սլավոնական մարզեր Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման հետևանքով 1908 թ. հոկտեմբերին Եվրոպայում սկսվում է միջազգային նոր ճգնաժամ, որը պատմության մեջ է մտել «Բոսնիական ճգնաժամ» անունով:

Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը դժգոհության բուռն ալիք է բարձրացնում Սերբիայում, Չեռնոգորիայում, երկմիասնական կայսրության հարավսլավոնական երկրներում, հատկապես՝ բռնակցված մարզերում, որովհետև այդպիսով Ավստրո-Հունգարիան փաստորեն կանխում էր Սերբիայի գերիշխանությամբ երբևէ այդ մարզերի միավորումը մեկ միասնական սլավոնական պետության մեջ: Բացի Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման դեմ

Վիեննային ուղղված բողոքներից, ավստրիական հնարավոր հարձակմանը դիմազրավելու նպատակով սերբական և չեռնոգորյան կառավարությունները կնքում են միասնական ռազմական գործողություններ վարելու համաձայնություն և միաժամանակ զորահավաք հայտարարում իրենց երկրներում³⁴⁶:

Օսմանյան կայսրության կազմում 1878 թ.-ից սուկ անվանապես գտնվող Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման դեմ ուղղված որպես «համաժողովրդական» բողոքի արտահայտություն՝ բազմազգ կայսրության ներքաղաքական սուր խնդիրներից լայն զանգվածների ուշադրությունը շեղելու նպատակով թուրքական իշխանությունները կազմակերպում են խառնախոյվ խաժամուժից բաղկացած խառնաժխոր ու աղմկալից հակաավստրիական ցույցեր, Թուրքիա ներմուծված ավստրիական ապրանքների, օսմանյան նավահանգիստները ժամանած ավստրիական առևտրանավերի բեռնաթափման բոյկոտ և այլն:

Իր հերթին, ի պատասխան Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման, ռուսական կառավարությունը հոկտեմբերի 8-ին պաշտոնապես հայտարարում է, որ Ավստրո-Հունգարիայի գործողությունները խախտում են Բեռլինի դաշնագիրը, և, հետևաբար, այդ միջազգային պայմանագիրը պետք է քննարկման ենթարկվի Բեռլինի կոնգրեսի մասնակից տերությունների կողմից³⁴⁷: Բացասական էր նաև բռնակցման վերաբերյալ Վիեննային հղած անգլիական կառավարության պատասխանը, որը շեշտում էր, որ առանց մյուս տերությունների նախնական համաձայնության, Բեռլինի դաշնագրի պայմանների խախտումը կամ փոփոխումը, երբեք չի կարող ճանաչվել բրիտանական կառավարության կողմից³⁴⁸: Իսկ հոկտեմբերի 12-ին Անտանտի տերությունների՝ Անգլիայի, Ռուսաստանի, Ֆրանսիայի և ավստրո-գերմանական դաշինքի անդամ Իտալիայի

³⁴³ Նույն տեղում, էջ 652:

³⁴⁴ История внешней политики России. Конец XIX-начало XX века, с. 234.

³⁴⁵ История дипломатии, т. II, с. 660.

³⁴⁶ Նույն տեղում, էջ 665:

³⁴⁷ Նույն տեղում, էջ 662:

³⁴⁸ Նույն տեղում:

դեսպանները թուրքական կառավարությանը հավաստիացնում են, որ առանց Բեռլինի դաշնագիրը ստորագրած տերությունների համաձայնության, Բալկաններում Ավստրո-Հունգարիայի կատարած փոփոխությունները չեն կարող օրինական ճանաչվել³⁴⁹:

Հենվելով իր ռազմաքաղաքական դաշնակից Գերմանիայի բացահայտ դիվանագիտական աջակցության վրա՝ 1908 թ. նոյեմբերի 14-ին Ավստրո-Հունգարիան պաշտոնապես հայտարարում է, որ հրաժարվում է Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման հարցը ենթարկել միջազգային կոնֆերանսի քննարկմանը՝ շեշտելով, որ այդ հարցը պետք է կարգավորվի միայն Ավստրո-Հունգարիայի և Թուրքիայի երկկողմանի բանակցությունների միջոցով³⁵⁰: Միաժամանակ, Ավստրո-Հունգարիայում ռազմական պատրաստություններ էին կատարվում Սերբիայի վրա հարձակվելու և նրան որպես հարավսլավոնական երկրները իր գերիշխանությամբ միավորելու ձգտող պետության, ոչնչացնելու համար: Ոչնչացնելով Սերբիային, Վիեննայում նախատեսում էին նրա տարածքը բաժանել Ավստրո-Հունգարիայի, Բուլղարիայի և Ռումինիայի միջև³⁵¹:

Սերբիայի անկախ պետականությանը սպառնացող նման վտանգավոր իրադրության պայմաններում Նիկոլայ 2-րդը հարկադրված էր Ավստրո-Հունգարիայի կայսր Ֆրանց Իոսիֆին 1908 թ. դեկտեմբերի 30-ին հղած նամակով զգուշացնել, որ Բալկաններում նրա արտաքին գործերի նախարարի վարած քաղաքականությունը կարող է շատ վտանգավոր հետևանքների հանգեցնել³⁵²: Միաժամանակ, ռուսական կառավարությունը դիմում է Անգլիային ու Ֆրանսիային՝ միասնական ջանքեր գործադրելու Սերբիայի դեմ ավստրիական ագրեսիան կանխելու համար: Լոնդոնի և Փարիզի ռուսական դեսպաններին հանձնարարվում է հայտարարել, որ եթե

Անտանտի տերությունները չկարողանան զսպել Ավստրո-Հունգարիայի ռազմատենչ ագրեսիվ ձգտումները, ապա «մահացու հարված կհասցվի մեր արտաքին քաղաքականության գործող համակարգին, այսինքն՝ Ֆրանսիայի հետ ռազմական դաշինքին և Անգլիայի հետ կնքած համաձայնագրին»³⁵³:

Անգլիան, Ֆրանսիան և նրանց միացած Իտալիան 1909 թ. հունվարի 20-ին դիմում են Ավստրո-Հունգարիայի դաշնակից Գերմանիային՝ առաջարկելով համատեղ ջանքեր գործադրել Վիեննայի վրա՝ վտանգներով հոյի ավստրո-ռուսական կոնֆլիկտը կարգավորելու համար³⁵⁴: Ստանալով բացասական պատասխան՝ Անգլիան և Ֆրանսիան խորհուրդ են տալիս «եռյակ համաձայնության» իրենց գործընկեր տերությանը, կոնֆլիկտից խուսափելու համար, համակերպվել Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիան և Հերցեգովինան բռնակցելու իրողության հետ: Արդարացնելով սլավոնական այդ մարզերի բռնակցման հարցում Անգլիայի անվճարական դիրքորոշումը՝ արտաքին գործերի նախարար էդ. Գրեյը նշում է, որ ինքը ռուսական կառավարությանը երբեք ոչինչ չի խոստացել, բացի «դիվանագիտական աջակցությունից»³⁵⁵: Իսկ Ֆրանսիան իր ռազմական դաշնակից և գերմանական հարձակման վտանգից պաշտպանող, Եվրոպայում իր անվտանգությունը փաստորեն երաշխավորող Ռուսաստանին հայտարարում է, որ չի կարող ներքաշվել պատերազմի մեջ այն պատճառով, քանի որ Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման հետևանքով Ռուսաստանի «կենսական շահերը» չեն վտանգված³⁵⁶: Փաստորեն Ռուսաստանը միայնակ է մնում այսպես կոչված «Բոսնիական ճգնաժամում»: 1904–1905 թթ. ռուս-ճապոնական պատերազմում ջախջախիչ պարտություն կրած Ռուսաստանը չէր կարող պատերազմել Ավստրո-Հունգարիայի և նրա ռազմական

³⁴⁹ Նույն տեղում, էջ 664:

³⁵⁰ Նույն տեղում, էջ 666:

³⁵¹ Նույն տեղում, էջ 665:

³⁵² Pierre Renouvin, La crise Européenne et la Première guerre mondiale (1904-1918). Paris, 1969, p. 160.

³⁵³ История дипломатии, т. II, с. 670.

³⁵⁴ Pierre Renouvin, նշվ. աշխ., էջ 160

³⁵⁵ Նույն տեղում, էջ 161:

³⁵⁶ Նույն տեղում:

դաշնակից Գերմանիայի դեմ: Իր հերթին, միայնակ մնացած Թուրքիան հարկադրված էր 1909 թ. փետրվարի 26-ին Ավստրո-Հունգարիայի հետ կնքած համաձայնությամբ, 2.5 մլն ֆունտ ստեռլինգ փոխհատուցմամբ ճանաչել Օսմանյան կայսրության կազմում ձևականորեն գտնվող Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման իրողությունը: Այդ համաձայնությամբ, սակայն, Ավստրո-Հունգարիան իր զորքերը դուրս է բերում ռազմական գրավման ենթարկած Նովի-Բազարի սանջակից³⁵⁷: Այդպես է լուծվում Թուրքիայի հետ այդ մարզերի հարցը: Սակայն Ռուսաստանը չէր դադարեցնում իր դիվանագիտական բողոքները Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման կապակցությամբ: 1909 թ. մարտի 22-ին Գերմանիան վերջնագիր է ներկայացնում Ռուսաստանին՝ պահանջելով անվերապահորեն ճանաչել Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման փաստը, այլապես Ավստրո-Հունգարիան հարձակվելու էր Սերբիայի վրա: Նույն օրը Ավստրո-Հունգարիան երկու բանակային կորպուսներում հայտարարում է ռազմական դրություն³⁵⁸:

Պետերբուրգում կայացած կայսերական հատուկ խորհրդակցությունը, նկատի ունենալով ստեղծված իրադրության պայմաններում պատերազմին Ռուսաստանի անպատրաստ լինելու հանգամանքը, համաձայնվում է ճանաչել Ավստրո-Հունգարիայի կողմից կատարված Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման իրողությունը: Ելնելով կայսերական հատուկ խորհրդակցության կայացրած որոշումից՝ գերմանական վերջնագրի անմիջապես հաջորդ օրը Նիկոլայ 2-րդը անձամբ հեռագրում է Գերմանիայի կայսր Վիլհելմ 2-րդին՝ հավաստելով, որ Ռուսաստանն անվերապահորեն ընդունում է Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցումը ճանաչելու Գերմանիայի վերջնագիրը³⁵⁹: Այդպես իր

³⁵⁷ Albin P., Les Grands Traités politiques. Depuis 1815 jusqu'à nos jours, P., 1911. La Bosnie Herzégovine. Accord Austro-turc (26 février 1909), p. 237-240.

³⁵⁸ История дипломатии, т. II, с. 672.

³⁵⁹ Նույն տեղում:

ռազմական թուլության և միջազգային մեկուսացվածության պատճառով Ռուսական կայսրությունը աննախադեպ դիվանագիտական պարտություն է կրում 1908-1909 թթ. Բոսնիական ճգնաժամում՝ անխուսափելի պատերազմի սպառնալիքով ընկրկելով Ավստրո-գերմանական ռազմաքաղաքական դաշնակից տերությունների ճնշման ներքո: Մարտի 31-ին Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը ստիպված ճանաչում են նաև Սերբիան ու Չեռնոգորիան, իսկ ապրիլին՝ Ռուսաստանի դաշնակից «Եռյակ համաձայնության» տերություններ Անգլիան ու Ֆրանսիան: Այդպես է ավարտվում Եվրոպայի միջազգային հարաբերությունների պատմության մեջ հայտնի 1908-1909 թթ. «Բոսնիական ճգնաժամը»: Ռուսաստանի այդ դիվանագիտական պարտությունը պատմության մեջ է մտնում «դիվանագիտական Ցուսիմա» անունով՝ որպես համեմատություն 1905 թ. մայիսին Ցուսիմայի նեղուցում ճապոնացիներից կրած ռուսական ռազմածովային նավատորմի կործանիչ պարտության: Այնուամենայնիվ, Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման հարցում Ավստրո-գերմանական դաշինքի տերությունների հաղթանակը չէր կարող անհետևանք մնալ. 1912-1913 թթ. Բալկանյան պատերազմները Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցման անմիջական պատասխանն էին:

Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակումը

1908 թ. սեպտեմբերի 15-ին Բուխլաու ամրոցում կայացած Ավստրո-ռուսական բանակցություններում երկու կողմերը չեն բացառում, որ Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիան և Հերցեգովինան բռնակցելու հետևանքներից մեկը նաև կարող է լինել Օսմանյան կայսրության Բուլղարական վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակումը: Այդպիսով՝ Բուխլաու ամրոցում կայացած բանակցություններում ձեռք բերված համաձայնու-

թյամբ երկու կայսրությունների արտաքին գործերի նախարարները կանխորոշում են Բուլղարական վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը՝ այն պայմանավորելով Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիան և Հերցեգովինան բռնակցելու հետ:

Բեռլինի դաշնագիրը առաջինը խախտող միակ տերությունը չհանդիսանալու և Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցումը դյուրացնելու նպատակով 1908 թ. սեպտեմբերի 23-ին և 24-ին Բուդապեշտում Բուլղարիայի իշխան Ֆերդինանտի հետ կայացած հանդիպման ժամանակ էրենտալը, տեղեկացնելով Բուխլաու ամրոցում հզվոլսկու հետ կայացած պայմանավորվածությունների մասին, խորհուրդ է տալիս, որպեսզի Բուլղարական իշխանապետությունը օգտվի միջազգային առավել բարենպաստ իրադրությունից, Բալկաններում բուլղարական բանակի ընձեռած առավելություններից և իրականացնի իր «օրինական ցանկությունները», այսինքն՝ հռչակի քաղաքական անկախություն: Միաժամանակ, էրենտալը ակնարկում է, որ «մոտ ապագայում» Ավստրո-Հունգարիան բռնակցման է ենթարկելու Բոսնիան և Հերցեգովինան: Բանակցող կողմերը պայմանավորվում են, որ Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը իր քաղաքական անկախությունը պետք է հռչակի նախքան Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը³⁶⁰: Այդպիսով, Ավստրո-Հունգարիայի արտաքին գործերի նախարարի և Բուլղարիայի իշխան Ֆերդինանտի միջև կայանում է ապագա քաղաքական գործողությունները միաժամանակ իրականացնելու համաձայնեցված գործարք: Արդեն սեպտեմբերի 30-ին Պետերբուրգում բուլղարական դիվանագիտական ներկայացուցչի միջոցով արտաքին գործերի նախարարությունում իրազեկվում են էրենտալի և Ֆերդինանտի միջև Բուդապեշտում կայացած գործարքի հետևանքով մոտ ապագայում Բուլղարական վասալական իշ-

³⁶⁰ Мартыненко А. К., Позиция России в связи с провозглашением независимости Болгарии в 1908г. Из истории русско-болгарских внешнеполитических отношений. СПб. Из истории русско-болгарских отношений (Сборник статей), М., 1958, с. 58-59.

խանապետության քաղաքական անկախությունը հռչակելու վերաբերյալ³⁶¹: Հոկտեմբերի 3-ին ավստրիական դեսպանը Ֆրանսիայի պրեզիդենտին հայտնելով Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի մոտալուտ բռնակցման մասին՝ նշում է, որ նախ իշխանապետությունը կհռչակի իր անկախությունը, իսկ դրանից հետո արդեն Ավստրիան Բուլղարական բռնակցման կենթարկի Բոսնիան ու Հերցեգովինան³⁶²:

Էրենտալի և Ֆերդինանտի միջև Բուդապեշտում կայացած պայմանավորվածության համաձայն՝ Բոսնիան և Հերցեգովինան բռնակցման ենթարկելու կայսր Ֆրանց Իոսիֆի հոկտեմբերի 5-ի ռեսկրիպտը դեռևս չիրապարակված՝ նույն օրը Օսմանյան կայսրության վասալ Բուլղարական իշխանապետությունը Տիրնովոյում հանդիսավոր արարողություններով հռչակվում է անկախ թագավորություն, իսկ իշխան Ֆերդինանտը՝ «համայն բուլղարների թագավոր»: Նույն օրը՝ հոկտեմբերի 5-ին, Ֆերդինանտը իր սյուզերեն սուլթան Աբդուլ Համիդին հեռագրով հաղորդում է, որ ինքը «Բուլղարիան հռչակել է լիակատար անկախ թագավորություն»³⁶³: Հոկտեմբերի 15-ին Ազգային ժողովում Ֆերդինանտը հայտարարում է, որ իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակման ուղղությամբ կատարած իր գործողությունները նախապես համաձայնեցվել են ավստրիական կառավարության հետ և հույս հայտնում, որ Բուլղարիայի քաղաքական անկախությունը Ռուսաստանի և մյուս տերությունների կողմից կստանա միջազգային ճանաչում:

Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը ճանաչելու և Արևելյան Ռումելիայից հրաժարվելու դիմաց թուրքական կառավարությունը պահանջում է 650 մլն. ֆրանկ փոխհատուցում:

Բուլղարական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակման հետևանքով առաջացած թուրք-բուլղարական լար-

³⁶¹ Նույն տեղում, էջ 64:

³⁶² История дипломатии, т. II, с. 660.

³⁶³ Сб'у А. К. Мартыненко, №4. աշխ., էջ 81-82:

ված հարաբերությունները բարելավելու և նրա քաղաքական նոր կարգավիճակը օրինականացնելու նպատակով 1909 թ. փետրվարի 2-ին Ռուսաստանի արտաքին գործերի նախարար Իզվոլսկին հանդես է գալիս Բուլղարիայի և Թուրքիայի միջև ֆինանսական խնդիրները կարգավորելու նախաձեռնությամբ³⁶⁴: Բանակցությունների արդյունքում 1909 թ. մարտի 16-ին Պետերբուրգում ստորագրված ռուս-թուրքական համաձայնությամբ Ռուսաստանը Թուրքիային է զիջում 1877-1878 թթ. պատերազմի դեռևս չվճարված 125 մլն. ֆրանկ ռազմատուգանքը, իսկ Թուրքիան դրա դիմաց հրաժարվում է իր վասալական իշխանապետության և Արևելյան Ռումելիայի ամենամյա հարկային պարտավորություններից³⁶⁵:

1909 թ. մարտի 16-ին Պետերբուրգում կայացած ռուս-թուրքական համաձայնության հիման վրա 1909 թ. ապրիլի 6(19)-ին Կ.Պոլսում ստորագրված թուրք-բուլղարական արձանագրությամբ թուրքական կառավարությունը հրաժարվում է Բուլղարական իշխանապետության և Արևելյան Ռումելիայի ամենամյա հարկային պարտավորություններից՝ այդպիսով փաստորեն ճանաչելով իր նախկին վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախությունը³⁶⁶:

Կ.Պոլսում թուրք-բուլղարական արձանագրության կնքման օրը՝ ապրիլի 6(19)-ին, Սոֆիայում կայացած ռուս-բուլղարական համաձայնությամբ բուլղարական կառավարությունը պարտավորվում էր 75 տարվա ընթացքում տարեկան 4 երեք քառորդ տոկոսով Ռուսաստանին վճարել Թուրքիային զիջած 125 մլն ֆրանկ ռազմատուգանքի միայն 82 միլիոնը³⁶⁷: Փաստորեն, 125 մլն ֆրանկ ռազմատուգանքի 43 միլիոնը Ռուսաստանը Թուրքիային էր զիջում Բուլղարիայի քաղաքական անկախությունը ճանաչելու համար: Հետագայում խորհրդային Ռուսաստանի կառավարությունը Բուլղարիային է

նվիրում 1909 թ. ապրիլի 6(19)-ին Պետերբուրգում ստորագրված ռուս-բուլղարական համաձայնությամբ տարեկան 4 երեք քառորդ տոկոսով վճարվող Բուլղարիայի 82 մլն ֆրանկ կազմող պարտքը:

125 մլն ֆրանկ ռազմատուգանքի 43 միլիոնը Թուրքիային զիջելու վերջնական համաձայնությունը կնքվում է Պետերբուրգում 1909 թ. դեկտեմբերի 21-ին, ըստ որի՝ Թուրքիան հրաժարվում է Բեռլինի պայմանագրի 9-րդ հոդվածի համաձայն Բուլղարիայից գանձվող ամենամյա հարկից՝ այդպիսով անվերապահորեն ճանաչելով Բուլղարիայի լիակատար քաղաքական անկախությունը³⁶⁸:

1909 թ. ապրիլի 20-ին տերություններից առաջինը Ռուսաստանն է ճանաչում Բուլղարիայի անկախությունը՝ այն գնահատելով որպես «մեծագույն իրադարձություն, որն ավարտում է բուլղարական պատմության կարևորագույն դարաշրջանը»³⁶⁹:

Ռուսաստանից հետո Բուլղարիայի անկախությունն են ճանաչում նաև մնացյալ տերությունները և պետությունները:

1909 թ. մայիսի 4-ին Ռուսաստանի դեսպանորդը իր դիվանագիտական հավատարմագրերն է հանձնում Բուլղարիայի թագավոր Ֆերդինանտին: Հունիսի 15-ին բուլղարական կառավարությունը ստանում է սուլթանի համաձայնությունը Կ.Պոլսում դեսպանորդ նշանակելու մասին, որով սկիզբ է դրվում Օսմանյան կայսրության և Բուլղարական թագավորության պաշտոնական հարաբերություններին:

Բուլղարական վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակումով ավարտվում է թուրքական դարավոր տիրապետությունը Բալկանյան թերակղզու նաև այդ սլավոնական երկրի նկատմամբ: Անկախացած Բուլղարիան ռազմաքաղաքական նշանակալի գործոն է դառնում ոչ միայն Բալկանների, այլև Եվրոպայի միջազգային հարաբերություններում:

³⁶⁴ Նույն տեղում, էջ 104:

³⁶⁵ Նույն տեղում, էջ 108:

³⁶⁶ Նույն տեղում, էջ 109:

³⁶⁷ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 337. Русско-болгарское соглашение по финансовым вопросам, заключенное в Софии, 6/19 апреля 1909 года, с. 343.

³⁶⁸ Նույն տեղում, N 340. Русско-турецкое соглашение по финансовым вопросам, заключенное в С.-Петербурге 8/21 декабря 1909 года, с. 345:

³⁶⁹ Мартыненко А.К., նշվ. աշխ., էջ 111:

Բուլղարիայի քաղաքական անկախության նվաճման գործում նշանակալի է Ռուսաստանի վճռորոշ դերը՝ Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնակցումը նախապես պայմանավորելով Օսմանյան կայսրության Բուլղարական վասալական իշխանապետության քաղաքական անկախության հռչակման հետ՝ դիվանագիտական ակտիվ միջամտությամբ կարգավորելով այդ պատճառով առաջացած թուրք-բուլղարական լարված հարաբերությունները և նպաստելով Բուլղարիայի քաղաքականապես անկախ կարգավիճակի միջազգային ճանաչմանը:

Չեոնոգորիայի իշխանապետության հռչակումը թագավորություն

1908 թ. սեպտեմբերի 15-ին Բոհեմիայի Բուխլաու ամրոցում կայացած ավստրո-ռուսական բանակցություններում Ավստրո-Հունգարիայի արտաքին գործերի նախարար Էրենտալը համաձայնվում էր, որ Բուլղարական վասալական իշխանապետության անկախության հռչակումից բացի Չեոնոգորիայի իշխանապետությունը վերացնելը Բեռլինի դաշնագրի 29-րդ հոդվածով իրեն վերաբերող որոշ սահմանափակումները: Օգտվելով 1908-1909 թթ. Բոսնիական ճգնաժամի հետևանքով Բալկաններում ստեղծված քաղաքական նոր իրավիճակից՝ Չեոնոգորիայի իշխանապետությունը հրաժարվում է ենթարկվել Բեռլինի դաշնագրի 29-րդ հոդվածով իրեն վերաբերող սահմանափակումներին, իսկ 1910 թ. օգոստոսի 15-ին հռչակվում է թագավորություն: Այդպիսով՝ Հունաստանից, Ռումինիայից, Սերբիայից և Բուլղարիայից հետո Չեոնոգորիայի իշխանապետությունը դառնում է հինգերորդ թագավորությունը Բալկաններում:

Բոսնիական ճգնաժամում դիվանագիտական պարտություն կրած Ռուսաստանի համար Չեոնոգորիայի թագավորությունը Ավստրո-Հունգարիայի էքսպանսիայի դեմ Բալկաններում նույնպես

դառնում էր կարևոր ռազմաքաղաքական դաշնակից: Այդ հիմքի վրա 1910 թ. նոյեմբերի 30-ին Պետերբուրգում Ռուսաստանի և Չեոնոգորիայի միջև կնքված ռազմական համաձայնությամբ Չեոնոգորիային տրամադրված Ռուսաստանի ամենամյա դրամական լրավճարները 800 հազար կրոնից հասնում են 1 մլն. 600 հազարի: Ռուսական կառավարությունը հանձնառություն էր վերցնում չեոնոգորյան բանակը ռուսական ռազմական մասնագետներով կազմակերպելու, հրահանգավորելու և արդիական սպառազինությամբ զինելու համար: Չեոնոգորիայի հետ Ռուսաստանի կնքած ռազմական համաձայնության և նյութական օգնության հետևանքները իրենց անմիջական ազդեցությունն են թողնում Առաջին բալկանյան պատերազմում Թուրքիայի դեմ Չեոնոգորիայի տարած հաղթական ազատագրական պատերազմում:

Կրետական հարցը և թուրք-հունական հարաբերությունների սրումը

19-րդ դ. սկզբին Կրետե կղզում պայքար է սկսվում ինքնավարության պայմաններում պաշտպան չորս տերությունների հաստատած օկուպացիոն վարչակարգը վերացնելու և Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ քաղաքականապես միավորվելու համար:

Պաշտպան տերությունների օկուպացիոն վարչակարգի դեմ 1905 թ. մարտին սկսված ապստամբության ընթացքում կրետական Ազգային ժողովը, որի նիստերի դահլիճը զարդարված էր Հունական թագավորության դրոշներով, ապրիլի սկզբին ընդունում է Հռչակագիր՝ Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ Կրետեի քաղաքական միավորման վերաբերյալ: Ապստամբության անմիջական ազդեցության հետևանքով Կրետե կղզու պաշտպան տերությունների գլխավոր հյուպատոսները 1906 թ. հուլիսի 25-ին հրապարակում են կղզում վարչաֆինանսական բարեփոխումներ իրականացնելու վերաբերյալ իրենց կառավարությունների ներկայացրած առաջար-

կությունները, որոնք, սակայն, ոչ մի փոփոխության չէին ենթարկելու 1899 թ. սահմանադրությամբ հաստատված Կրետեի քաղաքական կարգավիճակը: Այդ առաջարկություններում նշվում էր, որ հույն սպաների կողմից կրետական ժանդարմերիան վերակազմավորելուց և կրետական միլիցիան ստեղծելուց հետո պաշտպան տերությունների զորամասերը պետք է դուրս բերվեն Կրետե կղզուց:

1906 թ. վերջին Կրետե ժամանած հույն սպաները, որոնք պաշտոններ չէին զբաղեցնում հունական բանակում, արդեն 1907 թ. մարտին ավարտում են կրետական ժանդարմերիայի կազմավորման և կրետական միլիցիայի ստեղծման աշխատանքները:

Կրետե կղզու պաշտպան տերությունները 1908 թ. մայիսին կայացնում են որոշում, ըստ որի՝ իրենց օկուպացիոն զորքերի դուրսբերումը Կրետեից պետք է կատարվեր աստիճանաբար՝ 12 ամսվա ընթացքում: Այդ որոշման հետևանքով պաշտպան տերությունների օկուպացիոն ջոկատների մի մասը Կրետեից դուրս է բերվում 1908 թ. հուլիսի 24-ին: Կրետե կղզու պաշտպան տերությունների օկուպացիոն ջոկատների վերջնական դուրս բերումը պետք է կատարվեր մեկ տարի անց՝ 1909 թ. հուլիսի 24-ին:

Կրետե կղզուց պաշտպան տերությունների օկուպացիոն զորքերի առաջին խմբաքանակը դուրս բերելու նախօրյակին՝ հուլիսի 23-ին կատարված երիտթուրքական հեղափոխության հետևանքով, 1876 թ. Սահմանադրության վերականգնումը քաղաքական նոր իրադրություն է ստեղծում Օսմանյան կայսրությունում: Առաջնորդվելով Օսմանյան կայսրության բոլոր նվաճված և հպատակ ժողովուրդներին թուրքացնելու և «միասնական օսմանյան ազգություն» ստեղծելու օսմանիզմի գաղափարախոսությամբ՝ երիտթուրքերը կայսրության նվաճված բոլոր ոչ թուրք ժողովուրդներին, առանց ազգային և կրոնական պատկանելության, վերականգնված սահմանադրությամբ օրենքի առաջ հռչակում են իրավահավասար «օսմանցիներ»: Երիտթուրքական քարոզչությունը պնդում էր, որ 1876 թ. սահմանադրության վերականգնմամբ «օսմանյան ժողովուրդը,

ազատվելով համիդյան ինքնակալությունից ու բռնակալությունից, հաստատել է իր իշխանությունը»: Սահմանադրության շնորհիվ, բարձրագույն հայտարարում էին նոր իշխանության ներկայացուցիչները, մոտ ժամանակներում Թուրքիան վերածվելու է ժամանակակից եվրոպական տերության՝ իրավահավասարության ու եղբայրության սկզբունքներով առաջնորդվող սահմանադրությամբ և օրենքներով:

Օսմանյան Սահմանադրության վերականգնմամբ երիտթուրքերը հետապնդում էին նաև քաղաքական այլ նպատակներ, որոնցից էր՝ կայսրության նախկին նահանգներում և մարզերում թուրքական տիրապետության լիակատար վերահաստատումը: Նրանք հայտարարում էին, որ Սահմանադրության վերականգնման շնորհիվ իրավահավասարության և ազատության հաստատման հետևանքով օսմանյան նախկին նահանգները պետք է վերադարձվեն թուրքական իշխանությանը: Երիտթուրքերի համոզմամբ, ստեղծված քաղաքական նոր իրադրության պայմաններում կայսրության բոլոր նախկին տարածքների վերադարձը Թուրքիային միանգամայն օրինական պահանջ էր: Այդ դրույթի համաձայն՝ Բոսնիան ու Հերցեգովինան, Արևելյան Ռումելիան, Կրետե կղզին և մի շարք այլ նահանգներ, որոնք փաստական ոչ մի կախում չունեին Կ.Պոլսից, արդեն պետք է վերադարձվեին Թուրքիային: Առաջնորդվելով «օսմանիզմի» գաղափարախոսությամբ՝ երիտթուրքերը միաժամանակ հանդես էին գալիս նաև իրենց ազգային անկախությունը արյունով նվաճած Բալկանյան թերակղզու պետությունները թուրքական գերիշխանության տակ վերադարձնելու ցնորամիտ ծրագրերով: Այսպես, 1908 թ. նոյեմբերի 21-ին երիտթուրքական պաշտոնաթերթը գրում էր. «Եթե բալկանյան պետությունները ցանկանան իրաժարվել իրենց «մեծ գաղափարներից», ապա Թուրքիան պատրաստ է նրանց իր շուրջը համախմբելու և նրանց դաշնակիցը դառնալու»³⁷⁰: Երիտ-

³⁷⁰ Sté'u Hauser M., Histoire diplomatique de l'Europe (1871-1914), Paris, 1929, p. 213:

թուրքերը բալկանյան երկրներին փաստորեն «խորհուրդ» էին տալիս հրաժարվելու արյունով նվաճած իրենց ինքնուրույն պետականությունից և դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող ազգային պատմական տարածքները ազատագրելու նպատակներից և կամովին ենթարկվել թուրքական գերիշխանության: Երիտթուրքական մամուլում բացահայտորեն արտահայտվում էին հարևան պետությունների դեմ ուղղված ունանշիստական, զավթողական նպատակներ: Կայսրության նախկին տարածքային ամբողջականությունը վերականգնելու և ընդարձակելու, երբեմնի հզորությանը հասնելու հետևանքով, գրում էր թուրքական «Ստամբուլ» թերթը, «կիրականանան մեր ամենանվիրական, մեր ամենաօրինական հույսերը՝ դառնալ մի մեծ տերություն և առաջնակարգ դեր խաղալ աշխարհում»³⁷¹: Այդ նպատակին հասնելու նախնական պայմանը, հրատապ խնդիրը, երիտթուրքերի համոզմամբ, Կրետե կղզին Թուրքիային վերադարձնելն էր:

Երիտթուրքական հեղափոխությունից մի քանի օր անց՝ հուլիսի 29-ին, երիտթուրքական թերթերից մեկը գրեց, որ սահմանադրության հռչակմամբ լուծվել է նաև կրետական հարցը և հույս էր հայտնում, որ Հունաստանը, հաշվի առնելով այդ քաղաքական իրողությունը, այլևս կհրաժարվի Կրետեն միացնելու նպատակից և ելնելով կայսրությունում բնակվող հույների շահերից՝ նույնիսկ գործնականորեն կաջակցի Թուրքիային: Մյուս կողմից՝ ակնկալվում էր, որ Մեծ տերությունները պետք է նպաստեն կղզին Թուրքիային վերադարձնելու գործին³⁷²: Նման տրամադրությունների հրապարակային դրսևորումները արտակարգ վրդովմունք էին առաջացնում Հունաստանում, որտեղ Կրետե կղզու քաղաքական ապագայի վերաբերյալ միանգամայն այլ կարծիք էր տիրում:

Շատ շուտով երիտթուրքերը գործնականում կրում են քաղաքական առաջին լուրջ պարտությունը՝ կայսրության նախկին տա-

րածքային ամբողջականությունը վերականգնելու արկածախնդրական ծրագրերի և օսմանիզմի գաղափարախոսության իրականացման ճանապարհին:

1908 թ. հոկտեմբերի 5-ին Ավստրո-Հունգարիան բռնակցման է ենթարկում 1878 թվականից Օսմանյան կայսրության կազմում ձևականորեն գտնվող սլավոնական մարզեր Բոսնիան և Հերցեգովինան: Նույն օրը իր քաղաքական անկախությունն է հռչակում Օսմանյան կայսրության Բուլղարական վասալական իշխանապետությունը, և Արևելյան Ռումելիան դառնում է Բուլղարական թագավորության անբաժանելի մասը: Եվրոպայի քաղաքական կյանքում կատարված այդ պատմական իրադարձությունների անմիջական ազդեցությամբ և Ավստրո-Հունգարիայի խորհրդով Կրետե կղզում ուժեղանում է Հունաստանի հետ միավորվելու պայքարը:

1908 թ. սեպտեմբերի 24-ին Կրետե կղզու Կանեա գլխավոր քաղաքում կայացած մոտ 10 հազար կրետացիների հանրահավաքում ընդունվում է Կրետե կղզին Հունաստանի հետ միավորելու բանաձև, որը հաղորդվում է կղզու պաշտպան տերությունների հյուպատոսներին և հունական կառավարությանը³⁷³:

Հոկտեմբերի 8-ին կրետական կառավարությունը, միլիցիան և ժանդարմերիան հանդիսավորությամբ հավատարմության երդում են տալիս Հունաստանի թագավորին և Հունաստանի սահմանադրությանը: Հոկտեմբերի 12-ին կրետական Ազգային ժողովը, 15 թուրք պատգամավորների կամովին բացակայության պայմաններում, հռչակում է Կրետեի անկախությունը և միությունը Հունական թագավորության հետ: Այնուհետև հաջորդ օրը Կրետեն «հեղինակների թագավորի անունից և Հունական թագավորության օրենքներին համաձայն կառավարելու համար» Ազգային ժողովն ընտրում է «Գործադիր հանձնաժողով»՝ կառավարություն³⁷⁴: Կրետական Ազ-

³⁷¹ St'u Nicolaïdes N., Les Grecs de la Turquie, Bruxelles, 1910, p. 26:

³⁷² St'u Driault Ed., Histoire diplomatique de la Grèce, t.V (1908-1921), Paris, 1926, p. 3:

³⁷³ Галкин И. С., Дипломатия европейских держав в связи с освободительным движением народов Европейской Турции в 1905-1912 гг., М., 1960, с. 32.

³⁷⁴ Նույն տեղում, էջ 32-33:

գային ժողովի իրոք այդ հեղափոխական գործողությունը, որը հենվում էր կղզում ծավալվող ազգային-ազատագրական պայքարի վրա, վերջնականապես խորտակում էր ոչ միայն թուրքական սուլթանի սուկ անվանական «սյուզերենությունը», այլև լրջորեն սպառնում պաշտպան չորս տերությունների օկուպացիոն վարչակարգին:

Պաշտպան տերությունների միջև կայացած երկարատև բանակցություններից հետո, թուրքական կառավարության պնդմամբ, որն աջակցություն է ստանում Անգլիայի կողմից, որոշվում է կրետական հարցի լուծումը թողնել ապագային: Այդ ոգով կազմված հոկտեմբերի 28-ի հայտարարությամբ Անգլիան, Ֆրանսիան, Ռուսաստանը և Իտալիան նշում էին, որ «Կրետեի միությունը Հունաստանի հետ առկախ է այն տերությունների համաձայնությունից, որոնք պարտավորություններ են ստորագրել Թուրքիայի հետ: Այսուհանդերձ, հավաստիացնում էին պաշտպան տերությունները, իրենք չեն հապաղի այդ հարցը Թուրքիայի հետ բարյացակամորեն քննարկելուց, եթե կղզում պահպանվի կարգը և երաշխավորվի մուսուլման բնակչության անվտանգությունը»³⁷⁵:

Պաշտպան տերությունների հայտարարությունը բարենպաստ տպավորություն է թողնում Կրետեում և Հունաստանում: Հունական մամուլը եզրակացնում էր, որ պաշտպան տերությունների հայտարարությունը իր հիմքում պարունակում է Հունաստանի հետ Կրետեի միավորումը ճանաչելու խոստումը:

Հունական կառավարությունը երկար ժամանակ չէր արձագանքում կրետական իրադարձություններին, որը, բնականաբար, ծայրահեղ դժգոհություն էր առաջացնում երկրի ներսում և Կրետեում: Գտնվելով ռազմաքաղաքական ու տնտեսական ծանր պայմաններում՝ Հունաստանը չէր կարող վճռականություն ցուցաբերել և ընդհարվել Թուրքիայի հետ: Իսկ թուրքական կառավարությունը, Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի և Հերցեգովինայի բռնա-

³⁷⁵ St' u Driault Ed., նշվ. աշխ., էջ 22:

գրավման և Բուլղարիայի անկախության հռչակման հետևանքով իր սասանված հեղինակությունը երկրի ներսում ամրապնդելու նպատակով, որոշում է չզիջել կրետական հարցում: Երիտթուրքերը այդպիսով հույս ունեին շեղել կայսրության ժողովուրդների ուշադրությունը բոլորին հուզող հիմնական ներքին խնդիրներից և, ինչպես նշում է թուրք պատմաբան Բայուրը, կրետական հարցը ծառայեցնել իրենց քարոզչական նպատակներին: Կրետական հարցում դրսևորելով անզիջում վերաբերմունք՝ երիտթուրքերը հույս ունեին ճնշել հույների ազգային շարժումները նաև Էգեյան ծովի կղզիներում, մասնավորապես՝ Սամոսում, որտեղ նույնպես ուժեղ էր Հունաստանի հետ միավորվելու ձգտումը: Ճգնելով վերահաստատվել Կրետեում՝ երիտթուրքերը ցանկանում էին վերականգնել Թուրքիայի՝ որպես միջերկրածովյան տերության նշանակությունը և անմիջական կապ հաստատել նրա աֆրիկյան նահանգներ Տրիպոլիտանիայի և Կիրենաիկայի հետ: Իսկ եվրոպական տերությունների հետ միջպետական հարաբերություններում երիտթուրքերը կրետական հարցը դարձնում են քաղաքական կապիտալ շահելու կարևոր միջոցներից մեկը: Կրետական հարցի սրումը ձեռնտու էր երիտթուրքերին, քանի որ տերությունների հակասությունները խուսանավելու լայն հնարավորություններ էին ստեղծում նրանց համար: Իսկ Թուրքիայի առջև կանգնած էր մի թույլ երկիր, որը դեռևս չէր ապաքինվել 1897 թ. պատերազմից և շատ հեռու էր կրետական հարցում վճռական քաղաքականություն վարելուց:

Կրետական հարցում Հունաստանի վրա ճնշում գործադրելու նպատակով՝ երիտթուրքերը Կրետեի միացման դեմ «Կրետե կամ մահ», «Կրետեն մեր հոգին է, մեր արյունը՝ հանուն Կրետեի» բնաբաններով կազմակերպում են բողոքների զանգվածային խառնիճաղանջ ցույցեր, խառնաժխոր հանրահավաքներ և կանխամտածված ազգայնական գրգռիչ ելույթներ: Երիտթուրքերը օգտագործում էին ամեն միջոց՝ հրահրելու թուրք խառնակույտ զանգվածներին՝ դրանով ձգտելով այդ բողոքներին և ցույցերին հաղորդել համաժո-

ղովրդական և համազգային բնույթ:

Հակահունական կամպանիայի ամենակարևոր միջոցառումներից մեկը հեյլենների և թուրքահպատակ հույների դեմ ուղղված տնտեսական բոյկոտի քաղաքականությունն էր: Բոյկոտի էին ենթարկվում կայսրության նավահանգիստները ժամանող հեյլենական առևտրանավերը, Հունաստանից ներմուծված ապրանքները և Թուրքիայում գործող հունական առևտրատնտեսական աշխարհի ներկայացուցիչները: Թուրք-հունական հարաբերությունների ծայրահեղ լարվածության այդ շրջանում խիստ կերպով վատթարանում է Օսմանյան կայսրության մեջ բնակվող հույների վիճակը: Տնտեսական բոյկոտից բացի, հույները ենթարկվում էին կատաղի հալածանքների, բռնությունների, ջարդի, բանտարկության: Անդրադառնալով այդ իրադարձություններին՝ Պետերբուրգի հեղինակավոր թերթերից մեկը՝ «Երիտասարդ թուրքերի գազանությունները և մուլեզնությունը ուղղափառ հույների նկատմամբ» վերնագրով հոդվածում գրում էր. «Ուղղափառ հույներին ենթարկում են ամենատարբեր տանջանքների և նույնիսկ՝ մահվան՝ դրանով հիշեցնելով պատմության ամենամոայլ ժամանակաշրջանները»³⁷⁶:

Կրետական հարցի կապակցությամբ սրված թուրք-հունական հարաբերությունների լարվածության պայմաններում պաշտպան տերությունները 1909 թ. հուլիսի 13-ին թուրքական, հունական և կրետական կառավարություններին հղած հայտարարությամբ հաղորդում են Կրետե կղզուց միջազգային ջոկատների վերջնական դուրսբերման իրենց որոշման մասին:

Կրետեի գործադիր հանձնաժողովին ուղղված հայտարարության մեջ նշվում էր, որ զորքերը դուրս բերելու պաշտպան տերությունների որոշումը հիմնված է այն համոզման վրա, որ կրետական իշխանությունները ի վիճակի կլինեն ապահովելու կարգը կղզում և երաշխավորելու մուսուլման բնակչության անվտանգությունը: Իսու-

տանալով ապագայում ևս բարյացակամորեն վերաբերվել կրետական շահերին՝ տերությունները միաժամանակ ընդգծում էին, որ իրենց իրավունք են վերապահում անհրաժեշտության դեպքում «վերականգնել կղզու կարգն ու կանոնը»:

Թուրքական կառավարությանը հղած հայտարարության մեջ նշվում էր, որ Կրետեից միջազգային ջոկատների դուրս բերումից հետո թուրքական և պաշտպան տերությունների դրոշների պահպանության, ինչպես նաև մուսուլմանների անվտանգությունը երաշխավորելու համար կղզու Սուդայի նավահանգիստ պետք է ուղարկվեն յուրաքանչյուր պաշտպան տերության մեկական ռազմանավ: Դրանց ներկայությունը վկայելու էր «Կրետեի նկատմամբ սուլթանի ունեցած գերագույն իրավունքները և տերությունների հովանավորությունը»: Միաժամանակ տերությունները նշում էին, որ հետագայում իրենք թուրքական կառավարության հետ վերջնականորեն կորոշեն Կրետեի քաղաքական ապագա վարչակարգը:

Կրետեից օկուպացիոն ջոկատների դուրս բերման որոշումը սխալ չըմբռնելու համար տերությունները խորհուրդ էին տալիս հունական կառավարությանը չկատարել այնպիսի քայլեր, որոնք Թուրքիայի կողմից կարող էին ընկալվել որպես մարտահրավեր և Կրետեի ու Հունաստանի համար ստեղծել նվազ բարենպաստ իրավիճակ, քան այն, որ գոյություն ուներ զորքերի դուրս բերման նախօրյակին³⁷⁷:

Պաշտպան տերությունների հայտարարությունը գոհացուցիչ տպավորություն է թողնում հունական կառավարության վրա:

Հունական կառավարությունը բավարարված էր նրանով, որ հայտարարությունը միաժամանակ կատարվել էր Կ.Պոլսում, Աթենքում և Կանեսայում, և որ տերությունները, վերջապես, ուղղակիորեն դիմել էին կրետական կառավարությանը ու դրանով իսկ փաստացիորեն ճանաչել նրան: Իսկ թուրք կառավարիչները լիովին հասկա-

³⁷⁶ Տե՛ս "С.-Петербургские ведомости", 29. IX (12. X), 1909.

³⁷⁷ Տե՛ս Галкин И.С., նշվ. աշխ., էջ 45:

նում էին, որ կղզուց միջազգային օկուպացիոն ջոկատների դուրս բերումը նշանակում էր Կրետեի անկախության փաստացի ճանաչում: Ճգնելով որևէ կերպ պահպանել Կրետեի նկատմամբ ունեցած սուլթանի «իշխանությունը»՝ մեծ վեզիրը դիմում է Անգլիայի դեսպանին՝ խնդրելով պաշտպան տերությունների չորս պահականավերին միացնել գոնե մեկ թուրքական ռազմանավ: Բայց այդ դիմումը ոչ մի ուշադրության չի արժանանում³⁷⁸:

Կրետեից միջազգային օկուպացիոն զորքերի վերջին խմբաքանակի դուրս բերումը կատարվում է 1909 թ. հուլիսի 27-ին: Մինչ այդ՝ Կրետեի Սուդա նավահանգիստն էին ժամանել պաշտպան տերությունների պահականավերը: Միջազգային օկուպացիոն զորքերի վերջին ջոկատի հեռանալուց անմիջապես հետո կղզու բոլոր պահակակետերը գրավվում են կրետական ժանդարմերիայի և միլիցիայի կողմից: Բոլոր պետական և հասարակական հաստատությունների շենքերից վայր են առնվում պաշտպան տերությունների դրոշները՝ դրանք ամենուրեք փոխարինելով Հունական թագավորության դրոշներով: Կրետացիները Սուդայի ծովածոցի կղզյակի դրոշակաձողից հանում են նաև թուրքական դրոշը, որը ծածանվում էր չորս պաշտպան տերությունների դրոշների հետ և թուրքական դրոշի փոխարեն բարձրացնում Հունական թագավորության դրոշը: Այդ իրադարձությունները և թուրքական դրոշի հետ կապված միջադեպը ավելի են բորբոքում հակահունական մթնոլորտը Թուրքիայում: Պառլամենտում թուրք պատգամավորները ռազմատենչ ելույթներով պահանջում են արյան գնով Կրետեն պահել կայսրության կազմում³⁷⁹, իսկ մեծ վեզիրը սպառնում է, որ Թուրքիան կանգ չի առնի իր նավատորմը գործողության մեջ դնելուց՝ չվախենալով անգամ նոր Նավարինի հեռանկարից³⁸⁰: Իրենց հերթին, երիտթուրքերը Կ.Պոլսում և Թեսալոնիկեում կազմակերպում են Կրետեի միաց-

ման դեմ ուղղված աղմկայից բողոքներ ու խառնիճադանջ ցույցեր՝ պահանջելով ռազմական ուժով կղզին վերադարձնել թուրքական տիրապետությանը: Կատարվում է մասնակի զորակոչ, և թուրքական նավատորմը Ջմյոտնիայից ուղղվում է Կրետեից 40 մղոն հեռավորության վրա գտնվող Կարպատոս կղզին: Ելնելով ստեղծված իրադրությունից՝ չորս պաշտպան տերությունները օգոստոսի 4-ին կրետական կառավարությունից պահանջում են իջեցնել հուլիսի 27-ից հետո կղզու կառավարական և վարչական հաստատություններում բարձրացված Հունական թագավորության դրոշները, բայց հանդիպում են մերժման: Օգոստոսի 6-ին հունական կառավարությանը ներկայացրած վերջնագրով Աթենքում Օսմանյան կայսրության դեսպանը պահանջում է գրավոր կերպով հայտարարել, որ հունական կառավարությունը հավանություն չի տալիս դրոշակների հետ կապված միջադեպին և շահագրգռված չէ Կրետեն միացնելու գործում³⁸¹:

Լրջորեն անհանգստացած Թուրքիայի սպառնալից վերաբերմունքից՝ հունական կառավարությունը պաշտպանություն է խնդրում Պետերբուրգից և Փարիզից: Ռուսական կայսրության արտաքին գործերի նախարար Սազոնովը օգոստոսի 7-ին Օսմանյան կայսրության դեսպանին խստորեն նախազգուշացնում է Հունաստանի նկատմամբ նրա կառավարության վարած քաղաքականության վերաբերյալ: Սազոնովը պահանջում է դադարեցնել կայսրության հույների նկատմամբ իրականացվող հալածանքները և վերջ տալ կրետական հարցում Հունաստանի վրա ոչնչով չարդարացվող հարձակման մշտական առիթ փնտրելուց³⁸²: Նույն օրը Կ.Պոլսում ռուսական դեսպանին հղված հեռագրով հրահանգվում էր թուրքական կառավարության ուշադրությունը լրջորեն հրավիրել այն վտանգների վրա, որ սպառնում են Թուրքիային՝ Կրետեի, Հունաստանի և ընդհանրապես հույների նկատմամբ նրա վարած գրգռիչ

³⁷⁸ Documents diplomatiques Français, 2-ème série, t.XII, p. 374.

³⁷⁹ Sb'u «Ազատամարտ» 1909, 17/30 VII:

³⁸⁰ Sb'u Архив внешней политики России, Ф. Канцелярия, 1909 г., д. N 38, л. 448:

³⁸¹ Галкин И. С., նշվ. աշխ., էջ 46-47, 49-50:

³⁸² Архив внешней политики России, Ф. Канцелярия, 1909 г., д. N 37, л. 35.

ու անհաշտելի վերաբերմունքի պատճառով³⁸³: Ֆրանսիական կառավարությունը իր հերթին նշում է, որ Թուրքիան կրետական հարցում պետք է դիմի միայն կղզու պաշտպան տերություններին, և զգուշացնում, որ իրերի ներկա դրությամբ նա չի կարող ռազմածովային նավատորմ ուղարկել կրետական ջրերը³⁸⁴: Օգոստոսի 13-ին պաշտպան տերությունները համանման նոտա են հղում թուրքական կառավարությանը: Այնուամենայնիվ, կրետական հարցում չունենալով տերությունների լուրջ պաշտպանությունը՝ օգոստոսի 10-ին հունական կառավարությունը հայտարարում է Թուրքիային, որ ինքը բացարձակապես մասնակից չէ Կրետեի միացման շարժմանը և ապագայում նույնպես կշարունակի պահպանել վերապահ դիրք³⁸⁵: Նույն օրը կրետական կառավարությունը նույնպես հայտարարում է, որ Հունական թագավորության դրոշի բարձրացման խնդրում ենթարկվելու է պաշտպան տերությունների որոշմանը³⁸⁶: Օգոստոսի 14-ին հունական կառավարությունը պաշտպան տերություններին պաշտոնապես հայտարարում է կրետական գործերում Հունաստանի չեզոքության մասին³⁸⁷:

Հունաստանին սպառնացող թուրքական հարձակումը կասեցնելու և ընդհանրապես թուրք-հունական հարաբերությունների լարվածությունը թուլացնելու նպատակով պաշտպան տերությունները օգոստոսի 18-ին դիմում են թուրքական կառավարությանը՝ նշելով, որ կրետական հարցի առնչությամբ նա իրավունք չունի անմիջականորեն դիմելու Հունաստանին³⁸⁸: Նույն օրը պաշտպան տերությունների 250 նավաստիներ ժամանում են Կրետե կղզու Կանեա նավահանգիստը և Սուդայի ծովածոցի կղզյակի դրոշակածողից իջեցնում Հունական թագավորության դրոշը: Դրա կրկին բարձրա-

³⁸³ Նույն տեղում, էջ 409:

³⁸⁴ Documents diplomatiques Français, նույն տեղում, էջ 409-410:

³⁸⁵ Նույն տեղում, էջ 409:

³⁸⁶ Նույն տեղում, էջ 409-410:

³⁸⁷ St' u Driault Ed., նշվ. աշխ., էջ 31:

³⁸⁸ Documents diplomatiques Français, նույն տեղում, էջ 412:

ցումը կանխելու նպատակով միջազգային այդ զորախմբի 22 նավաստիների հանձնարարվում է տեղում պահակություն կատարել: Հունական թագավորության դրոշը իջեցնելը և դրոշակածողի մոտ միջազգային զորախմբի նավաստիների կողմից թուրքական դրոշը պահպանելու պարտավորությունը Թուրքիայում գնահատվում է որպես մեծ հաջողություն, հեզնում է թուրք պատմաբան Բայուրը³⁸⁹:

Կրետական հարցի շուրջ թուրք-հունական հարաբերությունների լարվածության շրջանում երիտթուրքերը իրենց պաշտոնական մամուլում սկսում են արձարծել այն միտքը, որի համաձայն՝ Թուրքիան կմիանա եվրոպական տերությունների այն ռազմաքաղաքական խմբավորմանը, որը գործնականում կնպաստի Կրետե կղզին թուրքական տիրապետությանը վերադարձնելու գործին: Այդ կապակցությամբ 1910 թ. հունիսի 5-ին երիտթուրքական պաշտոնաթերթը «Թանինը» հայտարարում է. «Եվրոպայի հավասարակշռությունը պահպանելու կոչված տերությունների երկու խմբավորումներում Թուրքիան կկարողանա խաղալ նշանակալի դեր: Եթե առայժմ նա մի կողմ էր թողնված, ապա կրետական հարցը առիթ է դառնում դուրս գալու իր չեզոքության քաղաքականությունից և արտահայտվելու հոգուտ այս կամ այն կողմի: Այս տեսակետից ճիշտ է ասել, որ կրետական հարցը կարող է անդրադառնալ եվրոպական ամբողջ քաղաքականության վրա»³⁹⁰:

1911 թ. աշնանը միության համար ծավալվող շարժումը Կրետեում բորբոքվում է նոր ուժով: Միաժամանակ, արագացնելու համար կղզու միացումը Հունաստանին Կրետեի նորընտիր հեղափոխական ժողովը որոշում է հունական պառլամենտ ուղարկել իր պատգամավորներին: Կրետեում ծավալվող հեղափոխական շարժումից խիստ մտահոգված՝ հունական կառավարությունը միջոցներ էր փնտրում արգելելու կրետական պատգամավորների մուտքը հունական պառլամենտ: Հունական կառավարությունը վախենում էր,

³⁸⁹ Bayur Y.H., նշվ. աշխ., հ. 1, էջ 310:

³⁹⁰ St' u Driault Ed, նշվ. աշխ., էջ 40:

որ կրետական իրադարձությունների հետևանքով կղզին կարող էր նորից օկուպացվել պաշտպան տերությունների կողմից, որի հետևանքով նոր բարդություններ կառաջանային կղզին Հունաստանին միացնելու գործում: Կղզու վերագրավման անցանկալի հեռանկարից խուսափելու համար Հունաստանի վարչապետ Վենիզելոսը ստիպված համաձայնվում է, որ պաշտպան տերությունների ուժերը կրետացի պատգամավորներին ձերբակալեն Հունաստան մեկնելու առաջին իսկ փորձը կատարելիս և նույնիսկ հունական դրոշը կրող նավերի վրա³⁹¹: Դեկտեմբերի 15-ին, երբ Հեղափոխական ժողովի կողմից ընտրված պատգամավորները փորձում են հունական «Կոնդի» նավով մեկնել Աթենք, ձերբակալվում են ֆրանսիացիների կողմից և արգելափակվում նավերում: Իսիստ հետապնդումների հետևանքով կրետացի ոչ մի պատգամավոր չի խուսափում ձերբակալումից³⁹²:

Ի վերջո, Օսմանյան կայսրության սուլթանի սուկ անվանական սյուզերենությունը Կրետե կղզում վերացնելու և այն Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ քաղաքականապես միավորելու համար կրետական հարցը Հունական թագավորության համար դառնում է Թուրքիայի դեմ ուղղված բալկանյան պետությունների ռազմաքաղաքական դաշինքին միանալու և Առաջին բալկանյան պատերազմին մասնակցելու հիմնական պատճառներից մեկը:

Բալկանյան պատերազմի անմիջական նախօրյակին որոշ թուրք պետական գործիչներ փորձում էին ուղիներ որոնել վերահաս վտանգը նվազեցնելու համար: Միակ երկիրը, որի հետ նրանք հույս ունեին համաձայնվել, Հունաստանն էր: Լիովին գիտակցելով, որ Կրետե կղզին այլևս կորած է Թուրքիայի համար, նրանք առաջարկում էին այն հանձնել Հունաստանին՝ ենթադրելով այդպիսի գործարքով նրան ետ պահել վերահաս պատերազմից: Սակայն, թուր-

քական կառավարությունը համառորեն հրաժարվում էր այդ քայլից՝ կարծելով, որ մոտալուտ պատերազմը կրետական հարցը վերջնականապես լուծելու է հոգուտ կայսրության: Թուրք պատմաբան Բայուրը ենթադրում է, որ Կրետե կղզին Հունաստանին զիջելու պայմանով թուրքական կառավարությունը կարող էր կանխել Հունաստանի միացումը Բալկանյան դաշինքին: Այնինչ, գրում է նա, բոլոր բնագավառներում ձախողումներ կրած թուրքական կառավարությունը կրետական հարցը իր համար դարձնում է քարոզչական հաջողությունների գրավական, Հունաստանի դեմ ձեռնարկում է թշնամական մի շարք գործողություններ և սուկ իր անվանական սյուզերենությունը Կրետե կղզում պահպանելու համառության հետևանքով Հունաստանին նետում է սլավոնական պետությունների գիրկը և այդպիսով նպաստում Բալկանյան դաշինքի ստեղծմանը³⁹³: Սակայն պարզ էր, որ Հունաստանն այլևս չէր կարող բավարարվել միայն Կրետեով, քանի որ պատմականորեն ստեղծված պայմանները խոսում էին հոգուտ Հունաստանի հետ կղզու միության: Մյուս կողմից, Հունաստանը չէր կարող չմասնակցել Թուրքիայի դեմ ուղղված պատերազմին, քանի որ Բալկանյան դաշինքի հաղթանակը հնարավորություն էր ստեղծելու թուրքական միջնադարյան դարավոր տիրապետությունից ազատագրելու Մակեդոնիան, Թրակիան, Էպիրոսը և Էգեյան ծովի ավազանը:

Թուրք պատմաբանը Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցման, Բուլղարիայի անկախության հռչակման և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու միավորման դեմ կազմակերպված ցույցերի մասին

Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցման, Բուլղարական իշխանապետության անկախության հռչակման և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու քաղաքական միա-

³⁹¹ Ств Международные отношения в эпоху империализма, серия II, т. XIX, ч. 1, N 99, с. 95:

³⁹² Նույն տեղում, էջ 161:

³⁹³ Bayur Y. H., նշվ. աշխ., էջ 324:

վորման դեմ Կ.Պոլսում և այլ քաղաքներում խառնիճաղանջ խաժամութից կազմակերպված «համաժողովրդական» խառնաժխոր ցույցերի և բողոքների խառնակույտ երթերի վերաբերյալ թուրք պատմաբան Բայուրը նշում է, որ այդ նահանգների հետ կապված իրադարձությունների հետևանքով Օսմանյան կայսրությունը իրականում ոչինչ չէր կորցնում, քանի որ այդ երեք նահանգները վաղուց արդեն դուրս էին եկել Օսմանյան կայսրության ենթակայությունից և սոսկ անվանապես էին նրան պատկանում: Նա հավաստում է, որ Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցման, Բուլղարական իշխանապետության անկախության հռչակման և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու քաղաքական միավորման կապակցությամբ կազմակերպված բողոքների աղմկալից ցույցերը սուլթան Աբդուլ Համիդի բացարձակ միապետության վերականգնման կողմնակիցները անմիջականորեն ուղղում էին Օսմանյան կայսրության սահմանադրական կարգի և պառլամենտի դեմ: Բայուրը նշում է, որ միապետականների համոզմամբ սուլթան Աբդուլ Համիդին սահմանադրորեն իշխանությունից զրկելու հետևանքով են Բոսնիան ու Հերցեգովինան, Բուլղարիան, Արևելյան Ռումելիան և Կրետե կղզին անջատվել Օսմանյան կայսրությունից: Այնինչ, ընդգծում է նա, այդ նահանգները վաղուց արդեն և հիմնականում հենց Աբդուլ Համիդի իշխանության ժամանակ էին անջատվել Օսմանյան կայսրությունից, իսկ Մակեդոնիան, որ նույնպես արդեն գտնվում էր այդ ճանապարհին, միայն սահմանադրության շնորհիվ մի քանի տարի ևս շարունակում է մնալ Օսմանյան կայսրության կազմում, իսկ Նովի-Քազարի սանջակն էլ վերադարձվում է Թուրքիային: Բայուրի մեկնաբանության համաձայն՝ մուսուլմանների սրբազան գրքի՝ Ղուրանի սահմանած իսլամի կրոնական իրավական նորմերի՝ շարիաթի և Աբդուլ Համիդի բացարձակ միապետության վերականգնման կողմնակիցները Ավստրո-Հունգարիայի կողմից Բոսնիայի ու Հերցեգովինայի բռնակցման, Բուլղարիայի անկախության հռչակման և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու քաղաքա-

կան միության դեմ կազմակերպված «համաժողովրդական» ցույցերի և բողոքների երթերը հիմնականում ուղղում էին Օսմանյան կայսրության վերականգնված սահմանադրության ու գործող պառլամենտի դեմ³⁹⁴:

Օսմանյան կայսրության մայրաքաղաքում և մի շարք այլ խոշոր քաղաքներում խառնիճաղանջ խաժամութից կազմակերպված խառնաժխոր աղմկալից ցույցերը և երթերը ընդունում էին նաև հակառուսական բնույթ՝ ընթանալով «Թուրքիայի մերձավորագույն նպատակը Կովկասի նվաճումն է» նշանաբանով և ագրեսիվ կոչերով³⁹⁵:

1912-1913 թթ. Բալկանյան պատերազմները.

Առաջին բալկանյան պատերազմը,

Լոնդոնի հաշտության պայմանագիրը

(1913 թ. մայիսի 30)

Օսմանյան կայսրության պարտությունը 1911-1912 թթ. իտալաթուրքական պատերազմում, նրա լարված ներքաղաքական վիճակը, ծավալվող ազգային-ազատագրական շարժումները նպաստում են բալկանյան երկրների ուղղափառապաշտական դաշինքի ստեղծմանը՝ դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող իրենց պատմական տարածքները ազատագրելու և իրենց ազգային միավորումը ավարտելու համար: Բալկանյան դաշինքի ստեղծմանը մեծ շահագրգռություն էին դրսևորում Անտանտի տերությունները՝ Բալկանյան թերակղզում թուրքական տիրապետությունը վերջնականապես կործանելու, ինչպես նաև միավորված բալկանյան երկրների միջոցով այդ տարածաշրջանում Ավստրո-Հունգարիայի ուղղափառապաշտական և տնտեսական էքսպանսիային պատնեշ ստեղծելու համար: Սակայն, Բալկանյան դաշինքի ստեղծմանը խոչընդոտում

³⁹⁴ Bayur Y. H., նշվ. աշխ., էջ 255:

³⁹⁵ St' u Central'nyy gosudarstvennyy arkhiv voenno-morskogo flota, ф. 418, оп. 1, д. N 4193, л. 56:

էին քաղաքական բնույթի մի շարք դժվարություններ: Դրանցից մեկը վերաբերում էր թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Մակեդոնիայի բաժանմանը, որի նկատմամբ հավակնություններ ունեին Բուլղարիան, Սերբիան և Հունաստանը: Տարածայնություններ կային նաև Ալբանիայի հարցում: Սերբիան, ելք չունենալով դեպի ծով, ձգտում էր գրավել Ալբանիայի որոշ մասը և դուրս գալ Ադրիականի ափը: Սակայն Սերբիայի այդ ձգտմանը դեմ էին Ավստրո-Հունգարիան և Իտալիան, որոնք իրենք էին ցանկանում իրենց ազդեցությունը հաստատել Ալբանիայում: Ալբանիայի նկատմամբ հավակնություններ ուներ Հունաստանը՝ նրա հարավային տարածքը համարելով պատմական Էպիրոսի հյուսիսային մասը: Այդ բարդություններին հակառակ, այնուամենայնիվ, Անտանտի տերությունների դիվանագիտական և ֆինանսական օժանդակությամբ 1912 թ. մարտի 13-ին Սոֆիայում ստորագրվում է սերբ-բուլղարական դաշնակցային պայմանագիրը, որի համաձայն՝ պայմանավորվող կողմերը պարտավորվում էին իրենցից որևէ մեկի վրա մեկ կամ մի քանի պետությունների հարձակման, ինչպես նաև որևէ մեծ պետության կողմից թուրքական տիրապետության տակ գտնվող բալկանյան տարածքների որևէ մասի գրավման դեպքում իրենց բոլոր ուժերով միմյանց հասնել օգնության³⁹⁶: Դաշնակցող պետությունները պայմանավորվում էին նաև Մակեդոնիան իրար միջև բաժանելու վերաբերյալ: Դրա համաձայն՝ Սերբիան ճանաչում էր Բուլղարիայի իրավունքը Ռոդոպյան լեռներից և Ստրումա գետից արևելք գտնվող տարածքի, իսկ Բուլղարիան՝ Սերբիայի իրավունքը Շար-Պլանինայից հյուսիս և արևմուտք գտնվող տարածքի նկատմամբ³⁹⁷: Տարածայնությունների դեպքում հաշտարար դատավոր էին ճանաչում ռուսական կայսրին:

1912թ. մարտի 13-ի սերբ-բուլղարական դաշնակցային պայմա-

³⁹⁶ Ключников Ю. В и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 348. Болгаро-сербский союзный договор, заключенный в Софии 29 февраля (13 марта) 1912 года, с. 352:

³⁹⁷ Նույն տեղում, էջ 353:

նագիրը հավանության է արժանանում անգլիական և ֆրանսիական կառավարությունների կողմից, իսկ ֆրանսիական կառավարությունը համաձայնվում է փոխառություն տրամադրել Բուլղարիային:

Նույն թվականի մայիսի 12-ին կնքվում է նաև սերբ-բուլղարական ռազմական համաձայնությունը, ըստ որի՝ Թուրքիայի դեմ պատերազմում Սերբիան ռազմի դաշտ պետք է հաներ 100.000-150.000-անոց, իսկ Բուլղարիան՝ 200.000-անոց բանակ³⁹⁸: Միաժամանակ, մայիսի 29-ին Սոֆիայում ստորագրվում է հույն-բուլղարական դաշնակցային պայմանագիրը, որտեղ սակայն, չէր խոսվում Մակեդոնիայի բաժանման մասին³⁹⁹: Դեռևս հույն-բուլղարական դաշնակցային պայմանագրի կնքման նախօրյակին Հունաստանի վարչապետ է. Վենիզելոսը նշում էր, որ Մակեդոնիայի բաժանումը կատարվելու էր միայն ռազմական նվաճումների հիման վրա: Պայմանագրում խոսք անգամ չի կարող ազդեցության գոտիների սահմանման մասին, շեշտում էր հունական կառավարության ղեկավարը, Մակեդոնիայի բախտը լուծվելու է միայն գենքի միջոցով: Նույն թվականի հոկտեմբերի 5-ին երկու երկրները ստորագրում են ռազմական համաձայնություն, ըստ որի՝ Հունաստանը Թուրքիայի դեմ պետք է հաներ 120.000-անոց, իսկ Բուլղարիան՝ 300.000-անոց բանակ, ավելի, քան նախատեսված էր Սերբիայի հետ կնքած ռազմական համաձայնագրով⁴⁰⁰:

Մայիսի 5-ին Աթենքում ստորագրվում է նաև հույն-սերբական հույժ գաղտնի դաշնակցային պայմանագիրը, որտեղ պայմանավորվող կողմերը համաձայնության էին հանգում Մակեդոնիան բաժանելու և ընդհանուր սահման հաստատելու հարցում միմյանց փոխադարձ օգնություն ցուցաբերելու վերաբերյալ: Մակեդոնիան ռազմական ուժով բաժանելու Բուլղարիայի ձգտումների դեմ պայմանավորվող կողմերը պարտավորվում էին միմյանց ցուցաբերել ռազմա-

³⁹⁸ История дипломатии, т. II, с. 740.

³⁹⁹ Նույն տեղում, էջ 742:

⁴⁰⁰ Նույն տեղում:

կան օգնություն և հաշտությունը կնքել միասնաբար և փոխադարձ համաձայնության դեպքում⁴⁰¹։

Նույն թվականի սեպտեմբերին Բուլղարիան և Չեռնոգորիան կայացնում են ռազմական դաշինքի բանավոր համաձայնություն Թուրքիայի դեմ պատերազմում Չեռնոգորիայի մասնակցության վերաբերյալ։ Այդ բանավոր ռազմական դաշինքի համաձայն՝ Չեռնոգորիան պարտավորվում էր առաջինը պատերազմ սկսել Թուրքիայի դեմ, իսկ Բուլղարիան հանձն էր առնում պատերազմի յուրաքանչյուր ամիս Չեռնոգորիային տրամադրել 700 հազար լեվ ֆինանսական օգնություն։ Պատերազմի անմիջական նախօրյակին՝ հոկտեմբերի 6-ին, ռազմաքաղաքական դաշինք է կնքվում Սերբիայի ու Չեռնոգորիայի միջև⁴⁰²։

Իսեղաթյուրելով ազգային-ազատագրական Առաջին բալկանյան պատերազմի առաջացման քաղաքական իրական պատճառները՝ թուրքական պատմագրությունը շեշտում է, որ Բալկաններում իրենց նվաճողական քաղաքականությունը շարունակող Հունաստանը, Բուլղարիան, Սերբիան և Չեռնոգորիան Ռուսաստանի հրահրումով դաշինք են կնքել Օսմանյան կայսրության բալկանյան տիրույթները իրար միջև բաժանելու համար⁴⁰³։

Ֆրանսիական պատմագրությունը, խոսելով Թուրքիայի դեմ ստեղծված Բալկանյան երկրների ռազմաքաղաքական խմբավորման մասին, շեշտում է, որ Բալկանյան դաշինքը, Ռուսաստանի հովանավորության ներքո, ստեղծվել է Բուլղարիայի շուրջը։ Սոֆիայում Ռուսաստանի դեսպան Նեկյուրովը ներգրավված էր ընթացող բանակցությունների մեջ, նա սուկ պարզ դիտորդ չէր, նշում է ֆրանսիական պատմագրությունը, այլ խորհուրդներ էր տալիս, խմբագրում տեքստերը։ Բելգրադում նրա գործընկեր Հարդվիգը ա-

պագա տարածքների սահմանագծման շուրջ ջանում էր համաձայնություն հաստատել բուլղարների և սերբերի միջև։ Ռուսական կառավարությունը նույնպես ծանոթ էր բանակցությունների ընթացքին և քննարկվող հարցերի վերաբերյալ առաջարկել էր իր հաշտարար միջնորդությունը։ Ընդհանուր առումով, շեշտում է ֆրանսիական պատմագրությունը, Բալկանյան դաշինքը ռուսական դիվանագիտության գործադրած ջանքերի արգասիքն է⁴⁰⁴։ Ինչ վերաբերում է հույն-բուլղարական դաշինքին, ապա, հունական պատմագրության համաձայն, այն ձևավորվել, համաձայնեցվել և կնքվել է Հունաստանի և Բուլղարիայի միջև Աթենքում և Սոֆիայում ընթացող բանակցություններում անգլիական դիվանագիտության անմիջական մասնակցության և գործադրած միջնորդական ջանքերի հետևանքով։ Իտալա-թուրքական պատերազմը դեռևս չավարտված՝ Բալկանյան դաշինքի երկրները վերջնագիր են ներկայացնում թուրքական կառավարությանը՝ պահանջելով իրականացնել Մակեդոնիայում բարենորոգումներ անցկացնելու վերաբերյալ Բեռլինի դաշնագրի 23-րդ հոդվածը։ Ստանալով մերժում՝ 1912 թ. հոկտեմբերի 9-ին Թուրքիայի դեմ առաջինը պատերազմ է սկսում Չեռնոգորիան։ Հոկտեմբերի 17-ին Թուրքիային պատերազմ են հայտարարում Սերբիան և Բուլղարիան, իսկ հոկտեմբերի 18-ին՝ Հունաստանը՝ սկիզբ դնելով Առաջին բալկանյան պատերազմին։

Վերլուծելով 1912 թ. աշնանը Օսմանյան կայսրության ներքին ու արտաքին ճգնաժամային ծանր կացությունը՝ այդ ժամանակվա ռազմաժողովային նախարար Մահմուդ Մուֆստար փաշան խոստովանում է. «Իրադրությունը երբեք այդքան բարենպաստ չէր եղել բալկանյան երկրների կողմից Թուրքիայի դեմ զինված ելույթ սկսելու համար, մանավանդ որ վերջինս գտնվում էր ֆինանսապես քայքայված ու ռազմական տեսակետից ահավոր թույլ վիճակում»⁴⁰⁵։

⁴⁰¹ Ключников Ю.В и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 361. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Афинах 22 апреля (5 мая) 1913 года, с. 366-367։

⁴⁰² Živko M. Andrijašević, նշվ. աշխ., էջ 139։

⁴⁰³ Tarih, s. 248.

⁴⁰⁴ Pierre Renouvin, նշվ. աշխ., էջ 172։

⁴⁰⁵ Général M. Moukhtar Pacha, La Turquie, l'Allemagne et l'Europe. Depuis le Traité de Berlin jusqu'à la Guerre Mondiale. Paris, 1924, p. 144.

Սկսված պատերազմում դաշնակից բալկանյան երկրները Թուրքիայի դեմ էին հանել 603 հազարանոց բանակ, որից 230 հազարը Բուլղարիայի զինվորներն էին, իսկ թուրքական բանակը բաղկացած էր 412 հազար զինվորներից:

Բալկանյան պատերազմի հենց սկզբին Ռուսաստանը սերբական բանակի համար ուղարկում է 100 հազար զինվորական վերարկու, 80 հազար զինվորական բլուզ և 80 հազար զինվորի ու սպայի համար նախատեսված վրաններ: Նույն թվականի դեկտեմբերին բուլղարական բանակի համար Ռուսաստանը ուղարկում է 225 հազար ռուբլու գումարին համարժեք գնեք: Պարենային ծայրահեղ կարիքի մեջ գտնվող Չեռնոգորիային պատերազմի առաջին իսկ ամիսներին Ռուսաստանը մատակարարում է 375 հազար փութեգիպտացորենի և 137 հազար փութեցորենի այլուր: 1913 թ. հունվարին ռուսական կառավարությունը որոշում է կայացնում Չեռնոգորիայի պարենային կարիքները բավարարելու համար 2.150 հազար կրոնից բացի, լրացուցիչ կերպով հատկացնել 1.150 հազար կրոն: Ռուսական հասարակայնության շրջաններում լայն ծավալ է ստանում բալկանյան դաշնակիցներին տարբեր ձևերով օգնելու շարժումը: 1912 թ. հոկտեմբերին Պետերբուրգի Քաղաքային խորհուրդը 100 հազար ռուբլի է հատկացնում բուլղարական, սերբական, չեռնոգորյան և հունական բանակներին՝ բժշկա-սանիտարական օգնություն կազմակերպելու համար: Նման որոշումներ են ընդունում նաև այլ քաղաքների խորհուրդները և տարբեր բնույթի կազմակերպությունները: Բալկանյան դաշինքի երկրների բանակներին հսկայական օգնություն է ցուցաբերում ռուսական Կարմիր Խաչը, որը, օրինակ, Բուլղարիա է ուղարկում 400 մահճակալից բաղկացած ռազմադաշտային հոսպիտալ և յուրաքանչյուրը 100 մահճակալից բաղկացած երեք դաշտային լազարեթ և այլն⁴⁰⁶:

Աննախադեպ ռազմական փայլուն հաղթանակների շնորհիվ

⁴⁰⁶ Сб'у Писарев Ю.А., Великие державы и Балканы накануне первой мировой войны, М., 1985, с. 109-110:

դաշնակից պետություններ Սերբիան, Չեռնոգորիան, Բուլղարիան և Հունաստանը միասնական ուժերով կարճ ժամանակում ազատագրում են Բալկաններում դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող Կոսովո-Մետոխիան, Մակեդոնիան և Թրակիայի մեծ մասը: Միաժամանակ, Սերբիան դուրս է գալիս Ադրիատիկ ծով՝ գրավելով Դուրացցո (Դուրբես) նավահանգիստը, իսկ Չեռնոգորիան իր իշխանությունն է հաստատում Շկոդեր (Սկուտարի) քաղաքի վրա: Իր հերթին, հունական բանակի Էպիրոսյան խմբավորումը գրավում է նաև Հյուսիսային Էպիրոսը և Ադրիատիկ ծովի Խիմարա նավահանգիստը: Իր գերիշխանությունը հաստատելով էգեյան ծովում, բացառությամբ՝ 1911-1912 թթ. իտալա-թուրքական պատերազմում Իտալիայի գրաված Դոդեկանեզյան արշիպելագի, հունական ռազմածովային նավատորմը ազատագրում է թուրքական տիրապետության տակ գտնվող բոլոր կղզիները:

Դեռևս Թուրքիային պատերազմ չհայտարարած՝ հոկտեմբերի 14-ին, Հունաստանի Ազգային ժողովը, իր կազմում վերջապես ընդունելով կրետական պատգամավորներին, անկարագրելի ոգևորության պայմաններում մեծ հանդիսավորությամբ հոչակում է անվանապես օսմանյան սուլթանի սյուզերենության ներքո գտնվող Կրետե կղզու միավորումը Մայր Հայրենիքի՝ Հունաստանի հետ: Սկսված բալկանյան պատերազմի և Հունաստանի հետ Կրետե կղզու միության հոչակման հետևանքով Անգլիան, Ֆրանսիան, Իտալիան և Ռուսաստանը իրենց ռազմանավերը դուրս են բերում կրետական ջրերից՝ ի վերջո փաստորեն ճանաչելով Կրետեի քաղաքական միավորումը Հունաստանի հետ: Եվրոպական տերությունների ռազմանավերի հեռանալուց անմիջապես հետո կղզու հունական իշխանությունները իջեցնում են օսմանյան սուլթանի սուսկ սյուզերեն իրավունքները ձևականորեն խորհրդանշող թուրքական դրոշը և այն փոխարինում Հունական թագավորության դրոշով: Միաժամանակ կղզի են ժամանում հունական բանակի որոշ զորամիավորումներ:

Օգտվելով բալկանյան դաշնակից երկրների հաղթական ռազմական գործողություններից՝ Վյորա քաղաքում հրավիրված այբանական Ազգային կոնգրեսը 1912 թ. նոյեմբերի 28-ին հռչակում է Ալբանիայի անկախությունը Թուրքիայից:

Օսմանյան կայսրությունը, պատերազմի առաջին իսկ շաբաթներում կրելով ջախջախիչ ռազմական պարտություններ, հարկադրված է լինում 1912 թ. դեկտեմբերի 3-ին կնքել զինադադար:

1912թ. դեկտեմբերի 16-ին Լոնդոնում սկսվում են հաշտության բանակցությունները բալկանյան դաշնակից պետությունների և Օսմանյան կայսրության միջև: Միաժամանակ դեկտեմբերի 17-ին իր աշխատանքներն է սկսում Մեծ տերությունների Լոնդոնի դեսպանաժողովը՝ բանակցող կողմերին թելադրելով իրենց քաղաքական շահերին համապատասխանող հաշտության պայմաններ:

Թուրք պետական գործիչները պարզորեն տեսնում և հասկանում էին, որ Եռյակ դաշինքի դիվանագիտական եռանդուն աջակցությանը հակառակ, ռազմական գործողությունների վերսկսման դեպքում, թուրքական դարավոր տիրապետությունը վերջնականապես կործանվելու էր Բալկանյան թերակղզում:

1913 թ. հունվարի 22-ին կառավարությունը բարձրաստիճան ավագանու հետ քննարկում է կայսրության արտաքին իրադրությունը և հաշտության կնքման հնարավորությունը: Գրեթե բոլորը արտահայտվում են հոգուտ հաշտության կնքման, սակայն ներքաղաքական իրադարձությունները ձախողում են այն:

Օգտագործելով Բալկանյան պատերազմում Թուրքիայի կրած ջախջախիչ պարտությունները և այդ կապակցությամբ առաջացած դժգոհությունը՝ երիտթուրքերը ծավալում են 1912 թ. հուլիսին իրենց փոխարեն իշխանության եկած «Ազատություն և Համաձայնություն» կուսակցության կառավարության դեմ լայն քարոզչություն՝ պախարակելով «մահմեդական սրբավայր» Էդիրնեն (Ադրիանապոլիսը) դաշնակիցներին զիջելու մտադրությունը: Թուրքիայի հաղթանակը պատերազմում ապահովելու և կորցրած տարածքները վերագրա-

վելու ամենաառատ խոստումներով երիտթուրքերը նախապատրաստում էին պետական իշխանության գրավումը: Այդ ուղղությամբ երիտթուրքերը գործում էին այնքան բացահայտորեն, որ գերմանական լավատեղյակ թերթերից մեկը երիտթուրքական պետական հեղաշրջման անմիջական նախօրյակին ուղղակիորեն հայտարարեց. «Վերջին օրերում Թուրքիայում մեծ հավանականություն է ստացել ռազմական ռեժիմի հաստատման հնարավորությունը»⁴⁰⁷:

1913 թ. հունվարի 22-ին կայացած կառավարության արտակարգ նիստում, երբ որոշվում է հաշտության հարցը, երիտթուրքերը իրենց ելույթի պահը համարում են խիստ բարենպաստ: Օգտվելով գերմանական դիվանագիտության աջակցությունից՝ հունվարի 23-ին երիտթուրքերը հրագործում են պետական հեղաշրջում և կայսրության ղեկը կրկին վերցնում իրենց ձեռքը: «Երիտասարդ թուրքերը,- այդ կապակցությամբ նշեց բուլղարիկյան «Պրավդան», - որոշեցին օգտվել կառավարության թուլությունից և դժվարին կացությունից, որպեսզի հայրենասիրություն խաղան ու կրկին զավթեն իշխանությունը»⁴⁰⁸: Նույնիսկ թուրք պատմաբաններն են նշում, որ երիտթուրքերի կողմից իշխանության գրավումը բացատրվում է ոչ թե կայսրությունը վտանգից փրկելու մղումից, այլ իշխանությունը նորից զավթելու ձգտումից: «Երիտթուրքերը կառավարությունը տապալեցին,- գրում է թուրք պատմաբան Բադրըրը,- ոչ թե հայրենիքը փրկելու, այլ պետական իշխանությունը ձեռք գցելու նպատակով»⁴⁰⁹: «Էդիրնեն (Ադրիանապոլիսը) ազատագրելու երիտթուրքերի քարոզչությունը,- նշում է Բայուրը,- դառնում է այդ նպատակին հասնելու արտահայտությունը»⁴¹⁰:

1913 թ. հունվարի 23-ին երիտթուրքական պարագլուխները զինված ուժով կատարում են պետական հեղաշրջում և քաղաքա-

⁴⁰⁷ Տե՛ս "С.-Петербургские ведомости", 1(14). 1. 1914:

⁴⁰⁸ Տե՛ս "Правда", 17. 1. 1913:

⁴⁰⁹ Bağır M., İttihad ve Terakki tarihinde esrar perdesi. İstanbul, 1934, s. 88.

⁴¹⁰ Bayur Y. H., նշվ. աշխ., հ. 2, մ. 2, էջ 273:

կան ասպարեզից հեռացնում իրենց հակառակորդ «Ազատություն և Համաձայնություն» կուսակցությանը և նրա կառավարությանը: «Մենք՝ երիտթուրքերս, հնարավորություն չունենալով ղեկավարության սանձերը թույլ, անզոր կառավարության ձեռքից օրինական ձևերով խլելու, հարկադրված էինք դիմելու պետական հեղաշրջման», - բացահայտորեն խոստովանել է Ջեմալ փաշան⁴¹:

1913 թ. հունվարյան հեղաշրջման հետևանքով Կ.Պոլսում իշխանությունը զավթում են երիտթուրքական կուսակցության ռազմական թևի գերմանական կողմնորոշման մոլեռանդ կողմնակիցները, որոնք հույս ունեին կայզերական Գերմանիայի ռազմաքաղաքական ու դիվանագիտական անմիջական աջակցությամբ ու համագործակցությամբ ամրապնդել իրենց դիկտատուրան և պահպանել կայսրությունը:

Պետական իշխանության բռնազավթումից հետո նոր կառավարությունը ամբողջությամբ կազմվում է երիտթուրքական կուսակցության պարագլուխներից՝ մեծ վեզիր Մահմուդ Շեվքեթ փաշայի գլխավորությամբ: Իրականում՝ ամբողջ փաստական իշխանությունը անցնում է էնվերի, Թալաաթի ու Ջեմալի եռապետությանը:

Զավթելով պետական իշխանությունը՝ երիտթուրքերը այնուամենայնիվ չկարողացան իրականացնել ոչ միայն Թուրքիայի հաղթանակը ապահովելու իրենց խոստումները, այլև կրեցին ռազմական նոր պարտություններ:

Թուրքական բանակների անընդմեջ պարտությունները և տարածքային նոր կորուստները օսմանյան կառավարող շրջաններում ի վերջո առաջացնում են խորին հուսալքություն: Նրանք հասկանում էին, որ բալկանյան դաշնակիցների հաղթանակները թուրքական դարավոր տիրապետությունը վերջնականապես կործանելու էին ոչ միայն Բալկանյան թերակղզում, այլև օրակարգի հարց էին դարձնելու Օսմանյան կայսրության հետագա գոյությունը: «Մենք

պետք է դառնությամբ ընդունենք,- գրում էր Թասվիր-ը Էֆքյար թերթը, - որ մենք այժմ դեմ առ դեմ կանգնած ենք անխուսափելի կործանման առջև⁴²»:

1913 թ. մարտի 6-ին հունական բանակը գրավում է Էպիրոսի կարևորագույն բերդաքաղաք Յանինան, իսկ մարտի 26-ին՝ 149-օրյա պաշարումից հետո, բուլղարական բանակը գրոհով վերցնում է Ադրիանապոլիս քաղաք-ամրոցը:

Ադրիանապոլիս անկումը ռազմական ու բարոյական մեծ հարված է հասցնում թուրքական բանակին և երիտթուրքերի քաղաքական հեղինակությանը:

Ռազմական պարտությունները և տարածքային կորուստները մեծ դժոխություն են առաջացնում երիտթուրքերի քաղաքական հակառակորդների շրջաններում: Դժգոհությունը բացահայտ է դառնում բանակում: Մեծ վեզիրին ներկայացվում է հուշագիր, որով սպաների մի խումբ պահանջում էր կառավարության հրաժարականը՝ պատճառաբանելով, որ երիտթուրքերի ղեկավարությունը վատթարացրել է գործերի վիճակը: Օգտվելով երիտթուրքերի բռնատիրական վարչակարգի դեմ առաջացած դժգոհությունից՝ քաղաքական ընդդիմադիր ուժերը աշխուժացնում են իշխանության գլուխ անցնելու իրենց գործունեությունը: Երիտթուրքերի քաղաքական նկարագիրը բացահայտող պարսավագրերում ընդդիմադիր ուժերի ներկայացուցիչները նշում էին. ««Միություն և Առաջադիմություն» կուսակցության առաջնորդները ոչ այլ ոք են, քան մարդասպաններ, որոնց ձեռքերը թաթախված են արյունով»⁴³: Դժգոհությունն ընդգրկում է նաև երիտասարդ թուրքերի մի մասին:

Բալկանյան պատերազմում Թուրքիայի կրած պարտությունները և Հարավ-Արևելյան Եվրոպայում թուրքական տիրապետության խորտակումը հարված էին հասցնում նաև Բալկանյան թերակղզու նկատմամբ Գերմանիայի ու Ավստրո-Հունգարիայի ռազմաքաղա-

⁴¹ Джемаль паша, Записки. 1913-1919. Тифлис, 1923, с. 8.

⁴² St'u "Le Temps", 18. II. 1913:

⁴³ Джемаль паша, նշվ. աշխ., էջ 16:

քական ու տնտեսական նվաճողական ծրագրերին: Փաստորեն, Բալկանները լիովին ընկնում էին Անտանտի տերությունների քաղաքական ազդեցության տակ: Վերանում էր այն կամուրջը, որը աշխարհագրականորեն Կենտրոնական տերություններին պետք է միացներ Թուրքիայի, Մերձավոր ու Միջին Արևելքի հետ:

Բալկաններում թուրքական տիրապետության տապալման և միավորված, ընդարձակված ազգային ուժեղ պետությունների՝ Սերբիայի, Չեռնոգորիայի, Բուլղարիայի և Հունաստանի կազմավորման հետևանքով ստեղծվում էր տարածքային հզոր պատենեշ, որը վերջնականորեն արգելափակելու էր Ավստրո-Հունգարիայի առաջխաղացումը դեպի Էգեյան ծովի Թեսալոնիկե նավահանգիստը:

Օսմանյան կայսրության ներքին ու արտաքին ծանր վիճակը երիտթուրքերին հարկադրում էր մտածել հաշտության մասին: Վերջապես, տերությունների, մասնավորապես՝ դեսպանաժողովի նախագահ, Անգլիայի արտաքին գործերի նախարար Էդ. Գրեյի դիվանագիտական ճնշմամբ, բանակցող կողմերը 1913 թ. մայիսի 30-ին Լոնդոնում ստորագրում են իրենց մշակած և տերությունների հավանությանն արժանացած հաշտության պայմանագիրը:

Լոնդոնի հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ Թուրքիան Բալկաններում դաշնակիցներին էր զիջում Սև ծովի Միդիա և Էգեյան ծովի Էնոս նավահանգիստների միջև ձգվող ուղղափոխ սահմանագծից արևմուտք գտնվող բոլոր տարածքները, բացառությամբ՝ Գալլիպոլի թերակղզու և Ալբանիայի: Թուրքիան անվերապահորեն Հունաստանին էր զիջում միջերկրածովյան Կրետե կղզին: Հունական ռազմածովային նավատորմի կողմից ազատագրված Էգեյան ծովի կղզիների հետագա պատկանելության հարցը (բացի Դոդեկանեսյան արշիպելագից) վերապահվում էր Մեծ տերությունների վճռին⁴⁴: Այդ հարցում դրսևորված հակասություններն այն աստի-

ճանի սուր էին, որ հաշտության բանակցություններում եվրոպական տերությունները չէն կարողանում վերջնական որոշում կայացնել: Ինչ վերաբերում էր Էնոս-Միդիա ուղղափոխ սահմանից արևմուտք գտնվող նախկին եվրոպական Թուրքիային, ապա այդ տարածքի բաժանումը և սահմանագծումը կատարվելու էր բալկանյան դաշնակիցների փոխադարձ համաձայնությամբ:

Լոնդոնի հաշտության պայմանագրով ճանաչվում էր 1912 թ. նոյեմբերի 28-ին Վյորա քաղաքում այբանական Ազգային կոնգրեսի հռչակած Ալբանիայի անկախությունը⁴⁵: Այդպիսով՝ Առաջին բալկանյան պատերազմի ռազմաքաղաքական կարևորագույն հետևանքներից մեկը թուրքական դարավոր տիրապետության վերացումն էր նաև բալկանյան այդ երկրի՝ Ալբանիայի նկատմամբ:

Անկախություն հռչակած այբանական պետության տարածքը որոշելու նպատակով տերությունները, հիմնականում՝ Ավստրո-Հունգարիան և Իտալիան, ռազմաքաղաքական ճնշմամբ ստիպում են Սերբիային իր զորքերը հեռացնել Ադրիատիկի ծովափից և Դուրացցո (Դուրես) նավահանգստից, Չեռնոգորիային՝ Սկուտարիից (Շկոդերից), իսկ Հունաստանին՝ Հյուսիսային Էպիրոսի մի շարք քաղաքներից ու Ադրիատիկ ծովի Խիմարա նավահանգստից: Ավստրո-Հունգարիան և Իտալիան մեծ շահագրգռվածություն էին ցուցաբերում Լոնդոնի դեսպանաժողովի կողմից անվերապահորեն անկախ ճանաչված Ալբանիայի և նրա սահմանների որոշման նկատմամբ: Իտալիան նոր ստեղծվող այբանական պետությանը զիտարկում էր որպես մի հարթակ, որը Բալկաններում պետք է ծառայեր իր ռազմաքաղաքական և տնտեսական ազդեցության հետագա տարածման, ինչպես նաև Ադրիատիկ ծովի ավազանում իր գերիշխանության հաստատման համար⁴⁶:

Ավստրո-հունգարական դիվանագիտության տեսակետից Ավստրո-Հունգարիայի համար Ալբանիան պետք է լիներ ոչ միայն

⁴⁴ Ключников Ю.В. и Сабанин А., 2-й. ш2խ., N 362. Мирный договор между Турцией, с одной стороны, и Сербией, Грецией, Болгарией и Черногорией ("союзные государи"), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с. 367:

⁴⁵ Լոնջ տեղում:

⁴⁶ Писарев Ю. А., 2-й. ш2խ., էջ 150:

Իտալիային Բալկաններում հակազդող ուժ, այլ նաև Ռուսաստանի ազդեցության տակ գտնվող Սերբիայի և Չեռնոգորիայի դեմ՝ որպես դաշնակից⁴¹⁷:

Ելնելով իրենց ռազմաքաղաքական և տնտեսական շահերից՝ թե՛ Ավստրո-Հունգարիան և թե՛ Իտալիան դեմ էին Ալբանիայի տարածքով Ադրիատիկ ծով դուրս գալու Սերբիայի ձգտմանը, որով հետևաբար նրանց համոզմամբ, եթե Սերբիան Ադրիատիկ ծովում ստանար թեկուզ մեկ նավանգահանագիստ, ապա ռազմական նպատակներով այն կօգտագործվեր ոչ միայն Սերբիայի, այլ նաև 1902 թ.-ից Սերբիայի հետ երկաթուղագծային ուղղակի հաղորդակցություն հաստատած Ռուսաստանի կողմից⁴¹⁸: Ուստի, մասնավորապես Ավստրո-Հունգարական կայսրության կառավարող շրջանների հիմնական ավանդական նպատակն էր Ալբանիայի ստեղծումով Սերբիայի դեմ արգելապատնեշ դնել դեպի Ադրիատիկ ծով⁴¹⁹:

Սերբիայի տարածքով Ադրիատիկ ծով դուրս գալու Ռուսաստանի ձգտմանը վճռականորեն դեմ էին նաև նրա ռազմաքաղաքական դաշնակիցներ Անգլիան և Ֆրանսիան: 1912 թ. նոյեմբերի 13-ին Անգլիայի արտաքին գործերի նախարար Էդ. Գրեյը ռուսական կառավարությանը առաջարկում է ճնշում գործադրել Սերբիայի վրա՝ ստիպելով նրան սահմանափակվել Նովի-Քազարի սանջակը Չեռնոգորիայի հետ բաժանելով՝ շեշտելով, որ «սերբերի համառությունը կարող է առաջացնել ամբողջ Եվրոպայի հասարակական կարծիքի դժգոհությունը՝ չխոսելով արդեն Անգլիայի մասին»⁴²⁰: Իսկ Ռուսաստանի ռազմական դաշնակից Ֆրանսիան զգուշացնում է, որ եթե իր տեղական շահերից ելնելով Սերբիան պատերազմ հրահրի Ավստրո-Հունգարիայի դեմ, իսկ Ռուսաստանը պաշտպանի նրան, ապա Ֆրանսիան և Անգլիան «ոչ անպայման կաջակցեն Ռու-

սաստանին»⁴²¹:

Նոր ստեղծվող Ալբանիայի տարածքով Ադրիատիկ ծով դուրս գալու Սերբիայի ձգտման դեմ հանդիպելով Եռյակ դաշինքի տերությունների, ինչպես նաև իր ռազմաքաղաքական դաշնակիցներ Անգլիայի և Ֆրանսիայի անկոտրում դիմադրությանը, Ռուսաստանի արտաքին գործերի նախարար Սազոնովը ստիպված հայտարարում է. «Մենք չենք կարող մեզ թույլ տալ, որ Ադրիականում սերբական նավահանգստի հարցի պատճառով ներքաշվենք պատերազմի մեջ»⁴²²: Այսպիսով, եթե 1878 թ. մայիսի 30-ի անգլո-ռուսական Համաձայնագրի հիման վրա Բեռլինի կոնգրեսի կայացրած որոշմամբ Մակեդոնիան վերադարձվում էր թուրքական տիրապետության տակ, և դրանով Անգլիան Ռուսաստանին զրկում էր Սև ծովից Բուլղարիայի տարածքով դեպի Միջերկրական ծով դուրս գալու հնարավորությունից, ապա 1913 թ. մայիսի 30-ի Լոնդոնի հաշտության պայմանագրի համաձայն՝ Եռյակ դաշինքի տերությունները և Ռուսաստանի դաշնակիցներ Անգլիան ու Ֆրանսիան, իրենց ռազմաքաղաքական ու տնտեսական շահերից ելնելով, ստեղծվելիք Ալբանական պետությունը Սերբիայի դեմ դարձնում էին արգելապատնեշ՝ ոչ միայն Սերբիային անջրպետելով Ադրիատիկ ծովից, այլև փակելով Սերբիայի տարածքով Ռուսաստանի ճանապարհը դեպի Ադրիատիկ ծով:

Սակայն Ալբանիայի սահմանների շուրջ տերությունների և դաշնակիցների միջև առկա տարաձայնությունների և հակասությունների պատճառով Լոնդոնի հաշտության կոնֆերանսը հետաձգում է նորաստեղծ պետության տարածքների որոշման վերաբերյալ մայիսի 30-ին Լոնդոնում կնքված հաշտության պայմանագրի իրագործումը: Այդպիսի քաղաքական արդյունքներով է ավարտվում Առաջին բալկանյան պատերազմը, որի հետևանքով թուրքական զարավոր տիրապետությունը վերջնականապես տապալվում է Բալ-

⁴¹⁷ Նոյն տեղում:

⁴¹⁸ Նոյն տեղում, էջ 48, 118:

⁴¹⁹ История дипломатии, т. II, с. 750.

⁴²⁰ Писарев Ю. А., 2-й изд., т. 2, с. 123-124:

⁴²¹ Նոյն տեղում, էջ 124:

⁴²² St'is Renouvin Pierre, 2-й изд., т. 2, с. 175:

կանյան թերակղզու մեծագույն մասում: Բալկաններում տերությունները Թուրքիային էին թողնում Էնոս-Միդիա սահմանագծից արևելք գտնվող և Կ.Պոլսի անվտանգությունը ապահովող սոսկ մի փոքրիկ տարածք:

Առաջին բալկանյան պատերազմի քաղաքական և տնտեսական հետևանքները չափազանց մեծ առաջադիմական նշանակություն ունեցան հույն և սլավոնական ժողովուրդների հետագա պատմական զարգացման համար: Հույն և սլավոնական ժողովուրդների ազգային-ազատագրական դարավոր պայքարը թուրքական ամենաբարբարոսական բռնակալության դեմ ավարտվում է լիակատար հաղթանակով: Դրանով ազգային հարցը Բալկաններում հսկայական առաջընթաց քայլ է կատարում դեպի իր լուծումը: «Բալկանները՝ բալկանյան ժողովուրդներին» իրականացվում է: Թուրքական հետամնաց տնտեսական ու քաղաքական կարգերի ոչնչացումը բալկանյան երկրներին ընձեռում է արագ զարգացման լայն հնարավորություններ, որոնք կասեցված էին արսոյուտիզմով և ճորտատիրական հարաբերություններով: Բալկանյան առաջին պատերազմի հետևանքով Արևելյան Եվրոպայում միջնադարյան կարգերի և թուրքական բռնակալական տիրապետության վերացումը բնութագրվում է որպես «համաշխարհային պատմության նոր գլուխ»:

Ներքաղաքական իրադրության սրումը Կ.Պոլսում Առաջին բալկանյան պատերազմից հետո

Եվրոպական Թուրքիայի, Կրետեի և Էգեյան ծովի կղզիների կորուստը քաղաքական ու տնտեսական չափազանց ծանր իրադրություն է ստեղծում Թուրքիայի համար և մեծ հարված է հասցնում կառավարող երիտթուրքական կուսակցության հեղինակությանը: Երիտթուրքերը չկարողացան իրականացնել պատերազմի ընթացքը հոգուտ Օսմանյան կայսրության փոխելու իրենց հավաստի-

ացումներն ու խոստումները, կրեցին նորանոր ռազմական պարտություններ՝ ջախջախվելով իրենց արկածախնդրական ծրագրերի կատարման մեջ:

Թուրքական պատմագրությունը չափազանց խիստ է արտահայտվում երիտթուրքերի արտաքին քաղաքականության մասին՝ նրանց ներկայացնելով Եվրոպական Թուրքիայի և Էգեյան ծովի կղզիների կորստյան անքավելի մեղադրանքը: Թուրք պատմաբան Բայուրը նշում է, որ երիտթուրքերի հունվարյան հեղաշրջումից սկսած՝ քաղաքական իրադարձություններն իրենց վերջնական արդյունքում Օսմանյան կայսրության համար եղան չափազանց աղետաբեր: Բնական է, նշում է նա, որ ստեղծված այդ պայմաններում քաղաքական ընդդիմադիր ուժերի ամբողջ դժգոհությունը պետք է ուղղվեր կառավարող երիտթուրքական կուսակցության դեմ՝ նրան համարելով կայսրությանը պատճառված բոլոր դժբախտությունների պատճառը: «Ուստի,- եզրակացնում է Բայուրը,- այդ շրջանում երիտթուրքերի քաղաքական կացությունն ավելի քան վատթար էր ու անհուսալի»⁴²³:

Քաղաքական ընդդիմությունը, որ գլխավորում էին հունվարյան հեղաշրջման հետևանքով իշխանությունից հեռացված իթիլաֆականները, անցնում է հարձակման: 1913 թ. հունիսի 11-ին Կ.Պոլսի Բայազետի հրապարակում սպանվում է մեծ վեզիր Մահմուդ Շեվքեթ փաշան: Քաղաքական բնույթ կրող այդ սպանությանը իթիլաֆականները հետապնդում էին ոչ միայն պետական հեղաշրջում կատարելու նպատակը, այլև փորձում էին ֆիզիկական հաշվեհարդար տեսնել երիտթուրքական կուսակցության բոլոր ղեկավարների և նրանց կողմնակիցների նկատմամբ:

Սակայն սկսված պետական հեղաշրջման փորձը դրանով էլ ավարտվում է: «Մենք ձերբակալեցինք բոլորին», - հեղաշրջման փորձը ճնշելու կապակցությամբ իր հուշագրություններում նշում է

⁴²³ Bayur Y. H., Türk inkilâbi tarihi, cilt II, Kisim, Ankara, 1943, s. 316.

Ջեմալ փաշան⁴²⁴: Կ.Պոլսում մտցվում է պաշարողական դրություն: Երիտթուրքերը արյունալի հաշվեհարդար են տեսնում իրենց քաղաքական հակառակորդների հետ՝ կանխելով նոր պետական հեղաշրջումը: Բոլոր ընդդիմադիր կուսակցությունները և ուժերը հայտարարվում են օրենքից դուրս, իսկ շուրջ 300 հայտնի գործիչներ բանտարկվում են Սինոպի ամրոցում: Հաստատելով ռազմական դիկտատուրա և դաժան հաշվեհարդարի միջոցով ոչնչացնելով իր քաղաքական հակառակորդներին՝ երիտթուրքական կուսակցությունը դառնում է կայսրության միակ տիրակալը: Այդ ճանապարհով ամրապնդելով իրենց ղեկավար դիրքերը երկրի ներսում և ուժեղացնելով դասակարգային ճնշումներն ու ազգային-կրոնական հալածանքները՝ երիտթուրքերը ուղիներ էին որոնում կայսրությունը արտաքին քաղաքական ծանր վիճակից հանելու և ռևանշիստական, զավթողական քաղաքականություն իրականացնելու համար: Բալկաններում ստեղծված քաղաքական լարված իրավիճակը, որ անմիջական հետևանք էր բալկանյան դաշնակից պետությունների միջև առկա սահմանային լուրջ տարաձայնությունների, փոխվեժի և զավթումների մեծ հույսեր ու հեռանկարներ էր ներշնչում երիտթուրքերին:

**Երկրորդ բալկանյան պատերազմը
Բուխարեստի հաշտության պայմանագիրը
(1913 թ. օգոստոսի 10)**

Լոնդոնի հաշտության պայմանագրի ստորագրումից հետո թուրքական տիրապետությունից ազատագրված բալկանյան տարածքների, հիմնականում՝ Մակեդոնիայի բաժանումը փոխադարձ համաձայնությամբ պետք է կատարեին հաղթանակած բալկանյան դաշնակից երկրները: Սակայն Մակեդոնիան բալկանյան դաշնա-

⁴²⁴ Джемаль паша, նշվ. աշխ., էջ 30:

կիցների միջև փոխադարձ համաձայնությամբ բաժանելու վերաբերյալ առկա հակասությունները լուրջ սպառնալիք էին ստեղծում Բալկանյան դաշինքի գոյությանը: Իրենց հերթին, Եռյակ միության տերությունները աշխատում էին խորացնել հակասությունները Բուլղարիայի, Հունաստանի ու Սերբիայի միջև և պայթեցնել Անտանտի ազդեցության տակ գտնվող բալկանյան երկրների խմբավորումը: Քաղաքական իրադրությունը Բալկաններում բարդանում էր նաև նրանով, որ երիտթուրքերը, կանխատեսելով հավանական պատերազմը դաշնակից պետությունների միջև, նախապատրաստվում էին ապագա իրադարձություններին:

Բալկաններում դեռևս թուրքական տիրապետության տակ գտնվող իրենց ազգային-պատմական տարածքները ազատագրելու համար Բալկանյան դաշինքի երկրների մղած պատերազմը Ֆրանսիական սոցիալիստական կուսակցության ականավոր ղեկավարներից Ժան Ժորեսը բնութագրեց որպես քաղաքակրթական առաքելություն: Սակայն նա արտահայտում էր իր մտահոգությունը՝ շեշտելով, որ թուրքական տիրապետությունից ազատագրված բալկանյան տարածքների բաժանման վերաբերյալ դաշնակիցների միջև եղած առկա տարաձայնությունները հղի են քաղաքական շատ լուրջ հետևանքներով: «Բուլղարները ցանկանում են վերցնել Կ.Պոլիսը և պահել այն», - շեշտում էր Ժ.Ժորեսը: «Սակայն բալկանյան երկրների միությունը կգոյատևի՝ մինչև այդ օրը, - հարցնում էր Ժ.Ժորեսը: Արդյոք նրանք իրականում համաձայնությամբ են հանգել հաշտության և հաղթանակից օգտվելու պայմանների վերաբերյալ», - իր տարակուսանքն էր արտահայտում Ժ.Ժորեսը: Թուրքական տիրապետությունից ազատագրված տարածքների բաժանման կապակցությամբ բալկանյան դաշնակիցների միջև եղած առկա տարաձայնությունների պայմաններում Ժ.Ժորեսը իրավացիորեն իր կասկածներն էր արտահայտում Բալկանյան դաշինքի կայունության և հարատևության վերաբերյալ: «Եթե Բյուզանդիայի սրտում հույները, բուլղարները և սերբերը իրար հետ չկռվեն, ապա դա կլինի պատե-

րազմի ամենամեծ հրաշքներից մեկը: Միայն այդ փորձությամբ հայտնի կդառնա, որ բալկանյան պետությունները իրոք ընդունակ են քաղաքակրթական առաքելություն կատարելու», - դեռևս պատերազմի երկրորդ ամսին ժ.ժորեսը «Հունանիտե» թերթում իր անհանգստությունն էր արտահայտում բալկանյան պատերազմի քաղաքական հետևանքների վերաբերյալ⁴²⁵:

Տարածքային հակասությունները ճակատագրական ազդեցություն են թողնում Թուրքիայի դեմ բալկանյան երկրների ազատագրական պայքարի վրա և անդարմանելի վնաս են հասցնում Բալկանյան դաշինքին:

Բուլղարիան, ձգտելով իր գերիշխանությունը հաստատել Մակեդոնիայի մեծ մասի վրա, Թեսալոնիկեն դարձնելով Էգեյան ծովի իր նավահանգիստը, պատերազմի ավարտից մեկ ամիս անց՝ հունիսի 29-ին, ավստրո-գերմանական աջակցությամբ անսպասելիորեն հարձակվում է իր նախկին դաշնակիցներ Հունաստանի և Սերբիայի վրա՝ սկիզբ դնելով Երկրորդ բալկանյան պատերազմին: Սակայն, դեռևս Լոնդոնի հաշտության պայմանագրի ստորագրումից ընդամենը մեկ օր անց՝ հունիսի 1-ին, Բուլղարիայի դեմ ռազմաքաղաքական դաշինք կնքած Սերբիան և Հունաստանը⁴²⁶ սկզբնական ռազմական անհաջողություններից հետո անցնելով հակահարձակման՝ ջախջախիչ պարտության են մատնում իրենց նախկին դաշնակցին: Հուլիսի 10-ին պատերազմի մեջ է մտնում Ռումինիան՝ դեմ լինելով Բալկաններում Բուլղարիայի ռազմաքաղաքական գերիշխանության հաստատմանը, ինչպես նաև նպատակ ունենալով նրանից զավթել Հարավային Դորրուջան:

Ստեղծված պայմաններում երիտթուրքական կառավարությունը որոշում է աճապարել և օգտվելով քաղաքական բարդ իրադրությունից՝ Առաջին բալկանյան պատերազմում ջախջախիչ պարտու-

⁴²⁵ Տե՛ս "L'Humanité", 4. XI. 1912:

⁴²⁶ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 363. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Салониках 19 мая (1 июня) 1913 года, с. 367-368:

թյան հետևանքները ինչ-որ չափով վերացնելու նպատակով մեկ հարվածով ետ վերցնել այն, ինչ որ հնարավոր էր: «Իրերի վիճակը պահանջում էր, - հետագայում գրել է Ջեմալ փաշան, - որպեսզի մենք օգտվեինք ստեղծված հարմար դրությունից և հարձակվեինք բուլղարների վրա՝ Ադրիանապոլիսը մեզ վերադարձնելու համար ... Մեր կուսակցության բոլոր անդամները ենթադրում էին, որ կառավարությունը կընդունի հենց այդպիսի որոշում և հույս ունեին, որ բանակին հարձակման հրաման կտրվի»⁴²⁷:

Այնուամենայնիվ, երիտթուրքական կառավարության անդամների մեծամասնությունը վարանում էր ռիսկի դիմել՝ վախենալով քաղաքական լուրջ բարդություններից, որ կարող էր ստեղծվել Թուրքիայի համար Լոնդոնի հաշտության պայմանագրով հաստատված Էնոս-Միդիա սահմանագիծը խախտելու հետևանքով: Կառավարող շրջաններում տիրող տարակարծությանը հակառակ՝ մեծ վեգիր և արտաքին գործերի նախարար Սաիդ Հալիմ փաշան, ներքին գործերի նախարար Թալեաթը, ռազմածովային նախարար Ջեմալը և նրանց կողմնակիցները պնդում էին Բուլղարիայի վրա անհապաղորեն հարձակվելու և փոխվրեժ վերցնելու իրենց տեսակետը: «Մենք ջանում էինք նրանց համոզել այն բանում, - գրել է Ջեմալը, - որ մենք կկորցնենք պետությունը ղեկավարելու բարոյական իրավունքը և ստիպված կլինենք հրաժարական տալ, եթե չօգտվենք ստեղծված հնարավորությունից և ետ չվերադարձնենք Ադրիանապոլիսը, ինչի համար էլ մենք կատարեցինք պետական հեղաշրջումը»⁴²⁸: Ի վերջո, ռևանշիստական տրամադրությունները հաղթանակ են տանում: Հուլիսի 16-ին հարձակվելով անպաշտպան բուլղարական սահմանի վրա՝ Էնվերի հրամանատարությամբ թուրքական զորքերը առաջանում են Ադրիանապոլսի ուղղությամբ՝ վերագրավելով Արևելյան Թրակիան ու Ադրիանապոլիսը, ճանապարհին ավերելով ու կործանելով քրիստոնյա բնակավայրերը և ոչնչաց-

⁴²⁷ Джемаль паша, նշվ. աշխ., էջ 35-36:

⁴²⁸ Նույն տեղում:

նելով հազարավոր տեղաբնիկ քրիստոնյաների: «Հարձակվելով Արևելյան Թրակիայի վրա,- գրում էր ռուսական «Նովոյե վրեմյա» հեղինակավոր թերթը,- օսմանյան բանակը հող է պատրաստում նոր Թուրքիայի համար: Այդտեղ նա ոչնչացնում է քրիստոնյա բնակչությանը, այրում և հողին է հավասարեցնում նրանց գյուղերն ու քաղաքները՝ ազատվելով Թուրքիայի համար անցանկալի տարրերից և այդպիսով բնակչության հիմնական մասով դրանք վերածում զուտ թուրքական մարզերի»⁴²⁹: Թերթը նշում էր, որ Չաթալջայից Ադրիանապոլիս հարձակվելու առաջին իսկ օրերին թուրքական զորքերը իրենց ճանապարհին կոտորեցին 15 հազար քրիստոնյաների, հիմնականում՝ հույների⁴³⁰: «Բնաջնջելով քրիստոնյա բնակչությանը,- շարունակում է թերթը,- թուրքական կառավարությունը գրաված տարածքներում աճապարում է վերաբնակեցնել մահմեդական փախստականներին, որոնք զավթում են բնաջնջված քրիստոնյաների հողերն ու գույքը: Նա վերադարձնում է նաև Թրակիան լքած ու Փ.Ասիա տեղափոխված մահմեդականների»⁴³¹: Թերթը նշում էր, որ թուրքական բանակների և բաշիբոզուկների կողմից քրիստոնյա բնակչության կոտորածով կառավարությունը միանգամից իրականացնում է երկու նպատակ. վերանում են քրիստոնյա բնակավայրերի արտաքին հատկանիշները, և գրեթե լիովին արմատախիլ է արվում թուրքական կառավարությանը անցանկալի բնակչության մի մասը: «Հաղթանակում է բուն թուրքական քաղաքակառուցությունը»,- եզրակացնում էր թերթը⁴³²:

Երկրորդ բալկանյան պատերազմում ջախջախիչ պարտություն կրած Բուլղարիան հուլիսի 29-ին անձնատուր է լինում: Հաշտությունը կնքվում է 1913 թ. օգոստոսի 10-ին Բուխարեստում: Հաշտության համաձայն Սիլիստրա քաղաքով Բուլղարիան Ռումինիային է զի-

⁴²⁹ Տե՛ս «Новое время», 17(30) VI, 1913:

⁴³⁰ Նույն տեղում:

⁴³¹ Նույն տեղում:

⁴³² Նույն տեղում:

ջում մոտ 8 հազ. քառ. կմ տարածությամբ Հարավային Դորբուջան:

Ավստրո-Հունգարիայի և Իտալիայի ռազմական սպառնալիքների հետևանքով Սերբիան զրկվում է դեպի Ադրիատիկ ծով դուրս գալու ելքից:

Սերբիան ստանում է Հյուսիսային Մակեդոնիան՝ ներառյալ Բիտոլա (Մոնաստիր) քաղաքը: Սերբիան և Չեռնոգորիան իրար մեջ են բաժանում թուրքական տիրապետությունից ազատագրած տարածքները, Նովի-Բազարի սանջակը՝ դառնալով սահմանակից երկրներ:

Հունաստանը ստանում է Հարավային Մակեդոնիան՝ Սերես ու Դրամա քաղաքներով և Էգեյան ծովի Թեսալոնիկե ու Կավալա նավահանգիստներով, Արևմտյան Թրակիան՝ մինչև Նեստոս (Մեստա) գետը, Հարավային Էպիրոսը՝ Յանինա քաղաքով, և միջերկրածովյան Կրետե կղզին:

Ստրումիցա քաղաքով Բուլղարիային է մնում Հյուսիսային Մակեդոնիայի մի փոքր մասը, Նեստոս (Մեստա) և Մարիցա (Էվրոս) գետերի միջև գտնվող Արևմտյան Թրակիայի տարածքը՝ Էգեյան ծովի Պորտո-Լագոս և Դեդեաղաջ (Ալեքսանդրապոլիս) նավահանգիստներով: Նեստոս (Մեստա) գետը դառնում է Հունաստանի, իսկ Մարիցա (Էվրոս) գետը՝ Թուրքիայի հետ Բուլղարիայի բնական սահմանը⁴³³: Այդպիսով՝ իր պատմության մեջ առաջին անգամը լինելով՝ Նեստոս (Մեստա) և Մարիցա (Էվրոս) գետերի միջև գտնվող տարածքով՝ Պորտո-Լագոս և Դեդեաղաջ (Ալեքսանդրապոլիս) նավահանգիստներով, Բուլղարիան ուղղակիորեն դուրս էր գալիս դեպի Էգեյան ծով:

Հունական պատմագրության համաձայն՝ Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով Հունաստանին է անցնում պատմական Մակեդոնիայի 51,57%-ը, Սերբիային՝ 38,32%-ը, իսկ Բուլղարիային՝ 10,11%-ը:

⁴³³ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с одной стороны, и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля (10 августа) 1913 года. с. 372:

Երկու Բալկանյան պատերազմների արդյունքում կատարված սահմանային փոփոխությունների հետևանքով Սերբիայի տարածքն ընդլայնվում է՝ 48.3 հազ. քառ. կիլոմետրից հասնելով 87.3 հազ. քառ. կիլոմետրի, իսկ բնակչությունը՝ 2.912 հազարից 4.444 հազարի: Չեռնոգորիայի տարածքը 9 հազ. քառ. կիլոմետրից հասնում է 14.2 հազ. քառ. կիլոմետրի, իսկ բնակչությունը՝ 285 հազարից 435 հազարի: Հունաստանի տարածքը գրեթե կրկնապատկվում է՝ 64 հազ. քառ. կիլոմետրից հասնելով 120 հազարի, իսկ բնակչությունը՝ 2 միլիոն 800 հազարից մինչև 5 միլիոնի: Բուլղարիայի տարածքն ընդլայնվում է՝ 96.345 կիլոմետրից հասնելով 112 հազար կիլոմետրի: Իր սահմաններն ընդլայնած Ռումինիայի տարածքը հասնում է 138 հազար քառակուսի կիլոմետրի, իսկ բնակչությունը՝ 7.5 միլիոնի:

Բալկաններում կատարված տարածքային փոփոխությունների հետևանքով բալկանյան բոլոր պետությունները դառնում են սահմանակից երկրներ: Դա նշանակում էր, որ Բալկանյան թերակղզում թուրքական տիրապետությունը տապալած բալկանյան երկրներն արդեն տարածքային պատնեշ էին ստեղծում դեպի Մերձավոր և Միջին Արևելք ձգտող ավստրիական ռազմաքաղաքական և տնտեսական էքսպանսիայի դեմ: Դա Անտանտի երկրների, մասնավորապես՝ Ռուսաստանի ռազմաքաղաքական հաղթական պատասխանն էր 1908-1909 թթ. Բոսնիական ճգնաժամին:

Երկրորդ բալկանյան պատերազմը ռազմաքաղաքական ուժերի նոր հարաբերակցություն է ստեղծում Բալկանյան թերակղզու պետություններում: Անտանտի տերությունների քաղաքական ազդեցության տակ գտնվող միասնական նախկին Բալկանյան դաշինքը տարածքային սուր տարածայնությունների հետևանքով քայքայվում է: Հունաստանը, Սերբիան և Ռումինիան, բավարարվելով Երկրորդ բալկանյան պատերազմի ռազմաքաղաքական հետևանքներով ձեռքբերված արդյունքներով, պարտավորվում են փոխադարձաբար երաշխավորել 1910 թ. օգոստոսի 10-ի Բուխարեստի հաշտու-

թյան պայմանագրի պայմանները: Երկրորդ բալկանյան պատերազմում ջախջախիչ պարտություն կրած Բուլղարիան, փոխվրեժի և իր տարածքային պահանջները իրականացնելու համար արտաքին քաղաքականության բնագավառում կողմնորոշվում է դեպի Եռյակ դաշինքը՝ բանակցություններ սկսելով Թուրքիայի հետ⁴³⁴: Նման իրադրության պայմաններում 1914 թ. հունիսի 24-ին Գերմանիային հղած հուշագրով Ավստրո-Հունգարիան առաջարկում էր նպաստել Բուլղարիայի և Թուրքիայի մերձեցմանը՝ այդպիսով ստեղծելով Բալկանյան նոր դաշինք՝ Սերբիային մեկուսացնելու և Ռուսաստանի ազդեցությունը Բալկաններում նվազեցնելու համար⁴³⁵:

Ալբանական պետության ստեղծումը

Առաջին բալկանյան պատերազմի ռազմաքաղաքական հետևանքներից մեկը 1912 թ. նոյեմբերի 28-ին ալբանական Ազգային կոնգրեսի կողմից Ալբանիայի անկախության հռչակումն էր:

Բալկանյան դաշնակիցների և Թուրքիայի միջև տեղի ունեցող պատերազմի հաշտության պայմանները մշակելու նպատակով Լոնդոնում հրավիրված Մեծ տերությունների դեսպանաժողովը, հաշվի առնելով Ավստրո-Հունգարիայի և Իտալիայի քաղաքական և տնտեսական շահերը, իր առաջին իսկ նիստում՝ 1912 թ. դեկտեմբերի 17-ին, ընդունում է որոշում՝ վեց տերությունների երաշխավորության ներքո ինքնավար Ալբանական պետություն ստեղծելու մասին: Առաջին բալկանյան պատերազմի արդյունքներն ամփոփող 1913 թ. մայիսի 30-ի Լոնդոնի հաշտության պայմանագրով բալկանյան հաղթանակած դաշնակիցները և պարտված Թուրքիան ճանաչում են վեց տերությունների կողմից որոշված Ալբանիայի անկախությունը:

Երկրորդ բալկանյան պատերազմի ընթացքում՝ 1913 թ. հուլիսի 29-ին, վեց տերությունների դեսպանները Լոնդոնի կոնֆերանսում

⁴³⁴ История дипломатии, т. II, с. 758-759.

⁴³⁵ St'u Renouvin Pierre, նշվ. աշխ., էջ 182:

ընդունում են Ալբանական պետության կազմակերպական Կանոնադրությունը, որի համաձայն՝ այդ տերությունների երաշխավորության ներքո Ալբանիան հռչակվում էր ինքնավար, սուվերեն և ժառանգական, չեզոք իշխանապետություն, որի իշխանը վեց ամսվա ընթացքում պետք է նշանակվեր վեց տերությունների կողմից: Ալբանիայի նկատմամբ Թուրքիայի սյուզերենության որևէ դրսևորում բացառվում էր: Ալբանիայի քաղաքացիական կառավարման և ֆինանսների վերահսկողությունը հանձնարարվում էր Ալբանիայի և վեց տերությունների մեկական պատվիրակներից բաղկացած Միջազգային հանձնաժողովին: Ալբանիայի հասարակական անվտանգությունը և ներքին կարգը պետք է ապահովվեր շվեդական բանակի սպաների ղեկավարությամբ ստեղծված միջազգային ժանդարմերիայի միջոցով: Մինչև իշխանի նշանակումը և ազգային կառավարության կազմակերպումը՝ Ալբանիայի տեղական իշխանությունները և ժանդարմերիան պետք է վերահսկվեին Միջազգային հանձնաժողովի կողմից⁴³⁶:

Միջազգային սահմանային հանձնաժողովի 1913 թ. դեկտեմբերի 17-ի որոշմամբ՝ Ալբանիայի հարավային տարածքի մեջ են ընդգրկվում հունական բանակի կողմից Առաջին բալկանյան պատերազմում թուրքական տիրապետությունից ազատագրված պատմական Էպիրոսի հյուսիսային շրջանների Կորիցա (Կորչա), Արգիրոկաստրո (Գիրոկաստրա), Դելվինա, Լեսկուվիկու, Մոսխոպոլիս, Պոզոնիս քաղաքները և Ադրիատիկ ծովի հիմարա նավահանգիստը: Հունական պատմագրության համաձայն՝ Միջազգային սահմանային հանձնաժողովի 1913 թ. դեկտեմբերի 17-ի որոշման հետևանքով Հյուսիսային Էպիրոսը՝ իր 120 հազար հույն բնակչությամբ, երեք միտրոպոլիտություններով, 376 եկեղեցիներով, 360 դպրոցներով և 22 հազար աշակերտներով, միացվում է Ալբանիային: Հետա-

գայում 1928 թ. նոյեմբերի 6-ին Ալբանիայի հետ կնքած համաձայնությամբ Հունաստանը հրաժարվում է Հյուսիսային Էպիրոսի նկատմամբ իր տարածքային պահանջներից:

4. Պոլսի բուլղարա-թուրքական 1913 թ. հաշտության պայմանագիրը

1913 թ. սեպտեմբերի 29-ին Կ. Պոլսում Բուլղարիայի և Թուրքիայի միջև կնքվում է Երկրորդ բալկանյան պատերազմին Թուրքիայի անմիջական մասնակցության հետևանքներն ամրագրող հաշտության պայմանագիրը: Դրա համաձայն՝ 1913 թ. մայիսի 30-ի Լոնդոնի հաշտության պայմանագրով հաստատված Սև ծովի Միդիա և Էգեյան ծովի Էնոս նավահանգիստների միջև ձգվող Թուրքիայի ուղղագիծ սահմանը Բալկաններում վերացվում էր: Ադրիանապոլիս (Էդիրնե) քաղաքով հանդերձ՝ Թուրքիան ստանում էր Երկրորդ բալկանյան պատերազմում վերագրված Արևելյան Թրակիան, և թուրք-բուլղարական սահմանն էր դառնում Մարիցա (Մերիչ) գետը: Այդպիսով՝ Առաջին բալկանյան պատերազմի հետևանքով դուրս շարտված լինելով Բալկանյան թերակղզուց և Բալկաններում սահմանափակվելով Էնոս-Միդիա ուղղագիծ սահմանից դեպի արևելք գտնվող սոսկ մի փոքրիկ տարածքով, օգտվելով Բալկանյան դաշնակիցների միջև առկա տարածքային անհաշտելի տարածայնությունների հետևանքով առաջացած Երկրորդ բալկանյան պատերազմից՝ երիտթուրքերը, վերագրավելով ամբողջ Արևելյան Թրակիան, Թուրքիային վերադարձնում են Բալկանյան թերակղզին:

Բուլղարա-թուրքական հաշտության պայմանագրով համաձայնություն էր կայացվում դիվանագիտական հարաբերությունների, փոստ-հեռագրային և երկաթուղագծային հաղորդակցության վերականգնման, գերիների փոխանակման պայմանների վերաբերյալ: Բուլղարիային անցած Օսմանյան կայսրության նախկին տարածք-

⁴³⁶ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., N 364. Органический статут Албанского государства, принятый на конференции послов в Лондоне 29 июля 1913 года, с. 369:

ների տեղաբնիկ մուսուլմանները դառնում էին բուլղարահպատակներ, որոնք չորս տարվա ընթացքում տեղական բուլղարական իշխանություններին դիմած սովորական հայտարարության և օսմանյան հյուպատոսարաններում գրանցվելու միջոցով կարող էին ստանալ օսմանյան քաղաքացիություն: Բուլղարիային անցած տարածքների բուլղարահպատակ մուսուլմանները չորս տարով ազատվում էին ռազմական ծառայությունից և ռազմական հարկերից: Օսմանյան քաղաքացիություն ընդունած մուսուլմանները չորս տարվա ընթացքում կարող էին առանց մաքսատուրքի իրենց շարժական գույքը ազատորեն դուրս բերել Բուլղարիայից, իսկ անշարժ սեփականությունը տեղում տնօրինել երրորդ անձանց միջոցով: Բուլղարահպատակություն ընդունած մուսուլմանները պետք է օժտվեին բուլղարական ծագման հպատակներին համահավասար քաղաքացիական և քաղաքական իրավունքներով, ինչպես նաև օգտվեին խղճի, դավանանքի, կրոնական ծեսերի ու ծիսակատարությունների ազատություններով: Սուլթանի՝ որպես մուսուլմանական աշխարհի հոգևոր պետի՝ խալիֆի անունը պետք է հիշատակվեր մուսուլմանների հասարակական աղոթքներում:

Սուլթանի, ինչպես նաև կայսերական ընտանիքի մասնավոր սեփականությունը պահպանվում էր: Այն կարող էին վաճառել կամ վստահված անձանց միջոցով վարձակալության հանձնել: Բուլղարական համայնքները Թուրքիայում պետք է օժտվեին Օսմանյան կայսրության քրիստոնյա համայնքներին շնորհված իրավունքներով: Պայմանավորվող յուրաքանչյուր պետության քաղաքացիները, ինչպես նախկինում, կարող էին երկու երկրներում ապրել և ազատորեն տեղաշարժվել: Բոլոր պարտավորություններով հանդերձ՝ բուլղարական պետության սեփականություն էր դառնում նրա տարածքով անցնող Արևելյան երկաթուղագծային ընկերությանը պատկանող հատվածը: Համաձայնություն էր կայացվում սահմանային Մարիցա (Մերիչ) գետով նավագնացության կազմակերպման, ինչպես նաև բուլղարական Մուստաֆափաշա (Սվիլեն, Սվիլենգրադ)

կայարանից դեպի Ադրիանապոլիս (Էդիրնե) և այնուհետև Բուլղարիայի տարածքով՝ Մարիցա գետի աջ ափով դեպի Էգեյան ծովի բուլղարական Դեդեաղաջ (Ալեքսանդրապոլիս) նավահանգիստը տանող երկաթգծի շահագործման պայմանների վերաբերյալ և այլն⁴³⁷:

Ամփոփելով Բուլղարիայի սանձազերծած երկրորդ բալկանյան պատերազմի ռազմաքաղաքական հետևանքները, ըստ որոնց՝ Բուլղարիայի մարդկային կորուստները կազմել էին 55 հազար սպանված, 150 հազար ծանր վիրավոր, 2 միլիարդ բուլղարական լի տնտեսական վնաս և Բալկաններում ի վնաս Բուլղարիայի ստեղծված աշխարհաքաղաքական փոփոխությունների միանգամայն աննպաստ պայմանները՝ Ադրիանապոլիս (Էդիրնե) քաղաքով Արևելյան Թրակիայի կորուստը, խորհրդային պաշտոնական պատմագրությունը եզրակացնում է. «Այդպիսին էին Ֆերդինանտ թագավորի գլխավորությամբ Բուլղարիան կառավարող ազգայնական հանցախմբի արկածախնդրական քաղաքականության հետևանքները»⁴³⁸:

Աթենքի 1913 թ. թուրք-հունական հաշտության պայմանագիրը

Երկրորդ բալկանյան պատերազմից հետո՝ 1913 թ. նոյեմբերի 14-ին, Աթենքում կնքվում է թուրք-հունական հաշտության պայմանագիրը, և նույն օրն իսկ վերականգնվում են Առաջին բալկանյան պատերազմի հետևանքով երկու երկրների միջև խզված դիվանագիտական հարաբերությունները, նախկին պայմանագրերն ու համաձայնությունները: Բալկանյան պատերազմների հետևանքով Հունաստանին անցած տարածքների մուսուլման բնակիչները ստանում են հունահպատակություն: Հունական կառավարությունը պարտա-

⁴³⁷ Ключников Ю. В. и Сабанин А., *ibid.* ш. 2, т. 1, № 367. Болгаро-турецкий мирный договор, заключенный в Константинополе 16/29 сентября 1913 года, с. 373-375:

⁴³⁸ История Болгарии, т. 1, с. 498.

վորվում էր հարգել նրանց սեփականատիրական իրավունքները, սովորույթները, հավատը, կրոնական արարողություններն ու ծեսերը, ինչպես նաև անձեռնմխելի թողնել մուսուլմանական համայնքների ինքնավարությունն ու աստիճանակարգային կառուցվածքը, ճանաչել նրանց պատկանող շարժական ու անշարժ սեփականության իրավունքները, վակուֆները (մուսուլմանական հոգևոր հաստատությունների հողատարածքները): Մուսուլման բնակիչները ստանում են երեք տարվա ընթացքում Հունաստանի սահմանները թողնելու և օսմանահպատակ դառնալու իրավունք՝ շարունակելով մնալ այդտեղ թողած անշարժ սեփականության տերերը: Հունական կառավարությունը ճանաչում էր Հունաստանի տարածքում գտնվող սուլթանի ու կայսերական տան անդամների անշարժ սեփականության իրավունքները:

Հունական կառավարությանն էին փոխանցվում Հունաստանին անցած տարածքներում երկաթուղագծերի վերաբերյալ թուրքական կառավարության ունեցած իրավունքներն ու այդ երկաթուղագծերը շահագործող ընկերությունների նկատմամբ ստանձնած պարտավորությունները⁴³⁹: Այդպիսով՝ Աթենքի հաշտության թուրք-հունական պայմանագիրը կարգավորում էր Բալկանյան պատերազմների հետևանքով առաջացած թուրք-հունական հարաբերությունների մի շարք կարևոր հարցեր: Ամենահիմնականը, սակայն, այն էր, որ Աթենքի թուրք-հունական հաշտության պայմանագրով վավերացվում էին Հունաստանի տարածքային ձեռքբերումները Բալկանյան թերակղզում: Սակայն երկու պետությունների համար էլ հաշտության պայմանագիրն ուներ խոցելի կողմ. դա էգեյան ծովի կղզիների պատկանելության անորոշությունն էր: Չկարողանալով հասնել վերջնական համաձայնության՝ երկու կողմերը հանգում են կղզիների պատկանելության հարցը տերությունների վճռին ներկայացնելու

⁴³⁹ St'u Strupp St., La situation internationale de la Grèce (1821-1917), NCI, Zurich, 1918:

պայմանը⁴⁴⁰:

Թուրք-հունական Աթենքի հաշտության պայմանագիրը Կ. Պոլսում ընդունվում է դժգոհությամբ: Երիտթուրքական կառավարող շրջանների դժգոհությունը հիմնականում բխում էր էգեյան ծովի կղզիների պատկանելության հետագա ճակատագրի անորոշությունից: «Կղզիների հարցը դեռևս չի լուծվել, իսկ այն մեզ համար հանդիսանում է հիմնական կենսական հարց,- գրում էր «Իկդամ» թերթը,- ուստի, կնքված հաշտությանը հակառակ, երկու երկրների հարաբերությունները չեն կարող անմիջապես մտնել բնական հունի մեջ: Բալկանյան թերակղզում կայուն խաղաղություն կարող է հաստատվել կղզիների հարցի վերջնական լուծման դեպքում, իսկ այդ հարցը պետք է լուծվի այնպես, որպեսզի երաշխավորվեն Օսմանյան կայսրության իրավունքները և կենսական շահերը»,- շեշտում էր թերթը⁴⁴¹:

Էգեյան ծովի կղզիների պատկանելության շուրջ առաջացած թուրք-հունական հարաբերությունների լարվածության ընթացքում Օսմանյան կայսրությունը կառավարող երիտթուրքերը շիկացնում էին պատերազմական մթնոլորտը՝ փոխվրեժի տրամադրություններ բորբոքելով մասնավորապես Հունաստանի դեմ: Պետական խորհրդի նախագահ Խալիլ բեյը մայիսի 19-ին պառլամենտում կոչ է անում վերագրավել այն բոլոր տարածքները, որոնք Բալկանյան պատերազմների հետևանքով անջատվել էին Թուրքիայից⁴⁴²:

Կ.Պոլսում տեղի էին ունենում սպայական խառնաժողովներ, որտեղ երիտթուրքերը բորբոքում էին փոխվրեժի, իմպերիալիստական զավթումների տրամադրություններ: Այդ սպայական խառնաժողովներում ցուցադրվում էր Օսմանյան կայսրության պատմական հսկա քարտեզը, որտեղ սև գույնով նշված էին երկու հարյուր տարիների ընթացքում կայսրության կրած տարածքային կորուստները:

⁴⁴⁰ Նույն տեղում:

⁴⁴¹ St'u "С.-Петербургские ведомости", 7 (20), XI, 1913:

⁴⁴² St'u «Ազատամարտ» 7 (20), 5, 1914:

Այդպիսի խառնաժողովները, որոնցում սովորաբար նախագահում էր ռազմական նախարար էնվերը, ընթանում էին Օսմանյան կայսրության նախկին հզորությունը և տարածքային ամբողջականությունը վերականգնելու, նոր զավթումներ կատարելու նշանաբանով⁴⁴³։ Թուրքական ազգայնական, շովինիստական գաղափարախոսությունների (թյուրքիզմ, պանթյուրքիզմ, պանթուրանիզմ, պանիսլամիզմ), իմպերիալիստական զավթումների մոլեռանդ քարոզչությամբ էին զբաղված այսպես կոչված «Թյուրքական օջախները»՝ «Թյուրք դերնեյի», «Թյուրք յուրդու» և պաշտոնական այլ ակումբները, որոնք անմիջականորեն ղեկավարվում և ֆինանսավորվում էին երիտթուրքական կառավարության կողմից։

Էգեյան ծովի կղզիներում թուրքական տիրապետությունը պատերազմի սպառնալիքով վերականգնելու երիտթուրքերի քաղաքականությունը Առաջին համաշխարհային պատերազմի նախօրյակին դառնում է թուրք-հունական հարաբերությունների ծայրահեղ լարվածության հիմնական պատճառներից մեկը։

1914 թ. օգոստոսի 2-ի գերմանա-թուրքական դաշինքը

Թուրք-հունական ծայրահեղորեն սրված հարաբերությունների ընթացքում Եվրոպայում անսպասելիորեն բռնկված 1914 թ. հուլիսյան միջազգային ճգնաժամը մեծ հույսեր է ներշնչում երիտթուրքերին, ովքեր համոզված էին, որ Բալկաններում տեղի ունեցող քաղաքական իրադարձությունները լայն հեռանկարներ կբացեն իրենց զավթողական ծրագրերի իրականացման համար։ «Ստեղծված լուրջ իրադրությունը թելադրում էր Թուրքիային հմտորեն հարմարվել իրավիճակին՝ ըստ հնարավորին լավագույն ձևով օգտվելու Եվրոպական պայթյունից»,- երիտթուրքական դիվանագիտության հիմնական խնդրի մասին գրել է Բեռլինում Օսմանյան կայսրության

ղեսպան, գեներալ Մահմուդ Մուխթար փաշան⁴⁴⁴։ Երիտթուրքական կուսակցության կառավարող վերնախավի գերմանական կողմնորոշման ջատագովները գերադասում էին դաշինքը Կենտրոնական տերությունների խմբավորման հետ, որի ռազմական հզորության միջոցով հույս ունեին իրականացնել իրենց զավթողական ծրագրերը և ամրապնդել իրենց անկայուն վիճակը երկրի ներսում։ «Երիտթուրքերը համոզված են,- հուլիսի 22-ին Բեռլին ուղարկած իր հեռագրում հաղորդում էր Կ.Պոլսում Գերմանական կայսրության ղեսպան Վանգենհայմը,- որ ռազմական առումով Եռյակ դաշինքն ավելի հզոր է, քան Անտանտը, և որ պատերազմի դեպքում Եռյակ դաշինքի հաղթանակը ապահովված է»⁴⁴⁵։

Ռազմական դաշինքը Գերմանիայի հետ երիտթուրքերին անհրաժեշտ էր նախ և առաջ Ռուսաստանը կործանելու և իրենց պանթուրքական ծրագրերը իրականացնելու համար։ Թուրքական պատմագրությունը շեշտում է, որ երիտթուրքերի կառավարող վերնախավի քաղաքական երազանքը Արևելքում պանթուրքական լայնարձակ կայսրության ստեղծումն էր։ Երիտթուրքերի համոզմամբ, նշում է թուրքական պատմագրությունը, այդ պանթուրքական լայնածավալ կայսրությունը Արևելքում կարող էր ստեղծվել միայն Գերմանիայի հետ ռազմական դաշնակցության միջոցով, քանի որ Գերմանիան իր ռազմաքաղաքական և տնտեսական գերիշխանությունը Արևելքում հաստատելու համար խրախուսում էր պանթուրքական կայսրություն ստեղծելու երիտթուրքական կուսակցության գաղափարախոսությանը⁴⁴⁶։ Արևելքում պանթուրքական լայնարձակ կայսրություն ստեղծելու երիտթուրքական կուսակցության գաղափարախոսության պաշտպանությամբ էին հանդես գալիս նաև գերմանական արևելագիտության բնագավառի ներկայացուցիչները,

⁴⁴³ St'u Capitaine H. Seignobosc, Turcs et Turquie, Paris, 1920, p. 41:

⁴⁴⁴ Général M. Moukhtar Pacha, նշվ. աշխ., էջ 256:

⁴⁴⁵ St'u Frangulis A.F., La Grèce et la crise mondiale, t.1. Paris, 1926, p. 116:

⁴⁴⁶ St'u Ilber Ortayli, նշվ. աշխ., էջ 201:

նշում է թուրքական պատմագրությունը⁴⁴⁷:

Թուրքական պատմագրությունը վկայակոչում է այն փաստը, որի համաձայն՝ դեռևս վտարանդիության ժամանակ Գերմանիայում ապաստանած երիտթուրքերը հայտարարում էին Օսմանյան կայսրությունում իշխանության գալուց հետո Գերմանիայի հետ քաղաքական հարաբերություններ հաստատելու իրենց մտադրության մասին: Ինչպես նշում է թուրքական պատմագրությունը, «Միություն և Առաջադիմություն» կուսակցության պաշտոնական «Օսմանլը» թերթի գերմաներեն թարգմանությամբ հրատարակած 1900 թ. հունվարի 1-ի առաջին համարում երիտթուրքերը շեշտում էին. «Ապագայում Օսմանյան կայսրությունը կառավարող մեր կուսակցությունը այս պաշտոնաթերթի շնորհիվ հարաբերություններ է հաստատելու անվեհեր և վեհանձն գերմանացի ժողովրդի հետ»⁴⁴⁸: Այդպիսով՝ Գերմանիայում դեռևս վտարանդիության մեջ գտնվող երիտթուրքական «Միություն և Առաջադիմություն» կուսակցությունը վստահ համոզմունքով հայտարարում էր ապագայում Օսմանյան կայսրությունը կառավարող կուսակցություն դառնալու և Գերմանիայի հետ քաղաքական հարաբերություններ հաստատելու իր մտադրության մասին:

Այնուամենայնիվ, նշվում է թուրքական պատմագրության մեջ, երիտթուրքական կառավարող շրջաններում կային թուրք-գերմանական ռազմաքաղաքական համագործակցության հակառակորդներ, որոնք, սակայն, ի վիճակի չէին խանգարելու Թուրքիային Գերմանիայի հետ դաշնակցության մղող անխուսափելի զարգացումները⁴⁴⁹: Ըստ թուրքական պատմագրության՝ գերմանական բանակի Գլխավոր շտաբի մշակած պատերազմի ռազմական պլանի համաձայն՝ Օսմանյան կայսրության զինված ուժերը, Կովկասյան տարածաշրջանից Իրանի տարածքով հասնելով թուրքերի իրական հայ-

րենիքը հանդիսացող Թուրան՝ այդտեղից Ռուսաստանին պետք է հարվածեին նրա ամենախոցելի տեղից⁴⁵⁰: Գերմանիայի ռազմական դաշնակցությամբ Առաջին համաշխարհային պատերազմին մասնակցելու հիմնական նպատակը, շեշտում է թուրքական պատմագրությունը, Կենտրոնական Ասիայի թուրքական երկրները Թուրքիայի գլխավորությամբ մեկ միասնական՝ պանթուրքական կայսրության մեջ միավորելու կարևոր խնդիրն էր⁴⁵¹: Գերմանիայի հետ ռազմական դաշինքը երիտթուրքերին անհրաժեշտ էր նաև Բալկաններում իրենց զավթողական նպատակները իրականացնելու, Էգեյան ծովի կղզիները վերանվաճելու համար:

Հուլիսյան ճգնաժամի հետևանքով Եվրոպայում ծավալվող քաղաքական իրադարձությունները անխուսափելիորեն հանգեցնելու էին եվրոպական երկու խմբավորումների՝ Եռյակ դաշինքի և Անտանտի ռազմական բախմանը: Քաղաքական իրադարձությունների ծավալման այդպիսի հեռանկարը ստիպում էր Գերմանական խմբավորմանը շուտափույթ կերպով Թուրքիային ներքաշել Եռյակ դաշինքի ռազմաքաղաքական ոլորտը, որին անհամբերությամբ ձգտում էր երիտթուրքական կառավարող կուսակցության մեծամասնությունը:

Հասունացող ապագա պատերազմում Թուրքիային Եռյակ դաշինքի ռազմաքաղաքական ոլորտը ներգրավելու խնդիրը գերմանական դիվանագիտության համար ստացել էր խիստ հրատապ ու կարևորագույն նշանակություն: 1914 թ. հուլիսի 5-ին կայգեր Վիլիելմ 2-րդի նախագահությամբ Պոտսդամում կայացած խորհրդակցության ժամանակ, ի թիվս հրատապ ռազմաքաղաքական այլ հարցերի, քննարկվում է նաև ապագա պատերազմում Թուրքիայի՝ որպես Գերմանիայի հավանական դաշնակցի մասնակցության իրական ենթարվորությունը: Խորհրդակցությանը հատկապես կանչված Կ. Պոլսի դեսպան Վանգենհայմին հրահանգվում է ամենայն ճշմար-

⁴⁴⁷ Նույն տեղում, էջ 197:

⁴⁴⁸ Նույն տեղում, էջ 194-195:

⁴⁴⁹ Նույն տեղում, էջ 198-199:

⁴⁵⁰ St'u Ali Kemal Meram, Türk-Rus ilişkileri tarihi, İstanbul, 1969, s. 207:

⁴⁵¹ St'u Tarih, s. 251, 324:

տացիությամբ ու հանգամանորեն զեկուցել Թուրքիայի ընդհանուր կացության մասին⁴⁵²:

Միաժամանակ, դեպի Գերմանիան քաղաքականապես կողմնորոշված երիտթուրքերը տենդորեն շտապում էին: Հուլիսի 22-ին Օսմանյան կայսրության ռազմական նախարար Էնվեր փաշան անմիջականորեն դիմում է Գերմանիայի դեսպան Վանգենհայմին՝ եռյակ դաշինքին Թուրքիայի միանալու բացահայտ առաջարկությամբ: Հաջորդ օրը՝ հուլիսի 23-ին, Օսմանյան կայսրության մեծ վեգիր և արտաքին գործերի նախարար Սաիդ Հալիմ փաշան նույն առաջարկությունը պաշտոնապես ներկայացնում է Կ.Պոլսում Ավստրո-Հունգարիայի դեսպան Պալլավիչինին՝ շեշտելով, որ Թուրքիան եռյակ դաշինքի օգնությունն է խնդրում միայն ու միայն Ռուսաստանի դեմ⁴⁵³: Պատասխանը Բեռլինից չի ուշանում: Հուլիսի 24-ին կայգեր Վիլիելմ 2-րդի անմիջական հրահանգով Վանգենհայմը երիտթուրքական կուսակցության պարագլուխներին հայտարարում է գերմանա-թուրքական ռազմական դաշինք կնքելու գերմանական կառավարության պատրաստակամության մասին⁴⁵⁴: Սակայն կայգերական կառավարությունը, որպես ռազմական դաշինքի անհրաժեշտ ու կարևորագույն պայման, պահանջում էր, որպեսզի Ռուսաստանի դեմ մղվելիք պատերազմում թուրքական բանակի բարձրագույն ղեկավարությունը և հինգ բանակային կորպուսների հրամանատարությունը անպայմանորեն հանձնվեր գերմանական ռազմական միսիայի սպաներին: Վանգենհայմը, որ այդ պահանջի հեղինակն էր, Բեռլին ուղարկած իր զեկուցագրում նշում էր նաև այն կարևոր հանգամանքը, որ թուրքական բանակում գերմանական ռազմական միսիայի գերիշխող դերը Թուրքիային կստիպի պատերազմի դեպքում անշեղորեն կատարելու ռազմական դաշինքի պայ-

⁴⁵² St'u Morgenthau H., Mémoires. Paris, 1919, p. 81:

⁴⁵³ St'u Bompard M., L'entrée en guerre de la Turquie. "Revue de Paris", N 13, 1-er juillet. Paris, 1921, p. 81-83:

⁴⁵⁴ St'u Général M. Moukhtar Pacha, նշվ. աշխ., էջ 251:

մանագրով ստանձնած իր պարտավորությունները⁴⁵⁵:

Հուլիսի 27-ին Կ.Պոլսում պաշտոնապես սկսվում են գերմանա-թուրքական ռազմական դաշինքի կնքման խիստ գաղտնի բանակցությունները:

Հուլիսի 28-ին Օսմանյան կայսրության մեծ վեգիր Սաիդ Հալիմ փաշան սուլթան Մեհմեդ Ռեշադի անունից Վանգենհայմին է ներկայացնում Ռուսաստանի դեմ գաղտնի ռազմական դաշինք կնքելու պաշտոնական առաջարկությունը, որի պայմանները մշակել էին ռազմական նախարար Էնվերը և Թուրքիայում գերմանական ռազմական միսիայի ղեկավար, գեներալ Լիման ֆոն Սանդերսը: Սուլթանական կառավարությունը պարտավորվում էր պատերազմի հոշակման առաջին օրն իսկ գերմանական ռազմական միսիային հանձնել թուրքական բանակի բարձրագույն ղեկավարությունը և թուրքական բանակի քառորդ մասը կազմող զորամասերի փաստական հրամանատարությունը: Թուրքիան Գերմանիայից չէր պահանջում ո՛չ ռազմական և ո՛չ էլ ֆինանսական օգնություն: Չէր ժխտվում նաև պատերազմը անջատ հաշտությամբ ավարտելու հնարավորությունը: Այդ պայմանագիրը ուժի մեջ պետք է մտներ Գերմանիայի կողմից Ռուսաստանին պատերազմ հայտարարելու կամ եռյակ դաշինքի տերությունների, ինչպես նաև Թուրքիայի դեմ Ռուսաստանի հանդես գալու դեպքում⁴⁵⁶:

Գերմանա-թուրքական դաշինքի բանակցություններն ընթանում էին եվրոպայի միջազգային հարաբերությունների խիստ լարված մթնոլորտի պայմաններում: Հուլիսի 28-ին եռյակ դաշինքի անդամ Ավստրո-Հունգարիան ռազմական գործողություններ է սկսում Սերբիայի դեմ: Հուլիսի 31-ին Ռուսաստանում հայտարարվում է ընդհանուր զորակոչ, իսկ օգոստոսի 1-ին Գերմանիան պատերազմ է հայտարարում Ռուսաստանին:

Երիտթուրքական կուսակցության գերմանական կողմնորոշ-

⁴⁵⁵ St'u Bompard M., նշվ. աշխ., էջ 83:

⁴⁵⁶ Նույն տեղում, էջ 83-84:

ման ռազմական թևի պարագլուխները ցնծության մեջ էին: Նրանք լիովին պատկերացնում էին այն դերը, որ սկսված համաշխարհային պատերազմում պետք է խաղար Թուրքիան: «Այդ շրջանում մենք լիովին ըմբռնում էինք մեզ հետ դաշինք կնքելու Գերմանիայի դրդապատճառները», - հետագայում հայտարարում է թուրք-գերմանական ռազմաքաղաքական համագործակցության մոլեռանդ կողմնակից, Օսմանյան կայսրության ներքին գործերի նախարար Թալաթը⁴⁵⁷:

Ռազմական դաշինքը Գերմանիայի հետ երիտթուրքերին նախ և առաջ անհրաժեշտ էր Ռուսաստանի դեմ զավթողական պատերազմ սկսելու համար: Այդ էր պատճառը, որ ռազմական դաշինքը Գերմանիայի հետ դեռևս պաշտոնապես չստորագրած թուրքական կառավարությունը տենդորեն սկսում է պատերազմի մեջ մտնելու ռազմական պատրաստությունները և դաշինքի կնքման նախօրյակին հայտարարում է ընդհանուր զորակոչ հոչակելու մտադրության մասին: Նման պայմաններում բանակցող երկու կողմերի համար էլ չկային որևէ խանգարիչ հանգամանքներ ագրեսիվ քաղաքականության նպատակները իրականացնելու ուղղությամբ: Ուստի, Թալաթի վկայությամբ, Գերմանիան և Թուրքիան հեշտությամբ համաձայնվում են ռազմական դաշինքի նախագիծը մշակելու և այն ստորագրելու գործում:

Ի վերջո, գերմանա-թուրքական բանակցությունների արդյունքում օգոստոսի 2-ին Կ.Պոլսում Գերմանական կայսրության դեսպան Վանգենհայմը և Օսմանյան կայսրության մեծ վեզիր և արտաքին գործերի նախարար Սաիդ Հալիմ փաշան ռազմական գործերի նախարար Էնվերի և ներքին գործերի նախարար Թալաթի ներկայությամբ ստորագրում են Ռուսաստանի դեմ ուղղված գերմանա-թուրքական խիստ գաղտնի ռազմական դաշինքը⁴⁵⁸, որին նախա-

պես տեղյակ չէին ոչ միայն երիտթուրքական կառավարության մտացալ անդամները, Բեռլինում Օսմանյան կայսրության դեսպան Մահմուդ Մուխտար փաշան, այլև Էնվերի ու Թալաթի հետ կայսրությունը փաստորեն կառավարող «ետապետության» անդամ, ռազմածովային ուժերի նախարար Ջեմալ փաշան: Հետագայում գերմանա-թուրքական գաղտնի ռազմական դաշինքը Թուրքիայի համար նաև անվերապահորեն գնահատում է որպես «մեծագույն պետական կարևորություն ներկայացնող իրողություն»⁴⁵⁹:

Գերմանա-թուրքական ռազմական դաշինքի պայմանագիրը ուժի մեջ է մտնում նույն օրն իսկ՝ օգոստոսի 2-ին, նրա կնքումից անմիջապես հետո: Հաջորդ օրն այդ ագրեսիվ պայմանագրին է միանում Եոյակ դաշինքի անդամ Ավստրո-հունգարական կայսրությունը: Այդպիսով՝ ձևավորվում է երկու տերությունների ռազմաքաղաքական դաշինքը, որի հետևանքով Օսմանյան կայսրությունը դառնում է ագրեսիվ իմպերիալիստական Եոյակ դաշինքի գործուն անդամը, նրա հարվածային ուժը Մերձավոր և Միջին Արևելքում:

Այդ դաշինքը լիովին արտահայտում էր երկու տերությունների իմպերիալիստական, զավթողական ծրագրերն ու ձգտումները, նրանց քաղաքական շահերի միասնությունն ու համերաշխությունը: «Առաջին Համաշխարհային պատերազմում, - գրել է Բեռլինում թուրքական դեսպան Մահմուդ Մուխտար փաշան, - դաշինքը Օսմանյան կայսրության հետ պանգերմանացիների նկրտումների առջև բաց էր անում համաշխարհային գերիշխանության գայթակղեցուցիչ հորիզոններ: Ամբողջ երկրագնդով մեկ տարածված հարյուր միլիոնավոր մահմեդականների բարոյական ու նյութական օգնությունը Գերմանիայի համար ակնհայտորեն կարող էր դառնալ նշանակալի ծանրակշիռ ուժ ռազմական ու քաղաքական հաշվե-

⁴⁵⁷ St' u Général M. Moukhtar Pacha, նշվ. աշխ., էջ 251:

⁴⁵⁸ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., մաս II. М., 1926:

№ 4. Секретное германо-турецкое соглашение о союзе, заключенное в К. поле 2 августа 1914 года, с. 8-9.

⁴⁵⁹ Джемаль паша, նշվ. աշխ., էջ 91:

կշռում»⁴⁶⁰: Մյուս կողմից՝ ռազմամուլ Գերմանիայի ու նրա դաշնակիցների ռազմական հզորությունը անհրաժեշտ էր երիտթուրքերին՝ Ռուսաստանը կործանելու և պանթուրքական ցնորական ծրագրերը իրականացնելու համար: Երկու տերությունների քաղաքական շահերի լիակատար համերաշխության պայմաններում երիտթուրքերը կատարապես համոզված էին, որ «ոչինչ այնքան բնական ու հարմարադեպ չէր, ինչպես թուրք-գերմանական դաշինքը»⁴⁶¹: Հենց թուրքական պատմագրությունն է շեշտում, որ 1914 թ. օգոստոսի 2-ի գերմանա-թուրքական դաշինքը կնքվել է գերմանական իմպերիալիզմի ֆինանսական կապիտալի և արկածախնդիր երիտթուրքական բուրժուազիայի քաղաքական ընդհանուր խնդիրները իրականացնելու նպատակով⁴⁶²:

Օգոստոսի 4-ին, երբ պատերազմի մեջ է մտնում Անգլիան, և դրանով իսկ Անտանտի տերությունները իրենց գաղութներով, մարդկային ու նյութական հզոր ուժերով ու ահռելի հնարավորություններով, միասնական ճակատով հանդես են գալիս Եոյակ դաշինքի դեմ, երիտթուրքերը որոշում են օգտագործել ստեղծված ռազմաքաղաքական նոր իրադրությունը և քաղաքական բնույթի մի շարք պահանջներ ու պարտավորություններ ներկայացնել իրենց ռազմական դաշնակից Գերմանիային: Օգոստոսի 6-ին Գերմանիան հարկադրված էր ձևականորեն ընդունել գրեթե այն բոլորը, ինչ որ պահանջում էին Օսմանյան կայսրության ղեկավար երիտթուրքական կուսակցության պարագլուխները՝ Էնվերի ու Թալաթի անմիջական մասնակցությամբ: Ի թիվս այլոց՝ շեշտվում էր Ռուսաստանի հանդեպ Թուրքիայի տարածքային պահանջները բավարարելու Գերմանիայի պատրաստակամությունը: Այսպես, Գերմանիան պարտավորվում էր Օսմանյան կայսրության արևելյան սահմանները ուղղել այնպես, որպեսզի ապահովի Թուրքիայի անմիջական

սահմանակցումը Ռուսաստանում բնակվող մուսուլմանական բնակչության հետ:

Հունաստանի վերաբերյալ նշվում էր, որ այդ երկրի պարտության դեպքում Գերմանիան ջանքեր կգործադրի, որպեսզի Էգեյան ծովի կղզիները վերադարձվեն Թուրքիային⁴⁶³:

Գերմանա-թուրքական ռազմական դաշինքը պետք է իրականացներ երիտթուրքերի զավթողական՝ պանթուրքական ծրագիրը, որի առաջին զոհն է դառնում հայ ժողովուրդը: Գերմանա-թուրքական համագործակցության կործանարար հետևանքները, որ Առաջին համաշխարհային պատերազմում կրում է հայ ժողովուրդը, շատ լավ գիտակցում էին այդ ժամանակվա գերմանական ռազմական որոշ գործիչներ: Օրինակ, Օսմանյան կայսրությունում 1913-1918 թթ. գերմանական ռազմական միսիայի ղեկավար, գեներալ Լիման Ֆոն Սանդերսի անձնական քարտուղար և օգնական Հենրիխ Ֆիրբյուխերը 1930 թ. հրատարակած և ֆաշիստական վարչակարգի կողմից ոչնչացված «Հայաստան 1915. Թուրքիայի կողմից քաղաքակիրթ ժողովրդի ոչնչացումը» գրքում նշում է, որ գերմանական կառավարությունը ճշգրտորեն գիտեր Հայաստանում կատարվող իրադարձությունների մասին և ավելացնում՝ «գերմանական ռազմական կառավարությունը կիսում է պատասխանատվությունը նաև 1915 թ. ստոր ոճրագործության համար»⁴⁶⁴:

Գերմանա-թուրքական ռազմաքաղաքական համագործակցությունը, ի վերջո, Առաջին համաշխարհային պատերազմում հանգեցնում է բազմազգ և հսկայածավալ Օսմանյան կայսրության կործանմանը: Հենց թուրքական պատմագրությունն է շեշտում, որ պանթուրքական ցնորական գաղափարախոսության իրականացման նպատակով «հեղաշրջական» մեթոդներով իշխանության

⁴⁶⁰ Général M. Moukhtar Pacha, նշվ. աշխ., էջ 1-2:

⁴⁶¹ Նույն տեղում:

⁴⁶² St'u Rathmann Lothar, նշվ. աշխ., էջ 14-15:

⁴⁶³ St'u Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշվ. աշխ., մաս II:

№ 10. Германо-турецкое соглашение о союзе, заключенное в К.Поле 6 августа 1914 года, с. 17.

⁴⁶⁴ Генрих Фирбюхер, Армения.1915. Уничтожение Турцией культурного народа. Ереван, 1991, с. 67, 69.

գլուխ անցած երիտթուրքական «Միություն և Առաջադիմություն» կուսակցության ռազմական թևը կրկին «հեղաշրջական» մեթոդներով 1914 թ. օգոստոսի 2-ին Գերմանիայի հետ ռազմական դաշինք կնքելով՝ Օսմանյան կայսրությանը նետում է Առաջին համաշխարհային պատերազմի հորձանուտը՝ դառնալով բանակ զորակոչված հարյուր հազարավոր թուրք երիտասարդների ոչնչացման և Օսմանյան կայսրության կործանման պատճառը⁴⁶⁵:

Սերբա-թուրքական 1914 թ. հաշտության պայմանագիրը

1914 թ. մարտի 14-ին Կ. Պոլսում կնքված սերբա-թուրքական հաշտությամբ երկու պայմանավորվող կողմերը 1913 թ. մայիսի 30-ի Լոնդոնի հաշտության պայմանագրի՝ իրենց վերաբերող մասը համարում էին վավերացված: Երկու երկրների միջև հռչակվում էր խաղաղություն և բարեկամություն, վերականգնվում էին մինչև պատերազմը միմյանց միջև կնքված բոլոր տեսակի պայմանագրերը, ինչպես նաև դիվանագիտական և հյուպատոսական հարաբերությունները: Սերբիային անցած տարածքների մուսուլման սերբա-հպատակները օժտվում էին սերբ քաղաքացիներին իրավահավասար քաղաքացիական և քաղաքական, կրոնական արարողությունների, ծեսերի ու ծիսակատարությունների լիակատար ազատության իրավունքներով: Սուլթանի՝ որպես ամբողջ մուսուլմանական աշխարհի հոգևոր պետի՝ խալիֆի անունը պետք է հիշատակվեր մուսուլմանների հասարակական աղոթքներում: Սերբիան ճանաչում էր մուսուլմանական մասնավոր բոլոր դպրոցների, ինչպես նաև Ոսկյուրի (Սկոպլեյի) և Մոնաստիրի (Բիտոլայի) մուսուլմանական արվեստների և արհեստների ուսումնարանների գոյությունը: Սերբիան պարտավորվում էր պահպանել ու հարգել սուլթան Մուրադ 1-ին Հուլավենդիգարի (1362-1389 թթ.) շիրիմը Կոսովոյում: Երկու կող-

մերը փոխադարձաբար պարտավորվում էին հարգել պատերազմում զոհված իրենց զինվորների շիրիմները: Սերբական կառավարությանն էին փոխանցվում Թեսալոնիկե-Մոնաստիրի և Արևելյան երկաթուղագծերի ընկերությունների նկատմամբ թուրքական կառավարության ունեցած նախկին պարտավորությունները: Սերբա-թուրքական հաշտության պայմանագրի որոշ հոդվածներ նույնությամբ կրկնում էին Աթենքի 1913 թ. նոյեմբերի հաշտության պայմանագիրը⁴⁶⁶:

Բալկանյան երկրները 1918-1923 թթ.

Առաջին համաշխարհային պատերազմի վերջին ակնհայտ էր դառնում Գերմանական խմբավորման պարտությունը, որը հնարավորություն էր ստեղծում բալկանյան երկրների աշխարհաքաղաքական իրավիճակը արմատական փոփոխությունների ենթարկելու համար:

1917 թ. հուլիսի 20-ին Հոնիական ծովի Կորֆու կղզում Սերբիայի կառավարության ղեկավար Նիկոլա Պաշիչը և 1915 թ. մայիսին Լոնդոնում ստեղծված Հարավսլավոնական կոմիտեի նախագահ Անտե Տրումբիչը ստորագրում են համաձայնություն, որը նախատեսում էր Համաշխարհային պատերազմից հետո Սերբիայի և պարտված Ավստրո-Հունգարիայի կազմում գտնվող հարավսլավոնական հողերի՝ սերբական Վոյեվոդինայի, Սլովենիայի, Խորվաթիայի, Դալմաթիայի, Բոսնիայի և Հերցեգովինայի միավորումը մեկ ինքնուրույն՝ անկախ պետության մեջ: Այդ համաձայնությունը, որը պատմության մեջ է մտնում «Կորֆուի հայտարարություն» անունով, նախատեսում էր հարավսլավոնական հողերը միավորել 1903 թ.-ից Սերբիայում իշխող Կարագեորգիևիչների արքայատոհմի գլխավորությամբ՝ ստեղծելով Սերբերի, խորվաթների և սլովենների սահ-

⁴⁶⁵ Rathmann Lothar, նշվ. աշխ., էջ 13, 15:

⁴⁶⁶ Ключников Ю. В. и Сабанин А., նշխ. աշխ., մաս I.N 371. Сербско-турецкий мирный договор, заключенный в К.Поле 1/14 марта 1914 года, с. 380-381:

մանադրական միապետությունը: 1917 թ. օգոստոսի 11-ին Կորֆուի հայտարարությանն է միանում 1917 թ. մարտին Փարիզում ստեղծված Չեռնոգորիայի Ազգային միավորման կոմիտեն:

1918 թ. նոյեմբերի 3-ին պարտված Ավստրո-Հունգարիայի կապիտուլյացիայի հետևանքով քաղաքական բարենպաստ պայմաններ են ստեղծվում Կորֆուի հայտարարությունը իրականացնելու համար: Չեռնոգորիայի Ազգային միավորման կոմիտեի կողմից Կորֆուի հայտարարությանը միանալու հետևանքով 1918 թ. նոյեմբերի 26-ին Պողոզորիցայում հրավիրված Չեռնոգորիայի սերբ ժողովրդի Ազգային ժողովը կայացնում է որոշում՝ Չեռնոգորիայի թագավոր Նիկոլա 1-ին Պետրովի Նեգոշին և նրա ամբողջ արքայատոհմին գահազրկելու և Կարագեորգիևիչների արքայատոհմի գլխավորությամբ Սերբիայի հետ մեկ միասնական թագավորության մեջ միավորելու համար⁴⁶⁷: 1918 թ. դեկտեմբերի 1-ին Բելգրադում հռչակվում է Սերբիայի, Չեռնոգորիայի և քայքայված Ավստրո-հունգարական կայսրության հարավսլավոնական մարզերի՝ խորվաթիայի, Բոսնիայի և Հերցեգովինայի միավորումը Սերբերի, խորվաթների և սլովենների մեկ միասնական թագավորության մեջ՝ Սերբիայում իշխող Կարագեորգիևիչների արքայատոհմի գլխավորությամբ:

Բալկանյան հիմնախնդիրները 1919-1920 թթ.

Փարիզի հաշտության կոնֆերանսում

1919 թ. հունվարի 18-ից մինչև 1920 թ. հունվարի 21-ը Փարիզում կայացած հաշտության կոնֆերանսում կնքված միջազգային պայմանագրերը լիովին փոխում են նաև Բալկանների աշխարհաքաղաքական քարտեզը՝ ամրագրելով Առաջին համաշխարհային

⁴⁶⁷ Ключников Ю.В. и Сабанин А., նշխ. աշխ., մաս II, N 145, Резолюция великого национального собрания сербского народа Черногории о соединении с другими сербскими областями. Подгорица, 26 ноября 1918 года, с. 202-203:

պատերազմի արդյունքում ստեղծված նոր պետությունների անկախությունը և դրանց սահմանները:

Հարավսլավիա

(Սերբերի, խորվաթների և սլովենների թագավորություն)

1919 թ. սեպտեմբերի 10-ին Փարիզի արվարձան Սեն-ժերմենում Ավստրիայի հետ կնքված հաշտությամբ բանակցությունների մասնակից բոլոր տերությունները և պետությունները ճանաչում են 1918 թ. դեկտեմբերի 1-ին Բելգրադում հռչակված Սերբերի, խորվաթների և սլովենների դաշնակցային պետության՝ Հարավսլավիայի քաղաքական լիակատար անկախությունը:

Փարիզի հաշտության կոնֆերանսում կնքված միջազգային պայմանագրերով հաստատվում են Հարավսլավիայի տարածքները և նրա սահմանները: Այսպես, 1919 թ. նոյեմբերի 27-ին Փարիզի արվարձան Նեյիում կնքված հաշտության պայմանագրով Հարավսլավիային են անցնում Բուլղարիայի արևմտյան սահմանի մոտ 2566 քառ. կմ տարածությամբ չորս շրջաններ, այդ թվում՝ Ստրումիցան (այժմ գտնվում է Հյուսիսային Մակեդոնիայի Հանրապետության կազմում):

1920 թ. հունիսի 4-ին Վերսալի Տրիանոնի պալատում կնքված հաշտությամբ Հունգարիայից Հարավսլավիային են անցնում խորվաթիան, Բաչկան և Բանատի արևմտյան մասը: 1920 թ. նոյեմբերի 12-ին իտալական քաղաք Ռապալլոյում կնքված հաշտությամբ ավստրիական նախկին տիրույթներից Հարավսլավիային են տրվում Սլովենիան, Դալմաթիան, բացի Զադար նավահանգստից և մի շարք կղզիներից, որոնք 1918 թ. գրավվել էին Իտալիայի կողմից, Բոսնիան և Հերցեգովինան:

Այդպիսով՝ Փարիզի հաշտության կոնֆերանսում կնքված վերոնշյալ միջազգային պայմանագրերով վերջնականորեն որոշվում և հաստատվում էին Սերբերի, խորվաթների և սլովենների թագավոր-

րության՝ Հարավսլավիայի տարածքները և նրա սահմանները հարևան պետությունների՝ Ավստրիայի, Բուլղարիայի, Հունգարիայի, Իտալիայի, Ալբանիայի, Հունաստանի և Ռումինիայի հետ: Այդպիսով՝ իրականանում էր միապետական Սերբիայի գերիշխանության ներքո հարավսլավոնական բոլոր հողերը միավորելու և Բալկաններում հզոր սլավոնական պետություն ստեղծելու վերաբերյալ սերբ պետական ու քաղաքական գործիչ Իլիյա Գարաշանինի կողմից 1844 թ. կազմված Սերբիայի արտաքին քաղաքական ծրագիրը՝ «Նաչերտանինեն»: Իր գլխավորությամբ միավորելով հարավսլավոնական երկրները՝ Սերբիան Չեռնոգորիայի տարածքով դուրս էր գալիս Ադրիատիկ ծով, իսկ հետագայում՝ 1951-1976 թթ. կառուցված 476 կմ երկարությամբ երկաթուղագծով Բելգրադը ուղղակիորեն կապվում էր Ադրիատիկ ծովի չեռնոգորյան Բար նավահանգստի հետ:

1919-1920 թթ. Փարիզի հաշտության կոնֆերանսում կնքված միջազգային պայմանագրերի հիման վրա 12 մլն բնակչությամբ 248 488 հազ. քառ. կմ տարածքի վրա ստեղծված Սերբերի, խորվաթների և սլովենների թագավորությունը 1929 թ. հոկտեմբերին վերանվանվում է Հարավսլավիայի թագավորություն:

Բուլղարիա

1915 թ. հոկտեմբերի 14-ից Գերմանական խմբավորման դաշնակցությամբ Առաջին համաշխարհային պատերազմին մասնակցած և պարտություն կրած Բուլղարիայի վերաբերյալ հաղթանակած տերությունների կայացրած Նեյիի հաշտության պայմանագրով Բուլղարիայից անջատվում է 1913 թ. օգոստոսի 10-ի Բուխարեստի հաշտության պայմանագրով ստացած Նեստոս (Մեստա) և Մարիցա (Էվրոս) գետերի միջև գտնվող 8,5 հազ. քառ. կմ տարածությամբ Արևմտյան Թրակիան՝ Էգեյան ծովի Պորտո-Լագոս և Դեդեաղաջ (Ալեքսանդրապոլիս) նավահանգիստներով, որի հետևանքով Բուլղարիան զրկվում է դեպի Էգեյան ծով դուրս գալու ելքից:

1920 թ. օգոստոսին կնքված Սևրի պայմանագրով Արևմտյան Թրակիան տրվում է 1917 թ. հունիսի 27-ից Անտանտի տերությունների կողմում Առաջին համաշխարհային պատերազմին մասնակցած Հունաստանին:

Ռումինիա

Սեն-ժերմենում կնքված հաշտությամբ Ավստրիայից Ռումինիային է անցնում Բուկովինան: Նեյիի հաշտությամբ Բուլղարիայից Ռումինիային է անցնում Հարավային Դորբուջան, իսկ Տրիանոնի հաշտության պայմանագրով՝ Հունգարիայից Ռումինիային են անցնում Տրանսիլվանիան և Արևելյան Բանատը: Օգտվելով Խորհրդային Ռուսաստանի դեմ սկսված օտարերկրյա ռազմական ինտերվենցիայից՝ 1918 թ. հունվարին Ռումինիան գրավում է Բեսարաբիան, իսկ նոյեմբերին՝ Բուկովինան: 1920 թ. հոկտեմբերի 28-ին ստորագրած Փարիզի արձանագրությամբ Անգլիան, Ֆրանսիան, Իտալիան և Ճապոնիան ճանաչում են Ռումինիայի կողմից Բեսարաբիայի գրավումը: Այդպիսով՝ Փարիզի հաշտության պայմանագրերի հետևանքով Ռումինիայի տարածքը 132 հազ. քառ. կմ-ից հասնում է 235 հազ. քառ. կմ-ի, իսկ բնակչությունը՝ մոտ 7 մլն-ից 18 մլն-ի:

Խորհրդային Ռուսաստանը, թեև 1920 թ. փետրվարին վերադարձրել էր Դնեստրի ձախ ափի բեսարաբական տարածքը, այնուամենայնիվ, չէր հաշտվում Բեսարաբիան կորցնելու իրողության հետ: Օգտվելով Երկրորդ համաշխարհային պատերազմի հետևանքով եվրոպայում ծավալվող ռազմաքաղաքական իրադարձություններից՝ 1940 թ. հունիսի 26-ին ԽՍՀՄ կառավարությունը Ռումինիային ներկայացրած նոտայով պահանջում է վերադարձնել Բեսարաբիան, ինչպես նաև Հյուսիսային Բուկովինան: Երկու օր անց՝ հունիսի 28-ին, խորհրդային բանակի զորամասերը, առանց դիմադրության հանդիպելու, գրավում են Բեսարաբիան և Հյուսիսային Բուկովինան:

1940 թ. օգոստոսի 2-ին ԽՍՀՄ Գերագույն խորհրդի 7-րդ նստաշրջանի ընդունած օրենքի համաձայն Բեսարաբիայի տարածքի վրա՝ Դնեստր և Պրուտ գետերի միջև, ստեղծվում է Մուլդավական սոցիալիստական հանրապետությունը: Սակայն ուկրաինացիներով բնակեցված Հարավային Բեսարաբիայի Իզմայիլի, Ակկերմանի և Խոտինի գավառները միացվում են խորհրդային Ուկրաինային: Ինչ վերաբերում է Հյուսիսային Բուկովինային, ապա այդ տարածքը, Չերնովցի քաղաքով, նույնպես միացվում է խորհրդային Ուկրաինային:

1940 թ. օգոստոսի 30-ին Վիեննայում կնքված պայմանագրի համաձայն, Ռումինիայից Հունգարիային են անցնում Տրանսիլվանիայի հյուսիսային և հյուսիս-արևելյան շրջանները՝ 43 հազ. քառ. կմ տարածությամբ և 2,6 մլն բնակչությամբ:

Նույն թվականի սեպտեմբերի 7-ին Ռումինիայից Սիլիստրա քաղաքով Բուլղարիային է վերադարձվում Հարավային Դոբրուջան: Երկրորդ համաշխարհային պատերազմից հետո՝ 1947 թ. փետրվարին, Փարիզում ստորագրված հաշտության պայմանագրի համաձայն Ռումինիան և Հունգարիան վերականգնում են 1938 թ. հունվարի 1-ի սահմանը, որի հետևանքով Տրանսիլվանիայի հյուսիսային և հարավ-արևելյան շրջանները վերադարձվում են Ռումինիային:

Ալբանիայի անկախության հռչակումը

1920 թ. հունվարի 21-ից 31-ը Լյուշնյա քաղաքում կայացած Ալբանական Ազգային կոնգրեսը հաստատում է 1913 թ. մայիսի 30-ի Լոնդոնի հաշտության պայմանագրով ճանաչված Ալբանիայի անկախությունը՝ հայտարարելով, որ չի ընդունում «ոչ մի օտարերկրյա մանդատ և հովանավորություն» և Տիրանան հռչակում մայրաքաղաք: Անգլիայի, Ֆրանսիայի, Իտալիայի և Ճապոնիայի ներկայացուցիչների Լոնդոնի կոնֆերանսը 1920 թ. նոյեմբերի 9-ին հաստա-

տում է Ալբանիայի անկախությունը: Մեծ տերությունների կողմից անկախ ճանաչված Ալբանիան 1920 թ. դեկտեմբերի 17-ին դառնում է Ազգերի լիգա միջազգային կազմակերպության լիիրավ անդամը:

Անկախ ճանաչված Ալբանիայի հյուսիսային սահմանները որոշվում են 1922 թ., իսկ հարավային սահմանները՝ Միջազգային հանձնաժողովի կողմից 1913 թ. դեկտեմբերի 17-ին կայացրած որոշման վրա՝ 1924 թ.:

Սևրի հաշտության պայմանագիրը (1920 թ. օգոստոսի 10)

Գերմանիայի ռազմական դաշնակից Թուրքիան Առաջին համաշխարհային պատերազմում պարտություն է կրում: 1918 թ. հոկտեմբերի 30-ին Էգեյան ծովի Լեմնոս կղզու Մուդրոս նավահանգստում, անգլիական «Ազամեմնոն» ռազմանավի վրա կնքված զինադադարով ամբողջ Թուրքիան հանձնվում էր հաղթող տերություններին:

Թուրքիային իրենց հաշտության պայմանները թելադրելու նպատակով Փարիզի հաշտության կոնֆերանսի որոշմամբ անգլիական, ֆրանսիական և ամերիկյան ռազմանավերի աջակցությամբ հունական զորքերը 1919 թ. մայիսի 15-ին ափ են իջնում Էգեյան ծովի խոշորագույն նավահանգիստ Ջմյուտնիայում (Իզմիր)՝ սկիզբ դնելով Թուրքիայի դեմ ուղղված պատերազմին:

Հունական բանակի սկզբնական հաջողությունների շրջանում, երբ Թուրքիայի առանձին տարածքները գրավված էին ֆրանսիական, անգլիական և իտալական զորքերի կողմից, դաշնակից տերությունները 1920 թ. օգոստոսի 10-ին Փարիզի արվարձան Սևրում հաշտության պայմանագիր են կնքում Թուրքիայի հետ:

Սևրի հաշտության պայմանագրի համաձայն Արևելյան Թրակիան՝ Էվրոս (Մարիցա) գետից մինչև Կ.Պոլսի մատույցները՝ Չաթալջայի բլուրները, Էդիրնե (Ադրիանապոլիս) քաղաքով, Սև ծովի

Միդիա և Մարմարա ծովի Ռոդոստո (արդի Թեքիրդաղ) նավահանգիստներով, ինչպես նաև Դարդանեյի նեղուցի եվրոպական ափի Գալլիպոլի (Կալլիպոլիս) թերակղզով, Թուրքիան հանձնում էր Հունաստանին⁴⁶⁸: Այդպիսով՝ Սևրի հաշտության պայմանագրի համաձայն Թուրքիան Բալկաններում սահմանափակվում էր սուկ Կ.Պոլսից մինչև Չաթալջայի բլուրները՝ մոտ 2 հազ. քառ. կմ տարածքում:

Սևրի հաշտության պայմանագրով Փ.Ասիայի արևմուտքում, հարակից տարածքով Հունաստանին էր տրվում Էգեյան ծովի խոշորագույն Ջմյունիա (Իզմիր) նավահանգիստը, որը, ձևականորեն մնալով թուրքական սուլթանության ներքո, ժամանակավորապես պետք է կառավարվեր հունական կառավարության նշանակած հատուկ պաշտոնյաների կողմից: Գլխավոր դաշնակից տերությունների կողմից որոշված Ջմյունիայի արտաքին ամրոցներից մեկի աշտարակի վրա, որպես թուրքական սուլթանության խորհրդանիշ, մշտապես պետք է ծածանվեր օսմանյան դրոշը: Թուրքական դրամը Ջմյունիայում ազատորեն պետք է շրջանառության մեջ լիներ, իսկ Հունաստանը դրանք արժեզրկելու միջոցառումներ ձեռնարկել իրավունք չէր ունենալու: Ջմյունիայի բնակիչները ստանում էին հունական քաղաքացիություն: Հունաստանը իրավունք էր ստանում Ջմյունիայում ստեղծելու տեղական պառլամենտ, առանց պարտադիր զինվորական ծառայության պահելու զինված ուժեր, կարող էր քաղաքը՝ իր տարածքով հանդերձ, ներառել իր մաքսային համակարգի մեջ: Հինգ տարի անց Ջմյունիայի պառլամենտը Ազգերի Լիգայի Խորհրդից կարող էր պահանջել հանրաքվեի միջոցով Ջմյունիան՝ իր տարածքով վերջնականորեն միացնել Հունաստանին: Ազգերի Լիգայի Խորհրդի անցկացրած հանրաքվեի միջոցով Ջմյունիան իր տարածքով Հունաստանին միացնելուց հետո Թուր-

քիան պետք է հրաժարվեր այդ քաղաքի և նրա տարածքի նկատմամբ ունեցած իր բոլոր իրավունքներից: Ջմյունիան իր տարածքով Հունաստանին միացնելուց հետո անժամկետ վարձակալությամբ Ջմյունիայի նավահանգստում Թուրքիային պետք է տրվեր ազատ գոտի՝ համապատասխան մաքսատուրքերով ապրանքներ ներմուծելու, խանութներ ու պահեստներ կառուցելու, ինչպես նաև տարբեր բնույթի արտադրություններ կազմակերպելու համար⁴⁶⁹:

Սևրի հաշտության պայմանագրով Հունաստանը ստանում էր Դարդանեյի նեղուցի դիմաց գտնվող և ռազմաստրատեգիական կարևորագույն նշանակություն ունեցող Իմբրոս (արդի Գյոկչեադա) և Թենեդոս (արդի Բոզզասադա), ինչպես նաև փոքրասիական ափագծից երեք մղոն հեռավորության վրա գտնվող Էգեյան ծովի կղզիները⁴⁷⁰: Սակայն Դոդեկանեզյան արշիպելագը և հարակից կղզիները, որոնք 1911-1912 թթ. իտալա-թուրքական պատերազմում զրավվել էին Իտալիայի կողմից, հանձնվում են Իտալիային⁴⁷¹: Սևրի պայմանագրով Անգլիան ստանում էր 1914 թ. նոյեմբերի 5-ին բռնակցած Կիպրոս կղզին, իսկ նրա բնակիչները ստանում են բրիտանահպատակություն⁴⁷²: Այդպիսով՝ նշվում է հունական պատմագրության մեջ, Սևրի հաշտության պայմանագրով ստեղծվում էր երեք ծովերով շրջապատված, Էգեյան ծովում գերիշխող, Փ.Ասիայի մի մասում՝ Ջմյունիայի շրջանում հաստատած, Էվրոս (Մարիցա) գետից արևելք՝ մինչև Մարմարայի ու Սև ծովի ափերը, և Չաթալջայի բլուրները տարածվող Մեծ հունական պետություն: Մեծ Հունաստան ստեղծելու՝ «Մեգալի իդեայի» գաղափարախոսությունը երկնականում գրեթե իրականացված էր, եզրակացվում է հունական պատմագրության մեջ:

⁴⁶⁸ См'у Проф. Ю. В. Ключников. Мирные договоры империалистической войны в конспективном изложении. М., 1925. V. Мирный договор между союзными державами и Турцией, подписанный в Севре 10 августа 1920 года. Часть II. Границы Турции (с. 27-35):

⁴⁶⁹ Առջև տեղում, Отдел IV, Смирна, с. 65-83:

⁴⁷⁰ Առջև տեղում, Отдел V, Греция, с. 84-87:

⁴⁷¹ Առջև տեղում, Отдел XI, Ливия и острова Эгейского моря, с. 121-122:

⁴⁷² Առջև տեղում, Отдел IX, Кипр, с. 115-117:

Լոզանի հաշտության պայմանագիրը (1923 թ. հուլիսի 24)

Սևրի հաշտության պայմանագրի կնքումից հետո Հունաստանի թե՛ ներքաղաքական կյանքում և թե՛ միջազգային հարաբերություններում կատարվում են ուժեղացող քաղաքական լուրջ իրադարձություններ, որոնց հետևանքով Հունաստանը ջախջախիչ պարտություն է կրում 1919-1922 թթ. հույն-թուրքական պատերազմում: 1919-1922 թթ. հույն-թուրքական պատերազմում Հունաստանի ջախջախիչ պարտությունը պատմության մեջ է մտնում «Փոքրասիական աղետ» անունով: Կ.Պոլսի անկումից հետո հույն ժողովրդի ապրած մեծագույն աղետը՝ 1919-1922 թթ. պատերազմում կրած ջախջախիչ պարտությունն էր, նշում է հունական պատմագրությունը:

1919-1922 թթ. հույն-թուրքական պատերազմում Հունաստանի կրած ջախջախիչ պարտությունը հանգեցնում է նաև Սևրի հաշտության պայմանագրի կործանմանը:

1922 թ. հոկտեմբերի 11-ին Մարմարա ծովի արևելյան ափի Մուդանիա նավահանգստում մի կողմից՝ Թուրքիայի և մյուս կողմից՝ Անգլիայի, Ֆրանսիայի և Իտալիայի միջև կնքված զինադադարին հոկտեմբերի 13-ին միանում է Հունաստանը: Ձինադադարի համաձայն մինչև հաշտության պայմանագրի կնքումը՝ դաշնակիցների զորքերը պետք է մնային Կ. Պոլսում և Նեղուցների գոտում:

1922 թ. հոկտեմբերի 13-ին Մարմարա ծովի արևելյան ափի Մուդանիա նավահանգստում կնքված զինադադարով պատերազմը Հունաստանի և Թուրքիայի միջև ավարտվում էր: Հունաստանը պարտավորվում էր իր զորքերը անհապաղ դուրս բերել Արևելյան Թրակիայից՝ Բալկաններում հույն-թուրքական սահմանը դարձնելով Մարիցա (Էվրոս) գետը:

1923 թ. հուլիսի 24-ին Լոզանում Թուրքիայի հետ կնքված հաշտության միջազգային պայմանագրով վերջնականապես հաստատվում էին Հունաստանի սահմանները և նրան անցած ծովային և ցա-

մաքային տարածքները⁴⁷³: Բալկաններում Հունաստանը Բուլղարիայից ստանում է Արևմտյան Թրակիան՝ մինչև Մարիցա (Էվրոս) գետը, որն էլ դառնում է հույն-թուրքական բնական սահմանը: Հունաստանին են անցնում էգեյան ծովի բոլոր այն կղզիները, որոնք գտնվում են փոքրասիական ափից երեք մղոն հեռավորության վրա: Հունական կառավարությունը պարտավորվում էր ուժեղացնել զինադադարի ժամկետը և ուժեղացնել էգեյան ծովի Լեսբոս (Միթիլեն), Քիոս, Սամոս և Իկարիա կղզիները՝ դրանցում չկառուցելով ամրություններ և ուժեղացնելով այն հենակետեր, սակայն իրավունք ստանալով դրանց պաշտպանության համար պահել անհրաժեշտ քանակությամբ զինված ուժեր, ժանդարմերիա և ոստիկանություն: Հունական ուժեղացված ինքնաթիռների արգելվում էր թռչել Փոքր Ասիայի առափնյա տարածքների, իսկ թուրքական ուժեղացված ինքնաթիռների թռիչքները՝ էգեյան ծովի հունական կղզիների վրայով⁴⁷⁴:

Լոզանի հաշտության պայմանագրով Թուրքիան ստանում է էգեյան ծովի Ջմյունիայի նավահանգիստը և նրա շրջանը, Էվրոս գետից մինչև Սև ու Մարմարա ծովերը տարածվող ամբողջ Արևելյան Թրակիան՝ Ադրիանապոլիս քաղաքով և Էվրոս գետի ձախ ափի Էնոս (արդի Էնեզ) էգեյան ծովի նավահանգստով, Գալլիպոլի թերակղզին, նաև փոքրասիական թերակղզուց մինչև երեք մղոն հեռավորության վրա գտնվող էգեյան ծովի կղզիները: Դարդանեյի նեղուցի դիմաց գտնվող և ուժեղացված տրատեգիական մեծ նշանակություն ունեցող Իմբրոս և Թենեդոս կղզիները տերությունները թողնում են թուրքական տիրապետության տակ՝ երաշխավորելով հույն բնակչության անվտանգությունը, գույքի անձեռնմխելիությունը և

⁴⁷³ Լոյն տեղում, VI. Мирный договор, подписанный в Лозанне 23 июля 1923 г. Отдел I. Территориальные положения (ст. 2-22), с. 2. Граница Турции с Болгарией и Грецией:

⁴⁷⁴ Լոյն տեղում, Հոդված 12, 13:

տեղական ինքնակառավարման վարչական հատուկ համակարգը⁴⁷⁵:

Այդպիսով՝ 1919-1922 թթ. պատերազմում ջախջախիչ պարտություն կրած Հունաստանը Լոզանի հաշտության կոնֆերանսի որոշումներով Թուրքիային է վերադարձնում Սևրի հաշտության պայմանագրով իրեն տրված ամբողջ Արևելյան Թրակիան, Դարդանեյի նեղուցին հարակից Իմրոս և Թենեդոս կղզիները, Փ. Ասիայի արևմուտքում՝ Էգեյան ծովի առևտրական խոշորագույն Ջմյունիա նավահանգիստը: Այդպիսով՝ դառնությամբ եզրակացնում է հունական պատմագրությունը, Բալկանյան պատերազմներից հետո, երկարատև տասնմեկ տարիների ընթացքում մղած շարունակական պատերազմների արդյունքում, Լոզանի հաշտության կոնֆերանսի որոշումներով Հունաստանի ձեռք բերած միակ տարածքն է դառնում սոսկ միայն Արևմտյան Թրակիան՝ ընդհամենը 8 796 քառ. կմ տարածությամբ և 202,650 բնակչությամբ:

Լոզանի հաշտությամբ Իտալիային են տրվում 1911-1912 թթ. իտալա-թուրքական պատերազմում գրաված Էգեյան ծովի Դոդեկանեզյան արշիպելագը և հարակից կղզիները⁴⁷⁶ (1947 թ. Դոդեկանեզյան արշիպելագը տրվում է Հունաստանին):

Լոզանի կոնֆերանսը ճանաչում է Անգլիայի կողմից 1914 թ. նոյեմբերի 5-ին կատարած միջերկրածովյան Կիպրոս կղզու բռնակցումը և կղզու բոլոր բնակիչները ստանում են բրիտանահպատակություն⁴⁷⁷ (1925 թ. մարտի 1-ին Կիպրոսը հռչակվում է անգլիական գաղութ, իսկ 1960 թ. օգոստոսին հռչակվում է անկախ հանրապետություն):

Լոզանի հաշտության կոնֆերանսի ընթացքում տեղի էին ունենում նաև հույն-թուրքական առանձին բանակցություններ: Դրանց արդյունքում 1923 թ. հունվարի 30-ին կնքվում է հույն-թուրքական

համաձայնություն՝ երկու երկրների հույն և թուրք բնակչությունների փոխանակման մասին: Սակայն փոխանակման ենթակա չէին Դարդանեյի նեղուցին հարակից Իմրոս և Թենեդոս կղզիներում, Կ. Պոլսում բնակվող հույները և Հունաստանին տրված Արևմտյան Թրակիայի թուրքերը: Հունական պատվիրակության ղեկավար Է. Վենիզելոսի դիվանագիտական ջանքերի շնորհիվ քեմալական կառավարությանը չի հաջողվում իրականացնել Կ. Պոլսից հունական պատրիարքությունը հեռացնելու պահանջը: Ինչ վերաբերում էր Հունաստանին ներկայացվող ռազմատուգանքի և թուրքական նավահանգիստներում պատերազմի հետևանքով արգելակալանքի ենթարկված հունական առևտրանավերը ստանալու Թուրքիայի պահանջին, ապա, որպես փոխհատուցում, մայիսի 26-ի թուրք-հունական համաձայնությամբ Հունաստանը Թուրքիային է զիջում Ադրիանապոլիսի արվարձաններից Կարաաղաջի եռանկյունու տարածքը:

Հունական պատմագրությունը բարձր է գնահատում Լոզանի հաշտության կոնֆերանսում հունական պատվիրակության ղեկավար Է. Վենիզելոսի աննկուն գործունեությունը՝ շեշտելով, որ նա իր դիվանագիտական բացառիկ ունակությունների շնորհիվ ընթացող բանակցություններում հմտորեն պաշտպանում էր Հունաստանի տեսակետներն ու շահերը:

Երկու երկրների հույն և թուրք բնակիչների փոխանակմանը վերաբերող 1923 թ. հունվարի 30-ի համաձայնությամբ միայն Կ. Պոլսից և նրա շրջակայքից սեփական ցանկությամբ Հունաստան են տեղափոխվում ավելի քան 200 հազար հույներ: Ընդհանուր առմամբ Թուրքիայից Հունաստան են տեղափոխվում 1,5 մլն հույն վերաբնակիչներ, այդ թվում՝ փախստականներ: Հունաստան են տեղափոխվում ցեղասպանությունից փրկված նաև 50 հազար հայ փախստականներ:

Ազգերի Լիգայի ֆինանսական օգնությամբ 1923-1930 թթ. ընթացքում լուծվում է հույն փախստականների վերաբնակեցման և տեղավորման խնդիրը: Օրինակ՝ 143 հազարից ավելի փախստա-

⁴⁷⁵ Նույն տեղում, Հոդված 14:

⁴⁷⁶ Նույն տեղում, Հոդված 15:

⁴⁷⁷ Նույն տեղում, Հոդված 20, 21:

կան գյուղացիական ընտանիքներ վերաբնակեցվում են Մակեդոնիայում և Արևմտյան Թրակիայում:

Ստորագրելով Լոզանի հաշտության պայմանագիրը, այնուամենայնիվ, թուրքական կառավարող շրջանները այժմ էլ չեն հրաժարվում Բալկաններում, Էգեյան ծովի կղզիներում, Արևելյան Միջերկրականում, Հյուսիսային Աֆրիկայում, Մերձավոր և Միջին Արևելքում, Կովկասյան տարածաշրջանում, Կենտրոնական Ասիայում իրենց ռազմաքաղաքական գերիշխանությունը հաստատելու իմպերիալիստական, պանթուրքական նկրտումներից: Թուրքիայի արտաքին քաղաքականության ագրեսիվությունը հատկանշական է ոչ միայն նրա անցյալ պատմական ժամանակաշրջանների, այլև արդի միջազգային հարաբերություններում արտաքին քաղաքական գործողությունների համար:

Հարավսլավիայի քայքայումը և մասնատումը

1945 թ. նոյեմբերի 29-ին Հարավսլավիայի հիմնադիր Սկոպչեինան վերացնում է միապետությունը՝ ստեղծելով Հարավսլավիայի ֆեդերատիվ ժողովրդական հանրապետությունը: 1946 թ. հունվարի 31-ին հիմնադիր Սկոպչեինան ընդունում է Սահմանադրություն, որը Հարավսլավիան հռչակում էր վեց սոցիալիստական հանրապետություններից բաղկացած դաշնակցային պետություն: Դրանք էին՝ Բոսնիան և Հերցեգովինան, Սերբիան, Սլովենիան, Խորվաթիան, Չեռնոգորիան և Մակեդոնիան: Սերբիայի կազմում են մտնում երկու ինքնավար երկրամասեր՝ Վոյեվոդինան և Կոսովո-Մետոխիան: 1974 թ. փետրվարի 21-ին ընդունված նոր Սահմանադրության համաձայն՝ Հարավսլավիայի ֆեդերատիվ սոցիալիստական հանրապետությունները պահպանում են իրենց Սահմանադրությունները, իսկ ինքնավար երկրամասերը՝ Ստատուտները:

20-րդ դարի 90-ական թթ. ԽՍՀՄ-ում և Եվրոպայի ժողովրդադեմոկրատական երկրներում սոցիալիստական հասարակարգի

համընդհանուր փլուզումը միաժամանակ ուղեկցվում է ոչ միայն սոցիալ-տնտեսական ու քաղաքական կարգերի տապալմամբ, այլև սոցիալիստական ֆեդերատիվ հանրապետությունների քայքայմամբ և ինքնանկախ հանրապետությունների առաջացման գործընթացով:

20-րդ դարի 90-ական թթ. սոցիալիստական հասարակարգի փլուզման հետևանքով քայքայվում և մասնատվում է նաև Հարավսլավիայի ֆեդերատիվ սոցիալիստական հանրապետությունը, որի հետևանքով իրենց անկախությունը հռչակած նախկին հանրապետությունների միջև տեղի են ունենում ազգային, էթնիկական և միջկրոնական բախումներ, տարածքային հակասություններից բխող կոնֆլիկտներ ու արյունահեղ պատերազմներ:

Հարավսլավիայի ֆեդերացիայի կազմից դուրս են գալիս և 1991 թ. իրենց անկախությունը հռչակում Սլովենիան, Խորվաթիան, Մակեդոնիան, Բոսնիան և Հերցեգովինան: Նախկին Հարավսլավիայի կազմում են մնում միայն Սերբիան և Չեռնոգորիան, որոնք 1992 թ. մայիսի 27-ին ստեղծում են Հարավսլավիայի ֆեդերատիվ հանրապետությունը: Սակայն Սերբիայից և Չեռնոգորիայից բաղկացած ֆեդերատիվ հանրապետությունը նույնպես երկար չի դիմանում: 2006 թ. մայիսի 21-ին կայացած անկախության հանրաքվեի արդյունքում Չեռնոգորիան՝ որպես անկախ և ինքնուրույն պետություն, անջատվում է Սերբիայից:

Սերբիայի Կոսովո-Մետոխիա ինքնավար երկրամասում մեծամասնություն կազմող մուսուլման ալբանացիները հենց սկզբից պայքար են ծավալում Կոսովոն Սերբիայից անջատելու և անկախ պետություն հռչակելու համար: ՆԱՏՕ-ի տերությունների, հիմնականում ԱՄՆ-ի ռազմաքաղաքական ակտիվ միջամտության և պաշտպանության արդյունքում Սերբիայի այդ պատմական տարածքը դարերի ընթացքում յուրացրած և ժողովրդագրական մեծամասնություն կազմած մուսուլման ալբանացիները 2008 թ. փետրվարի 17-ին հռչակում են Կոսովոյի անկախությունը՝ քրիստոնյա սերբերին

զենքի ուժով դուրս մղելով իրենց բնօրրանից:

Հաագայի միջազգային դատարանը 2010 թ. հուլիսի 22-ին կայացրած վճռում հաստատում էր, որ Կոսովոյի այբանացիների ինքնորոշման իրավունքը չի հակասում միջազգային իրավունքի սկզբունքներին:

Հաագայի միջազգային դատարանի կայացրած վճիռը, թեև չի կրում պարտադիր բնույթ, այնուամենայնիվ, միջազգային իրավունքի առումով առաջին իրավական նախադեպն է ստեղծում ժողովուրդների ազգային ինքնորոշման համար մղվող պայքարում:

Կոսովոյի բնակչության մեծամասնությունը կազմող մուսուլման այբանացիների և քրիստոնյա սերբերի միջև արյունալի ընդհարումները կանխելու նպատակով տեղակայված են նատոյական զինված ուժեր: Հունական խաղաղապահ զորքի կազմում իր պարտականություններն է կատարել հայկական վաշտը:

Փաստորեն, ինչպես 20-րդ դարի սկզբին, այնպես էլ 20-րդ դարի վերջին տարիներին և 21-րդ դարի սկզբին Բալկանյան թերակղզին վերածվել է եվրոպական Մեծ տերությունների, նաև ԱՄՆ-ի ռազմաքաղաքական և տնտեսական շահերի բախման պայթյունավտանգ տարածաշրջանի՝ հղի միջազգային անկանխատեսելի լուրջ բարդություններով և դրա անմիջական հետևանքներով:

ՕԳՏԱԳՈՐԾՎԱԾ ԴԻՎԱՆԱԳԻՏԱԿԱՆ ՓԱՍՏԱԹՂԹԵՐԻ ՀԱՅԵՐԵՆ, ՖՐԱՆՍԵՐԵՆ, ՌՈՒՍԵՐԵՆ ԺՈՂՈՎԱԾՈՒՆԵՐ ԵՎ ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Այբանիա

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ.Ս. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ., էջ 83-98:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1/13 հուլիսի, 1878 թ., էջ 105-129:
2. Ключников Ю.В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях. Ч. I, Литиздат Н.К. И. Д., М., 1925.
  - N 362. Мирный договор между Турцией, с одной стороны, и Сербией, Турцией, Болгарией и Черногорией ("союзные государи"), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с.367.
  - N 364. Органический статут Албанского государства, принятый на конференции послов в Лондоне 29 июня 1913 года, с. 369.
3. Арш Г. Л., Русско-албанские связи в период русско-турецкой войны 1787-1791 гг., ("Исторические записки". Изд. АН СССР, т. 63, М., 1958, с. 259-268).
4. Арш Г. Л., Албания и Эпир в конце XVIII-начале XIX в., Изд. АН СССР, М., 1963.
5. Арш Г. Л., Сенкевич И. Г., Краткая история Албании, Изд. "Наука", М., 1965.
6. Восточный вопрос во внешней политике России: конец XVIII-начало XX в., Изд. "Наука", М., 1978.
7. Галкин И. С., Из истории национально-освободительного движения в Албании в 1910-1912 годах. ("Вопросы истории". Изд. "Правда", М., 1954, N 11, с. 35-46).

8. Галкин И. С., Дипломатия европейских держав в связи с освободительным движением народов Европейской Турции в 1905-1912 гг. Изд. МГУ., 1960. (Часть II. Борьба албанского народа против турецкого гнета в начале XX века и политика Европейских держав, с. 107-186).
9. Грачев В. П., Балканские владения Османской империи на рубеже XVIII-XIX вв., Изд. "Наука", М., 1990.
10. Миле Л. Н., Освободительное движение албанского народа против турецкого ига в период Танзимата (30-70-е годы XIX в.). Автореферат кандидатской диссертации, М., 1961.
11. Могилевич А. А., Айрапетян М. Э., На путях к мировой войне 1914-1918 гг., Госиздат, 1940.
12. Писарев Ю. А., Великие державы и Балканы накануне Первой мировой войны, Изд. "Наука", М., 1985.
13. Россия и Восточный кризис 70-х годов XIX, Изд. МГУ., 1981.
14. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах. 1875-1878 (Сб. ст.). Изд. "Наука", М., 1978.
15. Сенкевич И. Г., Национально-освободительное движение албанского народа в начале XX века. ("Вопросы истории". Изд. "Правда", М., 1956, №6, с. 48-57).
16. Сенкевич И. Г., Национально-освободительная борьба албанского народа в 1911-1912 годах. ("Новая и новейшая история". Изд. "Наука", М., 1957, №5, с. 43-67.).
17. Сенкевич И.Г., Младотурецкая революция 1908г. и албанское национальное движение. ("Советское востоковедение". Изд. "Наука", М., 1958, №1, с.31-41).
18. Сенкевич И.Г., Освободительное движение албанского народа в 1905-1912 годах. Изд. АН СССР, М., 1959.
19. Сенкевич И.Г., Албания в период Восточного кризиса (1875-1881 гг.). Изд. "Наука", М., 1965.
20. Смирнова Н. Д., Сенкевич И. Г., Освободительная борьба албанского народа против турецких поработителей в XV веке. ("Вопросы истории". Изд. "Правда", М., 1953, №12, с. 80-97.).
21. Смирнова Н. Д., Документы АВПР о Призренской лиге (1878-1881). ("Балканские исследования". Вып. 8. Изд. "Наука", М., 1982, с. 222-235).

22. Смирнова Н. Д., Албания (Формирование национальных государств на Балканах. Конец XVII-70-е годы XIX века. Изд. "Наука", М., 1986, с. 407-418).
23. Բայրութոյցան Վահան, Օսմանյան կայսրոյցան պատմութիւն, Երևան, 2011:
24. Միքայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտութիւնը միջազգային հարաբերութիւնների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:

Բոսնիա և Հերցեգովինա

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտութեան և սովետական արտաքին քաղաքականութեան փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ. Ս. Կիրակոսյանի խմբագրութեամբ, «Հայաստան» հրատարակչութիւն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտութեան պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ., էջ 83-98:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1/13 հուլիսի. 1878 թ., էջ 105-129:
2. Albin P., Les Grands traités politiques depuis 1815 jusqu'à nos jours. Félix Alcan, éditeur, P., 1911.
  - Le traité de San-Stéfano (19 février/3 mars 1878), p. 187-201.
  - Le traité de Berlin (13 juillet 1878), p. 204-228.
  - La Bosnie Herzégovine. Accord Austro-turc (26 février 1909), p. 237-240.
3. Annuaire diplomatique de l'Émpire de Russie pour l'année 1878. Saint-Pétersbourg. 1878. Question d'Orient.
  - Conditions préliminaires de paix, p. 209-210.
  - Protocole constatant l'acceptation des bases préalables de paix et la convention
    - D'armistice, signée à Andrinople le 19(31) janvier 1878, p. 213-220.
    - Préliminaires de paix de San-Stéfano, en date de San-Stéfano 19 fevrier (3 mars) 1878, p. 245-263.
    - Traité de Berlin en date de Berlin 13(25) juillet, p. 265-295.
    - Protocoles du congrès de Berlin, p. 293-572.

4. Bareilles B., Le Rapport secret sur le Congrès de Berlin adressé à la S. Porte par Karathéodory pacha, premier plénipotentiaire ottoman. Éditions Bossard. P., 1919.
5. Hanotaux G., Le Congrès de Berlin. "Revue des Deux Mondes". P., 15 septembre 1908, p. 241-280.
- 1er Octobre 1908, p. 481-514.
6. Steen de Jehay, La situation légale des sujets Ottomans non-musulmans. Bruxelles, 1906.
7. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon. P., 1902.
- N 836. Protocoles de la Conférence de Constantinople pour le rétablissement de l'ordre dans les pays Balkaniques. Du 23 décembre 1876 au 20 janvier 1877, p. 400-494.
- N 852. Bases de paix avec la Russie. Signé à Andrinople, le 31 janvier 1878.
- N 854. Préliminaires de paix avec la Russie. Conclu à San-Stéfano lès Constantinople le 3 mars 1878, p. 509-521. Les ratifications de ce Traité ont été échangées à Saint-Pétersbourg en mars 1878.
8. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Librairie Cotillon. P., 1903.
- N 856. Le Congrès de Berlin du 13 juin au 13 juillet 1878. Protocoles du congrès de Berlin, p. 1-175.
- N 857. Traité de Berlin, p. 175-192.
- N 872. Convention avec l'Autriche-Hongrie concernant la Bosnie et l'Herzégovine. Signée à Constantinople le 21 avril 1879, p. 219-221.
- Annex à la convention, p. 221-222.
9. Ключников Ю.В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч.1, От французской революции до империалистической войны, Литиздат, Н.К. И. Д. М., 1925.
- N 212. Берлинский меморандум России, Австро-Венгрии и Германии по Восточному вопросу от 30 апреля (12 мая) 1876 года, с. 215-216.
- N 213. Конвенция между Россией и Австро-Венгрией, заключенная в Будапеште 3/15 января 1877 года, с. 217-218.
- N 214. Лондонский протокол по Восточному вопросу, заключенный 19/31 марта 1877 года, с. 219-220.
- N 215. Прелиминарный русско-турецкий мирный договор, заключенный в Сан-Стефано 19 февраля 1878 года, с. 220-225.
- N 218. Акт Берлинского конгресса 1/13 июня 1878 года, с. 226-230.
- N 220. Конвенция между Австро-Венгрией и Турцией по поводу управления Боснией и Герцеговиной, заключенная в К. поле 21 апреля 1879 года, с.231-232.
10. Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917. Госиздат, 1952.
- N 21. Меморандум России, Германии и Австро-Венгрии по Балканским делам. Берлин, 1/13 мая 1876 г., с. 140-143.
- N 22. Рейхштадтское соглашение между Россией и Австро-Венгрией. Рейхштадт, 26 июня / 8 июля 1876 года, с. 144-148.
- N 23. Секретная конвенция между Россией и Австро-Венгрией. Будапешт, 3/15 января 1877 года, с. 149-155.
- N 24. Протокол подписанный Россией, Германией, Австро-Венгрией, Францией, Великобританией, и Италией, по Балканским делам. Лондон, 19 / 31 марта 1877 года, с. 156-158.
- N 25. Сан-Стефанский прелиминарный мирный договор. Сан-Стефано, 19 февраля / 3 марта 1878 года, с. 159-175.
- N 26. Соглашение между Россией и Великобританией об изменении Сан-Стефанского договора, 18 / 30 мая 1878 года, с. 176-180.
- N 27. Берлинский трактат. Берлин 1 / 13 июля 1878 года, с. 181-206.
- N 31. Договор, заключенный между Россией, Германией и Австро-Венгрией. Берлин, 6 / 18 июля 1881 года, с. 228-233.
11. Ануцин Д.Г., Берлинский конгресс 1878 года. ("Русская старина".СПб., 1912. Т. 149, Кн.1, с. 39-58. Кн.2, с. 231-255. Кн.3, с. 461-470. Т.150, Кн.4, с. 3-12. Кн.5, с. 223-236. Т.152, Кн.11, с. 221-238. Кн.12, с. 482-505).
12. Бескровный Л.Г., От Сан-Стефано до Берлинского конгресса (К дипломатической истории русско-турецкой войны 1877-1878гг.). (Международные отношения и внешняя политика СССР, История и современность. Изд. "Наука", М., 1977, с.138-149).

13. Бобриков Г., Воспоминание о Берлинском конгрессе ("Русский вестник", 1889 г., N 12, с.3-43).
14. Бобриков Г., В Берлине на конгрессе ("Русская старина", 1913 г., N 2. с. 280-300).
15. Босния, Герцеговина и Россия в 1850-1875 годах. Народы и дипломатия. ("Балканские исследования". Вып.13. Изд. "Наука", М., 1991).
16. Виноградов К. Б., Боснийский кризис 1908-1909 гг. Пролог первой мировой войны. Изд. ЛГУ., 1964.
17. Восточный вопрос во внешней политике России. Конец XVIII-начало XX в. Изд. "Наука", М., 1978.
18. Грачев В. П., Балканские владения Османской империи на рубеже XVIII-XIX вв. Изд. "Наука", М., 1990.
19. Данилова Н. П., Босния и Герцеговина в период первого сербского восстания (некоторые вопросы историографии). (Центральная и Юго-Восточная Европа в новое время. Изд. "Наука", М., 1974, с. 253-257).
20. Дебидур А., Дипломатическая история Европы. Т. П. Госиздат. М., 1947 (Глава тринадцатая. Восточный кризис и Берлинский трактат, с. 450-501).
21. Жигарев С.А., Русская политика в Восточном вопросе (Ее история в XVI-XIX вв, критическая оценка и будущие задачи). Т. 1-2. Унив. тип., 1896.
22. История внешней политики России. Вторая половина XIX века. Изд. "Международные отношения", М., 1999. (Гл. V. Восточный кризис 70-х годов XIX в., с. 174-219. Гл. VI. Европейская система в 80-е годы. Болгарский кризис, с. 220-258).
23. История внешней политики России. Конец XIX-начало XX века. (От русско-французского союза до Октябрьской революции). Изд. "Международные отношения", М., 1997. (Гл. VI. Россия в международных отношениях 1908-1909 годов. Политика балансирования, с. 223-253).
24. История дипломатии. Т. П. Дипломатия в новое время. 1871-1914. Автор тома В. М. Хвостов. Госиздат. М., 1963. (Глава третья. Ближневосточный кризис (1875-1877 гг.), с. 83-116.
- Глава четвертая. Русско-турецкая война (1877-1878 гг.) и Берлинский конгресс (1878.), с. 117-133.
- Глава восемнадцатая. Борьба держав Антанты и австро-германского блока. Морское соперничество и Боснийский кризис (1908- 1909 гг.), с. 625-673.
- Глава двенадцатая. Балканские войны (1912-1913), с. 734-766.
25. История южных и западных славян. Изд. МГУ., 1979.
26. Кондратьева В.Н., К истории первых лет оккупации Боснии и Герцеговины Австро-Венгрией (1878-1889). ("Балканские исследования". Вып. 8. Изд. "Наука", М., 1982, с. 236-255).
27. Международные отношения на Балканах. 1856-1878 гг. Изд. "Наука", М., 1986.
28. Освободительная борьба народов Боснии и Герцеговины и Россия. 1850-1864. Документы. Изд. "Наука", М., 1985.
29. Освободительная борьба народов Боснии и Герцеговины и Россия. 1865-1875. Документы. Изд. "Наука", М., 1988.
30. Освободительное движение западных и южных славян XIX-XX вв. (Сб.ст.). Изд. "Наука", М., 1963.
31. Поплыко Д. Ф., Боснийско-герцеговинское восстание 1875-1876 гг. и национально освободительное движение на Балканах ("Балканские исследования", Вып.3. Освободительное движение на Балканах. Изд. "Наука". М., 1978, с. 3-38).
32. Поплыко Д.Ф., Боснийско-герцеговинское восстание и русско-турецкая война 1877-1878 гг. ("Балканские исследования". Вып.4. Русско-турецкая война 1877-1878 гг. и Балканы. Изд. "Наука", М., 1978, с.93-114).
33. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVIII-70-е годы XIX в. Изд. "Наука", М., 1986 (Глава седьмая. Босния и Герцегивина, с. 269-284).
34. Хевролина В. М., Революционная Россия и боснийско-герцеговинское восстание ("Балканские исследования". Вып. 3. Освободительные движения на Балканах. Изд. "Наука", М., 1978, с. 39-50).
35. Чуркина И. В., Государственно-правовое положение и политическое развитие Боснии и Герцеговины в 1878-1918 гг. (Балканы в конце XIX начале XX века. Очерки становления национальных государств и

политической структуры в Юго-Восточной Европе. Изд. "Наука", М., 1991, с. 183-197).

36. Բայրուրդյան Վահան, Օսմանյան կայսրության պատմություն, Երևան, 2011:
37. Միրայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտությունը միջազգային հարաբերությունների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:

Բուղարիա

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ. Ս. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878թ., էջ 83-98:
  - Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին: Լոնդոն, 18/30 մայիսի 1878 թ., էջ 99-103:
  - Պաշտպանողական դաշնակցության Անգլիայի և Թուրքիայի միջև: Կ. Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1/13 հուլիսի 1878 թ., էջ 105-129:
2. Albin P., Les Grands traités politiques depuis 1815 jusqu'à nos jours. Félix Alcan, éditeur. P., 1911.
  - Le Traité de San-Stéfano (19 février/3 mars 1878), p. 187-201.
  - Occupation de Chypre par l'Angleterre. Alliance défensive entre la Grande-Bretagne et la Turquie (4 juin 1878), p. 202-203.
  - Annexe à la Convention de 4 juin 1878, p. 203-204.
  - Le Traité de Berlin (13 juillet 1878), p. 204-228.
  - L'indépendance Bulgare. Les convention de Constantinople (6/19 avril 1909), p. 241-246.
  - Intervention financière Russe. Convention de Saint-Petersbourg (8 décembre 1909), p. 247-249.

3. Annuaire diplomatique de l'Empire de Russie pour l'année 1878. Saint-Petersbourg. 1878. Question d'Orient. Conditions préliminaires de paix, p. 209-210.
  - Protocole constatant l'acceptation des bases préalables de paix et la convention d'armistice, signée à Andrinople le 19(31) janvier 1878, p. 213-220.
  - Préliminaires de paix de San-Stéfano, en date de San-Stéfano 19 février (3 mars) 1878, p. 245-263.
  - Traité de Berlin en date de Berlin 13 juillet 1878, p. 265-292.
  - Protocoles du congrès de Berlin, p. 293-572.
  - Annuaire de Législation étrangère. Publié par la Société de Législation comparée, contenant la traduction des Principales lois votées dans les pays étrangers en 1879. Neuvième année. A. Cotillon et Ge, Paris, 1880. Bulgarie. Constitution, p. 774-790.
4. Bareilles B., Le Rapport secret sur le Congrès de Berlin adressé à la S.Porte par Karathéodory pacha, premier plénipotentiaire ottoman. Éditions Bossard. P., 1919.
5. D'Avril A., Négotiations relatives au traité de Berlin. 1875-1886. Ernest Leroux, éditeur. P., 1886.
6. Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878. Imprimerie Nationale. P., 1878.
  - Préliminaires de paix. Signés à Andrinople le (19) 31 janvier 1878, p. 10-11.
  - Traité préliminaire de San-Stéfano, p. 21-31.
  - Protocoles du Congrès de Berlin. 13 juin-13 juillet 1878, p. 65-270.
  - Traité de Berlin. 13 juillet 1878, p. 273-295.
  - Convention d'Alliance défensive entre la Grande-Bretagne et la Turquie, signée le 4 juin 1878, p. 307-308.
  - Annexe à la convention du 4 juin 1878, p. 308-309.
7. Hanotaux G., Le Congrès de Berlin. "Revue des Deux Mondes". P., 15 septembre 1908, p. 241-280.
  - 1er Octobre 1908, p. 481-514.
8. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon. P., 1902.

- N 836. Protocoles de la Conférence de Constantinople pour le rétablissement de l'ordre dans les pays Balkaniques. Du 23 décembre 1876 au 20 janvier 1877, p. 400-494.
  - 852. Bases de paix avec la Russie. Signé à Andrinople, le 31 janvier 1878, p. 507-508.
  - N 854. Préliminaires de paix avec la Russie. Conclu à San-Stéfano les C. ple le 3 mars 1878, p. 509-521.
  - Les ratifications de ce Traité ont été échangées à Saint-Pétersbourg en mars 1878.
  - N 855. Convention d'alliance défensive avec l'Angleterre et Actes y relatifs. Signé à C. ple le 4 juin 1878, p. 522-524.
  - Article additionnel à la Convention du 4 juillet. 1878, p. 524-525.
  - Déclaration concernant les revenus prévus dans la Convention de Chypre, p. 525.
9. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Librairie Cotillon. P., 1903.
- N 856. Le Congrès de Berlin du 13 juin au 13 juillet 1878. Protocoles du Congrès de Berlin, p. 1-175.
  - N 857. Traité de Berlin, p. 175-192.
  - N 869. Protocole et Traité définitif de paix avec la Russie. Signé à C. ple le 8 février 1879, p. 204-208.
  - N 875. Firman Impérial nommant Aléko-Pacha Yogorodi Gouverneur général de la Roumélie Orientale. Donné le 16 mai 1879, p. 223.
  - N 876. Firman Impérial ordonnant l'exécution du Statut organique de la Roumélie Orientale. Donné le 16 mai 1879, p. 224.
  - N 877. Firman Impérial d'investiture d'Alexandre de Battenberg comme Prince de Bulgarie. Donné le 25 juillet 1879, p. 225.
  - N 880. Acte fixant la frontière entre la Bulgarie et la Roumélie Orientale. Signé à C. ple, le 14 août 1879, p. 230-236.
  - N 882. Acte fixant la frontière de la Roumélie Orientale, p. 246.
  - N 938. Protocoles de la Conférence de C. ple. Pour règlement des difficultés survenues dans la Roumélie Orientale, au Kiosque Impérial de Top-hané, 5 novembre-5 avril 1886, p. 366-410.
  - Annexe au Protocole N 8, p. 410.

- N 940. Traité de paix de Bucarest. (Turquie, Serbie, Bulgarie). Conclu le 3 mars 1886, p. 422-423.
10. Choublier M., La Question d'Orient depuis le Traité de Berlin. Rousseau. P., 1899.
11. Schopoff A., Les réformes et la protection des chrétiens en Turquie. 1673-1904. Librairie Plon. P., 1904.
- N 36. Firman constitutif de l'Exarchat bulgare. En date du 11 mars 1870, p. 134-137.
12. Steen de Jehay, La situation légale des sujets Ottomans non-musulmans. Bruxelles, 1906.
13. Stojanovic' M. D., The Great Powers and the Balkans. 1875-1878. Cambridge. At the University press. 1939.
14. Woodward E. L., The Congress of Berlin. 1878. Published by H.M. stationery office. L., 1920, p. 1-48.
15. Ключников Ю. В. и А. Сабанин, Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. 1, От французской революции до империалистической войны, Литиздат, Н.К. И. Д., М., 1925.
- N 212. Берлинский меморандум России, Австрии и Германии по Восточному в опросу от 30 апреля (12 мая) 1876 года, с. 215-216.
  - N 213 Конвенция между Россией и Австро-Венгрией, заключенная в Будапеште 3/15 января 1877 года, с. 217- 218.
  - N 214. Лондонский протокол по Восточному вопросу, заключенный 19/ 31 марта 1877 года, с. 219-220.
  - N 215. Прелиминарный русско-турецкий мирный договор, заключенный в Сан-Стефано 19 февраля 1878 года, с. 220-225.
  - N 217. Договор оборонительного союза, заключенный между Великобританией и Турцией в К.поле 4 июня 1878 года, с. 226.
  - N 218. Акт Берлинского конгресса 1/ 13 июля 1878 года, с. 226-230.
  - N 219. Русско-турецкий мирный договор, заключенный в К. поле 27 января/8 февраля 1879 года, с. 230-231.
  - N 227. Соглашение о взаимных гарантиях между Россией, Германией и Австро-Венгрией, заключенное в Берлине 6 / 18 июня 1881 года. с. 237-238.

- N 240. Болгаро-сербский мирный договор, заключенный в Бухаресте 19 февраля/3 марта 1886 года, с. 251.
  - 271. Русско-австрийское соглашение по балканским делам, состоявшееся 26 апреля/8 мая-5/17 мая 1897 года, с. 281-282.
  - N 337. Русско-болгарское соглашение по финансовым вопросам, заключенное в Софии 6/19 апреля 1909 года, с. 343.
  - N 340. Русско-турецкое соглашение по финансовым вопросам, заключенное в С.-Петербурге 8 / 21 декабря 1909 г., с. 345.
  - N 348. Болгаро-сербский союзный договор, заключенный в Софии 29 февраля / 13 марта 1912 года, с. 352.
  - N 350. Болгаро-греческий союзный договор, заключенный в Софии 16/29 мая 1912 года, с. 355.
  - N 362. Мирный договор между Турцией, с одной стороны, и Сербией, Грецией, Болгарией и Черногорией ("союзные державы"), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с. 367.
  - N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с одной стороны, и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля / 10 августа 1913 года, с. 372.
  - N 367. Болгаро-турецкий мирный договор, заключенный в К.поле 16/29 сентября 1913 года, с. 373.
16. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях. Ч. II. Литиздат Н.К.И.Д., М., 1926.
    - N 130. Договор о перемирии между союзными державами и Болгарией, заключенный в Салониках 29 сентября 1918 года, с. 177-178.
    - N 204. Нейский мирный договор, 27 ноября 1919 года, с. 399-419.
  17. Мартенс Ф., Собрание трактатов и конвенций заключенных Россией с иностранными державами. Том VIII. 1825-1888. С. Петербург, 1888. N 361. 1878., июля 1-го (13-го). Берлинский трактат с приложениями, с. 639-676. Ратифицирован в Царском селе 15-го июля 1878.
  18. Абакумов А.И., Помощь России в воссоздании Болгарской государственности (Организация русского гражданского управления). (Вопросы новой и новейшей истории. Западно-сибирское книжное издательство. Новосибирск, 1966, с.96-126.)
  19. Авантюры русского царизма в Болгарии (Сб. док.). М., 1935.
  20. Александрович С.С., Русское гражданское управление в Восточной Румелии: источники и историография (К 135-летию освобождения Болгарии от османского ига). Минск: БДУ, 2014, с. 5-11.
  21. Андреев М., Ангелов Д., История болгарского государства и права. Пер. с болг. Изд. Иностранной литературы. М., 1962.
  22. Анучин Д.Г., Князь В.А. Черкасский и гражданское управление в Болгарии в 1877-1878 гг. ("Русская старина", 1895, февр., с. 3-34, март, с.3-27, апр., с. 43-55, май, с. 3-36, авг., с. 44-69, сент., с. 53-104, окт., с. 3-32, ноябрь, с. 47-67, дек., с. 3-50, 1896, янв., с. 55-78, февр., с. 285-313, март, с. 449-470, май, с. 225-266, июль, с.45-81, авг., с. 231-254).
  23. Анучин Д.Г., Берлинский конгресс 1878 года. ("Русская старина". 1912. Т. 149, кн. 1, с. 39-58, кн. 2, с.231-255, кн.3, с. 461-470. Т. 150, кн.4, с.3-12, кн.5, с. 223-256. Т. 152, кн.11, с. 221-238, кн.12, с. 482-503).
  24. Балабанов Б., Болгария. София. 1959.
  25. Беляев Н.И., Русско-турецкая война 1877-1878 гг. Воениздат. М., 1956.
  26. Бескровный Л.Г., От Сан-Стефано до Берлинского конгресса (К дипломатической истории русско-турецкой войны 1877-1878 гг.). (Международные отношения и внешняя политика СССР. История и современность. Изд. "Наука". М.,1977, с. 138-149).
  27. Бирман М.А, Маковецкая Т.Ф., К вопросу о некоторых тенденциях становления и развития болгарского буржуазного государства (Балканы в конце XIX начале XX века. Очерки становления национальных государств и политической структуры в Южно-Восточной Европе. Изд., "Наука". М., 1991, с. 288-330).
  28. Бобриков Г., Воспоминание о Берлинском конгрессе. ("Русский вестник", 1889 г., N 12, с. 3-43).
  29. Бобриков Г., В Берлине на конгрессе. ("Русская старина". 1913 г., N 2, с. 280-300).
  30. Боков Г., Современная Болгария; история, политика, экономика, культура. Изд. "София Пресс", 1981.

31. Болгаро-российские общественно-политические связи. 50-70-е гг. XIX в. Изд. "Штиинца. Кишинев. 1986.
32. Валев Л., Освобождение Болгарии от турецкого ига. (Сб. ст.). Изд. АН СССР. М., 1953.
33. Валев Л.Б., Из истории русско-болгарских отношений. (Сб. ст.). Изд. АН СССР. М., 1958.
34. Валев Л.Б., Исследования по новой и новейшей истории Болгарии (Сб. ст.). Изд. "Наука", М., 1986.
35. Валев Э., Болгария. Албания. Изд. МГУ. 1955.
36. Виноградов В. И., Боевое содружество народов России и Балкан во время русско-турецкой войны 1877-1878 гг. Центральная и Юго-Восточная Европа в новое время (Сб.ст.). Изд. "Наука", М., 1974, с. 205-213.
37. Виноградов В. И., Русско-турецкая война 1877-78 гг. и освобождение Болгарии. Изд. "Мысль", М., 1978.
38. Восточный вопрос во внешней политике России. Конец XVIII-начало XX в. Изд. "Наука", М., 1978.
39. Галкин И. С., Образование Балканского союза 1912 г. и политика европейских держав "Вестник Московского университета". Серия общ. наук. 4. Изд. МГУ., 1956, с. 9-40.
40. Георгиевский Д., Гражданское управление в Болгарии (1877-1879). "Наблюдатель". 1882, N 9, с. 123-160, N 10, с. 169-195.
41. Граф Н.П. Игнатъев., Сан-Стефано, " Исторический вестник". 1915, N 1, с.27-61, N 2, с. 376-404, N 3, с. 746-772, N 4, с.36-65, N 5, с.394-425, N 6, с. 729- 752, N 7, с. 37-62, N 8, с. 359-391, N 9, с. 729-752, N 10, с. 59-92, N 11, с. 414-445.
42. Грачев В. П., Балканские владения Османской империи на рубеже XVIII-XIX вв. Изд. "Наука", М., 1990.
43. Гринберг С. Ш., Внешнеполитическая ориентация Болгарии накануне первой мировой войны (1912-1914 гг.), "Славянский сборник". Госиздат. М., 1947, с. 291-335.
44. Дебидур А., Дипломатическая история Европы. Т. II. Госиздат. М., 1947. Гл. тринадцатая. Восточный кризис и Берлинский трактат, с. 450-501.

45. Державин Н.С., Болгарско-сербские взаимоотношения и Македонский вопрос. СПб., тип. "Смолинский". 1914.
46. Державин Н.С., История Болгарии.
  - Т. 1. Изд. АН СССР. М.-Л., 1945.
  - Т. 2. Изд. АН СССР. М.-Л., 1946.
  - Т. 3. Изд. АН СССР. М.-Л., 1947.
  - Т. 4. Изд. АН СССР. М.-Л., 1948.
47. Жебокрицкий В.А., Болгария во время Балканских войн 1912-1913 гг. Изд. Киевского ун-та. Киев, 1961.
48. Жигарев С. А., Русская политика в Восточном вопросе (Ее история в XVI-XIX вв., критическая оценка и будущие задачи). Т. 1-2. Унив. тип., 1896.
49. Зуева Н.В., Российская дипломатия и болгарское национально-освободительное движение в 1867 г., История и культура Болгарии. Изд. "Наука", М., 1981, с. 164-178.
50. Зуева Н. В., Шатохина Е. М., Из истории балканской политики России 1856-1867 гг. (Отношение русской дипломатии к болгарскому национально-освободительному движению, "Балканские исследования". Вып. 8. Изд. "Наука". М., 1982, с. 153-172.
51. Иречек К., История болгар. Одесса. 1878.
52. История Болгарии. В 2-х томах.
  - Т.1. Изд. АН СССР. М., 1954.
  - Т.2. Изд. АН СССР. М., 1955.
53. История внешней политики России. Вторая половина XIX века. Изд. "Международные отношения". М., 1999. Гл.V. Восточный кризис 70-х годов XIX в., с. 174-219.
54. История внешней политики России. Конец XIX-начало XX века. (От русско-французского союза до Октябрьской революции). Изд. "Международные отношения". М., 1997. Гл.VI. Россия в международных отношениях 1908-1909 годов. Политика балансирования, с. 223-253. Гл. IX. 1912-1914 годы: борьба за укрепление Антанты, с. 316-370.
55. История дипломатии. Т. II. Дипломатия в новое время. 1871-1914. Автор тома В.М. Хвостов. Госиздат. М., 1963. (Гл. третья. Ближневосточный кризис (1875-1877 гг.), с. 83-116. Гл. четвертая. Русско-турецкая война

- (1877-1878 гг.) и Берлинский конгресс (1878 г.), с. 117-133. Гл. двадцатая. Балканские войны (1912-1913 гг.), с. 734-766.
56. История дипломатии. Т. III. Политиздат. М., 1965, Гл. шестая. 2. Парижская конференция (18 января-28 июня 1919 г.), с. 140-166.
  57. История южных и западных славян. Изд. МГУ, 1979.
  58. Кабакчиев Хр. и Караколов Р., Болгария в Первой мировой империалистической войне (1915-1918 гг.). "Историк марксист". Изд. "Правда". 1941, N 1, с. 58-72.
  59. Козьменко И. В., Англо-австрийская дипломатия против освобожденной Болгарии. (История и культура Болгарии). Изд. "Наука", М., 1981, с. 194-206.
  60. Козьменко И. В., Россия и освобождение Болгарии. "Балканские исследования". Вып. 4. Русско-турецкая война 1877-1878 гг. и Балканы. Изд. "Наука", М., 1978, с. 115-133.
  61. Конобеев В., Русско-болгарское боевое содружество в войне 1877-1878 гг. "Вопросы истории". Изд. "Правда", М., 1951, N 10, с. 42-64.
  62. Конобеев В. Д., Борьба болгарского народа за национальную независимость в период русско-турецкой войны 1877-1878 годов и против решений Берлинского конгресса. Освобождение Болгарии от турецкого ига (Сб. ст.). Изд. АН СССР, М., 1953, с. 71-138.
  63. Косев Д., Новая история Болгарии. Курс лекций. Изд. Ин. Литературы, М., 1952.
  64. Косик В.И., Русская политика в Болгарии в 1879-1886 гг. Изд. "Наука", М., 1991.
  65. Краткая история Болгарии. С древнейших времен до наших дней. Изд. "Наука", М., 1987.
  66. К новейшей истории Болгарии (1881-1883). "Русская старина". 1886, сент., с. 703-752, ноябрь, с. 475-483.
  67. Коротких М. Г., Разработка и принятие Тырновской конституции Болгарии 1879 года. Изд. Воронежского ун-та, Воронеж, 1878.
  68. Коротких М. Г., Россия и конституционное строительство в Болгарии (1878-1879). Изд. Воронежского ун-та, Воронеж, 1982.
  69. Кратка история на България, Изд. "Наука и изкуство", София, 1983.
  70. Лилуашвили К. С., Национально-освободительная борьба болгарского народа против фанариотского ига и Россия. Изд. Тбилисского ун-та, Тбилиси, 1878.
  71. Мадиевский С. А., Володарский М. И., О некоторых тенденциях современной историографии Балканских войн, "Балканский исторический сборник", II. Изд. АН Молдавской ССР, Кишинев, 1970, с. 132-172.
  72. Мартыненко А.К., Позиция России в связи с провозглашением независимости Болгарии в 1908. Из истории русско-болгарских отношений. (Сб.ст.), Изд. АН СССР, М., 1958, 1958, с. 3-112.
  73. Матвеев П., Болгария и Восточная Румелия после Берлинского конгресса (Исторический очерк). "Исторический вестник", май, 1886, с. 229-359, июнь, с. 567-597, июль, с. 57-89, август, с. 235-268.
  74. Международные отношения на Балканах. 1856-1878. Изд. "Наука", М., 1986. Гл. четвертая. Болгария: от движения за церковно-национальную автономию до вооруженной борьбы за освобождение, с. 137-160.
  75. Могилевич А. А., Айрапетян М. Э., На путях к мировой войне. 1914-1918 гг., Госиздат, 1940.
  76. Муратов Х., Роль Англии в Восточном кризисе. "Историк марксист". М., 1940, N 7, с. 65-81.
  77. Нарочницкая Л. И., Россия и национально-освободительное движение на Балканах. 1875-1878 гг., Изд. "Наука", М., 1979.
  78. Нарочницкий А.Л., Балканский кризис 1875-1878 и великие державы "Вопросы истории", Изд. "Правда". М., 1976, с. 32-52.
  79. Нелидов А., К двадцатилетию освобождения Болгарии, "Исторический вестник", СПб., 1903, N 1, с. 66-81.
  80. Никитин С. А., Дипломатические отношения России с южными славянами в 60-х годах XIX в., "Славянский сборник", Госиздат, М., 1947, с. 262-290.
  81. Освобождение Болгарии от турецкого ига. Документы. В трех томах. Изд. АН СССР, Т.1, М., 1961. Т. 2. М., 1964, Т.3, М., 1967.
  82. Освободительное движение Западных и Южных славян XIX-XX вв. (Сб.ст.). Изд. "Наука", М., 1963.

83. Петрова Кр. К., Деятельность Временного русского правительства в Болгарии в 1877-1879 гг. в освещении болгарских историков. История и культура Болгарии, Изд. "Наука", М., 1981, с. 53-60.
84. Первая балканская война, "Красный архив", Т. 2(15), Госиздат, М.-Л., 1926, с. 1-29.
- "Красный архив", Т. 3(16), Госиздат, М., М.-Л., 1926, с. 3-24.
85. Погодин А.Л., История Болгарии, Изд. "Брокгауз и Ефрон", СПб., 1910.
86. Россия и Восточный кризис 70-х годов XIX в. (Сб.ст.), Изд. МГУ, 1981.
87. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах. 1875-1878 (Сб.док.), "Наука", М., 1978.
88. Россия и освобождение Болгарии, Изд. МГУ, 1982.
89. Россия и Юго-Восточная Европа, Изд. "Штиинца", Кишинев, 1984.
90. Русско-турецкая война 1877-1878, Воениздат, М., 1977.
91. 100-летие освобождение Болгарии от османского ига. 1878-1978. (Сб.ст.), Изд. "Наука", М., 1978.
92. Татищев С. С., Внешняя политика императора Николая Первого, СПб., тип. И.Н. Скороходова, 1887.
93. Татищев С., Император Александр II. Его жизнь и царствование, Изд. Транзиткнига, М., 2006. Книга шестая. Освобождение Балканских христиан. 1875-1880, с. 652-845.
94. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVIII-70-е годы XIX в., Изд. "Наука", М., 1988, Гл. девятая. Болгария, с. 348-406.
95. Фортунатов П. К., Война 1877-1878 гг. и освобождение Болгарии. Учпедгиз, М., 1950. 76. 76. Фортунатов П.К., Боевой русско-болгарский союз в войне 1877-1878 годов, Освобождение Болгарии от турецкого ига. (Сб.ст.), Изд. АН СССР, М., 1953, с. 47-70.
96. Христов Хр., Болгарии 1300 лет, Изд. "София Пресс", 1980.
97. Чернов С. Л., Основные этапы развития русской официальной программы решения Восточного вопроса в 1877-1878 гг., "Балканские исследования", Вып. 4. Русско-турецкая война 1877-1878 гг. и Балканы, Изд. "Наука", М., 1978, с. 25-42.
98. Чернов С. Л., Россия на завершающем этапе Восточного кризиса 1875-1878 гг., Изд. МГУ, 1984.

99. Шувалов П. А., О Берлинском конгрессе 1878 г., "Красный архив", Госиздат, М., 1933, т. 4, 59 с. 82-109.
100. Щеглов А. Н., Русское министерство в Болгарии (времен Ал. Баттенберга), "Исторический вестник", 1911, XI, с. 552-590.
101. Բայրության Վահան, Օսմանյան կայսրության պատմություն, Երևան, 2011:
102. Միքայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտությունը միջազգային հարաբերությունների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), Ե-ՊՀ, Երևան, 2005:
103. Ներսիսյան Ա., Բուլղար ժողովրդի պայքարը սուլթանական Թուրքիայի դեմ XIX դարի 70-ական թթ., ԵՊՀ, Երևան, 1978:

Հունաստան

- Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ. Ա. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ., էջ 83-98:
  - Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին, Լոնդոն, 18/30 մայիսի 1878 թ., էջ 99-103:
  - Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև, Կ. Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1 / 13 հուլիսի, 1878 թ., էջ 105-130:
- Annuaire diplomatique de l'Empire de Russie pour l'année 1878. Saint Pétersbourg. 1878. Question d'Orient.
  - Conditions préliminaires de paix, p. 209-210.
  - Protocole constatant l'acceptation des bases préalables de paix et la convention d'armistice, signées à Andrinople le 19/31 janvier 1878, p. 213-220.
  - Préliminaires de paix de San-Stéfano, en date de San-Stéfano 19 février (3 mars) 1878, p. 245-263.

- Traité de Berlin en date de Berlin 13 juillet, p. 265- 292.
- Protocoles du congrès de Berlin, p. 293-572.
- 3. D'Avril A., Négotiations relatives au traité de Berlin. 1875-1886. Ernest Leroux, éditeur. P., 1886.
- 4. Hanotaux G., Le Congrès de Berlin. "Revue des Deux Mondes". P., 15 Septembre 1908, p. 241-280. 1er Octobre 1908, p. 481-514.
- 5. Albin P., Les Grands traités politiques, depuis 1815 jusqu' à nos jours. Félix Alcan, éditeur. P., 1911.
  - Le Royaume de Grèce. L'intervention anglo-franco-russe, p. 144.
  - Premier traité de Londres (6 juillet 1827), p. 145-146.
  - L'Indépendance, p. 146-147.
  - Deuxième traité de Londres (3 février 1830), p. 147-150.
  - Traité de Londres (13 juillet 1863), p.150-153.
  - Les Iles Ioniennes, p. 153.
  - Premier traité de Londres (14 novembre 1863), p. 153-157.
  - Deuxième traité de Londres (29 mars 1864), p. 157-162.
  - L'annexion de la Thessalie. Traité de Constantinople (24 mai 1881), p. 162-167.
  - Acte Général du Congrès de Paris (30 mars 1856), p. 170-180.
  - Le Traité de San-Stéfano (19 février/3 mars 1878), p. 187-201.
  - Occupation de Chypre par l'Angleterre. Alliance défensive entre la Grande Bretagne et la Turquie (4 juin 1878), p. 202-203.
  - Annexe à la Convention du 4 juin 1878, p. 203-204.
  - Le Traité de Berlin (13 juillet 1878), p. 204-228.
  - Les provinces turques autonomes. L'île de Samos. Firman du Sultan (10 décembre 1832), p. 250-252.
  - La Crète. Statut Organique (18 décembre 1897), p.259-261.
- 6. Annuaire historique universel, pour 1827. Par C. L. Lesur, Paris, 1828.
  - Protocole concernant les affaires de la Grèce, signé à Pétersbourg, le 4 avril 1826, p. 96-97.
  - Note remise au reis-effendi par M. le baron d'Ottensfels, internonce autrichien près la Porte ottomane, le 12 mars 1827, p. 97-99.

- Note remise les 9 et 10 juin 1827, par le reis-effendi, aux drogman des légations française, anglaise, russe, autrichienne et prussienne, p. 99-102.
- Traité pour la pacification de la Grèce, conclu à Londres le 6 juillet 1827. Article additionnel et secret, p. 102-104.
- Notification du traité ci-dessus, faite au reis-effendi par les ambassadeurs des puissances contractantes, le 16 août 1827, p. 104.
- Instruction donnée, le 17 août 1827, au drogman de la légation prussienne à Constantinople, p. 104-106.
- Note collective adressée par les trois ambassadeurs de la France, de la Grande-Bretagne et de la Russie au reis-effendi, le 10 novembre 1827, p. 115-116.
- Note circulaire adressée aux légations par S. Exc. le comte de Nesselrode, ministre des affaires étrangères de Russie. Saint-Petersbourg, 12 novembre, p. 116-117.
- Instructions données aux drogman des légations de France, d'Angleterre et de Russie, en date du 2 décembre 1828, p. 117-118.
- Khatti-sherif ou proclamation adressé, le 18 décembre 1827, aux ayans d'Europe et d'Asie, p. 119-122.
- Proclamation de la commission représentative du gouvernement de la Grèce, sur le traité du 6 juillet, p. 138-139.
- Réponse faite à la notification du traité, p. 140.
- 7. Annuaire historique universel pour 1828. Par C. L. Lesur, Paris, 1829.
  - Réponse de la Porte ottomane au Manifeste de la Russie. 4 juin 1828, p. 127-132.
  - Proclamation du président de la Grèce sur la déclaration de la guerre de la Russie à la Porte ottomane, p. 136-137.
- 8. Annuaire historique universel pour 1832. Par M. C. L. Lesur, Paris, 1834.
  - Convention signée à Londres le 7 mai 1832, pour organiser d'une manière définitive l'état politique de la Grèce, après la nomination du prince Othon de Bavière au trône de ce nouveau royaume, p. 215-218.
- 9. Annuaire historique universel, ou histoire politique pour 1843. Fondé par M.C. L. Lesur. Paris, 1844. Chapitre V. Grèce, p. 313-330.

10. Annuaire historique universel, ou histoire politique pour 1844. Fondé par M.C. L. Lesur. Paris, 1845. Chapitre VI. Grèce, p. 423-455.
11. Annuaire historique universel, ou histoire politique pour 1845. Fondé par C. L. Lesur. Paris, 1847. Chapitre VI. Grèce, p. 339-352.
12. Annuaire des Deux Mondes. Histoire générale des divers états. XII. 1862-1863. Paris, 1864. Grèce, p. 684-703.
13. Annuaire des Deux Mondes. Histoire générale des divers états. XIII. 1864-1865. Paris, 1866. Grèce, p. 629-645.
14. Documents diplomatiques. Conférence de Lausanne.
  - T.I. 21 novembre 1922-1er février 1923.P., 1923.
  - Convention concernant l'échange des populations Grecques et Turques. Signé à Lausanne le 30 janvier 1923, p. 116-121.
  - T. II. 1er février 1923-4 février 1923. P.,1923.
15. Martens Fr., Nouveau Recueil Général de Traités. Tome XVII. Partie II. Gottingue, Librairie de Dieterich. 1869.
  - XI. Décret de l'Assemblée nationale de Grèce proclamant le Prince Georges de Danemark roi des Grecs; rendu le 30mars 1863, p. 71.
  - XIV. Convention, signée à Londres, le 13 juillet 1863, entre le Danemark d'une part et la France, la Grande-Bretagne et la Russie de l'autre part pour l'accession du roi Georges I^e au trône de Grèce, p. 79-81.
16. Martens Fr., Nouveau Recueil Général de Traités. Tome XVIII. Gottingue, Librairie de Dieterich. 1873.
17. Décret de l'Assemblée nationale des Iles Ioniennes sur la réunion des Sept Iles au Royaume de Grèce; voté à Corfou, le 19 octobre 1863, p. 54-55.
18. Traité conclu entre l'Autriche, la France, la Grande-Bretagne, la Prusse et la Russie, relativement à la réunion des Iles Ioniennes au Royaume de Grèce; signé à Londres, le 14 novembre 1863, p. 55.
19. Traité conclu entre la France, la Grande-Bretagne, la Russie et la Grèce, relativement à la réunion des Iles Ioniennes au Royaume de Grèce; signé à Londres, le 24 mars 1864, p. 63-68.
20. Protocole relatif à la cessation du Protectorat britannique sur les Iles Ioniennes; signé à Corfou, le 28 mai 1864, par les Représentants de la Grande-Bretagne et de la Grèce, p. 68-71.
21. Proclamation du Lord-haut-commissaire des Iles Ioniennes, relative à la cessation du Protectorat britannique; en date de Corfou, le 28 mai 1864, p. 71-72.
22. Décret de l'Assemblée nationale des Crétois, déclarant l'union avec la Grèce; en date de Sfakia, le 2 septembre 1866, p. 77-78.
23. Déclaration des Représentants de la France, de l'Italie, de la Prusse et de la Russie, relative aux affaires de Crète; remise le 29 octobre 1867 au Ministre des affaires étrangères de la Porte Ottomane, p. 79-80.
24. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome deuxième. 1789-1856. Librairie Cotillon.P., 1900.
  - N37. Protocole relatif aux affaires de la Grèce. Signé à Saint-Petersbourg entre la Russie et l'Angleterre le 23 mars-4 avril 1826, p. 114-116.
  - N42. Traité pour la pacification de la Grèce conclu entre l'Angleterre, la France et la Russie et signé à Londres le 5 juillet 1827 avec un article additionnel en date du même jour. Article additionnel, p. 130-134.
  - N43. Notification à la Porte Ottomane des Représentants d'Angleterre, de France et de Russie relative aux affaires de Grèce. En date du 16 Août 1827, p. 134-135.
  - N44. Seconde notification à la Porte Ottomane des Représentants d'Angleterre, de France et de Russie au sujet des affaires de Grèce. En date du 31 Août 1827, p. 136-137.
  - N48. Note collective adressée à la Porte Ottomane par les Ambassadeurs d'Angleterre, de France et par le Ministre de Russie pour la question grecque, En date du 10 novembre 1827, p. 141-143.
  - N50. Note des Ambassadeurs de France et de la Grande-Bretagne relativement aux bases de pacification et d'organisation de la Grèce en exécution du Protocole du 22 mars 1829. En date du 9 juillet 1829, p. 160-164.
  - N51. Réponse de la Sublime Porte à la note ci-dessus des Ambassadeurs de la France et de la Grande-Bretagne pour adhérer au traité de Londres du 6 juillet 1827. En date du 15 Août 1829, p. 164-165.
  - N52. Déclaration supplémentaire de la Sublime Porte aux Représentants de la France et de la Grande-Bretagne, pour la question grecque. En date du 9 Septembre 1829, p. 165.

- N53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/14 septembre 1829, p. 166-173.
- N55. Protocole (N1) tenu à Londres le 3 février 1830, relatif à l'indépendance de la Grèce, p. 177-181.
- N56. Protocole (N2) tenu à Londres le 3 février 1830, concernant le choix du Prince Léopold comme Souverain de la Grèce, p. 181-182.
- N57. Protocole (N3) tenu à Londres le 3 février 1830, relatif aux habitants de la Grèce du rite catholique, p. 182-183.
- N58. Protocole de la Conférence de Londres pour les affaires de Grèce. En date du 20 février 1830, p. 184-185.
- N59. Note des Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie à la Sublime Porte relative aux conditions d'indépendance de la Grèce. En date du 8 avril 1830, p. 186-191.
- N 60. Note responsive de la Sublime Porte aux Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie donnant son adhésion aux résolutions des Cours alliées concernant la Grèce. En date du 24 Avril 1830, p.191-192.
- N62. Protocole de la Conférence de Londres pour les affaires de Grèce. En date du 16 juin 1830, p. 195-197.
- N66. Protocole de la Conférence de Londres pour les affaires de Grèce et de Samos. En date du 16 novembre 1831, p. 205.
- N67. Protocole de la Conférence de Londres pour les affaires de Grèce. En date du 13 février 1832, p. 206-207.
- N68. Arrangement signé et proposé à la Porte pour la fixation des limites de la Grèce et autres questions par les Représentants à Constantinople de la France, de la Grande-Bretagne et de la Russie. En date du 21 juillet 1832, p. 207-211.
- N69. Protocole séparé relatif au précédent acte (France, Grande-Bretagne et Russie). En date du 21 juillet 1832, p. 211-212.
- N. 70. Protocole signé à Londres entre la France, la Grande-Bretagne et la Russie le 30 août 1832 au sujet de la délimitation de la Grèce et d'autres questions faisant l'objet de l'arrangement de Constantinople du 21 juillet 1832. En date du 30 août 1832, p. 213-216.

- N71. Note de la Sublime Porte aux Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie, concernant les concessions accordées aux habitants de l'île de Samos. En date du 10 décembre 1832, p. 216-217.
- N72. Acte d'adhésion de la Porte Ottomane à la nomination du Roi de Grèce remis aux Représentants de France, de la Grande-Bretagne et de Russie. En date du 26 décembre 1832, p. 218.
- 25. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon. P. 1902.
- N754. Acte d'accession de la Turquie au Traité de Londres du 29 mars 1864 relatif à la réunion des Iles Ioniennes à la Grèce (France, Grande-Bretagne, Grèce, Russie et Turquie). Signé à Constantinople, le 8 avril 1865, p. 231-235.
- 26. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Librairie Cotillon. P. 1903.
- N 907. Convention avec la Grèce relative à la rectification des frontières Turco-grecques. Du 2 juillet 1881.
- N 983. Déclaration de guerre à la Grèce. Publiée à Constantinople le 18 avril 1897, p. 546-547.
- N 987. Traité de paix définitif avec la Grèce et deux Protocoles annexes. Conclu à Constantinople le 4 décembre 1897, p. 553-561.
- 27. Schopoff A., Les réformes et la protection des chrétiens en Turquie. 1673-1904. Librairie Plon, Paris, 1904.
- L'île de Crète N 97. Firman impérial en date de Constantinople, relatif aux réformes en Crète. Du 10 janvier 1868, p. 599-600.
- N 98-101. Règlement organique de L'île de Crète (1868), p. 600-633.
- N 102. Modifications et compléments introduits dans le Règlement organique de L'île de Crète (1878), p. 634-637.
- 28. Внешняя политика России. XIX и начала XX века. Серия вторая. 1815-1830 гг., Том 6 (14), Изд. "Наука", М., 1985. N 153. Русско-английский протокол о Греции, С.-Петербург, 23 марта (4 апреля) 1826., с. 449-450.
- 29. Ключников Ю.В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. I. От французской революции до империалистической войны, Литиздат Н.К.И.Д.,М., 1925.

- N 52. Французско-австрийский мирный договор, заключенный в Кампо-Формио 17 октября 1797 года. Ст. 5, ст. 6, с. 46-47.
- N 65. Конвенция, заключенная в К.поле 21 марта 1800 года между Россией и Турцией о республике Семи Соединенных Островов (Ионические ост-ва), с. 58-59.
- N 122. Русско-английская конвенция об образовании республики Ионических островов, заключенная в Париже 24 октября (5 ноября) 1815 года, с. 119-120.
- N 138. Русско-английский протокол по греческим делам, подписанный в С.-Петербурге 23 марта (4 апреля) 1826 года, с. 137-138.
- N 140. Конвенция между Россией, Англией и Францией относительно умиротворения Греции, заключенный в Лондоне 24 июня (6 июля) 1827 года, с. 139-140.
- N 143. Мирный трактат между Россией и Турцией, заключенный в Адрианополе 2/14 сентября 1829 г., с. 142-143.
- N 144. Протокол N 3 конференции по греческому вопросу, подписанный в Лондоне представителями России, Франции и Великобритании 22 января (3 февраля) 1830 года, с. 143-144.
- N 146. Конвенция об избрании на греческий престол баварского принца Оттона, заключенная 24 апреля (7 мая) 1832 г. в Лондоне, с. 145-146.
- N 147. Конвенция о разграничении между Грецией и Турцией, заключенная Россией, Францией и Великобританией в К.поле 9 (21) июля 1832 года, с. 147-148.
- N 189. Конвенция между Данией, с одной стороны, и Францией, Великобританией и Россией, с другой, о вступлении на греческий престол датского принца Георга, заключенная в Лондоне 1 (13) июля 1863 года, с. 183.
- N 190. Договор между Россией, Францией, Австрией, Великобританией и Турцией о присоединении Ионических островов к Греции, заключенный в Лондоне 2 (14) ноября 1863 года, с. 189-190.
- N 191. Договор о присоединении Ионических островов к Греции, заключенный в Лондоне 12 (24) марта 1864 года (Участники Франция, Великобритания, Россия и Греция), с. 190-191.

- N 223. Протокол о незаинтересованности в делах Черногории и Греции, заключенный в К.поле 9 (21) сентября 1880 года, с. 235.
  - N 226. Договор о присоединении Фессалии к Греции, заключенный в К.поле 12 (24) мая 1881 года, с. 237.
  - N 350. Болгаро-греческий союзный договор, заключенный в Софии 16(29) мая 1912 года, с. 355.
  - N 361. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Афинах 25 апреля (5 мая) 1913 года, с. 366.
  - N 362. Мирный договор между Турцией, с одной стороны, и Сербией, Грецией, Болгарией и Черногорией («союзные государства»), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с. 367.
  - N 363. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Салониках 19 мая (1 июня) 1913 года, с. 367.
  - N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с одной стороны, и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля (10 августа) 1913 года, с. 372.
30. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях. Ч. II. Литиздат Н. К. И. Д., М., 1926.
- N 4. Секретное германо-турецкое соглашение о союзе, заключенное в К.поле 2 августа 1914 года, с. 8-9.
  - N 10. Германо-турецкое соглашение о союзе, заключенное в К.поле 6 августа 1914 года, Ст. 4., с. 17.
  - N 130. Договор о перемирии между союзными державами и Болгарией, заключенный в Салониках 29 сентября 1918 года, Ст. 1., с. 177-178.
  - N 187. Секретное соглашение между Италией и Грецией по балканским вопросам, заключенный в Париже 29 июня 1919, с. 337-339.
31. Ключников Ю. В., Мирные договоры империалистической войны в конспективном изложении, Изд. Ком. Академии, М., 1925.
- Мирный договор между союзными державами и Турцией, подписанный в Севре 10 августа 1920 года. Отдел IV. Смирна (ст. 65-83), с. 123.
  - Отдел V. Греция (ст. 84-87), с. 123-124.

- Отдел IX. Кипр (ст. 115-117), с. 127.
  - Отдел XI. Ливия и острова Эгейского моря (ст. 121-122), с. 127.
  - Мирный договор, подписанный в Лозанне 24 июля 1923.
  - Отдел I. Территориальные положения (ст. 12-22), с. 150.
32. Мартенс Ф., Собрание трактатов и конвенций, заключенных Россией с иностранными державами, Том XI, 1801-31, С.-Петербург, 1895.
    - N.432. 1826 г. марта 23-го (апреля 4-го), С.-Петербургский протокол относительно греческого восстания, с. 322-343.
    - N.433. 1827г., июня 24-го (июля 6-го). Лондонская конвенция, заключенная между Россией, Англией и Францией, относительно умиротворения Греции, с. 344-359.
    - Статья дополнительная секретная, с. 360-362.
    - N.436. 1829г., марта 10-го (22-го). Протокол Лондонской конференции, определяющий будущее устройство освобожденной Греции, с. 387-409.
  33. Юзефович Т., Договоры России с Востоком. Политические и торговые. С.-Петербург, 1869.
    - Трактат, заключенный в Адрианополе, 2 сентября 1829 года, с. 71-80.
    - Уговор, заключенный в Константинополе 9/21 июля 1832 г., с. 84-89.
  34. Арш Г. Л., Тайное общество "Филики Этерия". Из истории борьбы Греции за свержение османского ига, Изд. "Наука", М., 1965.
  35. Арш Г. Л., И. Каподистрия и греческое национально-освободительное движение. 1809-1822 гг., Изд. "Наука", М., 1976.
  36. Василенко О. В., О помощи России в создании независимого греческого государства (1829-1831гг.), "Новая и новейшая история", Изд. АН СССР, М., 1959, N3, с. 148-157.
  37. Галкин И. С., Дипломатия Европейских держав в связи с освободительным движением народов Европейской Турции в 1905-1912 гг., Изд. МГУ, 1960, Часть I, Критский вопрос и позиция Европейских держав в 1905-1912 годах, с. 25-104.
  38. Лулес Димитрис, Образование греческого государства и Россия (1821-1832), "Советское славяноведение", Изд. АН СССР, 1980, N3, с. 37-52.
  39. Международные отношения на Балканах. 1815-1830, Изд. "Наука", М., 1983.

40. Международные отношения на Балканах. 1830-1856гг, Изд. "Наука", М., 1990, 1. Греческое королевство, с. 87-248.
41. Международные отношения на Балканах. 1856-1878 гг., Изд. "Наука", М., 1986 (Глава седьмая. Греция и объединение национальных земель, с. 197-213.).
42. Реутов Г.Н., Из истории захвата Кипра Англией, "Вопросы истории", Изд. "Правда", М., 1958, N 3, с. 136-151.
43. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVIII - 70-е годы XIX в., Изд. "Наука", М., 1986 (Глава первая. Греция, с. 31-91.).
44. Шеремет В. И., Турция и Адрианопольский мир 1829 г., Изд. "Наука", М., 1975.
45. Шпаро О. Б., Освобождение Греции и Россия (1821-1829), Изд. "Мысль", М., 1965.
46. Шпаро О. Б., Захват Кипра Англией, Изд. "Наука", М., 1974.
47. Բալկանյան Վահան, Օսմանյան կայսրության պատմություն, Երևան, 2011:
48. Միքայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտությունը միջազգային հարաբերությունների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:
49. Քիլմեջյան Գ.Ս., Թուրք- հունական հարաբերությունները 1908-1914 թթ., ԵՊՀ հրատ., Երևան, 1988:
50. Քիլմեջյան Գ., Հունաստանը 1871-1870 թվականներին և միջազգային դիվանագիտությունը, «Պատմություն և մշակույթ», Հայագիտական հանդես, ԵՊՀ հրատ., 2018, էջ 476-487:

Օգրագրորժված հոնարեն գրականություն

1. Αποστολου Ε. Βακαλοπουλου, Νέα Ελληνική ιστορία (1204-1985). Εκδοσεις Βανιας, Θεσσαλονίκη.
2. Αποστολοπούλου Μ. - Κ. Χατζηαντωνίου, Ιστορία του ελληνικού εθνους 1821-1941. Εκδοσεις πελεκανος.
3. Dakin D., Η ενοποίηση της Ελλάδας 1770-1923. Αθήνα, 2012.

4. Νίκος Γ. Σβωρωνος, Επισκοπή της Νεοελληνικής ιστορίας, Θεμέλιο.
5. Μ. Θ. Λασκαρί, Το Ανατολικόν ζήτημα, 1800-1923. Τομος Α (1800-1878), Θεσσαλονίκη, 1978.
6. Τασος Βουρνάς, Ιστορία της Νεωτέρας και Συγχρόνης Ελλάδας. Τομος Α. Ιστορία της Νεωτέρας Ελλάδας. Από την Επανάσταση του 1821 ως το κίνημα του Γουδί (1909). Αθήνα, 1997.

Մոլդավիա և Վալախիա (Ռումինիա)

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Ջ. Ս. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972.
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ., էջ 83-98:
  - Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին, Լոնդոն, 18/30 մայիսի 1878 թ., էջ 99-103:
  - Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև, Կ. Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1/13 հուլիսի, 1878 թ., էջ 105-130:
2. Annuaire de s deux mondes. VI. 1855-1856. Paris, 1856. Appendice. Actes du congrès de Paris.
  - I. Traité de paix du 30 mars 1856, p. 901-907.
  - VI. Protocoles du congrès de Paris, p. 907-944.
  - VII. Traité du 15 avril 1856 entre la France, la Grande-Bretagne et l'Autriche, p. 944.
3. Annuaire des deux mondes. VII. 1856-1857. Paris, 1857. Appendice.
  - III. Affaires d'Orient. Protocole signé à Paris le 6 janvier 1857, p. 924-925.
  - IV. Firman pour la convocation des divans ad hoc, p. 925-926.
4. Annuaire des deux mondes. XI. 1861. Paris, 1862. Appendice. II. Actes relatifs aux Principautés-Unies.
  - Protocole N XXII. (Séance du 6 septembre 1859), p. 814-815.

- Note officielle adressée aux représentants des Puissances Garantées, à Constantinople, p. 815.
  - Firman sur l'organisation administrative et législative des Principautés-Unies de Moldavie et de Valachie, p. 815-816.
  - Annuaire des deux Mondes. XIII. 1864-1865. Paris, 1866. Appendice.
  - Acte Additionnel à la convention du 19 août 1858 concernant l'organisation intétieure des Principautés-Unies, p. 982-984.
5. Histoire chronologique de la Roumanie. Bucarest, 1976.
  6. Annuaire diplomatique de l'Émpire de Russie pour l'année 1878. Saint-Petersbourg. 1878. Question d'Orient.
    - Conditions préliminaires de paix, p. 209-210.
    - Protocole constatant l'acceptation des bases préalables de paix et la convention d'armictice, signées à Andrinople le 19/31 janvier 1878, p. 213-220.
    - Préliminaires de paix de San-Stéfano, en date de San-Stéfano 19 février/3 mars 1878, p. 245-263.
    - Traité de Berlin en date date de Berlin. 13 juillet 1878, p. 265-292.
    - Protocoles du Congrès de Berlin, p. 293-572.
  7. Bareilles B., Le Rapport secret sur le Congrès de Berlin adressé à la S. Porte par Karathéodory pacha, premier plénipotentiaire ottoman. Éditions Bossard. P., 1919.
  8. D'Avril A., Négotiations relatives au traité de Berlin. 1875-1886. Ernest Leroux, éditeur. P., 1886.
  9. Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878. Imprimerie Nationale. P., 1878.
    - Préliminaires de paix. Signés à Andrinople le 19 / 31 janvier 1878, p. 10-11.
    - Traité préliminaire de San-Stéfano, p. 21-31.
    - Protocoles du Congrès de Berlin. 13 juin-13 juillet 1878, p. 273-295.
    - Convention d'Alliance défensive entre la Grande-Bretagne et la Turquie, signée le 4 juin 1878, p. 307-308.
    - Annexe à la Convention du 4 juin 1878, p. 308-309.
  10. Hanotaux G., Le Congrès de Berlin. «Revue des Deux Mondes». P., 15 septembre 1908, p. 241-280.

- 1er Octobre 1908, p. 481-514.
- 11. Martens G. Fr., Nouveau Recueil Général de Traites. Tome XVII. Partie II. Gottingue, 1869.
  - XV. Protocole (N 22) d'une Conférence, tenue à Constantinople, le 6 septembre 1859, entre les Plénipotentiaires de l'Autriche, de la France, de la Grande-Bretagne, de la Russie, de la Sardaigne et de la Turquie relativement à l'union des Principautés danubiennes, p. 82-84.
  - XVI. Firman sur l'organisation administrative et législative des Principautés de Moldavie et de Valachie, en date du 2 décembre 1861, suivi de la correspondance officielle du ministre des affaires étrangères de Turquie et des Plénipotentiaires de l'Autriche, de la France, de la Grande-Bretagne, de la Russie, de la Prusse et de l'Italie relative à ce firman, p. 84-91.
- 12. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome première. 1300-1789. Librairie Cotillon. P., 1897.
  - N 36. Traité de paix définitif avec la Russie conclu au camp près du village de Kutchuk-Kainardji, le 10/21 juillet 1774, p. 319-334.
  - N 38. Convention explicative du Traité de Kutchuk Kainardji avec la Russie. Conclu à Ainali Cavak lès Constantinople le 10 mars 1779, p. 338-344.
- 13. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome deuxième. 1789-1856. Librairie Cotillon. P. 1900.
  - N 5. Traité de paix avec la Russie. Signé à Yassi le 9 janvier 1792, p. 16-21.
  - N 18. Hatti chérif concernant la Valachie. En date de Constantinople, le 24 septembre 1802, p. 55-67.
  - N 30. Traité de paix avec la Russie. Signé à Bucharest le 16/28 mai 1812, p. 86-92.
  - N 38. Convention explicative et complémentaire du traité de paix de Bucharest de 1812 avec
    - la Russie. Signé à Ackerman le 7 octobre 1826, p. 116-121.
  - N 53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/24 septembre 1829, p. 166-173.
  - N 54. Acte séparé conclu avec la Russie relatif aux Principautés de

- Moldavie et de Valachie. Signé à Andrinople le 2/14 septembre 1829, p. 174-177.
- N 142. Traité avec la Russie au sujet des Principautés moldo-valaques fait à Balta-Liman lès-Constantinople, le 19 avril / 1er mai 1849, p. 389-392.
- 14. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon. P., 1902.
  - N 701. Protocoles N 1 à 19 des Conférences à Paris pour l'organisation de la Moldavie et de la Valachie. Du 22 mai au 19 août 1858, p. 109.
  - N 702. Convention pour l'organisation des Principautés de Moldavie et de Valachie. Signé à Paris le 19 août 1858, p. 109-118.
  - N 705. Protocoles N 20, 21, 22, des Conférences tenues à Paris, pour l'organisation de la Moldavie et de la Valachie. En date des 7, 13 avril et 6 septembre 1859, p. 122.
  - N 706. Firman d'investiture d'Alexandre Jean Couza, comme Hospodar de Valachie. En date du 24 septembre 1859, p. 123.
  - N 707. Firman d'investiture d'Alexandre Jean Couza, comme Hospodar de Moldavie. En date du 24 septembre 1859, p. 123.
  - N 723. Note officielle aux Puissances garantes et Firman sur l'organisation administrative et législative des Principautés de Moldavie et de Valachie. En date du 2 décembre 1861, p. 168.
  - Lettre de S. A. le Grand Vizir à S. A. S. le Prince Couza. Constantinople, le 9 juin 1864, p. 218.
- 15. Steen de Jehay, La situation légale des sujets Ottomans non-musulmans. Bruxelles, 1906.
- 16. Внешняя политика России XIX и начала XX века. Серия первая. 1801-1815 гг., Т. 6, 1811-1812 гг., Госиздат, М., 1962.
  - N 164. Русско-турецкий мирный договор. Бухарест, 16 (28) мая 1812 г., с. 406-417.
- 17. Внешняя политика России XIX и начала XX века. Серия вторая. 1815-1830 гг. Т. 6(14). Январь 1825 г.-декабрь 1826 г., Изд. «Наука», М., 1985.
  - N 224. Пояснительная конвенция к Бухарестскому мирному договору 1812 г., заключенная между Россией и Турцией. Аккерман, 25 сентября (7 октября) 1826 г., с. 632-638.

- N 225. Русско-турецкий отдельный акт о Молдавии и Валахии. Аккерман, 25 сентября (7 октября) 1826., с. 638-641.
- 18. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах и декларациях. Ч. I. От французской революции до империалистической войны, Изд. Литиздата Н. К. И. Д., М., 1925.
  - N 101. Мирный трактат между Россией и Турцией, заключенный в Бухаресте 16 мая 1812 года, с. 96-97.
  - N 139. Конвенция между Россией и Турцией, заключенная в Аккермане 25 сентября/7 октября 1826 года в развитие Бухарестского трактата, с. 138-139.
  - N 143. Мирный трактат между Россией и Турцией, заключенный в Адрианополе, 2/14 сентября 1829 года, с. 142-143.
  - N 158. Балта-лиманская конвенция между Россией и Турцией о Молдавии и Валахии, заключенная 19 апреля/1 мая 1849 года, с. 159-160.
  - N 172. Договор между Францией, Австрией и Великобританией о гарантии независимости и целостности Османской империи, заключенный в Париже 15 апреля 1856 года, с. 174.
  - N 177. Конвенция относительно устройства Дунайских княжеств, заключенная в Париже 7/19 августа 1858 года, с. 177.
  - N 215. Прелиминарный русско-турецкий мирный договор, заключенный в Сан-Стефано 19 февраля/3 марта 1878 года, с. 220-225.
  - N 218. Акт Берлинского конгресса 1 / 13 июля 1878, с. 266-230.
  - N 219. Русско-турецкий мирный договор, заключенный в К. Поле 27 января/8 февраля 1879 года, с. 230-231.
  - N 227. Соглашение о взаимных гарантиях между Россией, Германией и Австро- Венгрией, заключенный в Берлине 6 / 11 июня 1881 года, с. 237-238.
  - N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с одной стороны, и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля/10 августа 1913 года, с. 372.
- 19. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. II, Литиздат Н. К. И. Д., М., 1926.
  - N 103. Соглашение между РСФСР и Румынией об очищении Румынией Бессарабии, заключенное в Яссах 5 марта 1918 года и в Одессе 9 марта 1918 года, с. 132-133.
  - N 192. Сен- Жерменский мирный договор. С Австрией. 10 сентября 1919 года, с. 346- 375.
  - N 193.
- 20. Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, Госиздат. 1952.
  - N 1. Парижский трактат, Париж, 18/30 марта 1856 г., с. 23-34.
  - N 6. Трактат между Россией, Францией, Австрией, Англией, Пруссией, Сардинией и Турцией относительно разграничения в Бессарабской области. Париж, 7/19 июня 1857 г., с. 44-46.
  - N 9. Конвенция относительно устройства Дунайских княжеств, Париж, 7/19 августа 1858 г., с. 56-68.
  - N 25. Сан-Стефанский прелиминарный мирный договор. Сан-Стефано, 19 февраля/3 марта 1878., с. 159-175.
  - N 26. Соглашение между Россией и Великобританией об изменении Сан-Стефанского договора, 18/30 мая 1878 г., с. 176-180.
  - N 27. Берлинский трактат. Берлин, 1/13 июня 1878 г., с. 181-206.
  - N 28. Мирный договор между Россией и Турцией. К. поль, 27 января/8 февраля 1879 г., с. 207-210.
- 21. Юзефович Т., Договоры России с Востоком. Политические и торговые. С.-Петербург, 1869.
  - Трактат, заключенный при деревне Кучук- Кайнарджи. 10 июля 1774 года, с. 24-41.
  - Трактат, заключенный в Яссах, 29 декабря 1791 года, с. 41-58.
  - Трактат, заключенный в Бухаресте, 16 мая 1812 г., с. 58-70.
  - Трактат, заключенный в Адрианополе, 2 сентября 1829 года, с. 71-84.
  - Акт, заключенный в Балта-Лимане, 19 апреля 1849 г., с. 103-107.
  - Трактат, заключенный в Париже, 18/30 марта 1856 года, с. 107-122.
- 22. Агаки А. С., Русско-румынские политические отношения в конце XIX- начале XX в. («Балканский исторический сборник» IV. 1974, Изд. «Штиинца», Кишинев, 1974, с. 142-195).
- 23. Анучин Д. Г., Берлинский конгресс 1878 года. («Русская старина»,

- СПб., 1912, Т. 149, кн. 1, с. 39-58, кн.2, с. 231-255, кн. 3, с. 461-470. Т. 150. Кн. 4, с. 3-12, кн. 5, с. 223-236. Т. 152. Кн. 11, с. 221-238, кн. 12, с. 482-503).
24. Березняков Н. В., Революционное движение в 1848 г. в Дунайских княжествах, Госиздат Молдавии, Кишинев, 1951.
  25. Березняков Н. В., Революционное и национально освободительное движение в Дунайских княжествах в 1848-49 гг., Госиздат Молдавии, Кишинев, 1955.
  26. Бескровный Л. Г., От Сан-Стефано до Берлинского конгресса (К дипломатической истории русско-турецкой войны 1877-1878 гг.). (Международные отношения и внешняя политика СССР. История и современность, Изд. «Наука», М., 1977, с. 138-149).
  27. Борецкий Бергфельд Н. П., История Румынии, СПб., 1909.
  28. Булгаков Ф., Русский государственный человек минувших трех царствований (Граф П. Д. Киселев) («Исторический вестник», 1882, январь, с. 128-155, март 661-682).
  29. Виноградов Н.В., Россия и объединение румынских княжеств, Изд. АН СССР, М., 1961.
  30. Виноградов В. Н., Узловые проблемы истории Румынии в середине XIX в. (Центральная и Юго-Восточная Европа в Новое время.(Сб. ст.), Изд. «Наука», М., 1974, с. 91-105).
  31. Виноградов В. Н., Семенова Л. Е., Некоторые вопросы отношений между Россией и Дунайскими княжествами в XVIII-начале XIX в. в свете материалов советских архивов. («Балканские исследования», Вып. 8. Изд. «Наука», М., 1982, с. 6-37.).
  32. Виноградов В. Н., Восточный вопрос и англо-русские отношения в 30-е годы XIX века («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1982, N 1, с. 3-16).
  33. Виноградов В. Н., Восточный вопрос и англо-русские отношения в 30-е годы XIX («Советское славяноведение», Изд «Наука», М., 1982, N 3, с. 3-22).
  34. Виноградов Н., Великобритания и Балканы: от Венского конгресса до Крымской войны, Изд. «Наука», М., 1985.
  35. Восточный вопрос во внешней политике России. Конец XVIII- начало XX в., Изд. «Наука», М., 1978.
  36. Гинзберг П. Ф, Внешняя политика России в Дунайских княжествах Молдавии и Валахии в период борьбы за их объединение (1856-1859 гг.), Изд. МГУ, 1953.
  37. Гольцын Н. С., Павел Дмитриевич Киселев и его управление Валахией и Молдавией 1829-1834 гг. («Русская старина», март 1879, с. 479-496, апрель 1879 г., с. 639- 650).
  38. Граф Н. П. Игнатъев, «Сан-Стефано» («Исторический вестник». Пгр., 1915, N 1, с. 27-61, N 2, с. 376- 404, N 3, 746-772, N 4, с. 36-65, N 5, с. 394-425, N 6, с. 729-752, N 7, с. 37-68, N 8, с. 359-391, N 9, с. 729-752, N 10, с. 59- 92, N 11, с. 419-445).
  39. Грачев В. П., Балканские владения Османской империи на рубеже XVIII-XIX вв., Изд «Наука», М., 1990.
  40. Гросул В. Я., Реформы в Дунайских княжествах и Россия (20-30 годы XIX в), Изд. «Наука», М., 1966.
  41. Гросул В. Я., Россия и формирование румынского независимого государства, Изд. «Наука», М., 1969.
  42. Гросул В. Я., О конституционалистской политике России на Балканах (Влияние молдаво-валахских реформ на реформы Болгарии). («Вопросы истории», Изд. «Правда», 1969, N 8, с. 46-59).
  43. Гросул В. Я., Революционная Россия и Балканы (1874-1883). Изд. «Наука». М., 1980.
  44. Гросул Г. С., Дунайские княжества в русско-турецких дипломатических взаимоотношениях (1783-1787). («Балканский исторический сборник» III. Изд. «Штиинца», Кишинев, 1973, с. 269-287).
  45. Гросул Г. С., Дунайские княжества в политике России 1774-1806 г., Изд. «Штиинца», Кишинев, 1975.
  46. Гросул Я. С., Труды по истории Молдавии, Изд. «Штиинца», Кишинев, 1982.
  47. Дебидур А., Дипломатическая история Европы, Т. II, Госизда, М., 1947. (Гл. тринадцатая. Восточный кризис и Берлинский трактат, с. 450-501).
  48. Дружинина Е. И., Кючук-Кайнарджийский мир 1774 г. (его подготовка и заключение), Изд. АН СССР, М., 1955.
  49. Желавич Б., Россия и румынский национальный вопрос. 1858-1859.

- (Аннотация В. Н. Виноградова. «История СССР», Изд. «Правда», М., 1961, с. 222-223).
50. Жигарев С. А., Русская политика в Восточном вопросе (Ее история в XVI-XIX вв.; Критическая оценка и будущие задачи), Т. 1-2, Унив. тип., 1896.
51. Залышкин М. М., Политика нейтралитета правящих кругов Румынии в 1875-1876 гг., («Вестник Московского университета», сер. ист. Наук, М., 1957, N 3, с. 27-78).
52. Залышкин М. М., Внешняя политика Румынии и румыно-русские отношения. 1875-1878, Изд. «Наука», М., 1974.
53. Иорданский А., Румыния. Народ, его история, экономика, политика и вооруженные силы, Госвоениздат, М.-Л., 1926.
54. История внешней политики России. Вторая половина XIX века. Изд. «Международные отношения», М., 1999. (Гл. V. Восточный кризис 70-х годов в XIX в., с. 174-219).
55. История внешней политики России. Конец XIX-начало XX века. (От русско-французского союза до Октябрьской революции). Изд. «Международные отношения», М., 1997. (Гл. IX. 1912-1914 годы: борьба за укрепление Антанты, с. 316-370.).
56. История дипломатии. Т. II. Дипломатия в новое время. 1871-1914. Автор тома В. М. Хвостов, Госиздат, М., 1963. (Гл. третья. Ближневосточный кризис (1875-1877 гг.), с. 83-116).
- Гл. Четвертая. Русско-турецкая война (1877-1878 гг.) и Берлинский конгресс (1878 г.), с. 117-133.
- Гл. Двадцатая. Балканские войны (1912-1913 гг.), с. 734-766).
57. История дипломатии. Т. III. Политиздат, М., 1965. (Гл. шестая. 2. Парижская конференция (18 января-28 июня 1919 г.), с. 140-166).
58. История Молдавской ССР. В 2-х томах. Изд. «Карта Молдовеняскэ», Кишинев, 1965-1968.
59. История Румынии. Пер. с рум., под ред. М. Роллера, Иноиздат, М., 1950.
60. История Румынии нового и новейшего времени, Изд. «Наука», М., 1964.
61. История Румынии, Т. 1 (1848-1917), Изд. «Наука», М., 1971.

- Т. 2 (1918-1970), Изд. «Наука», М., 1971.
62. Киняпина Н. С., Внешняя политика России первой половины XIX в. Изд. «Высшая школа», М., 1963.
63. Киняпина Н. С., Внешняя политика России второй половины XIX века. Изд. «Высшая школа», М., 1974.
64. К истории Парижского мира 1856 г. Документы. («Красный архив», 1936. Т. 2 (75), с. 10-75).
65. Краткая история Румынии. С древнейших времен до наших дней, Изд. «Наука», М., 1987.
66. Мадиевский С. А., Володарский М. И., О некоторых тенденциях современной историографии Балканских войн («Балканский исторический сборник». II. Изд. АН Молдавской ССР, Кишинев, 1970, с. 132-172).
67. Мадиевский С. А., Политическая система Румынии: Последняя треть XIX — начало XX в., Изд. «Наука», М., 1984.
68. Мадиевский С. А., Складывание румынской буржуазной государственной системы. 1878-1918 гг. (Балканы в конце XIX начале XX века. Очерки становления национальных государств и политической структуры в Юго-Восточной Европе, Изд. «Наука», М., 1991, с. 249-287).
69. Международные отношения на Балканах. 1815-1830 гг., Изд. «Наука», М., 1983.
70. Международные отношения на Балканах. 1830-1856, Изд. «Наука», М., 1990.
71. Международные отношения на Балканах. 1856-1878 гг., Изд. «Наука», М., 1986 (Гл. третья. Объединение Дунайских княжеств. Рождение Румынии, с. 100-136).
72. Международные отношения на Балканах, Изд. «Наука», М., 1990.
73. Могилевич А. А., Айрапетян М. Э., На путях к мировой войне 1914-1918, Госиздат, 1940.
74. Независимость Румынии, Изд. АН Рум. ССР, Бухарест, 1977.
75. Новая и новейшая история Румынии. (Сб. ст.), Изд. АН СССР, М., 1963.
76. Нотович Ф. И., Бухарестский мир 1918, Соцэкгиз, М., 1959.
77. Очерки политической истории Румынии (1859-1944), Изд. «Штиинца», Кишинев, 1985.

78. Параска П. Ф., Очерки внешнеполитической истории Молдавского княжества (Последняя треть XIV-начало XIX в), Изд. Штиинца, Кишинев, 1987.
79. Писарев Ю. А., Великие державы и Балканы накануне Первой мировой войны, Изд. «Наука», М., 1985.
80. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах. 1875-1878. (Сб. док.), Изд. «Наука», М., 1978.
81. Румыния, Иноиздат, Бухарест, 1960.
82. Руссев Е. М., Борьба молдавского народа против оттоманского ига, Изд. «Карта молдовеняскэ», Кишинев, 1968.
83. Селях Г.Н., Русско-турецкое соглашение 1802 г. о Дунайских княжествах («Вопросы истории», Изд. «Правда», 1961, N 12, с. 195-202).
84. Семанова И., Русско-молдавское содружество (1787-1791 гг.), Изд. «Карта молдовеняскэ», Кишинев, 1968.
85. Семанова И., Россия и освободительная борьба молдавского народа против оттоманского ига в конце XVIII в., Изд. «Штиинца», Кишинев, 1976.
86. Семанова Л. Е., Русско-валашские отношения в конце XVII-начале XVIII в., Изд. «Наука», М., 1969.
87. Сеница В. И., Русско-турецкая война 1768-1774 гг. и Восточный вопрос. («Новая и новейшая история, Минск, 1974.).
88. Сеница В. И., Балканский вопрос в политике России. 1768-1774 гг., Минск, 1974.
89. Фадеев А. В., Россия и Восточный кризис 20-х гг. XIX в., Изд. АН СССР, М., 1958.
90. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVII-70-е годы XIX в., Изд. «Наука», М., 1986. (Гл. восьмая. Румыния, с. 285-347).
91. Хуразяну Д., Формирование румынской нации (Формирование наций в Центральной и Юго-Восточной Европе, Изд. «Наука», М., 1981, с. 90-94).
92. Чернов С. Л., Россия на завершающем этапе Восточного кризиса 1875-1878 гг., Изд. МГУ, 1984.
93. Чертан Е. Е., Русско-румынские отношения в 1859-1862 гг., Изд. «Карта

молдовеняскэ», Кишинев, 1968.

94. Чертан Е. Е., Великие державы и буржуазные реформы в Румынии в 1863-1865 гг. («Балканский исторический сборник», III, Изд. «Штиинца», Кишинев, 1973, с. 114-158).
95. Чертан Е. Е., Великие державы и формирование Румынского независимого государства, Изд. «Штиинца», Кишинев, 1980.
96. Բայրության Վահան, Օսմանյան կայսրության պատմություն, Երևան, 2011:
97. Միքայել Մուրադյան, Էղիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտությունը միջազգային հարաբերությունների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:

Չեռնոգորիա

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ. Ա. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի հաշտության պայմանագիրը, 19 փետրվարի (3 մարտի) 1878 թ., էջ 83-98:
  - Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստեֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին, Լոնդոն, 18/30 մայիսի, 1878 թ., էջ 99-103:
  - Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև, Կ. Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:
  - Բեռլինի պայմանագիրը, 1/13 հուլիսի, 1878 թ., էջ 105-129:
2. Annuaire des deux mondes. Histoire générale des divers États. VI. 1855-1856. Paris, 1856. Appendice. Actes du congrès de Paris.
  - o Traité de paix du 30 mars 1856, p. 901-907.
  - VI. Protocoles du congrès de Paris, p. 907-944.
  - VII. Traité du 15 avril 1856 entre la France, la Grande-Bretagne et l'Autriche, p. 944.
  - IX. Constitution du Monténégro, p. 946-952.

3. Albin P., Les Grands traités politiques depuis 1815 jusqu'à nos jours. Félix Alcan, éditeur. P., 1911.
  - III. Acte Général du Congrès de Paris. 30 mars 1856, p. 170-180.
  - IV. Le Traité de San-Stéfano. 19 février/3 mars 1878, p. 187-201.
  - IV. Occupation de Chypre par l'Angleterre. Alliance défensive entre la Grande Bretagne et la Turquie (4 juin 1878), p. 202-203;
  - Annexe à la Convention du 4 juin 1878, p. 203-204;
  - Le Traité de Berlin (13 juillet 1878), p. 204-228.
  - V. La Bosnie Herzégovine. Accord Austro-turc (26 février 1909), p. 237-240.
4. Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878. Imprimerie Nationale. P., 1878.
  - Préliminaires de paix. Signés à Andrinople le 19/31 janvier 1878, p. 10-11.
  - Traité préliminaire de San-Stéfano, p. 21-31.
  - Protocoles du Congrès de Berlin. 13 juin-13 juillet 1878, p. 65-270.
  - Traité de Berlin. 13 juillet 1878, p. 273-295.
  - Convention d'Alliance défensive entre la Grande-Bretagne et la Turquie, signée le 4 juin 1878, p. 307-308.
  - Annexe à la Convention du 4 juin 1878, p. 308-308.
5. Martens G. Fr. Nouveau Recueil Général de Traités. Tome XVII, Partie II. Cotinque, 1869.

XXI. Conditions imposées par la Turquie au Monténégro le 31 août 1862, p. 117-118.
6. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon. P., 1902.
  - N 682. Traité de Paris du 30 mars 1856, p. 70-79.
  - N 686. Traité entre l'Autriche, la France et la Grande-Bretagne garantissant l'intégrité de l'Empire Ottoman. Conclu à Paris, le 15 avril et ratifié le 29 avril 1856, p. 88-89.
  - N 703. Protocole de délimitation des frontières de l'Albanie, de l'Herzégovine et du Monténégro. Signé à C. ple le 8 novembre 1858, p. 118.
  - N 708. Protocole d'examen du travail des Commissaires chargés de la Délimitation de l'Albanie, de l'Herzégovine et du Monténégro. Signé à C.

- ple, le 17 avril 1860, p. 123.
  - N 740. Arrangement avec le Monténégro pour la cessation des hostilités. Fait à Scutari d'Albanie, le 31 août 1862, p. 202-204.
  - N 836. Protocoles de Conférence de C. ple pour le rétablissement de l'ordre dans les pays Balkaniques. Du 23 décembre 1876 au 20 janvier 1877, p. 400-494
  - N 854. Préliminaires de paix avec la Russie. Conclu à San-Stéfano lès C. ple le 3 mars 1878. p. 509-521. Les ratifications de ce Traité ont été échangées à Saint-Pétersbourg en mars 1878.
7. Noradounghian G., Reueuil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Librairie Cotillon. P., 1903.
    - N 856. Le Congrès de Berlin du 13 juin au 13 juillet 1878. Protocoles du Congrès de Berlin, p. 1-175.
    - N 857. Traité de Berlin, p. 175-192.
  8. Andrijasević Z. M., The history of Montenegro from ancient times to 2003. Podgorica, 2006.
  9. Stojanović M. D., The Great Powers and the Balkans. 1875-1878. Cambridge. At the University press. 1939.
  10. Woodward E. L., The congress of Berlin. 1878. Published by H. M. Stationery office. L., 1920, p. 1-48.
  11. Ключников Ю. В. и А. Сабанин, Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях. Ч. I. От французской революции до империалистической войны. Литиздат Н. К. И. Д., М., 1925.
    - N 172. Договор между Францией, Австрией и Великобританией о гарантии независимости и целостности Османской империи, заключенный в Париже 15 апреля 1856 года, с. 174.
    - N 212. Берлинский меморандум России, Австро-Венгрии и Германии по Восточному вопросу от 30 апреля (12 мая) 1876 года, с. 215-216.
    - N 213. Конвенция между Россией, Австро-Венгрией, заключенная в Будапеште 3/15 января 1877 года, с. 217-218.
    - N 214. Лондонский протокол по Восточному вопросу, заключенный 19/31 марта 1877 года, с. 219-220.
    - N 215. Прелиминарный русско-турецкий мирный договор, заключен-

- ный в Сан-Стефано 19 февраля/3 марта 1878 года, с. 220-225.
- N 218. Акт Берлинского конгресса 1 / 13 июля 1878 года, с. 226-230.
  - N 219. Русско-турецкий мирный договор, заключенный в К. поле 27 января/ февраля 1879 года, с. 230-231.
  - N 223. Протокол о незаинтересованности в делах Черногории и Греции, заключенный в К. поле 9/21 сентября 1880 года, с. 235.
  - N 227. Соглашение о взаимных гарантиях между Россией, Германией и Австро-Венгрией, заключенное в Берлине 6/18 июня 1881 года, с. 237-238.
  - N 362. Мирный договор между Турцией, с одной стороны и Сербией, Грецией, Болгарией и Черногорией («союзные государства»), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с. 367.
  - N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с другой стороны, и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля/10 августа 1913 года, с. 372.
12. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. II, Литиздат Н. К. И. Д., 1926.
- N 145. Резолюция великого национального собрания сербского народа Черногории о соединении с другими сербскими областями. Подгорица, 26 ноября 1918 года, с. 202-203.
  - N 192, 193. Сен-Жерменский мирный договор. 10 сентября 1919 года, с. 346-377.
13. Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, Госиздат, 1952.
- N 1. Парижский трактат. Париж, 13/30 марта 1856 г., с. 23-30.
  - N 21. Меморандум России, Германии и Австро-Венгрии по Балканским делам, Берлин, 1/13 мая 1876 г., с. 140-143.
  - N 22. Рейхштадтское соглашение между Россией и Австро-Венгрией. Рейхштадт, 26 июня /8 июля 1876 г., с. 144-148.
  - N 23. Секретная конвенция между Россией и Австро-Венгрией. Будапешт, 3/15 января 1877, с. 149-155.
  - N 24. Протокол, подписанный Россией, Германией, Австро-Венгрией, Францией, Великобританией и Италией, по Балканским делам. Лондон, 19/31 марта 1877 г., с. 156-158.
- N 25. Сан-Стефанский прелиминарный мирный договор. Сан-Стефано, 19 февраля/3 марта 1878 г., с. 159-175.
  - N 26. Соглашение между Россией и Великобританией об изменении Сан-Стефанского договора, 18 / 30 мая 1878 г., с. 176-180.
  - N 27. Берлинский трактат. Берлин, 1/13 июля 1878 г., с. 181-206.
  - N 28. Мирный договор между Россией и Турцией. К. поль, 27 января/8 февраля 1879 г., с. 207-210.
  - N 31. Договор, заключенный между Россией, Германией и Австро-Венгрией. Берлин, 6/18 июня 1881 г., с. 228-233.
14. Юзефович Т., Договоры России с Востоком. Политические и торговые, С.-Петербург, 1869.
- Трактат, заключенный в Париже, 18/30 марта 1856 года, с. 107-122.
15. Александров Г. Н., Исторические сведения о сношениях России с Черногорией («Русский архив» 1876, N 7, с. 257- 270.)
16. Анучин Д. Г., Берлинский конгресс 1878 года. («Русская старина», СПб., 1912, Т. 149, кн. 1, с. 39-58. Кн. 2, с. 231-255. Кн.3 с. 461-470. Т. 150. Кн.4, с. 3-12. Кн.5, с. 223-236. Т. 152. Кн 11, с. 221-238. Кн. 12, с. 482-503).
17. Аншаков Ю., Становление черногорского государства, М., 1998.
18. Бажова А. П., Русско-черногорские политические связи и начало государственной организации Черногории в XVIII в. (Международные отношения и внешняя политика СССР: История и современность, Изд. «Наука», М., 1977, с. 173-186).
19. Бажова А. П., Русско-югославские отношения во второй половине XVIII в., Изд. «Наука», М., 1982.
20. Бажова А. П., Россия и югославы в конце XVIII-начале XIX века, Изд. «Наука», М., 1996.
21. Бескровный Л. Г., От Сан-Стефано до Берлинского конгресса. (К дипломатической истории русско-турецкой войны 1877-1878 гг.). (Международные отношения и внешняя политика СССР. История и современность, Изд. «Наука», М., с. 138-149).
22. Бобриков Г., Воспоминание о Берлинском конгрессе («Русский вестник», 1889 г., N 12, с. 3-43).

23. Бобриков Г., В Берлине на конгрессе («Русская старина», 1913, N 2, с. 280-308).
24. Бочкарева С. И., Русско-сербские общественные связи: 1878-1885 гг. Изд. МГУ, 1977.
25. Бочкарева С. И., Русско-сербские отношения в начале Восточного кризиса 70-х годов XIX в. («Советское славоведение», Изд. «Наука», М., 1977, N 4, с. 37-47).
26. Бочкарева С. И., Вяземская Е. К., Россия и Балканы в XVII – начале XX в. («Балканские исследования», Вып.5, Изд. «Наука», М., 1979, с. 41-79).
27. Виноградов В. И., Великобритания и Балканы: от Венского конгресса до Крымской войны (очерки), Изд. «Наука», М., 1985.
28. Восточный вопрос во внешней политике России. Конец XVIII- начале XX в., Изд. «Наука», М., 1978.
29. Галкин И. С., Образование Балканского союза 1912 г. и политика европейских держав («Вестник Московского университета» Серия общ. наук. 4, Изд. МГУ, 1956, с. 9-40).
30. Граф Н. П. Игнатьев. «Сан-Стефано» («Исторический вестник», Пгр., 1915, N 1, с. 27-61, N 2, с. 376-404, N 3, с. 746-772, N 4, с. 36-65, N 5, с. 394-425, N 6, с. 729-752, N 7, с. 37-62, N 8, с. 359-391, N 9, с. 729-752, N 10, с. 59-92, N 11, с. 414-445).
31. Дебидур А., Дипломатическая история Европы, Т. II, Госиздат, М., 1947. (Гл. тринадцатая. Восточный кризис и Берлинский трактат, с. 450-501).
32. Достян И. С., Описание Черногории начале XIX в донесениях С. А. Санковского. («Славяно-балканские исследования», Изд. «Наука», М., 1972, с. 291-336).
33. Достян И. С., Россия и балканский вопрос: Из истории русско-балканских политических связей в первой трети XIX века, Изд. «Наука», М., 1972.
34. Достян И. С., Проблема государственной организации Черногории в русско-черногорских связей начале XIX в. («Балканский исторический сборник», IV, 1974, Изд. «Штиинца», Кишинев, 1974, с. 5-39).
35. Драгович Ж., Черногория и ее отношения с Россией в царствование

- императора Павла I.1797-1801 г. («Русская старина», 1882. Т. 33, кн. 1-3, т. 34, кн. 4-6, т. 35, кн. 7-10, т. 36, кн. 11-12).
36. Жигарев С. А., Русская политика в Восточном вопросе. (Ее история в XVI- XIX вв; критическая оценка и будущие задачи). Т. 1-2. Унив. тип., 1896.
37. Искендеров П. А., Россия и Черногория: некоторые исторические уроки взаимодействия («Славянский мир в третьем тысячелетии», Изд. РАН, М., 2013, N 8, с. 182-195).
38. История внешней политики России. Вторая половина XIX века. Изд. «Международные отношения», М., 1999. (Гл. V. Восточный кризис 70-х годов XIX в., с. 174-219.).
39. История внешней политики России. Конец XIX – начало XX века (От русско-французского союза до Октябрьской революции), Изд. «Международные отношения», М., 1997 (Гл. IX. 1912 -1914 годы: борьба за укрепление Антанты, с. 316-370).
40. История дипломатии. Т. II. Дипломатия в новое время. 1871-1914. Автор тома В.М. Хвостов. Госиздат. М., 1963. (Гл. третья. Ближневосточный кризис (1875-1877 гг.), с. 83-116. Гл. четвертая. Русско-турецкая война (1877-1878) и Берлинский конгресс, с. 117-133). Гл. двадцатая. Балканские войны (1912-1913 гг.), с. 734-766).
41. История дипломатии, Т. III, Политиздат, М., 1965. (Гл. шестая. 2. Парижская конференция (18 января – 28 июня 1919 г.), с. 140-166).
42. История Югославии, В 2-х томах, Т. 1-2. Изд. АН СССР, М., 1963.
43. История южных и западных славян, Изд. МГУ, 1979.
44. Киняпина Н. С., Внешняя политика России первой половины XIX в., Изд. «Высшая школа», М., 1963.
45. Киняпина К. С., Внешняя политика России второй половины XIX в., Изд. «Высшая школа, М., 1974.
46. К истории Парижского мира 1856. Документы. («Красный архив», 1936, Т.2(75), с. 10-75).
47. Мадиевский С. А., Володарский М. И., О некоторых тенденциях современной историографии Балканских войн. («Балканский исторический сборник», II, Изд. АН Молдавский ССР, Кишинев, 1970, с. 132-172).

48. Международные отношения на Балканах. 1815-1830 гг., Изд. «Наука», М., 1983.
49. Международные отношения на Балканах. 1830-1856 гг., Изд. «Наука», М., 1990.
50. Международные отношения на Балканах. 1856-1878, Изд. «Наука», М., 1986. (Гл. шестая. Черногория и восстания 50-х – начале 60-х годов XIX в. в Герцеговине и Боснии, с. 184-196).
51. Международные отношения на Балканах, Изд. «Наука», М., 1990.
52. Могилевич А. А., Айрапетян М. Э., На путях к мировой войне. 1914-1918, Госиздат, 1940.
53. Муратов Х., Роль Англии в «Восточном кризисе». («Историк марксист», Изд. «Правда», М., 1940, N 7, с. 65-81).
54. Нарочницкий А. Л., Берлинский конгресс, Россия и южные славяне («Новая и новейшая история», Изд. «Наука», М., 1979, N 2, с. 72-84).
55. Национально-освободительная и антифеодальная борьба южных и западных славян («Славянский сборник», Вып. 3, Госполитиздат, М., 1983).
56. Никитин С. А., Русская политика на Балканах и начало Восточной войны. («Вопросы истории», Изд. «Правда», 1946, N 4, с. 3-29).
57. Никитин С. А., Дипломатические отношения России с южными славянами в 60-х годов XIX в. («Славянский сборник», Госполитиздат, М., 1947, с. 262-290).
58. Никитин С. А., Очерки по истории южных славян и русско-балканских связей в 50-70-е годы XIX в., Изд. «Наука», М., 1970.
59. Освободительное движение западных и южных славян XIX-XX вв. (Сб. ст.), Изд. «Наука», М., 1965.
60. Освободительное движение на Балканах («Балканские исследования», Вып. 3. Изд. «Наука», М., 1978).
61. Первая балканская война («Красный архив», Т. 2 (15), Госиздат, М.-Л., 1926, с. 1-29).
«Красный архив», Т.3 (16), Госиздат, М.-Л., 1926, с. 3-24).
62. Писарев Ю.А., Освободительное движение народов Австро-Венгрии. 1905-1914, Изд. АН СССР, М., 1962.
63. Писарев Ю. А., Сербия и Черногория в Первой мировой войне, Изд.

- «Наука», М., 1968.
64. Писарев Ю. А., Великие державы и Черногория в годы первой мировой войны («Балканские исследования. Международные отношения на Балканах», Изд. «Наука», М., 1974, с. 132-146).
65. Писарев Ю.А., Образование югославского государства, Изд. «Наука», М., 1975.
66. Писарев Ю. А., Великие державы и Балканы накануне Первой мировой войны, Изд. «Наука», М., 1985.
67. Писарев Ю. А., Хитрова Х. И., Проблемы черногорской государственности. 1878-1918 гг. (Балканы в конце XIX начале XX века. Очерки становления национальных государств и политической структуры в Юго-Восточной Европе, Изд. «Наука», М., 1991, с. 58-90).
68. Писарев Ю. А., Создание объединенного югославского государства, նոյն տեղում, էջ 198-214:
69. Ровинский П. А., Черногория в ее прошлом и настоящем, Т. 1-3, СПб., 1888-1915.
70. Русско-турецкая война 1877-1878, Воениздат, М., 1977.
71. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах. 1875-1878. (Сб. ст.), Изд. «Наука», М., 1978.
72. Рыжова Р. И., Из истории русско-черногорских отношений (Дипломатическая борьба 1857-1858 гг. вокруг вопроса о независимости Черногории («Исторические записки», Изд. АН СССР, М., 1958, кн. 63, с. 124-155).
73. Струкова К. Л., Хитрова Н. И., Сербия и Черногория в войне с Турцией (1876-1878 гг.). («Балканские исследования», Вып.4, Изд. «Наука», М., 1978, с. 43-76).
74. Струкова К. Л., Проблема национально-освободительного движения балканских народов («Балканские исследования», Вып. 5, Изд. АН СССР, М., 1979, с. 21-41)
75. Татищев С. С., Внешняя политика императора Николая Первого. СПб., тип. И. Н. Скороходова. 1878.
76. Татищев С., Император Александр II. Его жизнь и царствование, Изд. Транзиткнига, М., 2006. (Книга шестая. Освобождение Балканских христиан. 1875-1880, с. 652-845).

77. Фадеев А. В., Россия и Восточный кризис 20-х гг. XIX в., Изд. АН СССР, М., 1958.
78. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVIII-70-е годы XIX в., Изд. «Наука», М., 1986. (Глава третья, Черногория, с. 164-209.).
79. Хитрова Н. И., Из истории русско-черногорских отношений (Дипломатическая борьба 1857-1858 гг. вокруг вопроса о независимости Черногории). («Исторические записки», кн. 63. М., 1958.).
80. Хитрова Н.И., Россия и провозглашении Черногории княжеством (1852). («Славяно-балканские исследования», Изд. «Наука». М., 1972, с. 337-358.).
81. Хитрова Н. И., Социальные основы освободительного движения в Черногории (конец XVIII в-1878 г.). «Центральная и Юго-Восточная Европа в новое время», Изд. «Наука», М., 1974, с. 81-91.).
82. Хитрова Н. И., Черногория в национально-освободительном движении на Балканах и русско-черногорские отношения в 50-70-х годах XIX в., Изд. «Наука», М., 1979.
83. Чернов С. Л., Россия на завершающем этапе Восточного кризиса 1875-1878 гг., Изд. МГУ, 1984.
84. Բայրության Վահան, Օսմանյան կայսրության պատմություն, Երևան, 2011:
85. Միքայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտությունը միջազգային հարաբերությունների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:

Ներքիա

1. Հայաստանը միջազգային դիվանագիտության և սովետական արտաքին քաղաքականության փաստաթղթերում (1828-1923), Պրոֆ. Զ. Ս. Կիրակոսյանի խմբագրությամբ, «Հայաստան» հրատարակչություն, Երևան, 1972:
  - Սան-Ստեֆանոյի նախնական հաշտության պայմանագիրը: 19 փետրվարի/3 մարտի 1878 թ., էջ 83-98:
  - Համաձայնագիր Ռուսաստանի և Մեծ Բրիտանիայի միջև Սան-Ստե-

- ֆանոյի պայմանագիրը փոփոխելու մասին: Լոնդոն, 18/30 մայիսի 1878 թ., էջ 99-103:
- Պաշտպանողական դաշնակցություն Անգլիայի և Թուրքիայի միջև: Կ. Պոլիս, 4 հունիսի 1878 թ., էջ 104-105:
  - Բեռլինի պայմանագիրը: 1/13 հուլիսի 1878 թ., էջ 105-129:
2. Annuaire des deux mondes. Histoire générale des divers États. VI. 1855-1856. Paris, 185. Appendice. Actes du congrès de Paris.
    - Traité de paix du 30 mars 1856, p. 901-907.
    - Protocoles du congrès de Paris, p. 907-944.
    - Traité du 15 avril 1856 entre la France, la Grande-Bretagne et l'Autriche, p. 944.
  3. Annuaire des deux mondes. Histoire générale des divers États. XII. 1862-1863. Paris, 1864. Appendice.
    - II. Protocole sur l'affaire de Serbie, signé à Constantinople le 8 septembre 1862, p. 996-998.
    - Annexe au protocole du 8 septembre 1862. Instruction de la Porte au Gouverneur de Belgrade, p. 998-999.
  4. Annuaire diplomatique de l'Empire de Russie pour l'année 1878. Saint-Petersbourg. 1878. Question d'Orient.
    - Conditions préliminaires de paix, p. 209-210.
    - Protocole constatant l'acceptation des bases préalables de paix et la convention d'armistive, signées Andrinople le 19/31 janvier 1878, p. 213-220.
    - Preliminaires de paix de San-Stéfano, en date de San-Stéfano 19 février / 3 mars 1878, p. 245-263.
    - Traité de Berlin en date de Berlin. 13 juillet 1878, p. 265 - 292.
    - Protocoles du congrès de Berlin, p. 293-572.
  5. Bareilles B., Le Rapport secret sur le congrès de Berlin adressé à la S. Porte par Karathéodory pacha, premier plénipotentiaire ottoman. Éditions Bossard. P., 1919.
  6. D'Avril A., Négotiations relatives au traité de Berlin. 1875-1886. Ernest Leroux, éditeur. P., 1886.
  7. Documents diplomatiques. Affaires d'Orient. Congrès de Berlin. 1878. Imprimerie Nationale. P., 1878.

- Préliminaires de paix. Signés à Andrinople le 19/31 janvier 1878, p. 10-11.
  - Traité préliminaire de San-Stéfano, p. 21-31.
  - Protocoles du Congrès de Berlin. 13 juin-13 juillet 1878, p. 56-270.
  - Traité de Berlin. 13 juillet 1878, p. 273-295.
  - Convention d'Alliance défensive entre la Grande-Bretagne et la Turquie, signée le 4 juin 1878, p. 307-308.
8. Hanotaux G., Le Congrès de Berlin. «Revue des Deux Mondes». P., 15 septembre 1908, p. 241-280. 1er Octobre 1908, p. 481-514.
9. Martens G. Fr., Nouveau Recueil général de traités. Tome XVII. Partie II. Gottingue, 1869.
- XIX. Convention conclue, le 16 juin 1862, entre le ministre des affaires étrangères de Serbie et le pacha gouverneur de Belgrade, pour le rétablissement de l'ordre à Belgrade, p. 108.
  - XX. Protocole relatif à la Serbie signé à C. ple, le 8 septembre 1862, par les Représentants de l'Autriche, de la France, de la Grande-Bretagne, de la Prusse, de la Russie, de l'Italie et de la Turquie, p. 109-115.
  - Instructions de la Porte au gouverneur de Belgrade. Annexe au protocole du 8 septembre 1862, p. 115-117.
10. Martens G. Fr., T. XVIII. Gottingue, 1869.
11. Firman confiant la garde des forteresses serbes au Prince de Serbie; en date du 10 avril 1867, p. 115-116.
12. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome première. 1300-1789. Librairie Cotillon. P., 1897.
- N 36. Traité de paix définitif avec la Russie conclu au camp près du village Kutchuk Kainardji le 10/21 juillet 1774, p. 319-334.
  - N 38. Convention explicative du Traité de Kutchuk Kainardji avec la Russie. Conclue à A'inali Cavak lés C. ple le 10 mars 1779, p. 338-344.
13. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome deuxième. 1789- 1856. Librairie Cotillon. P., 1900.
- N 30. Traité de paix avec la Russie. Signé à Bucharest le 16/28 mai 1812, p. 86-92.
  - N 38. Convention explicative et complémentaire du traité de paix de Bucharest de 1812 avec la Russie. Signé à Ackerman le 7 octobre 1826, p. 116-121.

- N 40. Sénéd relatif à la Servie annexé au traité d'Ackerman avec la Russie en date du même jour. Le 7 octobre 1826, p. 125-126.
  - N 53. Traité de paix avec la Russie. Conclu à Andrinople le 2/14 septembre 1829, p. 116-173.
  - N 63. Hatti-Chérif, concernant l'autonomie serbe. Le 29 aout 1830, p. 197-200.
  - N 64. Firman d'investiture de Milosch Obrénowitsch comme prince héréditaire de la Serbie. Septembre 1830, p. 201-202.
  - N 86. Hatti-Chérif réglant le Statut organique de la Serbie. Donnè de C. ple le 24 décembre 1838, p. 261-269.
14. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome troisième. 1856-1878. Librairie Cotillon, P., 1902.
- N 682. Traité de Paris du 30 mars 1856, p. 70-79.
  - N 686. Ttraité entre l'Autriche, la France et la Grande-Bretagne garantissant l'intégrité de l'Empire Ottoman. Conclu à Paris, le 15 avril et ratifié le 29 avril 1856, p. 88-89.
  - N 739. Arrangement avec la Serbie pour le rétablissement de l'ordre à Belgrade. Signé à Belgrade le 16 juin 1862, p. 202.
  - N 742. Protocole sur les affaires de Serbie, suivi d'instructions adressées par la Sublime Porte au Gouvernement de Belgrade. Signé à C. ple, le 8 septembre 1862, p. 205.
  - N 768. Firman Impérial au Prince Michel de Serbie lui confiant la garde des forteresses Serbes de Belgrade, Feth Islam, Smédévevo et Chabatz. En date du 10 avril 1867, p. 260.
  - N 777. Bérat d'investiture de Milan Obrénovitch comme Prince de Serbie. 1868, juillet 15, p. 277.
  - N 851. Déclaration de guerre de la Serbie à la Turquie et Proclamation Impériale au sujet de la déchéance du Prince Milan. En date des 14-20 décembre 1877, p. 506.
  - N 852. Bases de paix avec la Russie. Signé à Andrinople, le 31 janvier 1878, p. 507-508.
  - N 854. Préliminaires de paix avec la Russie. Conclu à San-Stéfano lés C. ple le 3 mars 1878, p. 509-521. Les ratifications de ce Traité onte été échangées à Saint-Pétersbourg en mars 1878.

15. Noradounghian G., Recueil d'Actes internationaux de l'Empire Ottoman. Tome quatrième. 1878-1902. Librairie Cotillon. P., 1903.
- N 856. Le Congrès de Berlin du 13 juin au 13 juillet 1878, p. 1-175.
  - N 857. Traité de Berlin, p. 175-192.
  - N 858. Arrangement entre l'Angleterre et la Russie à l'égard du tracé de la frontière Turco-Russe en Asie. Signé à Berlin, le 12 juillet 1878, p. 193.
  - N 861. Arrangement Turco-Russie signé à Koutai's au sujet du mode de cession de Batoum. En date du 1er septembre 1878, p. 194.
  - N 869. Protocole et Traité définitif de paix avec la Russie. Signé à C. ple le 8 février 1879, p. 204-208.
  - N 940. Traité de paix de Bucarest. (Turquie, Serbie, Bulgarie). Conclue le 3 mars 1886, p. 422-423
16. Georgévitch V., La Serbie au Congrès de Berlin. «Revue d'histoire diplomatique». Ernest Leroux. P., 1891, p. 483-522.
17. Steen de Jehay, La situation légale des sujets Ottomans non-musulmans. Bruxelles, 1906.
18. Stojanovic M. D., The Great Powers and the Balkans. 1875-1878. Cambridge. At the University press. 1939.
19. Woodward E. L., The Congress of Berlin. 1878. Published by H. M. Stationery office. L., 1920, p. 1-48.
20. Внешняя политика России XIX и начале XX века. Серия первая. 1801-1815 гг., Т. 6, 1811-1812 гг., Госиздат, М., 1962.
- N 164. Русско-турецкий мирный договор, Бухарест, 16 (28) мая 1812, с. 406-416.
21. Внешняя политика России XIX и начале XX века. Серия вторая. 1815-1830 гг., Т. 6, (14) Январь 1825 г.-декабрь 1826 г., Изд. «Наука», М., 1985.
- N 224. Пояснительная конвенция к Бухарестскому мирному договору 1812 г., заключенная между Россией и Турцией. Аккерман, 25 сентября (7 октября) 1826., с. 632-638.
  - N 226. Русско-турецкий отдельный акт о Сербии. Аккерман, 25 сентября (7 октября) 1826 г., с. 624-643.
22. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. I, От французской

революции до империалистической войны, Литиздат, Н. К. И. Д., М., 1925.

- N 101. Мирный трактат между Россией и Турцией, заключенный в Бухаресте 16 мая 1812 года, с. 96-97.
- N 139. Конвенция между Россией и Турцией, заключенная в Аккермане 25 сентября (7 октября) 1826 года в развитие Бухарестского трактата, с. 138-139.
- N 143. Мирный трактат между Россией и Турцией, заключенный в Адрианополе 2/14 сентября 1829 г., с. 142-143.
- N 170. Мирный трактат с приложением конвенции о проливах, заключенный в Париже 18/30 марта 1856 года, с. 170-173.
- N 172. Договор между Францией, Австрией и Великобританией о гарантии независимости и целостности Оттоманской империи, заключенный в Париже 15 апреля 1856 года, с. 174.
- N 187. Протокол по сербским делам, заключенный в К. поле 27 августа/8 сентября 1862 года, с. 185-187.
- N 212. Берлинский меморандум России, Австро-Венгрии и Германии по Восточному вопросу от 30 апреля / 12 мая 1876 года, с. 215-216.
- N 213. Конвенция между Россией и Австро-Венгрией, заключенный в Будапеште, 3/15 января 1877 года, с. 217-218.
- N 214. Лондонский протокол по Восточному вопросу, заключенный 19/31 марта 1877 года, с. 219-220.
- N 215. Прелиминарный русско-турецкий мирный договор, заключенный в Сан-Стефано, 19 февраля/3 марта 1878 года, с. 220-225.
- N 218. Акт Берлинского конгресса 1/13 июля 1878 года, с. 226-230.
- N 219. Русско-турецкий мирный договор, заключенный в К. поле 27 января/8 февраля 1879 года, с. 230-231.
- N 227. Соглашение о взаимных гарантиях между Россией, Германией и Австро-Венгрией, заключенное в Берлине 6/18 июня 1881 года, с. 237-238.
- N 228. Австро-сербский союзный договор, заключенный в Белграде 16/28 июня 1881 года, с. 239-240.
- N 240. Болгаро-сербский мирный договор, заключенный в Бухаресте 19 февраля/3 марта 1886 года, с.251.

- N 271. Русско-австрийское соглашение по балканским делам, состоявшееся 26 апреля/8 мая-5 (17 мая) 1897 года, с. 281-282.
  - N 348. Болгаро-сербский союзный договор, заключенный в Софии 29 февраля/13 марта 1912 года, с. 352.
  - N 361. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Афинах 25 апреля/5 мая 1913 года, с. 366.
  - N 362. Мирный договор между Турцией, с другой стороны и Сербией, Грецией, Болгарией и Черногорией («союзные государства»), с другой, заключенный в Лондоне 30 мая 1913 года, с. 360.
  - N 363. Греко-сербский союзный договор, заключенный в Салониках 19 мая/1 июня 1913 года, с. 367.
  - N 366. Мирный договор между Румынией, Грецией, Черногорией и Сербией, с одной стороны и Болгарией, с другой стороны, заключенный в Бухаресте 28 июля/10 августа 1913 года, с. 372.
  - N 371. Сербско-турецкий мирный договор, заключенный в К. поле 1/14 марта 1914 года, с. 380.
23. Ключников Ю. В. и Сабанин А., Международная политика новейшего времени в договорах, нотах и декларациях, Ч. II, Литиздата Н. К. И. Д., М., 1926.
- N 192, 193. Сен-Жерменский мирный договор. 10 сентября 1919 года.
  - N 204. Нейский мирный договор. 27 ноября 1919 года.
24. Сборник договоров России с другими государствами. 1856-1917, Госиздат, 1952.
- N 21. Меморандум России, Германии и Австро-Венгрии по Балканским делам. Берлин, 1/13 мая 1876 г., с. 140-143.
  - N 22. Рейхштадтское соглашение между Россией и Австро-Венгрией. Рейхштадт, 26 июня/8 июля 1876 г., стр 144-148.
  - N 23. Секретная конвенция между Россией и Австро-Венгрией. Будапешт, 3/15 января 1877 г., с. 149-155.
  - N 24. Протокол, подписанный Россией, Германией, Австро-Венгрией, Францией, Великобританией и Италией, по Балканским делам. Лондон, 19/31 марта 1877 г., с. 156-158
  - N 25. Сан-Стефанский прелиминарный мирный договор. Сан-Стефано. 19 февраля/3 марта 1878 г., с. 159-175.

- N 26. Соглашение между Россией и Великобританией об изменении Сан-Стефанского договора. 18/30 мая 1878 г., с. 176 -180.
  - N 27. Берлинский трактат. Берлин, 1/13 июля 1878 г., с. 181-206.
  - N 28. Мирный договор между Россией и Турцией. К. поле, 27 января / 8 февраля 1879 г., с. 207-210.
25. Юзефович Т., Договоры России с Востоком. Политические и торговые. С. Петербург. 1869.
- Трактат, заключенный в Бухаресте, 16 мая 1812 г., с. 58-70.
  - Трактат, заключенный в Адрианополе, 2 сентября 1829 года, с. 71-80.
  - Трактат, заключенный в Париже, 18/30 марта 1856 года, с. 107-122.
26. Анучин Д. Г., Берлинский конгресс 1878 года. («Русская старина». СПб., 1912, Т. 149, кн.1, с.39-58. Кн. 2, с.231-255. Кн. 3, с. 461-470. Т. 150. Кн. 4, с. 3-12, Кн. 5, с. 223-236. Т. 152. Кн. 11, с. 221-238. Кн. 12, с. 482-503.)
27. Бажова А. П., Русско-югославские отношения во второй половине XVIII, Изд. «Наука», М., 1982.
28. Бажова А. П., Россия и югославы в конце XVIII-начале XIX века, Изд. РАН, М., 1996.
29. Бескровный Л. Г., От Сан-Стефано до Берлинского конгресса (К дипломатической истории русско-турецкой войны 1877-1878 гг.), Изд. «Наука», М., 1977, с. 138-149.
30. Бобриков Г., Воспоминание о Берлинском конгрессе. («Русский вестник», 1889 г., N 12, с. 3-43).
31. Бобриков Г., В Берлине на конгрессе («Русская старина», 1913 г., N 2, с. 280-300).
32. Богоявлинский С. К., Из русско-сербских отношений при Петре I. («Вопросы истории», Изд. «Правда», М., 1946, N 8-9, с. 19-41.).
33. Богоявлинский С. К., Связи между русскими и сербами в XVII-XVIII вв. («Славянский сборник», Госиздат, М., 1947, с. 241-261).
34. Бочкарева С. И., Русско-сербские отношения в начале Восточного кризиса 70-х годов XIX в. («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1977, N 4, с. 37-47).
35. Бочкарева С. И., Вяземская Е.К., Россия и Балканы в XVIII-начале XX в. («Балканские исследования», Вып. 5, Изд. АН СССР, М., 1979, с. 41-79).

36. Виноградов В. И., Боевое содружество народов России и Балтики во время русско-турецкой войны 1877-1878 гг. («Центральная и Юго-Восточная Европа в Новое время», Изд. «Наука», М., 1974, с. 205-213.).
37. Виноградов К. Б., Позиция европейских держав в начале балканского кризиса 70-х годов XIX в. («Балканские исследования», Вып. 2, Изд. «Наука», М., 1976.).
38. Виноградов В. Н., Восточный вопрос и англо-русские отношения в 30-е годы XIX века («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1982, N 1, с. 3-16.).
39. Виноградов В. Н., Восточный вопрос и англо-русские отношения в 30-е годы XIX в. («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1982, N 3, с. 3-22).
40. Виноградов В. Н., Великобритания и Балканы: от Венского конгресса до Крымской войны (Очерки), Изд. «Наука», М., 1985.
41. Войнич Д., История сербского народа, Одесса, 1903.
42. Восточный вопрос во внешней политике России. Конец XVIII-начало XX в., Изд. «Наука», М., 1978.
43. Галкин И.С., Образование Балканского союза 1912 г. и политика европейских держав («Вестник Московского университета». Серия общ. наук. 4, Изд. МГУ, 1956, с. 9-40).
44. Граф Н. П. Игнатъев. «Сан-Стефано» («Исторический вестник», Пгр., 1915, N 1, с. 27-61, N 2, с. 367-404, N 3, с. 746-772, N 4, с. 36-65, N 5, с. 394-425, N 6, с. 729-752, N 7, с. 37-62, N 8, с. 359-391, N 9, с. 729-752, N 10, с. 59-92, N 11, с. 414-445).
45. Грачев В. П., Сербская государственность в X-XI вв. Изд. «Наука». М., 1972.
46. Грачев В. П., История первого сербского восстания 1804-1813 гг. в собрании В. Богишича. («Центральная и Юго-Восточная Европа в новое время», Изд. «Наука», М., 1974, с. 271-291).
47. Грачев В. П., Политика России в отношении Первого сербского восстания 1804-1813 гг. («Россия и Юго-Восточная Европа», Изд. «Штиинца», Кишинев, 1984, с. 67-73).
48. Данченко С. И., Писарев Ю. А., Чельужева Е. Ю., Сербия на пути от автократии к конституционализму. 1878-1917 гг. («Балканы в конце XIX

- начале XX в. Очерки становления национальных государств и политической структуры в Юго-Восточной Европе»). Изд. «Наука», М., 1991, с. 11-57.
49. Дебидур А., Дипломатическая история Европы, Т. II, Госиздат, М., 1947 (Гл. тринадцатая. Восточный кризис и Берлинский трактат, с. 450-501).
50. Достян И., Борьба сербского народа против турецкого ига XV-начало XIX в., Изд. АН СССР, М., 1958.
51. Достян И. С., К вопросу об англо-русском соперничестве в Сербском княжестве в 30-е годы XIX в. («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1966, N 6, с. 17-30).
52. Достян И. С., Из истории русско-сербских отношений в начале XX в. («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1970, N 5, с. 10-23).
53. Достян И. С., Планы основания славяно-сербского государства с помощью России в начале XIX в. («Славяне и Россия», Изд. «Наука», М., 1972, с. 98-137).
54. Достян И. С., Россия и балканский вопрос: из истории русско-балканских политических связей в первой трети XIX в., Изд. «Наука», М., 1972.
55. Достян И. С., Первое сербское восстание 1804-1813 гг. и Россия. Кн. первая. 1804-1807. Документы, Изд. «Наука», М., 1980.
56. Кн. вторая. 1808-1813. Документы, Изд. «Наука», М., 1983.
57. Дубровин Н. Ф., Сербский вопрос в царствование императора Александра I («Русский вестник», 1863, Т. 46, N 7-8).
58. Жигарев С. А., Русская политика в Восточном вопросе: (Ее история в XVI-XIX вв., критическая оценка и будущие задачи). Т. 1-2, 1896.
59. История внешней политики России. Вторая половина XIX века, Изд. «Международные отношения», М., 1999 (Гл. V. Восточный кризис 70-х годов XIX в., с. 174-219).
60. История внешней политики России. Конец XIX-начало XX века, Изд. «Международные отношения», М., 1997 (Гл. IX. 1912-1914 годы: борьба за укрепление Антанты, с. 316-370).
61. История дипломатии, Т. II, Дипломатия в новое время. 1871-1914. Автор тома В. М. Хвостов, Госиздат, М., 1963 (Гл. третья. Ближневосточный кризис (1875-1877 гг.), с. 83-116. Гл. четвертая. Русско-турецкая война

- (1877-1878 гг.) и Берлинский конгресс (1878 г.), с. 117-133. Гл. восемнадцатая. Борьба держав Антанты и австро-германского блока. Морское соперничество и Боснийский кризис (1908-1909 гг.), с. 625-673. Гл. двадцатая. Балканские войны (1912-1913 гг.), с. 734-766).
62. История дипломатии, Т. III, Политиздат, М., 1965. (Гл. шестая. 2. Парижская конференция (18 января-28 июня 1919), с. 140-166).
  63. История Югославии, В 2-х томах, Т. 1-2, Изд. АН СССР, М., 1963.
  64. История южных и западных славян, Изд. МГУ, 1979.
  65. Карасев А. В., Из истории русско-сербских отношений в 60-х годах XIX века («Советское славяноведение», Изд. «Наука», М., 1978, N 2, с. 44-57).
  66. Киняпина Н. С., Внешняя политика России первой половины XIX в., Изд. «Высшая школа», М., 1963.
  67. Киняпина Н. С., Внешняя политика России второй половины XIX века, Изд. «Высшая школа», М., 1974.
  68. К истории Парижского мира 1856 г., Документы («Красный архив», 1936, Т 2 (75), с. 10-75).
  69. Мадиевский С. А., Володарский М. И., О некоторых тенденциях современной историографии Балканских войн («Балканский исторический сборник», II, Изд. АН Молдавской ССР, Кишинев, 1970, с. 132-172).
  70. Международные отношения на Балканах. 1815-1830 гг., Изд. «Наука», М., 1983.
  71. Международные отношения на Балканах. 1830-1856 гг., Изд. «Наука», М., 1990.
  72. Международные отношения на Балканах. 1856-1878 гг., Изд. «Наука», М., 1986 (Гл. пятая. Сербия и Балканский союз, с. 161-183).
  73. Международные отношения на Балканах, Изд. «Наука», М., 1990.
  74. Могилевич А. А., Айрапетян М. Э., На путях к мировой войне. 1914-1918, Госиздат, 1940.
  75. Муратов Х., Роль Англии в «Восточном кризисе» («Историк марксист», Изд. «Правда», М., 1940, N 7, с. 65-81).
  76. Нарочницкий А. Л., Берлинский конгресс, Россия и южные славяне («Новая и новейшая история», Изд. «Наука», М., 1979, N 2, с. 72-84.).
  77. Наумов Е. П., К истории социальных отношений в Сербии в 30-50-е годы XIX в. («Центральная и Юго-Восточная Европа в новое время», Изд. «Наука», М., 1974, с. 43-52).
  78. Наумов Е. П., Записки о русской помощи сербским повстанцам в 1804-1813 гг. («Балканские исследования», Вып. 8, Изд. «Наука», М., 1982, с. 38-53).
  79. Наумов Е. П., Россия и Сербия в середине XIX в. (К оценке современной югославской историографии). («Россия и Юго-Восточная Европа», Изд. «Штиинца», Кишинев, 1984, с. 112-117).
  80. Национально-освободительная и антифеодальная борьба южных и западных славян («Славянский сборник», Вып. 3, Госполитиздат, М., 1983).
  81. Никитин С. А., Русская политика на Балканах и начало Восточной войны («Вопросы истории», Изд. «Правда», 1946, N 4, с. 3-29).
  82. Никитин С. А., Дипломатические отношения России с южными славянами в 60 годах XIX в. («Славянский сборник», Госиздат, М., 1947, с. 262-290).
  83. Никитин С. А., Европейская дипломатия и Сербия в начале 60-х гг. XIX в. («Вопросы истории», Изд. «Правда», М., 1962, N 9, с. 75-102).
  84. Никитин С. А., Очерки по истории южных славян и русско-болгарских связей в 50-70-е годы XIX в., Изд. «Наука», М., 1970.
  85. Освободительное движение западных и южных славян XIX-XX вв., Изд. «Наука», М., 1963.
  86. Освободительные движения на Балканах («Балканские исследования», Вып. 3, Изд. «Наука», М., 1978).
  87. Первая балканская война («Красный архив», Т. 2 (15), Госиздат, М.-Л., 1926, с. 1-29. «Красный архив», Т. 3 (16), Госиздат, М.-Л., 1926, с. 3-24).
  88. Писарев Ю. А., Освободительное движение югославских народов Австро-Венгрии. 1905-1914, Изд. АН СССР, М., 1962.
  89. Писарев Ю. А., Сербия и Черногория в Первой мировой войне, Изд. «Наука», М., 1968.
  90. Писарев Ю. А., Образование Югославского государства, Изд. «Наука», М., 1975.
  91. Писарев Ю. А., Проекты образования югославского государства в годы

- Первой мировой войны (1914-1915) и Россия («Балканские исследования», Вып. 8, Изд. «Наука», М., 1982, с. 256-277).
92. Писарев Ю. А., Великие державы и Балканы накануне Первой мировой войны, Изд. «Наука», М., 1985.
93. Писарев Ю.А., Тайны Первой мировой войны. Россия и Сербия в 1914-1915 гг., Изд. «Наука», М., 1990.
94. Погодин А., История Сербии, Изд. «Брокгауз и Ефрон», СПб., 1910.
95. Поплыко Д. Ф., Проблема освобождения Балканского полуострова в русско-сербских отношениях начало 70-х годов XIX в. («Балканские исследования», Вып. 8, Изд. «Наука», М., 1982, с. 173-191).
96. Попов Н. А., Россия и Сербия: исторический очерк русского покровительства Сербии с 1806 по 1856 г., Ч. I, М., 1869.
97. Россия и национально-освободительная борьба на Балканах. 1875-1878, Изд. «Наука», М., 1978.
98. Русско-турецкая война 1877-1878, Воениздат, М., 1977.
99. Сербия в последние годы. («Русский вестник», 1883, март, с. 289-320, апрель, с. 738-715)
100. Струкова К. Л., Хитрова Н. И., Сербия и Черногория в войне с Турцией (1876-1878 гг.). («Балканские исследования», Вып. 4, Русско-турецкая война 1877-1878 гг. и Балканы, Изд. «Наука», М., 1978, с. 43-75).
101. Струкова К. Л., Проблема национально-освободительного движения Балканских народов. («Балканские исследования», Вып 5, Изд. АН СССР, М., 1979, с. 21-41).
102. Струкова К. Л., К истории русско-сербских межгосударственных отношений в 1875 г. («Балканские исследования», Вып. 8, Изд. «Наука», М., с. 192-220).
103. Татищев С. С., Внешняя политика императора Николая Первого, СПб., тип. И. Н. Скороходова. 1887.
104. Татищев С., Император Александр II. Его жизнь и царствование. Изд. Транзиткнига. М., 2006. (Книга шестая. Освобождение Балканских христиан. 1875-1880, с. 652-845).
105. Фадеев А. В., Россия и Восточный кризис 20-х гг. XIX в., Изд. АН СССР, М., 1958.

106. Формирование национальных независимых государств на Балканах. Конец XVIII-70-е годы XIX в., Изд. «Наука», М., 1986 (Гл. вторая. Сербия, с. 92-163).
107. Чернов С. Л., Россия на завершающем этапе Восточного кризиса 1875-1878 гг., Изд. МГУ, 1984.
108. Яновский Н., Русско-сербские отношения. 1804-1812, Изд. Л., 1950.
109. Բալթերոյի Վահան, Օսմանյան կայսրոյան պատմութիւն, Երևան, 2011:
110. Միքայել Մուրադյան, Էդիկ Մինասյան, Ռուսաց դիվանագիտութիւնը միջազգային հարաբերութիւնների համակարգում (XVIII-XIXդդ.), ԵՊՀ, Երևան, 2005:

Գ. Ս. Քիլիմջյան
Բալկանյան հիմնախնդիրները
և միջազգային դիվանագիտությունը

Г. С. Килимджян
Балканские проблемы и международная дипломатия

G. S. Kilimjyan
Balkan Problems and International Diplomacy

Հրատ. պատ. խմբ.՝ Լ. Հովհաննիսյան
Համակարգչային ձևավորումը՝ Կ. Չալաբյանի
Կազմի ձևավորումը՝ Ա. Պատվականյանի
Հրատ. սրբագրումը՝ Ա. Գույումջյանի

Տպագրվել է «ՊրինտԱրմ» ՍՊԸ-ում:
Ք. Երևան, Անդրանիկի 94 շ., 26 բն.

Ստորագրված է տպագրության՝ 16.09.2022:
Չափսը՝ 60x84 ¹/₁₆: Տպ. մամուլը՝ 30:
Տպաքանակը՝ 100:

ԵՊՀ հրատարակչություն
ք. Երևան, 0025, Ալեք Մանուկյան 1
www.publishing.yసు.am

9(47.925)
Ք-34
հ2

ԳԵՎՈՐԳ ՍՏԵՓԱՆԻ ԲԻԼԻՄՁՅԱՆ

Պատմական գիտությունների թեկնածու, դոցենտ: 37
վաստակավոր մանկավարժ (2014)

Ծնվել է 1939 թ. հունիսի 12-ին Գումաստանի Աթենք քաղաքում: 1946 թ. հայրենադարձվել և նշտական ընկալություն է հաստատել Խորհրդային Դայաստանում: Ավարտելով Երևանի թիվ 45 միջնակարգ դպրոցը 1956 թ. ընդունվել և 1961 թ. ավարտել է ԵՊԳ պատմության ֆակուլտետը: 1961-1963 թթ. աշխատել է ԴԽՍԴ Մեղրու շրջանի Կարճևանի դպրոցում որպես պատմության ուսուցիչ: 1963-1966 թթ. աշխատել է ԵՊԳ պատմության ֆակուլտետի հայ ժողովրդի պատմության ամբիոնում որպես լաբորանտ: 1966-1969 թթ. սովորել է ԴԽՍԴ ԳԱ Արևելագիտության սեկտորի ասպիրանտուրայում: 1969-1972 թթ. աշխատել է ԴԽՍԴ ԳԱ Արևելագիտության սեկտորում որպես կրտսեր գիտաշխատող: 1972 թվականից աշխատանքի է անցել ԵՊԳ պատմության ֆակուլտետի ընդհանուր պատմության ամբիոնում, նախ որպես ավագ դասախոս, իսկ 1975 թվականից դոցենտ: 1972 թ. պաշտպանել է «Թուրք-հունական հարաբերությունները 1908-1914 թվականներին» թեկնածուական ատենա-խոսու-թյունը:

1999 թ. մարտին գիտական վերապատրաստման դասընթացներ է անցել Սալոնիկի համալսարանի նոր և նորագույն պատմության ամբիոնում: Գ. Քիլիմջյանը ԵՊԳ պատմության ֆակուլտետի համաշխարհային պատմության ամբիոնում դասավանդել է Եվրոպայի և ԱՄՆ-ի, Ասիայի ու Աֆրիկայի երկրների նոր պատմության ընդհանուր և Պառլամենտարիզմի պատմություն, Գումաստանի պատմություն, Բալկանյան հիմնահարցերը 19-րդ դարում և 20-րդ դարի սկզբին մասնագիտական դասընթացները:

Երեք մենագրությունների, մի շարք ուսումնամեթոդական ծրագրերի և տասնյակ գիտական հոդվածների հեղինակ է:

